

Parteneriatul familie - școală

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

**Esențial Proiect Educațional
Pitești, 2023**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Parteneriatul familie – școală

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-081-5

ISBN Vol. I 978-606-987-082-2

Editor: Marius Dumitrescu

**AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE
PENTRU CONȚINUTUL MATERIALELOR ȘI AL IMAGINILOR PUBLICATE!**

**Articolul este valabil însoțit de adeverința de publicare și de procesul verbal
încheiat în cadrul proiectului educațional!**

Martie, 2023

PARTENERIAT ȘCOALA-FAMILIE

PROFESOR ABRUDAN ANA MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 TILEAGD

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener la educație a devenit o prioritate. Prezența în cadrul diferitelor familii a elementelor tradiționale cu elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Pentru optimizarea relației școală-familie, este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Dintre acestea amintim:

- ✓ ședințele cu părinții oferă acestora ocazia de a se cunoaște între ei, de a acționa ca o echipă, de a se cunoaște reciproc cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului școlar, de a afla despre progresele/ regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor;

- ✓ lectoratele cu părinții cu teme diverse prin care părinții sunt informați cu privire la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor, măsuri și soluții pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici și metode prin care își pot ajuta copilul la lecții;

- ✓ consultațiile individuale (convorbirile) oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații mai intime pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului;

- ✓ consilierea psihopedagogică constă în abordarea specializată, prin intermediul profesorilor consilieri școlari a dificultăților de adaptare a elevilor la cerințele școlii;

- ✓ vizite ale cadrelor didactice la părinții copiilor - specificul acesteia constă în aflarea directă a condițiilor concrete de viață și educație ale copilului în familie;

- ✓ excursii, drumeții – părinții pot contribui la organizarea și sponsorizarea acestor acțiuni, asigură supravegherea copiilor, trăiesc emoții pozitive alături de copilul lor, le oferă modele de comportare;

- ✓ participarea părinților la activități organizate de școală - lecții deschise pentru părinți astfel părinții au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în predare;

- ✓ participarea părinților la expoziții cu lucrări ale copiilor reprezintă un prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe;

- ✓ serbările școlare prin care părinții pot descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități;

- ✓ implicarea părinților în proiecte și parteneriate școlare (Ziua porților deschise) în cadrul cărora părinții participă la activitățile programate;

- ✓ ateliere de lucru cu părinții în cadrul cărora aceștia se familiarizează cu standardele de eficiență a învățării, finalitățile educației, conținuturile, strategiile aplicate, programul de activitate a școlii;

- ✓ mese rotunde în cadrul cărora părinții și profesorii fac schimb de experiență educațională.

TOȚI COPIII AU NEVOIE DE FAMILIE!

PROF. ÎNV. PRIMAR DANIELA ACRISTINEI ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 PIATRA NEAMȚ, JUD. NEAMȚ

În România de astăzi, pe lângă copiii abandonați în orfelinat sau "uitați" pe străzi, se mai poate delimita o categorie de copii abandonați – cei lăsați la rude (de obicei bunici) sau la o familie de prieteni apropiați- pentru ca părinții să poată pleca la muncă în străinătate. Visul lor...să asigure copiilor tot ce au nevoie, într-o lume în care se dezvoltă exponențial și oferă atracții noi zi de zi...dar dragostea, liniștea unui cămin, sprijinul și sfatul în explorarea lumii care se deschide cu noi și noi fețe...le pot cumpăra oare părinții cu acești bani?

Ca dascăl și ca mamă, mereu am pledat pentru existența unui climat familial armonios, în care fiecare părinte are rolul, lui, bine definit. Întrebarea "*Pe cine iubești mai mult?*" nu mai este de actualitate pentru că fiecare copil începe să conștientizeze de la vârste din ce în ce mai fragede că ambii părinți sunt importanți în viața lui. Dar, ce faci, când, nu ai nici un părinte alături de tine? Pot suplini bunicii sau alte rude grija, protecția, dragostea părinților?... Trebuie să recunoaștem că lipsa părinților nu poate fi suplinită de nimeni și nimic. Ei sunt cei care pot face cu adevărat un copil fericit.

În convorbirile telefonice pe care le-am avut cu părinți plecați la muncă în străinătate, am insistat pe aceste aspect, încercând să ating coarda sensibilă a sufletului lor. În cele mai multe cazuri, eșec... Răspunsurile sunau cam așa: "*Ce să-i pun pe masă copilului meu?*", "*Cu ce să-i cumpăr rechizite?*", "*Cum să-l refuz când îmi cere o prăjitură sau înghețată*", "*Cu ce să-i cumpăr un cadou de sărbători sau de ziua lui?*" etc Ar trebui să constituie un semnal de alarmă pentru cei care au pot determina crearea de locuri de muncă, mai ales în zonele defavorizate.

Nimeni nu poate impune unei familii ce să facă, dar trebuie evidențiate consecințele psihologice care apar ca urmare a absenței unuia din părinți pe o perioadă mai lungă. Plecarea unuia dintre părinți sau a ambilor, conduce la un sentiment de abandon sau la anxietatea de separare. Astfel, intervine lipsa de afectivitate, care este de cele mai multe ori autocompensată prin cheltuieli nejustificate și prin imaginea afișată, însă banii nu pot compensa lipsa părinților și rolul lor în dezvoltarea copilului și în viața de zi cu zi. Absența părinților sau doar a unuia poate conduce și la probleme școlare, copilul nu se mai concentrează, se închide în el sau devine neliniștit, abandonează școala și nu mai are nimeni putere să-l controleze.

Mulți spun: «copilul meu este puternic», «copilul meu va trece peste asta», «când mă voi întoarce îi voi fi alături».

Este o problemă foarte delicată care afectează evoluția și drumul unui copil spre propria devenire, care de cele mai multe ori are o pantă descendentă. Rămăși singuri, copiii își croiesc drumul după propriile lor gânduri și idei, în general cu o conduită afectată, datorită lipsei controlului din partea unui părinte sau neimplicarea celor ce ar trebui să se ocupe de ei, ajungând să ignore chiar și reguli simple de politețe, considerându-le absurde și ipocrite.

Consecințe care derivă din despărțirea temporară a familiei

1. copilul se simte abandonat, părăsit, dorul de părinți îl face să se izoleze;
2. devine irascibil, convins fiind că i s-a făcut o mare nedreptate;
3. își neglijează pregătirea pentru școală atunci când observă că nu-l ajută nimeni;
4. poate intra în grupuri periculoase, pentru că nu îi monitorizează nimeni cercul de prieteni;
5. simte nevoia să le arate colegilor că nu le este inferior și încearcă să epateze prin diverse gesturi, mai ales dacă părinții îi trimit bani;
6. există cazuri extreme când copiii fug de la persoanele în grija cărora au fost lăsați;
7. pot ajunge să fie supuși unor abuzuri din partea adulților;
8. lipsa posibilității de a se consulta cu cineva în luarea unor decizii importante;
9. copiii pot ajunge să aibă comportamente deviante;
10. de multe ori se întâmplă ca familia să se destrame, de aici decurgând o altă serie de efecte negative asupra copilului.
11. unii părinți trimit bani din când în când, considerând că în acest fel și-au îndeplinit statutul de părinte;
12. se întâmplă ca familia la care rămâne copilul să fie interesată doar de avantajele materiale pe care le are de pe urma acestuia, lăsând libertate totală copilului;

13. există cazuri și mai grave, când acești copii sunt părăsiți total.

La întrebarea "*Ce cadou ți-ai dori de Crăciun?*" pusă unei fetițe cu ambii părinți plecați în străinătate, răspunsul a fost următorul: "*Cel mai frumos cadou ar fi să vină părinții acasă și să-mi cunosc frățiorul de 2 ani, născut în Italia*". Cuvintele ei, rostite cu lacrimi, în ochi, spun totul...

Se recomandă a se evita plecarea ambilor părinți în străinătate și de asemenea, înainte de aceasta, câteva întâlniri de consiliere psihologică care să stabilească relația dintre părinți după plecare și relația între părintele plecat și copil/copii, pentru a se evita apariția de probleme în familie și la copii. Altfel, se creează la copii sentimentul abandonului și este posibil ca odată ajunși la maturitate, să-și abandoneze și ei copiii, ca un protest și ca o răzbunare împotriva propriilor părinți.

Există o problemă extrem de delicată care se ridică: ar fi mai bine ca părinții să rămână acasă și să nu aibă bani pentru educație și îngrijire, sau e mai bine să plece, eliminând problemele financiare, însă copiii să rămână în grija altor persoane sau doar cu un părinte?

Părinții nu sunt foarte receptivi - sunt interesați doar de faptul că asigură, din punct de vedere financiar, nevoile copilului. Puțini părinți renunță la banii pe care îi câștigă în străinătate ca să fie alături de copil.

Trebuie consiliați părinții ca să înțeleagă că plecatul la muncă în străinătate, oricât de dur ar suna, este o formă de abandon care generează traume care îi vor afecta pe copii pe toată durata vieții. Dezamăgirile de acum au un efect nociv, urmând să fie resimțite, ulterior, la vârsta maturității, prin incapacitatea de a face față încercărilor vieții.

Copiii ai căror părinți sunt plecați din țară reprezintă o categorie expusă riscurilor și situațiilor de pericol, care duc în ultimă instanță la încălcarea și nerespectarea drepturilor acestora. Această problemă a căpătat în ultima vreme conotații naționale, motiv pentru care organizațiile nonguvernamentale active în domeniul protecției copilului fac apel la guvernanți în vederea adoptării de măsuri, deoarece, s-a demonstrat prin studii complexe că, minorii rămași singuri acasă sau în grija altor persoane se confruntă cu grave probleme la școala și în societate.

Dacă-i numărăm pe românii plecați la muncă în țările Uniunii Europene, atunci vedem că acasă rămâne o generație întregă. Mulți, la vârsta copilăriei sau adolescenței Ei sunt generația "Singur acasă"...

STUDIUL DE SPECIALITATE INFORMATICA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ADAM DOINA IOANA
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER**

Cu toții cunoaștem destul de bine că în societatea actuală guvernează tehnologiile informaționale. Ele ne urmăresc peste tot, de la celularul care ne trezește dimineața până la tableta de pe care citim sumarul zilei înainte de somn.

Cu trecerea timpului, dispozitivele electronice invadează tot mai mult viața cotidiană. Într-un astfel de univers vă imaginați care ar fi profesia unei persoane care nu posedă abilități de lucru la calculator? După mine, joburi care nu solicită lucrul cu dispozitivele informaționale devin tot mai puține. Așadar, nu putem neglija prezența internetului, aplicațiilor, softurilor în activitatea de zi cu zi. Piața ne oferă o gamă largă de laptopuri, iar fluxul lor este extrem de accelerat.

E foarte greu pentru o persoană mai puțin avizată în tehnologiile informaționale să urmărească noutățile din acest domeniu. Nu rămân în umbră nici asociațiile de deservire a tehnicii, dar totuși un service laptop bun e chiar de căutat.

Deja din clasele primare, copiii încep studierea calculatorului, dar sunt sigură, că ei manifestau un interes deosebit față de el chiar din perioada când frecventau creșa. Mai întâi ei doreau să privească desene animate, apoi au desoperit că pot juca, după care conștientizează că pot găsi informații curioase despre universul ce ne înconjoară. Astfel, tehnica s-a transformat din jucărie în enciclopedie.

A încerca de a-i interzice copilului să utilizeze tehnicii de calcul este o ocupație inutilă, ba chiar incorect. Fiind un instrument excepțional de prelucrare a informației, calculatorul poate deveni un suport indispensabil în educația și formarea personalității copilului. Există o teorie care afirmă că cu cât mai devreme copilul se familiarizează cu calculatorul, cu atât mai puțin el se va împotrivi cuvintelor părinților.

Astăzi se practică o multitudine de metode, cărți electronice cu animație atractivă, jocuri educative, ghicitori, probleme logice și puzzle-uri. Când copiii studiază la calculator, ei își dezvoltă inconștient memoria, atenția, spiritul analitic și gândirea logică. La o vârstă fragedă, fără să-și dea seama, copiii rețin tot ce e colorat și atractiv. De aceea, privind la calculator diverse programe educative, el va învăța într-un ritm mult mai accelerat. Jocurile cu valoare educativă la calculator învață copiii să depășească greutățile, să își propună niște scopuri, să-și planifice și să-și controleze acțiunile, să-și aprecieze rezultatele, să devină pentru câteva minute independent.

Deci, cu ajutorul calculatorului se dezvoltă nu doar capacitățile intelectuale ale copilului, dar și astfel de calități precum independența, perseverența și puterea de concentrare. Dar nu trebuie de uitat că medală are două părți și pe lângă beneficiile calculatorului el trage după sine efecte nefaste asupra sănătății fizice și psihologice a copilului.

El încă nu are abilități de a delimita realitatea de imaginație, de aceea e foarte ușor de a pierde contactul cu societatea. Sarcina părinților în acest caz este de a urmări ca copilul să nu exagereze cu timpul petrecut în fața monitorului, dar și să nu acceseze jocuri bazate pe cruzime, monotonie sau azart, cu influență negativă asupra psihologiei umane infantile.

În scopuri de protecție, părinții blochează paginile necorespunzătoare vârstei sau lipsite de valoare morală, astfel încât copiii să nu le poată accesa pentru a nu permite înrăutățirea văzului și menținerea unei posturi corecte a copilului e necesar de a reduce nu doar timpul de lucru la calculator, poziția corpului pe fotoliu, dar și distanța dintre monitor și ochi.

Procesul de formare cu ajutorul laptopului în condiții casnice va fi efectiv doar în cazul în care se vor respecta toate regulile de menținere a sănătății fizice și psihologice a copilului. Un program de interacțiune cu mediul virtual prestabilit rațional de părinți, precum și practicarea sportului, plimbărilor și odihnei active – iată soluția de echilibru care vă va ajuta să descoperiți cele mai inedite talente ale copilului.

EDUCAȚIA SOCIALĂ – PARTE COMPONENTĂ A PROCESULUI EDUCAȚIONAL DIN GRĂDINIȚĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: NICOLETA AILENI

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Grădinița reprezintă, pentru majoritatea preșcolarilor, contextul unde continuă socializarea primară, în orizontul căreia se conturează cea secundară. Odată ajunși în comunitate, ei trebuie să se adapteze atât cerințelor educatorului, cât și cerințelor grupului de co-vârșnici.

Specialiștii care se ocupă de copilăria timpurie folosesc termenul „*holistic*” pentru a descrie dezvoltarea copilului. Conceptul, conform căruia copilul este un tot întreg, are la bază principiul conform căruia toate domeniile creșterii și dezvoltării umane sunt legate între ele. Nici unul din aspectele dezvoltării nu se manifestă de sine stătător, iar toate deprinderile, oricât de simple sau complexe ar fi, reflectă intercorelarea abilităților. Aceste trei domenii contribuie la concentrarea asupra unor elemente ale dezvoltării normale a copilului și sunt utilizate pentru a descrie evoluția copilului de-a lungul procesului continuu al dezvoltării. Înțelegerea fiecărui domeniu al dezvoltării contribuie la formularea „portretului” copilului, care este util pentru evaluarea caracteristicilor imediate și permanente legate de abilitățile copilului și comportamentul lui. Progresul personal al copilului poate fi diferit în diverse domenii: un copil poate să se învețe să meargă devreme, dar să înceapă să vorbească târziu. Dezvoltarea în fiecare din aceste domenii depinde de stimulentele existente și de posibilitățile de a învăța oferite de mediul înconjurător.

Conceptul de parteneriat educațional, în cadrul parteneriatului *familie-grădiniță*, presupune ca fiecare dintre cei doi parteneri să aibă *roluri și responsabilități*. O astfel de comunicare îi ajută pe părinți și pe profesori să înțeleagă mai bine copilul și să își coordoneze eforturile astfel încât copiii să aibă experiențe și așteptări similare în fiecare situație.

Buna comunicare dintre părinți și profesori ajută la înțelegerea profundă a copilului și la coordonarea eforturilor acestora pentru o mai bună integrare socială a preșcolarului. Susținerea capacității acestuia de a menține interacțiunile cu covârșnicii, dar și cu adulții, cât și gestionarea emoțiilor, sporesc competența socială a copiilor răspunzând astfel așteptărilor sociale ale societății, în general, și măbind șansa acestora ca mai târziu în viața de adult să guste succesul.

Pentru a dezvolta sau optimiza abilitățile emoționale și sociale ale copiilor, este important ca mai întâi să observăm care sunt punctele lor tari și ce comportamente pot fi dezvoltate. ***Reperele Fundamentale în Învățarea și Dezvoltarea Timpurie (RFIDT)*** reprezintă un set de enunțuri care reflectă așteptările privind ceea ce ar trebui copiii să știe și să fie capabili să facă. Aceste așteptări au ca repere atât cercetările și noile teorii privind dezvoltarea copilului generate de psihologie, neuropsihologie, științele educației, cât și valorile naționale pe care dorim să le transmitem și să le promovăm începând cu educația timpurie.

Competența socială implică provocări și măiestrie continuă. Copiii se bucură de provocarea de a învăța ceea ce aproape înțeleg, abordând concepte și abilități cu puțin peste nivelul lor actual de competență și lucrând la acestea până când își măresc competența (Bodrova & Leong, 2007). În același timp, cercetările arată că copiii trebuie să negocieze cu succes sarcinile de învățare dacă vor să rămână motivați să învețe. Dacă eșecul devine rutină, majoritatea copiilor vor înceta pur și simplu să încerce (Copple & Bredekamp, 2009).

Copiii acumulează de asemenea o cantitate semnificativă de învățare socială de la covârșnicii cu care interacționează în sistemul de educație, la școală sau în locurile de joacă. În cadrul relațiilor de la egal la egal, copiii învață concepte de reciprocitate și corectitudine prin interacțiunea cu grupul. Negocierea, discuția și conflictul descoperite printre colegi îi ajută pe copii să învețe să înțeleagă gândurile altora, emoțiile, motivele și intențiile lor. Această înțelegere le permite copiilor să se gândească la consecințele comportamentului lor atât pentru ei cât și pentru ceilalți (Doll, Zucker, & Brehm, 2004). Apoi, pe măsură ce primesc feedback de la colegii lor, copiii încep să evalueze caracterul adecvat al acțiunilor lor și să-și modifice comportamentul în consecință (Santrock, 2010). În concluzie, relațiile de la egal la egal oferă contexte critice pentru cunoașterea socială (adică gândirea fenomenelor sociale) și acțiunea socială.

Competențele sociale se achiziționează în cadrul societății, cu influențele culturale și sociale ale familiei și grupurilor de oameni în care se încadrează familia. Autorii Marjorie J. Kostelnik, Ph. D., Kara

Murphy Gregory Ph. D., Anne K. Soderman, Ph. D., and Alice Phipps Whiren, Ph. D., (2012), prezintă câteva principii de bază, pe care ar trebui să le avem în minte ca profesori, ce pot ajuta copiii:

- Programele educaționale pentru copii completează dar nu înlocuiesc familiile în consolidarea competențelor sociale. Profesorii implicați în educația timpurie trebuie să considere familiile drept parteneri în procesul de socializare.

- Mulți factori influențează comportamentul social al copiilor. Profesorii trebuie să ia în calcul toate situațiile și influențele asupra copilului, care îl pot conduce la un asemenea tip de comportament

- Competența socială a copiilor este sporită atunci când există comunicare între factorii care alcătuiesc sistemul în care trăim. O astfel de comunicare îi ajută pe părinți și pe profesori să înțeleagă mai bine copilul și să își coordoneze eforturile astfel încât copiii să aibă experiențe și așteptări similare în fiecare situație

- Influențele sistemului sunt distinctive pentru fiecare copil. Un grup în ansamblul său poate împărtăși anumite înțelegeri, dar contextul social al fiecărui tânăr este diferit de cel al oricărei alte persoane. Înțelegerea acestor variații va crește sensibilitatea la valorile, nevoile și interesele individuale pe care fiecare copil le aduce în clasă.

- Programele care se ocupă de copilăria timpurie pot atenua unele dintre circumstanțele negative pe care copiii le întâmpină în alte contexte sociale. Acestea joacă un rol semnificativ în dezvoltarea și învățarea socială a copiilor iar un sistem educativ care poate umple unele din golurile create de contextual social este foarte valoros pentru copil (Kostelnik, J., Marjorie, et al, 2012, pp. 16-17).

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului ei educativ. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul grădiniță-familie. Iar părinții cu cât vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali.

BIBLIOGRAFIE:

Bodrova, E. și Leong, D. (1996), *The Vygotskian approach to early childhood*, Columbus, Ohio: Merrill, Imprint of Prentice Hall.

Boca, C., Batiste, J. și Grigore, L. (2009), „*Roluri ale educatorilor în interacțiunea cu copilul. Lucrul în echipă*” (pp. 55-58), în C. Boca (coord.), J

Batiste, V. Flueraș, L. Grigore și D. O. Ștefănescu (2009), *Noi repere ale educației timpurii în grădiniță*, Educația 2000+, București.

Marjorie J. Kostelnik, Ph. D., Kara Murphy Gregory Ph. D., Anne K. Soderman, Ph. D., and Alice Phipps Whiren, Ph. D., (2012) *Social Development and Learning*, Seventh Edition, Wadsworth, Cengage Learning.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

AIOANEI ANDREEA

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate-îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este esențial ca educația să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului.

Educația copiilor se referă la posibilitatea acestora de a acumula diferite informații și cunoștințe, menite să-i ajute în viața de zi cu zi.

Rolul și scopul educației este de a dezvolta abilități de gândire, de analiză și de aplicare a informațiilor învățate în diferite circumstanțe. Aceasta nu are un final, fiindcă un om se educă pe tot parcursul vieții.

Importanța educației în viața copiilor constă în a-i ajuta să învețe să trăiască independent. Aceasta permite stabilirea standardelor de viață, a obiectivelor și a dorințelor ce trebuie îndeplinite. În plus, oferă cunoștințe pentru ca oamenii să înțeleagă rezultatul deciziilor lor și îi ajută să găsească diferite rezolvări.

Educația trebuie începută din timpul copilăriei. Astfel, implicarea părinților este crucială, mai ales în primii ani de viață. Este indicat ca educarea în familie să nu se facă cu severitate sau într-un mod foarte teoretic. Micuțul trebuie pus în fața unor fapte, pentru a înțelege ceea ce este greșit.

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Dascălul are un rol important în educația copilului. De cele mai multe ori elevii îndrăgesc sau nu, o materie în funcție de profesor. El trebuie să devină un ghid pentru elevi, să îi conducă spre a-și dori să cunoască tot mai multe, să învețe din propriile greșeli și astfel să devină cât mai interesați de materia respectivă.

Numai o colaborare strânsă între cei doi factori, familie/școală, este de natură să determine o eficiență maximă a muncii colective. Formele în care se realizează colaborarea școlii cu familia sunt diverse: comitetetele de părinți, vizitele la domiciliul elevilor, corespondența cu familia. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel care are de pierdut este copilul, pentru care dorim tot ce este mai bun.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ, SUCEAVA PROFESOR, AIOANEI RĂZVAN-VASILE

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Familia poate influența comunitatea și poate contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Asadar, este o sarcină esențială a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoare elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun cu școala este orientarea școlară și profesională a copilului/elevului.

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

FAMILIA ȘI ȘCOALA- PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. OANA- MIHAELA AIRINEI
COLEGIUL TEHNIC „ GHEORGHE CARTIANU”
PIATRA- NEAMȚ, JUD NEAMȚ

MOTTO:

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, care include, pe lângă preocupările materne și gospodărești, și pe cele profesionale și de studiu, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că, orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. În acest context, școala capătă astfel o misiune suplimentară.

Educația copiilor are o importanță majoră, iar aceasta trebuie făcută chiar din primii ani de viață ai acestora. Pentru a te asigura că tânărul va fi un adult responsabil, inteligent, cu bun simț și manierat, este foarte important să aibă parte de o educație solidă.

Educația nu se rezumă doar la capacitatea unui individ de a scrie sau de a citi. Aceasta este alfabetizarea, care este menită să ajute copilul să participe la diferite examene sau să obțină rezultate școlare meritorii.

Alfabetizarea oferă tinerilor o șansă mare de reușită în viață. Cu ajutorul acesteia, pot obține locuri de muncă importante și un parcurs profesional și financiar bine configurat.

Menirea educației este aceea “ *de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema conceptului este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

În societatea actuală aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima *școală* a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o strânsă relație care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu trebuie să fie neapărat impresionante, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune un parteneriat între părinți și școală. În cadrul procesului instructiv- educativ copiii dobândesc informații, dar “meseria” de părinte este complexă.

În familie, copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie, influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Experiența a demonstrat că există o strânsă legătură între rezultatele notabile ale elevilor în diverse domenii educaționale și prezența activă în viața școlii a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent, deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de rezultatele școlare obținute de copil nu numai că reduce voința acestuia, dar îl și ofensează.

De asemenea, datorită exigenței reduse manifestate de familie privind studiul, la unii elevi randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare. Aceștia își folosesc timpul liber în mod haotic, mass- media și tehnologia se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, iar controlul părinților nu mai are eficacitate. În lipsa unei comunicări între familie și cadrele didactice pot interveni uneori nemulțumiri în ceea ce privește notele copiilor, iar rezultatele slabe la învățătură sunt atribuite școlii. Din păcate, sunt și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească, să scrie cât mai mult sau să se implice în diverse activități subsidiare, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate și lipsa timpului *fizic* necesar îndeplinirii sarcinilor școlare. Un trebuie ignorate și cazurile în care unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să își încurajeze copilul inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel,

stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei implicați în acest demers. Pentru un parteneriat eficient fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și elevul nostru. Cadrele didactice trebuie să aflee cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții să cunoască în ce momente să-l susțină pe copil, cum să-l motiveze și să-l susțină. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Așadar, unitățile școlare trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea familiei. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

Bibliografie:

1. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
3. Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
4. <https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>
5. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/>
6. <https://tribunainvatamantului.ro/>

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA IMPORTANTA FORMARII LA ELEVII A DEPRINDERILOR DE COMUNICARE

**PROF. INV. PRESCOLAR: ALBU DANIELA-OANA
SCOALA GIMNAZIALA "ION BARBIR" CAPU CAMPULUI,
G. P. N. CAPU CAMPULUI**

„Cuvantul este sunet si culoare, e mesagerul gandului uman” (T. Vianu)

Comunicarea presupune asocierea elementelor cognitive si afective cu scopul de a transmite informatii, a inspira credinte, a induce emotii sau a evidentia comportamente printr-un proces alternant de relatii intre scris, vizual, nonverbal, vocal, auditiv, simbolic si comportamental.

Comunicarea este un transfer de informatie intre un emitator si un receptor, in urma caruia informatia transmisa si captata este inteleasa si interpretata in acelasi mod de catre cele doua parti.

Comunicarea se realizeaza pe trei niveluri: logic, paraverbal si nonverbal

Dintre acestea, (I. O. Panisoara, 2004) nivelul logic al cuvintelor reprezinta doar 7% di totalul actului de comunicare; 38% are loc la nivelul paraverbal (ton, volum, viteza de rostire...) si 55% la nivelul nonverbal (expresia faciala, pozitia, miscarea, imbracamintea etc.)

Tipuri de comunicare:

- ✓ Comunicarea intrapersonala (comunicarea in si catre sine)
- ✓ Comunicarea interpersonală (comunicarea intre oameni)
- ✓ Comunicarea de grup (comunicarea intre membrii grupurilor si comunicarea dintre oamenii din grupuri cu alti oameni)
- ✓ Comunicarea de masa (comunicarea primita de sau folosita se un numar mare de oameni)

Comunicarea didactica vizeaza in principal intelegerea, educatorul avand un rol activ. El actioneaza ca un filtru ce selecteaza, organizeaza si personalizeaza informatia.

Procesul de invatamant este prin excelenta, un proces de comunicare, intre cadrul didactic si elevi avand loc un permanent schimb de mesaje al caror scop principal este realizarea (atingerea) unor obiective pedagogice, in conditii optime (adica la un nivel de performanta cat mai inalt, dar cu cheltuieli minime de energie fizica si nervoasa, de timp)

Noua conceptie care fundamenteaza practica exersarii limbajului in gradinita porneste de la faptul ca, scopul principal al limbajului este comunicarea in situatii diverse.

In gradinita principalul mijloc de comunicare este limbajul. Gradinita este prima treapta a sistemului de invatamant care isi asuma sarcina de a organiza experiente de limbaj ale copiilor.

Aceasta achizitie a limbajului presupune urmatoarele finalitati:

- integrearea activitatilor de educare a limbajului in situatii de invatare si exersare cat mai apropiate de experienta de viata a copiilor;
- crearea oportunitatilor de comunicare orala sau scrisa prin intermediul simbolurilor grafice, matematice, a artei plastice sau muzicale, in situatii cat mai diverse;
- intelegerea faptului ca fiecare copil are ritmul sau propriu de dezvoltare
- evitarea exceselor de genul: activitati frontale de scriere, repetarea unor sarcini de vorbire pana la indeplinirea acestora.

In gradinita, prin comunicare orala se urmareste dezvoltarea capacitatilor de exprimare prin limbaj verbal si nonverbal utilizand structuri lingvistice complexe, intr-o maniera corecta, cursiva, expresiva, in contexte cat mai variate.

Propun urmatoarele sugestii pentru dezvoltarea abilitatilor de comunicare:

Dupa cum spunea Augustin in De magistro, cuvintele exista pentru ca sa le folosim si le folosim pentru a invata, scopul invatarii fiind insusirea, practicarea si rafinarea unor forme diverse ale comunicarii. De aceea, nu este suficient ca un elev sa cunoasca vocabularul unei limbi, acesta trebuie sa invete arta de a alege cuvintele potrivite contextului, de a transmite mesaje pertinente, de a-si exprima convingerile cat mai coerent si persuasiv. O comunicare este eficienta doar atunci cand mesajul transmis de emițător este corect interpretat de receptor.

Comunicarea este folosită în predarea-învățarea tuturor disciplinelor studiate în școală, profesorul trebuie să înțeleagă importanța comunicării, a dialogului în predare-învățare. A comunica eficient înseamnă atât a fi un bun vorbitor, cât și un ascultător activ. Se spune că omul învață trei ani să vorbească și o viață întreagă să asculte, din această cauză, în școală, ascultarea activă trebuie practică deopotrivă de elevi și de profesori. Pentru ca elevii să devină ascultători activi, educatorii pot propune exerciții pentru dezvoltarea competențelor de comunicare. Pentru ca elevii să-și poată exprima opiniile, ideile și sentimentele, aceștia au nevoie să se cunoască pe ei înșiși, comunicare despre sine implică autocunoaștere, stimă de sine, încredere în forțele proprii și deschidere spre a primi aprobarea sau dezaprobarea celor din jur. Educatorii trebuie să încurajeze elevii să își exprime părerile, să se lase descoperiți și să nu le fie frică să împărtășească idei cu oamenii din jur.

Pentru stimularea comunicării despre sine și dezvoltarea competențelor de comunicare, elevii pot fi organizați în perechi și provocați să discute despre un subiect care îi frământă, un elev va fi vorbitorul, iar celălalt ascultătorul. În această manieră, elevii vor descoperi care sunt regulile ascultării active și eficiente. Ascultătorii vor fi puși în situația de a avea o opinie în legătură cu problemele expuse de vorbitori, le oferă un feedback. Feedback-ul reprezintă reacția de răspuns a receptorului la mesajul primit de la emițător, acesta are rolul de a ameliora comunicarea, de a înlătura barierele de comunicare și de a ne ajuta să ne adaptăm la reacțiile celorlalți. Ascultarea activă mai poate fi exersată în cadrul dialogurilor și dezbaterilor realizate în clasă, profesorul poate urmări reacțiile și răspunsurile elevilor, reușind să descopere dacă aceștia au fost atenți la cele discutate. Dialogul presupune empatie, atenție la nevoile celuilalt, disponibilitate și deschidere. Prin urmare, nararea unor experiențe personale poate ajuta elevul să se descopere pe sine, să împărtășească celorlalți din experiența sa de viață și să își dezvolte competențele de exprimare orală sau scrisă.

Lectura este o activitate esențială în dezvoltarea competențelor de comunicare la copii, este o tehnică fundamentală de muncă intelectuală. Lectura orală le dezvoltă elevilor vocabularul, dicția și abilitatea de a folosi elementele paraverbale adecvate (intonația, ritmul vorbirii, respectarea pauzelor impuse de texte). Cărțile ajută elevii să cunoască viața înainte de a o trăi, le deschid orizonturi noi de cunoaștere și le dezvoltă creativitatea

O altă modalitate de a dezvolta elevilor competențele de comunicare este jocul de rol care presupune punerea în scenă a unor situații de comunicare diverse (monolog, dialog, interviu etc).

Exercițiile de dramatizare presupun interpretarea, pe roluri, a unor texte. Acest tip de activitate poate fi utilizat atât pentru interpretarea unor fragmente în proză sau a unor fragmente de comedie sau dramă, cât și a unor poezii cu structură epică. Dramatizarea îi determină pe elevi să exploreze textul, să îl înțeleagă și să analizeze personajelor pe care le vor interpreta. Activitățile de dramatizare stimulează resursele creative ale elevilor, îmbogățindu-le înțelegerea despre lume și despre ei înșiși, le dezvoltă spiritul de echipă și spiritul ludic. Elevii învață să exprime anumite sentimente prin intermediul mimicii și gesturilor, reușind să devină expresivi și carismatici. Dramatizarea îi apropie pe copii de text prin bucuria de a interpreta scenic personajele îndrăgite, de a-și pregăti decorul și costumațiile. Copiii reușesc să își exprime îndemânarea, imaginația și simțul estetic.

Activitățile de joc de rol și de dramatizare sunt percepute de elevi ca un joc, iar jocul reprezintă pentru copii cea mai la îndemână modalitate de a înțelege lumea și de a descoperi alte realități. În poezia sa, Trei fețe, Lucian Blaga scoate în evidență importanța jocului în viața copiilor: „Copilul râde: „Înțelepciunea și iubirea mea e jocul! “. Aceste versuri sugerează rolul vital al jocului în dezvoltarea personalității copiilor.

Însuși Johan Huizinga în lucrarea sa *Homo ludens* remarcă faptul că jocul presupune o ieșire din cotidian, din realitatea obișnuită, jocul satisface o nevoie de destindere, fiind un exercițiu pregătitor în vedere activității serioase, pe care i-o va cere viața. Astfel, copiii învață prin joc, jocul devine un mijloc de cunoaștere, copiii dezvoltându-și competențele de comunicare într-o manieră ludică și distractivă.

Bibliografie:

- Panisoara, Ovidiu-Ion, 2004, *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, Iasi
- Cucos, Constantin, 1998, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi
- Soitu, Laurentiu, 1997, *Pedagogia comunicării*, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti
- Iacob, Luminita, 1998, *Psihopedagogie pentru examenul de definitivat si grade didactice*, Editura Polirom, Iasi
- Salavastru, Dorina, 2004, *Psihologia educatiei*, Editura Polirom, Iasi

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF: ALBU EMILIA
LICEUL TEHNOLOGIC "IORDACHE GOLESCU" GĂEȘTI

Mulți părinți consideră educația copiilor ca fiind datorică exclusivă a instituției de învățământ. Adevărul este că educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă/aprofundează de către educator/profesor în domeniul educațional.

Auzim, din ce în ce mai des, vehiculându-se expresia „cei șapte ani de acasă”, care se referă tocmai la modul în care părinții își pun amprenta asupra copilului în acești primi ani de viață și care este definitorie pentru formarea lui ca adult. Educația nu ține doar de instituția de învățământ sau de pedagog și nu este doar de natură intelectual-cognitivă ci și de natură socială și psihologică.

Specialiștii sunt de părere că părinții implicați în educația micuților vor primi din partea acestora rezultate satisfăcătoare și o atitudine pozitivă în ceea ce privește procesul educațional. Pentru a iniția acest proces și mai ales pentru a menține viu acest proces, părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentele copiilor și să intervină încă de la bun început în educarea acestora. Din păcate, mulți părinți, din motive subiective, trec cu vederea anumite stări nepotrivite, purtări urâte ale copiilor, considerându-le „trecătoare”, normale, inofensive sau puerile. Aceste scuze ale părinților care acoperă dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copiilor, au drept consecință afectarea procesului educațional. De cele mai multe ori, părinții sunt de părere că ceea ce ei iartă, trec cu vederea, corectează educatorul/profesorul și astfel ușor-ușor, procesul de educație al copilului se îngreunează și devine din ce în ce mai dificil de modelat. Din acest motiv, este important ca părinții să favorizeze procesul de educație al copilului, oferindu-i un climat familial pozitiv, în care predomină dragostea, afecțiunea. Părinții, și nu doar ei, ci și ceilalți membri ai familiei (surori, frați, bunici, etc) trebuie să știe să fie și autoritari și să-și impună respectul față de cei mici. Totodată, este important ca ambianța familială să fie echilibrată, relația dintre părinți să fie una armonioasă, bazată pe dragoste și înțelegere, pentru a oferi copiilor, un exemplu pozitiv de comportament. În funcție de relațiile din familie se formează diferite atitudini ale copiilor față de oameni, de mediul în care trăiesc și astfel se conturează caracterul și conduita lor.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune asadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm două:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre parti afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea familie-școala:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală-familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului.

Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept *criterii competența, și un cod de etică profesională*.

Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un *câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă*. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afisată.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun cu școala este orientarea școlară și profesională a copilului/elevului.

Menirea școlii nu este asadar numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Mi-ar plăcea să închei printr-un citat care personal îmi place foarte tare și cred că sintetizează foarte bine subiectul articolului:

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. (Albert Einstein)

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE

PROFESOR ÎNV. PRIMAR: LILIA ALBU ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA RÂMNICULUI

Școala a avut și are un rol primordial în asigurarea educației copiilor.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul relației/ parteneriatului școală – familie.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele, profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet. Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

În ceea ce privește parteneriatul școlii cu familiile elevilor, adesea aceasta se așteaptă ca părinții să acționeze singuri. Dezvoltarea parteneriatelor eficiente cu familiile solicită tuturor celor din conducerea instituției de învățământ (administratori, profesori) să creeze un mediu școlar, care să-i întâmpine deschis pe părinți și să-i încurajeze să întrebe, să-și exprime îngrijorările, precum și să participe în mod adecvat la luarea deciziilor. De asemenea, reprezentanții școlii trebuie să le ofere părinților informațiile de care au nevoie și să le arate cum se pot implica mai bine.

După cum arată Agabrian (2005), din parteneriatele școală - familie cei câștigați sunt, în esență, elevii. Acestea acționează în următoarele direcții:

- ajută profesorii în munca lor;
- generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor;
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță sporit în școli.

Parteneriatul școală – familie, pentru a fi eficient, trebuie să vizeze dezvoltarea pe mai multe paliere comune cadrelor didactice și părinților, și anume:

- *Luarea deciziilor*
- *Acordarea sprijinului*

- *Predarea*
- *Studiul*
- *Comunicarea*

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea unei responsabilități de fiecare persoană implicată în acest demers.

„Părinții sprijină mai mult un program școlar în care sunt parteneri în luarea deciziilor... Interesul părintelui și sprijinul său față de școală și conducerea acesteia permit tinerilor să le fie mai ușor să relaționeze și să se identifice cu scopurile, valorile și personalul școlii, o motivație puternică pentru a se îndrepta către educație. În același timp, implicarea parentală garantează faptul că valorile și interesele lor culturale sunt respectate.” (Comer, J. P., 1980, p. 38.)

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui *contract educațional* individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ, prin implicarea și responsabilizarea părinților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Astfel:

- *Școala* are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.
- *Părintele* este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.
- *Elevul* este și el responsabil pentru propria educație.

Din momentul semnării acestuia, *contractul educațional dintre familie și școală* se consideră ca un sistem de îndatoriri reciproce în colaborarea părinților cu școala pentru a educa și forma copilul.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Pornind de la premisa că școala în general și cadrele didactice în particular sunt partenerii părinților, care au același scop, se pot evita atitudini care fac comunicarea mai dificilă și pot coopera mai ușor astfel încât educația copilului să fie un proces lin și armonios.

BIBLIOGRAFIE:

1. **AGABRIAN, M., & MILEA, V.** (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European.
2. **BARAN – PESCARU, A.**, (2004). *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Ed. Aramis, București, ;
3. **BONCHIȘ, E.**, (2011). *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, ;
4. **COMER, J. P.**, (1980). *School Power: Implications of An Intervention Project*, New York: The Free Press,, p. 38.

STIMULAREA CREATIVITĂȚII ȘCOLARILOR PRIN INTERMEDIUL POVEȘTILOR ȘI POVEȘTIRILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR, ALBU MONA-LISA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”,
RM. -SĂRAT, JUD. BUZĂU
PROF. ÎNV. PRIMAR, ANDREI MIRELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GREBĂNU**

Definirea creativității este dificilă datorită complexității fenomenului creației și a multitudinii abordărilor întâlnite în literatura de specialitate. Conceptul de creativitate este destul de vag, în mintea omului. Vârsta școlară se caracterizează printr-un remarcabil potențial creativ; dacă acesta nu este fructificat, pierderile care se produc sunt mari, iar recuperările ulterioare sunt parțiale și adesea minime. Sarcina primordială a tuturor instituțiilor de învățământ este să cultive creativitatea de timpuriu, pentru a avea certitudinea că mai târziu, persoanele respective își pot valorifica potențialul creativ în direcția elaborării de produse de rară și extremă valoare socială. Sclăritatea este apreciată ca fiind vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională, fiind un fenomen complex cu multiple fațete și implică calități de cunoașterea fictive, voliționale și de personalitate, exprimând vocația fundamentală a ființei umane. Este vârsta la care, este imperios necesară stimularea potențialului creativ al copilului, neevidențiat sau neexprimat încă prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor. Trebuie cultivate unele valori, precum originalitatea, perseverența, interesele cognitive dar și cele artistice. Atitudinea adultului față de copil, aprobativă și mai ales participativă, amplifică disponibilitățile creative. Numai un cadru didactic deschis, cald, apropiat va putea stimula potențialul creativ al copilului. Ca produs, creativitatea se caracterizează prin noutate, originalitate, utilitate socială și aplicabilitate, valoare, armonie, relevanță. Preșcolarii și școlarii mici au o creativitate naivă, grație fie imaginației bogate, fie curiozității, plăcerii de a fabula, spontaneității specifice vârstei. Acest capital promițător și atât de generos nu trebuie abandonat în voia hazardului. Cadrul didactic are la îndemână o paletă largă de forme prin care poate exprima și dezvolta zestrea nativă a copilului. Pentru a nu îngrădi inițiativa el trebuie să fie adeseori doar un antrenor, un organizator al activității. Cu cât se oferă mai mult posibilitatea copilului de a fi spontan și independent, cu atât șansele ca acesta să devină o persoană creativă cresc. Cadrul didactic este cel care trebuie să aprecieze strădaniile copilului, chiar și atunci când ele nu corespund unor criticii riguroase, să-l mobilizeze să-și finalizeze produsele. Noi, cadrele didactice, suntem mentorii tinerelor vârstare care ne privesc ca pe niște atotștiutori și așteaptă de la noi toate răspunsurile la întrebările lor spuse sau nespuse care să-i călăuzească prin lumea mare a celor mari. Dezvoltarea creativității devine, astfel, o componentă a învățământului formativ, un obiectiv esențial al școlii contemporane. După A. Haven “ oamenii ar fi mult mai creativi dacă li s-ar explica în ce constă, de fapt, noțiunea de creativitate. ”

Nu există o lume mai frumoasă și mai fascinantă ca lumea poveștilor. Vârsta școlară este cea mai propice pentru a obișnui copilul cu cărțile, pentru a-i stimula și dezvolta imaginația vocabularul, gândirea, spontaneitatea, creativitatea. Poveștile au fost dintotdeauna o modalitate utilă și plăcută de a petrece timpul alături de copil și de a-i transmite un mesaj, de a-l învăța să descopere și să se aventureze în minunată lume a fanteziei. Ele dezvoltă creativitatea și îmbogățesc imaginația copilului lăsând loc participării sale la aventurile personajelor, la a gândi ce urmează să se întâmple, la a-și imagina cum arată, cine sunt ele. Desfășurând la școală un învățământ creativ, bazat pe metode creative vom amplifica latura formativă a învățării și cu cât vom solicita mai mult efortul intelectual și creativ al copiilor cu atât va crește șansa creatoare a școlarului. Pornind de la premiza ca jocul mobilizează personalitatea copilului, am găsit în acesta un excelent mijloc de a fructifica, stimula și consolida imaginația debordantă a școlarului. Jocul și învățarea oferă copilului multe ocazii de a-și combina și recombina informațiile de care dispune, de a construi realul din propriile imagini. Jocurile și activitățile creative vor contribui din plin la dezvoltarea personalității școlarului.

Din activitatea pe care o desfășor la clasă, aș dori să împărtășesc un exemplu concret dintr-o activitate, un joc didactic, deoarece este bine știut faptul că jocul este cea mai sigură cale de acces la sufletul copilului, ocupând o poziție privilegiată la această vârstă, ceea ce i-a inspirat lui A. Binet următoarea reflexie: „Copilul este în mod esențial cineva care se joacă”. Am ales jocul “Povești încurcate”. Ascultând

povești, povestiri și basme, copilul recunoaște mental principalele momente ale narațiunii, le inversează, le omite, le amplifică, inventează unele noi.

În jocul „Povești încurcate” - Zâna Poveștilor, cere ajutor copiilor să descurce poveștile încurcate din traistă. Copii au avut sarcina să ia din traistă siluete cu personaje din 6 povești pe care le-am ales, să le denumească, să le așeze la povestea lor – în decorul pregătit fiecărei povești, după care să încerce să schimbe cursul povești cum vor ei înlăturând personajele care nu le plac, dar să și motiveze de ce nu le plac. Am ales ca metodă de stimulare a creativității în desfășurarea jocului, brainstorming-ul, metodă prin care se dezvoltă spiritul creativ, se formează componente creative exersându-se gândirea divergentă, care te invită la elaborarea unor soluții personale pentru rezolvarea unor probleme. Utilizarea acestei metode este punctul de plecare în construirea învățării, bazat pe cunoștințele copilului. Brainstorming-ul poate fi folosit individual, perechi sau grup, fiind cea mai răspândită metodă de stimulare a creativității, bazată pe principiul suspendării judecății. În desfășurarea jocului am observat la copii că au cam înlăturat în jocul lor personajele negative, copilul a fost lăsat să spună exact ce dorește, acest lucru îmbunătățind în mod vizibil comunicarea, a înțeles că nu este o simplă marionetă și, dacă vrea să comunice tot ceea ce ar dori să spună, trebuie să facă apel încet cu încetul la întreaga sa imaginație, la observare și sensibilitate. În etapa – asigurarea retenției și a transferului am pus copiilor întrebările:

- Cum ar fi fără povești? – urât și nu am ști nimic.

-De ce? –poveștile sunt amuzante, frumoase și din ele învățăm.

-Ce învățăm din povești? – să acultăm de părinți, bunici și de doamne; să nu mințim ca vupea; să fim harnici.

-Dacă Scufița o asculta pe mama ei și nu stătea de vorba cu lupul, cum era povestea? - nu mai aveam poveste. Metoda brainstorming (asaltul de idei), a oferit copiilor posibilitatea manifestării libere, spontane a imaginației, crescând productivitatea creativității individuale ca urmare a interacțiunii membrilor și a acțiunii lor într-o soluție de grup. Știm cu toții că oricine poate învăța de oriunde.

Un alt exemplu, voi prezenta pe scurt o altă metodă interactivă de stimulare a creativității „Pălăriile gânditoare” care are la bază interpretarea de roluri prin care copiii își exprimă liber gândirea, dar în acord cu semnificația culorii pălăriuțelor care definesc rolul. Se formează un grup de 6 copii; Se împart pălăriuțele gânditoare; Se prezintă de către cadrul didactic o situație cât mai concis formulată pentru a fi înțeleasă de copii; Copiii dezbat situația/ cazul expus ținând cont de culoarea pălăriei care definește rolul.

Pălăria albastră – este liderul, conduce activitatea, responsabilă cu controlul discuțiilor, extrage concluzii – clarifică

Pălăria albă – este povestitorul, redă pe scurt conținutul textului, exact cum s-a întâmplat acțiunea, este neutru – informează

Pălăria roșie – își exprimă emoțiile, sentimentele, față de personajele întâlnite, nu se justifică – spune ce simte

Pălăria neagră – este criticul, prezintă aspectele negative a întâmplărilor, exprimă doar judecăți negative – identifică greșelile

Pălăria verde – este gânditorul, care oferă soluții alternative, idei noi, dă frâu imaginației {Ce trebuie făcut?} – generează idei noi

Exemplificare: “Fata babei și fata moșului”

Pălăria albă redă pe scurt conținutul povestirii;

Pălăria roșie- va caracteriza personajele pozitive și negative (fata moșneagului cu fata babei)

Pălăria albastră- argumentează (de unde reies însușirile personajelor)

Pălăria neagră- critică personajele negative (fata babei și baba)

Pălăria verde- găsește variante (ex: cele două fete să se fi ajutat una pe alta)

Pălăria galbenă- găsește alt final(fata babei ajută personajele întâlnite și se întoarce acasă bogată) Poveștile, ca activități organizate, au o valoare cognitivă, etică și estetică, prin care se exercită o puternică înrâurire asupra întregii personalități a copiilor, se exersează vorbirea copiilor, se formează deprinderea de a vorbi independent, ceea ce contribuie la o exprimare corectă, coerentă, expresivă. Magia cuvântului îl va ajuta pe copil să își creeze în minte imagini fabuloase, personaje, palate și castele minunate. De aceea nu trebuie să se înlocuiască basmele și poveștile, cu desenele animate sau cu televizorul. Creativitatea este nu doar speranța ci un imperativ al progresului. Creativitatea este fereastra larg deschisă ce-i dă imaginației aripi și puterea de a atinge înaltul, de a da viselor contur și împlinire, dă culoare vieții, aducând speranță în priviri, alungă frica și neîncrederea, lăsând locul curajului și încrederii în sine. Să păstrăm această fereastră

mereu deschisă pentru a primi mereu în suflet lumină, căldura și prospețime. Copilul repovestește poveștile, apoi, uneori poate desena sau crea anumite jocuri în care să folosească cele învățate. Poveștile, ca activități organizate, au o valoare cognitivă, etică și estetică, prin care se exercită o puternică înrâurire asupra întregii personalități a copiilor, se exersează vorbirea copiilor, se formează deprinderea de a vorbi independent, ceea ce contribuie la o exprimare corectă, coerentă, expresivă. Poveștile dezvoltă vocabularul și îmbogățesc bagajul de cuvinte la care copilul poate apela în diverse situații pentru a se exprima sau pentru a explica. Capacitatea de a comunica cu cei din jur, de a folosi limbajul, este o achiziție importantă pe care se bazează însușirea altor abilități de maximă importanță pentru activitatea desfășurată. Poveștile au o valoare informativă, educativă și formativă ridicată, fiind un mijloc de stimulare a trăirilor emoționale pozitive, pe fondul cărora sporește motivația intrinsecă a copiilor. Dezvoltarea dragostei față de literatură, încă de la vârsta școlară, se consideră o reușită atunci când cadrul didactic știe să sensibilizeze pe micii ascultători prin intermediul forței expresive a limbajului artistic. "Tot ceea ce nu dăruiești, pierzi! "

BIBLIOGRAFIE:

- Revista Învățământului Preșcolar-1-2/2008;
Mușata Bocoș, Editura paralela 45, 2007;
P. Popescu-Neveanu, Învățare și creativitate, Revista de pedagogie nr. 1-1980
Bocos, M., Chiș, V., Stan, C., Albulescu, I. (2006) Tradiții, valori și valori și perspective în pedagogia învățământului școlar, Colecția Științele Educației, Cluj-Napoca;
Bocoș, M., Catalano, H., (2008), Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, Presa Universitară Clujană;

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

INSTITUTOR: ALBU VASILE DAN, SCOALA PRIMARA MIRONU

Reactii si schimbari de comportament ale copiilor
ATENTIE LA LIMBAJ!! !

Majoritatea copiilor sunt foarte influentati de ceea ce aud de la parinti. Maturitatea lor psihica si modul in care vor privi viata cand vor fi adulti se formeaza inca din copilarie, de aceea este foarte important sa ne alegem cu grija cuvintele atunci cand discutam cu un copil. Asadar, cum trebuie sa vorbesti cu un copil pentru a te asigura ca acesta va deveni un adult responsabil, de succes si mai ales fericit?

Fraze pe care orice parinte trebuie sa le evite cand discuta cu copilul

Frazele de mai jos le-am auzit de la parintii nostri si nu ne-au placut. Tot ce auzim este retinut in subconstientul nostru. La un moment dat acele cuvinte din subconstient ajung in constient, si ne influenteaza deciziile actuale. Noi, ca parinti e bine sa le evitam, datorita efectelor negative pe care le pot avea asupra copiilor nostri.

Evitand aceste fraze, crestem niste pitici cu mai putine traume psihice, deci mai liberi, mai fericiti, mai echilibrati.

Acele fraze pe care eu le consider “interzise” sunt:

1. “Daca nu esti cuminte, plec si nu ma mai vezi! ”
2. “Se vede ca esti al lui taica-tu” / “Semeni cu taica-tu”
3. “Ma faci de rusine! ”
4. “Nu mai esti copilul meu! ”
5. “Sa nu cumva sa faci asta...”
6. “Asta ma raneste pe mine, mai mult decat pe tine”
7. “Iti vei scoate ochii cu acel obiect”
8. “Sunt mama ta. Stiu eu mai bine. ”
9. “Daca cineva iti zice sa sari in cap, tu sari?”
10. “Nimeni n-a zis ca a fost usor! ”
11. “Banii nu cresc in copaci, stiai?”
12. “Mananca tot! Sunt alti copii care ar vrea sa aiba aceasta mancare! ”

Nimeni nu este perfect, cu totii ne pierdem rabdarea la un moment dat, dar ceea ce putem evita, haideti sa evitam. Un copil crescut intr-un mediu armonios, este mai intelegator si are sanse mai mari sa ajunga un adult fericit si “sanatos” din punct de vedere psihic. Mai mult de atat: invatand cum sa discuti cu copilul tau, si tu de asemenea vei observa ca esti stapan pe situatie. Astfel, nu vei mai fi la fel de stresat.

Parinte drag, fii tu astazi ceea ce vrei sa devina copilul tau maine!

Voi cunoasteti si alte fraze “interzise”?

Spune “NU” intr-un mod constructiv – Vorbeste eficient cu copilul tau

Noi, parintii, din cauza emotiilor si starilor prin care trecem, uitam uneori sa fim atenti la modul in care ne adresam copiilor nostri.

Cel mai simplu si rapid mod in care incercam sa-l oprim pe copil este de a-i spune “NU”. Aceasta modalitate nu este deloc benefica pentru copil. *Vrei sa nu repete copilul tau o greseala?* Atunci arata-i modul in care este indicat sa faca acel lucru. De exemplu, atunci cand e vorba de o jucarie noua.

Approape orice copil are nevoie de o scurta initiere. In felul acesta ne asiguram ca acea jucarie va fi folosita corect (de cele mai multe ori). Eu il las pe strangarelel meu sa descopere fiecare lucru nou, insa stau “pe faza” si intervin atunci cand e nevoie (il las sa-mi ofere el aceasta ocazie, de a-l indruma).

Incercati sa folositi frazele de mai jos cat mai des posibil pentru a-i spune “NU” copilului dvs intr-un mod constructiv si fara a-l supara (sau inhiba):

1. Pentru ca asa am spus eu! / Stiu ca vrei sa te mai joci putin, insa trebuie sa mergem sa o vedem pe buna.
2. Nu mai plange! / Am inteles de ce esti suparat!
3. Daca nu mananci cerealele vei ramane mic si slab. / Daca mananci cerealele, vei fi puternic si destept ca tata-l tau.

4. Faci gresit. Da-mi mie! / Lasa-ma sa-ti arat un mic truc ca s-o construiesti mai repede.
 5. Inteleg ca esti ingrijorat. / Hai sa vorbim!
 6. Sa mergem! Cat timp trebuie sa te mai astept? / Sa facem intrecere cine se face primul gata!
 7. Ia-o! Nu mai plange! / Am inteles, dar stii ca nu pot permite!
 8. Daca speli vasele, iti dau bomboana. / Iti amintesti cand ai spalat vasele, data trecuta? M-ai ajutat mult!
 9. De unde sa stiu? / Nu stiu acum, dar iti voi spune cand voi afla.
 10. Nu te mai uita la televizor. / Hai sa mergem sa ne jucam un joc!
 11. Uite ce ai facut! / Stiu ca n-ai vrut sa faci asta, dar fi mai atent data viitoare.
 12. Uite-te la Petru. El tot timpul ajunge acasa la timp, nu ca tine. / Incearca sa te intorci la timp.
- E foarte important

De ce copiii sunt incapatanati?

Intrebare: De ce copiii sunt încăpățânați?

Raspuns: Pentru că sunt logici, iar noi, părinții, inconsecvenți de multe ori.

Ei nu știu de regulile care ni le-a „dăruit” societatea ca ceva prestabilit.

Dacă copilul întreabă „de ce nu trecem la roșu?”, tu poți să-i explici că sa făcut o regulă pentru pietoni și șoferi. Să treacă pe rând, să nu se rănească unii pe alții.

OK, și ce facem?

Trecem orice afirmație printr-un filtru înainte să o spunem.

Cum să:

1. Rostește afirmația în gând.
2. Răspunde la întrebarea „de ce?”, copilul cu siguranță ți-o va pune. Chiar dacă găsești un răspuns mai repetă întrebarea și pentru răspunsul găsit, și poți să o faci de vre-o trei ori consecutiv. Simulăm discuția cu copilul.
3. Dacă la punctul 2 ai găsit un răspuns logic, ai undă verde. Dacă nu, ar fi bine să renunți din start, te vei simți mai bine și tu, și copilul.

Exemplu:

- Nu trecem drumul la roșu
- De ce nu?
- Putem fi răniți de o mașină.
- De ce nu se oprește ea?
- Există o înțelegere creată între pietoni și șoferi, ca și în jocuri (aici poți da și un exemplu de joc, pe care copilul îl cunoaște) cine și când trece pentru a nu se întâmpla accidente.

Rostim afirmația. Iar dacă vrei ca fiecare experiență să fie și ceva de învățat, poți să-i aduci la cunoștință răspunsurile de la punctul 2 fără să fii întrebat.

Fii un părinte consecvent, înarmează-te cu logică!

Dacă nu, *discutați mai mult cu copilul despre emoțiile lui*. E posibil să ascundă aceste supărări în spatele unui comportament inadecvat, ca plâns fără motiv real, mofturi, dat din picioare etc... la fiecare copil e individual?

Bibliografie:

- Panisoara, Ovidiu-Ion, 2004, *Comunicarea eficienta*”, Editura Polirom, Iasi
- Cucos, Constantin, 1998, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi
- Soitu, Laurentiu, 1997, *Pedagogia comunicarii*, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti
- Iacob, Luminita, 1998, *Psihopedagogie pentru examenul de definitivat si grade didactice*, Editura Polirom, Iasi
- Salavastru, Dorina, 2004, *Psihologia educatiei*, Editura Polirom, Iasi

INTEGRAREA ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIAL ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ALBULESCU CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 24 TIMIȘOARA

Tendința crescândă de integrare școlară în unitățile obișnuite de învățământ a copiilor cu CES este bine cunoscută atât în lume, cât și în România. Complexitatea manifestărilor determinate de realitatea dintre normalitate și integrare a dus la interpretări, amânări, experimente, tatonări, reușite și eșecuri în acțiunea de integrare a copiilor cu CES în școala de masă.

Educația integrată se referă în esență la integrarea copiilor cu CES în structurile învățământului de masă care poate oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase a acestor copii și o echilibrare a personalității acestora. Formarea personalității copiilor cu C. E. S. necesită activități variate, iar activitățile literare și artistice pot juca un rol deosebit în acest domeniu, în special atunci când elevii sunt implicați afectiv și când temele propuse ajung să-i capteze. Realizarea unor lucrări duce la dezvoltarea simțului artistic, educă gustul pentru frumos și îi motivează pe copii să-și exprime sentimentele și cred că nimic nu este mai plăcut decât o creație artistică sau literară izvorâtă din inima unui copil.

Verbul " a învăța " este cel mai des asociat cu școala. Procesul de învățare începe însă mult mai devreme, chiar din primele clipe ale nașterii. A simți, a se mișca, a se uita, a auzi toate sunt rezultatul învățării. Și acesta este doar începutul. În faza următoare de dezvoltare, copilul își dă seama că lucrurile văzute și auzite pot fi asociate, se leagă între ele. De exemplu, copilul cunoaște vocea mamei, sunetul clopoțelului etc. Învăță să asocieze experiența tactilă cu senzația vizuală și auditivă.

Legăturile " dacă - atunci " - deoarece aduc surprize copilului - îl motivează la cunoașterea relațiilor de cauzalitate și la experimentarea individuală. Noile cunoștințe sunt integrate în cadrul experiențelor prelucrate anterior și astfel în momentul școlarizării copilului preîntâmpină " minunea " cititului, învățului cu această experiență bogată.

Învățarea este cea mai semnificativă în această perioadă (de la naștere până la momentul școlarizării), reprezentând fundamentul oricărui proces de învățare ulterioară.

După toate acestea ne putem închipui că, prin compromiterea procesului de dezvoltare și maturizare intelectuală, are de suferit, dezvoltarea intelectuală, aceasta fiind deviată pe un alt traiect, iar prin acesta implicit scade eficacitatea performanțelor intelectuale. Așa se explică faptul că tulburările precoce ale dezvoltării copilului radiază în profunzime, deoarece afectează acele structuri de bază (modalitățile fundamentale ale percepției, organizarea, orientarea și focalizarea atenției etc) care reprezintă condiții esențiale în formarea funcțiilor intelectuale mai complexe. La fel, nu putem pretinde copilului să citească și să scrie fluent, să efectueze diferite calcule până când aceste aptitudini, respectiv aptitudini parțiale, care reprezintă pilonii

Procesul citirii, în fond., constă în translația ordinii literelor într-o ordine corespunzătoare a sunetelor. Dacă între stimulii percepți vizual, litere și stimulii aditivi nu se realizează această legătură, atunci copilul nu poate asimila procesul citirii. În concluzie, la Florin tulburarea procesului de citire rezultă din această incapacitate de integrare și racordare a celor auzite și văzute. Înainte de toate trebuie ajutată formarea acestor capacități, astfel este nevoie de un program de dezvoltare adecvată, care nu se rezumă la metode tradiționale de predare a scrierii și citirii.

Cum putem ajuta elevul cu dificultăți de învățare ?

În primul rând, învățătorul trebuie să posede cunoștințe care îl fac capabil să recunoască tulburarea de învățare a copilului. Care sunt acele simptome, modele de comportament, care sugerează prezența tulburării de învățare ? În fazele ameliorate și acute ale tulburărilor de învățare apare o divergență între performanțele școlare și nivelul intelectual al copilului ;

performanță scăzută, care apare în clasele primare, iar în cazul afecțiunilor mai puțin grave apare mai târziu. Astfel de disfuncții sunt: dislexia, disgrafia, discalculia. Un model comportamental tipic îl reprezintă tulburări ale atenției, hiperactivitate și neurotizare secundară. În contextul colectivului., copilul nu acordă atenție nici profesorului, nici colegilor, dispune de o necesitate motrică crescută, nu poate sta locului, eșecul sistematic datorat deficienței în telectuale, respectiv faptului că elevul nu este capabil de performanțele colectivului, implică dezvoltarea unor simptome comportamentale neurotice secundare: ticuri,

comportament inhibat, sau chiar opusul acestuia, comportament extravagant merit să compenseze deficiențele intelectuale. Studiind cu atenție semnele prezentate ale tulburărilor de învățare, învățătorul va fi treptat în stare să recunoască aceste deficiențe, conform criteriilor enumerate.

Reabilitarea în comunitate a persoanelor cu deficiențe este parte componentă a dezvoltării unei comunități și vizează implicarea persoanelor deficiente prin eforturile combinate ale familiilor și a membrilor comunității din care fac parte, împreună cu serviciile de sănătate, educație, profesionale și sociale, pornind de la principiile moderne impuse de noile orientări în domeniul asistenței persoanelor cu cerințe speciale și cuprinse în Rezoluția ONU nr. 48/96 din 1993.

Prin urmare:

Toti copiii au dreptul de a fi educați împreună, oricare ar fi dizabilitatea/ handicapul sau dificultățile de învățare.

Educația integrată este un drept pentru respectarea căruia este nevoie de o educație bună și de bunul simț social.

Bibliografie:

Kieran Egan, Stefan Popenici, "Ghid pentru părinți și cadrele didactice din învățământul preuniversitar", 2007.

Popescu – Neveanu, Paul, "Dicționar de psihologie", Editura Albatros, București, 1978.

Popenici, Ștefan, "Motivația pentru învățare: de ce ar trebui să le pese copiilor de ea și ce putem face pentru asta", Editura Didactica Publishing House, București, 2009.

COLABORAREA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ

PROF. LENUȚA ALEXA
COLEGIUL ECONOMIC „VIRGIL MADGEARU”, GALAȚI

Familia reprezintă primul grup social al copilului în care acesta învață comportamentele sociale și se descoperă pe sine ca persoană independentă având la bază climatul de siguranță afectivă necesară dezvoltării armonioase a personalității. Educația primită în primii ani de copilărie, modelele feminine și bărbătești din cadrul familiei influențează toată viața individului.

Familia se definește atât ca instituție socială, cât și ca grup specific constituit din persoane care sunt unite prin legături de căsătorie, sânge sau adopție. Disponând de o influență semnificativă în raport cu fiecare dintre membrii săi, familia se caracterizează prin:

- structură specifică de statusuri și roluri;
- seturi de relații interpersonal specific;
- influență puternică asupra membrilor, printr-un complex diversificat de factori;
- funcții relativ precise în raport cu fiecare membru;
- influențe educative reciproce.

Prin intermediul acestor elemente, fiecare familie influențează atât copiii și adolescenții care sunt elevi cât și adulții cu status de părinte, care sunt parteneri reali sau virtuali ai școlii. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

Cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devine o prioritate mai ales în contextul actual, în care familia însași trebuie să se adapteze unor schimbări semnificative. Pentru a atrage familia ca element cheie în cadrul parteneriatelor educaționale, școala trebuie să ia act de aceste schimbări adaptându-și atitudinile și comportamentele în consecință.

Pornind de la aceste premise, efortul îndreptat către cunoașterea familiei ca partener potențial trebuie să se orienteze către:

- trăsăturile, calitățile, problemele sale specifice;
- statutul pe care elevul îl are în cadrul mediului său familial;
- valorile și normele pe care le avansează;
- avantajele pe care le poate câștiga în cadrul parteneriatului cu școala;
- beneficiile pe care le poate aduce școlii, ca partener real.

În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Scopul parteneriatului școală-familie este modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar și familiarizarea părinților cu atitudini și concepte noi în cunoașterea propriului copil, ca să poată susține mai eficient eforturile de învățare și dezvoltare generală a copilului.

Orice școală are ca și puncte tari, cadre didactice perfecționate la cursul de formare „Consiliere și Orientare” și colaborarea cu psihologul școlar. Punctele slabe ale parteneriatului școală-familie sunt:

- carențele în ceea ce privește atitudinea și comportamentul la nivelul părinților, dar și a profesorilor
- barierele în comunicarea interpersonală
- limitele în strategiile școlii din domeniul parteneriatului
- lipsa de interes a unor părinți în raport cu educația

Este foarte important interesul unor părinți pentru educație, și în particular, interesul în ceea ce privește evoluția propriilor copii. Nu sunt de neglijat amenințările, și anume:

- Problemele severe cu care se confruntă unele familii ale elevilor școlii
- Restricțiile care țin de timpul limitat și de lacunele informaționale
- Marginalizarea sau automarginalizarea unor familii defavorizate.

Mediul familial joacă un rol vital în creșterea și dezvoltarea copilului atât la nivel comportamental, emoțional, fizic cât și educațional. Efortul pe care îl depun părinții pentru eucarea copilului este mai

important decât sărăcia sau avuția familiei, decât absolvirea anumitor facultăți de către părinți, pentru că va urma ieșirea copilului în societate peste câțiva ani, iar copilul de astăzi, adultul de mâine, are nevoie de puterea de a face față tuturor provocărilor vieții. Școala are nevoie de părinți care să întărească și să sprijine educația copilului; are nevoie ca îndrumarea și valorile pe care copilul le primește acasă să fie în concordanță cu cele promovate în școală. Este necesar un dialog continuu între părinți și școală și un astfel de dialog nu poate exista dacă părinții nu sunt informați despre ce și-a propus școala să facă. Părinții sunt interesați nu numai de direcția generală a școlii pe care o frecventează copilul lor și nu numai de progresul general al copiilor din aceeași clasă. Părinții au dreptul să știe dacă școala respectivă este potrivită pentru copilul lor. Deci trebuie stabilite următoarele obiective:

- diseminarea unor informații clare cu privire la școală, activitățile și problemele ei;
- creșterea inițiativei și implicării diriginților în sensibilizarea și atragerea familiei;
- elaborarea unor documente informative pentru familia elevului (buletinul informativ, invitația, scrisoarea de felicitare sau recomandare, Declarația de intenție a școlii, Regulamentul școlii, al clasei, rapoarte semestriale, planuri de activitate, grafice de întâlniri, etc.);
- transformarea comitetului de părinți într-o structură activă dinamică, care își poate asuma rolul de interfață în relația școală și părinți
- organizarea unor activități extrașcolare diversificate în regim de parteneriat
- elaborarea unor instrumente de observare, evaluare, monitorizare a activităților cu familia elevului (ghiduri de observare, chestionare, agende de lucru, minuta activității, portofoliul)
- formarea conștiinței educative a părinților de a realiza un efort continuu pe măsura evoluției și nevoilor copilului.
- participarea părinților la luarea deciziilor privind creșterea și educarea copiilor;
- implicarea familiilor în promovarea și respectarea valorilor fundamentale, implicarea în dezvoltarea personalității copiilor, prin activități educative în școală;
- consilierea elevului și familiei pentru găsirea unui loc de muncă, pentru creerea, în familie, a unui climat plăcut.

Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. El va participa la ritualurile și tradițiile familiei și se va gândi la semnificația lor. Părintele trebuie să nu-i impună opiniile sale, ci să-i prezinte credințele sale într-un mod onest, clar și care să fie pe măsura vârstei și gradului de maturitate al copilului. Părintele trebuie să adopte o atitudine deschisă, să încurajeze întrebările copilului și dorința lui de a se informa, decât să încerce să forțeze asimilarea valorilor sale de către copil.

Dacă valorile părintelui sunt bine argumentate și dacă el crede cu adevărat în ele, copilul va adopta multe dintre ele. Dacă acțiunile părintelui sunt inconsistente, ceea ce se întâmplă oricui, copii sunt cei care vor clarifica lucrurile pentru ei, ori subtil prin intermediul comportamentului ori, la copii mai mari, direct, exprimându-și dezacordul față de părinte.

Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept și nici fără greșeli. El cere un proces permanent de informare și flexibilitate construită pe fundamente solide. Cunoașterea de sine, dorința de a asculta copilul și a te schimba atunci când este nevoie și, mai presus de toate, o demonstrație a respectului față de tradiții vor ajuta mult relația dintre părinte și copil. Dacă alegerea valorilor și principiilor este, în cazul fericit, democratică, în alegerea copilului, părintele trebuie să-i ofere baza pentru aceasta, prin ideile, întrebările, răspunsurile și mai ales acțiunile sale.

Acei părinți care se respectă, vor găsi timpul necesar pentru a putea pătrunde în datele științei, educației, pentru a nu-și lăsa copiii să crească și să se formeze la voia întâmplării și asta în mod special atunci când apar dificultăți de comunicare cu aceștia. A comunica între părinți și copii înseamnă a învăța anumite abilități, abilități care trebuie să aibă la bază un oarecare nivel de cunoaștere pedagogică și psihologică.

Familia are un rol deosebit de important în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Familia este un mediu foarte complex, în care pot apărea situații foarte diferite, care cuprind mai mulți membri între care există foarte multe tipuri de relații. Relațiile dintre părinți și copii pot fi:

relații de autoritate, (când părinții caută să-și impună punctul de vedere neținând seama de copil), relații democratice, (când părinții și copii se consultă și iau decizii comune) și relații de îngăduință (când copii nu țin seama de cerințele părinților). Atât autoritatea excesivă cât și îngăduința excesivă sunt factori

care vor influența negativ comportamentul copiilor. La adolescenți acestea pot duce la apariția unor stări reactive de neliniște, stare depresivă, refuzul de a comunica și de a învăța, etc.

O constelație familială veșnic frământată de tensiuni, distorsionată, lipsită de afecțiune sau caracterizată prin sentimente, afecțiune greșit înțeleasă, deformată de defectele părinților, de neînțelegerile lor, de certuri, de acte de violență, constituie un mediu traumatizant care determină la copil apariția unui conflict interior, care poate afecta dezvoltarea lui psihică.

Un asemenea conflict nerezolvat, prelungit creează la copii o anumită ambianță, nesiguranță, contradicție în rezolvarea diferitelor probleme, copilul nu mai știe ce să facă să fie bine. De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranță, sau nesiguranță, fericirea copilului, dezvoltarea capacităților sale intelectuale și afective. Familia este totodată și lucrul cel mai bun și cel mai rău dintre lucruri. Cercetările experimentale au dovedit că tulburările de comportament (nervozitatea, furia, violența, fuga de acasă, minciuna, furtul, etc.) cresc cu 15-20% la copii proveniți din familii cu neînțelegeri.

Sugestii generale pentru părinți:

- Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm, scade incidența problemelor legate de agresivitate.

- Asigurați-vă că tânărul este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți este bine să cunoaștem anturajul copiilor și să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.

- Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive, fără să ne dăm seama. Este important să laudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.

- Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor. Așteptările noastre față de copil este util să le explicăm clar. De asemenea copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând în același timp consecințele nerespectării unora dintre ele.

- Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media. În acest caz se impune o atenție sporită și respectarea unor reguli de bază:

- Limitarea timpului petrecut de copil la teme (o oră, maxim două ore);

- Cunoașterea conținutului programelor urmărite de copii;

- Discutarea scenelor de violență vizionate de către copii,

- Discutarea consecințelor grave pe care le are comportamentul violent în realitate;

- Analizarea modalităților de rezolvare a problemelor fără folosirea violenței.

Familia trebuie să acționeze asupra copilului în conformitate cu posibilitățile de care dispune copilul, în conformitate cu slăbiciunile și incapacitățile sale. Copilul trebuie, să simtă că este protejat de familia sa, el nu trebuie lăsat pradă dificultăților, nu trebuie părăsit în fața șocurilor, a exigențelor amenințătoare. Cadrul familial trebuie să țină seama de vulnerabilitatea reală a sa și să-l ajute să se convingă de capacitățile sale, de valoarea lui. Copilul nu trebuie să se simtă respins de familie, dar nici supraprotejat deoarece în ambele cazuri el va deveni egocentric și incapabil de a se distanța de sine, va evita contactul cu realitatea și se va refugia în lumea visării, a imaginației, va stabili greu contacte sociale cu cei de vârsta sa, va deveni pasiv, lipsit de inițiativă, cu sentimente de inferioritate, lipsit de interes pentru viitor.

Instalarea dificultăților la învățătură este întotdeauna rezultatul acțiunii conjugate a mai multor factori, uneori fiind aproape imposibil de stabilit caruia dintre ei îi revine rolul precumpănitor. În cazul elevilor de liceu, care au dat un concurs de admitere, factorii care determină insuccesele școlare nu pot fi de natură intelectuală. De cele mai multe ori acești factori sunt de natură nonintelectuală și anume: instabilitate emoțională, motivație slabă, atitudine negativă, ateuoreglare deficitară sau de ordin familial. De cele mai multe ori cauzele insuccesului școlar (note slabe, corigențe) rămân necunoscute cadrelor didactice, eforturile lor rămân fără rezultat. În aceste cazuri responsabilitatea cade nu doar asupra cadrelor didactice ci și asupra familiei. Familia este cea care cunoaște programul extrașcolar al elevului, părinții trebuie să cunoască mediul pe care îl frecventează copiii și ei știu atmosfera de lucru a elevilor. Sunt foarte multe cazurile în care părinții motivează faptul că sarcinile școlare sunt dificile și copiii au note slabe la învățătură. Alții consideră că profesorii sunt răspunzători de insuccesul școlar al elevilor, că sunt prea pretențioși.

Alteori părinții manifestă o indiferență totală față de activitatea școlară a copiilor, considerând că din momentul în care ei sunt în școală, școlii îi revine întreaga responsabilitate, iar lor nu le rămâne nimic de făcut. Dacă această atitudine este mai rară, cea de scădere progresivă a supravegheerii și îndrumării acestei activități pe măsură ce tânărul crește, este mai frecventă. Asta exact în perioada adolescenței, caracterizată prin instabilitatea tânărului este lăsat să-și caute singur drumul, uitându-se că tocmai în această perioadă, el

este foarte ușor influențat de cei de o seamă cu el. Dacă are șansa unei influențe nedorite, el poate aluneca cu ușurință pe panta periculoasă, iar dacă-și păstrează traiectoria normală pe care a pornit, va suferi din cauza indiferenței părinților față de strădaniile sale. Părinții sunt obligați să-și adapteze permanent atitudinea și metodele de îndrumare la fiecare nouă etapă parcursă de tânăr. În familie trebuie să se îmbine armonios cei 4 C- compromis, considerație, comunicare și cooperare.

Școala și familia urmăresc aceleași scopuri ce vizează în principal formarea omului societății de mâine. Pentru realizarea acestui deziderat este necesară o unitate a măsurilor educative, o concordanță între mijloacele de influențare pe care le utilizează cele două instituții. Școala este deosebit de interesată să colaboreze cu familia pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Familia este cea care poate stimula motivația elevilor pentru receptarea valorilor culturale, gândirea critică și creativitatea. Este deci o necesitate atragerea și participarea părinților la îndeplinirea obiectivelor educative ale școlii.

Chiar dacă proiectele nu vor reprezenta un succes dintru început și nu se vor ridica la înălțimea exigențelor noastre, este un câștig familiarizarea părinților cu metodele de cunoaștere interpersonală, cunoaștere și autocunoaștere, comunicare, asertivitate, imaginea de sine, negocierea conflictelor, managementul stresului sau rolul recompenselor și pedepselor în educație.

Colaborarea între familie și școală nu poate fi considerată ca născându-se și desfășurându-se de la sine. Dacă părinții își propun să ajute școala ei trebuie să înțeleagă ce anume își planifică aceasta să realizeze. Școala trebuie să se explice în fața părinților. Toți cei care critică indiferența, incompetența, ostilitatea și concepțiile greșite ale părinților, trebuie să recunoască și faptul că toate acestea implică necesitatea educării lor prin intermediul școlii. Profesorii desfășoară o muncă intensă cu copiii și în majoritatea lor consideră că nu este cazul să li se pretindă să-i educe și pe părinți. S-a demonstrat însă că și profesorii mai au câte ceva de învățat de la părinți, prin urmare nu e vorba de „educarea părinților”, ci de o colaborare cu părinții. Fără o bună colaborare între școală și familie, copilului nu i se asigură aceeași dezvoltare – dorită de ambele părți. Experiența școlilor care sau ocupat de aceste probleme arată necesitatea elaborării unui plan care să nu se limiteze la eforturi ocazionale sau la un singur gen de contacte (de exemplu ședințe cu părinții), ci să recurga la forme variate.

Este important ca părinții să aibă acces la serviciile de îndrumare, care funcționează în cadrul școlii sau pe lângă ea (cabinete de consiliere și orientare profesională, cabinetul psihologului școlar).

Fiecare cadru didactic trebuie să călăuzească familiile spre un viitor curat și deplin ancorat în valorile morale de cel mai ales și înalt standard uman.

Împreună, părinții, copiii și profesorii pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate.

Bibliografie:

1. Sălăgean Daniela, Pintilie Dorin, Pintilie. Mariana. *Suporturi tematice în activitatea dirigintei*. Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2005
2. Calotă Riana, Dănciulescu Doina, Mărgineanțu Dorina. *Consultații pentru activitatea educativă*. Ed. Eurobit, Timișoara, 2000

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV

ALEXANDRU ROXANA ANDREIA

Prin cadrul educației putem transmite de la o generație la alta valorile și tradițiile culturii din care facem parte și oferă oportunitatea fiecărei persoane de a se dezvolta prin dobândirea de cunoștințe, dezvoltarea aptitudinilor și abilităților care îl definesc.

Educația se realizează încă din primele zile de viață prin interacțiunea bebelușului în cadrul familiei prin educație informală, continuă cu educația formală care se realizează în creșă, grădiniță, școală, educație superioară, iar ultima formă de educație este educația non-formală care este programată pentru a servi un grup în perfecționarea într-un mod organizat. Fiecare individ trebuie să parcurgă învățarea pe tot parcursul vieții pentru a se putea adapta la cerințele culturii din care face parte.

Educația copilului este un proces educațional prin care ne învățăm copilul să își cultive și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpăta cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți. Procesul de educație a copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat și fericit.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea părinților în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Webografie:

https://mecc.gov.md/sites/default/files/rolul_familiei_dezvoltarea_copilului_5.pdf

<https://www.desprecopii.com/info-id-14032-nm-Educatia-copilului.htm>

CONSIDERENTE DESPRE EDUCAȚIE ÎN GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

ALEXE ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ȘTEFAN CEL MARE”- ARGHEȘ

Este bine cunoscut faptul că cea mai importantă perioadă din viață este copilăria, momentul cel mai important marcat de experiențe cruciale în dezvoltarea copilului, pentru rezultatele de mai târziu. La fel de bine cunoscut este și modul în care intervenția adulților marchează dezvoltarea copilului, în această perioadă fundamentală.

Astfel, urmărind permanent o educație echilibrată, urmărind finalitățile educației timpurii, ce prevăd sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi, atitudini și participând la o dezvoltare liberă și armonioasă a copilului, ținând cont de trebuințele și ritmul acestuia se realizează formarea autonomă și creativă a copilului.

Toate experiențele copilului, din primii lui ani de viață sunt esențiale atât pentru dezvoltarea sa cât și pentru evoluția viitoare. Educația timpurie cuantifică și gestionează foarte bine această perioadă marcantă în dezvoltarea creierului copilului, când intervin progrese cognitive, fizice, lingvistice, emoționale și sociale bazate pe interacțiunea cu adulții, copii și elementele cu rol educațional din jurul copilului.

Rolul esențial al educației și cadrului didactic este acela de a oferi copilului interacțiune activă cu mediul, de a-i permite să acționeze asupra mediului, să învețe prin descoperire și explorare, susținut fiind să-și construiască structuri mentale ce pun în echilibru asimilarea cu înțelegerea. Principalul obiectiv, este acela de a realiza dezvoltarea deplină a copilului, respectând principiile educației timpurii și ținând cont de unicitatea copilului.

Ideea primordială a educației timpurii, este că fiecare copil este unic și fiecare decizie trebuie să țină cont de această unicitate, urmărind dezvoltarea întregului potențial de care acesta dispune. Pentru a avea succes în demersul educațional nu se folosește o rețetă anume, ci este nevoie de experiență și cercetări inovatoare, de bune practici ce urmează principiile, valori și reguli care conduc la succes în valorizarea fiecărui copil. Remarcăm astfel tendința de a considera educația timpurie ca și componentă a educației pentru toți, care marchează calea spre educația incluzivă, fiind caracterizată de următoarele elemente (Vrășmaș, 2011 p. 17):

- Construiește premisele socializării și participării sociale;
- Egalizează șansele la dezvoltare, participare și integrare;
- Responsabilizează educatorii, familia, comunitatea și societatea pentru dezvoltarea copiilor;
- Schimbă modul de abordare a vârstelor mici atât în teorie cât și în practică, promovând construcția drumului de la dependență la independență cu acompanierea adultului;
- Se adresează copilului încă de la naștere punând accent pe stimulare;
- Vede grădinița ca pe o instituție a dezvoltării unicității personalității fiecărui copil, eliminând viziunea artificială, sancționarea și etichetarea.

Legat de ceea ce vom aborda în continuare, citatul ”Fugind după stele copiii se izbesc de lume” ne sugerează cum lumea frumoasă și iocentă a copilăriei se „lovește” de realitate, dar rolul cadrului didactic și al părintelui în familie, este acela de a face contactul cu lumea reală și cu învățarea unul lin, atractiv, plăcut și productiv.

Recunoașterea unicității copilului, a modului de manifestare a personalității acestuia și respectare drepturile fundamentale, reflectă conceptele ultimelor decenii și orientarea la nivelul politicilor educaționale cu privire la acordarea importanței problematice care ține de modalitățile de dezvoltare ale copilului, de strategiile de dezvoltare umană și socială. Astfel, dezvoltarea intelectuală, emoțională, culturală și fizică constituie elemente din mai multe câmpuri de cunoaștere, ce intră atât în sarcina familiei cât și a grădiniței, care susținute pedagogic, psihologic, sociologic, redau dimensiunile conceptului de educație.

Intrarea copilului în grădiniță, conduce și contribuie la lărgirea sferei de relații, la intrarea într-o lume nouă, inițial necunoscută. Se trece de la mediul cunoscut, familiar, protector la un mediu care trebuie să asigure relații de calitate ale copilului cu adulții din grădiniță, respectiv cu educatoarea, care preia din acțiunile parentale. Educatoarea îl ajută pe copil să exploreze, să cunoască, să experimenteze și să se dezvolte în căldură și afecțiune, răspunzând corespunzător la nevoile copilului, răspunzând cu

disponibilitate la întrebări, deschizând cale spre comunicare, încurajând reușitele și punând limite, acordând încredere și respect.

Sunt numeroase modalități prin care se evidențiază rolul cadrului didactic în procesul instructiv-educativ, prin construirea de activități în jurul copilului, prin raportare la nevoile identificate la copil și la familia acestuia, prin îmbunătățirea permanentă a practicilor educaționale, contribuind astfel la conceperea celor mai bune variante pentru copil și crearea celor mai benefice relații afective, bazate pe încredere, respect, încurajare și valorizare și unicitate.

Fiind diferiți și unici copiii sunt speciali, dar au nevoi comune ce presupun dragoste, afecțiune, securitate, hrană și susținere în creștere, dezvoltare și învățare. Deși se dezvoltă diferit copiii parcurg aceleași etape, iar aceste demersuri sunt realizate de către educatoare ce are nu numai rol de facilitator ci și de manager, organizator, proiectant, partener, mediator al învățării, actor ce poate influența capacitățile cognitive ale copilului. Alături de acestea, stilul didactic creativ al educatoarei precum și crearea unui mediu educațional, stimulat, interactiv adaptat nevoilor de cunoaștere, materialele puse la dispoziție, calitatea lor, modul de utilizare contribuie la dezvoltarea copilului. Familia trebuie să considere educația o acțiune coerentă și unitară în stânsă legătură cu cea din școală. Acest lucru impune ca familia să fie un partener egal și de nădejde în dinamica comportamentală a copilului, transpusă în trăsături pozitive, în comportamente sociale, în dispoziția de colaborare, oferind copilului modele și imbolduri și nu factori derutanți.

Considerând familia ca fiind grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, cunoscut fiind că familia modelează și influențează persoanele, iar acțiunea familiei este atât de mare încât egalează acțiunea celorlalte grupuri, iar cercetările din zona psihologiei sociale și sociologiei numesc familia un "laborator de formare a persoanei", poziționăm în mod firesc începutul educației în familie. Limbajul și comportamentul social, sentimentele și trăsăturile de voință și caracter se formează în familie și apoi se modelează și dezvoltă în grădiniță și școală.

Rolul familiei și al grădiniței sunt fundamentale în toate aceste contexte expuse și conduc pe traiectoria vieții un copil ce ar trebui să fie rezistent, adaptabil, echilibrat, puternic și bun,

"Căci ei vor fi în lume și în viață
așa cum noi le-am spus și arătat
iar ei, la fel așa vor da povață
-și-un lung popor e-acum, de noi format"
(Mai este-o judecată, Traian Dorz)

BIBLIOGRAFIE

1. **Cerghit, I. (2002).** *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii*, București: Editura Aramis
2. **Crețu, T. (2001).** *Psihologia vârștelor*, Universitatea din București: CREDIS.
3. **Neacșu, I., (2015).** *Metode și tehnici de învățare eficientă*. Iași: Editura Polirom
4. **Păiși, Lăzărescu, M., Surdu, M., Tudor, L. (2006).** *Compendiu de psihologie și pedagogie*. Pitești: Editura Pământul
5. **Vrășmaș, E. (2014).** *Educația timpurie*. București: Editura Arlequin

PROIECT DIDACTIC

PROF. ALUCĂI ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GRUMĂZEȘTI, JUDEȚUL NEAMȚ

A. Elemente de identificare

Clasa: a VI-a A

Aria curriculară: Limbă și comunicare

Disciplina: Limba și literatura română

Unitatea de învățare: Dincolo de ferestre

Titlul lecției: Textul descriptiv literar în versuri: Iarna, de Vasile Alecsandri

Tipul lecției: sistematizarea cunoștințelor

Motivația: Lecția dezvoltă interesul pentru lectură și gustul estetic, se sprijină pe priceperile și deprinderile deja acumulate, necesare perceperii textului literar liric, vizează dezvoltarea capacității de a interpreta un text literar.

Competențe generale:

1. Participarea la interacțiuni verbale în diverse situații de comunicare, prin receptarea și producerea textului oral

2. Receptarea textului scris de diverse tipuri

3. Redactarea textului scris de diverse tipuri

Competențe specifice:

1. 2. Prezentarea unor informații, idei, sentimente și puncte de vedere în texte orale, participând la discuții pe diverse teme sau pornind de la textele citite/ascultate

2. 3. Prezentarea unor răspunsuri personale, creative și critice pe marginea unor texte diverse

3. 3. Adecvarea textului scris la situația și scopul de comunicare

Obiective operaționale:

a) Cognitive: La sfârșitul lecției, toți elevii vor fi capabili:

O₁ – să recunoască particularitățile textului descriptiv literar;

O₂ – să identifice imagini vizuale, auditive și dinamice în text, precizând figurile de stil prin care acestea se realizează (epitet, comparație, repetiție);

O₃ – să recunoască figurile de stil prezente în opera studiată;

O₄ – să numească sentimentele sugerate de diferite citate din text.

O₅ – să indice tema operei, raportul dintre realitate și ficțiune, modul de expunere;

O₆ – să motiveze rolul unor figuri de stil, principală modalitate de sugestie folosită de eul poetic, și a unor semne de punctuație în realizarea expresivității;

O₇ – să coreleze cuvântul cu imaginea și cu sunetele în decodificarea mesajului transmis de autor printr-un text liric, precum și în codificarea propriului mesaj;

O₈ – să realizeze texte descriptive, respectând convențiile specifice acestui tip de text.

b) Afective: Elevii vor fi capabili să manifeste interes pentru activitatea desfășurată prin comportament activ-participativ;

c) Psihomotorii: vor utiliza corect mijloacele de învățământ.

VALORI ȘI ATITUDINI

➤ cultivarea interesului pentru lectura de plăcere;

➤ stimularea gândirii refl exive și analitice;

➤ cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare și a încrederii în propriile abilități de comunicare și de înțelegere a unui mesaj.

Strategia didactică:

Resurse procedurale:

Metode și procedee: conversația euristică, observația, problematizarea, învățarea prin descoperire, explicația, exercițiul, lucrul cu textul, teoria inteligențelor multiple, harta conceptuală, ciorchinele

Mijloace de învățământ: scheme, planșe, fișe de lucru, videoproiector

Forma de organizare: frontală, individuală, pe grupe

Resurse umane: clasa de elevi de nivel mediu **Resurse temporale:** 50 de minute alocate procesului de învățământ

Resurse spațiale: sala de clasă

Resurse bibliografice: - ministeriale: Programa școlară, 2017

-metodice: Alina Pamfil, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Ed. Paralela 54, 2003;

Florentina Sâmișian, *Didactica limbii și literaturii române*, 2005;

B. Desfășurarea activității

I. Evocarea (10-15 minute)

Moment organizatoric Este organizat contextul educativ, astfel încât demersul didactic să atingă un grad înalt de eficiență. Se asigură liniștea în clasă, se pregătesc materialele necesare desfășurării activității. Elevii fac liniște și își pregătesc materialele. Se verifică tema.

1. Captarea atenției Se audiază Valsul iernii <https://www.youtube.com/watch?v=KkOD2c-oOBA>

Activitatea 1 Timp: 5 minute

Enunțarea temei și a scopului lecției: Se comunică scopul lecției, secvențele scenariului didactic.

Metode și procedee: brainstorming, conversația euristică

Interacțiunea participanților: activitate individuală, activitate frontală

Descrierea activității: Profesorul le cere elevilor să rezolve exercițiul dat, și inițiază discuții despre tema lecției.

Joc didactic – rebus <https://wordwall.net/ro/resource/10050622/iarna>

Activitatea 2 Timp: 5-10 minute

Dirijarea învățării: Profesorul creează contextul pentru înțelegerea conținuturilor.

Metode și procedee: conversația euristică, observarea sistematică, expunerea

Interacțiunea participanților: activitate frontală, activitate individuală

Descrierea activității: Elevii citesc textul suport și răspund la întrebări vizând înțelegerea acestuia

Conținuturile învățării sunt parcurse interactiv.

II. Realizarea sensului (25-30 de minute)

Activitatea 3 Timp: 15-20 minute

Dirijarea învățării: Profesorul inițiază discuții despre conținuturile învățării.

Metode și procedee: observarea sistematică, conversația euristică, expunerea

Interacțiunea participanților: activitate frontală, activitate individuală, activitate în perechi;

Descrierea activității: Elevii rezolvă exercițiile din fișele de lucru, pentru a înțelege conținuturile.

Profesorul împarte clasa de elevi în patru grupe și precizează că rezolvând exercițiile propuse vor descoperi informații despre tema lecției. Fiecare grupă va primi o fișă de lucru.

INTELIGENȚELE MULTIPLE Poezia „Iarna”, de Vasile Alecsandri poate fi analizată și din perspectiva inteligențelor multiple. Organizați-vă în grupe de câte opt elevi. Fiecare elev va alege una dintre inteligențele care îl caracterizează și va rezolva sarcina specificată în dreptul acesteia. La final fiecare echipă va prezenta rezultatul obținut.

I. Inteligența verbal- lingvistică

1. Realizează un rebus care să cuprindă cuvintele care redau în poezie planul terestru și cosmic.

2. Identifică figurile de stil (personificare, comparație, epitet, enumerație) din secvențele următoare și comentează rolul lor în descrierea naturii:

3. Realizează un acrostih de la cuvintele IARNA

II. Inteligența logico-matematică

1. Inventariază părțile de vorbire, stabilind care dintre ele predomină.

2. Reprezintă cu ajutorul unui grafic evoluția sentimentelor.

3. Fă observații privind organizarea externă a textului (numărul versurilor, al strofelor).

III. Inteligența spațial-vizuală

1. Realizează un desen care să ilustreze o secvență din poezie.

2. Identifică imaginile artistice din poezie (imagini vizuale, auditive, dinamice)

IV. Inteligența muzicală

1. Caută un cântec/o arie muzicală care să aibă aceeași temă ca poezia.

2. Precizează măsura, rima versurilor citate

V. Inteligența kinestezică

1. Mimează sentimentele redată în ultima strofă a poeziei.

2. Alcătuieste un peisaj de iarnă prin tehnica colajului;

VI. Inteligența naturalistă

1. Caută informații despre lupul prezent în poezie.

2. Propune măsuri necesare protecției plantelor și animalelor în acest anotimp;

VII. Inteligența interpersonală

1. Realizează un dialog cu Vasile Alecsandri despre opera sa, despre frumusețea naturii.

VIII. Inteligența intrapersonală

1. Scrie un text de 150–200 de cuvinte despre emoțiile pe care ți le provoacă iarna, raportându-te la poezia lui V. Alecsandri.

2. Scrie un text descriptiv, de 150-200 de cuvinte, cu titlul « Iarna sufletului meu »

Se completează și se discută fișele de lucru. Profesorul notează informațiile obținute pe tablă.

Feed-back-ul are loc permanent pe parcursul întregii ore și se concretizează prin aprecieri verbale făcute de profesor.

III. Reflecția

Activitatea 4 Timp: 5-10 minute

Dirijarea învățării: pregătirea transferului informațiilor, indicații pentru lucrul individual

Metode și procedee: conversația euristică

Interacțiunea participanților: activitate frontală și individuală

Evaluarea performanțelor Asigurarea retenției și a transferului

Se fac aprecieri Jocuri didactice

Profesorul face aprecieri și recomandări legate de desfășurarea orei și prezintă tema pentru acasă. Prin enunțarea acesteia, lucrul de la clasă este continuat acasă, asigurându-se continuitatea procesului instructiv-educativ.

Tema pentru acasă: Fiecare elev își alege un emoticon după cum s-a simțit la oră

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

“DIN SUFLET PENTRU MAMA!” PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ALUI-IOAN CLAUDIA

Școala Gimnazială Domnească, Grădinița cu P. P. Nr. 2, Tg. Neamț, jud. Neamț

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim cănu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebeluşul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori se va identifica cu tatăl: „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Va trebui însă să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează și interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani ?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;

- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți!

FINALITĂȚI ALE EDUCAȚIEI RELIGIOASE DIN FAMILIE ȘI DIN ȘCOALĂ

PROFESOR AMORĂRIȚI ELENA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ SUCEAVA

Educația religioasă primită în familie și în școală are un rol deosebit în formarea copilului, contribuie la implicarea lui responsabilă în viața activă, în social.

Realizată în școală, dimensionată și realizată în acord cu necesitățile psihice specifice fiecărei vârste în parte, educația religioasă are funcție informativă (pune la dispoziție elevului un set de cunoștințe specifice) cât și formativă (de interiorizare și traducere în fapte de viață a normelor religioase). Religia „livrează” un ansamblu de valori spirituale, de ordin moral, care îl va ghida pe copil în toate întreprinderile sale, inclusiv în cele cu implicații constant pragmatice. Interiorizarea valorilor spirituale religioase se finalizează printr-o serie de comportamente palpabile în relația copilului cu sine, în raportul său cu alții dar și în relație cu Dumnezeu.

Prin educația religioasă se asigură un sens al vieții creștinului, o direcție și un mod de a exista. Privarea omului de un sens existențial este sinonimă cu aruncarea acestuia în gheena răului, cu aruncarea lui la periferia lumii, remarcă marele filosof creștin Vladimir Soloviov.

Idealul educației religioase este un ideal integralist, care constă „în a cultiva toate forțele de care dispune omul ca ființă psiho-fizică, precum și valorile ideale menite să inspire pe cele dintâi și să le dea direcție; cu alte cuvinte, educația va tinde continuu la realizarea valorilor ideale și la idealizarea forțelor reale, deci la un idealism activ”(D. Radu).

Educația creștină urmărește realizarea comuniunii omului cu Dumnezeu, ceea ce presupune din partea omului o permanentă purificare de patimi și o creștere în virtute. Prin educația creștină se urmărește formarea și perfectarea celor două componente umane: sufletul și trupul.

Idealul prioritar al educației religioase este formarea caracterului și a personalității desăvârșite. De aceea F. W. Foester, în lucrarea sa „Școala și caracterul” cere ca în școală cura morală de suflete să fie așezată pe o temelie religioasă. Aceasta întrucât, afirmă el, nu poate exista o cultură a conștiinței fără un cult al misterelor religioase, prin care sufletul uman s-a trezit la conștiința destinului său suprapământesc, pe credința mărturisirilor și a experiențelor religioase.

„Punctul de plecare al educației creștine – scria Simion Mehedinți – e acesta: perfecțiunea nu e cu putință, e posibilă totuși perfecționarea. A face deci din poporul nostru un popor de sfinți, asta nu stă în cadrul ființei omenești. Să-l apropiem însă de învățăturile Evangheliei, asta se poate oricând”.

Însă educația creștină, în vederea desăvârșirii credinciosului, implică prezența harului divin. Idealul educației creștine nu are funcționalitate fără ajutorul lui Dumnezeu: „Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.. . Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă” (Ioan 15, 4, 5, 7).

Pr. prof. Ioan G. Coman este de părere că cele mai multe din elementele educației se asimilează pe cale de încredere și de afecțiune între educator și educat. Din acest punct de vedere, nimeni nu a întrecut pe Marele Pedagog al creștinismului, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a cărui bunătate, blândețe, capacitate de a inspira încredere este incomparabilă.

Problemele de educație, în special religioasă, i-au preocupat în mod deosebit și pe scriitorii din primele veacuri creștine. În condițiile de atunci, când Biserica – aflată la începuturile ei – nu avea alte mijloace de educare a copiilor decât familia, când funcționarea unor școli creștine nu era încă posibilă, un rol important în educația copiilor îl aveau părinții, în special mamele. Casa părintească era grădina în care creștea floarea umană; aceasta trebuia îngrijită, pentru a putea purta roade sănătoase.

Episcopul Irineu, episcop de Ekaterinburg și Irbis, sfătuiește părinții: “Cea mai bună moștenire pe care o puteți lăsa copiilor voștri este educația creștin-ortodoxă. Să îi învățați adevărurile de bază ale credinței noastre. Să îi învățați să fie evlavioși și să se roage, din fragedă pruncie, atât cu cuvântul vostru, cât mai ales prin exemplul vostru. Degeaba se vor ghinui mai târziu preoții sau profesorii de religie să îi învețe toate acestea, dacă nu veți pune voi bazele acestei educații încă de acasă! Povățuiți-i pe copiii voștri

să trăiască creștinește și cu frică de Dumnezeu. Numai așa puteți spera ca mai târziu să fiți mândri de ei nu să ajungeți să plângeți pentru dâșii. Dacă copiii voștri trăiesc cu frica lui Dumnezeu, vor fi și ascultători, și recunoscători față de voi mai târziu. Dacă îi veți învăța să Îl iubească pe Dumnezeu, atunci cu siguranță că vă vor iubi în mod sincer și pe voi”.

Valorile religioase îl „ridică” pe copil, pe om în general, îl mențin în echilibru moral, în exemplaritate comportamentală. Fără Hristos este de neconceput moralitatea, fără Hristos nu pot exista nici educație și învățatură, nici morală; fără Hristos nu poate exista binele, Hristos este temelia mântuirii noastre; fără Hristos nu putem ajunge la fericirea veșnică, în Împărăția Cerurilor, nici aici, pe pământ, nu putem fi fericiți fără de El.

Esența îndatoririlor părinților creștini față de copiii lor, dar și a profesorilor de religie este să-i aducă pe copii la unirea cu Hristos prin credința în El, prin Sfintele Taine ale Bisericii, prin sădirea în sufletul lor a iubirii față de El și prin ascultarea față de învățatura Lui. Calea spre toate acestea este educația creștinească a copiilor.

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992;
2. Cucos, Constantin, *Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, București, Editura Polirom, 1999;
3. Ignatie, Monahul, *Buna-cuviință în educația creștină a copiilor*, București, Editura Andreas Print, 2008;
4. Irineu, episcop de Ekaterinburg și Irbit, *Educația religioasă a copiilor și tinerilor*, București, Editura Sophia, 2002.

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ UN PRIM PAS SPRE SUCCESUL ȘCOLAR

ANA AMALIA

Este imperios necesar încă de la început să pornim în constituirea unui parteneriat între cele două componente fundamentale în educația modernă: familia și școala.

Principiul de la care aș porni ne reamintește tuturor că ființa umană poate fi semnificativ influențată de educație și prin educație.

Familia și școala dețin un rol primordial în educarea copilului pentru ca acesta să se poată adapta la mediul social, să-și păstreze sănătatea mentală/cognitivă și afectivă/emoțională, dezvoltarea și menținerea stării de bine.

Țelul relațiilor familie-școală pentru educarea copiilor este de a crea o cultură a succesului care să încorporeze valori, una care să dezvolte experiențele educaționale, progresul și succesul educațional al elevilor (Christenson, 2002).

Punctul de start al implicării parentale îl constituie construirea unei relații de colaborare care va include respect reciproc, sinceritate și comunicare asertivă, informație liberă între educator și părinte, acceptarea mutuală a scopurilor, luarea deciziilor și planificarea de comun acord (Vosler-Hunter, 1989, apud Christenson, 2002).

Unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, în opinia mea școala va asigura un climat în care atât elevii cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec. O relație de parteneriat eficientă între actanții procesului instructiv-educativ va duce, va conduce spre succesul școlar, va diminua/reduce abandonul școlar, va preveni posibilele bariere în dezvoltarea armonioasă a școlarului mic.

Așa cum spunea (Minke, 2002): „, dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA ȘCOALĂ ȘI ÎN FAMILIE

**ANDRA RALUCA- CECILIA
LICEUL TEORETIC “GHEORGHE LAZĂR”,
PECICA, JUD. ARAD**

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, împreună cu familia, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Odată cu intrarea copilului în clasa întâi, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare. Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în modul de tratare a problemelor lui distinctive. El reacționează prin întrebări, dar și prin răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți. Copiii sau elevii constituie interfața dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

Un parteneriat familie – școală va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

EDUCATIA IN FAMILIE

SC. GIMN. NR. 13 / G. P. P. NR. 6 RM. VALCEA ANDREESCU ELENA LOREDANA

Considerand ca “familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti” (A. Berger) vom incerca sa extragem cateva dintre caracteristicile relatiilor de filiatie care au importanta majora in definirea personalitatii copilului. Relatiile de filiatie, avand o determinare genetica, se desfasoara in trei niveluri: **primar** (parinti – copii), **secundar** (relatii intre frati) si **tertiar** (bunici -nepoti). Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trasaturi si predispozitii psihice, si-a dovedit importanta cu totul exceptionala, interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. “Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata ” (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea concepiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M. GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE

PROF. ANDREESCU LILIANA
LICEUL TEHNOLOGIC GEN. C-TIN ȘANDRU BĂLTA

În mediul școlar și familial actual, cu presiune ridicată și miză mare, poate fi dificil să știi ce strategii parentale promovează cu adevărat învățarea. O experiență de succes în școală nu se referă doar la rezultate. În mod ideal, copilul învață cum să învețe, să rețină informații, să gândească independent, să pună întrebări și să dezvolte un sentiment de competență tot mai mare.

Pentru a ajuta copilul să învețe, ne concentrăm pe proces, nu pe rezultat; copilul trebuie încurajat să fie autonom; lucrurile se gândesc pe termen lung; iubește copilul pe care îl ai, nu copilul pe care ți-ai dori să-l ai.

De evitat sunt lăudarea notelor și a rezultatelor, comparațiile cu alți copii, dar și recompensarea performanței. Copiii foarte mici sunt motivați în mod natural să învețe și să exploreze, pentru a cunoaște lumea din jur. Pe măsură ce cad și se ridică și au experiențe diverse de reușită și eșec, ei dobândesc un sentiment de încredere, competență și autoeficacitate. Cu toate acestea, undeva în timpul grădiniței, părinții și profesorii încep să submineze acest decurs natural la lucrurilor, devalorizând procesul de învățare și înlocuindu-l cu o cursă pentru rezultatele finale. Dintr-odată, motivatorii intrinseci ai curiozității naturale, competenței și autoeficacității sunt mai puțin valoroși decât motivatorii extrinseci, precum steluțe, buline, puncte și note. Din păcate, motivatorii extrinseci subminează dorința copiilor de a învăța pe termen lung.

Lăudarea rezultatelor copiilor în cercurile de prieteni sau pe social media alimentează doar concurența între părinți, crește presiunea pe copii și îi învață că dragostea și aprobarea adulților depind de conținutul carnetului de note. Trebuie să ne concentrăm pe proces, nu pe rezultate, punând copilului întrebări de genul: *Ce ai făcut pentru a obține această notă? Ce metode de învățare ai aplicat? Ce vei face diferit data viitoare?* Cea mai bună întrebare pe care părinții o pot pune atunci când se confruntă cu o notă, fie că este ridicată sau scăzută, este: *Cum vei folosi această experiență data viitoare?* Această tehnică funcționează deosebit de bine pentru copiii anxioși și perfecționiști, care se pot bloca într-o buclă de feedback negativ, devenind obsedați de rezultate și note. Mutarea atenției asupra procesului le poate atenua anxietatea, mai ales atunci când îi ajutăm să acorde prioritate aspectelor învățării pe care le pot controla.

Este important să vorbim despre propriile eșecuri și succese cu copiii noștri, arătându-le că suntem implicați în procesul lor de învățare. Dacă văd că părinții lor au curaj, dar își expun și vulnerabilitățile, copiii vor deveni mai toleranți cu ei înșiși, dar și mai interesați de învățare. O modalitate ușoară de a pune accentul pe proces este de a stabili obiective, atât individual, cât și ca familie. E indicat să facem acest lucru la începutul unui nou an școlar, în prima zi din lună sau la începutul unui nou sezon. Acest proces nu se referă la obținerea de note mai bune, ci la sprijinirea învățării în familie.

Unul din obiective ar trebui să fie o provocare. Nu putem spera să-i convingem pe copiii noștri să fie curajoși și inventivi decât dacă ne văd că facem același lucru, așa că ar trebui să ne stabilim la rândul nostru obiective care ne scot din zona de confort. Înainte de a stabili noi obiective, se face o evaluare în familie despre cum s-a descurcat toată lumea cu obiectivele anterioare. Dacă obiectivele nu au fost atinse, se vorbește despre motive și despre ce se poate face diferit data viitoare. Dacă încercarea s-a soldat cu o reușită, sărbătoriți această realizare!

Fiecare om are o preferință pentru un anumit stil de învățare. Unii pentru învățarea vizuală, alții pentru cea auditivă, alții învață prin scris și citit. Identificând stilul de învățare al copilului, îi vom putea arăta cum să studieze în modul care i se potrivește cel mai bine. De exemplu, copiii vizuali studiază mai bine cu diagrame, imagini și alt conținut grafic, în timp ce copiii auditivi preferă prelegeri, muzică și alte materiale audio.

Una dintre cele mai mari greșeli pe care profesorii și părinții o fac atunci când vine vorba de învățare este limitarea ei la sala de clasă și la lecțiile impuse de manual. În timp ce clasa va fi probabil principala sursă de instruire, creșterea intelectuală, socială și academică ar trebui să se extindă în afara pereților clasei. Copiii apreciază experiențe de învățare în medii neconvenționale – în drumeții și excursii, la zoo sau grădina botanică și transformă orice experiență într-o oportunitate de învățare.

Pe de altă parte, copiii sunt adesea copleșiți de faptul că trebuie să își organizeze cărțile, caietele și temele, iar acest lucru îi poate bloca și îi poate determina să amâne învățarea. Se simt nemotivați și, în consecință, au performanțe slabe la școală. Copiii trebuie învățați să împartă sarcinile mari în bucăți mai mici.

În acest fel, nu vor fi copleșiți și, după finalizarea unei sarcini, vor fi motivați să continue. De asemenea, e foarte important ca un copil să-și gestioneze timpul de studiu eficient.

Fiecare copil are potențialul de a învăța și a fi un elev bun. Depinde de părinți să dezvolte acest potențial, creându-le mediul propice, încurajându-i și susținându-i în permanență. Prin formarea unor obiceiuri sănătoase, copiii dezvoltă o aplecare către învățare și există șanse mari ca ei să ajungă să învețe cu și de plăcere.

Bibliografie

- Stoian, M., *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972
- Șincan, E., Alexandru, Gh. „*Școala și familia*”, Editura „Gheorghe-Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993;
- <https://www.libertatea.ro/lifestyle/cum-sa-ti-ajuti-copilul-sa-invete-cu-placere-si-sa-aiba-succes-la-scoala-3740114>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ

**ANDREI GABRIELA-PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 165, BUCUREȘTI**

Școala și familia sunt două instituții care au un rol important în dezvoltarea copilului. Acestea trebuie să găsească un drum al colaborării, colaborare bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, pe dezvoltarea unei relații deschise, favorizante schimbului de idei, dar și al comunicării. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, dar și un climat familial, afectiv și moral.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în instituția școlară un colaborator, un sprijin în realizarea unor obiective comune. Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă susținerea eforturilor copilului pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar. La intrarea în școală, copilul are o experiență de viață, care poate fi valorificată, însă profesorul trebuie să-l introducă pe micul școlar în universul valorilor reale, să-l facă să înțeleagă semnificația acestora, să dobândească acea capacitate de a distinge ceea ce este frumos, bun, adevărat. Pentru ca aceste cunoștințe să se transforme în conduite trebuie să fie însoțite de *trăiri afective*, componenta cognitivă și cea afectivă fiind indispensabile în formarea conștiinței morale.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca:

- părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor;

- să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii;

- părinții să participe la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor;

- părinții să facă parte din comitetele de părinți;

- să ajute la continuarea programului educativ acasă;

- să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor;

- să sprijine activitățile extrașcolare organizate;

Activitățile cu părinții îmbracă, de fiecare dată, o haină interactivă. În afară de discuțiile libere, pe tema propusă de ei, aceștia pot primi, spre rezolvare, chestionare, anumite fișe de evaluare pentru copii, precum și fișe de autoevaluare pentru părinți.

Tipuri de activități pe care le putem desfășura în cadrul parteneriatului cu părinții:

1. **Atelierele de creație** în care părinții își exprimă personalitatea și în același timp găsesc soluții pentru a se implica mai mult în creșterea și educarea propriilor copii pot avea ca obiective:

- creșterea coeziunii colectivului de copii și consolidarea spiritului de echipă, a relațiilor de prietenie;

- încurajarea părinților în a face propuneri menite să aducă îmbunătățiri actului educațional;

2. **Serbarea-mijloc de colaborare părinți-cadru didactic**

Obiective:

- implicarea părinților în realizarea de costumații, pentru programe artistice;

- formarea deprinderilor și practicilor de parteneriat în relațiile dintre copil, familie și cadre didactice din grădiniță;

-construirea unor relații pozitive între familie și școală, pentru o mai bună adaptare a copilului pentru găsirea unor soluții comune în educație;

Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi.

3. Sărbătoarea pădurii-implicarea părinților alături de profesori și copii la diferite acțiuni de sădire de pomi

Obiective:

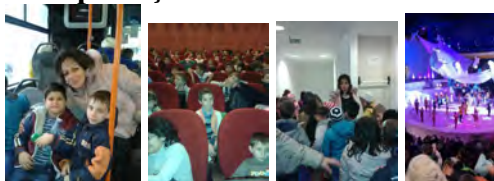
-dezvoltarea unor atitudini pozitive a unor percepții sociale corecte față de problematica creșterii, dezvoltării și educării copiilor;

-creșterea coeziunii colectivului de copii și consolidarea spiritului de echipă, a relațiilor de prietenie;

-încurajarea părinților în a face propuneri menite să aducă îmbunătățiri actului educational;

5. Vizite, spectacole cu implicarea părinților

Vizitele constituie un mijloc de a întui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor. Această formă de activitate constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice(dezvoltă sentimente).

Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi.

6. Excursie tematică-„Pe urmele marelui povestitor Ion Creangă”

București-Piatra Neamț-Humulești(Casa memorială Ion Creangă)-Târgu Neamț

Obiective-apropierea relațiilor educator-familie în scopul unei mai bune cunoașteri a copilului;

-cunoașterea folclorului, a creației populare, pentru deschiderea porții către cunoașterea obiceiurilor și a tradițiilor populare, cunoașterea vieții marelui povestitor;

-construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, pentru o mai bună adaptare a copilului pentru găsirea unor soluții comune în educație;

Cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între școală și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ pe care o frecventează copilul acestora constituie primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului.

Bibliografie:

1. Moisin, Anton-Părinți și copii, Editura didactică și pedagogică, București, 1995;

2. Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “Învățământul primar” nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;

IMPORTANȚA POVEȘTILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**REALIZAT DE: PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ANDREI LAVINIA ADRIANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 32, PLOIEȘTI**

Viața este o poveste cu zâne care își pierd puterile magice atunci când creștem mari. (Robert Lalonde)

Poveștile copilăriei sunt cele mai frumoase amintiri. Cu toții ne aducem aminte cu mare drag de universul copilăriei noastre și de modul în care bunicii și părinții ne spuneau cu glas duios povești. Nu avem cum să uităm ce impact au avut asupra noastră și cât de mult ne-au marcat poveștile copilăriei. Datorită lor am călătorit prin tărâmurii mirifice ajutați de imaginația bogată, poate chiar ne-am identificat cu unele dintre personaje dorind să devenim și noi mici eroi.

Copiii cresc și se dezvoltă armonios prin lumea minunată a poveștilor, de aceea este foarte important felul în care reușim să transmitem o poveste, dar și atmosfera pe care o creem pentru ca cei mici să călătorească cu imaginația în lumea poveștilor și să trăiască afectiv detaliile transmise de poveste.

Pentru preșcolari poveștile au un rol important deoarece le dezvoltă creativitatea și expresivitatea limbajului, le îmbogățește vocabularul, le încurajează capacitatea de exprimare. Repovestind momentele poveștii, cei mici se folosesc de cuvinte și expresii noi. Datorită poveștilor limbajul preșcolarilor va fi mai bogat și datorită faptului că le cerem să schimbe finalul unei povești le solicităm din plin creativitatea, imaginația și gândirea creativă.

În ziua de astăzi suntem invadați de tehnologia modernă, iar cei mici petrec foarte multe ore în fața ecranelor și de aceea interesul pentru răsfoirea unei cărți este mai scăzut. Aici are cel mai mare rol educatoarea care încearcă să corecteze acest comportament și să îi stimuleze pe cei mici pentru a le dezvolta pasiunea față de povești și curiozitatea față de lumea minunată a basmelor copilăriei. La grădiniță le transmitem farmecul și emoția pe care ni le oferă poveștile, acest lucru ducând la dezvoltarea atât a limbajului cât și a creativității copiilor.

Un alt aspect pe care îl putem transmite cu ajutorul poveștilor și a basmelor copilăriei îl reprezintă experimentarea sentimentelor de iubire, fericire, tristețe, teamă, sau pot asista la confruntarea dintre bine și rău. Chiar dacă aceste trăiri sunt mai greu de înțeles la o vârstă atât de fragedă, tocmai de aici putem extrage învățătuile pe care ni le transmit. Prin intermediul exemplului ele îmbogățesc viața afectivă a copiilor oferindu-le posibilitatea de a experimenta alături de personajele întâlnite diverse circumstanțe desfășurate în cele mai variate moduri. Prin intermediul poveștilor cei mici se transformă în bătrâni, zmei, vrăjitoare, prinți fermecați sau prințese. Haideți să le oferim copiilor șansa de a cunoaște sentimentele pe care le transmite aceste roluri în momentul în care le interpretează.

Este important să nu uităm să rămânem mereu copii și chiar dacă suntem adulți să împărtășim din experiența noastră celor mici tot ceea ce putem din lumea minunată a basmelor.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR ANDREI NICOLETA-ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ADUNAȚII-COPĂCENI
JUD. GIURGIU**

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Educația, atât cea formală, cât și cea non-formală, aduce multe beneficii sociale și cognitive, dar, poate cel mai important lucru pe care îl aduce este fericirea. Desigur, nu toată lumea care este educată este fericită, dar, potrivit studiilor, cu cât nivelul de educație este mai înalt, cu atât ești mai mulțumit de tine și de stilul de viață ales.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun

pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există, mai degrabă, un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR-ANDREI VIOLETA LICEUL TEOLOGIC TÂRGU JIU

Termenul parteneriat este „definit ca asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.”

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele principale ale colaborării dintre instituțiile educative și familie putem aminti: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și doresc să fie implicați în luarea deciziilor. Părinții vor să fie la curent cu progresele copilului. Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca: părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor; să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii; părinții să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor; responsabilitatea să fie împărțită între părinți și învățător; părinții să facă parte din comitetele de părinți; să ajute la continuarea programului educativ acasă; să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor; să ia parte, să sprijine activitățile extrașcolare organizate împreună cu școala. Datorită diferențelor de scopuri, resurse, pregătire, valori, nevoilor diferite, percepții, atitudini, de foarte multe ori exista posibilitatea apariției unor conflicte între părinți și educatoare ce pot fi determinate de: o slabă colaborare; lipsa de informații; intoleranța la stilul de viață al celuilalt, la opiniile sau chiar la prezența fizică; neacceptarea unor diferențe de pregătire, condiții sociale, morale, religie, naționalitate...; lipsa unor preocupări în sensul construirii relațiilor de colaborare; numărul limitat al întâlnirilor dintre învățător și părinți; neclaritate în rolurile fiecăruia și în responsabilitățile ce le revin; disponibilitatea redusă a părinților de a participa la activități; gradul scăzut de interes al unor părinți față de educație și evoluția copilului.

De aceea, cele mai importante căi de rezolvare a conflictelor sunt: cunoașterea reciprocă; comunicarea periodică cu aspecte formale și informale; acceptarea reciprocă, înțelegere și toleranță față de diferențe; evaluarea permanentă a relațiilor comune; sprijinul acordat familiei în raport cu creșterea și educarea copilului; atmosfera destinsă, non-formală și pozitivă în întâlnirile cu părinții; învățătorul trebuie să fie pregătit să asculte, să fie interesat despre sugestiile date de părinți; atunci când ei simt că ideile le sunt luate în serios se vor implica mai mult în sprijinirea copilului și a școlii. În acest proces de colaborare, rolul conducător îl are învățătorul. El poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune.

După părerea mea, cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între școală și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ pe care o frecventează copilul lor constituie primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului. Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu școala, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în școală pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul școlii. Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre familie și școală, în care spre beneficiul copiilor, implicarea familiei în viața școlară să fie una concretă, activă și de durată, așa încât membrii acestora să devină parteneri reali în educația copiilor lor.

Educația extrașcolară permite de asemenea implicarea directă a școlărilor în activități. Teme precum: *“Bun venit la școală!”*, *“Crăciunul în inimile noastre”*, *“Martie - Mărțișor”*, *“1 Decembrie”*, *“Sănătatea în mediul școlar”* sunt foarte cunoscute și foarte îndrăgite de elevi și părinți, deoarece îi provoacă să se implice afectiv și efectiv în realizarea sarcinilor, în căutarea și sortarea materialelor necesare, în culegerea de informații și curiozități referitoare la tema aleasă.

Am considerat că implicând părinții în activități școlare și extrașcolare, acestea vor fi mai atractive pentru școlari, iar părinții vor fi mai implicați și mai conștienți de actul didactic, de importanța școlii în viața copilului, realizând, astfel progres în activitatea didactică.

În urma derulării parteneriatului școală-familie am constatat un progres în ceea ce privește antrenarea preșcolărilor într-un număr cât mai mare de activități extrașcolare și în domenii diverse, iar în alegerea strategiilor de abordare am avut în vedere compararea obiectivelor din taxonomiile cognitive, afective și psihomotrice, cu tipurile de inteligență sau cu diverse metode și tehnici, în funcție de nivelul clasei pe care o conduc. În asemenea situații, măiestria profesorului trebuie susținută de diagnoza psihologică, fiind necesară în același timp și o colaborare directă, permanentă între profesor, părinte și copil.

Serbările școlare reprezintă evenimente de o importanță deosebită în activitatea elevilor și în viața familiilor acestora—atât din punct de vedere afectiv, cât și cognitiv, dând ocazia elevilor de a prezenta, într-o manieră personală și originală, tot ce au învățat pe parcursul unui semestru sau an școlar. Acest tip de activități extracurriculare au reprezentat întotdeauna un prilej de manifestare inedită al talentului nativ al copilului. Este o ocazie în care copilul își poate pune în valoare inteligența dominantă descoperită și valorificată de cadrul didactic. De multe ori familia este surprinsă de potențialul propriului copil.

Cântecul, dansul, recitarea de poezii sau interpretarea unor piese de teatru reprezintă câteva dintre formele de manifestare prin care copilul își satisface nevoia de afirmare de joc, căpătând încredere în propriul potențial artistic și cognitiv. De aceea o sărbătoare școlară reprezintă un mijloc eficient de educare, de influențare formativă a copiilor, de sudare a colectivului, de asigurare a unor contexte educaționale în care relaționările se produc în condiții inedite, de încurajare a talentului, de dezvoltare a aptitudinilor și de stimulare a copiilor timizi sau mai puțin talentați. Este foarte indicat ca pe parcursul serbării să inițiem momente interactive părinți-copii: jocuri, scenete, recitare, dansuri populare, cântece pe care părinții fie le cunosc, fie le învață împreună cu copiii. Toate acestea contribuie la sudarea relațiilor dintre copii și părinți, atmosfera să fie mai caldă, de sărbătoare a tuturor vârstelor.

Bibliografie:

- Țiru C. Maria, „Pedagogia activităților extracurriculare” – Suport de curs, Cluj-Napoca 2007
Ionescu M.; Chiș V. – Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și auto instruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
Lazăr V., Cărășel A., Psihopedagogia activităților extracurriculare, Ed. Arves, Craiova, 2007.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE; MODALITĂȚI DE REALIZARE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ANDREIANU ELVIRA IOANA LICEUL TEORETIC „MARIN PREDĂ”, BUCUREȘTI

În desfășurarea în condiții optime a actului educațional un rol important îl au relațiile ce se stabilesc între școală și familie; deoarece familiile reprezintă primii educatori ai copiilor și, în continuare, influențează procesul de învățare și dezvoltare al copiilor în anii de școală și chiar după școală. În același timp, școala are o contribuție foarte mare în educarea și formarea generațiilor viitoare; de aceea, este esențial ca, între familii și școli să existe o stânsă colaborare.

Această colaborare se desfășoară sub formă de parteneriate. Realizarea acestor parteneriate necesită uneori timp și angajament, deoarece există familii care au nevoie de sprijin suplimentar pentru a se putea implica activ în viața școlară a copiilor. Necesitatea colaborării între învățători și familiile copiilor este evidentă în condițiile societății actuale, deoarece unii părinți petrec destul de puțin timp cu copiii și din această cauză nu le cunosc suficient de bine posibilitățile și în unele cazuri, cerințele părinților sunt mai mari decât posibilitățile copiilor fapt care poate duce la o suprasolicitare și chiar la un eșec școlar.

Pentru a se evita asemenea greșeli de educație și, pentru a se obține rezultate școlare apropiate de nivelul intelectual al copiilor, este important ca această colaborare între școală și familie să înceapă încă din primul an de școală.

La școală, învățătorul observă comportamentul elevilor atât în timpul orelor cât și în pauze și, în discuțiile avute cu părinții le aduce la cunoștință acestora diversele probleme de disciplină sau rezultate slabe la învățatură.

Deoarece timpul nu permite ca învățătorul să discute permanent cu fiecare părinte în parte despre problemele copiilor, calea cea mai eficientă de abordare a acestor probleme o reprezintă lectoratele cu părinții. În cadrul acestora, învățătorul are posibilitatea de a se adresa tuturor participanților fără să facă referire la o persoană anume și prezentându-le modele de comportamente și greșeli de educație care au dus la un anumit comportament. Astfel, părinții au posibilitatea să își recunoască pentru sine propriile greșeli și, eventual să încerce să le corecteze.

O temă importantă și, am putea spune de mare actualitate este disponibilitatea părinților de a petrece mai mult timp cu copiii sub forma desfășurării unor activități împreună, fapt care îl face pe copil să se simtă acceptat și totodată important. Petrecând mai mult timp cu copiii, părinții vor ajunge să își cunoască mai bine propriii copii și vor ști astfel ce înclinații au și în ce domenii ar putea obține rezultate mai bune.

O altă temă importantă de dezbătut în cadrul lectoratelor cu părinții o reprezintă influența programelor de televiziune asupra comportamentului copiilor.

Părinții trebuie conștientizați asupra influenței negative pe care o au violența și unele programe care lor li se par distractive. Copiii preiau comportamentele pe care le văd în jurul lor și, de aceea, pentru a-și forma caractere au nevoie de modele.

Consider că, o comunicare eficientă între părinți și școală este în primul rând în avantajul părinților, dar și al învățătorului și chiar al copiilor.

ARTA DE A AVEA COPII/ELEVI FERICIȚI

PIP ANDREI ESCU FLORINA-NATALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30, CONSTANȚA

Cuvântul parenting, vine din englezescul “parent” (părinte) și înseamnă arta sau știința de a fi părinte. Din vechime, oamenii au comunicat pe cale orală ceea ce știau, iar după ce a fost inventat scrisul au comunicat și în acest mod mai eficient ca extindere spațială și temporală. Există multe tăblițe sumeriene cu sfaturi pentru părinți și cu probleme pe care generația tânără le are. Mai târziu, au apărut manuscrisele și începând cu China și ajungând până în Europa, pot fi găsite date din toate perioadele istorice, despre cum să faci și ce să faci ca să îți crești mai bine copilul. Este o problemă de evoluție, deoarece un copil mai bine educat are în viață șanse mai mari de reușită.

Parentingul a evoluat foarte mult în epoca modernă, deoarece au apărut psihologii, care alături de pedagogi, pot să descopere multe dintre tainele creierului uman și pot ajuta astfel și *arta de a educa și a crește copiii*.

Adesea, *conceptul de parenting* este asociat cu o serie de acțiuni specifice: citirea unor articole sau cărți de parenting, participarea la cursuri sau seminarii de parenting, familiarizarea cu existența unor tehnici de parenting care funcționează “întotdeauna”. Acesta este și motivul pentru care este necesar să ne uităm cu maximă atenție în profunzimea acestor aspecte și să vedem ce capcane avem de evitat, pentru că, în multe situații se pune semnul egal între numărul de cursuri și relația parentală și acest lucru ne face să credem că acum cunoaștem ce avem de făcut pe mai departe. Punem în practică, așa cum ne pricepem mai bine și vedem că nu se întâmplă nimic, ba uneori lucrurile se înrăutățesc și fără să vrem începem să ne gândim „oare ce cursuri de parenting a făcut mama să mă crească?”

Parentingul este despre creșterea conștientă a copiilor în contextul dezvoltării lor psihologice sănătoase, adică despre faptul că întotdeauna comportamentele părinților au consecințe asupra lor și lucrurile se întâmplă într-un fel sau altul pentru că se poate. Copiii de astăzi nu mai sunt crescuți în frică, ne pot intimidă ușor, au învățat repede să vorbească, au opinii și găsesc argumente. Avem mult mai multe repere decât în trecut despre educație, despre ce funcționează, și ce nu. Știm multe lucruri despre creștere, despre nevoile copilului, despre creier, despre psihologia copilului. În laboratoare sunt spulberate vechile credințe nesănătoase despre creșterea copiilor. Dar nu ne interesează să auzim noile informații și cercetări care ne contestă obișnuințele și ne fac să ne simțim părinți răi. Adesea, simțim că este o prăpastie între ceea ce susținem și ceea ce facem.

Există părinți care au înțeles că „a face parenting” se referă la a-ți lăsa copilul liber, să facă ceea ce îi trece prin minte, la orice vârstă, oricând, oriunde și cu oricine. Nu este nici pe departe vorba de a crește un copil antisocial, fără acel parenting, ci de a-i oferi libertate emoțională, în contextul în care acceptăm sau nu anumite comportamente ale copilului. Copiii au nevoie de limite pentru a se dezvolta armonios! O relație corectă părinte-copil ne permite să facem diferența și să ținem minte că fiecare om are demnitatea lui, indiferent ce ar fi și ce vârstă ar avea, iar părinții se poziționează pe etajul superior în sistemul ierarhic al familiei, tocmai pentru că sunt capabili să ia decizii asumate și să le poarte de grijă copiilor lor.

Faptul că ne iubim copiii ne ajută, este necesar dar nu și suficient. Mai important decât faptul că se află permanent în sufletul și în mintea noastră, este că această iubire să ajungă corect la ei astfel încât și ei să se simtă iubiți. Mai ales atunci când greșesc, când fac năzbâtii sau au comportamente nepotrivite, copiii au nevoie să le fim alături într-o manieră corectă emoțional.

Parentingul nu este despre copii, este despre părinți. Este despre felul în care adulții reacționează la modul copiilor de a fi, la așteptările lor, la problemele specifice nivelului lor de dezvoltare și vârstei, la ceea ce le place și ce nu. Parentingul este despre povestea copilăriei și adolescenței părinților, despre lecțiile de viață învățate sau în curs de învățare. Copiii vin doar le să ofere o a doua șansă la autonomia emoțională, în cazul în care au ratat-o pe prima în copilărie.

Competența parentală reprezintă un sistem de cunoștințe, priceperi, deprinderi și abilități susținute de trăsături de personalitate specifice, ce îi permit părintelui să îndeplinească responsabilitățile parentale cu succes, să prevină și să depășească situațiile de criză în favoarea dezvoltării copilului. Această competență se învață pas cu pas când devenim părinți, având încredere în propriile instincte.

Dacă reușim să-i facem pe copii să se simtă legați de primul grup – familia lor – dacă îi ajutăm să se simtă acasă în familia din care fac parte, o familie în care ne oferim unul altuia adăpost pe timp de furtună, căldură atunci când e nevoie și o mână de ajutor în momentele grele, asta înseamnă că-i pregătim pentru viață, pentru când vor fi pe cont propriu. Așa cum se simt în familie în primii ani de viață, așa se vor simți în societate, pentru toată viața! Cum pot părinții să facă asta? Fiind atenți la cele **patru nevoi de bază** (cei 4 C) pe care le au fiecare dintre ei: să fie **conectați** la nevoile copilului, să se simtă **capabil** să facă, să-I arate copilului că opinia lui **contează** și să aibă **curaj să spună nu** - cand situația se impune. Este necesar ca părinții să cultive aceste nevoi și să nu le lase la voia întâmplării, deoarece ele sunt baza unei stări de bine, din punct de vedere emoțional.

Dezvoltarea personală are un rol important în asumarea rolului de părinte, fiind o lecție “obligatorie” în parenting. Când vorbim despre dezvoltare personală ne referim la faptul că aceștia sunt în măsură ca ceea ce gândesc să fie în armonie cu ceea ce simt, cu ceea ce spun și cu ceea ce fac, iar în acel moment au ajuns în postura de a le oferi copiilor un model corect de viață.

Parentingul de succes nu este despre teorii complexe, reguli peste reguli și numeroase strategii de dresare a copilului, ci se bazează pe nivelul de inteligență emoțională și relațională a părintelui – calități esențiale pentru a fi prezent, cu empatie și înțelegere, alături de puilul de om aflat la început de drum.

Un parenting sănătos începe în inima părintelui și se continuă în fiecare moment în care copilul este copleșit de emoții, când e trist, supărat sau panicat. Esența parentingului este să fim alături de copil într-un mod specific, unul în care acesta să se simtă văzut, auzit și sprijinit și doar atunci copilul va fi fericit.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Școala își menține intenția de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. În prezent, se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților, pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

Oricât de mult declară părinții că își iubesc copiii, nu le pot oferi decât ceea ce sunt ei, cu adevărat!

Bibliografie:

Eanes Rebecca - Parenting pozitiv, Ed. Curtea Veche Publishing, 2018

Markham Laura - Părinți liniștiți, copii fericiți, Ed. Multi Media Est Publishing, 2015

Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE

**PROF. ANDRONE MARIA CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1, MĂRĂCINENI, ARGHEȘ**

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori în educația copilului, fără de care aceasta nu ar fi posibilă. De aceea este imperios necesar ca ei să formeze o echipă, să fie parteneri și prieteni, pentru a reuși să formeze viitorul așa cum ni-l dorim.

În contextul actual, vorbim tot mai mult despre „implicarea familiei în educație”. Dar ce presupune această implicare?

Este un proces lung, ce implică o mulțime de activități. Părintele poate să spună că îi citește copilului povești, că îi dedică timp, că îi alege cu grijă școala sau grupul de prieteni, că îi verifică temele, că discută cu profesorii despre performanțele școlare ale copilului, că îi limitează programele de vizionare la TV sau timpul de joacă la calculator, etc. Dar este oare suficient?

A fi părinte se învață din mers și nu necesită o pregătire prealabilă. Adulții, care au devenit părinți, uneori împotriva voinței lor, se confruntă pe nepregătite cu găsirea unor soluții la probleme, pe care le rezolvă pe baza bunului simț și al experienței dobândite din creșterea în propriile familii, uitând însă, că timpul și cuvintele deja rostite nu le mai poți aduce înapoi. Copilul crește și fiecare zi din viața lui este diferită.

Ajungem astfel la acel moment în care este nevoie de intervenția și sprijinul educatorului pentru ca formarea copilului să fie cea mai bună.

Pentru ca influența educatorului să fie eficientă, este absolut necesar să înțelegem particularitățile mediului familial și educația de acasă, iar intervenția sa trebuie să fie relevantă. Întâlnirile dintre profesori și părinți trebuie ancorate mai strâns de situații educaționale specifice claselor și elevilor cu care lucrăm.

Interacțiunile școală-comunitate pot fi îmbunătățite în cel puțin trei moduri:

- Unul, prin modul în care școlile comunică cu comunitatea și nu numai;
- Al doilea, prin crearea unui mediu în care copiii să arate ce pot face pentru comunitate și să câștige respectul adulților;
- Al treilea, dar nu neapărat și cel din urmă, modul în care membrii comunității participă la activitățile elevilor.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din societatea actuală și devine imperativ să cunoaștem și să înțelegem familia ca pe un partener constant și sincer.

Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, atunci când părinții devin parteneri în educația copiilor lor, rezultatele vor determina performanța copiilor lor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea fenomenului delincvenței.

Toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor și sunt pregătiți să se implice în acest scop și să facă parte din ea.

Școlile trebuie să încurajeze și să faciliteze implicarea părinților.

Majoritatea profesorilor cred că implicarea părinților este o parte importantă a succesului, de aceea recurg la tot mai multe acțiuni comune școală-familie, încurajându-i pe părinți să devină parteneri în obținerea acestor succese.

Ca profesor de învățământ primar, în activitatea mea am organizat și promovat permanent astfel de activități comune școală-familie, atât la nivel de clasă, ca și de unitate școlară, cum ar fi: proiecte educative, în parteneriat cu alte unități școlare, consiliul local, biserica, agenți economici, proiecte de voluntariat, ateliere comune de lucru cu părinții, vizite, excursii, drumeții, lecții deschise, serbări tematice, etc.

Am constatat în aceste situații, atât dorința părinților de implicare, cât și satisfacția enormă a copiilor, atunci când colaborează cu părinții sau adulții în general, în rezolvarea unor situații sau atunci când îi au lângă ei la diverse evenimente.

Coeziunea dintre familie, copii și școală este esențială pentru crearea climatului cel mai potrivit pentru dezvoltarea copiilor, pentru cunoașterea particularităților, a aptitudinilor și intereselor fiecăruia.

Bibliografie

1. Elena Truța, Sorina Mardar, *Relația profesor –elevi: blocaje și deblocaje*; Editura Aramis
2. Adina Băran Pescaru *Parteneriat în educație*; Editura Aramis
3. Agabrian, M., & Milea V, *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European.

EDUCATIA IN FAMILIE. ROLUL SI IMPLICATIILE FAMILIEI IN DEZVOLTAREA COPILULUI

**ANDRONESCU BIANCA GABRIELA
GRADINITA 283 BUCURESTI**

Principalele funcții ale familiei sunt: funcția biologică, funcția psihologică, funcția socială, exonomică, culturală și educativă. Familia ne învață să iubim, să colaborăm, să muncim și să creăm frumosul. Viața de familie se corelează cu acest fenomen frumos, multășteptat de ambii soți. Fenomenul dat pune la încercare maturitatea tinerilor, dragostea lor, responsabilitatea, competența, disponibilitatea pentru dăruire, altruism, stăpânire de sine, tact și compasiune. Familia, ca factor educațional, își lasă amprenta decisivă în fazele de început ale ontogenezei.

Cuvant cheie: familie, educație, dezvoltare, personalitate, copil.

Introducere

Importanța familiei în formarea și devenirea personalității umane este incontestabilă. Cei șapte ani de acasă își lasă amprenta pentru toată viața omului, deschizându-i calea spre producerea sinelui prin interiorizarea valorilor familiale, valorilor naționale și a celor generalumane. Familia ne învață a iubi, a prieteni, a colabora, a munci, a crea frumosul, a perpetua tradițiile spiritualității, eticii și moralei creștine. În familie copilul învață a fi om, personalitate, un bun soț sau o bună soție, un părinte eficient și un bunici sau bunică înțeleaptă. În esență familia constituie pilonul de bază al promovării valorilor umane și culturii societății.

Familia, educația și dezvoltarea personalității.

Principalele funcții ale familiei:

Funcția biologică a familiei constă în reproducerea vieții, adică în continuarea neamului omenesc, sau, mai simplu, în nașterea și creșterea copiilor. Majoritatea savanților consideră că aceasta este o funcție esențială a familiei, ea include elemente din toate celelalte funcții, deoarece familia efectuează nu numai reproducerea cantitativă, ci și reproducerea calitativă a populației.

Funcția psihologică constă în asigurarea securității afective, a caracterului confidențial și apropiat al relațiilor familiale, a împărtășirii trăirilor legate de performanțele obținute sau de eșecurile avute. În conformitate cu această funcție vine și sugestia de a cultiva la membrii familiei arta de comunicare, de a anticipa și soluționa conflictele, de a emana tact, bunăvoință și compasiune.

Funcția socială a familiei constă în asigurarea integrării sociale a copiilor și în general a tuturor membrilor săi.

Funcția economică include aspectul economico-gospodăresc al relațiilor familiale, care presupune asigurarea condițiilor materiale de trai și existență a familiei, dirijarea gospodăriei, formarea și respectarea bugetului familial.

Funcția culturală efectuează perpetuarea culturii: limbii, obiceiurilor, tradițiilor, experienței de viață, selectarea și transmiterea valorilor general-umane, naționale, familiale și personale.

Funcția educativă este una dintre cele mai importante, deoarece prin ea lucrează și interacționează toate celelalte funcții: atât cea psihologică, socială, culturală, cât și cea economică. Anume funcția educativă este responsabilă de formarea personalității copilului, ea îl mobilizează pe acesta să-și formeze anumite atitudini comportamentale, Eu-l propriu și poziția sa în viață.

Arta înțelegerii și educației copilului de la naștere până la școală

Apariția copilului pe lume este o minune. Cu adevărat fericită devine familia în care se naște un copil. Viața de familie se corelează cu acest fenomen frumos, mult așteptat de ambii soți. Părinții și ceilalți actori care contribuie la educarea copiilor în primii ani de viață trebuie să mediteze asupra responsabilității pe care o au în formarea personalității acestora, familia fiind cea dinții școală în care copiii învață să se comporte în viață și societate. Formula educativă eficientă pentru oricare vârstă este familia nucleară formată din mamă, tată, copil, la care se adaugă necesitatea unui climat armonios, deoarece, așa cum sesizează Stekel W., oamenii nefericiți nu au dreptul de avea copii.

În primul rând, e bine să știm că criza poate începe pe neașteptate, brusc, iar agravarea ei se produce pe la mijlocul acestei perioade.

Perioadele critice decurg diferit, la adolescenți se constată o mare variabilitate a manifestărilor comportamentale.

Crizele de la un an și cele de la trei ani se pot manifesta prin capricii frecvente ale copiilor, îndărătnicia lor.

Criza de la 7 ani se manifestă prin dereglarea echilibrului psihologic, prin instabilitatea dispoziției, a voinței, concomitent observându-se și o independență crescândă a copilului.

Criza de la 10-11 ani se poate manifesta prin încăpăținare, negativism; cea de la 14-15 ani – prin micșorarea productivității intelectuale, deoarece are loc trecerea la o formă mai superioară a activității mintale, bazată pe înțelegere și deducție.

Criza de la 17-18 ani ține de detașarea adolescentului de familie și se poate manifesta printr-o izolare de părinți, tendințe exagerate spre autonomie și independență; conduite exaltate sau originale, proteste și conduite neadecvate.

În concluzie, scoaterea în relief a particularităților esențiale a primului factor va contribui la conștientizarea acestora și formarea competențelor și eficienței parentale.

Caracteristicile consilierii psihopedagogice parentale le-am structurat și le vom elucida într-o manieră esențializată descriptiv-comprehensivă:

- activitățile de CPP au la bază relația specifică dintre consilier și părinte/părinți, în cadrul căreia, consilierul acordă sprijin și îndrumare acestuia/acestora, pentru ca el să se adapteze la solicitările în ceea ce privește educația, comunicarea și relaționarea cu copilul în cadrul familiei.

- relația de consiliere/relația consilier-părinte presupune o interacțiune pozitivă, respect reciproc și focalizare pe individ, problemele lui sau problemele copilului acestuia.

- în activitățile de consiliere, specialistul acționează ca profesionist și ca om; el oferă atenție, empatie, tact, sprijinindu-l pe părinte în înțelegerea, analiza și interpretarea problemelor cu care acesta se confruntă, motivându-l pentru a le accepta și a căuta soluții adecvate de rezolvare.

- consilierea psihopedagogică parentală este un proces de învățare de către adulți a unor atitudini și comportamente adecvate și eficiente, învățare realizată prin intervenția și cu sprijinul, ajutorul și îndrumarea consilierului.

- rezultatul activităților de CPP îl constituie dobândirea de către părinți a unor competențe, deprinderi și moduri/strategii procedurale necesare luării executării unor decizii optime în situațiile dificile de educație familială; comunicare și relaționare cu copiii, începând cu vârsta lor fragedă și finalizând cu adolescența și maturitatea acestora.

- CPP ajută părinții să adopte un model/stil de viață sănătos și demn, care le-ar oferi în echilibru psihoemoțional optim, confort psihologic și moral, sentimentul autorealizării, fericirii și al împlinirii personale.

- CPP care include un ansamblu de influențe și acțiuni cu scop formativ și corecțional de tipul influențelor și acțiunilor realizate într-un cadru instituționalizat (în școli, licee, centre și cabinete speciale destinate consilierii părinților etc.) reprezintă consilierea psihopedagogică formală.

- consilierea nonformală, este realizată în afara instituțiilor cu destinație educațională specială, în variate contexte de viață (sfaturi oferite de colegi, rude, prieteni etc.).

Bibliografie

1. Cuznețov, L. (2014). *Pedagogia și Psihologia familiei*. Chișinău
2. Cuznețov, L. (2013). *Consiliere parentală*. Chișinău
3. Cuznețov, L. (2013). *Filosofia practică a familiei*. CEP USM: Chișinău.
4. Dumitru, I. Al. (2008). *Consiliere psihopedagogică*, Polirom: Iași

FAMILIA ȘI ȘCOALA - O STRATEGIE OPTIMĂ DE COLABORARE ÎN SOCIETATEA ACTUALĂ

**PROF. ANGHEL MARGARETA,
LICEUL TEORETIC „DECEBAL” CONSTANȚA**

Dintotdeauna, familia a fost apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Rolul ei în formarea copilului este hotărâtor. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers.

Rolul școlii este acela de formare a persoanelor capabile să utilizeze o bază de informații tot mai largă, să se adapteze flexibil la noile medii și condiții, să lucreze în mod efectiv în echipă, să aibă o atitudine empatică, autentică față de alte grupuri și culturi și să rezoneze moral în mod responsabil, la noile provocări și influențe distructive.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Funcția fundamentală a educației este aceea de a pregăti omul pentru integrarea socială. Educația nu vizează formarea unui om abstract, ci a omului necesar societății respective, potrivit cerințelor acesteia.

Elevul trebuie să înțeleagă că societatea în care trăiește se conduce după anumite reguli și norme, pe care și el trebuie să le cunoască, să le aplice și să le respecte printr-un comportament corespunzător vârstei, prin valori sociale și atitudini morale, care să ducă la armonia comunității și la progresul acesteia.

Parteneriatul școală-familie atât de des vehiculat, odată cu introducerea reformei de învățământ, rămâne în continuare un deziderat, menționat în orice program, dar puțin aplicat în realitate. Întâlnirile de grup „ședințele cu părinții” sunt un mijloc util și necesar de comunicare între școală și familie.

Colaborarea cu școala nu trebuie să fie doar un „drept de opțiune”, ci un sistem de obligații reciproce. Părinții vor fi tratați ca parteneri în educația copilului, fiind solicitați la un dialog deschis cu școala; în această cooperare părinții sunt responsabili egali ai educației și vor influența natura acestei educații.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog eficient între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperarea cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală, iar mai târziu în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Relația școală - familie - comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă, fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- ajută profesorii în munca lor;
- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor;
- dezvoltă abilități de lideri ale părinților;
- facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității;
- oferă servicii și suport familiilor;
- creează o atmosferă mai sigură în școală;

- ajută la managementul școlii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor ca viitori adulți.

Dacă cele două medii educaționale - școala și familia - se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delicvenței.

Câteva principii ale colaborării familie-școală ar fi:

- copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie-școală;
- toți părinții să aibă oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor;
- colaborarea familie-școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile, dar și drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;
- relația dintre cele două instituții să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reînnoirii comunității;
- eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale conexiunii cu părinții și cu comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi ca școlile să privească aceste parteneriate cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu în promovarea învățării și dezvoltării; de asemenea să privească stabilirea colaborării școală - familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

BIBLIOGRAFIE

1. CERGHIT, I., NEGREȚ-DOBRIDOR, I., (2001), *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași;
2. NICOLA, I.; (2000), *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
3. PESCARU-BĂRAN, A., (2004), *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București;
4. ȘCHIOPU, U., (2009), *Psihologia generală și a copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**PROF. ANGHELOIU ADRIAN, LIMBA ENGLEZĂ,
LICEUL TEORETIC „TUDOR ARGHEZI”
TÂRGU-CĂRBUNEȘTI, JUD. GORJ**

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Spun acest lucru, deoarece observ că acei copii născuți în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sfială, nu știu dacă au voie și când să intervină, că de altfel nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și de foarte multe ori nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare arătându-le cum să se comporte și ce să spună și să facă în diferite situații.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm, copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lăsându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni drepecți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere creează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți, te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră, a fiecăruia.

IMPORTANTA ACTIVITATILOR EDUCATIVE IN PARTENERIAT CU PARTINTII

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: ANTOCHI LACRAMIOARA GRADINITA BUCSESTI

Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte important în educația din copilărie deoarece individual ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeata și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație a părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare.

Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin e-mail, prin corespondența sau prin avizierele și panourile de la clasa, Accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi efficient.

Participarea părinților la activitățile demonstrative a permis părinților să fie evaluator al copilului și posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte.

Serbările reprezintă o altă modalitate de colaborare cu familia.

Dacă familia va fi implicata de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi constientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

Beneficiar în parteneriatul grădiniță-familie este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidența rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale.

Familia educă prioritar copilul, grădinița continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat în familie.

Lor li se adaugă natura, societatea, viața sub toate aspectele, considerate pe buna dreptate, cel mai mare dascăl!

Serbările școlare – reprezintă evenimente de o importanță deosebită în activitatea elevilor și în viața familiilor acestora-atât din punct de vedere afectiv, cât și cognitiv, dând ocazia elevilor de a prezenta, într-o manieră personală și originală, tot ce au învățat pe parcursul unui semestru sau an școlar. Acest tip de activități extracurriculare au reprezentat întotdeauna un prilej de manifestare inedită al talentului nativ al copilului. Este o ocazie în care copilul își poate pune în valoare inteligența dominant descoperită și valorificată de cadrul didactic. De multe ori familia este surprinsă de potențialul propriului copil.

Cântecul, dansul, recitarea de poezii sau interpretarea unor piese de teatru reprezintă câteva dintre formele de manifestare prin care copilul își satisface nevoia de afirmare de joc, căpătând încredere în propriul potențial artistic și cognitiv. De aceea o sărbătoare școlară reprezintă un mijloc eficient de educare, de influențare formativă a elevilor, de sudare a colectivului, de asigurare a unor contexte educaționale în care relațiile se produc în condiții inedite, de încurajare a talentului, de dezvoltare a aptitudinilor și de stimulare a elevilor timizi sau mai puțin talentați. Este foarte indicat ca pe parcursul serbării să inițiem momente interactive părinți-copii: jocuri, scenete, recitare, dansuri populare, cântece pe care părinții fie le cunosc, fie le învață împreună cu copiii. Toate acestea contribuie la sudarea relațiilor dintre copii și părinți, atmosfera să fie mai caldă, de sărbătoare a tuturor vârstelor.

Fiecare ocazie trebuie valorificată ca situație de învățare pentru părinte/adult. Ea trebuie gândită, organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit astfel încât și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor, în beneficiul copilului și al școlii.

Un real PARTENERIAT între ȘCOALĂ și FAMILIE nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este COPILUL.

COPILUL – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

O BUNA COLABORARE FAMILIE – ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

PROF. ANTON CORALIA MARIA

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș. a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecturate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I. T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

GANDURI DESPRE MAMA

ANTON ELENA CATRINEL

Mama! Ce cuvânt înalțător! Primul nostru cuvânt! Ce sentiment de dragoste ne învaluiște sufletul și un chip sfânt ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții, făcând-o astfel sigură pentru noi să sorbim fără grijă din pântecul ei fermecat, cu sufletul impacat și cu siguranța că orice gresală va fi imediat îndreptată. Atunci când ne simțim nesiguri, când ne este frică și nu avem lângă noi ajutor de nădejdie, când ne este foame, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească rănilor sufletesti și trupești, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri și ne este teama, vrem ca lângă noi să se afle mama să ne ocrotească și să ne ofere ceea ce nu mai ea poate în modul cel mai sincer și cel mai curat: dragostea. Orice frunză se află ocrotită în copacul ei, orice răză dorește să știe că soarele o are în grijă, cum orice copil își dorește mama alături.

Mama este ființa careia îi suntem datori cu un respect profund, careia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dăruindu-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi cu inima deschisă: viața. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea, viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipe grele.

Primul zămbet, primul pas, primul cuvânt, o carte de povești frumoase, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care descrisă cu ajutorul cuvintelor pare ireală. Ochii ca niște lumânări sclipitoare, gura ca un trandafir îmbobocit, zămbetul ca un curcubeu după o ploaie caldă de vară alătuiesc figura dragută a mamei.

Orice copil, orice fiu vede în mama lui o ființă mareată, fără de păcat, puternică precum o stâncă în marea învolburată și totuși, în același timp, o fire blândă, o zână ce a coborât din tărâmul basmelor pentru a fi alături de noi.

Ce copil orfan nu își dorește ca în luna martie, luna femeilor, fetelor, dar în special al mamelor, să aibă pe cine să iubească, să aibă cui să-i spună „la mulți ani!”, să-i dea un martisor făcut de mâinile lui. Așa că noi, în bucuria noastră, în luna martie trebuie să ne amintim și de acei copii care nu pot spune mama nimănui și nu pot simți iubirea ce o poate aferi această ființă.

ROLUL POVEȘTILOR ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

**REALIZAT DE: PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ANTON OTILIA COSTINELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 32, PLOIEȘTI**

“O carte bine scrisă este asemeni unui covor fermecat care te poartă într-o lume în care nu ai putea avea acces alt fel” (Caroline Gordon)

Poveștirile și basmele constituie un mijloc important care contribuie la lărgirea orizontului copiilor. Ele scot în evidență trăsăturile personajelor, dându-le preșcolarilor posibilitatea să învețe să deosebească frumosul de urât, binele de rău și să urmeze exemplul personajelor pozitive. Charles Perrault vorbind despre rolul educativ al basmelor pe care le-a creat cu atâta măiestrie, spunea *“oricât de simple și ușoare ar părea aceste povești, ele nasc, fără îndoială între copii, dorința de a fi asemănători cu cei buni care ajung fericiți, în același timp se naște în sufletul lor teama față de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi.”*

Povestirile influențează în mod indirect comportamentul copiilor, contribuie la lărgirea orizontului de cunoaștere prin multitudinea de aspecte din ambianța înconjurătoare la care face apel. În procesul ascultării unei povestiri este antrenată în mare măsură activitatea psihică a copilului. Aceste povestiri solicită imaginația creatoare, gândirea, limbajul și realizează trecerea de la o etapă stereotipă, la o etapă care permite găsirea de soluții pentru o anumită temă.

În anii copilăriei, personajele din basme, oferă modele de urmat în viața adultă, ca tipar comportamental sau emoțional, de aceea poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ în viața/ activitatea copiilor. Povestitorul Charles Perrault susținea că *„Toate poveștile tind să arate foloasele pe care le ai dacă ești cinstit, răbdător, muncitor, ascultător, cât și nenorocirile care-i pasc pe toți cei care nu sunt astfel (...) Ele stârnesc dorințele copiilor de a se asemui cu cei buni și, totodată, teama de nenorocirile în care cad cei răi, datorită răutății lor.”* Copilul poate învăța ce înseamnă și cum să prețuiască prietenia, loialitatea, generozitatea, care sunt aspectele pozitive ale vieții, ce înseamnă bunătatea, hărnicia și să respingă răutatea, dușmănia, lenea, din poveștile lui Ion Creangă și Petre Ispirescu. Din desfășurarea poveștii „Capra cu trei iezi”, copiii înțeleg prin intermediul metaforei faptul că până la o anumită vârstă trebuie să asculte și să respecte sfatul părinților pentru a evita pericolele iminente din viața reală. Multe povești conțin exemple educative prin care copilul este expus în plan imaginar unor primejdii cu care s-ar confrunta, dacă ar „ieși” din cuvântul părinților, dacă n-ar respecta sfaturile acestora. Finalul acestor povești aduce, întotdeauna, soluția salvatoare prin implicarea factorilor educaționali formatori, care îi pot explica celui mic diversele aspecte, clarificate pentru o bună înțelegere a mesajului poveștilor și însușirea lecției de viață.

În basmele fantastice copilul descoperă existența unor lumi complexe, ce sunt guvernate de reguli și principii care pot fi preluate, ulterior, ca modele de viață. Astfel, copilului îi este activat interesul pentru înțelegerea și fixarea unor concepte care, altfel, ar fi fost foarte greu de înțeles. Atunci când despre zmeul din basmul „Greuceanu”, se spune că a furat de pe cer Soarele și Luna, copilului îi va fi stârnit interesul să descopere informații despre Univers și corpurile cerești. El poate întreba, de exemplu, cum se ajunge la Soare, cum s-a format cerul sau ce este Luna. În aceste situații, părinții trebuie să reacționeze pozitiv în sensul explicării acestor concepte, în funcție de vârstă și de cunoștințele deja deținute de copilul care întreabă, hrănindu-i și stimulându-i curiozitatea.

De aceea, datoria noastră a tuturor, părinți și educatori, este să conducem copilul spre a iubi poveștile și spre a le asculta cu plăcere.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! -EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROPUNĂTOR, PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: ANTONIE IONETA ȘCOALA GIMNAZIALĂ OBOGA, OLT

Părinții care le fac în permanență daruri copiilor sunt păstrați în amintire doar pentru moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat. Augusto Curry-Părinți străluciți, profesori fascinanți

Familia. Mama, tata, copilul sau copiii. Bunicii.. . Un nucleu al societății, temelia întregului parcurs al omenirii. Celula societății, care poate forma societatea din viitor. Primii piloni ai educației- educație care realizată cu dragoste și responsabilitate formează și transformă copiii în adulți fericiți, împliniți, echilibrați, motivați și pregătiți să facă față cu succes față provocărilor vieții.

Meseria de părinte-acea meserie pentru care nu există un manual, pentru că oricâte cărți ai studia, în fața propriului copil te simți nepregătit. O meserie grea, dar plină de satisfacții atunci când vezi că se formează un caracter puternic, echilibrat emoțional, empatic și sigur de calitățile sale.

Rolul părinților în educarea copiilor este unul de o mare importanță. Atât mama, cât și tata, trebuie să aibă o participare activă încă din primele luni de viață, când, așa cum s-a descoperit în numeroase studii, capacitatea de asimilare a informațiilor este cu mult mai mare decât se credea. Copilul își formează comportamente mai întâi emoționale, studiind reacțiile adulților din jur. Dacă părinții, care intră cel mai mult în contact cu copilul în primele luni de viață, au un comportament blând, vor transmite acestuia starea de bine, încredere, stabilitate, siguranță. Pe măsură ce crește, copilul își va însuși modalitățile de relaționare cu cei din jur așa cum îi va vedea pe părinți. Va reacționa cu plăcere, veselie sau dimpotrivă va fi retras, neadaptat social. Pe măsură ce se va dezvolta vorbirea, va deveni și mai importantă interacțiunea cu părinții. Vedem în jurul nostru de foarte multe ori copii care se sperie, țipă, lovesc, fără un motiv aparent întemeiat, pentru că așa și-au văzut părinții de multe ori reacționând față de alte persoane. Vedem de asemenea copii care zâmbesc, întind mânuța, salută, împart jucăriile și invită la joacă.

Trecând la perioada preșcolară, de multe ori părinții consideră că rolul lor în educație s-a terminat și că este numai responsabilitatea educatorului de la școală. Un mod incorect de a privi lucrurile. Dimpotrivă cele două persoane adulte ar trebui să se completeze. Educatorul, să primească informații de bază despre personalitatea copilului, părintele să înțeleagă modalitățile prin care poate îmbunătății sau corecta anumite comportamente sau cum să realizeze anumite activități prin care să valorifice capacitățile speciale ale copilului.

În activitatea de la școală, de foarte multe ori, educatorii descoperă copii cu abilități intelectuale sau artistice deosebite. Nevalorificând și neîndrumând părinții cum să le dezvolte, de multe ori, acești copii se pierd. De aceea, este extrem de importantă colaborarea dintre părinți și educatori.

Competențele de bază pe care copiii ar trebui să le aibă la intrarea în colectivitate, țin foarte mult de ceea ce au fost învățați acasă: cum să salute, cum să se comporte față de alți copii sau adulți, cum să manânce, etc. De exemplu, de multe ori activitatea de strângere a jucăriilor este refuzată sau neacceptată de unii copii, tocmai pentru faptul că acasă nu au avut niciodată această responsabilitate. De aceea, cei care refuză, se manifestă prin țipete, negări, neascultare a indicațiilor, mai pe scurt neacceptare a regulilor dintr-un grup. Ori știm foarte bine cât de importante sunt regulile în cadrul unui grup de școală sau de joacă, pentru a fi armonie, siguranță și stare de bine.

Părintelui îi revine sarcina de a-l învăța pe copil lucrurile de bază privind comportamentul în societate, reguli de politețe și susțină formarea unor obiceiuri alimentare sănatoase, a stilului de viață sănătos, să îl îndrume către cunoaștere și să îl ajute să fie cât mai echilibrat emoțional.

Conceptul „Cei șapte ani de acasă”-reprezintă un cumul de comportamente sănatoase cu care copilul ar trebui să vină în mediul școlar și în societate, comportamente care se pot forma de la început într-un mod corect și care îi vor fi de folos pe tot parcursul vieții.

ȘEDINȚELE CU PĂRINȚII – ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

**PROF. ARCHIP DIANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BÎRNOVA, JUDEȚUL IAȘI**

În educarea copiilor și a tot ceea ce presupune procesul de evoluție a acestora spre maturitate, un rol esențial îl au, deopotrivă, atât familia cât și școala. În acest context, este esențial ca cele două să colaboreze în favoarea copiilor, să contribuie la sprijinirea acestora în activitățile pe care le desfășoară în cadrul școlii și în afara acesteia. O astfel de bună colaborare contribuie la creșterea frumoasă și armonioasă a copiilor, la formarea lor pentru viitor.

În cele ce urmează, dorim să punctăm importanța pe care o au ședințele cu părinții în consolidarea relației școală-familie și, de asemenea, în educarea copiilor. În școala tradițională, ședința cu părinții era privită mai mult ca o întâlnire în cadrul căreia părinții primeau informații de la învățători și profesorii diriginți despre situația la învățătură și disciplină a copiilor lor. Astfel de întâlniri nu reprezentau de fiecare dată momente plăcute pentru toți cei prezenți. Pe de o parte, profesorul se afla în ipostaza unui ”informativ”, care, nu de fiecare dată, transmitea părinților informații tocmai plăcute. Pe de altă parte, nici unii dintre părinți nu erau tocmai încântați de aceste întâlniri cu profesorii, deoarece se simțeau rușinați față de ceilalți, se simțeau judecați pentru felul în care și-au educat copiii și pentru felul în care reacționează în relația cu copiii lor.

Conform lucrurilor pe care le-am menționat mai sus, ședința cu părinții nu reprezenta de fiecare dată o întâlnire relaxantă între părinți și cadrele didactice, o întâlnire constructivă în urma căreia părinții să simtă că au învățat ceva, că au progresat în relația lor cu școala și cu proprii copii. Depășind tradiționalul, în prezent se încearcă o abordare diferită în cadrul acestor întâlniri, profesorii diriginți se străduiesc să creeze o relație mai apropiată cu părinții elevilor, propun teme de discuție cu aceștia, ateliere de lucru sau alte manifestări care să îi încurajeze pe părinți să se simtă mai degrabă parteneri ai cadrelor didactice în tot ceea ce ține de educarea școlară a copiilor lor.

PROIECT EDUCAȚIONAL "SUNT EDUCAT, CRESC FRUMOS"

ED. ARCHIP HORIA-MĂRGĂRINT GRĂDINIȚA PP NR. 12 IAȘI

ARGUMENT:

Educația are ca punct de plecare familia. Nu degeaba se vorbește mereu de "cei șapte ani de acasă". În familie se pun bazele unei bune educații și tot de acolo copilul își însușește primele valori, cele care îl vor ghida pe tot parcursul vieții. În completarea învățăturilor pe care le primește de acasă, copilul va aduna în bagajul său de deprinderi și ceea ce va fi învățat ulterior la grădiniță, iar mai apoi la școală. Pentru a putea afirma că un copil este educat și crește frumos, este necesară colaborarea dintre familie și grădiniță/ școală.

SCOP:

Familiarizarea preșcolarilor cu ceea ce înseamnă politețe, bun simț, buna creștere, educația.

OBIECTIVE:

Stimularea imaginației și creativității; asimilarea informațiilor referitoare la politețe, educație, etc.; dezvoltarea unei atitudini pozitive față de sine și ceilalți.

GRUP ȚINTĂ:

Cadrele didactice, preșcolarii din grupa mijlocie "Ștrumfii", părinții preșcolarilor implicați în proiect.

RESURSELE PROIECTULUI:

Umane: cadre didactice, preșcolari, părinții copiilor implicați în proiect.

Materiale: aparat foto, hârtie xerox, carton, creioane colorate, acuarele, laptop.

FORME DE REALIZARE:

Activități practice, observări, conversații, povestiri, desene și/ sau picturi.

DURATA PROIECTULUI:

06-10 martie 2023.

TEHNICI DE MONITORIZARE:

Realizarea unui album al grupei care cuprinde fotografiile din timpul desfășurării activităților și realizarea unui jurnal al grupei în care pot fi consemnate impresii ale participanților la proiect.

EVALUARE:

Realizarea unei expoziții tematice în care vor fi cuprinse fotografiile de la activități, desene/ picturi ale preșcolarilor preluate din jurnalul grupei.

MEDIATIZARE:

Postarea informațiilor referitoare la proiect și fotografiile din cadrul acestuia la afișierul grupei/ grădiniței, grupul de Facebook al grupei sau pe pagina de Facebook/ blogul/ site-ul grădiniței.

DISEMINAREA REZULTATELOR:

Prezentarea rezultatelor proiectului educațional în cadrul lectoratelor cu părinții, la întâlnirile Comisiei pentru curriculum sau la cercurile pedagogice.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR:

Nr. crt.	Data	Tema activității	Modalități de realizare
1	06. 03. 2023	"Sunt educat, cresc frumos" – prezentarea proiectului	- implementarea proiectului și prezentarea lui în cadrul unui lectorat cu părinții;
2	07. 03. 2023	"Despre politețe"	- vizionare video "Călătorie în țara POLITEȚEA" https://www.youtube.com/watch?v=_HchomgxaP4 - în urma vizionării, preșcolarii observă ce înseamnă politețea și identifică toate cuvintele care se referă la aceasta;
3	08. 03. 2023	"Bunele maniere"	- preșcolarii numesc lucruri pe care le știu despre ceea ce înseamnă bunele maniere;

			- în afara celor amintite, copiii vor viziona un filmuleț de prezentare în care se regăsesc informații despre bunele maniere; https://www.youtube.com/watch?v=22Rr75p_exI
4	09. 03. 2023	”Eu sunt educat, cresc frumos”	- fiecare preșcolar își va realiza autoportretul; - lucrările copiilor vor fi afișate în sala de grupă pentru a putea fi văzute de toți copiii; vor fi astfel observate asemănările și deosebirile dintre copii;
5	10. 03. 2023	”Acum știu că sunt un copil educat”	- finalizarea albumului foto al grupei și a jurnalului grupei; - expoziție cu desene/ picturi realizate de preșcolari după fiecare activitate a proiectului; - trasarea concluziilor proiectului.

BIBLIOGRAFIE:

https://www.youtube.com/watch?v=22Rr75p_exI

https://www.youtube.com/watch?v=_HchomgxaP4

EDUCAȚIA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ARDELEAN CRISTINA-DANIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. G. DUCA” PETROȘANI

„Un copil educat la școală este un copil needucat.” George Santayana

Educația este un proces continuu care se realizează atât în familie, cât și la școală. Aceste două instituții au roluri complementare în formarea și dezvoltarea copiilor și tinerilor, oferindu-le instrumentele necesare pentru a-și construi un viitor de succes și pentru a deveni cetățeni responsabili și productivi.

Familia este prima și cea mai importantă instituție educațională pentru orice copil. În primii ani de viață, părinții sunt cei care își îndrumă copiii în procesul de dezvoltare, învățându-i valorile și principiile de bază ale vieții. Într-un mediu familial sănătos și echilibrat, copiii învață să își dezvolte abilitățile sociale, să comunice eficient, să își dezvolte autocontrolul și să își formeze identitatea.

Rolul părinților este de a crea un mediu sigur și stimulativ pentru copii, de a le oferi suport emoțional și de a le încuraja creativitatea și curiozitatea.

Educația primită în familie are un impact semnificativ asupra viitorului unui copil, deoarece îl ajută să își dezvolte caracterul, să învețe să facă față provocărilor vieții și să aibă o atitudine pozitivă față de învățare și dezvoltare.

Școala reprezintă o continuare a procesului de educație început în familie. Aici, copiii și tinerii își pot dezvolta abilitățile cognitive, își pot extinde cunoștințele și pot învăța să aplice informațiile în situații practice. Școala îi pregătește pe copii și tineri pentru viața adultă, le oferă oportunități de învățare și dezvoltare și îi ajută să își dezvolte abilitățile necesare pentru a deveni membri activi și responsabili ai societății.

În școală, copiii învață să gândească critic, să ia decizii informate și să rezolve probleme complexe. De asemenea, școala îi învață pe copii să colaboreze, să își dezvolte abilitățile sociale și să își formeze o viziune asupra lumii.

Un alt avantaj al educației la școală este că aceasta îi ajută pe copii să își descopere pasiunile și interesele, pregătindu-i pentru viitoarele lor cariere și contribuind la dezvoltarea lor personală.

Educația în familie reprezintă baza formării personalității și a caracterului unui individ. Încă de la naștere, copiii sunt învățați valorile morale, etice și spirituale prin intermediul părinților și a altor membri ai familiei. Aceștia îi învață pe copii să aibă încredere în ei înșiși, să fie responsabili, să respecte regulile și să aibă grijă de ceilalți. Prin intermediul educației în familie, copiii învață să se comporte adecvat în societate și să se adapteze la cerințele acesteia.

Pe de altă parte, școala este instituția responsabilă pentru educația formală a copiilor și tinerilor. Aceasta îi învață pe elevi să dobândească cunoștințe, abilități și competențe necesare pentru a deveni membri activi ai societății. Școala contribuie la formarea gândirii critice și la dezvoltarea abilităților de comunicare și colaborare.

De asemenea, școala este locul în care copiii și tinerii învață să respecte regulile, să se adapteze la diferitele situații și să-și dezvolte creativitatea și imaginația.

O educație adecvată și bine structurată îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile sociale și emoționale, ceea ce îi va ajuta să interacționeze cu succes cu ceilalți membri ai societății. De asemenea, educația îi ajută pe copii să-și dezvolte o viziune clară asupra lumii și să își definească obiectivele și valorile personale.

În concluzie, educația este un proces fundamental pentru dezvoltarea și evoluția personală și profesională a fiecărui individ. Atât educația în familie, cât și cea oferită de școală joacă un rol esențial în formarea personalității și a caracterului copiilor și tinerilor. Prin intermediul acestora, elevii își dezvoltă abilitățile sociale și emoționale, dobândesc cunoștințe și abilități necesare pentru a deveni membri activi ai societății și își construiesc o viziune clară asupra lumii.

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societățile noastre. De cele mai multe ori, educația are loc frecvent sub îndrumarea educatorilor, dar de la un anumit moment în viață, ne putem educa noi înșine.

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat.

Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt. Importanța educației în familie și la școală este esențială pentru formarea unei societăți armonioase și echilibrate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Gabriela Kelemen, *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2010.
2. [www. didactic. ro](http://www.didactic.ro)
3. [www. scribd. ro](http://www.scribd.ro)

ALIMENTAȚIA SĂNĂTOASĂ PENTRU COPIII NOSTRI!

AUTOR: ARDELEAN M.-CLASA VIII

**COORDONATOR: ARDELEAN LUMINIȚA DOINA-SECRETAR ȘEF
SCOALA GIMNAZIALA "DIMITRIE CANTEMIR" BAIA MARE**

Asocierea felurilor de mâncare și servirea lor într-o anumită ordine, la o masă, reprezintă un meniu. În structura unui meniu va intra o gama variată de alimente, atât de origine vegetală, cât și de origine animală, care să asigure valoarea nutritivă și energetică corespunzătoare.

Pe parcursul unei zile, se servesc trei mese principale și două gustări; de aceea există câte un meniu pentru micul dejun, pentru prânz și pentru cină.

Valoarea energetică a alimentelor trebuie repartizată judicious pe cele trei mese ale zilei astfel: micul dejun 30%, prânzul 50% și cină 20%.

Alimentația corectă trebuie să țină seama de vârstă și starea de sănătate a oamenilor.

Substanțele de baza din mâncare, absorbite de intestin, sunt: proteinele, glucidele, lipidele. Din copilărie trebuie să le cunoaștem!

Nevoile copilului școlar, de 7-12 ani, sunt de aproape 2500 de kilocalorie pe zi. Din totalul valorii energetice, 13% va fi sub formă de proteine, 32% lipide și 55% glucide.

Proteinele sunt cele care construiesc trupul nostru, găsindu-se în mușchi, oase, piele, creier, ficat, inima. Noi le luăm din alimentele de origine vegetală (fasole, mazăre, nuci, cereale, soia). Și totuși, nu trebuie să exagerăm consumul de proteine.

Glucidele, adică substanțele dulci, sunt o sursă importantă de energie pentru copil și adolescent, dar nici aici nu trebuie să exagerăm. Luăm glucidele mai puțin din dulciuri (ciocolate, înghețate) și mai mult din fructele și legumele proaspete, din cereale sau lapte. Există glucide și în alimentele care n-au gust dulce, cum ar fi pâinea și cartofii, însă și acestea îngrășă.

Lipidele se găsesc mai ales în grăsimi. Cu excepția legumelor și fructelor, toate produsele alimentare conțin grăsimi, mai mult sau mai puțin. Trebuie să ne ferim de cele foarte gustoase! Grăsimile (lipidele) se găsesc din belșug în: carnea de porc, în peștele gras (somon, crap, somon), în unt, smântână, brânzeturi grase, laptele natural. Sunt mai degrabă preferate și sănătoase grăsimile din produsele vegetale (nuci, arahide, uleiuri, mai ales uleiul de măsline). Dacă nu le putem evita, măcar să le consumăm în cantități moderate.

Vitaminele sunt substanțe esențiale pentru creștere și menținerea stării de sănătate a tânărului.

Se știe că, în lipsa acestora, o persoană n-ar putea supraviețui decât câteva luni. De altfel, chiar cuvântul vitamine provine de la cuvântul latinesc vită, care înseamnă viață.

Cele mai multe se află în verdețuri, legume, fructe. În general, se cunosc peste 20 de vitamine, cele mai cunoscute fiind vitaminele A, B, C, D, K.

Vitamina A favorizează o vedere bună, creșterea corpului. Se găsește în unt, untură de pește, gălbenușul oului, în rădăcini de morcov, în caise, roșii, piersici.

Vitamina B este prezența în nuci, fasole, ouă, ficat, lapte. În absența acestei vitamine, se produc în final tulburări nervoase, uscarea pielii, căderea părului, oprirea creșterii.

Vitamina C contribuie la creșterea și rezistența organismului. Se află în legumele sau fructele proaspete și se distruge prin fierbere. Abundă în vitamina C următoarele: lămâile, portocalele, roșiile, măceșele, zarzavaturile. În absența ei se produce boală numită scorbut, de care sufereau și chiar mureau marinarii care plecau în expediții geografice. Scorbutul duce la sângerarea gingiilor, căderea dinților.

Vitamina D favorizează creșterea oaselor. În lipsa ei, mai ales la copiii săraci, din țările africane și asiatice, se produce boală numită rahitism (deformarea oaselor scheletului). Oasele rămân moi, fără a putea să susțină corespunzător greutatea corpului.

În alimentația persoanelor în vârstă sunt unele alimente recomandate precum: laptele degresat, iaurtul, brânză de vaci slabă, carnea slabă de vită, pasăre, pește, unt, albuș de ou, pâine intermediară, prăjituri de casă, fructe și sucuri de fructe, bauturi nealcoolice.

Alimentația reprezintă domeniul în care se fac cele mai grave erori. Omul modern se hrănește într-un mod nesănătos, mănâncă prost și mult. Așa se face că o persoană din două suferă de exces de greutate (depășirea cu peste 10% a greutății normale). Această are efect nefast asupra sistemului osos, a scheletului și asupra aparatului motor, în special asupra părții inferioare a corpului. Cu cât excesul în greutate este mai

mare cu atât crește și procentajul persoanelor care suferă de maladii coronariene (angină pectorală, infarct miocardic, ateroscleroza), sau cu afecțiuni cancerigene, cum ar fi cancerul intestinelor. Statisticile arată că peste 30% dintre obezi mor din cauza bolilor de ficat sau a diabetului. De asemenea obezii pot avea probleme mult mai mari decât cei cu greutate normală în cazul unor intervenții chirurgicale.

Alimentele neprelucrate de origine vegetală trebuie să ocupe un loc important, atât în cadrul alimentației persoanelor sănătoase, cât și al celor bolnave. Doar aceste produse conțin materiale de balast (fibre) și substanțe antioxidante, principii care ajută organismul să facă față stresului psihic și al celui oxidativ, prevenind sau chiar vindecând o serie de afecțiuni.

Alcătuirea unei diete pur vegetariene, care să aducă aminoacizii indispensabili în limite optime, este aproape imposibilă. De aceea este nevoie să se recurgă și la sursele de alimente cu proteine complete, dintre care, cele mai sănătoase sunt peștii, ouăle și lactatele, dacă bineînțeles, sunt proaspete și prelucrate cât mai simplu. Aceste surse, administrate în cantități optime, pot înlocui în totalitate carnea de pasăre și de mamifere, precum și derivatele ce rezultă din ele.

O hrană sănătoasă este o hrană proaspătă, variată, bogată în substanțe vitale, alcalină, cu multe vitamine, cu săruri minerale și oligoelemente. Este recomandat că de trei ori pe săptămâna să nu se consume carne, această fiind înlocuită cu preparate din soia.

Nevoile zilnice de aminoacizi se pot acoperi prin consumarea a 100 gr. de grâu integral sau orez nedecorticat. Se vor consuma legume proaspete, care conțin substanțe vegetale bioactive (glucosinolate, flavonoide) cum ar fi: cartofi, linte, mazăre, fasole verde, varză, broccoli, roșii, fulgi din cereale, pâine integrală, gris, orez nedecorticat, grâu încolțit sau germe de grâu. Substanțele bioactive distrug radicalii liberi care sunt responsabili pentru evoluția cancerului.

Tehnologiile industriale de rafinare a hranei, aduc cu sine deservicii importante sănătății omului, mai ales prin faptul că produsele rezultate devin foarte concentrate. Dintre produsele alimentare concentrate, cele mai nesănătoase sunt: zahărul alb (rafinat), făină albă, uleiurile rafinate, sarea de bucătărie. Acestea, precum și produsele derivate din ele, trebuie consumate cu mare prudență, mai ales de către persoanele care nu depun un efort fizic susținut sau de către cei cu probleme de sănătate.

Tehnologiile alimentare, cresc productivitatea și stabilitatea produsului, dar această "siguranță" poate fi, uneori primejdioasă. De pildă, margarină, este un preparat, care deși se obține de uleiuri vegetale, față de acestea sau față de unt, nu intră în râncezire. Cu toate acestea, prin conținutul mare de acizi grași saturați, dar și al altor compuși nocivi, margarină se dovedește un aliment nesănătos.

O altă problemă legată de procesarea tehnologică a hranei este prezența, uneori masivă, în produse a unor substanțe străine alimentului, compuși binecunoscuți sub denumirea de aditivi alimentari (E-uri).

Preparare culinară excesivă a alimentelor nu este recomandată, deoarece mulți dintre compușii bioesențiali se distrug. Fierberea excesivă conduce la sărăcirea alimentelor în nutrienți. Bucătăria tradițională cât și cea modernă, cu abuzul ei de prăjeală în untură sau în ulei, cu adaosul sistematic de ceapă sau de usturoi, cu excesul de condimente iuți sau acre, poate transforma ușor o alimentație echilibrată într-o cauză de îmbolnăvire. Uleiurile și alte lipide încinse, cu care se îmbibă prăjelile, prelungesc cu mult digestia, irită mucoasa stomacului, conduc la formarea unor compuși toxici care se elimină greu din organism și chiar favorizează apariția cancerului.

Alimentele conservate, nu sunt doar acele surse de hrană cunoscute sub denumirea uzuală de "conserve", ci toate mâncărurile care în mod normal se alterează destul de repede, dar care prin anumite tehnici se pot păstra un timp îndelungat, fără deteriorarea majoră, cel puțin sub aspect gustativ, a proprietăților lor.

Metodele de conservare sunt multiple (congelare, adăugarea de substanțe conservante, fermentație, sterilizare, afumare, etc.). Bineînțeles că nu toate alimentele conservate sunt nesănătoase, dar trebuie să se înțeleagă, că cu mici excepții, astfel de surse de hrană - de exemplu laptele, care se degradează în mod normal în maximum 48 de ore sau sucurile, nu sunt produse proaspete, așa cum încercă să ne convingă reclamele comerciale, iar conținutul lor în vitamine și minerale sensibile la păstrare (Vitamina C, vitamina P, fier, etc.) este datorat exclusiv adaosurilor sintetice.

Nu este obligatoriu să se recurgă la o dietă strict vegetariană și nici la una alcătuită exclusiv crudități, căci de-a lungul istoriei locurilor în care ne-am născut, acest mod de hrănire nu a fost încetățenit, iar, pe de altă parte, și acest mod de hrănire prezintă neajunsurile ei. Însă, o alimentație lipsită de orice naturalețe, care de altfel și-a dovedit pe deplin nocivitatea, ar trebui exclusă din meniul oamenilor care urmăresc să fie și să rămână sănătoși.

Considerăm că regulile unei hrăniri sănătoase trebuie să urmărească un comportament alimentar chibzuit, simplu și cât mai natural. Digestia are loc mai ușor dacă sucurile gastrice prelucrează un singur fel de alimente. De exemplu, legumele verzi se potrivesc cu carnea, decât cele care conțin amidon, deoarece acestea din urmă se digeră în mediu alcalin, spre deosebire de carne căreia îi trebuie un mediu acid acestor alimente produce un efect caloric negativ, care duce la o pierdere în greutate.

O dietă echilibrată și sănătoasă pot menține o funcționalitate mai bună a organismului, pentru o perioadă mai lungă de timp, fără fluctuații importante de greutate. Toate acestea duc la o stare generală de bine. Printr-o dietă echilibrată înțelegem un aport bine împărțit de: pâine, cartofi, cereale, fructe, legume, lapte, carne, peste și cantități minime de grăsimi sau zahăr. Corpul uman nu-și poate lua toți nutrienții de la un singur aliment, deci are nevoie de un aport variat de alimente care să-i asigure vitaminele, mineralele și fibrele necesare.

Bibliografie:

1. Montignac, Michel, 2010, Obezitatea la copii. Metode de prevenție și tratament, editura Litera, Bucuresti
2. Pridie, Elena, 2007, Copilul vegetarian - Alimentatia vegetariana - Perspectiva optima pentru sanatatea copiilor, editura Advent
3. Yaron, Ruth, 2011, Alimentația copilului de la naștere la 3 ani, editura Litera International, Bucuresti

PARTENERIATUL CU FAMILIA – NECESITATE ÎN REALIZAREA CURRICULUMULUI ACTUAL

**PROF. ARDELEAN MARIOARA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 4 LUGOJ**

Una dintre abordările moderne privind instituția preșcolară este cea a porților deschise, prietenoase în care copilul se simte bine, este atras de activitățile didactice, îi sunt valorificate înclinațiile și talentele. Modelele educaționale actuale pun în centru copilul și trebuințele sale, nevoile lui de dezvoltare și în acest scop participă numeroși factori, între care cei cu importanță semnificativă sunt grădinița și familia. Dar poate și mai importantă pentru dezvoltarea armonioasă a copilului este colaborarea între cei doi agenți educogeni, familia și instituția educațională. Este cunoscut faptul că în cadrul acestui „complex formativ”, rolul preponderent revine grădiniței, instituție specializată, cu personal pregătit pentru realizarea obiectivelor educației preșcolare.

Activitatea educatoarei implică un înalt grad de responsabilitate personală și civică, deoarece de modalitățile concrete de realizare a educației preșcolare depinde în mare măsură întreaga dezvoltare ulterioară a personalității copilului.

Pentru reușita actului educațional, activitatea depusă de cadrele didactice din grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

În acest sens, educatoarea trebuie să asigure o permanentă colaborare între grădiniță și familie, să-i convingă pe părinți să păstreze unitatea de cerințe adresate preșcolarilor.

Instruirea părinților în problemele specifice educației timpurii se face în diferite moduri, prin metode și procedee selectate cu mult tact de către educatoare.

Printre metodele folosite de-a lungul timpului pot aminti: discuțiile libere cu părinții, vizitele la domiciliul copiilor, lectoratele pe diferite teme de interes, consultațiile individuale, participarea acestora la activități demonstrative, implicarea părinților în proiectele educaționale, implicarea părinților în organizarea unor activități extracurriculare etc.

Folosind aceste metode și procedee, consider, că am realizat un învățământ modern și de calitate, am promovat activitatea desfășurată cu preșcolarii în rândul părinților, reușind să-i cooptez atât în organizarea, cât și în desfășurarea efectivă a activităților, astfel înțelegând necesitatea și importanța frecventării zilnice a grădiniței de către copii.

Începând cu anul 2003 am implementat în grădiniță metoda modernă de lucru, metoda proiectelor, metodă ce presupune implicarea activă a părinților în derularea proiectelor tematice, proiecte ce sunt abordate cu preșcolarii pe parcursul unui an școlar. Părinții au manifestat un interes deosebit față de programele și proiectele implementate la nivelul grupei sau la nivelul unității de învățământ și am putut remarca de-a lungul timpului o implicare progresivă a familiei în derularea acestora.

Sprijinul părinților s-a materializat prin punerea la dispoziția copiilor și îmbogățirea centrului tematic cu diferite albume, atlase, reviste, cărți, pliante, casete audio și video, CD-uri, DVD-uri, materiale din natură, obiecte realizate din materiale refolosibile, sau facilitarea unor vizite, întâlniri cu diferiți specialiști etc.

De asemenea, m-am bucurat de prezența numeroasă a părinților la diferite activități desfășurate în cadrul evaluării proiectelor tematice: prezentări P. P. T cu aspecte din activități, expoziții cu lucrările realizate de către preșcolari, concursuri sportive, concursuri de cunoștințe generale, dramatizări, șezători etc.

Curriculumul pentru educație timpurie oferă cadrului didactic libertatea de a individualiza activitatea copiilor, ținând cont atât de particularitățile individuale și de vârstă ale acestora, cât și de prioritățile, nevoile, grijile și preocupările familiilor, deoarece familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea globală, holistică și armonioasă a copilului. Această funcție nu poate fi exercitată fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare. Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulativ, pentru fixarea, îmbogățirea cunoștințelor asimilate și a deprinderilor formate prin rutina zilnică. Părinții și educatorii exercită o influență vitală asupra dezvoltării copiilor, chiar dacă ei acționează în contexte sociale diferite. Implicarea părinților în activitatea pre-primară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Părinții și educatorii au în egală măsură răspunderea eforturilor comune pentru a dezvolta o relație de colaborare în beneficiul copiilor.

Bazele unei bune relații de colaborare sunt puse de: comunicarea dintre cei doi factori (părinte – educator), respectul reciproc, acceptarea diferențelor sociale și materiale între diferiți părinți și implicarea tuturor în căutarea și promovarea intereselor copilului.

Este necesar să recunoaștem că, de multe ori, educatorii și părinții trebuie să-și dezvolte noi abilități și practici pentru a stabili contacte de calitate.

Parteneriatul grădiniță – familie prevede anumite modalități de colaborare:

a) Comunicarea directă cu familia

Modalități de realizare:

➤ *Constituirea Consiliului Reprezentativ al Părinților*, care poate da sfaturi, sugera idei în ceea ce privește organizarea unor activități, poate planifica și organiza întruniri, petreceri, vizite, excursii, organizează activități de amenajare a spațiului de joacă din curtea grădiniței, organizează activități pe pavoazare a sălii de grupă etc.

➤ *Ducerea și aducerea copiilor la grădiniță*. Am folosit aceste momente pentru a comunica cu familia dimineața, când copilul este lăsat la grădiniță și după amiază când copilul este luat de la grădiniță.

➤ *Întruniri cu părinții*. Această modalitate mi-a permis să discut cu părinții anumite aspecte ale programului grădiniței, grupei și le-a permis acestora să afle amănunte despre evoluția și dezvoltarea copilului, să comunice între ei, să se cunoască mai bine și să se simtă bine împreună.

➤ *Cursurile cu părinții pe metoda „Educăm așa!”*, au rol de informare preventiv și de sprijin acordat acestora în ceea ce privește realizarea unei relații bune între părinte și copil, prevenirea unor probleme grave de educație, prevenirea unor probleme în comportamentul copilului și a spirale negative pe care o determină acestea.

➤ *Consultațiile individuale (convorbirile)*, programate săptămânal, în ordine alfabetică și aduse la cunoștința părinților la începutul fiecărui semestru, mi-au oferit posibilitatea să discut cu părinții fiecărui copil, să analizăm împreună cauzele diferitelor manifestări și să luăm măsuri educative comune. Am folosit aceste consultații individuale pentru a crea un climat de încredere reciprocă.

➤ *Mesajele pe WhatsApp grup sau privat* mi-au oferit posibilitatea să informez părinții în legătură cu proiectul abordat sau tema săptămânii, să-i informez cu privire la activitățile desfășurate zilnic cu preșcolarii, să-i informez în legătură cu problemele de sănătate ale copiilor, manifestările necorespunzătoare din punct de vedere comportamental, să transmit anumite mesaje din partea conducerii unității de învățământ, să fac anunțuri cu privire la anumite întruniri sau activități derulate în carul unor proiecte, să fac sugestii cu privire la posibile activități ce se puteau desfășura acasă cu preșcolarii.

b) Comunicarea în scris cu familia

Modalități de realizare:

➤ *Caietul de corespondență* - prin intermediul acestuia am facilitat transmiterea unor mesaje scrise către părinți. Mesajele transmise au fost scurte și clare. Este indicat ca aceste caiete de corespondență să circule de la grădiniță la familie și invers.

➤ *Avizierele* - avizierul / panoul a fost așezat la intrare în sala de grupă, pentru a fi ușor de remarcat și l-am folosit pentru afișarea de informații la zi în legătură cu anumite evenimente speciale: spectacole de teatru de păpuși, ședințe cu părinții, serbări, afișarea orarului zilnic și a meniului.

➤ *Camera părinților* – un spațiu confortabil, atractiv din grădiniță a fost folosit pentru camera părinților. În această cameră am afișat desene și lucrări realizate de copii în ultima perioadă. Acest spațiu a fost dotat cu cărți pentru copii, cărți de specialitate, albume, casete, planșe, pliante, jucării, reviste pentru copii care pot fi consultate și împrumutate la domiciliu. Am folosit acest spațiu și pentru a repara diferite jucării stricate, dar și pentru confecționarea materialului necesar desfășurării activităților didactice.

c) Participarea directă a familiei la activitățile din grădiniță

Părinții au participat ca observatori și ca voluntari în desfășurarea unor activități sub îndrumarea cadrului didactic.

Modalități de realizare ca observatori:

- *Activități demonstrative* prin care am urmărit să cunoască nivelul de pregătire al copiilor, deprinderile formate, să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în procesul instructiv-educativ;
- *Expoziții comune* cu lucrările realizate de copii la grădiniță și acasă cu prilejul unor evenimente sau cu ocazia evaluării unor proiecte tematice;
- *Serbări* organizate cu ocazia sărbătorilor de iarnă, cu ocazia zilei de 8 Martie, de sfârșit de an școlar, evenimente deosebite care au oferit părinților posibilitatea de a-și aduce aportul, contribuția prin realizarea costumelor și a decorurilor;
- *Spectacolul „Sărbătoarea copilăriei”*, prin intermediul căruia am încercat să sensibilizăm părinții să facă donații pentru a sprijini copiii care provin din familii dezavantajate sau pentru a dota unitatea cu materiale și mijloace didactice moderne.

Modalități de realizare ca voluntari:

- Implicarea părinților, alături de copii și cadre didactice în *realizarea de obiecte de decor* și organizarea Târgurilor de Crăciun, de Paște;
- Părinții sau bunicii copiilor au avut calitatea de „invitat special” în cadrul proiectului „Citește-mi 100 de povești”, aceștia citind *copiilor povești*;
- Părinții *au vizitat* împreună cu copiii și cadrele didactice diferite obiective: fabrica de lapte, fabrica de pâine, muzeul, biblioteca, ludoteca, piața agro-alimentară etc;
- Părinții au fost implicați în *acțiuni de ecologizare*, acțiuni organizate în cadrul proiectului „Copiii și natura, prezentul și viitorul nostru”, au participat la manifestările organizate de comunitatea locală: ex depuneri de coroane, program de colinde în cadrul proiectului „Colindăm iarna”, proiectul „Verde pentru biciclete” etc;
- Cooptarea a 3 - 4 părinți în *excursiile organizate*, aceștia ocupându-se alături de educatoare de securitatea copiilor și realizarea obiectivelor propuse.

Nota definitorie în ceea ce privește relația părinți-educatoare este faptul că asigură un cadru organizat de manifestare și relaționare. Scopul este cunoașterea și autocunoașterea prin realizarea unor legături formale între polii implicați în procesul educațional, folosind diferite metode de comunicare.

Relația grădiniță-familie promovează conduita pozitivă a copiilor spre colectivitatea mică și mare, pentru familiarizarea și cunoașterea valorilor locale și naționale.

Prin colaborarea permanentă cu familia, copiii au devenit mai receptivi la nou, mai implicați în realizarea unor sarcini și mult mai sociabili, iar munca și activitatea noastră, a educatoarelor, a fost recunoscută și apreciată la adevărata ei valoare.

Copilul „se hrănește” la fel ca noi, adulții, din trăiri frumoase care ne ridică deasupra cotidianului, trăiri care ne oferă prilejul să cunoaștem viața altor oameni și lumea. Așa cum „bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, și sufletul omului se modelează datorită sufletului unui alt om” (Rabindranath Tagore, Nimeni nu poate da decât ce are!)

Bibliografie:

- „Curriculum pentru educație timpurie”, 2019 – M. E. N.
- „Suport pentru explicarea și înțelegerea unor concept și instrumente cu care operează curriculum pentru educație timpurie”, 2019
- Laboratorul preșcolar – ghid metodologic, ediția a II-a revizuită, Liliana Ezechil și Mihaela Păiși Lăzărescu, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIAT FAMILIE-ȘCOALĂ

**PROF. ARDELEANU-BLAGA NICUȚA
COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ „ELENA DOAMNA” GALAȚI**

Pilonul central în jurul căruia gravitează și își menține identitatea și echilibrul specia umană este familia, un așezământ sacru fiindcă ea este sau ar trebui să fie împărăția tatălui, pacea mamei și raiul copilului. Nu întâmplător Sfântul Vasile cel Mare a considerat familia instituție divină, iar Maica Tereza, întrebată fiind ce să facem pentru a salva lumea, a spus: „Mergeți acasă și iubiți-vă familia!” În familia creștină armonia se naște prin respectarea poruncii divine: „Copiii trebuie să-și cinstească părinții și să li se supună în toate” (Ex. 20, 12 Ef. 6, 1-3), iar „părinții trebuie să-și crească copiii întru învățătura și certarea Domnului, cu toată blândețea și răbdarea, sub niciun pretext care s-ar referi la ei, să nu le producă mânie și întristare”. Totodată aici trebuie să primeze valorile spirituale și, dintre acestea, un loc special îl ocupă rugăciunea. Astfel, zicea Sfântul Vasile cel Mare, „ne eliberăm de dorința nesăbuită de a strânge averi, de pofta după slava lumii acesteia, de plăcerile pe care ni le aduce desfătarea, de invidie și de orice gând rău asupra semenului nostru, pentru ca, fiind liniștiți sufletește și netulburați de nicio patimă, strălucirea lui Dumnezeu să fie curată și neîntunecată în noi, ca într-o oglindă”. Din perspectiva existenței umane, familia este izvor și albie a vieții, conferind omului ajutor și siguranță încă de la primii pași prin viață fără de care nu îi poate face pe alții, iar din punct de vedere religios, aceasta reflectă misterul Sfintei Treimi, amintind de cuvântul Mântuitorului care a spus că „Eu și Tatăl Una suntem”. Astfel, bărbatul și femeia, prin sfânta taină a cununiei, alcătuiesc o singură ființă, în lumina Sfintei Treimi, constituind Biserica cea mică (Biserica de acasă/ *ecclesia domestica*), în timp ce Biserica rămâne familia cea mare. În sânul familiei se promovează nu doar valorile lumii acesteia, ci, mai ales, valorile vieții veșnice. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur ne povățuiește: „Folosiți-vă cu înțelepciune de viața de familie și veți fi primii în Împărăția cerurilor și vă veți bucura de toate bunurile!”

Astăzi, mai mult ca oricând, trăim într-o lume obosită de multe neliniști, de frământări și trufie luciferică, așa cum a intuit-o și scriitorul rus Teodor Dostoievski: „Vremurile noastre sunt vremea mediocrității, a lipsei de sentimente, a pasiunii pentru incultură, a lenei, a incapacității de a te apuca de treabă, a dorinței de a avea totul de-a gata”, sau cum se reflectă în poezia mai puțin cunoscutului Artur Enășescu: „Se sting credințele și timpul/ Își poartă valul înainte” (Credință). E vremea ispitelor de tot felul, când cei tineri și nu numai cad pradă ușoară fărădelegilor. Când însă tinerețea „își cere drepturile”, e bine să ne fie pildă cuvintele Sfântului Apostol Pavel din *Epistola I Către Corinteni*: „Toate ne sunt îngăduite, dar nu toate ne sunt de folos”. În acest context și familia suferă o presiune nocivă din partea lumii și a forțelor demonice, care încearcă să o ducă pe aceasta spre încălcarea poruncilor dumnezeiești. Dar Dumnezeu, din iubirea Sa față de oameni, a întemeiat în Rai prima familie, binecuvântând-o și povățuind-o. Familia creștină este și prima școală a vieții. Mărturisirea dreptei-credințe de către copil în societate – mediul în care se formează, se desăvârșește, este izvorâtă și susținută în timp din viața de familie. Aceasta presupune o răspundere deosebită a părinților pentru copiii lor, pentru sufletele acestora, după cum ne învață și Sfântul Ioan Gură de Aur: „Nu în a procura averi pentru copii trebuie să se străduiască părinții, ci a-i învăța pe aceștia cum să devină virtuoși și înțelepți”. Se întâmplă, nu o dată, ca părinții să nu poată abate pe copii de pe o cale greșită (deși „din pom bun, roadă bună iese!”), dar cei care și-au făcut totuși datoria de părinți au măcar ușurarea de a fi împlinit-o. Părinții sunt slava copiilor lor, iar copiii ajung pentru părinții lor, după educația pe care au căpătat-o, răsplată sau pedeapsă, fiindcă, după vorbele cronicarului Miron Costin din lucrarea *Despre părinți și copii*, „feciorii cei buni adaugă și cresc numele părinților lor și-l fac fără de moarte, iar feciorii cei răi ocărăsc și sting numele părinților buni”.

Când spui familie, te gândești imediat la dragoste, fiindcă o familie adevărată este cea întemeiată din iubire unii față de ceilalți, dar mai ales din dragoste față de Dumnezeu. O astfel de familie a fost cea formată din părinții Ioachim și Ana și fiica lor, Sfânta Fecioară Maria. Acesta rămâne modelul familiei supreme în Ortodoxie. Este important pentru copii să vadă de la părinți și de la profesori că *Sfânta Scriptură* și viețile sfinților pot fi un model de inspirație, chiar și pentru aceste vremuri pe care le trăim. Poate mai ales acum, când, pentru a ne salva, trebuie să ne reîntoarcem la adevărata credință și la adevăratele valori, cele de ordin spiritual. De aceea părinții au datoria de a veghea permanent la creșterea spirituală a copiilor lor. Tot Ioan

Gură de Aur sublinia că „*neglijarea educației copiilor este cel mai cumplit păcat și culmea răutăților*”. Fără iubirea maternă și paternă deopotrivă, copilul riscă să rămână sărac sufletește. Mama, în special, ne apare în această idee femeia dincolo de trup și sânge, cu nimbul pe care Dumnezeu i l-a așezat pe frunte și l-au întărit veacurile. Chiar Napoleon spunea că „*viitorul unui copil este întotdeauna opera mamei sale*”. Este de notorietate cazul unui asasin care, osândit la moarte, folosind ultimul cuvânt de apărare, a spus cu înfundată și zbuciumată durere: „*Nu am avut mamă!*” fiind astfel achitat. Niciun avocat din lume nu putea concepe o apărare mai hotărâtoare. Era spovedania unui rătăcit, constatarea unei absențe care încurcă drumul firesc al vieții și ne lasă pradă relexor. Chipul mamei este și rămâne sfânt în toată devenirea fiecăruia dintre noi. Grigore Vieru, poetul dintr-o „*Casă văduvă și tristă/ De pe margine de Prut*” (*Casa mea*), exclamă: „*Mamă/ Tu ești patria mea!*” (*Mamă, tu ești*) sau: „*Mama mea viața-ntreagă/ Stând la masă, ea și eu, / Se așază între mine/ Și Preabunul Dumnezeu*” (*Autobiografică*). Nu ne mai surprinde faptul că figura acesteia îl va urmări permanent, în toată viața sa: „*Sunt alb, bătrân aproape/ Mi-e dor de tine, mamă!*” (*Sub stele trece apa*).

Apostolii neamurilor dau deseori îndemnuri de creștere a copiilor, precum acesta: „*Părinților; nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului*” (*Efeseni 6, 4*). Religia oferă astfel principii fundamentale și valoroase pentru structurarea personalității copiilor. Dar educația religioasă primită la școală nu poate fi eficientă decât dacă ea este în consens cu mediul familial. Aceasta se dovedește a fi o muncă irosită dacă familia este ostilă sau indiferentă. Destinul familiei românești atârnă de spusele Sfântului Apostol Pavel: „*Cel ce seamănă în propria sa carne va secera stricăciune, iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică!*” (*Galateni 6, 8*).

Mărturisirea dreptei-credințe este valabilă pentru toate familiile numai dacă acestea vor respecta întocmai cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „*Creșteți copiii întru frica lui Dumnezeu!*” Doar trăind în marea familie a Bisericii lui Hristos și într-o familie cu adevărat creștină, omul va rezista în fața ispitelor de tot felul, a greutăților și încercărilor vieții. Astfel, de mici copiii trebuie învățați să facă semnul Sfintei Cruci corect și să știe rugăciunile începătoare. Versurile poetului Octavian Goga din poezia *Casa noastră* sunt edificatoare în acest sens: „*Zi Tatăl nostru sara, dragă, / Și să te porți la-nvățătură!*” Doar astfel poți căpăta demnitate în societatea în care viețuiești: „*... Cum m-am făcut apoi cuminte/ Cu vremea ce înainta/ Și m-am trezit pe nesimțite/ Că-mi zice satul – Dumneata...*”

Așadar, la educația copiilor noștri, la păstrarea unei relații sănătoase dintre părinți și copii, contribuie atât *familia*, unde copiii se nasc și primesc educație de la părinți, în iubire de Hristos (cei șapte ani de acasă!), cât și *școala*, unde copiii primesc primele învățături și cunoștințe despre morala creștină de la învățători, dascăli etc. Aici ar fi de adăugat că nu există artă mai frumoasă decât arta educației; pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip nou. Uitându-se la el, observă Ioan Gură de Aur, „*se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu...*”

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE -ȘCOALA PĂRINȚILOR-

**PROF. ÎNV. PRIMAR CHIRIPUCI MARIA-
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACAD. MARIN VOICULESCU” GIURGIU
PROF. ÎNV. PRIMAR ARIZAN GEANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACAD. MARIN VOICULESCU” GIURGIU**

Relația școală - familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției publicului larg, mai ales pe fondul schimbărilor sociale multiple din ultimul timp. Integrarea țării noastre în Uniunea Europeană atrage după sine o serie de schimbări, la nivel macro - socio - economic, dar și în școli. Una dintre aceste schimbări se referă la relația școală - familie.

Parteneriatele școală - familie - comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții și ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult de domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație a elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață și în carieră.

Venind în sprijinul acestei schimbări, în școală s-au desfășurat o serie de activități în care părinții elevilor au fost implicați activ:

- **Organizarea unor șezători**

- **Școala părinților - activități susținute cu părinții, pe diverse teme și cu diferite ocazii:**

- **Parada costumelor realizate din materiale reciclabile-** activitate extracurriculară pentru care au fost organizate în prealabil echipele ce au lucrat apoi în cadrul atelierelor susținute la orele de arte vizuale, pentru a realiza, din materiale reciclabile (hârtie creponată, panglici, mărgelile etc.), costume tradiționale. La activitate au participat și părinții elevilor.

- **Urna părinților-** Pe holul școlii, la loc vizibil, a fost amplasată o urnă prin intermediul căreia părinții au oportunitatea de a face propuneri și comentarii referitoare la activitățile desfășurate în școală, fără a avea rețineri. O variantă similară „urnei părinților” este amplasată și în sălile de clasă, însă destinată elevilor („*Trăistuța magică*”), aceștia putându-și exprima opiniile despre ceea ce au făcut în decursul unei ore / zi / săptămâni, despre ceea ce le-a plăcut sau i-a deranjat. Prin intermediul acestora, atât părinții cât și copiii se pot implica mai intens în viața școlii.

- **Ziua porților deschise** oferă părinților posibilitatea de a asista la desfășurarea procesului instructiv - educativ, putând astfel observa, pe de o parte activitatea cadrului didactic și, pe de altă parte, gradul de implicare a propriilor copii la orele de curs.

- **Părintele de serviciu** a fost o activitate ce s-a derulat pe parcursul unei săptămâni și prin intermediul căreia am dorit să crească gradul de participare și implicare a părinților în viața școlii. Zilnic, conform unui grafic, un părinte a participat la activități pe parcursul uneia sau a două pauze alături de elevi și cadre didactice, participarea directă la activitățile recreative ale copiilor, supravegherea acestora pe durata pauzei. Prin intermediul acestui tip de activitate părinții au avut prilejul să conștientizeze că responsabilitatea cadrului didactic este la fel de mare și pe durata pauzelor, nu numai în timpul orelor.

- **Grădina de lângă școală** - a fost o acțiune realizată împreună cu elevii și părinții acestora și a constat în crearea unui spațiu verde în jurul școlii, prin plantarea de flori și de copaci. Copiii au fost încântați de această inițiativă și au participat activ la plantarea copacului pe care îl vor îngriji de acum încolo. Au fost în același timp și responsabilizați, lucrând în echipă ca niște adevărați ecologiști.

Atât rezultatele muncii elevilor cât și informațiile necesare părinților au fost puse la dispoziția acestora, prin intermediul grupului whatsapp al părinților.

Desfășurând activități în parteneriat cu familia și comunitatea, am putut observa că acestea:

- Ajută profesorii în munca lor;
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților;
- Dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților;
- Conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității;

- **Stimulează serviciul comunității în folosul școlilor**
- **Creează un mediu mai sigur în școli.**

Bibliografie

Agabrian M., Millea V. -, *Parteneriate școală - familie - comunitate*, Editura „Institutul European”, Iași, 2005

IMPORTANTA PARTENERIATULUI GRADINITA-FAMILIE IN EDUCATIA PRESCOLARULUI

PROF. IN INV. PRESC. ARON ALINA

Într-o lume tot mai izolată, mai puțin dispusă pentru socializare, cooperarea între factorii educaționali – grădiniță, școală, familie – devine necesară și se impune și ca obligație morală din partea acestora pentru a favoriza socializarea copiilor, pentru a-i familiariza, prin exemple și modele, cu devărate valori ale spiritualității umane.

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil, deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor când se fac primii pași în viață. Acum se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență

Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă și unitară a grădiniței și familiei. Interesul comun determină o mișcare de apropiere dublu sens, familie – grădiniță, grădiniță – familie, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Relația părinți – educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copii. Efectele asupra copilului vor fi benefice, putând contribui la rezolvarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea educația trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială. Când copilul este mic influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei și nu întotdeauna influențele sunt pozitive. Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil, uneori, în familie, nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung, eficientă, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță.

Desfășurând activitatea instructiv-educativă din grădiniță, cu participarea efectivă a familiei îi dăm acesteia posibilitatea să vadă în grădiniță nu doar o supraveghere a copilului în timpul absenței acestuia din familie, ci și desfășurarea unui proces instructiv-creativ, bine organizat.

Cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar activitățile educative să fie cunoscute și înțelese de către părinți și realizate printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă. Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritate socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având, în același timp, și calitatea -dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic- de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății. Termenul de „parteneriat” se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun. Colaborarea părinți-educatoare presupune construirea unei relații

clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. O astfel de relație impune respectarea unor condiții:

- comunicare între cei doi parteneri (educatoare-părinte);
- respect reciproc;
- implicarea partenerilor în identificarea și promovarea intereselor copilului.

Cadrele didactice trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor.

Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa la activitățile din grădiniță, iar altele să facă parte din comitetul de părinți.

În cadrul întâlnirilor individuale periodice educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Părintele se simte implicat în viața copilului său și vede continuitatea relației dintre „acasă” și „la grădiniță”. În acest fel, începe să își verbalizeze temerile sau să se simtă valorizat în rolul său, se poate centra pe observațiile asupra copilului său. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale. De aceea aceste întâlniri au un profund caracter de confidențialitate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

AUTOR: ARON IULIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “EMIL RACOVITĂ” ONEȘTI,
JUD BACĂU- GPP MAGNOLIA

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru munca. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în aceasta materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care dă ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățătură, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comporta copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă.

Implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii, dacă sunt ajutați, devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Implicarea părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește, nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAREA ȘI ÎNDRUMAREA COPILULUI

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ARSENE DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 ȘTEFĂNEȘTI DE JOS, JUDEȚUL ILFOV**

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

Copilul este o ființă cu însușiri calitative diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor **familiei**.

Prin caracterul său stabil și coerent familia este mediul primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului. Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectivă, dar și materială esențiale pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia. Din această cauză separarea copilului de familie poate determina perturbări grave ale echilibrului lui psihic.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **OM**.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Scoala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Școală și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni oameni apti pentru cerințele actualei societăți.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școală este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată.

În general se văd efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile școlii se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară formării ca OM.

Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi înfrânată.

Nicolae Steinhardt scrie: „*Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață*”

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aiba același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase.

Între acțiunile educative ale celor doi factori trebuie să existe un raport de complementaritate și nu de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

Implicarea părinților în viață activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii dacă sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Implicarea părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternici, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

Bibliografie:

- Mircea Agabrian-, „Școala, familie, comunitate” -Editura Intitutul European, 2007;
- Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Sincai Eugenia, Alexandru Gheorghe- "Școala Si Familia" - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;
- Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
- „ Din suflet pentru MAMA,,

Mulumim pentru materiale!

EFICIENȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ARSENIE MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE ANTIPA” BOTOȘANI

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor,

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune.

Succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală și familie. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală, în viață.

Atunci când părinții și elevii se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Școlile trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri și să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor lor.

Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează.

Implicarea familiei este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor.

Se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual, privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ, prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

Optimizarea acestor legături depinde de atitudinea școlii, de responsabilitatea acesteia de a veni în sprijinul părinților, de interesul, atitudinea familiilor, de colaborarea dintre părinți, dintre comitetele de părinți, de activitatea organizațiilor părinților, de deschiderea ambelor părți în vederea comunicării empactice, a colaborării în interesul dezvoltării individuale a copilului.

Parteneriatele dintre școală și familie pot ajuta profesorii în munca lor, pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar, chiar abilitățile educaționale ale părinților.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta: lectorate cu părinții, ședințe, consultații, excursii, serbări școlare și multe alte activități extrașcolare, iar cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop: formarea personalității umane integrale și armonioase.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial, competențele acestuia, codul său de etică este primordial.

Pentru sporirea calității relației școală-părinți și asigurarea unui parteneriat eficient, sunt necesare următoarele: să se extindă colaborarea cu familia la toate aspectele care pot contribui la realizarea unității de cerințe și acțiune pedagogică; să se asigure oportunități de participare și implicare a părinților; să se stimuleze activitatea Comitetului de părinți și implicarea sa în elaborarea, implementarea și monitorizarea planului de dezvoltare a școlii; să se organizeze activități de consiliere pentru părinți; să se creeze condiții pentru diversificarea formelor de comunicare cu părinții; să se inițieze programe de educație pentru părinți.

Școala și familia vor izbuti să dezvolte un parteneriat eficient și să realizeze cu succes obiectivele educaționale doar având încredere una în cealaltă.

O buna colaborare între școala și familie este posibilă numai atunci când, familia înțelege bine rolul școlii, acela de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizație, iar școala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, direct interesat de întregul proces instructiv-educativ.

Pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ARTENIE CECILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOLDOVA-SULIȚA, SUCEAVA

Alături de școală, familia ocupă un rol important în viața școlarului, școala și familia fiind parteneri implicați deopotrivă în formarea și educarea copiilor.

Avantajele pe care le are școlarul în urma implicării familiei în viața sa sunt multiple. Prezența și implicarea părintelui în activitățile copilului îi oferă acestuia acel sentiment al siguranței că nu este singur pe drumul formării sale.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să-i ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lui de sănătate, să-i formeze deprinderi de igienă, să-i dezvolte gustul lecturii. Acesta își formează deprinderi de comportament civilizată: respect, politețe, cinste, tot în familie. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten.

Copilul are sarcini de învățare diverse: unele sunt îndeplinite acasă, altele la școală, ceea ce asigură un grad similar de importanță atât profesorilor și școlii în ansamblu, cât și părinților și mediului familial. Aceștia trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele pot fi îndeplinite.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate și este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare.

Cooperarea părinților cu mediul școlar trebuie să ia forme diverse pentru a răspunde nevoilor educaționale ale elevilor. Există astfel tipuri de programe de colaborare între familie și școală, părinții contribuind la elaborarea și realizarea unor activități care stimulează schimbul de informații și favorizează relațiile interpersonale armonioase: vizite reciproce, comunicare scrisă, adunări informative. De asemenea, părinții pot fi invitați să se implice în susținerea unor proiecte școlare: excursii, participarea comună la seminarii, organizarea de evenimente sociale sau culturale, prezența la ședințe și lectorate, asistarea elevilor în efectuarea temelor, participarea la activități culturale-artistice și sportive, organizarea unui colț verde în clasă, susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Comunicarea este astfel cheia unei bune desfășurări a procesului instructiv-educativ, cadrul didactic având ca preocupare permanentă atragerea părinților spre școală, deoarece, făcându-i pe aceștia conștienți asupra importanței educației, îi va putea implica mult mai ușor să participe și să contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevului. Ședințele cu părinții sau discuțiile individuale în care aceștia pot afla despre comportamentul copiilor, despre aspectele pozitive sau punctele slabe ale personalității lor sunt exemple care subliniază importanța comunicării familie - școală.

Implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă.

Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om, urmărindu-se valorificarea abilităților de interrelaționare,

de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională, totul în parteneriat cu familia.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

ARTENE GABRIELA

Mama-i clipa de-alinare,
Visul meu cu îngeri buni,
Mama-i dulcea sărutare,
Mii de flori prinse-n cununi.
Mama-i zarea fermecată,
Dragostea urcată-n cer,
Floarea vie-mbujorată,
Clipele de sfânt mister.

Legătura dintre mamă și fiică este una dintre cele mai speciale.

Ea o învață să iubească și o urmărește cum își ia zborul.

Mama. .. a fost și va rămâne ICOANA SUFLETULUI MEU!

Ea m-a educat și mi-a dat aripi să zbor și să fiu omul de astăzi și dascălul iubit de copii.

Copiii. .. Îi înveți să zboare, dar nu vor zbura același drum ca tine!

Îi înveți să trăiască, dar nu vor trăi viața ta!

Cu toate astea, în orice zbor, vis sau viață pe care o vor alege, va rămâne amprenta ta ca părinte și ceea ce l-ai învățat!

Fiecare om are o persoană a cărei importanță și valoare nu poate fi măsurată.

Comoara vieții este acea persoană care te ajută să faci primii și cei mai importanți pași.

Îți dă **stabilitate, dragoste, încredere și te încurajează** în așa fel încât să poți trece peste orice.

Toți care încă mai au alături această COMOARĂ. .. MAMA, ar trebui să o prețuiască enorm, pentru că și atunci când anii vor veni pas cu pas spre poarta sufletului valoros, aceasta să rămână același suflet tânăr.

Pierderea MAMEI este una dintre cele mai dureroase și emoționante experiențe din viața fiecărui om. Indiferent de vârsta mamei, pierderea acesteia lasă un gol imens în sufletul copiilor, un gol ce nu poate fi acoperit de nimeni. ..

Tot ce poți face este să-ți amintești de MAMA, să o porți mereu în sufletul tău,

să o pomenești ori de câte ori ai ocazia și să te gândești că de undeva de sus, ea te veghează.

MAMA a vegheat lângă mine asemeni unui INGER și mi-a transmis DRAGOSTEA și încetișor mi-a șoptit " Să fii un om bun".

Mamei mele nu pot decât să-i MULȚUMESC că a existat lângă mine și că m-a învățat cum să câștig bătăliile vieții. ..

ÎȚI MULȚUMESC, MAMA!

Îți mulțumesc pentru că m-ai iubit chiar și în clipele în care nu meritam!

Dacă LALELE cresc în RAI,
Doamne,
te rog,
adună un buchet și oferă-i mamei mele
spunându-i ca sunt de la mine!
Te rog Doamne,
mai spune-i că-mi lipsește foarte mult
și da-i un sărut pe obraz!

Nu există cuvinte prin care să te pot descrie ... **ÎMI LIPSEȘTI MAMA!**
TE IUBESC, steluța mea din RAI!

AVANTAJE ȘI LIMITE ALE PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. ATĂNĂSOAIE ANA MARIA
GPN „CĂSUȚA POVEȘTILOI” VATRA DORNEI**

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individualului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una dintre pârgurile de intervenție care acționează la nivelul educației preșcolare și care poate susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații partenoriale grădiniță- familie- comunitate, definite printr-o comunicare reală, constructivă în interesul copilului.

În primii ani ai vieții, copilul își desăvârșește educația în cadrul familiei, urmând apoi ca în dezvoltarea lui să se implice grădinița, instituție care asigură un mediu primitiv, propice valorificării potențialului fizic și psihic al acestuia.

O relație eficientă între grădiniță, familie și comunitate este determinată de susținere reciprocă. Împreună putem educa preșcolarii pentru a deveni membri ai comunității capabili să respecte reguli de conviețuire și să urmărească respectarea propriilor drepturi.

Parteneriatul grădiniță-familie-comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între factorii implicați, la o unificare a sistemului de valori, ceea ce va avea un efect benefic asupra copiilor.

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Actualmente, atât evenimentele socio-culturale cât și cele educaționale demonstrează nevoia de colaborare la toate nivelele: familial, școlar, comunitar, regional și mondial.

Educația în grădiniță este o acțiune unitară care nu poate fi separată de alte influențe educative exercitate asupra copiilor. Astfel, trebuie să fie o strânsă legătură între educația oferită în grădiniță, în familie și în mediul social din care copilul provine.

Într-o lume aflată în permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice, comunitatea trebuie să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației pentru a ajuta copiii să se dezvolte.

În ultimii ani au apărut nenumărate programe guvernamentale și nonguvernamentale care au arătat influența pozitivă pe care o pot avea parteneriatele educaționale cu familia și cu comunitatea asupra educației copiilor.

O educație de calitate nu se realizează decât prin implicarea tuturor mediilor responsabile, grădiniță-familie-comunitate, iar relația dintre acestea poartă denumirea de „parteneriat educațional”.

O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului. Aceasta trebuie să se poarte în jurul nevoii copilului de a fi în comunitate. Dacă percepem copiii ca fiind unici, demni de respect și înțelegere, vom putea crea pentru ei experiențe satisfăcătoare, vom realiza o educație care răspunde nevoilor copilului, o educație centrată pe proces, nu pe produs, vom asigura cele mai bune condiții pentru o dezvoltare sănătoasă și plină.

Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa și sprijini educația copilului. Bazele educației se pun în familie și se continuă în grădiniță și școală. Tot ce învață copilul în grădiniță pierde din eficiență dacă părinții nu valorifică programul educativ acasă. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ reprezintă primul pas către o educație deschisă, dinamică și flexibilă.

Parteneriatul grădiniță – familie reprezintă pentru părinți prima experiență de colaborare cu persoane profesioniște din domeniul educației în beneficiul copilului. Este necesar ca la începutul anului școlar să li se prezinte părinților misiunea și viziunea grădiniței, programul grupei, obiectivele în funcție de nivelul grupei, precum și oferta de activități opționale și extracuriculare.

Există grădinițe în care părintele nu este invitat în sala de grupă decât cu ocazia ședințelor și a lecțiilor deschise. În această situație părinții se simt intimidați, nesiguri, consideră că nu au nimic de oferit, iar sala de grupă este un spațiu doar pentru educatoare și copii și nu vor să îi deranjeze atunci când aceștia lucrează. Însă, pentru că dețin cele mai multe informații despre copil, părinții trebuie să devină în mod necesar partenerii educatoarei.

Educatoarea trebuie să încurajeze părinții să intre în sala de grupă, să-i facă să înțeleagă că sunt utili, în orice moment al zilei. Unii părinți care încep programul mai târziu, pot rămâne în sala de grupă și pot participa la „Întâlnirea de dimineață” sau la Jocuri și activități liber alese fie ca invitați, fie ca participanți activi în cadrul activităților pe Centre, pot realiza puzzle-uri sau pot citi copiilor povești, pot face colaje sau jucării, tații pot demonstra cum se folosesc uneltele din trusa unui mecanic, sau pot ajuta la pregătirea materialelor sau la repararea cărților.

Prezența adulților în sala de grupă este foarte utilă însă trebuie bine organizată, astfel încât fiecare să se simtă util, eficient dar în același timp să se distreze alături de copii. Părinții trebuie familiarizați cu Centrele de interes/ activitate, trebuie să li se explice modul cum se pot ajuta educatoarea sau copiii și să cunoască regulile grupei.

În cadrul grupei părinții trebuie:

- să comunice dacă au o aptitudine specială;
- să cunoască regulile grupei;
- să se așeze pe scaun sau pe covor când se joacă cu copiii pentru a fi la același nivel;
- să participe la activitățile de grup;
- să solicite explicații atunci când au nelămuriri;
- să permită copiilor să- și prezinte lucrările, fără a le interpreta ei;
- să nu eticheteze copiii;
- să nu discute comportamentul copiilor cu alți adulți.

Avantaje pentru membrii familiei:

Participând la activitățile din cadrul grădiniței părinții se simt utili, consideră că sunt parte din „familia” grădiniței și conștientizează rolul pe care îl au în dezvoltarea cognitivă a copilului.

Mulți copii sunt singuri la părinți și dezvoltă un comportament neadecvat, sunt răsfățați, alinați, încăpățânați sau nu cooperează. Venind alături de copiii lor, părinții îi observă cum se comportă într-un colectiv cu copii de aceeași vârstă dar aparținând unor medii sociale și etnii diferite și învață diferite jocuri și metode de a-i ajuta să aibă un comportament dezirabil.

Părinții se cunosc între ei, cunosc prietenii copilului și pot încheia relații de prietenie.

Avantaje pentru educatoare:

Prezența unui părinte în sala de grupă permite educatoarei să lucreze cu copiii pe grupuri mici și să acorde o mai mare atenție fiecărui copil.

Pentru educatoare este o oportunitate de a cunoaște obiceiurile culturale ale familiilor copiilor, aptitudinile și pasiunile părinților și de a-i folosi ca resursă în procesul instructiv educativ.

Avantaje pentru copil:

Prezența mai multor adulți în sala de grupă ajută la individualizarea activităților, copilului i se acordă mai mult timp, este ascultat și i se răspunde la întrebări.

Responsabilități ale părinților în relația cu copilul:

- Să îi ofere un bun exemplu;
- Să îl încurajeze să ia propriile decizii;
- Să îi dedice un anumit timp pentru a discuta despre activitățile desfășurate la grădiniță;
- Să impună o serie de reguli pe care mai întâi trebuie să le discute cu copilul;
- Să ofere recompense simbolice pentru comportament adecvat.

Responsabilitățile părinților în raport cu grădinița:

- Să prezinte interes pentru activitățile realizate în grădiniță;
- Să se informeze asupra evoluției copiilor lor;
- Să se implice în organizarea unor evenimente;
- Să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copilului;
- Să sprijine activitatea educatoarelor;
- Să respecte personalul grădiniței;
- Să înțeleagă că grădinița este un mediu incluziv în care toți copiii sunt egali.

Responsabilitățile educatoarelor:

- Să prezinte părinților oferta educațională;
- Să trateze copiii în mod egal;
- Să încurajeze implicarea părinților în activitățile desfășurate la grupă;
- Să trateze părinții cu respect, încredere și confidențialitate;
- Să ofere informații asupra evoluției copilului;
- Să evite sau să soluționeze stările conflictuale.

Bariere în stabilirea parteneriatului educațional grădiniță- familie

Uneori, părinților li se pot reproșa:

- lipsa implicării (absența la orice activitate propusă de grădiniță);
- lipsa de responsabilitate (unii părinți consideră că grădinița și apoi școala sunt singurele răspunzătoare de educația copiilor, iar dacă ceva nu merge bine în educația copiilor cadrele didactice sunt singurele responsabile);
 - critici nefondate a acțiunilor desfășurate în grădiniță;
 - timiditatea (lipsa încrederii în sine, a capacității de a se implica în activitățile educative);
 - minimizarea rolului grădiniței în dezvoltarea copilului (consideră că rolul grădiniței este doar acela de a asigura supravegherea copilului pentru o scurtă perioadă de timp);
 - individualism (este ignorată importanța relațiilor sociale pe care copilul le stabilește cu copiii și adulții din grădiniță, punându-se accent numai de achizițiile propriului copil);
 - conservatorism (orice idee nouă este respinsă).

Dar și personalului grădiniței i se pot reproșa următoarele:

- stabilirea dificilă a relațiilor cu adulții (părinții sunt considerați simpli beneficiari ai unor servicii, decid autoritar fără a se consulta cu ei, sunt considerați simpli executanți ai activităților propuse sau așteptările sunt prea ridicate de la aceștia);
 - existența unor idei preconcepute în ceea ce privește dorința și capacitatea părinților de a se implica în activitățile organizate în grădiniță (consideră că părinții sunt persoane neavizate în educarea copilului, și le sunt ignorate abilitățile și experiența acestora sau se consideră că aceștia nu au interes ori capacitate pentru conceperea și punerea în aplicare a unor activități).

Grădinița și familia trebuie să aibă același scop: dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. Familia trebuie să vadă în cadrele didactice un punct de sprijin un prieten, un colaborator.

Performanța unui copil, gradul de adaptare la cerințele grădiniței depinde în mare măsură și de atitudinea pe care o are familia față de această instituție de învățământ. Dacă părinții participă activ la educarea copilului în cadrul grădiniței, îl înțeleg și îl sprijină mult mai bine, ajută la desfășurarea procesului instructiv educativ, dar, totodată se bucură de copilul lor, de rezultatele obținute în activitatea pe care o desfășoară. Implicarea părinților ajută educatoarea să înțeleagă mai bine copilul.

Atunci când familiile participă efectiv, când cadrul didactic reușește să creeze o atmosferă sinceră, deschisă, fără blocaje în comunicare beneficiarii sunt toți factorii implicați, dar mai ales copiii. O bună

relație grădiniță- familie în scopul educării copilului constituie un pas către o adaptare optimă a copilului la cerințele școlii.

Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre grădiniță, familie și comunitate. În urma colaborării grădiniței cu familia și comunitatea cu toții avem de câștigat. Primul beneficiar este copilul, dar câștigă deopotrivă educatoarele, părinții și toți cei implicați în educația acestuia.

În concluzie, putem afirma că reușita devenirii umane a copilului depinde de colaborarea eficientă dintre grădiniță, familie și comunitate.

Măiestria pe care trebuie să o dovedească educatoarea constă în crearea unor situații și cerințe care prin importanța și necesitatea lor să declanșeze la copil un comportament adecvat situației date. Părinții și educatoarele trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copii. Einstein spunea că ” *Singurul mod de a educa este acela de a fi o pildă de urmat*”.

Aș încheia cu un proverb chinezesc care spune că: „*semeni fapte bune și culegi deprinderi, semeni deprinderi și culegi caracter, semeni caracter și culegi un destin.* ”

Bibliografie

- Agabrian, M., Millea, V. (2005), *Parteneriate școală- familie- comunitate Studiu de caz*, Editura Institutul European, Iași.
- Boca, C coord., Nicolae, I., Secieru, A., Ștefănescu, D., Ionescu, M., coord, MECT, PRET (2008), *Modul 2 Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea*, Educația 2000, București.
- MECT (2008), *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3- 6/7 ani*, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR, GABRIELA BABA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HÂRTOP**

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur, copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este

important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi, adulții, greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-i permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BABAN IULIANA GEORGETA
LICEUL TEHNOLOGIC "TRANSILVANIA" BAIA MARE

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative în copilărie – acasă, astfel familia are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. „Școala este a doua casă, dar prima școală este acasă!”

Felul în care părinții se comportă cu copiii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate și inițiativă pe când părinții care își vor răsfăța excesiv copilul vor avea un tânăr care nu învață, leneș; părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile cu ceilalți copii.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Nicolae Iorga spunea: “Fiecare copil pe care îl instruim este un OM dăruit societății.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate. Aceste comportamente observate dacă sunt nepotrivite îl pot marca profund, îl pot face să sufere pentru toată viața. Părinții trebuie să conștientizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală, pentru că totul începe de la părinți și modalitatea de educație pe care o abordează acasă. De aceea, părinții trebuie să petreacă timp de calitate cu copilul oferindu-i dragoste și suport emoțional necondiționat.

Prin urmare, familia și școala constituie factori educativi importanți, care contribuie considerabil la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, la formarea conduitei sale morale, la integrarea sa în societate, la pregătirea sa pentru viață. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Cheia către adaptarea copilului în societate sunt educația, bunele maniere și regulile morale. În relațiile cu cei din jur un copil manierat se va descurca mult mai bine decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Totuși educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei șapte ani de acasă înseamnă educația pe care copilul o primește de la părinți sau formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Abilitatea de a pune limite copilului este cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte. Regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicoș, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde. Părinții buni oferă oportunități, iar părinții inteligenți nu renunță niciodată!

Așadar, insuccesul școlar poate avea cauze socio-familiale: familii dezorganizate, dezinteresul părinților sau, dimpotrivă, cerințe prea mari din partea familiei ce depășesc posibilitățile elevului, conflicte familiale, atitudinea familiei față de școală, comportamentul prea dur sau prea liberal al părinților;

Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Misiunea de părinte este cea mai frumoasă, dar cea mai grea, deoarece sunt provocări la fiecare pas, etape de vârstă cu cerințe și necesități diferite, o adaptare continuă la un copil care se schimbă și evoluează constant. Să fii părinte este cea mai grea meserie din lume, dar îți poate aduce și cele mai mari satisfacții.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro.
5. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași
6. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

IMPORTANȚA CELOR ”7 ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PRIMAR BABEU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VERENDIN
JUD. CARAȘ-SEVERIN**

”Copiii spun ce aud și fac ce văd. Părinții se pot vedea în copiii lor, ca într-o oglindă, pe ei înșiși.”
Jurnalul unei mame

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”. Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani? Un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Dacă în trecut se puneau mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare. În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite, pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepolitic, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Grădinița, Școala sau oricare altă instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor ”7 ani de acasă”, acestea doar o pot perpetua.

Un vechi proverb englezesc spune: **„Politețea nu costă nimic și cumpără orice!”**

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNVĂȚ. PREȘCOLAR: BACALU NICOLETA

PROF. ÎNVĂȚ. PREȘCOLAR: BOTEZATU ELENA GABRIELA

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individual.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-educator. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, cadrele didactice observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă cadrului didactic posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: BĂCANU MARIANA GRĂDINIȚA „FLOARE DE COLȚ”, BUCUREȘTI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. ” –Antoine de Saint Exupery

Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul, unui copil „bine crescut” regăsim:

- Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BACEA MARIA
SCL. GIM. RONA DE SUS, GPN JIDICEA**

Motto:

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume! ” - Child's Appeal

Crearea unor parteneriate cu familia este un proces care necesită coalizarea energiilor și unirea efortului tuturor partenerilor și care trebuie considerat un element legitim al procesului educativ, element care influențează dezvoltarea și activitatea de învățare a elevilor.

Schimbările potențialului educativ al familiei s-au produs continuu, în funcție de schimbările economice, culturale, politice și sociale. Aceste schimbări se constată, în special, la copiii care încep un ciclu de educație instituționalizată.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Ideea ce trebuie subliniată o dată în plus este aceea a rolului covârșitor pe care îl are familia în a-i cultiva copilului forțele adaptative printr-un program elaborat împreună cu medicul. Structurile de sprijin ale școlii merg pe linia cabinetelor de asistență psihopedagogică, de consiliere, de rezolvare a unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientare profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau pentru profesori. La nivelul acestor structuri se dezvoltă programe specifice de sprijin individualizat și de grup pentru copii, părinți și profesori.

Funcția de părinte este o „meserie” și ca oricare meserie, ea trebuie învățată. Noțiune de părinte nu poate exista separat de cea de *copil-urmaș*, după cum noțiunea de *educator* nu poate exista separat de cea de *educat*.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori.

În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și profesorii în vederea educării copiilor. Iată cele zece reguli:

- 1. Să-ți iubești copilul.**
- 2. Să-ți protejezi copilul.**
- 3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău.**
- 4. Să te joci cu copilul tău.**
- 5. Să lucrezi cu copilul tău.**
- 6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.**
- 7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane.**
- 8. Să-l înveți să fie ascultător.**
- 9. Să aștepți de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe.**
- 10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive).**

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Ea concepe cele două instituții sociale

exprimându-se în schimburi de opinii și în discuții, iar atunci când este vorba de decizii, păstrându-și fiecare identitatea și aportul specific.

Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinții copilului este o practică greșită. Nu numărul de cadouri, nu orele de prezență fizică alături de copil în familie este precumpănitor în munca de educație (deși au și acestea rolul lor), ci conținutul activității și al tuturor acțiunilor desfășurate în familie.

Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, componente, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Școala nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Bibliografie:

Agabrian, Mircea, *Școala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iași, 2006.

Ministerul Educației și Cercetării, *Institutul de Științe ale Educației*, Revista *Învățământul Preșcolar*, 3-4/2005.

STUDIU DE SPECIALITATE FAMILIA ȘI ȘCOALA, FACTORI IMPORTANȚI ÎN DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ ȘI SOCIALĂ A ELEVILOR

**PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR:
BĂDĂLUȚĂ ANIȘOARA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA DOAMNA”
LOC. TECUCI, JUD. GALAȚI**

Părinții au un rol esențial în sprijinirea educației copiilor prin colaborarea cu școala și comunitatea. Serviciile de consiliere școlară pot sprijini crearea unor parteneriate eficiente școală – familie - comunitate. Cu toate acestea, cercetările discutate în această lucrare evidențiază o serie de bariere culturale, psihologice și sociale, care pot limita sau bloca colaborarea dintre școală - familie - comunitate. Parteneriatul școală – familie – comunitate este abordat ca o relație prin intermediul căreia personalul școlii implică familia și alți membri ai comunității în vederea susținerii copiilor pentru a avea succes școlar. Acesta presupune colaborarea între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații, spre exemplu: companii, biserică, biblioteci, servicii sociale, etc. pentru a implementa programe și activități în beneficiul elevilor.

Implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor. Implicarea părinților are efecte primare indirecte asupra imaginii de sine a copilului ca persoană care învață și întărește așteptările înalte ale părinților.

Fiind considerată de majoritatea psihologilor cea mai importantă perioadă în evoluția omului, copilăria a captat interesul specialiștilor, generând totodată numeroase controverse legate de: relația dintre ereditate și mediu ca factori ai dezvoltării psihice; continuitate vs discontinuitate în cadrul dezvoltării psihice; caracterul activ vs pasiv al copilului în raport cu influențele de mediu.

Rezolvarea acestor controverse este în relație cu tipul de abordare teoretică a copilului, respectiv copilăriei, conturându-se de-a lungul timpului câteva paradigme.

Problematica rolului educativ al părinților și a raporturilor dintre părinți și copii a fost și continuă să rămână o temă importantă pentru psihologie, mai ales pentru psihologia dezvoltării, care a fost prioritară, în a doua jumătate a secolului XX, în atragerea practicilor educaționale parentale în aria investigației sale științifice. Revalorizarea acestei dimensiuni apare ca o consecință a schimbărilor produse la nivelul societății, care au generat evoluția contemporană a raporturilor intrafamiliale și implicit anumite schimbări, la nivelul reprezentărilor sociale cu privire la copil. Mai mult ca oricând, procesul educațional se confruntă cu problema capacității tinerilor de a deveni părinți. Acest fapt este explicabil dacă avem în vedere rolul central pe care copilul îl ocupă în familie, importanța primilor ani de viață și rolul de fundamental al familiei în dezvoltarea „candidatului la umanizare, la ucenicia manifestărilor naturii umane”.

Dacă ar fi să realizăm o clasificare a celor mai dificile „meserii”, cu siguranță că „meseria de părinte” ar ocupa unul dintre primele locuri. Această „artă” se învață/se deprinde cel mai greu. A fi părinte este, probabil, printre cele mai dificile roluri pe care și le poate asuma cineva. Copiii de astăzi vor fi adulții de mâine, generația care va avea menirea de a duce mai departe moștenirea culturală și spirituală: valori, tradiții, grija de planetă și preocuparea de a perpetua arbore genealogic sănătos din punct de vedere fizic și psihic. Evoluția societății depinde de felul în care creștem și educăm generațiile viitoare. Pentru a putea îndeplini acest rol, părinții au nevoie de o pregătire prealabilă care să țină cont de caracteristicile și nevoile copilului în toate etapele sale de dezvoltare, „să fie antrenați pentru acest rol”.

Revigorarea parteneriatului familie-școală include reconsiderarea rolurilor părinților în educație, reconsiderare venită pentru a sprijini din punct de vedere academic, social, comportamental și emoțional

învățarea copiilor și adolescenților. În societatea actuală, aflată în continuă schimbare, un număr mare de familii întâmpină reale dificultăți. Tot mai mulți copii trăiesc în structuri familiale alternative indiferent că vorbim de reîntemeierea căminului în urma unui divorț, de copii adoptați sau care trăiesc alături de mame care aleg să nu se căsătorească. Studiile susțin că transmiterea familială este influențată și de acești factori. Mai mult, conținuturile pe care părinții le-ar putea transmite sunt uneori percepute de ei înșiși ca inutile dacă nu chiar piedici în integrarea socială a copilului. Ei se pot simți total incompetenți în a oferi modele de identificare profitabile: transmiterea modelului familial apare ca inoportună, iar unii pot renunța la a-l transmite. Părintele nu are sentimentul că se achită de „datoria de părinte” și astfel, întreaga responsabilitate este transferată către școală și către copil. Natura larg integrativă a parteneriatului dintre familie și școală face astfel posibilă apariția unui spectru extins de opțiuni privind delimitarea și abordarea misiunilor acestuia. În principal, acest parteneriat este focalizat pe asigurarea calității învățării și formării copilului sub influența modelelor de instruire și educare promovate de cele două instituții, în vederea unui real progres.

Intrarea copilului la școală reprezintă un moment extrem de important, în care interesul copilului se va reorienta de la eu spre lucruri; este o perioadă în care obiectivitatea înlocuiește sincretismul. Trecerea va fi însă lentă și dificilă. Din foarte multe puncte de vedere, schimbarea de statut este chiar dramatică, reprezentând un pas hotărâtor în viață. Majoritatea copiilor petrec acum o mare parte din timpul lor în mediul școlar. Asistăm la o schimbare a mediului și la necesitatea adaptării copilului la acest mediu formal, la un program mai riguros. Acest program impus de școală provoacă schimbări ale ritmurilor familiale, membrii familiei fiind obligați să-și coordoneze programul în funcție de cantitatea și dificultatea temelor pentru acasă, de nevoile de odihnă și de destindere ale copilului, de nevoia de a-l ajuta să găsească soluții unor probleme ivite în raport cu sarcina școlară, cu cadrele didactice sau colegii.

Famiile și școlile lucrează ca parteneri la o filozofie centrată pe elev, în care învățătorii și familiile să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele înregistrate în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi în patru domenii: academic, social, emoțional și comportamental. În plus, e necesară asumarea responsabilității de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor, ceea ce va asigura calitatea interferenței și conexiunii dintre familii și școli. Patru principii importante constituie condițiile necesare pentru interacțiunile calitative familie-școală: abordare, atitudine, atmosferă, care trebuie să susțină acțiunile de implementare a parteneriatului, în scopul îmbunătățirii rezultatelor elevilor.

În școala primară, învățătorul are sarcina esențială de a crea o atmosferă care să le inducă copiilor dragostea de a învăța. Este binecunoscut rolul cardinal al dascălului, care, mânuind cu subtilitate dialectica încurajării și a exigenței, dar și a creditării afective, poate câștiga definitiv copilul. Un cadru didactic cu o personalitate anostă, fadă, decolorată, fără respirație spirituală, obsedat de programa școlară și care nu înțelege rolul major al exemplului personal nu are șanse de a inocula în sufletul proaspăt și virginal al copilului dragostea de carte, întrucât îi învățăm pe ceilalți ceea ce suntem, nu ceea ce vrem și nici ceea ce știm. Acest deziderat educativ trebuie să se instituie ca o prioritate nu numai pentru școală, ci și pentru familie. Bucuria descoperirii în acest proces se naște, pe de o parte, din curiozitatea specifică vârstei, dar și din motivația pe care învățătorul știe să o trezească în copil. Motivația este o tensiune interioară ce dinamizează elevul, îl antrenează într-o activitate orientată spre atingerea unui scop acceptat subiectiv. Copilul motivat este activ, dovedește o atenție concentrată și susținută, muncește mult și nu urmărește un prilejuri pentru a eluda sarcinile. Provocarea, supraaglomerarea, nivelul de critică, tolerarea greșelilor firești și oferirea oportunităților de succes sunt elemente ce se cer atent evaluate de învățător, întrucât acestea influențează adaptarea copilului la mediul școlar, dezvoltarea și progresul său. Completate cu un cămin primitiv și securizant, dar și cu alte contexte favorabile, indiciile menționate vor stimula autonomia în acțiune și gândire, elemente esențiale pentru destinul său cultural.

Colaborarea constructivă cu părinții este o atitudine, și nu doar o activitate ce trebuie implementată. Și totuși, școlile preferă să se centreze pe activități, cu toate că obținerea cooperării și colaborării părinților nu se realizează în primul rând prin activități impuse. Responsabilitatea de a dezvolta atitudini pozitive și constructive între părinți și educatori revine ambelor părți. Atitudinile pot fi pozitive, promovând relații eficiente, sau pot fi negative, împiedicând relațiile constructive. În cadrul relațiilor de colaborare sunt incluse sarcinile de identificare a soluțiilor și atingerea scopurilor. Colaborarea implică atât egalitate – dorința de a asculta, de a respecta și de a învăța unul de la celălalt – cât și paritate – împletirea cunoștințelor, a abilităților și a ideilor pentru a aduce îmbunătățiri unei relații de care vor beneficia copiii. Ca urmare, părinții și educatorii deopotrivă împărtășesc drepturi și responsabilități, sunt considerați egali și pot să își aducă împreună contribuția la acest proces. Pentru ca relația de colaborare să fie funcțională, cele două părți trebuie conștientizate de faptul că depind una de alta. Cu alte cuvinte, învățătorul nu poartă întreaga responsabilitate pentru educarea elevilor fără implicarea activă a familiilor; reciproca e și ea valabilă. Completânduși reciproc eforturile, părțile implicate în acest demers vor beneficia de oportunitatea colaborării, respectând anumite limite, clare și flexibile.

Bogăția de sentimente, idei și atitudini care încă nu sunt parte a realității curente a individului se pot constitui în atitudini constructive ce sunt demonstrate și modelate de părinți și de învățător atunci când: ascultă perspectiva celuilalt; consideră diferențele dintre ei ca pe niște puncte tari, și nu ca bariere de netrecut; se focalizează pe interesele comune; împărtășesc informații pentru a construi împreună strategii de intervenție; respectă abilitățile și cunoștințele celuilalt, făcând schimb de idei și opinii; alcătuiesc planuri împreună și iau decizii ce vizează nevoile părinților, educatorilor și elevilor; se consultă în luarea deciziilor cu privire la programul educațional al copiilor; pun în comun resursele pentru atingerea scopurilor; au aceleași opinii privind activitatea în domeniul școlar și comportamentul; dau dovadă de dorința de a rezolva conflictele; atunci când ceva nu funcționează, evită să se învinovățească reciproc; împărtășesc succesele.

Astăzi, relația familie - școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de mult efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia, cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru ași oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor.

Responsabilitatea pentru susținerea relațiilor în învățarea copiilor este așadar împărțită între părinți și educatori. Deși părinții și educatorii depun eforturi pentru stabilirea unor relații de colaborare, în practică se confruntă cu multe probleme în ceea ce privește dezvoltarea acestui tip de relație. Se pot identifica două mari tipuri de probleme: probleme legate de structură și probleme de factură psihologică. În prima categorie includem: timp limitat pentru comunicare și dialog de succes; comunicarea în momente de criză; contactul limitat în construirea relațiilor de încredere în relația familie-școală; limitarea deprinderilor și cunoștințelor privitoare la modul de colaborare; lipsa unui sistem de comunicare de rutină; slaba înțelegere a constrângerilor pe care le întâmpină alte persoane. Din categoria problemelor psihologice, menționăm următoarele: rezistență parțială la intensificarea cooperării familie-școală; lipsă de încredere în orientarea parteneriatului spre sporirea capacității de învățare a elevului/dezvoltarea influenței inter- acțiunilor; blamarea și etichetarea atitudinilor care pătrund în atmosfera familie/școală; adoptarea unor strategii de tipul învingător-învingător, și un de învingător-învingător în cazul unui conflict; tendințele de personalizare a comportamentelor de furie a celorlalte persoane; înțelegerea greșită a diferențelor dintre perspectiva părintelui și cea a educatorului în privința performanței elevului; diferențele culturale și psihologice care conduc la ipoteze și se constituie în adevărate bariere.

În ultima perioadă întâlnim tot mai des și la noi în țară copii crescuți de bune, și nu de părinți sau de bunici. Lipsa de timp a părinților creează un puternic sentiment de abandon, starea naturală de bine a copilului fiind înlocuită de una conflictuală, internă. În acest sens, viitoarele direcții de cercetare ar putea include și alte componente ale celor două dimensiuni în analiza eficienței și viabilității parteneriatelor. Privind parteneriatul familie-școală cu deschidere și interes, într-o manieră dinamică și flexibilă, suntem în

măsură să evităm o anumită rutinizare a relaționării și să depășim modalitățile tradiționale, clasice, de lucru cu părinții. În cadrul unor coordonate definite de respect mutual, permisivitate, acceptarea necondiționată, căldură, empatie și absența oricărei exploatare, parteneriatul are șansa de a fi constructiv. Numai astfel vom reuși să găsim în psihologia educațională un loc adecvat parteneriatului, astfel încât perspectiva din care sunt privite locul și rolul copilului să permită o conexiune eficientă a școlii cu viața reală, elevul învățând în cele din urmă să fie bine ancorat în realitate și, în același timp, model pentru alții.

BIBLIOGRAFIE

- Adler, A. (1995), Psihologia școlarului greu educabil, Editura IRI, București.
- Alberts, E.; van der Meere J. J. (1992), „Observations of hyperactive behavior during vigilance”, *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 33, pp. 1355-1364.
- Amato, P. R.; Cheadle, J. (2005), „The long reach of divorce: Divorce and child well-being across three generations”, *Journal of Marriage and Family*, 67, pp. 191-206.
- Atkinson, R. L; Atkinson, R. C.; Bem, D.; Smith, D. (2001), *Introducere în psihologie*, Editura Tehnică, București.
- Băban, A. (coord.) (2001), *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de consiliere și dirigenție*, Editura Psinet, Cluj-Napoca.
- Băran-Pescaru, A. (2004a), *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București.
- Băran-Pescaru, A. (2004b), *Parteneriat în educație. Familie-școală-com unitate*, Editura Aramis, București.
- Bătrînu, E. (1980), *Educația în familie*, Editura Politică, București.
- Berge, A. (1970), „Mediul familial”, în M. Debesse (coord.), *Psihologia copilului de la naștere la adolescență*, Editura Didactică și Pedagogică, București, pp. 281-290
- Bonchiș, E. (2006), *Teorii ale dezvoltării copilului*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
- Bonchiș, E. (coord.) (2010), *Impactul parentingului incomplet asupra dezvoltării socio-emoționale a copilului și adolescentului*, Editura Universității din Oradea, Oradea.
- Bonchiș, E.; Secui, M. (coord.) (2004), *Psihologia vârstelor*, Editura Universității din Oradea, Oradea
- Cîntărețu, G. (2007), „Să înțelegem și să ajutăm copilul hiperactiv”, *Revista învățământului preșcolar*, 1.
- Claparede, Ed. (1977), *Psihologia copilului și pedagogia experimentală*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Mih, V. (2010), *Psihologie educațională*, Editura RTS, Cluj-Napoca.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ED: BĂDOIU BIANCA-MARIA
GPP „ȚARA POVEȘTELOR” ROVINARI. GORJ

Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. (Child's Appeal)

O componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița. Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea. Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: - dimensiunea relației copil - părinte - dimensiunea relației grădiniță - familie. Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Complexitatea problemelor lumii

contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul. Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit. Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acestea și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin întâlnirile formale cu toți părinții desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului. Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ PROF. BAICU CRISTINA-ELENA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3 TÂRGOVIȘTE

Educația este procesul complex al cărui succes depinde atât de factori materiali și spirituali, cât și organizaționali.

Mediul familial, întâiul mediu educativ și socializator pe care îl întâlnește copilul, influențează și marchează dezvoltarea acestuia ca individ. De cum se naște, se formează o legătură extrem de puternică și de neînlocuit între copil și familie. Familia oferă primele modele comportamentale (copilul reacționează și se comportă cum vede în familie) și creează primele obișnuințe și deprinderi pozitive sau negative. Stilul comportamental creat de familie se imprimă asupra evoluției individului. De asemenea, familia are un rol important și în educația copiilor. Nu degeaba există expresia „Cei șapte ani de acasă.” Pentru ca un copil să beneficieze de acești ani, familia trebuie să petreacă mult timp de calitate alături de el. În acest timp, copilul trebuie să simtă că este iubit și respectat, trebuie să învețe regulile de bună purtare, politețea și bunele maniere. Caracterul copilului se modelează în primii șapte ani de viață. Tot în acești ani, copilul învață să aibă grijă în familie (în adultul care îl îngrijește). Mediul familial este încărcat de trăiri emoționale și se axează pe relațiile de tip informal.

Mediul preșcolar, întâiul mediu socializator de tip organizațional, introduce în relațiile copilului cu adultul o distanță socială și impune anumite reguli de conviețuire cu ceilalți. Acest mediu creează o trecere către cel de tip școlar. Mediul școlar este exigent, normativ, riguros și pragmatic, regulile de conviețuire cu ceilalți sunt ferme. La școală, copilul are un anumit orar pe care trebuie să îl respecte, „face cunoștință” cu multe discipline și învață să se situeze printre semenii. Momentul intrării la școală presupune un anumit nivel de dezvoltare fizică, intelectuală și morală. Mediul instituționalizat are o influență puternică asupra preșcolarului/ școlarului și un rol facilitator pentru experiențele sociale ulterioare. Între grădiniță și școală, ar trebui să fie o colaborare strânsă realizată pe baza interesului reciproc al cadrelor didactice a căror preocupare este comună și anume integrarea copilului și obținerea de rezultate bune la școală. Această colaborare constă în schimburile de experiență dintre cadre didactice, vizita preșcolarilor la școală, vizita școlarilor la grădiniță și organizarea unor activități în comun (preșcolari și școlari).

Parteneriatul educațional reprezintă o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului și se construiește pe rolurile și responsabilitățile fiecărui partener. Parteneriatul dintre familie și școală are la bază cunoașterea de către părinți a școlii (specificul acesteia, programul, viziunea și misiunea acesteia, dotarea materială, nivelul pregătirii cadrelor didactice, performanțele atinse de școală, regulamentul intern, regulamentul de organizare și funcționare etc.), dar și cunoașterea de către școală a unor aspecte ce țin de familie (structura și componența familiei, informații despre copil referitoare la vârstă și la starea de sănătate, stilul educativ al familiei, așteptările și aspirațiile părinților față de relația și colaborarea cu școala etc.). Între cadre didactice și familie trebuie să existe o relație strânsă care să se bazeze pe colaborare și pe schimbul de informații și de experiențe.

Bibliografie:

- Păși, Lăzărescu, Ezechil, L., (2015), *Laborator preșcolar*, ghid metodologic (ediția a V-a revizuită), București: Editura V&I Integral.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ PARTENERIATUL DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

**PROF. ÎNVĂȚĂMÎNT PREȘCOLAR: BALA DIANA- ELENA
G. P. N. "PINOCCHIO", HAIEU**

*“Eu sunt copilul, tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau eșua în viață.
Dă- mi te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire,
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. ”
(Mamie Gene Cole, Child’s Appeal)*

“Copilul nu se naște nici bun, nici rău, atât din punct de vedere intelectual, cât și din punct de vedere moral, dar el se naște stapân pe destinul lui”, spune J. Piaget.

Se spune frecvent ca rațiunea de a fi o familie sunt copiii. Ei sunt bucuria și nădejdea părinților, pavază pentru trăinicia căsniciei, tinerețea și viitorul. De aceea părinții trebuie să știe că a crește un copil este o responsabilitate pe care trebuie să și-o asume încă dinainte de a veni copilul pe lume. Cu un copil trebuie să comunici, să-l educi din fașă cu toată afecțiunea și iubirea posibilă, pentru ca mai târziu să te reprezinte, să devină adultul responsabil de mâine.

Copilul nu este un obiect care dacă nu funcționează cum dorești tu, ca părinte, să îl poți repara, să-i schimbi o piesă sau să îl înlocuiești cu altul, el are suflet și trebuie să se dezvolte treptat din toate punctele de vedere, să răzbată în viață și nu la întâmplare. Însă familia nu are întotdeauna cunoștințele psihopedagogice necesare educării și dezvoltării copiilor.

Educația este acțiunea la care își dau concurs grădinița și familia, de aceea e nevoie stringentă de o colaborare strânsă între acestea. Vârsta preșcolară poate fi numită pe drept cuvânt vârsta marilor ucenici. Unele achiziții privind activitatea psihomotorie și afectivă s-au realizat deja fără ca această evoluție să cunoască vreo întrerupere: vorbirea, mersul, folosirea raționamentului intuitive, primele elemente de educație socială și morală se află în plin proces de stabilire și perfecționare.

Preșcolarul înregistrează progrese însemnate pe plan intelectual și afectiv, cu condiția certă a recepționării permanente din afară a unor influențe sistematice și organizate. Aceste influențe formative-educative sunt exercitate asupra fiecărui copil de un complex de factori educativi ale căror active interferează continuu. Se ajunge de cele mai multe ori la o rezultantă pozitivă, reprezentând o însemnare în sensul completării reciproce a acțiunii formative a diferiților factori, alteleori are loc diminuarea sau chiar anihilarea activității pozitive a unor factori educativi prin influența nocivă a acestora.

Este recunoscut în cadrul acestui complex formativ rolul preponderant a instituției preșcolare, al activității formative (instructiv- educative) desfășurate de către educatoare. Activitatea acesteia implică un grad înalt de responsabilitate profesională, morală și civică, deoarece de modalitățile concrete de realizare a educației preșcolare depinde în mare măsură întreaga dezvoltare ulterioară a personalității copiilor.

Acțiunea de coordonare pe care o exercită grădinița în cadrul relațiilor ei cu familia derivă din faptul că prima este o instituție specializată cu cadre didactice pregătite anume pentru realizarea sarcinilor educației preșcolare și se concretizează în “selecționarea” în sensul integrării în sistemul general al educației preșcolare a influențelor pozitive pe care preșcolarul le primește în cadrul familiei, precum și al contracarării influențelor dăunătoare provenite din mediul familial.

O condiție de bază a realizării unei colaborări eficiente între grădiniță și familie este cunoașterea familiilor copiilor preșcolari și alături de această condiție este și necesitatea stabilirii unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță. Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți că unitatea de cerințe adresate preșcolărilor de către grădiniță trebuie să continue și în cadrul fiecărei familii din partea ambilor părinți, iar părinții trebuie să fie receptivi în ceea ce privește cerințele grădiniței și să întărească valorile și principiile transmise copiilor în grădiniță.

Tonalitatea în care se poartă discuțiile, conținutul acestora, gesturile cotidiene, chiar și cele mai simple cum este salutul, formele de adresare între membrii unei familii (inclusiv pentru copilul preșcolar) și se discută bilanțul realizărilor totale, acestea sunt elemente ale ambianței familiale la care se mai adaugă:

modalități concrete de înțelegere a unor situații dificile în care se află unul din părinți, precum și de judecare a faptelor, a acțiunilor membrilor din familie, inclusiv ale preșcolarilor.

Întotdeauna ambianța, climatul din familie prin elementele sale concrete, comportamentale, influențează în raport cu natura, și personalitatea copilului.

Tocmai marele pedagog John Lake, convins de puterea exemplului în familie, de rolul ambianței familiale și de înclinația copilului către imitație, se adresa părinților cu îndemnul: *“Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite!”*. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală, când a comis-o el, cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșala respectivă.

Așadar putem conclud că educația copilului începe în familie și se continuă în grădiniță, iar mai apoi în școală, acesta este un proces continuu desfășurat în mod sistematic și organizat și are ca scop dezvoltarea copilului pe tot parcursul vieții și pregătirea sa pentru a deveni individul pregătit și solicitat de care societatea la un moment dat. Așadar parteneriatul grădiniță- familie are o mare însemnătate în formarea și dezvoltarea personalității copilului preșcolar, viitorul școlar de mâine, respective adultul responsabil, format și educat din viitor capabil să corespundă cerințelor sociale existente.

IMPLICATIILE FAMILIEI IN EDUCAREA COPIILOR

**BALABANEANU ALINA
GRADINITA 283 BUCURESTI**

Rezumat: În acest articol este prezentată baza și importanța educației în mediul familial, cât și stadiile pe care părinții ar trebui să le parcurgă pentru a oferi copiilor o educație și un mediu corespunzător pentru o dezvoltare potrivită. Pe lângă prezentarea activităților uzuale pe care părinții le pot face în relația lor cu copiii, sunt prezentate și câteva probleme pe care consilierul le întâmpină în cadrul ședințelor de consiliere, în final, bazându-se pe beneficiile consilierii a relației părinte-copil.

Cuvinte cheie: relație, familie, educație

Abstract: This article presents the basis and importance of education in the family environment, as well as the stages that parents should go through in order to provide children with an education and an appropriate environment for appropriate development. In addition to presenting the usual activities that parents can do in their relationship with children, there are also presented some problems that the counselor faces during the counseling sessions, finally, based on the benefits of counseling the parent-child relationship.

Keywords: relation, family, education

Educația este acea reconstrucție sau reorganizare a experienței care se adaugă la înțelesul experienței precedente și care mărește capacitatea de a dirija evoluția celei care urmează (Dewey, 1972)

Consilierea familiei și educația părinților vizează acțiuni îndreptate spre exersarea funcției educative, spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie, fiind considerată componentă a consilierii familiei.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani de experiențe noi, se dezvoltă și se formează pentru viață și reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Educația, definită în termeni generali, este procesul al cărui scop fundamental este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, educarea lui începând în mediul familial.

Consilierul de familie are rolul de ghid și în același timp de oglindă neutră a ceea ce se întâmplă între parteneri și a viziunii lor în ce privește educarea și creșterea copiilor în familie.

Consilierul va ajuta cuplul să își mobilizeze resursele, calitățile pentru a activa punctele lor tari, astfel încât să găsească împreună cât mai multe variante reale și posibile la dificultățile cu care se confruntă. În acest mod, părinții pot deveni mai iubitori, mai toleranți, mai flexibili și mai eficienți în formarea propriilor copii. O bună consiliere a părinților, armonia și stabilitatea relației dintre membrii familiei reprezintă cheia în succesul obținut în educarea și formarea copiilor.

PRINCIPII DE REALIZARE A EDUCAȚIEI PENTRU FAMILIE

Principiile de realizare a educației pentru familie reprezintă un întreg de norme ce orientează și imprimă un sens funcțional procesului de educație vizat.

La baza educației stau diferite mecanisme neuro-psihice, sociale și pedagogice. Aceste mecanisme sunt supuse unor legități naturale complexe: legi ale cunoașterii și structurării informației, ale educației și influențelor, legi ale comportamentului uman, ale dezvoltării individuale, legi ale activității eficiente și ansamblul de principii și norme morale etc. (Larisa Cuznețov, 2015).

Experimentul pedagogic de durată (11 ani) a demonstrat că educația pentru familie a copiilor de diferită vârstă și a părinților acestora, este funcțională atunci când se realizează în baza următoarelor principii:

- principiul accesibilității cunoștințelor și respectării particularităților de vârstă;
- principiul intuitivității- practice;
- principiul realizării educației prin prisma influențelor paralele (se educă copiii și părinții);
- principiul organizării educației în baza reperelor fundamentale cognitiv-constructiviste: a învăța să știi, a învăța să faci;
- principiul axării educației pe valorile eticii creștine, valorile universale și cele naționale;
- principiul abordării sistemic;

• principiul abordării educației din perspectiva noilor educații și a educației permanente. Părinții învață pe parcursul vieții, atât timp cât învață copiii și nepoții lor.

CONSILIEREA FAMILIEI ÎN SITUAȚII DE CRIZĂ (TIPURI DE SITUAȚII)

Criza este o stare de disfuncționalitate a familiei, în care, la un moment dat, o persoană sau întreaga familie, se confruntă cu anumite probleme cărora nu le poate face față în mod potrivit și produc îngrijorare, anxietate și stres tuturor membrilor acesteia. O situație de criză este o situație creatoare de stres, care afectează în mod negativ atât capacitatea adulților cât și a copiilor de a gândi și de a acționa sigur.

Elementele unei situații de criză sunt:

- apariția unui eveniment declanșator;
- persoana percepe evenimentul ca fiind amenințator și generator de teamă, anxietate, stres;
- reacțiile persoanei la eveniment sunt dezorganizate și fără un rezultat adecvat;
- persoana încearcă să adopte anumite strategii pentru a face față situației și stresului generat de aceasta și înregistrează insuccese și/sau chiar eșecuri.

Tipurile de criză prin care poate trece persoana sunt proprii și familiilor. Cercetătorii H. Parad și L. Parad (1990), susțin că există mai multe tipuri de criză, în funcție de natura factorilor care le declanșează:

- crize determinate de factorii biologici - sunt stări de criză întâlnite la majoritatea oamenilor în anumite etape ale creșterii și dezvoltării lor biofizice (intrarea la școală, pubertatea, adolescența);
- crize determinate de factorii de mediu sau de anumite evenimente (decesul cuiva drag, divorțul, o boală cronică, violența în familie);
- crize întâmplătoare generate de cauze imprevizibile (cutremururile, inundațiile, accidentele de circulație cu consecințe majore) - produc reacții necontrolate, uneori violente ale persoanei care trăiește astfel de evenimente.

Un consilier eficient trebuia să își manifeste un comportament echilibrat în relația sa cu subiecții aflați în situații de criză și anume:

- rămâne calm și este pregătit să facă față tulburărilor emoționale ale persoanelor aflate în situații de criză;
- oferă persoanei ocazia să vorbească despre problema sa, să-și spună povestea, având astfel prilejul să determine natura și complexitatea crizei;
- formulează numai întrebări strict necesare și focalizate pe problemă;
- se ocupă de starea critică prezentă a persoanei, și nu de cauzele ei profunde;
- întreprinde numai ceea ce este adecvat din punct de vedere științific, profesional, legal, deontologic și moral.

CONSILIEREA PĂRINȚILOR

Consilierea educațională a părinților este o forță de intervenție asupra părinților în favoarea educației copiilor lor. Aceasta se poate constitui într-un set de măsuri educative care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

- înțelegerea propriilor lor nevoi;
- cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;
- construiește punți de legătură între părinți și copiii lor.

Scopul ei nu ia în considerare schimbarea de comportament particular sau schimbarea unei organizări definite, ci ea încearcă să crească abilitățile și competențele educative ale părinților elevilor unei comunități. Scopul consilierii educaționale este de a sprijini părinții, de a dezvolta priceperile parentale, încrederea în forțele proprii, de a îmbunătăți capacitățile părinților în îngrijirea și sprijinirea proprii.

Consilierea educațională a părinților este:

- educație a educației copilului;
- un studiu al creșterii și educării copilului;
- formare a abilității de comunicare și de analiză a acestora;
- un examen cognitiv al sarcinilor secvențiale ale părinților în creșterea, dezvoltarea copilului

Argumente în consilierea educațională a părinților

Aceste argumente pornesc de la perceperea părintelui ca fiind principalul responsabil de creșterea și dezvoltarea inițială a copilului. Astfel, enumerăm câteva argumente în favoarea acțiunilor de consiliere educațională a părinților:

- părinții doresc să se informeze asupra dezvoltării copilului lor și asupra rolurilor educative pe care le au;

- implicarea părinților în educație îmbogățește calitatea relațiilor interindividuale în comunitate;
- lucrul cu părinții amplifică rezultatele obținute în activitățile socio-educative desfășurate cu copiii în școală sau în alte instituții educaționale;
- consilierea părinților favorizează emanciparea adultului și a copilului în interdependență și îmbogățește personalitatea;
- părinții devin în mod obligatoriu parteneri atunci când copilul manifestă tulburări de orice natură;
- activitățile desfășurate cu părinții sprijină și flexibilitatea legăturilor dintre generații;
- consilierea educațională dintre generații sprijină și flexibilitatea și respectarea drepturilor copilului.

În calea consilierii părinților, apar nenumărate probleme, printre cele mai frecvente fiind următoarele:

- lipsa informațiilor - părintele nu știe ce presupune consilierea și nu știe care pot fi rezultatele acesteia; uneori confundă consilierul cu psihologul sau psihiatrul;
- lipsa de încredere în relațiile părinți-profesioniști - unii părinți nu au încredere în specialiști dintr-o experiență anterioară negativă;
- comunicarea dificilă a unor aspecte reale - unele aspecte din familie nu pot fi expuse cu ușurință de către părinți, aceștia având anumite rezerve în prezentarea problemelor lor;
- confruntarea cu mentalitățile comunității/eticheta - mulți părinți refuză consilierea deoarece contează mai mult ceea ce gândesc alții, decât schimbarea de comportamente, care ar duce la un echilibru în propria familie;
- lipsa de responsabilitate -sunt părinți care consideră că îngrijirea materială este singura preocupare a părinților și pentru componentele educației așteaptă rezolvări numai din partea profesorului sau a consilierului;
- timiditatea/lipsa de încredere în sine - părintele nu dorește ajutorul consilierului deoarece crede că nu este capabil să participe la programe parentale, nu poate să aibă vreo contribuție și este jenat de acest fapt;
- neîncrederea în instituția respectivă și în reprezentanții săi – în unele cazuri, atitudinea părinților oscilează între indiferență și opoziție față de structura școlară, chiar dacă se produc contacte cu cadrele didactice și chiar dacă acestea nu sunt rele.

Am constatat că pe lângă părinții care sunt total absenți din viața copiilor, mai sunt părinți care petrec mult timp cu copiii lor, căutând activități cât mai variate. Acestea stimulează activitățile sociale ale copilului, spiritul de inițiativă, dezvoltă sentimentul de apartenență al acestuia. Iată câteva sugestii pentru petrecerea în comun a timpului liber:

- pictatul pe față - părinții se pot bucura alături de copii activându-le imaginația și creativitatea lor;
- în grădină - pentru cei care beneficiază de îngrijirea plantelor (flori, legume etc.) poate fi o modalitate plăcută de relaxare și o posibilitate de comunicare afectivă;
- campionatele familiei - orice joc trezește copiii spiritul de competiție, stimulează ambiția și voința;
- concursuri pe teme din desene animate - animația sunt metode utile pentru stimularea imaginației și a proceselor de cunoaștere;
- teatrul - permite reflectarea unor stări emoționale, stimulează creativitatea și plasează persoanele în situații de viață cu rol educativ.

CONCLUZIE

În concluzie, consilierea și educația familiei ajută atât la formarea copiilor cât și a adulților. Scopurile principale ale acesteia sunt:

- familia să întrețină, să educe copilul și să asigure confortul fizic și psihic optim;
- dezvoltarea psihofizică și o stare de sănătate bună;
- achiziționarea și valorificarea unor deprinderi și abilități educaționale (de învățare, de relaționare, de autocontrol etc.);
- realizări și performanțe școlare, cel puțin, de nivel mediu (în raport cu posibilitățile copilului/adolescentului);
- relațiile pozitive, empatică cu adulții responsabili, afectuoși și centrate pe succes;
- abilitățile de relaționare socială interpersonală;
- dezvoltarea și consolidarea stimei de sine atât pentru copil cât și pentru părinte

BIBLIOGRAFIE

- Cuznețov, L. (2015). Consilierea și educația familiei. Introducerea în consilierea ontologică complexă a familiei. Chișinău: Ministerul Educației al Republicii Moldova
- Osterrieth, P. (1973). Copilul și familia. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Vrăsmaș, E. (2002). Consilierea și educația părinților. București: Aramis.
- Vrăsmaș, E. (2008). Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți. București: Aramis.
- Revista: Educates (2017, nr. 17)
- Ghid: Educația și consilierea părinților (2006). București. <http://www.ise.ro/wp-content/uploads/2012/08/Ghid-Educatia-si-consilierea-parintilor.pdf>

STIMULAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL COPIILOR PREȘCOLARI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BĂLĂCE PRICINĂ FLORENTINA CRISTINA GRADINIȚA „DUMBRAVA MINUNATĂ” SECTOR 4, BUCUREȘTI

Stimularea creativității este un demers educational complex ce cuprinde simultan fenomene de activare, antrenare, cultivare, și dezvoltare a potențialului creativ. În acest scop este necesară utilizarea adecvată a diferitelor metode și procedee specifice de stimulare și antrenare a creativității individuale și de grup în toate momentele zilei și în toate domeniile de activitate.

Pentru a pune în valoare potențialul creativ al copiilor, educatoarea trebuie să folosească acele metode active- asociative, care pun accentul pe libertatea de acțiune, în care copiii devin participanți la găsirea răspunsurilor, pot avea inițiativă, pot pune întrebări, pot discuta și pot propune soluții.

Jocul, ca activitate fundamentală a copilăriei, oferă copilului câmp larg de combinare și recombinație a propriilor reprezentări de care dispune la un moment dat. La vârsta preșcolară jocurile de construcție alcatuiesc o variantă importantă a jocurilor specifice acestei vârste. Aflate în corelație cu toate variantele jocului accesibile copiilor, acestea contribuie la îmbogățirea cunoștințelor, la perfecționarea și dezvoltarea deprinderilor motrice, la dezvoltarea spiritului de observație, stimulează procesul căutării și descoperirii, trezesc curiozitatea contribuind la formarea: unei gândiri originale și productive, a imaginației creatoare, la dezvoltarea motivațiilor, a intereselor, la educarea în spiritul dragostei pentru muncă, la cultivarea gustului pentru frumos. În jocurile sale de construcție, copilul se sprijină pe observațiile exterioare. Transpunându-se în imaginație într-unul din cele mai impresionante domenii ale muncii oamenilor, acela al construcțiilor, copiii mănuiesc de cele mai multe ori, simbolic materialele și uneltele miniaturale întâlnite, își încearcă îndemânarea și priceperea cerute de acțiunea începută. Ei exersează pe această cale imaginația și gândirea creatoare, spiritul de observație, enervarea și sentimentele superioare, cât și capacitatea de a duce la bun sfârșit lucrul început deja, de a lega între ei raporturi social-morale promovate de societatea în care trăiesc. În jocurile de construcție se întâlnesc cele mai fanteziste lucrări: nave spațiale, roboți, sateliți, case cu forme ciudate, oameni care pot face acțiuni imposibile în lumea reală (zboară, se topesc, se volatilizează și dispar, folosesc anumite substanțe sau energii pentru a-și „învia” pe cei morți” în diferite bătălii etc. În jocurile de creație copiii sunt, pe rând: mame, tați, Educatoare, doctori, vânzatori, polițiști, cosmonauți, constructori, șoferi, mecanici, brutari, farmaciști, zidari, șefi, executanți etc. Dacă la început se joacă după regulile impuse de adult, mai târziu jocul și regulile acestuia se îmbogățesc, devin mai complexe; numărul participanților se mărește sau se micșorează în funcție de necesități; se creează personaje noi, inedite iar obiectele primesc alte funcții. Jocurile lor, în virtutea experienței sociale de care dispun, sunt jocuri imitative, dar există o nuanță de creativitate și în imitație. În jocurile sale, copilul are rol de adult, îmbrăcând categorii diversificate (rol de educator, de părinte, de doctor etc). Conținuturile jocului de rol sunt influențate la această vârstă, atât de impresiile directe, dar mai ales de unele elemente educative din basme și povestiri.

În jocul cu subiecte din basme și povestiri copiii transpun fapte povestite, având prilejul de a reproduce conținutul respectiv, nu numai prin cuvânt, dar și prin alte mijloace de expresie (gesturi, mimică), de a-și exercita imaginația și gândirea creatoare. Copiii interpretează atât roluri pozitive cât și negative. În desfășurarea jocului accentul cade pe interpretarea rolului, pe timbrul vocii, pe mimică și pantomimă, pe imitație și improvizație. Împrovizând, copilul își găsește cadrul de afirmare și dezvoltare. Lăsat să se manifeste liber el improvizează deosebit de frumos, întrucât improvizația copilului se sprijină pe fantezie, pe experiența activ însușită, pe mobilitatea minții, a cuvântului și a gestului. Improvizația copilului este o formă de manifestare a creativității sale prin care își realizează dorințele de moment. Prin joc copiii ajung la diferite descoperiri, își antrenează capacitățile de acțiune creativă, deoarece strategiile jocului sunt, în fond, strategii euristice, în care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, îndrăzneala etc.

Copilul de vârstă preșcolară este caracterizat ca fiind un bun observator al realității, de cele mai multe ori acesta amestecă realul cu creația fanteziei sale, aspect remarcat și în cadrul activităților practice. Activitățile practice sunt foarte atractive pentru copil, pentru că îl pun în situația de a domina însușirile particulare ale materialelor, de a-și exercita imaginația și funcțiile creatoare. Destul de repede, copilul își însușește tehnicile de lucru într-o activitate practică, după care o poate desfășura liber. Dacă activitățile

practice se vor desfășura în condiții favorabile, adică se vor amenaja spații adecvate, materiale variate și un ambient atractiv, activitățile practice pot constitui cadre favorabile pentru manifestarea creativității copilului. După ce copiii au fost inițiați cu tehnica de lucru și și-au format deprinderile practice (înșirare, lipire, bobinare, înnodare, îndoire, tăiere, tratarea suprafetelor, îmbinare, festonare, împletire, cusături, fesături) aceștia vor fi capabili să realizeze produse originale, inedite. Dimensiunile creativității verbale-originalitatea, fluiditatea, flexibilitatea vor face un salt semnificativ la această vârstă prin desfășurarea atractivă a activităților de educarea limbajului.

Activitatea de povestire (Povestirile după un șir de ilustrații; Povestirile cu început dat create de copii; Povestiri compuse după jucării sau personaje îndragite, Povestiri după desenele copiilor; Povestirea creată în relație cu o situație- problemă sau dilematică, Povestirea cu transfer de cunoștințe) are valente informative și formative. Copiii asimilează diverse informații, dar în același timp prin povestiri, povești și basme li se satisface nevoia de cunoaștere și afectivitate, se stimulează imaginația și se constituie cadrul optim de exersare a capacității creatoare. Evenimentele reale ale copilăriei sunt transformate în lumea poveștilor prin intermediul fanteziei, al imaginației lui debordante. Gustul pentru peripeții, pentru întâmplări fantastice, pentru exagerări, este specific acestei perioade. Pornind de la un fapt simplu (o întâmplare, un personaj, o jucărie), copiii creează cu o deosebită plăcere o povestire, îmbinând realul cu imaginarul. În povestirile lor, copiii au o înclinație pentru dialoguri care animă relatările. Sunt fascinați de dialoguri cu animale, obiecte, fenomene cu care ei sunt convinși că pot vorbi. Cuvintele povestirilor exprimă trăirile afective ale copiilor, creând o lume miraculoasă. Povestind un basm cunoscut, păstrând motivele povestirii inițiale, copiii pot modifica într-un fel original conținutul ei, pot face transferuri ale personajelor de la o poveste la alta, îmbogățindu-l cu elemente personale.

Lectura după imagini constituie un mijloc eficient de stimulare a potențialului creativ atunci când este desfășurată corespunzător. Citirea" continuturilor nu se limitează doar la descrierea imaginilor sau la enumerarea elementelor din tablou ci poate deveni o autentică creație verbală. Elementele de creativitate pot fi realizate prin întrebări problemă, care solicită copiii la un anumit tip de investigație, la a găsi cauzele unor fenomene prezentate în imagine sau a-și imagina urmarile unor fapte prezente. Toate aceste manifestări creative ale copilului sunt originale în raport cu experiența sa individuală, constituind premise pentru viitoarele produse creative.

Putem vorbi deci de creativitatea (ca potențial) copilului de vârstă preșcolară, remarcată în diferite activități specifice vârstei și de stimularea ei în toate momentele zilei. Stimularea potențialului creativ se poate face prin satisfacerea și dezvoltarea disponibilităților de care dispune copilul: imaginație liberă și debordantă, curiozitate, trebuința de autoexprimare, de independență, de investigație, de cunoaștere și de progres întâlnite la vârsta preșcolară.

Ansamblul trăsăturilor dominante existente la vârsta preșcolară: imaginația liberă și debordantă, curiozitatea, spontaneitatea și animismul gândirii, care mijlocesc interferența lumii personale cu lumea înconjurătoare, constituie disponibilități psihologice pe care se fundamentează procesul de stimulare a creativității copilului la această vârstă. Potențialul creativ este o trăsătură ce există latent în fiecare copil și care poate fi dezvoltată într-un mediu socio-educational stimulant.

Pot fi responsabili pentru stimularea creativității copilului preșcolar, adulții care se ocupă de creșterea, educarea și formarea lui: părinții frații, bunicii și cadrele didactice. Aceștia, prin trăirile afective pe care le declanșează față de copil, prin forma de motivație pe care o stimulează, prin încurajările și aprecierile manifestate față de conduita activă a copilului, contribuie la dezvoltarea capacității lor creative.

Bibliografie:

Dincă, M. (2001). Teste de creativitate. București: Editura Paideia.

Danescu, E. (2009) Stimularea creativității la vârsta preșcolară. Pitești: Ed. Paralela 45.

Ezechil, L. și Păiși Lăzărescu, M. (2001). Laborator preșcolar. București Ed. V&I Integral

Landau, E. (1979). Psihologia creativității. București: Editura Didactică și Pedagogică.

IMPACTUL PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR BĂLAN IULIANA IRINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI NICOLESCU-PĂCUREȚI”, PRAHOVA**

Scopul parteneriatelor este de a populariza și valorifica unele experiențe didactice deosebite privind *învățarea prin proiecte* și a unor exemple de bune practici care au un impact direct asupra creșterii randamentului școlar al elevilor. Factorul energizant al oricărui proces de înnoire se concentrează în activitatea cadrelor didactice.

Cunoscută în literatura de specialitate sub numele de *PROJECT BASED LEARNING*, învățarea prin proiecte este o modalitate de învățare flexibilă, complexă și integratoare care reclamă promovarea interdisciplinarității. Ea permite lărgirea ariei de cunoștințe referitoare la un anumit subiect prin abordare inter- și pluridisciplinară. Învățarea prin proiecte poate genera un mediu educațional care să dezvolte abilități necesare secolului XXI cum ar fi: responsabilitatea, capacitatea de adaptare, abilități de comunicare, gândire critică etc. Învățarea facilitată prin metoda proiectului implică elevii în investigarea unor probleme captivante, angajându-i în roluri active prin asumarea cărorora ei trebuie să îndeplinească sarcini pline de semnificație, demonstrându-și cunoștințele și abilitățile dobândite în cadrul diferitelor arii curriculare.

Parteneriatele care au ca scop cunoașterea localității pot avea unele din următoarele obiective:

- popularizarea proiectului educațional;
- încurajarea schimbului benefic de idei și opinii între cadre didactice aparținând diferitelor organizații școlare;
- valorificarea unor demersuri didactice reușite derulate în cadrul lecțiilor, al activităților extracurriculare, de consiliere a elevilor etc;
- sporirea calității actului didactic prin comunicare și interrelaționare între cadre didactice;
- crearea premiselor realizării unor parteneriate educaționale care să promoveze practici educaționale de succes;
- promovarea muncii în echipă ca mijloc esențial de reușită pentru organizația școlară;
- cultivarea spiritului inovator în activitatea didactică;
- ridicarea prestigiului unității de învățământ și întărirea colaborării dintre școală, comunitate și instituții de cultură.
- stimularea motivației pentru protecția naturii și formarea comportamentului ecologic adecvat prin evidențierea unor acțiuni concrete de ocrotire a mediului înconjurător;
- promovarea patrimoniului local;
- valorificarea într-o formă nouă a capacităților și cunoștințelor dobândite în cadrul activităților instructiv-educative;
- popularizarea exemplelor de bune practici privind cunoașterea și protejarea mediului înconjurător;
- dezvoltarea învățării prin cooperare și a capacităților creatoare prin realizarea unui proiect comun;
- îmbunătățirea colaborării între cadre didactice din școli diferite, dintre școală și comunitate;
- colaborarea între instituții privind responsabilizarea opiniei publice cu privire la problemele localității noastre;
- formarea unor deprinderi de comportare corectă, civilizată, de integrare în structura unui grup.

Implicarea în anumite activități a dat posibilitatea tuturor elevilor de a-și asuma responsabilități.

Organizarea acestui tip de activități eliberate de constrângerile programei școlare, bazate pe principiile interdisciplinarității, are un caracter cognitiv, dar și unul moral–afectiv.

Spre deosebire de activitatea școlară, în activitatea extrașcolară pot fi implicate comunitatea locală prin parteneriatele încheiate cu diversele instituții locale, părinții elevilor. Proiectele educaționale și parteneriatele încheiate cu alte instituții (școli, muzee, instituții de cultură) ajută elevii să intre în contact direct cu problemele noi ale sau comunității din care fac parte. Proiectul “*Omul sfințește locul*” i-a ajutat pe copii să lămurească probleme de mediu, să contribuie la modificarea aspectului localității. Proiectul

Județean *“Armonie și culoare”*, proiect cultural-artistic, unde elevii au participat cu lucrări artistico-plastice, colaje, felicitări, programe artistice, creații literare. S-a început derularea unor proiecte educative locale: „Micul creștin” care se va derula în parteneriat cu Parohia Ortodoxă Romană Păcureți; parteneriat cu familia “Împreună cu copiii noștri”, parteneriat cu poliția locală “Siguranța copilului – prioritatea școlii, a familiei, a poliției”, cu biblioteca comunală “File de viață – file de carte”, cu Primăria locală ”Inocent în lumea celor mari”, cu Asistența socială locală “Școala este șansa mea! ”, cu Cabinetul medical local “Sănătatea-darul cel mai prețios”, proiecte ce vor fi continuate și pe parcursul celui de-al doilea semestru.

Proiectul educațional constituie o activitate stimulativă și interesantă, cu un impact pozitiv asupra performanțelor școlare ale elevilor. Beneficiul acestor experiențe educaționale constă într-un schimb benefic de idei și opinii între cadrele didactice participante (și nu numai), care să aducă în discuție aspecte din activitatea lor profesională desfășurată sub semnul căutării și realizării unor strategii interesante și reușite, constituie o oportunitate de împărtășire reciprocă demnă de luat în considerație.

THE IMPORTANCE OF FAMILY AND SCHOOL IN A CHILD'S EDUCATION

**PROF. BĂLAN LĂCRIMIOARA DANA
LICEUL TEHNOLOGIC "MIHAI NOVAC"
LOC. ORAVIȚA, JUD. CARAȘ-SEVERIN**

According to the Cambridge dictionary education is defined as *"the process of teaching or learning, especially in a school or college, or the knowledge that you gain from this"* while Albert Einstein said that *"education is what remains after one has forgotten what one has learned in school"*.

Education is the basic right of any individual all around the world because this is a trait that encourages them to distinguish between right and wrong and helps them achieve their goals. The education system refers to the entire process that a child has to undergo in order to acquire knowledge. In the same time, education refers to a gradual process that brings about positive changes in human life and behaviour, thereby developing and shaping each person's character.

No matter how we perceive it, education plays an important role in our lives since the beginning of history being one of the strongest instrument for reducing poverty and improving health, equality, peace and stability.

Education represents the foundation of any society. It is responsible for the economic, social and political growth and development of society in general. The thread of the growth of society depends upon the quality of education that is being imparted. That is why schools play an important role in moulding a nation's future by facilitation all round development for its future citizens.

Since they day we are born we have to obey certain rules and learn things that make our lives easier. Our first contact with education is towards our parents who teach us good manners, empathy and basic knowledge about the world around us. Parents and family are critical for the healthy development of their children influencing their academic, social and emotional development. While we can learn to a certain extend from our parents, they tend to be unilateral. At school, children are exposed to various sources from which they can imbibe immense knowledge, instrumental for their development.

If we see education from an academic perspective we cannot deny the fact that school is the foremost fountain of knowledge children are exposed to. It gives a chance for them to acquire knowledge on various fields of education such as literature, history, mathematics, science, etc. School also helps developing social skills. Until a child goes to kindergarten or school, his parents and family members are the only people that child has interaction with. When children go to a formal educational establishment they they get in touch with children of the same age, children that share their interests and background, or, on the contrary, children that belong to different cultures, ethical or social groups. Through their daily contact, children learn about the importance of friendship, tolerance and acceptance, skills that would get to be very useful during their adult lives.

From a physical aspect, home provides a restrictive outlet while in school a child can channelise his energy into more social avenues. By engaging children in activities such as sport, craft they direct their boundless energy into something productive.

Family-school relationship has been described as a safety net to promote children's learning and school experiences. The collaboration between family and school is very important in the development of a child. Parents and teachers must work together to support and improve the learning process of children and teenagers. The partnership between family and school promotes positive behaviour and creates a sense of familiarity for students and staff.

To increase parents engagement in schools, these formal educational institutions must make a positive connection with guardians and family members. Beyond volunteering, parents can engage with schools and school staff during after-school activities, social events and teachers-parents conferences and meetings. In this way, families contribute to the relationship that teachers create with their students inside and outside of the classroom. By maintaining a strong relationship family and school can share information about children's progress. They can discuss their needs and interests to find the rights opportunities to promote learning experiences. Meaningful conversations between parents and teachers create mutual understanding enhancing both parents' and children's experiences with school.

All in all, it is clear that both parents and schools want the best for the children because, as Nelson Mandela said, “*education is the most powerful weapon that can be used to change the world*”. Only by having access to a good quality education a child can become a valuable human being with some strong values and skills.

Bibliography

Hara, S. R., & Burke, D. J. (1998). Parent involvement: The key to improved student achievement. *School Community Journal*, 8(2), 9–19

[HTTPS://EXTENSION. UMN. EDU/PARENT-SCHOOL-PARTNERSHIPS/WHAT-CAN-PARENTS-DO-STRENGTHEN-PARENT-SCHOOL-CONNECTIONS](https://extension.umn.edu/parent-school-partnerships/what-can-parents-do-strengthen-parent-school-connections)

ROLUL EDUCAȚIONAL AL ȘCOLII, FAMILIEI ȘI SOCIETĂȚII ÎN FORMAREA TINEREI GENERAȚII

**PROF. BALAN VASILICA IULIANA
PROF. VRABIE SIMONA
GRĂDINIȚA CU. P. P. NR. 3 VASLUI**

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală.” – Albert Einstein

Pentru ca un copil să devină un adult matur, echipat pentru a trăi în mod civilizată în societate și capabil să își formeze proprii copii ulterior, educația are un rol nu doar important, ci vital. Familia este primul educator principal al copilului, locul în care se pun bazele educației, iar apoi intervine educația prin școală și prin societate. Cele trei ar trebui să conlucreze pentru o formare frumoasă și durabilă.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Școala a fost și va rămâne întotdeauna un factor vital, indispensabil în formarea copilului și în integrarea lui în comunitate. Aceasta și datorită faptului că ia copilul de la o vârstă fragedă, și îl conduce prin meandrele adolescenței, până la vârsta frumoasă a tinereții. De multe ori ea ne formează chiar și în maturitate, deoarece în zilele noastre, tot mai mulți vor să continue să se formeze profesional și să își perfecționeze educația prin studii universitare, masterate sau doctorate. Adevărata educație intelectuală și dezvoltarea personală nu se încheie la nici o vârstă, ci ea continuă pe tot parcursul vieții. Însă am dori să discutăm aici despre rolul școlii în formarea și integrarea copilului în societate, în timpul ciclului primar, gimnazial și liceal.

Școala este extrem de importantă pentru că ea creează puntea de legătură dintre familie și comunitate. Copilul, proaspăt venit din sânul familiei și al grupei prietenoase de la grădiniță (care are și ea la rândul ei un rol extrem de important), trebuie să se acomodeze cu ceilalți colegi, cu noul învățător și cu noii profesori. El trebuie acum să învețe să relaționeze cu cei din jur, să se adapteze și să învețe să comunice cu ceilalți, scopul pe termen lung fiind formarea elevului ca viitor cetățean responsabil și integrarea lui în societate. Deoarece vremurile pe care le traversează fiecare perioadă istorică sunt într-o continuă schimbare economică, politică dar și socială, rolul educativ al școlii este deosebit de important, dar și dificil. Sistemul școlar și educațional trebuie să facă față în mod continuu periplului de schimbări cu care se confruntă o națiune și să formeze generație după generație în cel mai bun mod posibil, ținând cont de caracteristicile fiecărei perioade istorice. Școala, prin cadrele didactice și printr-o serie întregă de activități educative, este menită să îl ajute pe copil să facă această tranziție deloc ușoară

O relație majoră școală-familie-comunitate are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

De asemenea, familia are un rol deosebit atât în formarea copilului, cât și în integrarea lui în societate. Se vorbește foarte mult despre „cei șapte ani de acasă” și unii psihopedagogi ar vrea să reducă acești ani la cinci, sau patru sau trei, deoarece acum copilul învață foarte mult de la televizor, internet și așa mai departe și, spun ei, că există un ritm mai accelerat de dezvoltare a copilului. Din experiența mea de până acum, am observat că fiecare an de viață are specificul lui, și nimic nu poate înlocui educația pe care o dă sau nu familia copilului aflat în deplină creștere și formare. Nici grădinița, nici școala, cu atât mai puțin mijloacele mass media nu pot înlocui impactul și rolul pe care îl are familia în formarea valorilor copilului și în integrarea lui în societate. Totuși, pentru o mai bună dezvoltare a elevului, între școală și familie trebuie să existe o permanentă relație de comunicare, în respect și în armonie, pentru că, în final, ambele au ca scop formarea și dezvoltarea echilibrată, armonioasă și sănătoasă a copilului, precum și pregătirea lui ca membru al comunității. Școala și familia sunt două autorități cu care copilul relaționează încă din primii ani ai vieții, dar acestea îl educă și îl pregătesc pe copil, printre altele, și pentru relația sa cu societatea, sau cu autoritățile cu care va lucra în viitor.

Iată de ce, școala este liantul principal dintre familie și societate, ea neputând fi înlocuită niciodată cu nimic. Educația este inima civilizației, iar școala ar trebui să suplinească din plin nevoia de educație

La rândul ei, alături de familie și școală, comunitatea are un mare impact în integrarea copilului în societate. Impactul poate fi pozitiv, dar poate fi și negativ. Totuși, copilul care este implicat în activități comunitare și sociale educative, va avea mai mari șanse de integrare sănătoasă în societate. În acest domeniu, atât școala, cât și familia trebuie să conlucreze pentru a ajuta copilul în formare să ia contact pozitiv cu comunitatea și să se lase asimilat de aceasta, fără a-i fi afectată personalitatea și dezvoltarea individuală.

Este necesar să existe un echilibru și o colaborare continuă între aceste trei mari ramuri: școală, familie și comunitate.

Școala este cu mult mai mult. Școala este locul în care se poate face un transfer atât de cunoștințe, cât și de valori culturale, comportamentale și mai ales de caracter. Acestea îl vor defini pe copil și îl vor ajuta să devină un membru de valoare al comunității, nu o piesă neterminată, sau un rebut social. Formarea de calitate a copilului se va materializa numai dacă vor exista relații strânse, continue și autentice între școală, familie și comunitate.

Bibliografie:

1. Martin, Ramona-Nicoleta (2019). Parteneriatul școală-comunitate (Studiu). În: *EDICT- Revista educației*, Nr. 6/2019. Online: edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/
2. Scurtu, Liana (2016). Relația școală-familie-societate. În: *Răsunetul*. Online: rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate
3. Stolojanu, Petruța-Gabriela (2018). Familia și școala, parteneri în educația copilului.

FAMILIA – PARTENER AUTENTIC ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘC.: BĂLĂNEANU MONICA
GRĂDINIȚA CU P. P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA**

Familia este primul factor educativ în viața copilului, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului și își pune amprenta pe întreaga sa personalitate. Deasemenea, primele valori sociale sunt transmise de familie: „înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață în familie”, de aceea colaborarea între grădiniță și mediul familial trebuie să se bazeze pe o bună cunoaștere reciprocă.

Familiile din societatea modernă se confruntă cu multe solicitări și unele, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu copiii. În zonele urbane părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, astfel că precolarii și școlarii mici își petrec cea mai mare parte din timpul dezvoltării lor intelectuale, morale și profesionale într-un cadru instituționalizat, și anume grădinița sau școala.

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Relația de colaborare a educatoarelor cu părinții copiilor, munca în echipă pentru stabilirea unei strategii comune de educare a preșcolarilor, participarea părinților alături de educatoare și copii la activitatea educativă din grădiniță, pot dezvolta deasemenea exemple de bune practici care vin în folosul beneficiarilor direcți și indirecti (copii, părinți).

Exemplele de “bune practici”, în viața cotidiană, ajută la creșterea gradului de aplicabilitate a conținuturilor propuse și oferă copiilor posibilitatea implicării efective în efortul de a descoperi lucruri inedite pentru ei, iar implicarea părinților în acțiunile derulate în grădiniță sporește motivația copiilor de a participa la activități, crescând randamentul acestora, le valorizează creativitatea, imaginația, spiritul de echipă, competiția, oferind copiilor oportunitatea de a-și asuma roluri și responsabilități în comunitate, de a oferi soluții viabile pentru păstrarea unui mediu de viață optim.

Exemple de activități la care au participat părinții copiilor: serbări: Festivalul toamnei, Serbarea de Crăciun, Serbarea primăverii, Ziua copilului, lecții deschise, activități conduse de părinți: Ascultați povestea mea, Bucuria lecturii, O zi în grădiniță, Cum ne păstrăm sănătatea, Avem dinții sănătoși, realizarea unor lucrări de desen, pictură, colaj, în colaborare: părinți și copii.

În preajma sărbătorilor, de Crăciun, Paște, de Ziua copilului, implicăm părinții în strângerea de alimente, jucării, hăinuțe care le vom oferi copiilor de la centrul de plasament din Oarda, Alba, Bărbantș și la centre pentru persoane vârstnice.

Am invitat părinți să participe alături de copii la acțiuni de plantare de pomișori marcând „Luna Pădurii”, răsădire de flori în straturi, să ne însoțească în drumeții, excursii. Părinții au asistat la jocuri de rol: „Suntem ecologiști”, „De-a pădurarii”, „Îngrijim grădina”.

Prin utilizarea unor strategii interactive, copiii și elevii sunt puși în situația de a observa, analiza, investiga fenomene și procese din mediu, exersându-și deprinderile de muncă intelectuală, concomitent cu formarea unui comportament responsabil, în relațiile cu mediul înconjurător iar prin conținuturile diverse, care răspund intereselor de cunoaștere ale preșcolarilor, prin modalitățile de abordare a acestora, au dobândit multe cunoștințe din domeniul ecologic.

Din implicarea în acțiunile derulate, a rezultat faptul că preșcolarii înțeleg responsabilitatea omului față de natură. Varietatea temelor abordate, precum și modul de abordare și soluționare a dus la concluzia că rolul educației în rândul copiilor și a întregii societăți, este esențial.

Acest gen de acțiuni au condus la afirmarea performanțelor copiilor în contexte cât mai apropiate de viața cotidiană, dobândite prin sarcini de lucru complexe dar atractive: expoziții cu lucrări artistico-plastice și practice, scenete cu conținut ecologic.

Este necesar ca între educatoare și familie să se stabilească relații autentice de parteneriat, care să asigure continuitate și coerență în demersul educațional; familia trebuie considerată un partener activ, nu doar receptor al informațiilor furnizate de educatoare referitoare la progresele realizate de copil; totodată e importantă înțelegerea valorii educației în perioadele timpurii și preșcolare pentru comunitate și participarea

comunității la oferirea tuturor șanselor la educație, dezvoltare, creștere și îngrijire ale fiecărui copil pentru un start bun în viață al acestuia.

O implicare atentă a părinților în procesul instructiv educativ, programe de formare a părinților, îi ajută atât pe aceștia cât și pe cadrele didactice să aibă o activitate eficientă și sprijină demersul educațional cu activități originale și eficiente care vin în sprijinul dezvoltării armonioase ale preșcolarului. Reușita în relațiile de parteneriat cu părinții depinde în mod semnificativ de modul în care profesorii se înțeleg cu aceștia și contribuie împreună la grija pe care o poartă copilului, în ce privește sănătatea, securitatea dar nu în ultimul rând educația copilului, pregătirea acestuia pentru școală, pentru viață.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Școala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iași, 2006.
2. Băran - Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație: familie - școală – comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
3. *** *Educația copilului preșcolar*, Culegere metodică editată de rev. de pedagogie, Buc., 2009.

ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIA COPILOR

EDUCATOARE: BĂLĂNICĂ DOINIȚA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3 TÂRGOVIȘTE

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Termenul educație provine din latinescul: educo-educare și are sensul de: a alimenta, a crește, a îngriji. De fapt, educația disciplinează omul, formează individul, în primul rând pentru sine, dar și pentru cei din jur. O posibilă definiție a educației în concepția filosofului german Immanuel Kant ar fi: „Educația este activitatea de disciplinare, de cultivare, civilizare a omului, iar scopul educației este de-a dezvolta în individ toată perfecțiunea de care este susceptibil.”

Educația ca proces are un rol indispensabil în viața tuturor, pentru că aceasta va forma individul și îl va ajuta să își croiască drumul în viață și să își dobândească obiectivele vieții. Educația ne formează ca buni cetățeni în societate, ca buni membri ai unei familii sănătoase.

Importanța educației în viața copiilor ar trebui să fie unul dintre elementele de bază ale oricărei familii. În această etapă se va pune accent pe dezvoltarea cognitivă, psihomotorie și socială. Copiii fac multe conexiuni cerebrale, învață bunele maniere, să mănânce, să se spele, să se odihnească, să nu arunce cu lucruri sau mâncare, să nu vorbească urât, să i se explice când greșește și cum ar trebui să se comporte adecvat în diferite situații sau cum să se comporte cu cei din jur și cum să își aleagă prietenii. În educația primită de acasă, cel mai adesea, părinții și comportamentul acestora sunt exemplul copiilor. Părinții au un rol cheie în modelarea personalității copiilor. Este esențial ca familia să-și iubească copiii într-un mod responsabil și să le asigure o creștere sănătoasă. Succesul școlar al copiilor este asociat îndeaproape modului în care aceștia sunt tratați acasă. Părinții au datoria morală să inspire copiilor dorința de a învăța și încredere în rolul educației. Un echilibru între educația de acasă și educația de la grădiniță este cheia succesului învățării. Rolul părinților nu se limitează doar la educația acasă, ci presupune implicarea lor activă în viața grădiniței.

Copiii sunt speranța noastră și de modul în care creștem, educăm și sprijinim dezvoltarea lor va depinde configurația și dimensiunea democrației a lumii de mâine. Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate, aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte, descoperă o mulțime de lucruri din jurul lui: culorile, formele geometrice, desenul și muzica, lumea viețuitoarelor, învață să danseze, să se joace, să comunice... Comunicarea este foarte importantă la această vârstă, un rol important avându-l și părinții care trebuie să vorbească cu copilul permanent, să răsfoiască /să citească cu acesta o carte cu imagini frumoase, chiar și să se joace împreună. Lumea în care trăim are nevoie de puterea minții și spiritul tuturor membrilor ei.

Grădinița este partenerul educativ al familiei. Familia este chemată la luarea deciziilor legate de educația copiilor, la manifestările din activitățile și viața grădiniței. Colaborarea familiei cu grădinița este importantă în primul rând prin corelarea acțiunilor comune dintre cei doi factori importanți ai educației, instituție școlară și familie, apoi prin faptul că pune bazele colaborării dintre aceștia pe toată durata școlarității copilului. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă și unitară a grădiniței și familiei. Interesul comun determină o mișcare de apropiere dublu sens, familie – grădiniță, grădiniță – familie, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți. Parteneriatul Grădiniță – Familie este terenul unor relații educative din care fiecare este beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe de la celălalt și să se simtă valorizat și important. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădinița, la o unificare a sistemului de valori care va avea un efect benefic asupra copiilor. Ca parteneri în educație să fim convinși că nu educăm copiii doar atunci când vorbim cu el; doar atunci când le oferim tot ce își doresc; doar atunci când realizăm, împreună, activități atractive. Îl educăm în fiecare moment al vieții noastre. Felul cum ne îmbrăcăm, cum vorbim cu alți oameni și despre alți oameni, cum ne bucurăm și cum ne întristăm, cum ne purtăm cu prietenii și cu cei care nu ne sunt prieteni; toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. Copiii urmează exemple de la un număr mare de persoane: ei imită frații mai mari, pe

prietenii de joacă, pe colegi, pe educatori. Prin jocul lor copiii imită activitatea și comportarea celor din jur; imită relațiile care se stabilesc între oameni în cadrul vieții de familie și în societate de aceea să ne străduim să investim tot ce avem ami bun în noi pentru binele acestor mici făpturi care ne sunt încredințate spre a fi iubite, modelate și însoțite în viață. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

În concluzie, pot spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre acești doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

Bibliografie:

Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;

Magdalena Dumitrana, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București, 2000

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 RASOVA, JUDEȚUL CONSTANȚA PROF. ÎNVĂȚ. PRIMAR BĂLĂNICĂ GABRIELA

Elevul este considerat sub aspectul caracteristicilor sale de personalitate, ca fiind rezultatul interacțiunii dintre fondul său ereditar, condițiile de mediu în care se dezvoltă și acțiunile educative exercitate asupra lui. Fiecare copil are un fond propriu ereditar și că dezvoltarea lui are loc în condițiile specifice de mediu, față de care aceste depune efort continuu de adaptare. Copilul și mediul său alcătuiesc o unitate dinamică în interiorul căreia se desăvârșește procesul de maturizare, pe care cele două linii de evoluție-a procesului de socializare prin care copilul asimilează experiența social-istorică și a procesului de individualizare, de structurare specifică caracteristicilor de personalitate.

Necesitatea de a înțelege copilul, în ansamblu impune investigații adaptate din, punct de vedere funcțional, cât și longitudinal conform cărora evoluția copilului este urmărită în succesiunea anilor. Familia este principala unitate socială în care copiii învață și înfloresc. Buna creștere a copiilor depinde de diverși factori sociali, culturali dar care susțin și reprezintă condiția pentru buna dezvoltare fizică, psihică și socială a copiilor.

Părinții sunt primii și cei mai importanți educatori ai copilului, nu numai prin rolul de părinte pe care și-l asumă de la naștere, ci mai ales pentru că responsabilitățile pentru educația copiilor rămân asupra lor. Ei trebuie să stabilească bazele intelectuale și emoționale ale vieții lor în societate și să dezvolte atitudini și valori adecvate. Rolul părinților este decisiv, deoarece viitorul copiilor este puternic condiționat de primii lor ani de viață. Copilul în mediul său familial descoperă lumea, comunică și simte emoții, iar părinții sunt primele sale puncte de referință, deoarece ei sunt cei care îi construiesc valorile morale, onestitatea, morala, simț al dreptății și egalității, fraternitate, respect etc. Factorii principali instituționali ai educației sunt: școala, familia, biserica, -totul educă, oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură-oamenii.

Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. Atât părinții cât și educatorii/învățătorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului etc). Sarcina școlii este să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Parteneriatele dintre școală și familie ajută cadrele didactice în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, conectează familiile cu mentorii școlii.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

EDUCAȚIA: CE ÎNSEAMNĂ ȘI CARE ESTE IMPORTANȚA EI PENTRU COPII

BALINT MONIKA

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolve liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copiii mici, programele sportive și seminariile.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele

digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ, FACTOR NECESAR PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

**PROF. BALTA MIRELA BOGDANA,
LICEUL TEHNOLOGIC DE CONSTRUCȚII ȘI PROTECȚIA MEDIULUI**

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară. Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș. a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate. Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I. T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;
2. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista *Învățământului preșcolar*, 3-4/ 2005.

ZIUA MAMEI CU EXPERIMENTE SAU ACTIVITĂȚI DE FIZICĂ

PROFESOR BALTAC SORINA ȘC. GIM. „TUDOR VLADIMIRESCU”, PITEȘTI

Petrecerea zilei Mamei cu experimente sau activități legate de fizică poate fi o modalitate interesantă și educativă de a petrece timpul împreună cu copilul tău/copii tăi.

Experimentele de fizică pot fi distractive și captivante, iar atunci când sunt concepute și realizate corespunzător, pot ajuta la dezvoltarea interesului pentru știință și la îmbunătățirea abilităților de gândire critică și creativă. În plus, activitățile de fizică pot fi o modalitate excelentă de a dezvolta o legătură puternică și de a crea amintiri durabile cu copilul tău.

Iată câteva dintre aceste motive pentru care ar trebuie să faci acest lucru:

❖ **Învățare interactivă** - Experimentele de fizică sunt o modalitate excelentă de a învăța prin experiență. În loc să doar să citești sau să asculți despre concepte fizice, experimentarea în timp real poate ajuta la o mai bună înțelegere a fenomenelor fizice și poate face procesul de învățare mai interactiv și distractiv.

❖ **Dezvoltarea abilităților practice** - Experimentele fizice pot ajuta la dezvoltarea abilităților practice și a coordonării ochi-mână. Puteți lucra împreună pentru a construi experimente și a vedea rezultatele, ceea ce poate fi o modalitate excelentă de a petrece timp de calitate împreună și de a vă îmbunătăți abilitățile practice.

❖ **Creșterea interesului pentru știință** - Experimentele de fizică pot fi o modalitate excelentă de a crește interesul pentru știință și tehnologie. Prin învățarea despre concepte fizice, puteți ajuta să construiți o bază solidă de cunoștințe și poate stimula interesul și curiozitatea în știință.

❖ **Activități distractive și diferite** - Experimentele de fizică pot fi o modalitate excelentă de a face ceva diferit și distractiv pentru ziua Mamei. În loc să petreceți ziua în mod obișnuit, puteți explora împreună o lume nouă și interesantă a fizicii.

Dacă ești în criză de idei și habar n-ai ce ai putea face pentru a avea o zi reușită, iată câteva sugestii de activități de fizică pentru Ziua Mamei:

✚ **Experimente cu magnetism** - Poți face experimente cu magnetism, cum ar fi găsirea polului magnetic cu ajutorul unei busole sau construirea unui motor simplu cu ajutorul unor magneți și a unui fir.

✚ **Jocuri cu fizică** - Există o mulțime de jocuri și aplicații care folosesc principiile de fizică pentru a crea experiențe interactive. Puteți încerca să jucați jocuri de puzzle care implică principiile de balansare, gravitație și inerție.

✚ **Vizionarea unui documentar despre fizică** - În loc să faceți un experiment fizic, puteți opta să vedeți un documentar interesant despre fizică. Vei învăța lucruri noi despre univers, legile naturii și cum funcționează lumea înconjurătoare.

✚ **Construiți o mașină simplă** - Construiți împreună o mașină simplă, cum ar fi o ramă de roată sau un plan inclinat. Acest lucru vă va ajuta să învățați despre principiile fizicii, cum ar fi fricțiunea și mărirea forței.

✚ **Experimente de lumină** - Puneți împreună un set de experimente legate de lumină. Puteți să faceți experimente despre cum se formează umbrele, cum funcționează prismele și cum se distorsionează lumina prin lentile.

✚ **Curs online** - Există o mulțime de cursuri de fizică online care sunt distractive și educative. În ziua mamei, poți face un curs online împreună și învățați despre fenomenele fizice dintr-un mod interactiv și interesant.

✚ **Experimente cu bule de săpun** - Bulele de săpun sunt fascinante și pot fi folosite pentru a învăța multe lucruri interesante despre proprietățile fizice ale apei și a săpunului. Puteți încerca să faceți diverse forme de bule, să le analizați cu ajutorul unui microscop sau să studiați cum se comportă bulele în diferite medii.

✚ **Experimente cu forța** - Puteți să faceți experimente cu diferite tipuri de forțe, cum ar fi forța de frecare sau forța de gravitație. Puteți încerca să construiți un tobogan pentru bile sau să experimentați cu obiecte de diferite mase.

✚ Vizită la un muzeu de știință sau planetariu - O vizită la un muzeu de știință sau planetariu poate fi o modalitate excelentă de a învăța despre fizică într-un mod interactiv și distractiv. Puteți participa la activități de grup și puteți învăța despre cele mai recente descoperiri și inovații în domeniul fizicii.

În general, experimentele de fizică oferă oportunități importante de a dezvolta abilități și de a îmbunătăți înțelegerea lumii noastre fizice, fiind esențiale pentru dezvoltarea tehnologiei care ne înconjoară.

PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR VASILICA BALU ȘCOALA GIMAZIALĂ ALBEȘTI, JUD. MUREȘ

„De învățat înveți multe și de la toți. Dar PROFESOR nu e decât cel care te învață să înveți.” (C-tin Noica)

Înțelepciunea transmisă de către filosoful C-tin Noica poate fi ușor extinsă către tot ceea ce înseamnă educație și educator. Pentru copil, educația pornește din etapa preșcolară și chiar înaintea acesteia, în mediul familial. Familia este punctul de referință, tocmai de aceea implicarea ei în dezvoltarea acestuia este o condiție esențială pentru a fi atins scopul propus: adaptarea optimă a educabilului la viața socială. Rolul educatorului este să-i declanșeze elevului motivația intrinsecă în raport cu scopul enunțat inițial. Apoi, în colaborare, părinții și educatorii, trebuie să dirijeze elevul în a trasa o direcție spre atingerea țintei. Continuitatea intrinsecă va susține previziunea asupra traiectoriei, descoperirea obstacolelor, a mijloacelor disponibile pentru depășirea lor, precum și autodepășirea pe plan psiho-emoțional.

Obiectivele subsidiare scopului trebuie să derive din necesitatea și dorința elevului. Modalitățile de parcurgere a traseului trebuie să se bazeze pe instincte înnăscute, pe deprinderi dobândite de acesta, în mediul școlar sau extrașcolar.

Școala este o instituție socială și civică ceea ce ar trebui să depășească simpla idee a educației cetățenești. Prin curriculum și prin activitățile derulate, școala trebuie să-i ofere elevului o pregătire pentru viață, suspunând elevul la condiții tipice vieții sociale. Începând din învățământul preșcolar și continuându-se în clasele primare, părinții sunt din ce în ce mai familiazați cu implicarea în diverse activități comune școală-familie.

Educator nu este doar profesorul, ci și părintele. Rareori, părinții inițiază un dialog constructiv cu educatorii. Din acest motiv, învățătorul/dirigintele devine mediator în interesul copilului și al întregului colectiv de elevi. Aici intervin niște limite și anume: lipsa controlului din partea educatorului în aplicarea, de către părinți, a îndrumărilor primite la consiliere, simularea colaborării, manifestările zilnice ale elevului dovedind acestea. Provocarea pentru cadrul didactic apare atunci când membrii familiei elevului au ei înșiși nevoie de educație/alfabetizare.

Ca o concluzie a unui cincinal (de la clasa pregătitoare la clasa a IV-a) cu o clasă de elevi/părinți, voi prezenta date statistice care subliniază importanța colaborării familie – școală.

În primul rând am analizat interdependența dintre nivelul studiilor părinților și interesul acestora în a colabora cu mediul școlar.

Gradul de participare la ședințe/consiliere cu părinții	0%	25%	50%	75%	100%
Nivelul studiilor părinților elevilor					
Fără studii			x		
Studii primare				x	
Studii gimnaziale				x	
Studii profesionale/medii				x	
Studii universitare					x

Aceste procente reprezintă o medie a celor 5 ani. Se poate observa interesul părinților, fără/cu minime studii, pentru depășirea unor limite determinate de factori ereditari sau externi (mediul- grup etnic/familia, nivelul economic, etc.). Transmițându-li-se un set de cunoștințe, atitudini, valori despre importanța educației în viitorul copiilor, părinții au devenit cooperanți, obținându-se astfel rezultate satisfăcătoare în ceea ce privește scăderea abandonului școlar la elevii proveniți din medii defavorizate sau cu astfel de antecedente în familie.

În cadrul consilierilor individuale/grup cu părinții, pe lângă sublinierea conduitei morale, s-au abordat teme precum: influența mass-mediei asupra formării percepției despre școală, despre adaptarea la viața socială, influența grupului de prieteni și selectarea acestora. Un sfert din numărul părinților și-au

recunoscut incapacitate de a mai putea controla influența factorilor amintiți asupra propriului copil, elev la clasa a IV-a. Totuși, 75% dintre părinți susțin că discută permanent despre selectarea grupului de prieteni, a activităților recreative, astfel încât acestea să-i sporească elevului dezvoltarea morală și gândirea pozitivă despre importanța educației.

Același grad de participare la ședințe/consilieri a determinat colaborarea părinților în cadrul activităților extrașcolare. Implicarea acestora alături de cadre didactice a înlesnit acestora din urmă cunoașterea elevilor în circumstanțe neconvenționale. De asemenea, această colaborare a determinat angajarea personală în situațiile de viață, dirijate/nedirijate, descoperirea responsabilității, atât pentru părinți cât și pentru elevi.

Este evidentă necesitatea tot mai pronunțată a aplicabilității teoriilor din disciplinele școlare, predarea să nu fie o formă fără fond, iar învățarea să nu devină memorare, ci aplicarea lor și în situații din mediul familial. Părinților și elevilor trebuie să li se aducă la cunoștință faptul că învățarea este menită să fie o acțiune intenționată, că ajungi să știi ca rezultat al experiențelor anterioare, conștiente, precum și faptul că acesta este un proces pe care, dacă îl cultivi constant, duce la formarea unui individ conștiincios, echilibrat, adaptabil și liber.

Rolul cadrului didactic și al familiei este de a colabora pentru elevul să poată atinge aceste deziderate, aceștia dovedind că sunt schimbarea pozitivă pe care o doresc.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

**BANDE ALEXANDRA IONELA,
LICEUL TEORETIC „SAMUIL MICU”
SĂRMAȘU, MUREȘ**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17). De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la irresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl

interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. MUREȘAN, V., Valorile și criteriile eficienței, București, Editura Politică, (1986)
2. INSTITUTUL DE ȘTIINȚE ALE EDUCAȚIEI, Management educațional pentru instituțiile de învățământ. Parteneriat și implicare comunitară, București, ISE-MEC, 2001.
3. NECULAU, A., BONCU, ȘT., Perspective psihosociale în educație, Iași, Editura Polirom, 1998.
- STOLTZ, G., Eșec școlar – risc de eșec social, București, Editura Victor, 2000.
4. www.didactic.ro
5. www.edict.ro
6. www.scirbd.com
7. www.edict.ro
8. www.didactica.genesis.ro

EDUCAȚIE – O PROVOCARE AZI? MODALITĂȚI DE OPTIMIZARE A RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROFESOR BANEA SILVIA LICEUL TEORETIC „EMIL RACOVIȚĂ”, GALAȚI

Realizarea unei colaborări eficiente între școală și familie, în scopul creșterii și educării adecvate a copiilor constituie un subiect de actualitate. Părinții pot deveni reali parteneri ai cadrelor didactice în educația elevilor, în condițiile conștientizării rolurilor multiple ale acestora.

Acest deziderat poate deveni realitate dacă părinții și profesorii stabilesc o interacțiune continuă și benefică pentru elevi, vizând formarea unei personalități armonioase, înțelegând și acceptând exigențele și condițiile partenerului implicat în actul educațional.

Studiind acest important proces social, al unei relaționări optime școală – familie, putem stabili cauzele care împiedică o acțiune unitară a celor două sisteme și să activăm liniile-cadru care să pună în aplicare colaborarea. Scopul constă în construirea unui sistem educativ coerent, care să aibă în vedere motivațiile și așteptările principalilor beneficiari ai actului educațional, elevii. Pentru a realiza un plan de perspectivă amplu și linear este necesară transparența și o înțelegere clară a rolurilor fiecăruia dintre parteneri.

Iată câteva dintre *motivele care generează susținerea unui real parteneriat școală – familie*: învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii; cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala; părinții înșiși doresc să se informeze în legătură cu transformările generate de diferitele etape pe care le parcurg proprii copii și în legătură cu rolurile educative pe care le au; implicarea părinților în educație îmbogățește calitatea relațiilor interindividuale în comunitate; lucrul cu părinții amplifică rezultatele obținute în activitățile socio-educative desfășurate cu copiii în școală; studiile demonstrează eficacitatea educației părinților, în ceea ce privește traiectul școlar al elevilor; activitățile derulate împreună cu părinții flexibilizează legăturile dintre generații!

O strategie de optimizare a relației școală – familie ar putea următorii **10 pași**:

1. Susținerea părinților în sensul de a conștientiza faptul că reprezentanții școlii îi consideră PARTENERI în ceea ce privește educația elevilor

La începutul fiecărui an școlar, părinții sunt invitați la școală, pentru a li se prezenta planul managerial, oferta școlii, obiectivele stabilite, care presupun implicarea părinților, nu atât material, cât prin susținerea și încurajarea propriilor copii în vederea participării și chiar prin participare directă. Aceste întâlniri își propun să dezvolte ideea de parteneriat și să sensibilizeze părinții, în sensul participării la viața școlii.

În cadrul acestor întâlniri se pot oferi pliante, broșuri care prezintă informații despre liceu.

2. Oferirea posibilității de a-și exprima așteptările, mulțumirile și nemulțumirile, prin intermediul unor chestionare elaborate de psihologul școlar. Părinții reprezintă o resursă, în sensul optimizării activității școlii. Sunt cei care pot oferi sugestii pertinente, pentru succesul actului educațional și în același timp, se pot simți valorizați, datorită acestui tip de abordare.

3. Prezentarea școlii, a rezultatelor obținute de elevi și încurajarea părinților să își susțină proprii copii în vederea obținerii unor rezultate similare

Rolul acestor întâlniri este acela de a asigura ideea de transparență: se prezintă spațiile în care elevii își derulează activitățile zilnic, succesele obținute de generațiile anterioare, cantitativ și calitativ.

4. Implicarea părinților în proiectele și parteneriatele școlii

Scopul major este de a optimiza aceste relații, în urma schimbului de experiență.

5. Participarea părinților la workshop-uri, pe teme care îi preocupă

Analizându-se propunerile lansate de părinți, la începutul anului școlar, psihologul organizează ateliere de lucru, la care sunt invitați părinții care au propus temele respective și alți părinți care agreează tematica.

6. Invitarea părinților la întâlniri comune: PĂRINȚI – PROFESORI – ELEVI

La finalul fiecărui semestru se pot organiza întâlniri comune, PĂRINȚI – PROFESORI – ELEVI, de la anumite clase, într-o sală foarte spațioasă. Astfel, pe margini sunt așezați profesorii, alături de care sunt invitați să se așeze fiecare elev, cu părinții săi.

7. Finalizarea unor Proiecte, cu excursii comune: PĂRINȚI – PROFESORI – ELEVI

Unele proiecte pot prevedea o excursie comună: coordonator de proiect – părinți – copii. Acestea au rolul de a apropia atât membrii familiei, care petrec timpul liber împreună, dar pot eficientiza și relația școală – familie.

8. Promovarea activităților derulate de Asociația de părinți

În aceeași manieră în care părinții sunt informați în legătură cu evenimentele din școală, Asociația de părinți este recunoscută de cadrele didactice, iar reprezentanții acesteia participă la întruniri cu reprezentanții școlii, ceea ce facilitează o bună comunicare între aceștia.

9. Crearea unui sistem de comunicare rapidă între ȘCOALĂ și FAMILIE

Se poate crea un sistem de comunicare rapidă între ȘCOALĂ și FAMILIE, realizându-se o bază de date care include anumite aspecte referitoare la fiecare familie, inclusiv adresele de e-mail, ceea ce facilitează transmiterea invitațiilor la activități și a informațiilor utile, tuturor părinților.

10. Valorizarea familiei, prin modalitatea de abordare a acesteia, în cadrul ședințelor cu părinții

Cadrele didactice înțeleg că a invita părintele la ședință pentru a-i comunica rezultatele școlare ale elevului, absențele și alte aspecte care țin de disciplină nu pot constitui modalități autentice de comunicare profesor – părinte, așa încât „ședințele” sunt adevărate ateliere de lucru, în care părinții dezbat aspectele cu care se confruntă în relația cu copiii, făcând schimb de experiență și învățând, astfel, unii de la ceilalți.

Ideea celor zece pași poate fi preluată, adaptată specificului diferitelor unități școlare. Relația ȘCOALĂ – FAMILIE în societatea românească poate fi una de nota 10, atât timp cât ne dorim acest lucru, oricât de dificil ar părea la început.

COD DE CONDUITĂ (al partenerilor implicați în educație)

1. Partenerii trebuie să aibă în centrul atenției EDUCAȚIA elevului

„*Omul este rodul educației pe care o primește*” (Helvetius)

2. Partenerii trebuie să participe și să se IMPLICE în procesul educativ

3. Partenerii trebuie să se RESPECTE reciproc (ceea ce presupune comunicare, toleranță, limbaj corespunzător, ținută etc.)

„*Cine vrea să fie respectat trebuie să respecte la rândul-i individualitatea celor din jur*” (S. Smiles)

4. Partenerii trebuie să COOPEREZE și să COLABOREZE în toate planurile

5. Partenerii trebuie să ÎMBUNĂȚĂȚEASCĂ și să AIBĂ GRIJĂ DE BAZA MATERIALĂ necesară desfășurării în bune condiții a procesului educativ

„*Nu distruge ceea ce nu tu ai creat*” (Jean Dorst)

6. Partenerii trebuie să dea dovadă de CINSTĂ și CORECTITUDINE

„*Căci cu cinstea nici un bine nu se aseamănă*” (Învățăturile lui Neagoe Basarab)

7. Partenerii trebuie să-și asume RESPONSABILITATEA tuturor acțiunilor

„*Poartă-te în așa fel încât oricare din faptele tale să devină o regulă universală de conduită.*” (Immanuel Kant)

Bibliografie:

1. Băban, A., 2001, *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de consiliere și orientare*, Editura Psinet, Cluj-Napoca

2. Bogorin, V., Tudose, R., 2003, *Jocul de-a viața. Exerciții pentru orele de dirigenție*, Editura Eikon, Cluj Napoca

3. Cosmovici, A., Caluschi, M., 1985, *Adolescentul și timpul său liber*, Editura Junimea, Iași

4. <http://dirigentia.blogspot.com>

5. <http://www.educatiecopii.ro>

CONTRIBUȚIA JOCULUI ÎN PROCESUL DE SOCIALIZARE A COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BANU VIRGINIA ANDREEA
GRĂDINIȚA “DUMBRAVA MINUNATĂ”, SECTOR 4, BUCUREȘTI,**

“În om există instinctul de activitate care la copil se manifestă sub formă jocului. Jocul poate împlini un mare rol dacă este bine practicat; el deschide copilului perspectiva universului spre care-l educăm și spre care el se dezvoltă.” (Fr. Frobel)

Sociabilitatea reflectă capacitatea omului de a se orienta către o persoană sau altă, de a stabili relații socio-afective în cadrul unei colectivități în funcție de satisfacerea unor trebuințe de ordin material sau spiritual.

Jean Piaget vorbind de socializarea copilului arată că aceasta are loc în mod progresiv și urmând pas cu pas evoluția afectivă și intelectuală. Precizează, de asemenea, că între 3-6 ani se dezvoltă sentimentele individuale (simpatia și antipatia) legate de socializarea acțiunilor. Vârsta între 3-6 ani este perioada de adaptare social accentuată prin achiziționarea modelelor de comportament social, favorizată de lărgirea sistemului de comunicare verbală.

Capacitatea de orientare către o persoană sau alta, de percepere a unei persoane sau a alteia apare timpuriu, însă înțelegerea relațiilor sociale și mai ales a semnificației lor apare mult mai târziu, atunci când dezvoltarea intelectuală și experiența socială au ajuns la un grad superior de maturizare. De obicei reacțiile copilului față de o altă persoană variază în funcție de nevoi și de gradul de satisfacere a acestor nevoi.

De mare importanță în realizarea sociabilității s-a dovedit a fi jocul. Teren unic al coeziunii ocupaționale la vârsta preșcolară. Posibilitatea și necesitatea procesului de socializare a copilului au, de fapt, un caracter absolut obiectiv, pentru că din fragedă varstă copilul se formează ca ființă eminent socială. Colectivul de joc mai restrâns, apoi din ce în ce mai larg, este cadrul în care copilul se formează, pentru care se formează, fiind în același timp etalonul de comparație pentru propria comportare, cadru de referință pentru tot ce inițiază.

Colectivul de joc este locul unde experiența fiecăruia se îmbogățește, personalitatea se conturează, trăsăturile morele se adâncesc, devenind apoi trăsături de caracter. După cum observă și M. Debesse în prefața volumului “Copilul și jocul” –al autorului J. Château, “Jocul ne oferă unul din cele mai bune turnuri de observație de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra copilului- jocul ne permite să urmărim multilateral copilul, în același timp în viață sa motorie, afectivă, socială și morală”.

Indiferent de temă”, de conținutul lor, jocurile sunt forme specific de comportare față de lumea înconjurătoare, față de aspectele cele mai diverse ale realității sociale.

Studiul comportamentului în grup a relevat că odată cu înaintarea în vârstă numărul apropiierilor “prietenos” între copii crește, și descrește în același timp situațiile ostile.

Jocul reprezintă calea de socializare a copilului, fiind în același timp oglinda vieții sociale. Procesul socializării și cel al reflectării vieții sociale realizează o unitate organică exprimată la nivelul jocului preșcolar.

Numeroase studii cu referire la diversitatea jocurilor pun în lumină o anumită situație socială a jocului pe care copilul o reflectă cu consecvență și poate fi urmărită de-a lungul istoriei umanității; jocul devine pe măsură înaintării în vârstă mai apropiat în esență și funcție de ceea ce se numește activitate distractivă.

Dacă condițiile de viață, de mediu, de cultură și civilizație, favorizează și dezvoltarea jocului, în mod logic se ajunge la concluzia că jocul dobândește o funcție de socializare a conduitei și comportamentul copilului încă din etapele cele mai timpurii ale existenței sale.

În măsură în care, imitația un model al cărui analog stilizat și simplificat este conduita ludică, este ușor de înțeles că jocul va capăta o perspectivă mai mare de reflectare cu cât i se oferă copilului modele și prilejuri variate și favorabile de activitate.

Funcția educativă a jocurilor copiilor este condiționată în bună măsură de sistemul influențelor care se exercită pe diverse căi asupra lui, de conținutul impresiilor pe care le dobândește în viața cotidiană, reflectându-le în joc.

La vârstă unei receptivități deosebite copilul preșcolar reflectă oprindu-se la situațiile care l-au impresionat mai puternic: problema care se pune este aceea că realitatea, în ansamblul ei nu înseamnă totdeauna un sumum de note și aspect pozitive iar preșcolarul nu are posibilitatea unei selecții judicioase. Se impune dirijarea și orientarea diverselor surse de inspirație ale jocurilor în primul rând a surselor directe (jucării, mijloace audio-vizuale, fapte de viață, întâmplări) și indirecte (literatură, plastică, teatru).

În aceiași măsură activitatea educativă trebuie orientată în direcția formării la copii a capacității de a diferenția, binele de rău, adevărul de minciună (în limitele premise de joc).

Situațiile de frustrare a trebuințelor și intereeselor ludice reale, lipsa condițiilor normale de viață, de dragoste și căldură familială, de jucării și obiecte accesibile nivelului de dezvoltare preșcolară, constituie o frână puternică în apariția diverselor forme de joc și a reflectării vieții sociale prin joc. Asigurarea ambianței de joc a copilului trebuie să înceapă din primele luni de viață. Odată cu preșcolăritatea, copilul trece din cadrul familiei în colectivitatea socială lărgită a grădiniței, grupul de joc crește, situațiile devin mai complexe, modelele sociale mai numeroase.

Jocul este, la vârstă preșcolară, principalul mijloc pentru realizarea procesului de socializare, proces nu lipsit de dificultăți. Pe de o parte experiența limitată a copilului permite o greoaie adaptare la cerințele vieții în colectiv, pe de altă parte, începutul fiecărui an înseamnă colective eterogene. Cu toate acestea înclinația copilului către cooperarea cu cei din jur este o premisă psihologică care îl determină să-și aleagă partenerii de joc, apoi tovarășii și prietenii.

În realizarea procesului de socializare a copilului, grija educatorului se orientează către introducerea preșcolarului în viață colectivă prin joc, de la bun început în condițiile respectării unor norme de conduită acceptate.

Educarea copilului în acest sens înseamnă, de fapt, introducerea lui treptată în ceea ce constituie condițiile unei vieți de disciplină prin însușirea chiar în procesul jocului a deprinderilor de comportare civilizată care să aibă pe cât posibil o motivație rațională pentru copil. Socializarea este importantă pentru copil, deoarece îl ajută pe acesta să stabilească relații cu cei din jur, să coopereze, să facă proiecte, să le pună în aplicare, să creeze jocuri, să experimenteze.

Bibliografie:

- Chircev Anatole. –“Psihologia copilului” - Editura Didactică și Pedagogică București, 1962;
- Château Jean “Copilul și jocul” – Editura Didactică și Pedagogică, Paris, 1967;
- Emil Verza” Omul jocul și distracția” –Editura tehnologică și enciclopedică, București, 1979.

MODALITĂȚI CONCRETE DE ABORDARE A PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BARABOI GIANINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 21 IAȘI

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității fiecărui individ, de aceea educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială. Activitatea educativă ce se realizează în grădiniță nu poate fi separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. „*Omul nu poate deveni om decât prin educație*”, spune Kant, educație pe care copilul o primește în familie, în grădiniță/școală și de la comunitate.

Printre cele mai importante relații de parteneriat, poate fi menționată *relația dintre părinți și grădiniță*. Această relație se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copil. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psihic-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Pentru realizarea parteneriatului este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi, să fie atrași în adoptarea deciziilor, să se recunoască și să se valorifice informațiile date de ei despre copii. Părinții și educatorii au, în egală măsură, răspunderea eforturilor comune pentru a dezvolta o relație de colaborare.

Grădiniței îi revine rolul de coordonator în cadrul relațiilor ei cu familia – acest rol derivă din faptul că prima este instituție specializată, cu cadre didactice pregătite pentru realizarea sarcinilor educației preșcolare. Rolul grădiniței este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor și de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță. Educatoarea are sarcina de a asigura transparența necesară în cunoașterea de către familie a nivelului de dezvoltarea al copilului, dar și a căilor ce sunt de urmat, a priorităților educaționale din familie. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Părinții pot fi implicați în viața grădiniței pe *căi informale sau formale*. *Implicarea formală* înseamnă participarea la activitățile unui grup de lucru din grupă sau ale unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc grădinița, cum ar fi: Consiliul părinților; Consiliul de administrație; grupul de sprijin al proiectului; un grup de lucru din grădiniță care se ocupă de diverse aspecte (de exemplu: întreținerea clădirii). *Implicarea informală* poate însemna:

- *Implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației preșcolarelor*. Se organizează serile părinților sau zilele de evaluare în care sunt implicați părinți, cadre didactice și preșcolari. Au loc discuții despre progresul preșcolarelor și stabilirea următoarelor ținte.

- *Ajutor acordat preșcolarelor acasă*. Constă în sprijin la efectuarea unor proiecte. Sprijinul poate însemna ajutor propriu-zis sau crearea unui mediu propice în care preșcolarul să se poată documenta.

- *Voluntari pentru activitățile din grădiniță*. Părinții vin la grădiniță să ajute. De exemplu, să-i ajute pe copii să prezinte proiecte individuale, să ajute la desfășurarea activităților instructiv-educative.

- *Participarea la evenimentele din grădiniță*. Părinții vin să asiste la spectacole de muzică, piese de teatru sau alte evenimente similare.

- *Educație la cerere*. Unele activități, cum ar fi cele de limbi străine sau părți ale curriculumului la decizia unității, pot prezenta interes și pentru părinți, nu numai pentru copiii acestora; unora dintre părinți le face plăcere să participe la activități alături de copii.

- *Servicii pentru comunitate*. Grădinițele își pot suplimenta orele de activitate și își pot extinde serviciile (asigurarea de săli sau alte facilități) pentru grupurile provenind din comunitate și pot organiza activități comunitare sau pot facilita asigurarea serviciilor sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau alte instituții de stat.

De asemenea, *rapoartele școlare* reprezintă un mod extrem de important de comunicare cu părinții, oferindu-le acestora informații specifice care îi vor face să înțeleagă mai bine cum se descurcă copiii lor și cum îi pot ajuta să progreseze.

Prezentarea *portofoliilor copiilor* cu lucrările și testele de evaluare constituie modalități eficiente de colaborare cu familiile preșcolarilor, părinții observând manifestările copiilor lor, rezultatul muncii lor, emoțiile, trăirile și comportamentul acestora.

Un rol deosebit îl poate avea *carnetul de mesaje* care este un carnet folosit zilnic pentru a transmite informația de la educator către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: evenimente speciale organizate de grădiniță; proiecte tematice sau teme săptămânale; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; mici temeri sau întrebări.

O idee eficientă este *Ziua de evaluare a progresului*. Aceasta îi implică pe preșcolar, pe părinte și pe educatorul de la grupă în procesul de evaluare, în formularea viitoarelor obiective pentru perioada următoare de evaluare. O astfel de zi este, în mod normal, plasată la mijlocul anului școlar. Preșcolarii vin la grădiniță în acea zi pentru a participa la interviul obligatoriu de evaluare.

Alte metode de informare a părinților sunt: *site-ul grupei/al grădiniței/platforma Google Classroom* (noutăți, evenimente, informații etc.) și *scrisorile de informare* care pot îmbrăca forma unor *scrisori personalizate* realizate de educatoarea grupei prin intermediul cărora părinții sunt informați cu privire la participarea copilului la activitățile desfășurate la grupă.

Cele mai eficiente modalități de concretizare a colaborării cu familia s-au dovedit a fi:

• **vizitele reciproce (familie – grădiniță) - oferă educatorului date prețioase cu privire la climatul educativ din familie, dar presupun și informarea părinților referitoare la activitatea de instruire a copiilor;**

• *întâlnirile periodice cu părinții* - oferă ocazia de interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copiilor, de a iniția schimbări în derularea unor programe;

• *lectoratele* - pe teme propuse de educatoare sau sugerate de părinți, cu scopul unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și psiho-emoțională a copiilor;

• *consultațiile individuale* - oferă posibilitatea informării individuale asupra unor probleme comportamentale ale copilului, a analizei cauzelor ce au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este dată de consecvența aplicării acestora;

• **consilierea educațională a părinților – susținută, de regulă, de cadrele didactice în parteneriat cu consilierul școlar;**

• *participarea părinților la activitățile din grădiniță* - oferă părinților posibilitatea de a cunoaște nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, capacitatea sa de relaționare cu copiii grupei, metodele și procedeele specifice activității preșcolare;

• *vizite, plimbări, excursii, drumeții* - părinții se implică în organizarea acestor activități, participă la sponsorizarea acestora, după caz, se implică în asigurarea siguranței copiilor și trăiesc, alături de ei, emoții pozitive;

• *expoziții cu lucrările copiilor* - asigură accesul părinților la traiectoria evoluției deprinderilor artistico-plastice, practice, cognitive;

• *Ziua Porților Deschise* – o zi pe săptămână când părinții pot asista la activități;

• *distracțiile de vineri* – părinții realizează o activitate amuzantă cu un grup de copii timp de o oră vinerea după-amiaza;

• *sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor* - bun prilej de exersare a unor deprinderi de comportare civilizată, dar și de a genera puternice trăiri emoționale legate de prezența invitaților sărbătoritului (membrii familiei) la manifestările specifice evenimentului;

• *serbările* - dedicate unor evenimente cu semnificație afectivă pentru copii, reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot să împărtășească cu copiii lor, emoțiile unei manifestări cu puternică încărcătură afectivă;

• *afișierul grupei* - oferă părinților informații despre orar, tema săptămânii, cântece, poezii învățate, anunțuri despre spectacole, concursuri etc.

• *jurnalul/revista grupei* - la realizarea cărora părinții înșiși pot avea contribuții (aranjarea fotografiilor, elaborarea unor descrieri, impresii legate de manifestări ale grupei etc.).

Parteneriatul grădiniță - familie rămâne un deziderat prioritar, care prin unitate, convergență și prin completare permanentă în acțiunile educative întreprinse va atinge țelul comun: dezvoltarea personalității copilului de azi pentru formarea omului de mâine.

Bibliografie:

- Cucuș, C. (2022). *Pedagogie*. Iași: Ed. Polirom.
- Ezechil, L., Păiși Lăzărescu, M. (2022). *Laborator preșcolar: ghid metodologic*. București: Ed. V&Integral.
- Glava, A., Glava, C. (2002). *Introducere în pedagogia preșcolară*. Cluj-Napoca: Ed. Dacia.
- Nicola, I., Farcaș, D. (1991). *Pedagogie generală*. București: E. D. P.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PRIMAR: BARBU CRISTINA

MOTTO ”Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților. ” (Valeria Mahok)

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“. Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani, și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Astăzi, „valorile s-au schimbat; sunt valorizate vigilența și inițiativele. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare. În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un

mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite, pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepolitic, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat să zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată dirijat fără însă a-l dădăci la tot pasul.

„DIN PREA MULT SAU PREA PUȚIN...”

PROFESOR MARCELA BARBU COLEGIUL NAȚIONAL MIRCEA CEL BĂTRÂN, RÂMNICU-VÂLCEA

„Omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția ci liniștea colibeii tale te face fericit. Dar voi să faceți după cum vă trage inima, și Dumnezeu să vă ajute și să vă acopere cu aripa bunătații sale. Eu sunt acum bătrână, și fiindcă am avut și am atât de multe bucurii în viață, nu înțeleg nemulțumirile celor tineri și mă tem ca nu cumva, căutând acum la bătrânețe un noroc nou, să pierd pe acela de care am avut parte până în ziua de astăzi și să dau la sfârșitul vieții mele de amărăciunea pe care nu o cunosc decât din frică. Voi știți, voi faceți; de mine să nu ascultați”. Așa începe celebrul roman al lui Ioan Slavici, Moara cu noroc.

Bătrâna lui Slavici ne îndeamnă la cumpătare. La un mod de viață în care primordiale să fie adevăratele valori, cele care dau sens existenței. Dacă ar trăi în vremurile acestea, bătrâneii din roman i-ar fi probabil și mai greu să înțeleagă nemulțumirile celor tineri. Căci, aparent, toți au haine de firmă, gadget-uri de ultimă generație și mașini scumpe. Mașina, geanta, ceasul, și, mai nou, telefonul sunt accesoriile pe care pun ei preț, iar vacanțele trebuie petrecute obligatoriu în locuri la modă. Tirania aparențelor este însă un jug aspru, creează frustrări, obsesii și invidii, alimentate cu asiduitate, sistematic, de media. Puțini sunt cei care își doresc să „fie”, cei mai mulți vor să „aibă”. Desigur, toți sunt gata să afirme că bogăția interioară este cea care contează, dar faptele îi contrazic.

E adevărat că un smartphone bun este indispensabil pentru rezolvarea unor probleme urgente, pentru plata facturilor, pentru cumpărături online sau în călătorii, etc. Există tineri care au deja mici joburi, și care pot face economie de timp și de bani datorită unor aplicații folositoare. Dar sunt de neînțeles părinții care își „dotează” copilul de 11-12 ani cu tot felul de gadget-uri care le ocupă, mai precis, le răpesc timpul de joacă, de socializare, de învățatură sau de somn. Sunt părinți care se îndatorează la bancă pentru a satisface capriciile copiilor, sfidând orice principiu al unei educații financiare corecte. Poate că n-ar fi rău ca, înainte de a arunca cu banii în stânga și în dreapta în funcție de ce mai e la modă, părinții să le explice importanța unui cont de economii, „a unor bani albi pentru zile negre”, să le ofere, în loc de un smartwatch, o banală agendă și un banal pix pentru ca ei să își noteze cheltuielile zilnice și să își organizeze bugetul lunar sau banii de buzunar. Așa cum îi învață pe copii să citească și să scrie, părinții ar trebui să îi învețe și cum să gestioneze un buget, căci competența financiară este o componentă intrinsecă a fiecărei zile.

Educația financiară poate începe cu activități simple, de exemplu pregătirea banilor pentru cumpărături, explicarea modalităților de plată, explicarea modului în care bugetul familiei este repartizat pentru cheltuieli fixe (ipoteka, rata), cheltuieli esențiale (hrană, rechizite), cheltuieli ocazionale (vacanțe, sărbători), economii, etc. Orice familie poate crea un soi de ritualuri alcătuite din bilanțuri și mărturisiri despre cheltuieli, cu sau fără folos, prea mult, prea puțin, prea scump, foarte ieftin. Subiect considerat tabu, problema banilor trebuie abordată în zilele noastre din primii ani de viață, altminteri există riscul ca ei să nu învețe să-și controleze activitatea financiară și să cadă pradă tentațiilor de tot felul, periclitându-și astfel țelurile și visurile. Astfel vor învăța să respecte banii care le vor permite să trăiască, nu în huzur, ci într-un confort senin.

Prin eforturile conjugate ale familiei și ale educatorilor, vor putea fi evitate falimente personale, iar valorile adevărate vor fi plasate pe locuri de frunte, substituindu-se nechibzuinței, lăcomiei; consumerismul va pierde în fața siguranței zilei de mâine.

Sitografie:

https://ro.wikisource.org/wiki/Moara_cu_noroc

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, PRIMUL PAS SPRE SUCCES

**AUTOR: PROF. BARBU MARIANA ANCUȚA,
LICEUL TEHNOLOGIC „TIU DUMITRESCU”**

Psihopedagogia modernă centrată pe copil se bazează pe convingerea că familia este primul educator și cu cel mai mare potențial de educare. Familiile copiilor cu CES sunt adesea responsabile de copiii lor tot restul vieții. La orice copil, în mod particular la copiii cu cerințe educative speciale, gradul de interes și de colaborare a părinților cu școala este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele școlare obținute de copii. Un rol foarte important al școlii în context este acela de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, pentru a face față greutăților cu care se confruntă.

Aflarea unui diagnostic este o veste bună pentru un părinte, iar noi, în calitate de cadre didactice, trebuie să asigurăm sprijin atât copilului aflat în dificultate, cât și părintelui, care, năpădit de emoții și incertitudine s-ar putea simți depășit de situație. Fără să știe, aflarea unui diagnostic clar pentru copilul său este chiar primul pas spre ajutorarea acestuia, spre remedierea unor comportamente negative, prin susținerea celor pozitive, spre îmbunătățirea performanțelor școlare și spre optimizarea și ameliorarea stărilor copilului. În această situație, crearea unui parteneriat solid între corpul profesoral al instituției și părinți este foarte important pentru bunăstarea elevului, pentru a ne asigura că terapia începută are o continuitate în activitatea la clasă. Însă, există și situații în care părintele are o dificultate în acceptarea diagnosticului. În acest caz, consilierea părintelui este necesară pentru a porni demersul recuperator al copilului.

Un prim pas îl reprezintă îndepărtarea sau ieșirea din zona de vinovăție a părintelui. La aflarea diagnosticului, părintele se poate simți vinovat pentru starea copilului sau pentru că nu și-a dat seama de deficiența acestuia mai timpuriu. În funcție de spectrul diagnosticului, de gravitatea acestuia și de posibilitatea sa de recuperare, un cadru didactic suportiv îl va ajuta pe părinte să se elibereze de această vinovăție, având grijă să menționeze chiar că unele comportamente pot fi greu asociate unei anumite tulburări și să îi felicite curajul de a apela la ajutorul lui medic specialist, deoarece doar acesta se află în competența de a pune un diagnostic. De asemenea, este necesar să-i ajute pe părinți să conștientizeze că înainte de a-și îngriji copiii, trebuie să se îngrijească de ei înșiși. Când sunt relaxați, echilibrați psihic, le este mult mai ușor să își ajute copiii. Abilitățile lor de rezolvare a problemelor sunt mai ascuțite și sunt mai puțin tentați să considere comportamentul copiilor ca pe un afront personal sau ca o reflecție a faptului că sunt părinți „buni” sau „raii”.

Un al doilea pas este să îl asigurăm pe părinte că deținem metodele necesare pentru a ușura parcursul recuperator al copilului. În acest caz, o grilă de recuperare și de observare a copilului cu CES poate fi un bun punct de plecare și un moment de certitudine pentru părinte, deoarece acesta poate vedea clar măsurile ameliorative care vor avea loc.

Discuțiile periodice cu părintele sunt benefice, acesta poate avea siguranța faptului că elevul este susținut în tratamentul său și observat de către profesori, dar și de către colegi.

Este necesar să le spunem părinților despre importanța mediului în care trăiește copilul, despre cum acesta îi poate susține sau încetini recuperarea, având grijă la modul în care formulăm adresarea, fiind convingeți că niște părinți care acordă sprijin, acceptă și își îngrijesc copilul, le asigură acestora cel mai bun viitor. Însă, discordia în familie, potențialele probleme psihice sau tulburări ale membrilor familiei (acestea pot fi moștenite, de aceea este posibil să existe o corelare între diagnosticul copilului și un părinte/membru al familiei) o atitudine critică cu privire la comportamentul copilului, îl împing pe acesta într-o direcție greșită, de neputință. O tendință exagerată de critică a familiei poate împinge un elev de gimnaziu cu ușoare deficiențe, dar iubitor și sociabil, spre a deveni un adolescent irascibil, lipsit de dorința a se afirma. Prin consiliere, putem valida anumite stări ale părintelui: nu este mereu ușor să crești un copil, însă nu trebuie să ne lăsăm cuprinși de deznădejde și resentimente, iar când părintele se simte copleșit, primul și cel mai bun lucru pe care îl poate face este să ceară ajutorul, fie unui alt membru din familie sau consilierului din școală. Creșterea stimei de sine este necesară atât în cazul părintelui, cât și în cel al elevului.

Nevoile copilului cu CES, ca și nevoile copilului normal, sunt aceleași: nevoia de o familie stabilă, hrană adecvată, de respect pentru abilitățile lui. Modalitatea în care nevoile sunt împlinite diferă de la familie la familie, de la cultură la cultură. Satisfacerea nevoilor copilului este esențială pentru sănătatea și

dezvoltarea optimă a copilului. Există tendința de a vedea nevoile fizice ale copilului ca fiind o prioritate. Este adevărat că fără hrană, somn, copiii vor muri. Totuși, un copil are nevoie de mai mult decât a i se împlini nevoile de bază: hrană, locuință, sănătate. Un copil are nevoi fizice, emoționale, psihologice, sociale, spirituale. Nevoile se multiplică și se rafinează odată cu creșterea copilului. Potențialul copiilor nu se poate realiza fără respect, fără libertatea de opinie, de acțiune. Dacă îi lipsesc aceste ingrediente, starea de bine psihologic/emoțional este afectată. Nevoile copilului sunt interdependente: niciuna nu poate exista fără cealaltă. Fără sprijinul adulților aceste nevoi nu au cum să se realizeze: vulnerabilitatea, lipsa de putere a copiilor arată că sunt dependenți de adulți. Copiii au nevoie atât de familie, de accesul la sistemul de sănătate și educație.

Comunicarea și colaborarea eficientă dintre cadrele didactice și părinți se bazează pe câteva elemente:

- Respectul (reciproc) – poate fi modelat adesea de către cadrele didactice. Este important să se plece de la premisa că părinții sunt cei mai importanți profesori din viața copilului; respectul și tactul dovedit de cadrul didactic față de complexitatea unor probleme poate induce respectul reciproc;

- Atitudinea imparțială, care solicită gândirea pozitivă și deschisă despre familie, evitarea judecăților evaluative și dezaprobatore. Atitudinea imparțială înseamnă încurajarea familiilor de către cadrele didactice să-și evalueze propriile decizii fără a influența cu propria lor părere;

- Empatia față de părinte poate fi ușor sesizată de acesta prin deschiderea la dialog și comunicare sinceră.

În concluzie, instituirea respectului reciproc, a relațiilor empaticе, ca bază a unei colaborări autentice între cadrele didactice, elevi, familiile lor și specialiști este un proces complex, care cere timp, energie, prudență, empatie și bună credință. Este important de menționat că în acest proces nu numai copiii sunt cei care învață, ci și adulții.

Bibliografie

Să înțelegem ADHD, dr. Christopher Green, Dr. Kit Chee

TULBURĂRILE DE COMPORTAMENT ALIMENTAR

**BARBU NICOLAE HORIA,
COLEGIUL NAȚIONAL "AVRAM IANCU"**

Cele mai frecvent întâlnite tulburări de comportament alimentar sunt anorexia nervoasă și bulimia nervoasă, ele putându-se manifesta indiferent de vârstă, vând o incidență mai mare în rândul sexului feminin, mai ales la vârsta adolescenței.

Anorexia nervoasă reprezintă o tulburare complexă, cu semnificație din punct de vedere fiziologic, psihologic, biologic și social. Această tulburare presupune înfometarea autoimpusă, ceea ce produce o pierdere de minim 15% din greutatea normală a bolnavului. Există persoane suferind de anorexie care ajung la sub 50 % din greutatea normală. Persoana anorexică neagă că are o problemă și nu dorește să se îngrășe, în ciuda evidenței reprezentate de pierderea importantă sau extremă în greutate și a tulburărilor asociate, considerându-se în continuare prea grasă. La femei, pentru a se pune diagnosticul de anorexie, este necesar ca, pe lângă pierderea ponderală, să se înregistreze și amenoreea (disparația menstruației).

Pierderea ponderală excesivă aduce cu sine apariția a numeroase efecte secundare care pot pune în pericol viața, cum este cazul sensibilității crescute la infecții, probleme cardio-vasculare de tipul bradicardiei, creșterea nivelului de cortizol, apariția osteoporozei etc.

Raportul prevalenței femei-bărbați este 20: 1, majoritatea femeilor suferind de anorexie având vârste cuprinse între 14 și 30 de ani.

Criteriile de diagnostic conform DSM-IV-TR presupun existența mai multor simptome: refuzul pacientului de a se încadra în greutatea normală corespunzătoare vârstei și înălțimii sale; teama puternică de creșterea în greutate și de obezitate; probleme în evaluarea greutății și aspectului propriului corp, precum și negarea pierderii în greutate; amenoreea (lipsa menstruației timp de minim 3 luni consecutive).

ICD-10 cuprinde aceleași criterii, la care se adaugă: existența unor tehnici de inducere a scăderii în greutate sau menținerea la o greutate scăzută, prin vomisme autoinduse, evitarea anumitor alimente, efectuarea de exerciții fizice în exces, utilizarea de medicamente care scad apetitul sau de diuretice; apariția unor tulburări endocrine, exprimate prin amenoreea la femei și prin impotență și scăderea libidoului la bărbați, creșterea nivelului de cortizol, modificări în metabolismul periferic al hormonilor tiroidieni, afectarea secreției de insulină; probleme de dezvoltare în condițiile apariției înainte de pubertate.

În bulimie, nu este necesar ca pacientul să fie subponderal, nu apare amenoreea, persoana este mai instabilă din punct de vedere afectiv și pot apărea tulburări comportamentale. Conform DSM IV, bulimia implică o serie de simptome: episoade recurente de supraalimentație (binge); comportamente de tip compensatoriu cu scopul prevenirii îngrășării, de tipul vomismentelor autoinduse, utilizării de laxative, efectuării de exerciții fizice în exces.; persoana se autoevaluează în funcție de aspectul corporal și de greutate.

Importanța acestei probleme constă în insuficiența cunoașterii sale. Populația cu risc nu conștientizează întru totul efectele produse de aceste tulburări. Impactul acestor manifestări se răsfrânge la mai multe nivele fizic, psihic, social, moral.

Descoperirile făcute în anii 1940, 1950 au focalizat atenția cercetătorilor interesați de comportamentul alimentar asupra a două regiuni din hipotalamus: partea laterală și partea ventromedială. Mulți ani cercetătorii au crezut că cele două regiuni controlează foamea și sațietatea, una jucând rol de accelerator, iar cealaltă de "frână". După distrugerea hipotalamusului lateral, animalele au încetat să mai mănânce și să bea, stimularea electrică a aceleași regiuni provocând efectul invers. Leziuni la nivelul hipotalamusului ventromedial au determinat supraalimentația ceea ce a condus la obezitate, în timp ce stimularea electrică a dus la subalimentație. Timp de aproximativ 2 decenii după aceste descoperiri, cercetătorii au sprijinit ipoteza conform căreia aceste regiuni din hipotalamus reprezintă centrul foamei și al sațietății. În anii '70, cercetătorii au pus în evidență faptul că în urma acestor leziuni, șobolanii prezintă și alte simptome comportamentale: animalele de-abia se mișcau și dădeau puțină atenție stimulilor din jur. Stricker și Zigmond (1976) au ajuns la concluzia că efectele comportamentale ale leziunilor la nivelul hipotalamusului lateral, ce includeau și "reprimarea hrănirii", se datorau distrugerii axonilor dopaminergici din fasciculul nigrostriat care trece prin această regiune, și despre care se știe că are un rol important în controlul mișcării. (Hsu, L. K. G. et al, 2002)

Cercetările ulterioare au arătat că hipotalamusul lateral reprezintă baza neurobiologică a hrănirii. Leziuni neurotoxice din această regiune folosind acid ibotenic, care distruge celulele, produc o scădere a ingerării de alimente pe o perioadă lungă de timp și scădere în greutate. Stimularea hipotalamusului lateral cu acizi aminoexcitatori determină creșterea ingerării de alimente. Astăzi se știe că aceștia activează două populații de neuroni din hipotalamusul lateral care stimulează foamea și scade rata de metabolize, păstrând în corp energia înmagazinată. Neuronii secretă două tipuri de neurotransmițători: hormonul ce înmagazinează melanină (melanin-concentrating hormone MCH) și orexină. Injecții fie cu melanină, fie cu orexină în ventriculii laterali sau în alte regiuni ale creierului induce foame. Șobolanii deprivați de hrană prezintă un nivel de ARN mesager pentru melanină și orexină crescut. (Legg, C. et al, 1994)

Neuronii care eliberează melanină și orexină își trimit axonii în diferite structuri ale creierului implicate în motivație și mișcare, incluzând neocortexul, substanța cenușie periaeductală, formațiunea reticulară, talamusul și locus ceruleus. Acești neuroni au conexiuni cu neuronii din măduva spinării care controlează sistemul nervos autonom ceea ce explică modificările ratei metabolice induse de acești neuroni.

Semnalele metabolice ale foamei determinate de privarea de glucoză și lipide provin de la detectorii ce se găsesc în ficat și măduva spinării. În acest proces sunt implicați neuronii secretori de neuropeptidul Y(NPY), un stimulator foarte puternic al ingerării de alimente.

Neuropeptidul Y acționează în hipotalamus în două direcții: când este injectat în hipotalamusul lateral determină comportamentul de hrănire, când este injectat în nucleul paraventricular, localizat în hipotalamusul medial, în jurul părții dorsale a ventriculului III., produce efecte metabolice, ce includ

eliberare de insulina și glucocorticoizi, reduce descompunerea trigliceridelor în țesutul adipos și scade temperatura corpului.

Nivelul de neuropeptid Y este afectat de semnalele de foame și sațietate; nivelul de neuropeptid Y din hipotalamus crește în urma deprivării de hrană și scade în urma supraalimentării. De asemenea neuropeptidul Y pare să aibă efecte multiple: stimulează hrănirea, reduce pierderea de energie prin conexiunile lui cu nucleii paraventriculari, împiedică ovulația prin reducerea eliberării de gonadotropină și inhibă comportamentul sexual. Studiile au arătat că activitatea crescută a neuronilor ce secretă NPY din nucleul arcuat inhibă secretarea hormonilor gonadotropi de glanda pituitara anterioară, ceea ce determină sterilitate temporală.

Rezumând, activitatea neuronilor melanici și orexinici din hipotalamusul lateral crește ingerarea de alimente și scade rata metabolică. Acești neuroni sunt activați de neuronii ce secreta neuropeptidul Y din nucleul arcuat. Aceștia din urma proiectează în nucleul paraventricular, care este implicat în controlul secretării de insulină. (Hsu, L. K. G, et al, 2002)

O posibilă explicație a anorexiei din punct de vedere evolutionist este când hrana este puțină și foamea este pe cale să înceapă, oamenii și animalele își îndreaptă activitatea exclusiv spre căutarea hranei. Dar, când sunt înfomețați, indivizii cu o tendință genetică pentru anorexie se simt "sătui" și plini de energie, după cum explică anumite criterii din DSM.

BIBLIOGRAFIE

- Baciu, I., Fiziologie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977
- Bucur, Gh. E., Popescu, O. (coord.), Educația pentru sănătate în școală - manual orientativ, Editura Fiat Lux, București, 1999
- Comitetul Național pentru Alimentație și Nutriție, "Plan Național de Acțiune privind Alimentația și Nutriția Populației", 2015, <http://www.amrorg.ro/>, Asociația Medicală Română
- Comper, M., Adevărul științific despre nutriție și sănătate: ce ar trebui să știe toată lumea, 2015 postat pe site-ul: <http://www.descopera.ro>
- Damian, Ș., Legumele și fructele prelungesc viața – studiu, 2015 postat pe site-ul: <http://nutritionist.info.ro/>
- Hâncu, N., Alimentația sănătoasă: Regulile de bază recomandate de nutriționiști, 2015, publicat online: <http://www.eva.ro/dietafitness/nutritie/alimentatia-sanatoasa-regulile-de-baza-recomandate-de-nutritionisti-articol-67666.html>
- Ionescu-Târgoviște, C., Necesitate și abuz în alimentație, Editura Medicală, București, 1981
- Olinescu, R. M., Totul despre alimentația sănătoasă, Editura Niculescu, București, 2002
- Rădulescu, E., Alimentația inteligentă, Editura "Viață și sănătate", București, 2003
- Stăncioiu, N., Rolul fiziologic al elementelor minerale în organismul animal, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1981
- Șteflea, D., Viața rațională, izvor de sănătate, Editura Medicală, București, 1983
- Vlad, M., Evaluarea Stării de Nutriție a populației în Relație cu Consumul Alimentar, INSP, Raport pentru Sănătate și Mediu, 2013

PROVOCĂRILE EDUCAȚIEI ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ PROF. ÎNV. PRIMAR BĂRCAN FLORINA FLAVIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ DIMITRIE CANTEMIR ORADEA

„Omul nu poate deveni om decât prin educație”- spunea Kant, prin urmare omul nu se naște om: „ tot ceea ce constituie umanitate: limbajul și gândirea, sentimentele, arta, morala – nimic nu trece în organismul noului născut”- fără educație

Menirea educației este aceea „ de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”.

Educația este unul dintre fenomenele care a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. De la acțiunea empirică de pregătire a tinerei generații pentru viața socială educația a parcurs un drum lung devenind o adevărată știință cu statut propriu. Epoca actuală a informatizării, a călătoriilor interplanetare, a interdependențelor culturale, economice sau de altă natură, pune probleme cu care omenirea nu s-a confruntat niciodată în istoria sa. Obiectivată în cele trei ipostaze (formală, nonformală și informală), educația este chemată să formeze personalități ușor adaptabile la nou, creative și responsabile.

Realitatea contemporană demonstrează că rolul școlii nu numai că nu s-a diminuat, ci a devenit tot mai complex. Ideile libertății și descătușării, umanismului și creativității în educație ne îndeamnă să distrugem zidul de nepătruns al gândirii materialiste care ani în șir a creat stereotipii eronate. În actualul context, avem nevoie de o educație dinamică, formativă, centrată pe valorile autentice. În societatea actuală, caracterizată prin, mobilitate economică, politică și culturală, noua ordine educațională nu se concepe fără avangarda mișcării pedagogice teoretice și a praxis-ului educațional. Specialiștii sunt de acord cu patru teze pe care trebuie să se bazeze acțiunea constructivă:

- educația este azi în centrul preocupării tuturor popoarelor;
- învățământul trebuie să fie considerat în orice societate, ca un ansamblu omogen, care să reflecte nevoile societății și mijloacele de care dispune pentru satisfacerea lor;
- criza existentă se manifestă pe două planuri: decalajul existent între aspirațiile indivizilor și nevoile societății, pe de o parte, și capacitățile
- sistemului de învățământ, pe de altă parte, și prăpastia existentă între țările în curs de dezvoltare și cele industrializate.

Marile probleme cu care se confruntă omenirea cer o rezolvare urgentă, prin folosirea celor mai eficiente mijloace și forme de educație. Se consideră că abandonarea valorilor tradiționale ale educației, lipsa unui sistem axiologic de educație prin valori și pentru valori și criza de conștiință morală și spirituală a adus școala și educația în fața imperativelor lumii contemporane.

S-a considerat că dezvoltarea nu poate fi autentică fără pace, că pacea nu poate fi autentică fără respectarea drepturilor omului și asigurarea libertăților fundamentale, că, la rândul lor, aceste libertăți și drepturi sunt iluzorii acolo unde domnește mizeria, foametea și analfabetismul. Aceste evoluții l-au condus pe Aurelio Peccei la introducerea unui nou concept, acela de *problematică a lumii contemporane*.

A. Toffler afirma că trebuie create „consilii ale viitorului” care au nevoie de planificatori profesioniști, dar și de studenți, de tineri care caută responsabilitățile și le văd ca fiind aducătoare de beneficii și satisfacții.

Conceptul s-a impus și este folosit astăzi în mod frecvent. El pune în lumină tocmai caracteristicile acestei problematice, care se impune atât colectivităților naționale, cât și grupurilor și în cele din urmă persoanelor.

Pe ansamblu, problematica lumii contemporane prezintă:

- caracter universal, în sensul că nici o țară de pe glob și nici o regiune nu se poate plasa în afara acestei problematice;
- caracterul global, în sensul că ea afectează toate sectoarele vieții sociale, constituind o sursă de probleme deschise și, în unele cazuri, de dificultăți atât pentru sfera vieții materiale, cât și pentru cea a vieții spirituale;
- o evoluție rapidă și greu previzibilă, în sensul că oamenii se văd puși în fața unor situații complexe pentru care nu sunt pregătiți, pentru abordarea cărora nu au metode sau soluții adecvate;

- caracterul pluridisciplinar, adică cu conexiuni puternice și numeroase în fața acestor demersuri epistemologice; oamenii, tentați să folosească demersuri unidisciplinare și nu pluridisciplinare, se văd dezorientați;

- caracter prioritar și presant, în sensul că presiunile exercitate asupra comunității mondiale și a fiecărei comunități naționale sunt puternice, de neeludat, cerând răspunsuri prompte, ingeniozitate și deseori eforturi financiare importante.

Viitorul educației constituie o prioritate a comunității mondiale; națiunile au nu numai dreptul, dar și datoria de a se sprijini reciproc pentru ca prin educație, cultură și știință să ajungă la pace, progres și prosperitate și nu la haos, la dezumanizare, la disperarea provocată de un mediu în continuă degradare.

Se afirmă pe bună dreptate, că unul dintre elementele definitorii ale societății contemporane este schimbarea. Noul mileniu în care pășim a moștenit însă multe probleme sociale, economice și politice, care, deși au marcat în mare măsură ultima jumătate de secol, sunt departe de a-și fi găsit soluțiile. Dintre aceste probleme menționăm: terorismul internațional, rasismul, creșterea numărului săracilor, a analfabeților și a șomerilor, etc.

Analfabeți nu sunt doar cei ce nu știu să scrie și să citească, ci și cei care au deficiențe în cunoștințele de bază, vorbindu-se de analfabetismul funcțional, iar mai nou și de cel computerial.

Educația caută să contribuie la ameliorarea acestor probleme prin acțiuni specifice de prevenție. Datorită eșuării în a găsi soluții putem spune că educația se află în situație de criză. Prin criză se înțelege decalajul dintre rezultatele învățământului și așteptările societății. Dintre soluțiile specifice și generale găsite enumerăm:

- inovații în conceperea și desfășurarea proceselor educative;
- introducerea noilor tipuri de educație în programele școlare;
- întărirea legăturilor dintre acțiunile școlare și cele extracurriculare;
- formarea inițială și continuă a cadrelor didactice;
- conlucrarea dintre cadre didactice, elevi, părinți și responsabili de la nivel local;
- organizarea de schimburi de informații între statele europene;
- regândirea procesului de educație în vederea integrării cu succes a tinerilor în viața profesională și socială.

Impasul în care a intrat școala contemporană a fost provocat de trei categorii de explozii: explozia cunoștințelor, explozia demografică și explozia aspirațiilor. Datorită dezvoltării științei și tehnicii, s-a acumulat o imensă cantitate de informație care depășește posibilitățile de asimilare oferite de tehnicile de instruire din trecut.

În vederea facilitării adaptării la schimbare, ideal este ca educația să asimileze direcția, conținutul și ritmul dezvoltării sociale, să-și prefigureze conținutul în funcție de exigențele societății viitoare, să pregătească omul pentru a se adapta la schimbare, prevenindu-se sau limitându-se stresul schimbării.

Prin urmare, modul de dezvoltare a lumii contemporane este legat, în mare măsură, de modul în care educația poate să satisfacă cerințele acestei dezvoltări.

Răspunsurile educației se situează pe două mari planuri: unul al lărgirii ariei și conținuturilor educației și altul constituit din inovațiile în conceperea și efectuarea proceselor educative. În primul caz se impune o elaborare riguroasă a educațiilor, iar în al doilea caz se impune problema regândirii procesului de educație, în privința orientării, dimensionării, instrumentalizării elementelor de conținut, în vederea integrării tinerei generații în viața socială prin intermediul profesiei.

Problemele lumii contemporane au impus constituirea unor noi tipuri de educație dintre care:

- educația relativă la mediu (educația ecologică);
- educația pentru pace și cooperare;
- educația pentru participare și democrație;
- educația pentru sănătate;
- educația interculturală;
- educația în materie de populație sau demografică;
- educația economică și casnică modernă;
- educația pentru drepturile omului;
- educația pentru schimbare și dezvoltare;
- educația pentru comunicare și mass-media;

- educația nutrițională;
- educația pentru timp liber.

Noile educații s-au impus într-un timp foarte scurt, dat fiind faptul că ele corespund unor trebuințe de ordin sociopedagogic din ce în ce mai bine conturate.

Fără îndoială, lista *noilor educații* nu se încheie aici. Proliferarea lor creează dificultăți autorităților în ceea ce privește includerea lor în planurile de învățământ.

Conținuturile, finalitățile și obiectivele noilor educații propun un demers prin care educația încearcă să răspundă exigențelor lumii contemporane și să producă o schimbare a actului educativ în favoarea educației bazată pe învățare inovatoare, societală și adaptabilă.

Noile educații sunt definite la nivelul programelor și a recomandărilor UNESCO ca răspuns la imperativele lumii contemporane. Procesul declanșat stimulează trecerea de la demersurile specifice la abordările globale, interdisciplinare și permite aprofundarea unor probleme sociale care cer soluții concrete: democrația, pacea, mediul, alimentația, sănătatea etc. aceste educații trebuie să fie gândite în condițiile optimismului pedagogic, putând facilita descoperirea răspunsurilor la problemele cu care se confruntă fiecare generație.

Modurile de a grupa sau prezenta noile tipuri de conținut variază, dar obiectivele lor sunt aceleași. Școala contemporană nu mai poate ocoli această problematică interdisciplinară care este a tuturor profesiunilor și a tuturor cetățenilor capabili să-și îndeplinească rolurile sociale, etice și politice care le revin. Introducerea noilor educații se face prin intermediul a două strategii: a) **prima strategie** vizează promovarea unor noi modele consacrate diferitelor educații mergând până la crearea unor noi discipline mai cuprinzătoare (educația civică, educația cetățenească, educația globală etc.);

b) **a doua strategie** presupune infuzia de elemente noi în conținuturile tradiționale, strategie adoptată în multe țări, inclusiv în țara noastră.

În aceste condiții noile educații vin să pregătească un comportament adecvat, adică rațional care să atenueze în parte socul viitorului.

BIBLIOGRAFIE

1. Tomșa, Ghe., 2005, *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, Ministerul Educației și Cercetării
2. Toader, A. D., 1995, *Psihologia schimbării și educația. Polarități și accente ale procesului educațional*, EDP, București

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: BÂRDA MARIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ DUMBRĂVIȚA, MARAMUREȘ

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”
(Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-o noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil sau pe lângă copil este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

BARMOȘ LOREDANA MIRELA PALATUL COPILOR ORADEA, STRUCTURA CLUBUL COPILOR SALONTA

Școala este instituția în care se realizează educația organizată a viitoarelor generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui copil capabil să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Activitatea didactică de bună calitate constituie un suport pentru progresul constant al copilului în plan psihic și social. Copilul își va dezvolta potențialul nativ în măsura în care școala va reuși să îl identifice corect, să îl cultive, dar nu va omite să se implice în modelarea influenșelor care nu aparțin orei de curs. Educația este o acțiune la care își dau mâna școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

➤ părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;

➤ părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;

➤ responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită. Este o sarcină a școlii, a profesorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecturate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

Bibliografie:

1. Dr. Bunescu Gheorghe “Democratizarea educației și educația părinților”, Institutul de Științe ale Educației
2. Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R: A: , București, 1998
3. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993
4. Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997

O BUNĂ RELAȚIA GRĂDINIȚĂ –FAMILIE SURPRIZA DE CRĂCIUN

PROF. BĂRUȚIA LIANA LICEUL VOCAȚIONAL PEDAGOGIC NICOLAE BOLCAȘ, BEIUȘ

După cum bine se știe familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatoarea să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a celui ce urmează a se forma pentru viața de adult ce o va avea, preșcolarul.

Sunt numeroase interacțiunile prin care educatoarea creează și păstrează o bună relație cu familia preșcolarului, precum activități comune, vizite, lectorate, sărbătorirea zilelor de naștere, dar și serbările.

Asupra acestora din urmă mă voi opri în cele ce urmează și voi expune un program de Crăciun pregătit de micuți pentru părinții și bunicii lor.

Colindătorii:

- Am venit să colindăm
De bine să vă urăm,
Sănătate, mult noroc
Și tot anul plin de rod!
Colindăm de sărbători,
Noaptea pe la cântători
Și această zi să fie
La mulți ani, cu bucurie
Că-i seara de Ajun
Colindăm pentru Crăciun.
La mulți ani, s-aveți folos,
De nașterea lui Hristos!

URARE

Acum în prag de sărbători
S-aveți în suflet numai flori
Lumina să vă călăuzească.
Credința-n Dumnezeu să vă-ntărească.
E postul sfânt, e postul de Crăciun,
În care omul e merit să fie bun.
Smerit în rugăciune să trăiască
Pe Dumnezeu și pe Iisus
Să îi cinstească.

IARNA

Bine-ai sosit, crăiasă iarnă,
Cu-alai de mândre sărbători
Bogată-n datini și-obiceiuri,
Cu dalbe flori și cu ninsori.

Cad fulgii albi și sclipitori
Și-n dansul lor lin și ușor
Coboară îngeri drăgălași

Ce vin în vis la copilași.

Bine-ai sosit, crăiasă iarnă,
Tu ni-l aduci pe Moș Crăciun
Să îl primim cum se cuvine,
Căci Moșul, uite-l vine,
Cu daruri multe de pe drum.

POVESTEA LUI IISUS

Am să vă spun povestea
Unui copilaș,
Ce se născu umil în iesle
Căci nu avu lăcaș.

Iisus, micuțul se numește,
Maria-i mama lui,
Cu Iosif ea călătorește,
Că așa Domnul vru.

Dar noaptea-ncet, încet se lasă
Ei bat umili din casă-n casă
Un adăpost să își găsească
Maria să poată să nască.

- Of, Iosife mergi încet
Că mi-e greu și nu mai pot.
Pruncul vrea ca să se nască.
Noi n-am găsit nici o casă.
Că e seara de Ajun
Și noi suntem tot pe drum
Un locaș vreau să gălesc
Să nasc pruncul cel ceresc.
Fiul Tatălui prea sfânt
În astă lume pe pământ
În seara sfântă de Crăciun
Iisus se naște pentru tot creștinul bun.

În iesle jos, pe fân uscat
Se naște-al lumii Împărat
O mare stea a apărut
Semn că Mesia s-a născut.

Păstorii cu toți au venit
La pruncul cel făgăduit
Micuțului s-au închinat
De-a pururi fie laudat!

Se mai văd venind călări
Trei crai mari, având la ei
Daruri sfinte pregătite
Lui Iisus îi sunt menite.

După stea călătoresc
Și la staul se opresc,

Apoi în genunchi rostesc:
- O, Mesia, mult iubit,
De departe am venit
Ție să ne închinăm
Daruri să îți aducem!

O Iisuse, prunc ceresc,
Toți creștinii te slăvesc
Și pe Tatăl Tău cinstesc
Mulțumind cum se cuvine
Că ni te-a trimis pe Tine
Să mântuiești astă lume.

O, Maria, maică sfântă
Îngerii în ceruri cântă
C-ai născut prunc luminat
Mesia, mult așteptat.

COLINDE

Se aud colinde în zare
Cântă întreaga suflare
Sărbătorile-au sosit,
Bradul este împodobit.

Cete de colindători
Îți urează până-n zori:
Florile-s dalbe de măr
Noi pe Iisus laudăm.

Ascultați colinda noastră
Și-apoi ne cinstiți la masă
C-am ajuns cu toți Crăciunul,
Cum vru Dumnezeu preabunul.
Fiului Său s-ai cântăm,
Și în inimi să-l purtăm.

Nașterea Ta, Doamne, sfinte,
O vestim, Hristos iubite!

CREȘTINUL BUN

Dacă ești un creștin bun
Îl ajuți pe Moș Crăciun.
Dacă ai suflet milos
Îl primești azi pe Hristos.

Pe Hristos astăzi născut,
Într-o iesle așternut.
În seara Ajunului
Sfântă a Crăciunului.

Tot creștinu-i bucuros,
În inimă-i cu Hristos!
Lumina-n suflet i-a pătruns
Prin nașterea lui Iisus.

LA COLINDAT

Ce minunat mai ninge afară.
Și pare-se că s-a înoptat
Dar nu ne ducem la culcare,
Ci toți pornim la colindat.

Răsună glas de veselie,
Prin toate străzile din sat
E semn că vin colindătorii,
Cu gândul bun cu sufletul curat.

Cu clopoței, cu zurgălăi,
La poarta noastră s-au oprit
Ca să ne binecuvânteze,
Că astăzi, Iisus s-a născut.

MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun e așteptat
De copii și-ntregul sat
Să le-aducă tot ce poate,
Dar și multă sănătate.

Bradul este pregătit,
Uite Moșul a sosit.
C-un sac mare în spinare,
Și-a adus la fiecare
Ce-au cerut prin scrisoare.

Hai, copii, cu totii cântați
Pe Moșul să-l bucurați,
Că-i bătrân și obosit
Și încă n-a isprăvit
De umblat cu colindatul
Și cu daruri în tot satul.

COLINDĂTORII

Noi suntem mici colindători
Și am pornit la colindat,
Colinda sfântă din străbuni,
Cu ea în suflet am plecat.

De sărbători, în orișicare an
Cu bucuria-n inimi vă vestim
Căci s-a născut pe-acest pământ,
Domnul Iisus! Ce mult noi îl iubim.

Noi suntem mici, dar visele ni-s mari,
Și-n anii care vin, cu toții vom spera
Cu-același gând, cu bucuria de copil,
La cer, noi o colindă vom înălța.

BRADUL

Ce bucurie și ce veselie!
Copiii nu mai pot de nerăbdare,
Să-mpodobească bradul cu ghirlande,
Că vine Moș Crăciun, un oaspete mare.

Bradul cu globuri și steluțe mii,
Ca-ntr-o poveste strălucește
Dar nu e vis, e-adevărat,
Căci astă seară,
Moș Crăciun sosește!

IISUSE

O, Iisuse, bun Iisuse,
Noi la tine azi venim
O, Iisuse, bun Iisuse,
Din suflet îți mulțumim.

Azi e zi de sărbătoare
Azi e ziua de Crăciun
Îți aducem o-nchinare
Dumnezeule cel bun.

O colindă drag Iisuse,
Noi cei mici îți înălțăm
Să ne crești în sănătate,
Noi, Iisuse, te rugăm!

VINE MOȘ CRĂCIUN

Astăzi vine Moș Crăciun
Că e seara de Ajun.
Moș Crăciun cel năzdrăvan,
Vine-n fiecare an.

Chiar de vântul viscolește,
Moșul la drum tot pornește.
Cu sania de daruri plină
La copii, el o să vină.

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Astăzi cu totți îți vom spune:
Cântece și-o poezie
Ca să ne dai jucărie.

MOȘ CRĂCIUN

Bate-ncet la a mea poartă,
Și deschid nerăbdător,
Moș Crăciun mă-nbrățișează
Și îmi dă câte-un cadou.

Îl poftesc să stea la masă,
Lângă brădulețul meu,
Moș Crăciun zâmbește vesel,
- Mulțumit de darul meu?

Bucuros mă pregătesc,
Pe Moșul să-l răsplătesc
Îi recit o poezie,
La anul ca să mai vie.

CRĂCIUNUL

A sosit Crăciunul!
Numai bucurie,
Toți copiii spun că:
Moșul o să vie!

Ei au fost cumiți,
Și au așteptat
Ca Moșul cel drag,
Să se-ntoarcă-n sat.

An de an sosește
Moș Crăciun cel bun
Încărcat cu daruri
De pe lungu-i drum.

Iubește copiii
Și cu drag le-mparte,
Tot ce are-n sacul
Dus cu greu în spate.

CANTECE SI COLINDE DE IARNA:

1. Iarna ne-a sosit in zori
2. Mos craciun cu plete dalbe
3. Astazi s-a nascut Hristos
4. Iata vin colindatori
5. Incarcat cu cosuri pline.

JURNALUL PITICILOR

PROF. BEJENARIU ANCA GRĂDINIȚA P. P. "RIKI-PRIKI" REȘIȚA

Activități extracurriculare au mari valențe educative. Ele oferă posibilitatea unei exprimări libere, creative, nu numai a copiilor talentați într-un domeniu sau altul, ci a tuturor copiilor, fiecare contribuind, în felul lui, la succesul comun al clasei, al grupului. Aceste acțiuni au un rol formativ, dar ele își ating obiectivele numai dacă antrenăm copiii la realizarea lor, scoțând în evidență capacitățile intelectuale, afective, estetice și fizice ale fiecărui copil în parte. *Actorii* trebuie încurajați pentru crea o stare de buna dispoziție și pentru a îi stimula să participe cu interes la pregătirea și desfășurarea activității.

Serbările sunt momente de maximă bucurie, atât pentru copii, cât și pentru părinți, solidifică personalitatea viitorilor adulți. Toate acestea, munca lor, activitățile lor extracurriculare, aduc căldură în suflete, sporește imaginația, entuziasmul și stimulează gândirea creatoare și critică.

Mama este o ființă unică pentru fiecare dintre noi și este specială pentru fiecare copil. Astfel, că an de an noi ne dorim să transformăm ziua de 8 martie într-o sărbătoare, atât pentru copii, cât și pentru mămici, arătându-le aprecierea noastră. Astfel, noi la grupa mare-Piticii de la Grădinița cu Program Prelungit "Riki-Priki" Reșița, am pregătit un telejurnal aparte: Telejurnalul Piticilor.

Decorul a presupus: studioul știrilor, cadrul tv, reporterii, invitații. Fiind un proiect discutat cu preșcolarii, aceștia au lucrat cu foarte mare plăcere la realizarea materialelor, aranjarea scenei. A fost o bucurie regizarea scenetei surpriză, care nu a avut în conținut poezii, doar câteva cântece, dansuri și, bineînțeles, interviurile.

Vă prezint un fragment din sceneta de 8 martie oferită de copiii grupei mari mămicilor.

Se începe cu prezentarea evenimentului la care sunt invitate mămicile:

-Bună ziua, vă spun Andreea.. ... dar nu Esca!

-Bună ziua vă spune și Cristian.. ... dar nu Țopescu!

-Bine ați venit! Astăzi vă prezentăm Jurnalul Piticilor!

-Este un jurnal dedicat. .. MAMEI!

-Iată conținutul Jurnalului: interviuri, invitați speciali, cântece, meteo.

-În continuare e vă prezentăm știri de pe alte meleaguri cunoscute nouă, din Anglia, cu titlul „English, my love” (pot fi introduse cântece, jocuri în limba engleză).

-Acum vom preda legătura colegului nostru din teren, Robert. Bună ziua! Pe cine avem invitat în interviul tău?. ...

-Le mulțumim colegilor și Piticilor 8 Martie vă prezentăm METEO!

Reporter:

-Bună ziua! Iarna grea și rece a încercat să revină, dar iubirea din sufletul nostru a alungat-o și primăvara vine cu pași mici și grăbiți. Ploile nu au ce căuta zilele acestea pe la noi, iar norii întunecați cu siguranță vor fi alungați.

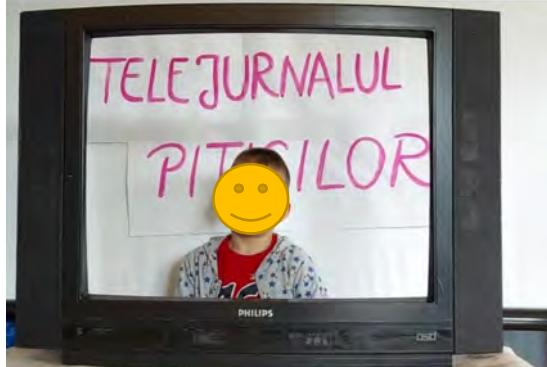
-Temperaturile vor crește, sperăm cu cel puțin 8 grade, doar luna Martie este de 8 ori mai plină căldură și de iubire pentru mămicile noastre. În zi de sărbătoare, soarele încălzește întreaga lume, vrând să lumineze chipul frumos al mamelor.

De aici pornește imaginația cadrului didactic, dar și a copiilor. Aceștia sunt o sursă nemărginită de creativitate, dacă sunt lăsați să fie liberi, dacă sunt stimulați, încurajați. Am pus accent pe creativitatea și spontanitatea copiilor, unii fiind reporterii de teren, alții intervievații: cosmonauți, scafandrii, florari, pictori, bucătari etc. Numărul rolurilor poate varia în funcție de decorurile avute, de numărul de copii.

Pregătirile: recuzita necesară scafandriului

**Vă prezentăm:
Telejurnalul Piticilor**

Telejurnalul continuă alături de cosmonatul nostru ce pleacă să culegă stele pentru mama.

Jurnalul continuă cu știri sportive.....

Bibliografie

- Cosmovici A., Iacob L., „Psihologie școlară”, Editura Polirom, Iași, 2005
- ***Ghid de bune practici pentru educație timpurie a copiilor între 3-6/7 ani. 2008
- *** „Creativitate în învățământ”, Editura Terra, Focșani, 2004

Reporterul piticilor
alături de renumitul cântăreț.....
ce melodii frumoase a compus
pentru mămici

..la emisiunea
MasterChef a piticilor....

Telejurnalul Piticilor
prezintăMeteo

DIN SUFLET PENTRU MAMA ...

BEJENARU ANCA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PREUTEȘTI

*Mamă, suflet cald,
oferind tot ce ai, tot ce știi, tot ce ești,
fără să simți că risipești.*

*Mamă, gând bun,
potir nesecat de răbdare,
dai din iubire și ea se face tot mai mare.*

*Mamă, ți-ai făcut din inimă lăcaș
și ai înghesuit acolo toată dragostea pentru-al tău copilăș.*

*Toți copiii: Bună ziua, ziua bună
Dragi oaspeți: vă salutăm!
Suntem astăzi împreună
Pentru MAMA să cântăm!*

Vrem să fie ziua mamei
Mai frumoasă decât toate
Cum e dragostea ei mare
Și nespusa-i bunătate!

Soare, azi de ziua mamei
Mai frumos să strălucești
Și din cerul cel albastru
Pe toți norii să-i gonești!

*Cântec: Mama coace pâine
Soare în ferestre
Soarele e unul,
Mama una este!
La la la la la la
La la la la la
La la la la la la
La la la la la (muzica -Tudor Gheorghe)*

Sus pe dealuri primăvara
Umblă și presară flori
Și-n văzduhul de mătase
Se zăresc vâslind cocori
Se întoarce rândunica cea voioasă iar la noi
Oh, mămico, pentru tine au venit toate înapoi!

Primăvară veselă,
Spune-mi: pentru mama vii?
Parfumându-i zâmbetul
Cu ghiocei albi și zurlii?
În luna lui Mărțișor
Florilor le este dor
Să se strângă pe-nserat

Prin grădini să stea la sfat.

Tot atunci în taină mare
Se-mbracă de sărbătoare
Cu rochițe colorate
Din petale parfumate.

-Știți de ce se gătesc ele
Și se strâng în buchețele?
-Ca să fie dăruite
Mamelor noastre iubite!

Sărut mâna, mamă bună
Rog și florile să-ți spună
Că îmi ești așa de dragă,
Una în lumea asta întregă!

*Cântec: De dragul tău, pământul
De ghiocei e plin
Și vin cocori în zare
Și cerul e senin.*

*Refren
Mama-i zâmbet,
Mama-i dor,
Mama-i aripă în zbor,
Mama-i toate câte sunt,
E iubire pe pământ.*

*Și-ntâiul fir de iarbă
A răsărit în prag
Și-nmuguresc toți pomii
Să-ți fie ție drag.*

Sunt așa de fericită
Când o văd pe mama mea
Aș strânge-o mereu în brațe
Fără-a mă mai sătura.

Grijulie și duioasă
Nu mă lași să simt ce-i greu
Și zâmbind mereu voioasă
Ești tot timpul în jurul meu.

*Cântec: Cântecul acesta delicat
Pentru mama mea l-am învățat
Ca să-i spun cât o iubesc,
Cât de mult o prețuiesc
Pe mama mea
Pe draga mea.
Ea îmi stă alături zi de zi
Și mă ocrotește orice ar fi
Lângă ea, e mai ușor
Orice nor e trecător*

*Cu mama mea
Cu draga mea.*

Mamă, dacă aş fi un pictor
Să-ţi fac portretul ar fi uşor:
În loc de acuarele aş lua
Puţină dragoste şi strălucirea de la stea
Şi-un strop de cer senin aş lua
Să picur în privirea ta.
Pe chipul mamei, la sfârşit,
Aş desena cu un penel vrăjit
Un zâmbet cald, neobosit.

Primăvara-i mai frumoasă
Când zâmbeşte mama mea
Cerul e senin de parcă-i
Floare de nu mă uita.. .

Mama mea e-o zână bună!
Totdeauna grijă are
Să merg liniştit la culcare
Şi cheamă cum ştie doar ea
Vise dulci, de catifea.

Eu n-am crezut că zânele sunt vii
Că râd şi cântă,
Că spun poveşti şi poezii
Dar când mă uit la tine,
Mama, ştiu că din basme vii!

*Toţi copiii: Orice mamă e anume
Cea mai scumpă de pe lume!*

*Să ştiţi mămicilor dragi
Că oriunde în lume vom fi
Vă vom iubi
Vă vom iubi!*

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PRIETENI ADEVĂRAȚI

BEJENARU MANUELA - SIMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAIL SADOVEANU" FĂLTICENI

Motto:

„Este împotriva naturii să tratăm copilul în mod fragmentar. Cu fiecare perioadă el constituie un ansamblu indisolubil și original. În succesiunea perioadelor copilul rămâne una și aceeași ființă în curs de metamorfozare.” Henri Waller

Cât de plăcut este pentru noi dascălii să întâlnim dimineața în drum spre serviciu pâlcuri de elevi îndreptându-se grăbiți spre școală, cu ochii cârpiți încă de somn, dar veseli și gureși, umplând ulițele de larmă și voie-bună?

Printre ei, se întâmplă, însă, să remarcăm uneori câte un „omuleț” pășind agale, cu capul plecat, trist și îngândurat. Prin contrast, observăm un altul încordat și excesiv de grăbit, parcă într-o luptă îndârjită cu timpul care nu-i ajunge niciodată, al treilea are fața trasă și nefiresc de crispată pentru un copil. Toți acești copii prezintă o notă comună: ei nu iau în seamă pe cei din jur, fiind singuri cu „problemele” care le-au creat aceste stări. Spre deosebire de toți ceilalți, ei merg „încrunțați” la școală.

De-a lungul scurtei mele perioade de dascăl am avut șansa de a face investigații în rândul elevilor mei, proveniți din diferite familii. Din discuțiile purtate cu aceștia, prin răspunsurile sincere pe care mi le-au dat, am ajuns la concluzia că este o nevoie reală de înlăturare a unor carențe care mai persistă în actul educației, atât în familie, cât și în școală.

Fără îndoială familia, acest prim mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării lui. Un obiectiv important în vederea integrării copilului în activitatea de tip școlar o constituie permanenta legătură a grădiniței cu familia, aceasta din urmă constituind de fapt primul model al copilului. Educația în familie ocupă locul cel mai important „puiul de om” care trebuie să găsească aici condiții de dezvoltare fizică, perceptivă, intelectuală și socială.

Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. De cele mai multe ori însă părinții privesc copilul ca pe o „problemă”. Este oare copilul, o „problemă” pentru părinți? Cum își pune amprenta relația părinte - copil asupra adaptării lui la școlaritate.

A crește un copil nu este oare o faptă cu atât mai măreață, mai plină de satisfacții decât plantarea unui pom?

Toți acei care și-au asumat răspunderea pentru dezvoltarea unei ființe plătând, care să le împodobească mai târziu casa și să le ducă viața lor mai departe, ar trebui să mediteze asupra acestui fapt. Majoritatea oamenilor discută în cadrul familiei diferite probleme cum ar fi construirea unei case, mobilarea ei, însă copilul nu constituie o preocupare continuă pentru găsirea celei mai bune soluții în educarea lui. De fapt copiii trebuie să fie pentru părinți o problemă în sensul multiplelor sale realizări pe care o căutăm înaintea de a se naște.

Sarcina părintelui nu se reduce la asigurarea bunurilor materiale necesare creșterii copilului, ci se completează cu orientarea primilor săi pași în procesul de cunoaștere a lumii în îmbogățirea câmpului său perceptual și în folosirea unor metode adecvate privind formarea și însușirea unui sistem de valori.

Chiar părinții în calitatea lor de educatori, au fost surprinși în cursul vremurilor la solicitări din ce în ce mai mari și progresul societății a contribuit la dezvoltarea unor modele educaționale de tip familial. Raportul copil – familie s-a schimbat de-a lungul timpului ajungându-se la o invazie de informații transmise prin intermediul imaginilor. Părintele este cel care trebuie să ofere o susținere permanentă și necondiționată a copilului.

Rolul cel mai important în adaptarea copilului la școlaritate îl are însă grădinița. Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă un caracter specific. Această perioadă, de îngrijire și de educație, are la bază principalii factori educativi: ereditate, mediu (familiar, din învățământul preșcolar, și cel din școală), educație.

Asigurarea unui parteneriat real între: familie, grădiniță și școală, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea problemelor inerente care apar.

Grădiniței, ca primă verigă a sistemului de învățământ trebuie să i se acorde o mai mare atenție. Învățământul preșcolar a dobândit un conținut instructiv-educativ cu activități care se desfășoară după o programă minuțioasă și care urmărește realizarea unor obiective precise privind pregătirea copilului preșcolar pentru integrarea rapidă și ușoară în activitatea de învățare, desfășurată la nivelul grădiniței mai ales prin joc.

Învățarea școlară, oricât de liberă ar fi, are totuși rigorile ei, efort mai susținut, discipline mai riguroase, un program școlar bine definit, etc.

Problema debutului școlar reprezintă o preocupare atât pentru dascăli, cât și pentru părinți. Pentru o adaptare cât mai eficientă, copilul trebuie să fie pregătit atât sub aspect socio-afectiv, cât și sub aspect cognitiv.

Debutul școlar e influențat pozitiv sau negativ în funcție de reprezentarea pe care copilul o are despre viitoarea sa activitate școlară, reprezentare formată copiilor prin aportul părinților, educatorilor și al învățătorilor.

Parteneriatele dintre școală și familii pot ajuta profesorii în munca lor, perfecționa abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar, îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților, dezvolta abilitățile de lideri ale părinților, conecta familiile cu membrii școlii.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „șinta reușitei”.

A fi conștient de această misiune și a te dăruii total și dezinteresat pentru înfăptuirea ei, înseamnă a fi un adevărat pedagog și mai ales un adevărat om, care a descoperit în munca lui un adevăr simplu dar esențial.

Buna colaborare între grădiniță, familie și școală va avea efecte pozitive și durabile în timp asigurând performanțe educative notabile.

„A-ți învăța copiii să facă binele înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă” (Mantegazza).

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

Cerghit, I.; Radu, I. T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

EDUCAȚIA COPILOR ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. BELCOTĂ-CERNESCU CORNELIA ANIȘCA
GRĂDINIȚA G. P. N. CORNEREVA**

Educația copilului este un proces educațional prin care ne învățăm copilul să își cultive și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpăta cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți.

Copiii trebuie să primească atât o educație din partea unității școlare, cât și din partea părinților, cele două fiind strâns legate. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Cu toții am auzit de cei 7 ani de acasă. Aceștia sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. Perioada celor 7 ani de acasă este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani, pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria viață.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evolueze modul în care obiectivele au fost atinse. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

În concluzie, școala nu este singurul laborator în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ -FAMILIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ODOBESCU,, CHIAJNA PROF. INV. PRIMAR, BELIVACĂ ELENA

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar comunicarea este absolut necesară.

Școală este interesată să colaboreze cu familia, să facă din aceasta un partener, pentru ca acțiunea sa educativă sa fie mai profunda si de durată. Colaborarea scolii cu familia este necesară si în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În convorbirea cu părintii, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care dă ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite si temeinice, ca părintii să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunte la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățatura, dacă are create conditii bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinti, frati, bunici cum se comportă acestia față de el, ce influente pozitive si negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește si cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERIAT PE VIAȚĂ PENTRU UN VIITOR MAI BUN

**PROF. BENCHEA-JOCA OANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SÂNDULENI**

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate și care îl diferențiază de alte ființe. Implicarea părinților joacă un rol indispensabil în cadrul vieții școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor pentru ei înșiși.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Ea este fundația care susține cultura și instruirea individuală pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitare, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.

Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală, care poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, diferite Cluburi ale elevilor din instituțiile CCD, cursuri Cambridge care sunt acreditate etc.

Țări din întreaga lume s-au aliniat la diferite sisteme de educație formală, majoritatea dintre acestea urmând programul K-12, printre care și România. În cadrul acestui sistem, un copil își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă cu nivelul primar și gimnazial până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolve liceul în urma unui examen ce cuprinde mai multe materii printre care și competențele lingvistice. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Educația informală se referă la educația primită în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil cum să se comporte politicos, să respecte anumite norme și reguli atât acasă cât și în societate. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi educație informală.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot, de voluntariat, programele din Cluburile sportive și seminariile.

Pedagogul rus Anton Semionovici Makarenko a afirmat că: „familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. Familia pe lângă școală ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”.

Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece ambele părți implicate nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, dezvoltarea abilităților și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o decizie corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare, un parteneriat care se poate realiza prin vizite la școală, ședințe și consultatii cu părinții.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia, școala și societatea din care face parte grupul cu care tânărul interacționează în timpul liber. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un adevărat bagaj de cunoștințe.

BIBLIOGRAFIE

1. Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
2. Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

IMPACTUL IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PREȘC. BENȚE CAMELIA MARIA
G. P. P. NR. 1 MARGHITA**

În ultimii ani, s-au făcut investiții mari în domeniul cercetării copilăriei timpurii cu scopul de a impacta pozitiv rezultatele copiilor mici prin intermediul a două domenii de cercetare: parenting și vizite la domiciliu și îngrijire și educație timpurie. Studiul implicării familiei în educația copiilor denotă o legătură fermă dintre aceste două domenii importante de activitate, conectând ceea ce se întâmplă în casă cu ceea ce se întâmplă în școală — păstrând totodată copilul și dezvoltarea pozitivă a copilului ca obiectiv principal. Având în vedere acest context și așteptările mari ca sistemele de învățământ să utilizeze abordări bazate pe cercetare sau bazate pe dovezi în cadrul lucrului cu familia, legătura dintre casă și școală - și mai ales găsirea unei modalități de a susține cât mai bine această legătură - este probabil o piesă critică a puzzle-ului despre cum să promovăm într-un mod cât mai cuprinzător învățarea de la o vârstă timpurie.

Este indubitabil că părinții contează foarte mult pentru dezvoltarea și succesul copiilor lor atât în școală cât și în afara ei. Copiii beneficiază atunci când părinții și membrii familiei se implică în învățarea și în dezvoltarea lor. Această concluzie este susținută de zeci de ani de cercetare care sugerează că implicarea familiei este legată pozitiv de rezultatele copiilor atât la nivel antepreșcolar, preșcolar și primar. Cu toate acestea, nu există manuale sau strategii sigure pentru a crește un copil fericit, grijuliu, încrezător și de succes. Părinții fac tot posibilul, cu informațiile pe care le au sau le primesc, să-și învețe copiii să meargă, să vorbească, să învețe, să se joace, mai concret, să-i ajute și să-i pregătească pentru a avea succes la școală. Profesorii, de asemenea, se străduiesc pentru a promova performanțele academice ale copiilor, dar și pentru a contribui la dezvoltarea socială și emoțională a acestora. Deși intențiile ambilor sunt bune, și anume de a ghida copiii, atât părinții cât și profesorii se confruntă în acest sens cu multe obstacole.

Încă nu este destul de clar sub ce formă afectează familia învățarea copiilor de acasă și în școală, însă stabilirea unui parteneriat între familie și școală cu siguranță are rezultate pozitive pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. De exemplu, este mai bine ca învățarea timpurie să fie făcută exclusiv de către părinți? Sunt mai benefice și cu rezultate mai bune activitățile de acasă sau de la școală? Sau ce tipuri de activități de învățare timpurie pot face părinții cu copiii lor acasă? Care dintre acestea sunt esențiale pentru dezvoltare lor armonioasă? Și în ce moduri pot școlile și profesorii îndruma și încuraja părinții să facă aceste lucruri cu copiii lor? În urma cercetărilor efectuate în ultimii 10 ani asupra efectelor activităților de implicare ale familiei s-au constatat modificări pozitive pe alfabetizare, matematică și abilități socio-emoționale. Activitățile de învățare pot avea loc oriunde copiii sunt împreună cu părinții lor, cum ar fi în biblioteci, muzee și centre de resurse pentru familie. Indiferent de mediul socio-economic, educational, rasial sau etnic părinții sunt interesați și sunt capabili să conducă activități de învățare acasă cu copiii lor mici. Părinții și copiii se pot angaja într-o serie de activități (inclusiv citirea de cărți în comun, lectura dialogată, diverse conversații), aceste activități având rezultate pozitive asupra vocabularului copiilor, asupra înțelegerii unui text audiat, asupra procentului de cuvinte citite și alte abilități de citire.

În mod similar, atunci când părinții și copiii sunt angajați în diverse activități legate de matematică - cum ar fi numărarea, jocul cu forme și puzzle-uri, matematica banilor, adunarea și scăderea - astfel de activități sunt asociate cu rezultate pozitive asupra cunoștințelor de matematică ale copiilor. Intervențiile care sunt atât susținute, cât și direcționate sunt cele mai eficiente. Evident, intervențiile care durează perioade mai lungi de timp și care sunt clar definite vor înregistra rezultatele cele mai bune. Multe grădinițe și școli primare implementează activități de implicare a familiilor cu scopul de a consolida abilitățile de citire și matematică ale copiilor și de a îmbunătăți procesul de tranziție de la grădiniță la școală, deoarece, în prezent, tot mai mulți copii frecventează grădinița atât la nivel antepreșcolar cât și preșcolar, numărul acestora fiind în continuă creștere.

Stabilirea unor relații de încredere între părinți și profesori prezintă multe beneficii. De exemplu, atunci când părinții sunt implicați în educația copiilor, profesorii obțin o perspectivă mai bună asupra punctelor forte și punctelor slabe ale elevilor, cunosc interesele, cultura și, prin urmare, sunt mai capabili să-și adapteze lecțiile la nivelul experiențelor anterioare ale elevilor. Lecțiile personalizate, la rândul lor, îi ajută pe elevi să se conecteze mult mai profund cu tema de studiu din clasă. De asemenea, părinții pot ajuta profesorii să identifice cele mai bune modalități de a personaliza învățarea pentru copiii, oferind

perspective asupra strategiilor care sunt eficiente acasă sau care au fost eficiente la școală în anii anteriori; o astfel de împărtășire a cunoștințelor poate conduce la construirea coerenței dintre familie și școală și indiferent de nivelul de studiu, poate sprijini învățarea. Profesorii pot ajuta părinții prin împărtășirea de sfaturi cu privire la cel mai bun mod de a consolida acasă abilitățile învățate la școală; acest aspect al relației părinte-profesor este deosebit de important având în vedere că cercetările au arătat că părinții nu sunt siguri cum să-i îndrume pe copiii atunci când își fac temele pentru acasă, în acest caz, implicarea părinților poate fi contraproductivă succesului academic al copilului.

În plus, parteneriatele părinți-profesori pot facilita utilizarea metodelor eficiente și consecvente pentru abordarea comportamentului atât acasă, cât și la școală. Intervențiile pentru a susține implicarea familiei sunt probabil parte a soluției atunci când scopul este îmbunătățirea învățării timpurii a copiilor. Analiza datelor longitudinale a indicat faptul că cu cât familia este mai implicată în activitățile implementate într-o școală, cu atât incidențele comportamentelor negative ale elevilor sunt mai puține. Pe lângă îmbunătățirea rezultatelor comportamentale, parteneriatul familie - școală poate duce, de asemenea, la o comunicare activă între părinți și profesori și stabilirea unor expectanțe mai mari pentru elevi; acestea sunt de o importanță deosebită având în vedere că cercetările au arătat că așteptările parentale cu privire la capacitatea unui copil, în comparație cu alte forme de implicare ale părinților cum ar fi ajutorul cu temele și stilul parental, au cel mai puternic efect asupra rezultatelor academice ale copilului.

Bibliografie:

- * Miclea M., „*Psihologie Cognitivă*”, Iași, Editura Polirom, 1999
- * Golu, P., *Psihologia invatarii si dezvoltarii*, Editura Humanitas, Bucuresti, 2001
- * Negovan, V., *Introducere in psihologia educatiei*, Editura Universitara, Bucuresti, 2006
- * <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED545474.pdf>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR BERBEC RODICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORNEȘTI

Familia este primul mediu în care copilul se naște, crește, se dezvoltă și se educă. Primele comportamente se formează în etapa copilăriei(0-3 ani), etapa antepreșcolară.

Grădinița– etapa preșcolară, cuprinde etapa copilăriei(3-6 ani), este cel de al doilea mediu în care copilul își dezvoltă comportamente sociale, își formează aptitudini și deprinderi de joc, de învățare, de socializare. Este spațiul în care copilul se simte ocrotit și în siguranță.

În mod evident, părinții sunt partenerii cadrelor didactice, începând de la grădiniță până la finalizarea învățământului preuniversitar, deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și oferă cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele pe care școala și le propune nu pot fi realizate fără sprijinul familiei. Părinții trebuie să fie participanți activi în viața școlii, mai ales, în ceea ce privește contribuția la educarea comportamentului propriilor copii și dezvoltarea personalității acestora.

În primul rând, părinții sunt cei care contribuie la formarea caracterului copilului, urmând ca apoi școala să ajute la modelarea acestuia. Comportamentul familiei este copiat cel mai adesea de către copil. Modul în care ei se raportează la copii se reflectă, mai târziu, în modul în care copiii se vor raporta la societate. Copilul trebuie să găsească acasă liniște, afecțiune, alimentație sănătoasă, susținere și înțelegere.

Școala este cea care trebuie să-i ofere copilului motivație pentru învățare, susținere și descoperirea unor talente și aptitudini, încredere în forțele proprii, dar și dezvoltarea relațiilor sociale. În lipsa susținerii și a încrederii, copilul va căuta un alt mediu– anturajul, grupul, care nu este întotdeauna benefic. Familia imprimă copilului principii esențiale de viață, are un rol decisiv în dezvoltarea personalității acestuia. Amprenta părinților marchează viitorul propriului copil. Școala vine în dezvoltarea personalității copiilor, în modelarea caracterelor, nu numai prin regulamentul școlar, cunoștințe, activități extrașcolare(concursuri, excursii, comemorarea unor zile importante, etc.), cât și prin activități de consiliere atât ale elevilor, cât și ale părinților. Consilierii școlari trebuie să se implice în dezvoltarea parteneriatului „Școală-Familie”, să promoveze implicarea părinților în activitățile școlii.

O atenție deosebită trebuie acordată familiilor cu venituri mici și educație precară. Școala trebuie să găsească metode inovative pentru a sprijini implicarea acestor părinți în activitățile școlare și extrașcolare(spre exemplu: promovarea culturii comunității, activități de dezvoltare a abilității părinților de a contribui la educația propriului copil: programe de mentorat, programe de voluntariat, centre ale părinților, programe de educație a părinților, etc).

Succesul elevului depinde, de cele mai multe ori, de modul în care familia se implică în educația propriului copil și încurajează învățarea și acasă. Comunicarea școală-familie ajută la identificarea nevoilor copiilor, oferă informații despre preocupările părinților, despre modul cum contribuie și pot contribui ei la educația copilului. Implicarea familiei în viața școlii ajută elevul să-și crească randamentul școlar, prin implicare activă în timpul orelor de curs, prin creșterea motivației pentru învățare, să fie înțelegători, empatici cu colegii, să-și formeze relații sociale frumoase și durabile, să capete încredere în forțele proprii, să continue să se educe și după terminarea școlii.

Educația copilului este rezultatul unui proces îndelungat în care sunt implicați doi parteneri importanți: familia și școala. Succesul acestui proces depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Școala trebuie să valorizeze la maximum potențialul fiecărui elev, alături de părinți organizația școlară răspunde de educația formală și nonformală a elevilor.

Familia este mediul fundamental în care sunt satisfăcute nevoile materiale, sociale și psihologice ale copilului, însă succesul școlar și social al elevilor depinde de modul în care se implică cei doi parteneri.

Așa cum vom învăța copiii să se adapteze schimbărilor permanente, așa vom asigura continuitatea culturii și a civilizației umane.

Bibliografie:

Dr. Tibu S, Goia D (2014) *Parteneriatul școală-familie –comunitate, Laboratorul consiliere și management educațional*, Editura UNIVERSITARĂ, București;

http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR BERECHET ANA MARIA GRĂDINIȚA NR. 280

Educația are ca obiectiv pregătirea omului ca și element activ în societate.

Rolul educației în viața unui copil este pilonul principal în dezvoltarea acestuia ca adult.

În familie se pun bazele educației pentru ca acestea să fie continuate și aprofundate în mediul școlar.

Societatea din care facem parte este într-o continuă dezvoltare, iar părinții și cadrele didactice se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației în scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Relația dintre școală și familie are rolul de a cunoaște particularitățile copiilor în procesul de învățare, echilibrul dintre efort și joc ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare.

S-a dovedit faptul că acolo unde nu există o strânsă colaborare între cele două sisteme, cel familial și cel școlar, există probleme de adaptare și de comportament.

Ca și primii educatori ai copiilor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru activități, să fie disponibili să le răspundă întrebărilor și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să păstreze legătura cu școala, să le recunoască meritele și să-i corecteze atunci când greșesc.

Pe de altă parte, profesorii au ca sarcină elaborarea activităților instructiv-educative ținând cont de particularitățile copiilor și de programa școlară și strânsa legătură cu părinții prin ședințele cu părinții și prin orele de consiliere familială.

Deci, factorii principali care contribuie la formarea personalității copiilor sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul își însușește primele deprinderi, pentru care mai apoi școala ajută la dezvoltarea lui socială și spirituală ca și adult.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative ale cadrelor didactice și să continue acasă procesul de educare, pentru că altfel ceea ce se clădește la școală se dărâmă în mediul familial, iar singurul afectat de aceste consecințe este însuși copilul.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. BERECHET AURELIA RALUCA
GRĂDINIȚA "FLOARE DE COLȚ", BUCUREȘTI**

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările maternelle și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Se cunosc următoarele forme mai importante de organizare a educației părinților și a colaborării școală-familie: asociații ale părinților care au o largă libertate de inițiativă (au apărut pentru prima oară în Statele Unite ale Americii în secolul trecut); școli ale părinților (inițiate în Franța în perioada interbelică) și școli ale mamelor (inițiate în Germania); consilii de administrație școlară formate (exclusiv sau în majoritate) din părinți, cu rol informational, consultativ și decizional; comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decizional, care sprijină școala în rezolvarea unor probleme.

Se consideră că punctul cheie îl constituie programele de pregătire a formatorilor, a celor care vor îndruma auto/educația părinților; toate persoanele care prin profesia lor sunt în relație cu copiii și familia (profesori, medici, juristi, preoți etc.) au nevoie de o pregătire pe probleme ale educării familiei. Se recomandă, în general, o restrângere a programului de educație a părinților pe problemele ce satisfac nevoile specifice (de regula, exprimate de părinți), îmbinându-se aspectele îngrijirii fizice, medicale, cu aspectele psihosociale și psihopedagogice. Programul trebuie să țină seama de rețeaua instituțiilor ce pot corela oferta cu cererea de educație exprimată - ceea ce impune întemeierea lui pe cercetări sistematice.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie (nu) este doar un "drept de opțiune".

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea "îndepărtării" guvernamentale; cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei; dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară; participarea trebuie să facă apel la competențele locale; participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-școală și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl au asociațiile de părinți, a căror finalitate este, în principiu, protecția copilului prin educație. Se pot deosebi asociațiile de părinți și după scopurile lor, astfel: ca grup de susținere a școlii, în

probleme needucaționale; ca grup de cooperare care consideră educația ca un proces comun în care părinții și profesorii sunt parteneri, care decid împreună viitoarele programe; ca grup de aparare a intereselor care consideră că părinții au interese ce trebuie promovate în raport cu interesele altor grupe. Cele mai frecvente obiective ale asociațiilor naționale de părinți sunt:

a) sensibilizarea părinților privind drepturile și îndatoririle lor, influența comportamentului lor asupra copilului;

b) informarea părinților prin publicații, radio și televiziune privind problemele specifice; c) formarea părinților prin cursuri destinate acestora, consultații (la sediu, telefonic, prin publicații) pe probleme de interes (medicale, juridice, psihologice etc.);

d) reprezentarea părinților (reprezentanții sunt obligați să apere interesele celor pe care îi reprezintă, să raporteze periodic acestora problemele dezbătute în consiliul de participare școlară).

Un parteneriat eficient între cei mai prețioși colaboratori, școală-familie, ține în mână destinul fiecărui copil care, împreună la bine și la greu, poate face azi totul pentru ca mâine aspirațiile și dorințele să se îplinească.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIM. BERECZKI MAGDOLNA
LIC. TEORETIC „NICOLAE JIGA” TINCA**

Indiferent de vârsta la care se află copilul, suntem puși în situația de a-i ajuta să învețe diverse comportamente. Uneori este vorba despre comportamente noi, alteori sunt comportamente pe care copiii le cunosc, dar cărora dorim să le creștem frecvența. Mai sunt situații în care dorim să eliminăm sau să reducem o serie de comportamente negative cum ar fi: lovirea altor copii, folosirea unui limbaj vulgar, dezordinea etc.

Iată cum învață copilul un comportament:

- prin observarea adulților sau a celorlalți copii;
- prin imitarea comportamentelor celorlalți;
- prin modelul oferit de adulți sau ceilalți copii;
- prin consecințele pe care un comportament le are.

Atunci când dorim să învățăm unui copil un anumit comportament, trebuie să avem în vedere câteva lucruri.

Copilul trebuie să fie în stare să facă ceea ce încercăm să îl învățăm. Mulți părinți așteaptă din partea copiilor lor să învețe lucruri care depășesc capacitatea lor și uită de vârsta și de stadiul de dezvoltare. Există tendința de a aștepta de la copil mai mult decât este el pregătit să ofere.

Copilul trebuie să fie pregătit să învețe. De prea multe ori, încercăm să învățăm copiii câte ceva în momente în care aceștia nu sunt pregătiți să învețe. Nu trebuie să învățăm copilul ceva atunci când este obosit sau supărat.

Copilul trebuie încurajat în tot ceea ce dorim să-l vedem făcând. O greșeală frecventă este că nu punem în valoare ceea ce este bun în comportamentul copilului, dar facem să iasă la suprafață orice defect. După ce a fost învățat un comportament, este foarte important ca părinții să-i ofere din când în când, copilului întăririi pentru menținerea comportamentului. Pentru orice progres făcut copilul trebuie încurajat, laudat și recompensat. Întărirea este orice stimul, acțiune sau comportament care apare imediat după un comportament și are funcția de a crește posibilitatea apariției aceluși comportament. Întăririle se stabilesc în funcție de copil și în funcție de comportamentul pe care vrem să îl formăm.

Pe lângă toate acestea, atunci când ne propunem să-l învățăm un comportament, trebuie să ne gândim și la felul în care transmitem copilului anumite mesaje, felul în care vorbim. Iată cum putem face acest lucru:

- focalizându-ne pe aspectele pozitive ale copilului: „Excelent! Ai reușit!”
- criticând comportamentul, nu copilul: “Nu-mi place când te certî cu copiii!”
- acordând importanță progreselor făcute de copil și aspectelor pozitive ale situației: “Îmi place felul în care...”
- acceptând diferențele individuale: fiecare copil învață diferit un comportament și reacționează diferit într-o situație: “Mă bucur când tu...”
- arătându-i zilnic încredere în sine: “Sunt sigur/ă că vei putea să...”
- având așteptări realiste față de copil, așteptări adaptate nevoilor și potențialului lui de dezvoltare: “Sunt mândru/ă când...”
- evitând comparațiile și competițiile dintre copii: “Pentru mine ești special!”

Pentru a învăța un comportament, copilul are nevoie și de consecvență, ceea ce înseamnă că atât mama cât și tata, și bunica, toți cei sunt implicați în educația copilului vor aplica aceeași metodă și vor comunica copilului același mesaj. Ceea ce este foarte important este că regulile stabilite sunt aceleași pentru toți membrii familiei.

Pe lângă comportamentele dorite, copiii manifestă și comportamente problematice. Acestea sunt de cele mai multe ori, o reflecție a ceea ce copilul are de învățat. Comportamentele problematice ale copiilor au diverse cauze și motive pentru care apar. Ele pot fi de atragere a atenției sau rezultatul unor stări emoționale negative, de frustrare sau iritare. Înainte de a ajunge în situația de a le corecta este bine să știm cum să le prevenim.

Acest lucru este posibil dacă reușim:

Să stabilim reguli simple și realiste de comportament pentru copil. Aceste reguli trebuie să fie adaptate nivelului de dezvoltare al copilului și introduse treptat. Odată stabilite, toți membrii familiei trebuie să adere la ele, să le aplice și să le respecte.

Să oferim copilului posibilitatea de a observa și învăța consecințele natural sau logice ale acțiunilor sale.

Să oferim rutine de comportament: acestea îl ajută pe copil să se simtă în siguranță, să știe în ce activitate urmează să fie implicat.

Să oferim întăriri pentru comportamentele dorite. Observând comportamentul copilului nostru, vom ști care este metoda care funcționează cel mai bine pentru copilul într-o anumită situație.

Să folosim tehnica extincției. Copiii reacționează în unele perioade, contrar dorințelor noastre.

De aceea, este bine ca uneori să ne comportăm contrar așteptărilor copiilor. Putem ignora, pur și simplu, un anumit comportament, în loc să-l certăm, să-i explicăm de ce a greșit. Pentru aceasta ne trebuie multă răbdare și tact.

FAMILIA- TEMELIA EDUCAȚIEI SAU CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PENTRU ÎNV. PREȘC. BEȘA CORINA MARIA
G. P. P. CĂSUȚA CU POVEȘTI, BISTRIȚA

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. ”-Antoine de Saint-Exupery.

Primele experiențe de viață își pun amprenta pe personalitatea copilului și îl urmăresc întreaga viață. Modelul părinților este tiparul pe care cei mici îl vor urma de-o formă sau alta conștient sau nu pe toată durata vieții de adult. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Se cunoaște foarte bine faptul că a fi părinte presupune o mare responsabilitate. Meseria de părinte este una care se învață pe măsură ce apar experiențele alături de propriul copil. Pe bună dreptate se afirmă unanim faptul că meseria de părinte este una grea însă în același timp una care aduce satisfacții nenumărate. *„Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile” (Copilul oglinda părinților; M. Antonie.)*

În orice societate familia este prezentată pe bună dreptate drept cadrul fundamental în care, întâi sunt satisfăcute nevoile fiziologice apoi cele sociale de integrare. Până la vârsta de șapte ani familia își focusează atenția pe păstrarea sănătății, călirea organismului și ca atare dezvoltarea armonioasă. Un astfel de obiectiv poate fi satisfăcut adecvat prin asigurarea unui program zilnic care presupune respectarea orelor de somn, activitate fizică, joc, plimbare, mese regulate conform nivelului de vârstă. În ce privește integrarea socială a copilului familia se va preocupa să îi ofere celui mic suficiente interacțiuni cu familia extinsă iar mai apoi cu colectivitatea oferită de integrarea la creșă, la grădiniță și mai apoi la școală.

În ce privește deprinderea comportamentelor prosociale, așa cum am afirmat și mai sus, părinții trebuie să devindă cât mai de timpuriu conștienți de propriul comportament în prejma copilului, acesta aflându-se în etapa de imitare/copiere de comportamente. Nu de puține ori am auzit expresia *Ce ai semănat aceea aduni*. Această sintagmă este foarte valabilă în cazul dezbătut în acest articol copiii fiind catalogați drept *oglină a părinților*. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Familia reprezintă prima școală pentru micii formabili, în primii ani de viață fundamentându-se persoalitatea adultului de mai târziu.

Bagajul de valori cu care copilul iese în societate din primul său cuib trebuie să fie unul cât mai variat /bogat. În primii ani de viață copilul deprinde comportamente, atitudini pe care nicăieri în altă parte nu le va mai putea achiziționa. Acum copilul învață ce este adevărul, cinstea, corectitudinea, empatia etc. Toate acestea vor fi *predate* cu atenție și multă răbdare. Copilul trebuie să își însușească comportamentele/limbajul pozitiv de bună voie și nu din teama de consecințe/pedepse. Tot în familie copilul va dezvoltata abilitatea de explorare /cercetare a lumii înconjurătoare. Părinții trebuie să fie conștienți de curiozitatea cu care copilul a venit pe lume, curiozitate de afla, de a descoperi, de a cerceta. Tinerii părinți, care din prea multă dragoste și dorință de a-l feri pe cel mic de pericole, greșesc atunci când îl *închid* pe acesta într-un *glob de cristal*. În acest mod, pe termen lung copilul pornește în viață cu un handicap. Mă refer atât la starea lui de sănătate fizică cât și la capacitatea diminuată de adaptare în situații noi. Atunci când cel mic va ajunge la vârsta integrării în colectivitate va întâmpina dificultăți de acceptare și adaptare la noua stare de fapt.

Inteligența emoțională – este un concept care chiar de pare a fi doar la modă este pe atât de important pe cât se vorbește în ultimul timp despre el. Pe lângă acțiunile părinților de a oferi celor mici condiții materiale prielnice dezvoltării armonioase aceștia sunt încurajați de specialiștii în domeniu să se focuseze pe dezvoltarea inteligenței emoționale. Psihologul Alexandru Pleșea explică: *Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și*

tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)

Webografie:

<https://conil.ro/importanta-celor-sapte-ani-de-acasa/>

<https://www.doctorulzilei.ro/psiholog-conceptul-de-cei-7-ani-de-acasa-nu-mai-acelasi-inteles-ca-pe-vremuri/>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

EDUC. BETEA RALUCA-ANDREEA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOSIF VULCAN”, HOLOD

„Scopul educației este să înlocuiască o minte goală cu una deschisă” (Malcolm S. Forbes)

România are un sistem de învățământ perimat. În cel puțin doisprezece ani, tinerii acumulează informații care într-o proporție copleșitoare nu le folosesc în viață. Să nu uităm că ies din școală fără a avea cunoștințe nici despre aspecte practice și esențiale precum introspecția, gestionarea conflictelor, cunoașterea de sine, dezvoltarea personală, educația financiară, consilierea vocațională, ca să nu mai vorbesc de retorică, filosofie, estetică sau artă (<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>).

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt **școala și familia**. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice. (<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>).

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață și a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual și moral. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului (<https://www.eduform.sns.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>).

Școala eficientă realizează un **parteneriat cu elevul**, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile **școală-familie**. Acest concept este **parteneriatul educațional**. Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune așadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali (<https://www.eduform.sns.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau, dimpotrivă, devia viețile lor, poate forma multe dintre valorile acestora. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată sau izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca **prim factor educativ**, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale, despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice.

Educația în familie reprezintă ansamblul de influențe exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor în vederea formării lor pentru viața. Dimensiunile/obiectivele educației în familie sunt: dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică (*Educația în familie*, Repere și practici actuale, p. 12).

Comportamentul părinților trebuie să fie adaptabil la situațiile de interacțiune cu copiii.

Intervenția socio-educțională este definită ca un complex de măsuri care sprijină familia și intervine în mecanismele care favorizează relațiile intrafamiliale în sensul educației familiei și a educării copilului. Intervențiile socio-educționale sunt în principal: de educație - a familiei, a părinților; de consiliere - a familiei, a părinților (*Educația în familie, Repere și practici actuale*, p. 12).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului (<https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>).

Tot în familie se formează **cele mai importante deprinderi de comportament**: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „*cei șapte ani de acasă*”. Unii părinți, uită uneori că ar trebui să fie de aceeași părere cu cadrele didactice, în ceea ce privește educația copiilor (<https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>)

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultații cu părinții.

Un parteneriat **familie – școală** este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este **copilul și școlarul**. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute (<https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>).

Educația este la fel de importantă, atât în cadrul familiei, cât și în școală, deoarece copilul poate primi anumite învățături doar în interiorul familiei și altele doar mergând la școală. De aici ajungem la concluzia că este foarte important ca familia și școala să fie într-o permanentă legătură, lucru care va fi foarte benefic pentru copil sau elev.

Bibliografie:

- ✚ Ionescu, M., Negreanu, E., 2006, *Educația în familie, Repere și practici actuale*, București
- ✚ <https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>
- ✚ <https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>

ELEVUL ÎN CENTRUL EDUCAȚIEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR BÎCLEA CODRUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. CEUȘIANU”
LOC. REGHIN, JUD. MUREȘ**

Factorii principali care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare; numai împreună, într-o strânsă legătură și o comunicare permanentă, familia și școala, pot ajuta copilul să se integreze și să se adapteze societății actuale.

Școala este un „vapor” la bordul căruia putem ajunge acolo unde ne dorim. Unii ne naștem într-o vilă luxoasă, alții într-o casă modestă. Nu reușim în viață invidiindu-i pe ceilalți, numai prind efort, răbdare și muncă asiduă. Formându-l pe copil după aceste coordonate înseamnă a-l ajuta să răzbată mai ușor în viață.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului, respectiv a copilului. Este prima școală a copilului, care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la situațiile concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor.

Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează pedepse care lezează demnitatea copiilor.

La rândul lor, părinții superprotectori care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și devenirea personalității copilului. Aceștia consideră că școala are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului și aceștia trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi. Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului. Copilul va avea un comportament lipsit de acțiune și în ultimă instanță va avea o timiditate exagerată.

Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui este fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

Părinții și educatorii contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului educativ al elevului integrat în colectiv. Reușita acestei acțiuni presupune însă o cunoaștere specială a fiecărui copil. El trebuie urmărit permanent și profund, sub toate aspectele personalității lui.

Factorul decisiv în succesul școlar îl reprezintă raportarea corectă a realității în existența activității comune familie-școală. Sunt necesare sisteme complexe de dezvoltare a responsabilităților individuale și colective, în concordanță deplină cu preocupările, interesele, deprinderile și aptitudinile fiecărui copil.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogică a copilului, școala impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului numai într-o strânsă colaborare cu școala.

A crește și a educa un copil este o artă care cere multă dragoste și impune rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărut, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său.

BIBLIOGRAFIE:

Thomas, Jean, 1997, Marile probleme ale educației in lume, EDP, Bucuresti.

TITLUL PROIECTULUI: „MESERIA MEA DE VIITOR”

**PROF. BICOIU MARIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7, BUZĂU**

APLICANTUL:

COORDONATOR PROIECT:

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Prin derularea acestui proiect, se încearcă accentuarea rolului de părinți de prim-inițiatori ai copiilor lor, astfel încât aceștia să i-a o decizie potrivită pentru viitorul lor. Părinții îi sfătuiesc și îi îndrumă spre o posibilă carieră. Părinții fac câte o prezentare a propriei meserii sau profesii, explicându-le elevilor din clasă cum au ajuns ei, ce au studiat, ce cursuri au finalizat astfel încât să aibă acest loc de muncă sau această meserie.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Ușurarea deciziei elevilor în alegerea meseriei pentru viitor;
- Prezentarea de către părinți, a unor abilități din meseria învățată de ei.

OBIECTIVE:

- Implicarea directă a părinților în susținerea deciziei elevilor.
- Valorificarea cunoștințelor despre meseriile tuturor părinților.
- Consilierea elevilor și a părinților despre strategiile de relaționare și comunicare.

PUNCTE TARI (ale aplicării proiectului):

- Elevii vor învăța lucruri noi pe care nu le cunosteau.
- Părinții vor învăța mai multe despre oportunitățile actuale oferite de societate, copilului său;
- Părinții își vor împărtăși experiențele actuale și trecute;
- Se va promova imaginea pozitivă a școlii.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect;

GRUP TINTĂ:

- elevii clasei a VII-a.

BENEFICIARI:

- Directi- copiii, părinții.
- Indirecti: grupul familial largit, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

- Proiectul se derulează pe tot parcursul anului școlar 2022-2023.

LOCAȚIA:

RESURSE:

a) Resurse umane: elevii clasei a VII-a, părinți, profesori, personal auxiliar, personal de conducere.

b) Resurse materiale: spațiile de învățământ, cărți, jurnalul proiectului, fișe de lucru, diverse obiecte ajutătoare la prezentare.

c) Resurse financiare: fără costuri.

d) Resurse de informare: biblioteca, internet.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea sau sedimentarea ideii unei meserii;
- Schimbarea atitudinii părinților față de copii;

MEDIATIZARE: Avizierul școlii, revista școlii, site-ul școlii, grupul de pe Facebook, www.didactic.ro;

DISEMINAREA REZULTATELOR: Expuneri în consiliul profesoral, popularizarea studiului în sesiuni de comunicări, simpozioane, etc.

NR.....din.....

ACORD DE PARTICIPARE

Încheiat astăzi,..... între:

- **Prof.....** în calitate de diriginte a clasei a VII-a, coordonator al proiectului „Meseria mea de viitor”.
- **Și Familia.....**, reprezentată de..... și..... în calitate părinți al/a elevului/ei.....

Durata: Proiectul se derulează pe perioada anului școlar 2022-2023.

Scopul colaborării:

- Ușurarea deciziei elevilor în alegerea meseriei pentru viitor;
- Prezentarea de către părinți, a unor abilități din meseria învățată de ei.

Obiective:

- Implicarea directă a parinților în susținerea deciziei elevilor.
- Valorificarea cunostințelor despre meseriile tuturor parinților.
- Consilierea elevilor și a părinților despre strategiile de relaționare și comunicare.

Prezentul acord se încheie *în două exemplare*, câte unul pentru fiecare parte.

Ambele părți se obligă să colaboreze pe toată durata proiectului pentru ca acesta să se deruleze conform planului stabilit.

Data de participare aleasă:

Coordonator proiect, Semnătură părinte,

Prof.....

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

BIRO TUNDE TIMEA

Educația timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă intervalul de la naștere la 6/7ani, interval în care au loc transformări profunde și achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului. Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Ca urmare, este o activitate specific umană, realizată în contextul existenței sociale a omului și, în același timp, este un fenomen social specific, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Așadar, ea se raportează, în același timp, la societate și la individ. Educația timpurie, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Investiția în educația timpurie este cea mai rentabilă investiție în educație, după cum arată un studiu elaborat de R. Cuhna, unul dintre laureații Premiului Nobel în economie. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

Activitatea educativă ce se realizează în grădiniță nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și, mai ales, nu poate face abstracție de toate acestea. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar împlinirea acestui deziderat urmează să stea în mod expres în atenția personalului didactic calificat pentru a face munca educativă din grădiniță. Mediul familiei este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influențare îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din aceasta cauză, extrem de puternică și din multe puncte de vedere de neînlocuit.

Pentru fiecare dintre noi, familia a jucat și joacă un rol foarte important în viețile noastre. Familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială. J. S. Bruner consideră că, admitând ca toți oamenii sunt în esența lor umani, această umanitate este data de tipul de copilărie pe care l-au trăit. A. Berge considera familia un fel de cooperativă de sentimente, care îndulcește pentru fiecare membru, loviturile vieții, dispersând efectele asupra tuturor. Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie.

Familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane micuțe în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și s-o educi. Părinții sunt primii educatori, ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții. Familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70, 63% de familie. Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia – acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu

vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate, dacă familia nu colaborează, nu comunică, nu continuă munca depusă de educatoare.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționat de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala. Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă. Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc.

Parteneriatul școală – familie poate lua forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze. Acestea pot fi organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte organizații/instituții. Aceste servicii pot fi: centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor sporturi, centre pentru supravegherea copiilor la teme după orele de curs (after-school) care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, sport, miniexcursii, teatre, spectacole, vizite în diverse locuri etc.; centre de voluntariat; cluburi; cantine; seminternate etc. Oferta de servicii pentru familii prin intermediul școlii reprezintă o strategie de întărire a relațiilor școală familie. Părinții capătă încredere în școală, instituție care devine mai transparentă și mai apropiată de nevoile comunității. Un punct câștigat este coerența serviciilor, părinții nu mai sunt nevoiți să caute prin mijloace proprii să beneficieze de diverse servicii, ei le găsesc în școală. Școala ca furnizor de servicii complexe va face trecerea de la educația instituțională, cu accent pe instituție (care are un program, curriculum la care elevii trebuie să se adapteze) la școala centrată pe elev, pe nevoile acestuia și pe ale comunității.

Bibliografie:

- Ion Albușescu, Horațiu Catalano (2019): *Sinteze De Pedagogia Învățământului Preșcolar*, Editura Didactica Publishing House, București
- Valerica Anghelache, (2017): *Metodica Activităților Instructiv- Educative Din Grădiniță*, Editura Didactică Și Pedagogică, București
- Radu Ioan T., Liliana Ezechil (2005): *Didactica. Teoria instruirii*, Editura Paralela 45, Pitești
- *Metodica activităților instructive- educative din grădiniță*, ghid pentru examenele de definitivat și grade didactice/ Valerica Anghelache, Aurora Adina Colomeischi, Elena Seghedin, Iuliana Petronela, Mihaela Carmen, Carmen Alexandrache, Gianina-Ana Massari, Liliana Măț. Editura didactică și pedagogică, R. A.

UTILITATEA FORMĂRII LA ELEVI A DEPRINDERILOR DE COMUNICARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**PROF. ÎNV. PRIMAR, BÎRSAN DANIELA
SC. GIMN. „TEODOR BALAN”, GURA HUMORULUI**

LIMBAJUL- miracol pentru unii, banalitate pentru alții, fascinație față de bogăția sensurilor și suplețea interpretărilor pentru filosofi, dorință de precizie, claritate, rigurozitate pentru oamenii de știință – este un instrument intrinsec legat de sfera intervențiilor educative (Cristea 2006: 342). Cu mult timp înaintea momentului devenirii lor ca școlari, copiii folosesc limba ca mijloc de comunicare specific umană, dar mai întâi ei răspund semnalelor verbale cu ajutorul ochilor, degetului, mâinii, fiind un prim semnal al participării lor conștiente la actul comunicării.

Limbajul fiecărei persoane poartă amprenta personalității sale. Intrarea copilului în școală accelerează procesul asanării limbajului de anumite clișee parazitare, elemente dialectale, jargoane, pronunții deficitare. Există numeroase diferențe între copii în ceea ce privește gradul de dezvoltare al limbajului, aceste diferențe având în vedere: nivelul exprimării, structura lexicală, exprimarea gramaticală și literară, neînțelegeri parțiale sau totale ale sensului cuvintelor, confuzii, tendințe de a crea cuvinte noi.

Prin raportare la experiența de viață a elevilor, învățătorul îi va conduce spre înțelegerea faptului că o caracteristică a noastră, a speciei umane, este comunicarea, adică transmiterea unor informații cu privire la ceea ce gândim, simțim, vrem, dorim.

Atât la grădiniță, cât și la școală, competența de comunicare este centrul de interes în jurul căreia gravitează toate conținuturile de învățare, accentul punându-se pe:

- producerea mesajelor proprii de către elevi;
- raportarea studiului limbii române la realitățile comunicării cotidiene propriu-zise;
- învățarea procedurală, pe structurarea unor strategii și proceduri proprii de rezolvare de probleme, în loc de memorizare, învățare de reguli, concepte.

Dintre criteriile folosite în tipologia comunicării, cele mai multe se referă la conținutul codului folosit, natura acesteia, exprimată ca limbaj, calea de transmisie și de recepție, scopul și cadrul comunicării, relația emițător-receptor (comunicare directă, comunicare indirectă), funcțiile îndeplinite. Copiii trebuie pregătiți pentru ambele ipostaze, atât cea de emițător, cât și cea de receptor. În calitate de emițător, copilul are nevoie să fie ascultat, pentru că, altfel nu are niciun rost mesajul lui, iar în calitate de receptor trebuie să asculte, ca să înțeleagă ce-i transmite celălalt vorbitor, sau ce informații cere și să reacționeze în cunoștință de cauză. Această problemă nu este numai de educație a limbajului, ci și o problemă de educație morală, de respect reciproc, de bună creștere din partea fiecărui participant la actul de comunicare. Pentru formarea unor deprinderi de comunicare, activitățile de comunicare trebuie să includă toți elevii, iar pe copiii timizi, interiorizați să fie antrenați în diferite jocuri didactice, de rol, dramatizări. Prioritar este cunoașterea acumulărilor realizate în perioada preșcolară, în special a acelor care constituie elemente pregătitoare în învățarea citirii și scrierii, ce sunt legate de: capacitatea elevilor de a comunica oral, calitatea auzului fonematic, posibilitatea copiilor de a mânui corect instrumentele de scris, de desenat, capacitatea copiilor de a-și coordona mișcările mâinii în scopul trasării unor contururi, a unor elemente grafice care intră în componența literelor și a cifrelor.

De aceea, în perioada școlară mică se acordă atenție modului în care are loc debutul școlar, fiindcă un debut școlar cu probleme de adaptare și lipsă de suport din partea părinților are ca urmare: tulburări de comportament, dificultăți de învățare, eșec școlar, cu toate consecințele ulterioare.

Raporturile de comunicare pot fi de influențare pozitivă/negativă, de indiferență, de respingere, de colaborare, de competiție, de dominare/supunere, de aceea, pentru a forma elevilor deprinderi de comunicare, cadrul didactic trebuie:

- să elaboreze strategii care pot asigura formarea capacității de comunicare a fiecărui copil, în ritm propriu, corespunzător intereselor cognitive și afective, într-un climat educațional propice afirmării creativității, inișiativei, spontaneității;
- să ofere un model de comportament și limbaj;
- să susțină dezvoltarea emoțională și echilibrată a copilului și a maturizării sociale;

- să sprijine activitatea copilului în învățare prin cearea nevoii de a face acest lucru, de aciti, a scrie, a comunica;
- să exerseze actul comunicării cu copiii prin joc didactic, joc de rol, încurajând interacțiunea dintre copii;
- să utilizeze elementele paraverbale necesare pentru a evita instalarea monotoniei, modularea intensității vocii în povestire, expunere, conversație. (Iorgu-Râureanu 2000: 27)

Tulburările de limbaj pot constitui bariere în comunicare, fiind un factor stresant atunci când copilul nu găsește la cei din jur înțelegerea necesară față de situația sa sau când nu întrevede perspectiva corectării sau recuperării acestor tulburări. Dacă în tratarea acestei tulburări amintite se intervine printr-o atitudine brutală, prin lipsă de tact, fenomenul se poate agrava, determinând logofobia, teama de a vorbi.

Ca metode și procedee specifice procesului de corectare a tulburărilor de limbaj, se folosesc: metoda demonstrației articulatorii în fața oglinzii, metoda exercițiului prin pronunțarea sunetului prelungit, ex. de pronunțare rapidă a cuvintelor în propoziție în etapa diferențierii sunetelor, ex. de gimnastică generală și respiratorie, de mobilitate ptr. maxilar și mandibulă, de reproducere corectă a onomatopeelor.

Atitudinea învățătorului trebuie să dovedească bunăvoință, calm, atractivitate, să încurajeze mereu copiii mobilizându-i în efectuarea exercițiilor. Nu se va eticheta niciun copil, ci se va căuta să se creeze o atmosferă colegială pentru a dispărea nesiguranța copilului în răspunsuri.

Copiii își exersează deprinderile de comunicare prin activizarea vocabularului nu numai în activitățile specifice (memorizare, joc didactic, povestirea, lectura pe bază de imagini, convorbirea), ci și în activitățile matematice, de cunoaștere a mediului, a abilităților practice, educație pentru societate.

Activitățile comune, altele decât cele de educare a limbajului, permit realizarea unor competențe, precum: pronunțarea corectă a noțiunilor specifice, formularea propozițiilor din punct de vedere fonetic, lexical, gramatical, prin care se verbalizează acțiuni, se descriu obiecte specifice, se evaluează sau autoevaluează produse ale activității proprii.

Aceste activități constituie o bază necesară pentru activitățile de comunicare organizate în clasele primare, urmărindu-se să formeze și să dezvolte la elevi capacitatea de comunicare corectă, logică și civilizată sub aspect oral și scris.

BIBLIOGRAFIE:

- Cristea, Sorin (2006), *Curriculum pedagogic*, E. D. P, București
 Gherguț, Alois (2005), *Sinteze de psihopedagogie specială*, Ed. Polirom, Iași
 Hobjilă, Angelica(2008), *Elemente de didactică a activităților de educare a limbajului*, Institutul European, Iași

7 ANI DE-ACASĂ CÂT PENTRU O VIAȚĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DR. EMANUIEL RIGLER" ȘTEFAN CEL MARE, JUDEȚUL NEAMȚ PROF. BOAMBĂ CĂTĂLINA SECȚIUNEA: GIMNAZIU DISCIPLINĂ: LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Într-o societate aflată în permanentă și ireversibilă schimbare, în care valorile morale sunt amenințate serios de consumatorism, de tehnologia greșit înțeleasă, de familia dezbinată, dar și de grija excesivă față de aparență în detrimentul esenței, sintagma "cei 7 ani de-acasă" și-a nuanțat sensul.

Curioasă de a vedea dacă elevii mei cunosc semnificația acestei expresii, i-am provocat la un exercițiu de sinceritate, rugându-i să-și exprime în scris părerea despre înțelesul structurii. Sub auspiciile lunii martie, cea dedicată mamei, pionul central al familiei și al educației, iată ce am aflat de la elevii clasei a VII-a:

"După părerea mea, cei 7 ani de acasă se referă la acele reguli precum "să fii la locul tău", "să ai bun simț", "să fii respectuos" pe care părinții le-au impus pentru a ne asigura bagajul pentru viitor." (Sînziana B.)

"Cei 7 ani de acasă denumesc primii noștri ani de viață, cei în care suntem în grija exclusivă a celor care ne-au adus pe lume. Eroina centrală este mama, cea care oferă primul confort fizic și emoțional, oferind dragoste și siguranță. Dacă vom deveni oameni de nădejde, sănătoși și echilibrați, este din grija mamei. De aceea acei copiii care cresc fără mamă duc toată viața dorul iubirii materne." (Matei P.)

"Pornim în viață în cei 7 ani alături de mama, a cărei prezență este în noi chiar înainte de a ne naște. Deja știm ce este iubirea, căci mama ne iubește înainte de a veni pe lume. Și când venim, venim la sânul mamei într-o mare de iubire. Și mai apoi îl vedem și pe tata, cel care ne va ocroti mereu, cel care alături de mama va face cele mai mari eforturi pentru a fi fericiți și pentru a deveni oameni buni și corecți. Vom purta cu noi toată viața amintirea și învățăturile părinților noștri. Acestea vor fi piatră de temelie a întregii noastre vieți. Acei ani până să mergem la școală au o importanță foarte mare pentru viitorul nostru pentru că învățăm ce este bine și ce este rău. Infinita dragoste și bunătate părintească trebuie să ne însoțească întreaga viață." (Petrișor A.)

"Șapte ani sunt acea perioadă care înseamnă educația primită de la părinți înainte de a păși în societate. Un părinte responsabil își învață copilul toate lucrurile esențiale de la cum să meargă, cum să vorbească, cum să se poarte, alegând el modalitatea de a se face înțeles, mai întâi prin joc, apoi prin explicarea unor situații de viață. Copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj. De aceea cred că un copil este actul de identitate al unui părinte." (Mihaela D.)

"Consider că școala începe cu cei șapte ani de acasă, primii profesori fiind părinții. Ei predau noțiunile necesare pentru viață, creând zi de zi lecții de "morală". E greu să fii părinte, e cea mai grea meserie, dar aduce și satisfacții mari când munca lui nu e în zadar, iar copilul lui trece cu brio examenul vieții." (Bianca B.)

Citind aceste rânduri am înțeles că există încă speranță în noua generație, că munca părinților și a profesorilor încă dă roade, că există copiii care văd sacrificiile părinților pentru binele lor și care înțeleg rolul acestora în devenire. Deși din ce în ce mai puțini, există încă părinți adevărați care-și înțeleg menirea și datoria sfântă de a livra societății oameni valoroși.

EDUCAȚIE PRIN IUBIRE

PROF. ÎNV. PRIMAR, BOBEICĂ MAGDA BIANCA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "EMIL ATANASIU" GAROafa

Din cauza schimbărilor survenite în societatea românească, părinții adolescenților nu au avut niciodată un rol mai important ca acum. Adolescenții de azi au nevoie de părinții lor mai mult ca oricând. Toate studiile arată că influența cea mai semnificativă asupra celor mai importante decizii din viața unui adolescent o au părinții.

Tema acestei lucrări reprezintă, în opinia noastră, piatra de temelie a relației dintre părinți și adolescenți - iubirea. Majoritatea părinților își iubesc copiii, dar nu toți își exprimă afecțiunea astfel încât să fie înțeleși și să satisfacă întru totul nevoile afective ale copilului.

Gary Chapman vorbește de cinci limbaje ale iubirii pentru adolescenți: cuvinte de încurajare, contactul fizic, timpul acordat, serviciile și darurile.

Primul limbaj al iubirii - Cuvinte de încurajare. Mulți părinți rămân tributari perioadei copilăriei și cred că își pot exercita mai departe rolul de părinți în modul de care s-au folosit câtă vreme copilul a fost în grădiniță sau școala primară. Numai că adolescentul nu mai este un copil, el se află într-o etapă de tranziție către maturitate în care își caută independența și identitatea proprie. *CHAPMAN Gary, Cele cinci limbaje ale iubirii pentru adolescenți, Editura Curtea Veche, București, 2017.

Unii adolescenți se compară cu alții din punct de vedere fizic și psihic și deseori ajung la concluzia că nu sunt "la înălțime". Practic, în această perioadă, ei au mare nevoie de încurajare. Ca atare, părinții trebuie să folosească cuvinte de laudă și afecțiune. Dat fiind faptul că toți adolescenții fac bine anumite lucruri, acestea trebuie identificate și răsplătite cu precieri. Există doi factori de care părintele trebuie să țină cont atunci când exprimă cuvinte de laudă către adolescent: sinceritatea și realizările personale. Atunci când părinții nu pot lauda rezultatele, pot lauda eforturile depuse. Ca atare, rezervorul de iubire al adolescentului se umple atunci când acesta simte că este important pentru părinți, iar nevoia lui a fost remarcată. Dacă laudele ținesc buna purtare a adolescentului, cuvintele de afecțiune înseamnă exprimarea verbală a părerii bune despre el ca persoană și pot viza personalitatea adolescentului, diverse caracteristici fizice sau psihologice. În limbajul comun există o multitudine de forme prin care părinții își pot exprima afecțiunea față de copii. De exemplu: „mă simt mândru de tine”, „dacă aș putea alege dintre toți adolescenții din lume tot pe tine te-aș alege” etc. Cea mai frecventă exprimare verbală este „te iubesc”. Studiile arată că adolescenții ai căror părinți nu le spun „te iubesc” sau le condiționează iubirea, ajung la maturitate cu o durere emoțională profundă.

Al doilea limbaj al iubirii - Contactul fizic. Contactul fizic înseamnă comunicare emoțională, îmbrățișări, masaj, bătăile ușoare pe spate sau umăr etc. toate aceste atingeri îi pot comunica adolescentului o iubire emoțională profundă. În mod normal, dacă adolescentul este bine dispus, o formă anume de contact fizic, ca exprimare a dragostei, este bine venită. Dacă adolescentul este prost dispus sau se află de față cu prietenii săi, contactul fizic cu părinții îl va irita. De aceea, părinții trebuie să descifreze starea de spirit în funcție de comportamentul pe care adolescentul îl are într-un anumit context.

Există părinți care practică un contact fizic inadecvat rolului de părinte prin maltratare fizică și abuz sexual. Maltratarea fizică se concretizează în bătăi, lovituri, șuturi date la mânie și nu în joacă. Pălmuirea, împingerea, îmbrâncirea, imobilizarea sunt exemple de comportament abuziv la adresa adolescenților.

Astfel de părinți trebuie să ia inițiativă și să renunțe la aceste comportamente nocive, trebuie să solicite ajutorul unui consilier calificat altfel, astfel de comportamente parentale nu vor servi niciodată nevoii de iubire a copilului.

Al treilea limbaj al iubirii - Timpul acordat. Timpul acordat adolescentului înseamnă o parte din viața de părinte pe care i-o oferim lui sau ei. Din păcate, în societatea noastră, timpul acordat de părinți este tot mai mic, drept care mulți adolescenți au casele pline de tehnologie ultramodernă, iar rezervoarele lor de iubire sunt goale. Ca atare, dacă părinții își doresc ca odraslele lor să se simtă iubite, trebuie să își facă timp pentru a oferi o atenție constantă. Adevărata conversație dintre părinte și adolescent constă în faptul că fiecare este liber să își împărtășească experiențele, gândurile, sentimentele și dorințele într-o atmosferă prietenească, de acceptare.

Al patrulea limbaj al iubirii - Serviciile. Serviciile pe care le fac părinții adolescentului sunt exprimări elocvente ale iubirii emoționale. Dat fiind faptul că ele pot fi făcute în fiecare zi, părinții trebuie să se

asigure că sunt făcute din dragoste, de bună voie, ca niște dovezi de iubire și nu ca niște constrângeri și manipulări. Ca regulă generală, părinții trebuie să facă pentru adolescenți servicii pe care aceștia nu și le pot face singuri, în felul acesta adolescenții să capete deprinderi și autonomie pentru a le face și ei altora în mod eficient. De exemplu, ajutați-l să se antreneze pentru sportul de echipă exersând împreună, propuneți-i să îl ajutați dacă are de făcut o temă dificilă, ajutați-l să ajungă la timp la școală etc. Ca atare, procedând în felul acesta, părinții cultivă sentimentul de identitate și independență al adolescentului; căpătând astfel de deprinderi adolescentul devine capabil să se descurce singur în viață, ceea ce îi conferă un sentiment de independență mult mai puternic.

Al cincilea limbaj al iubirii - Darurile Considerăm că părinții trebuie să acorde atenția cuvenită atunci când e vorba de oferirea de daruri, ținând cont că scopul darurilor este acela de a-i comunica adolescentului, la nivel emoțional, „te iubesc”. În primul rând, părintele trebuie să se întrebe dacă darul pe care vrea să-l ofere este spre binele copilului. În al doilea rând, când oferim un cadou copiilor noștri, trebuie să ținem seama de interesele lor, dacă vrem ca darurile noastre să fie eficiente și la nivel emoțional și să comunice iubire. Din experiența mea de consilier școlar, am constatat că părinții, de multe ori, înțeleg prin oferirea de daruri încercarea de a-i manipula pe adolescenți, de a obține în schimb ceea ce își doresc, de a-i plăti pe adolescenți pentru munca depusă.

Confundate cu darurile, astfel de cadouri nu au nimic de-a face cu vorbirea limbajului de iubire. Ca atare, darurile trebuie să fie însoțite de o așa numită ceremonie a dăruirii, ceea ce înseamnă că sunt ambalate într-un mod creativ, oferite în prezența altor membri ai familiei, însoțite de cuvinte de încurajare și contact fizic; toate acestea sunt menite să exprime o dovadă de iubire. Altminteri, adolescentul fără această ceremonie, capătă convingerea că i se cuvine și că părinții sunt datori să-i dea tot ce vrea. La ce trebuie să fie atenți părinții? De la părinții noștri am învățat cum să fim părinți, arătându-ne prin exemplul lor cum se vorbește cu copiii și ce conduită trebuie să avem vizavi de ei. Experiențele noastre trăite în familie au impact asupra genului de mame sau de tați care vor deveni, depășind orice strategie de parenting cu privire la creșterea și educarea copilului.

Dacă în perioada copilăriei am fost deseori victime ale abuzurilor din familie sau din școală, aceste experiențe vor avea un impact puternic negativ asupra noastră ca părinți și se vor reflecta în relația noastră cu adolescentul, fără ca noi să fim conștienți de acestea. Practic este ceea ce în literatura de specialitate poartă denumirea de „copil interior” și ne afectează nu numai relațiile cu copilul ci și cu partenerul / partenera, determină un comportament problematic la serviciu, cu prietenii, peste tot.

Multe cercetări de psihologia familiei sugerează că stilurile de parenting de bază sunt deja setate înainte ca noi să avem o experiență directă cu propriii copii. Aceste stiluri își au rădăcinile în experiența trăită până atunci. Ca atare, mulți oameni continuă să transmită faptele și atitudinile crude la care au fost supuși când erau copii. Dacă nu am avut parte de părinți empatici și afectuoși, este greu să devenim noi înșine astfel de părinți. Dacă nu am avut parte de iubire necondiționată, nu avem de unde s-o dăruim copiilor noștri. O alternativă sănătoasă și integratoare ar fi să conștientizăm propriile răni cu care venim din trecut astfel încât, în calitate de părinți, să avem o atitudine conștientă și adecvată în relația noastră cu propriii copii.

Bibliografie:

1. CAMPBELL, R., Educația prin iubire, Editura Curtea veche, București, 2001;
2. CHAPMAN, G., Cele cinci limbaje ale iubirii pentru adolescenți, Editura Curtea Veche, București, 2017;
3. FROOM, E., Arta de a iubi, Editura Anina, București, 1995;
4. GASPARI, G., Copilul invizibil, Editura Curtea Veche, București, 2016;
5. GOLEMAN, D., Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2008;
6. JOHNSON, S., Love Sense, Little, Brown and Company, 2013; 7. KOHN, A., Parenting necondiționat, Editura Multi Media Est Publishing, București, 2013.

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! /DIN SUFLET PENTRU MAMA!” -IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ-

CADRU DIDACTIC, P. I. P BOBIȘ FLORINA MELINDA/POPA MIRELA-ILEANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ”NEGHINIȚĂ”, CLUJ-NAPOCA

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. Același lucru trebuie să-l facă și părinții.
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească.
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile.
- să spui „te rog” și „mulțumesc” face parte din manierele de bază.
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg.
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații.
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele.
- să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz.
- să vorbească încet în public.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul tău înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă.

1. Cultivați respectul

Rădăcina bunelor maniere o reprezintă respectul, iar rădăcina respectului este sensibilitatea. Copilul căruia îi pasă de ceilalți, de sentimentele celorlalți, va deveni automat o persoană manierată. În acest fel politețea va fi mai creativă și practică cu entuziasm. Combinația informației cu practica zilnică va face posibilă formarea unei personalități respectabile.

2. Învățați de timpuriu copiii formulele de politețe

Chiar dacă copiii mici nu înțeleg sensul cuvintelor, cel puțin observă plăcerea de a spune „mulțumesc” și „te rog” în comunicarea zilnică. De la 2-3 ani în sus, deja pot să le utilizeze și știu că obțin ce vor. Cu timpul, formulele de politețe vor deveni automate.

3. Fiți un model

Între 2 și 4 ani, ce aude copilul, spune mai departe. Lăsați copilul să audă o mulțime de formule de politețe. Adresați-vă copilului la fel de politicos ca unui adult, ca să prindă gustul de mic.

4. Confirmați copilul în situațiile sociale

Puteți să luați copilul cu voi în vizită, chiar dacă nu sunt și alți copii. Astfel, îi veți da ocazia să învețe abilitățile sociale dezirabile și să fie valorizat.

5. Nu forțați comportamentul manierat

Limbajul este o abilitate de care trebuie să se bucure orice copil, nu să se forțeze în a folosi anumite cuvinte, a fi tot timpul conform unei etichete riguroase. Copilul poate obosi dacă insistați prea mult asupra acestui aspect. Introduceți într-un mod relaxat cuvintele magice de politețe și practicați-le.

„CERINȚE ALE UNEI GRĂDINIȚE INCLUZIVE”

EDUCATOARE: BOBOC SIMONA GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 37 BRĂILA

Educația pentru toți copiii este o cerință fermă și clară a epocii noastre, determinată de nevoile acute ale timpului prezent. În filozofia lumii moderne materializată în politicile educaționale internaționale și naționale, se caută răspuns la întrebări firești care doresc să exemplifice îngrijorarea față de viitorul lumii. Procesul educativ trebuie să se adreseze tuturor și fiecăruia, să se concentreze pe soluții rapide și adecvate la adaptarea față de diversitatea și unicitatea umană. Argumentul cel mai important în favoarea educației pentru toți constă în chiar componenta diversă și complexă a lumii moderne. Societatea se caracterizează prin diversitate și unicitate. Educația se confruntă cu acest adevăr. Ca fenomen social caracterizat prin proiectare, planificare și organizare, educația este firesc să se adreseze tuturor, pentru că societatea este alcătuită din toți.

Educația pentru toți este generatoarea perspectivei incluzive asupra educației. Pornind de la deschiderea oferită de sintagma „educație pentru toți”, prin acces și participare, pas cu pas, se ajunge la educația incluzivă care se definește ca o schimbare majoră ce presupune politici, practici și culturi incluzive. Educația incluzivă presupune existența sprijinului care să egalizeze șansele tuturor și să se adreseze fiecăruia. Putem sintetiza că educația pentru toți devine coerentă dacă se bazează pe educația incluzivă și dacă se definește ca:

- educație de calitate;
- eficiență;
- responsabilitate;
- pluridisciplinaritate;
- proces complex;
- strategie de respectare a drepturilor;
- evidențiere a valorii individuale umane.

O grădiniță incluzivă se adaptează nevoilor și particularităților copiilor. Centrul preocupărilor este în a oferi ocazii de învățare și dezvoltare fiecăruia în parte, pentru că fiecare este important. Curriculum-ul este flexibil, deschis și permite adaptări succesive. Nu copilul se conformează curriculum-ului, ci acesta este un instrument pentru a sprijini dezvoltarea copilului. Devine mai important să stabilim procesul prin care se dezvoltă competențele, capacitățile, cunoștințele, comportamentele și atitudinile, decât conținutul prin care o facem.

Desigur, când se prezintă educația incluzivă în grădiniță ne gândim în primul rând la copiii cu CES. Nu este însă suficient să ne referim numai la această categorie de copii, cu atât mai mult cu cât educația incluzivă evită orice formă de ierarhizare și de etichetare a copiilor. Unii copii au nevoie să fie sprijiniți pentru că au caracteristici, particularități, stiluri de învățare și ritmuri de dezvoltare diferite de ale celorlalți. Dar, fiecare copil poate avea la un moment dat anumite cerințe speciale față de educație.

Există de asemenea și anumite situații de risc în care educatorul trebuie să cunoască trăirile și comportamentele copilului pentru a-l sprijini. Riscurile pot apărea din modul de dezvoltare a copilului, din mediul socio-cultural din care acesta face parte, din relațiile de familie care îi determină existența zilnică, din modelele formale educaționale ce pot exercita un stres deosebit asupra copilului care nu corespunde „normalității” cu care ne-am obișnuit. O educație de calitate la vârstele preșcolare este o educație timpurie care se materializează în intervenții adecvate care previn și ameliorează condițiile care pun copiii în situații de risc și care pot duce la întârzierea sau chiar la decalarea dezvoltării.

Începerea grădiniței este o mare tranziție pentru cei mai mulți copii, deoarece este startul pentru noi experiențe într-un mediu nou. Este posibil, ca unii copii să devină anxioși pentru că se activează teama de necunoscut: grădinița. Aici întâlnesc copii diferiți față de ei: înălțime, greutate, păr, piele, îmbrăcăminte, limbă, gen, etnie, dizabilitate, situație materială, familie, istorie personală etc. În funcție de dimensiunea legislativă, administrativă, didactică, socială, psihologică, aceste aspecte pot avea dublu impact: sau surse de dezvoltare, sau surse de stres, dacă nu sunt bine gestionate.

De dorit ca grădinița să fie sau să devină un mediu incluziv de învățare. În primul rând, prin „împuternicirea” resurselor umane (educatoarea, personalul de îngrijire, specialiștii, familia, comunitatea, etc.) implicate în educație cu instrumentele și atitudinile necesare, astfel încât să creeze oportunități de

dezvoltare pentru toți copiii. Un mediu incluziv va răspunde nevoilor individuale, va crește șansele pentru succes ale tuturor copiilor, va dezvolta respectul și imaginea de sine, va valoriza în mod benefic diferențele dintre persoane, va încuraja comunicarea deschisă despre orice, va reduce sau ameliora în același timp comportamentele discriminative și stereotipurile.

Grădinița ca mediu incluziv, aderă la principiul centrării pe identitatea unică a fiecărui copil. Toți copiii au dreptul la educație. O grădiniță incluzivă:

- răspunde nevoilor, drepturile și responsabilităților copiilor și angajaților;
- este prietenoasă, deschisă, adecvat decorată;
- presupune înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre copii;
- este bazată pe democrație și solidaritate umană, pe lucrul în echipă;
- este echitabilă;
- oferă răspunsuri adecvate situațiilor educaționale variate;
- manifestă flexibilitate și adaptare la schimbare;
- învață acceptarea și integrarea tuturor copiilor;
- respectă aptitudinile, interesele, abilitățile, dizabilitățile, caracteristicile fiecăruia.

Obiectivele incluziunii în educația preșcolară presupun dezvoltarea și aplicarea unor strategii educaționale care să promoveze conștientizarea și formarea la copii a unor comportamente în direcția toleranței și nondiscriminării, acceptării copiilor cu CES: copii cu dizabilități, copii supradotați, copii de diferite etnii, copii cu boli cronice, copii cu situație socio-economică precară etc. Educația incluzivă este corelată cu nevoile speciale ale copiilor cu dizabilități variate sau cerințe educative speciale și obținerea progreselor specifice. Incluziunea se discută în termeni de politici educaționale, dar în același timp, este o provocare, pentru dezvoltarea copiilor ca „cetățeni activi“. Dacă nu sunt respectate, exprimate și încurajate să se dezvolte, diferențele dintre copii într-un grup cauzează probleme (de exemplu: agresivitate, violență, neglijare etc.). În consecință, incluziunea solicită atenție asupra diferențelor dintre copii, dar și adaptarea grădiniței la aceste diferențe. În procesul de incluziune se pune accent pe necesitatea grădiniței de a-și schimba principiile de acțiune și modalitățile de abordare în funcție de nevoile copiilor. (M. Andruskiewich, K. Prenton, 2007)

Valorizarea unui mediu incluziv este utilă pentru toți copiii, dacă educatorii îmbunătățesc practicile de organizare a activităților și folosesc diversitatea în clasă ca o resursă și ca o oportunitate echitabilă de învățare. Educatorii pot acționa astfel:

- folosesc resurse educaționale atractive;
- pregătesc pachete de învățare adaptate fiecărui copil;
- individualizează învățarea și jocul;
- respectă stilurile de învățare;
- delegă responsabilități;
- utilizează experiențele copiilor;
- propun lucrul în echipe;
- încurajează copiii să-și exprime opiniile, cu argumente, să fie empatici, să aibă flexibilitate.

(H. Cameron, 2008)

Grădinița incluzivă este benefică pentru toți actorii responsabili de educație, dar în special pentru copii. De exemplu, copiii învață „socializarea“ prin comunicarea și interacțiunea cu ceilalți colegi de grupă. Copiii leagă prietenii prin aceste contacte, află despre interesele și preferințele pentru anumite activități (de exemplu, unii copii desenează, pictează, alții încep să cânte la un instrument, alții sunt „povestitori“, altora le place să creeze colaje, să vizioneze desene animate, să inventeze poezii, iar alții sunt „campioni“ la practicarea unui sport sau le place să observe natura etc.), se cunosc, iar bunele relații, starea de bine dintre ei, reprezintă o condiție facilitatoare pentru învățare și dezvoltare.

Dacă prin abordarea de tip educație integrată se aveau în vedere mai ales obiective legate de școlarizarea „normalizată” a copiilor cu CES, cât mai aproape de instituțiile școlare și clasele obișnuite – deci accentul se pune pe copii și formele de suport pentru aceștia – incluzivitatea educației are ca sens și obiectiv principal adaptarea școlii la cerințele (speciale ori adiționale) de învățare ale copiilor, iar prin extensie, adaptarea școlii în general la diversitatea copiilor dintr-o comunitate - ceea ce presupune reforma și dezvoltarea de ansamblu a școlii (din comunitate).

JOC SI RELAXARE, TERAPIE PRIN MISCARE PROIECT EDUCAȚIONAL DE AMELIORARE A RELAȚIEI ȘCOALĂ – FAMILIE - COMUNITATE

COORDONATOR PROIECT, PROF. ÎNV. PRIMAR DANIELA BOBU

Colaboratori,

Titlul proiectului

JOC și RELAXARE

TERAPIE PRIN MIȘCARE

Proiect educațional de ameliorare a relației

ȘCOALĂ – FAMILIE - COMUNITATE

Motivația proiectului

Motto:

„Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc.

Implică-mă și o să înțeleg.” (proverb american)

Toți copiii au dreptul la educație, fericire, prieteni și socializare.

Ne dorim să prezentăm jocul ca un important instrument de educare, implicând cadrele didactice, părinții și elevii în realizarea activităților de educație non-formală, pentru a întări prietenia dintre copii, pentru a valorifica valențele formative și terapeutice ale jocului.

SCOPUL

Acest proiect vine în sprijinul unei bune colaborări între mediul ONG, unitățile de învățământ și comunitatea locală. Scopul este de a realiza activități de educație non-formală în cadrul unor evenimente destinate educației pentru viață.

OBIECTIVE

* Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulți pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi.

* Descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, capacități, deprinderi și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.

* Dezvoltare abilităților de comunicare.

* Cultivarea spiritului de acceptare, cooperare, toleranță.

* Stimularea imaginației și a creativității.

* Încurajarea exprimării libere.

* Utilizarea jocului ca metodă terapeutică și motivantă pentru dinamica învățării.

Părinții sunt cei dintâi dascăli ai copilului, ei începând educarea în cel mai propice mediu de învățare, familia. După familie și grădiniță, școala contribuie la formarea primelor achiziții fundamentale și ajută copilul să învețe pentru viață. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate, iar această pregătire nu e asigurată de niciun curs, ci de experiențe trăite. În triada familie-școală-comunitate un copil se poate dezvolta armonios, atât fizic, cognitiv, cât și moral, social.

Acest proiect vine în sprijinul părinților, ca factori implicați în educația copilului și poate fi cu un real impact în viața școlii, a comunității locale.

Durata proiectului

1 an școlar, 2022-2023

* **septembrie 2022 – noiembrie 2022:** analiza de nevoi și constituirea grupului-țintă

* **decembrie 2022– mai 2023:**

5 ateliere de lucru x 2 ore + 1 conferință de evaluare și diseminare x 2 ore = 16 ore, proiectate bilunar, conform unui grafic de activități

Grupul - țintă

100 de familii, din care: 50 familii - părinții elevilor din clasele de învățământ primar

50 familii - părinții elevilor din clasele de gimnaziu

* părinți proveniți din medii socio-economice și profesionale diferite, având sau nu experiența creșterii unui copil

Scopul proiectului

Modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar e premisa de la care am pornit în conceperea acestui proiect educațional. Prin lectoratele cu părinții ne propunem să informăm care sunt avantajele și dezavantajele noilor tehnologii digitale folosite în actul educațional, abordând creativ, în manieră interdisciplinară conținuturile învățării, pentru a crește motivarea învățării. Vom pune accent pe necesitatea de a petrece timp de calitate, încurajând jocul, mișcarea.

În vederea realizării de STAGII DE FORMARE PARENTING se realizează UN SUPORT DE CURS menit să fie utilizat în seminariile informative și atelierile de lucru. Prin strategii activ-participative, elevii și părinții se vor familiariza cu resurse digitale oferite de platformele educaționale online. Vor fi incluși elevi proveniți din grupuri dezavantajate, elevi de etnie rromă, în vederea asigurării incluziunii școlare și a asigurării echității în educație.

Obiectivele specifice ale proiectului

În urma cursurilor de consiliere, părinții vor fi capabili:

O1 – să identifice barierele de comunicare între părinți și copii, în vederea dezvoltării abilităților de îmbunătățire a acestei comunicări;

O2 – să analizeze elementele de delimitare a timpului liber activ față de cel pasiv, în scopul optimizării relației părinte-copil;

O3 – să depisteze în timp util cauzele care duc la demotivarea copilului față de învățare sau chiar la comportamente evazioniste;

O4 – să acționeze eficient în direcția întâmpinării, a sprijinirii și completării activităților educaționale ale școlii în cadrul comunității;

O5 – să colaboreze cu cadrele didactice și partenerii educaționali, implicându-se în activități practic-aplicative ale comunității locale.

Domeniile proiectului

■ Analiza de nevoi și constituirea grupului-țintă;

■ Seminariile de formare psiho-pedagogică a părinților;

Activitățile proiectului

Activitatea 1. Analiza de nevoi de consiliere și formare psiho-pedagogică a părinților; aplicarea unui chestionar pentru a identifica problemele întâmpinate de părinți în educația copiilor și domeniile lor de interes

Activitatea 2. Elaborarea unui suport de curs; promovarea proiectului la întâlnirile cu părinții, împărțirea invitațiilor și înregistrarea confirmărilor

Activitatea 3. Constituirea grupului-țintă (câte 10-15 părinți)

Activitatea 4. Activitățile de formare și atragerea de fonduri extrabugetare: desfășurarea a 5 ateliere de lucru cu părinții, planificate bilunar și coordonate de fiecare învățător/ profesor din echipa de proiect. Acțiunile sunt interactive, conținând și aplicații cu caracter ludic, care necesită un grad sporit de implicare din partea părinților, cadrului didactic și, acolo unde este cazul, din partea copiilor. Coordonatorul formator poate invita în cadrul cursurilor și alte persoane abilitate în formarea și informarea părinților: psihologi, medici pediatri, polițiști, preoți, juriști, reprezentanți ai comunității locale

Cele 5 ateliere conțin aplicații specifice următoarelor teme:

T1. Cunoașterea personală și interpersonală. Autocunoașterea și stima de sine

T2. Comunicarea în familie (munca în echipă, negocierea, disciplina pozitivă). Pledoarie pentru un stil de viață sănătos, cu JOC, MIȘCARE, BUCURIE

T3. Dreptul la timp liber. Luarea deciziilor de gestionare optimă a timpului petrecut în familie.

T4. Violența în climatul familial. Comportamente evazioniste (teme neefectuate, minciună, chiul, abandon, fuga de acasă)

T5. Integrarea resurselor mass-media în activitățile de învățare. Avantajele și dezavantajele noilor tehnologii digitale și a rețelelor de socializare

Activitatea 5. Evaluarea și diseminarea rezultatelor proiectului se vor susține într-o activitate tip conferință, cuprinzând cadre didactice și parteneri educaționali, părinți, directorii școlii, invitați ai mediului educațional gălățean, mass-media locală.

Indicatori de performanță

- Cel puțin 60% dintre părinții participanți la atelierile de lucru, vor deține abilități de comunicare și analiză a copilului, își vor cunoaște sarcinile în creșterea și educarea copilului.

- Întocmirea unui plan de activități educative comune pentru anul școlar în curs sau pentru cel viitor.

Monitorizarea și evaluarea

Instrumente de monitorizare și evaluare:

- suport de curs pentru fiecare modul, tipărit pe hârtie și în format electronic;
- afiș de popularizare, pliante;
- plan de implementare a activităților proiectului;
- chestionare pentru analiza de nevoi;
- invitații trimise părinților, cu confirmarea de participare;
- procese verbale de la activitățile susținute;
- chestionarele de evaluare;
- produsele activităților;
- diplomele de participare;
- articole publicate în reviste școlare și popularizarea acțiunilor în presa locală;
- adeverințe semnate de directorul școlii pentru profesorii și partenerii implicați în proiect.

Resurse

Resurse umane:

100 părinți ai grupului-țintă, elevii din clasele pilot, coordonator și colaboratori (învățători și profesori formați în domeniul consilierii parentale), invitați specialiști (kinetoterapeut, psiholog, medici, polițiști, preoți, juriști, reprezentanți ai comunității locale)

Resurse materiale:

- suportul de curs tipărit pe hârtie și în format electronic,
 - consumabile (coli A4, coli A3, coli flip-chart, markere, posteturi, bolduri, scotch)
 - protocol: ceai cald, cafea, biscuiți, fructe, bomboane
 - echipamente: videoproiector, calculator, flip-chart, retroproiector, casetofon, boxă portabilă
 - spațiu de lucru: săli de clasă cu mobilier modular
- * fiecare grup-țintă va identifica modalități de asigurare a resurselor materiale necesare propriilor activități de formare

Resurse de timp:

- 5 ateliere de lucru x 2 ore = 10 ore
- 1 conferință de evaluare x 2 ore

total: 12 ore, organizate bilunar în perioada decembrie 2022 – mai 2023

* se adaugă timpul afectat proiectării și organizării activităților proiectului

Responsabilități

În cadrul proiectului:

- Manager instituțional de proiect: directorul școlii, prof. Andra **Ionescu**
- Coordonator proiect: înv. Daniela **Bobu**
- Responsabili formare:
înv. Daniela **Bobu**, prof. Daniela-Simona **Radu**, kinetoterapeut Cornelia **Negruț**,
- Responsabili publicitate: părinți și profesori formatori
- Responsabili monitorizare și evaluare: partenerii educaționali

Prin fiecare atelier de lucru se va urmări **atragera de fonduri extrabugetare:**

- 1 responsabil echipamente: părinte, Năstase Cezar
- 1 responsabil consumabile: părinte, Nazare Adina
- 1 responsabil protocol: părinte, Dragomir Ada-Iuliana
- 1 responsabil spațiu de lucru: părinte, Vălean Geanina

Aceștia se vor schimba la fiecare atelier.

Publicitatea proiectului

Vizibilitatea activităților și rezultatelor proiectului se va asigura prin:

- afișe de popularizare,
- postarea planului de implementare a proiectului, a produselor activităților la panoul/ avizierul de dezvoltare profesională,
- articole publicate în revista școlii, presa locală,
- comunicate în presa și televiziunea locală.

Acreditarea

Instrumente de acreditate:

- diplome pentru participanții la stagiile de consiliere,
- adeverințe semnate de directorul școlii pentru activitățile susținute de cadrele didactice din proiect,
- aprecierea reprezentanților comunității locale, invitați la conferința de evaluare și diseminare.

Follow-up

- * randamentul școlar al elevilor din clasele pilot
- * schimbări în comportamentul elevilor și al părinților
- * atitudinea familiilor consiliate în relația cu școala
- * activități educative inițiate, organizate și coordonate de CLUBUL PĂRINȚILOR

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BOCȘE CRISTINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 2 FÂNAȚE

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a-l dezvoltării personalității.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afisată.

Asadar, este o sarcină esențială a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoare elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie

presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- TEMELIE PENTRU VIITOR

BODIU MARIA LOREDANA

Oare cei 7 ani de acasă au aceeași valoare acum precum aveau și în urma cu 20 de ani? Probabil ca unele norme sau conduite se schimbă, în funcție de perioada pe care societatea o traversează, dar valorile esențiale rămân. Considerând faptul ca educația în afara familiei începe mult mai devreme de cei 7 ani, nu mai putem vorbi de educația primită exclusiv în cadrul familiei, decât în primii 2 sau 3 ani. Cu toate acestea, educația pe care un copil o primește de la părinți este esențială. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

În cele ce urmează nu voi face o sinteză a normelor tradiționale de conduită pe care le regăsim la un copil „bine crescut”- salutul, maniere obligatorii la masa- ci importanta părinților de a fi exemplu și partener în educație în cei 7 ani. Psihologii susțin ca până la vârsta de 6 ani creierul unui copil se dezvoltă în mod accelerat și va absorbi informațiile precum un burete, de aici probabil și importanta implicării părinților în implementarea unor conduite esențiale la copii până la vârsta școlară.

Familia ar putea fi o legătură, o relație de lungă durată care ține membrii săi cu firul afecțiunii. Legătura nu se întâmplă peste noapte. Fiecare secundă, fiecare minut pe care pur și simplu îl petrecem împreună cu cei dragi, ne leagă de ei. Prin intermediul unei familii avem tendința de a învăța valorile afecțiunii, încrederea, speranța, credința, cultura, morala, tradiția și fiecare chestiune foarte mică care se emite și, prin urmare, societatea în care avem tendința să ne imbarcăm. Școala ar trebui să vină mai mult în sprijinul și creșterea valorii morale a elevilor.

Copiii ar trebui să învețe importanța familiei și modul în care familia ajută la construirea unui viitor robust. Tinerii depind de adulți și de familie pentru a-i păzi și pentru a-și asigura dorințele. Adulții și familia formează relația inițială a unui copil. Adulții ar trebui să îi facă să înțeleagă importanța familiei în viața lor.

Copiii pot învăța importanța familiei petrecând timp cu ei și rudele. Pentru a arăta copilului cum să-și respecte pe ceilalți, părinții ar trebui să conducă și să respecte bătrânii din familie, ca și copiii lor. Tinerii își pot îmbia și emula în mod natural părinții.

În timp ce îi învățăm pe copii importanța familiei și a valorilor acesteia, ar trebui să se țină seama de domenii și aspecte foarte mici. De exemplu — să marcam zilele de naștere ale membrilor familiei pe un calendar. Îl va ajuta pe un copil să înțeleagă importanța de a face lucruri atât de mici, cum ar fi urarea membrilor familiei de ziua de naștere pentru a-i face fericiți. Este un sentiment foarte plăcut.

Obiceiurile și ritualurile sunt modalități inteligente de a preda valorile necesare tinerilor. Deoarece fiecare membru al familiei acordă importanță obiceiurilor și tradițiilor, și tinerii pot învăța să le prețuiască. Festivalurile și evenimentele culturale de acasă pot fi momente plăcute pentru a consolida legăturile.

O familie decentă duce la oameni robusți, maturi, echilibrați și grijulii, care sunt foarte relevanți și foarte solicitați în societate și în lume în zilele noastre. Școala doar va susține și dezvoltă personalitatea copiilor și evoluția lor intelectuală, dar familia este temelia pe care toate aceste calități se vor dezvolta.

FAMILIA ȘI ȘCOALA-PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, BODNAR ANA ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA, MARAMUREȘ

Familia construiește temelia pentru edificiul personalității și cât de trainic va fi acest edificiu depinde numai și numai de calitatea acestei temelii. Această funcție urmărește crearea unor ”*individualități multilaterale dezvoltate*” (Dimitriu Cornelia, 1973, p. 18) care să aducă o contribuție optimă la transformarea și la progresul societății.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial.

Influența factorilor familiali are un rol mai important în primele trepte ale școlarității.

Când copilul începe să meargă la școală, el a învățat deja din cadrul familiei, interrelaționând cu ceilalți membrii, cum să reacționeze la unele cerințe sau situații impuse de societate, cum să se controleze. Elevul provenit dintr-un mediu familial favorizant beneficiază chiar de la începutul școlarității de un „capital cultural” identic sau foarte apropiat cu cultura vehiculată de școală, ceea ce îi va asigura succesul școlar și ulterior cel profesional.

Unul din factorii responsabili ai reușitei școlare a elevilor, alături de familie, este școala. Studiile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială). Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale.

Prin parteneriatul **școală – familie** se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală – familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate.

Așadar, pentru a demonstra contribuția pe care o aduce implicarea familiei în dezvoltarea și educarea copilului, în obținerea rezultatelor dorite și în importanța parteneriatului, am desfășurat o cercetare, având ca **metode:**

-ancheta pe bază de chestionar, aplicat părinților

-analiza și prelucrarea datelor.

Obiectivul general urmărit: *identificarea dimensiunilor prin care familia înțelege nevoia comunicării cu școala și gradul de implicare în viața școlii.*

Ipoteza generală care stă la baza cercetării este: implicarea părinților în educația copilului, colaborarea cu învățătorul clasei pentru a găsi strategii personalizate de optimizare a rezultatelor școlare ale elevului din ciclul primar influențează performanțele școlare ale acestuia.

Chestionarul cuprinde 10 întrebări cu variante de răspuns referitoare la modul de implicare în activitățile școlii, la discuțiile despre școală în cadrul familiei, la modul cum își ajută copiii la efectuarea temelor, modalități de comunicare, așteptări din partea școlii.

Modul de desfășurare în ceea ce privește eșantionul ales: Chestionarele au fost aplicate unui eșantion de 35 părinți ai elevilor din clasa a II-a.

Analiza și prelucrarea rezultatelor chestionarului:

Dintre persoanele intervievate, majoritatea au avut următoarele răspunsuri:

- ❖ -își întreabă zilnic copilul despre ce s-a petrecut la școală, se interesează de activitățile desfășurate;
- ❖ -consideră că este important să se intereseze de evoluția copilului prin vizite la școală;
- ❖ -consideră că modalitățile eficiente prin care învățătorul ar trebui să țină legătura cu familia elevilor ar fi: transmiterea informațiilor de interes general pe grupul de whatsapp al părinților, ședințe cu întreaga clasă, telefonic, ori de câte ori e cazul și întâlniri individuale;
- ❖ -își ajută de cele mai multe ori copilul la efectuarea temelor pentru acasă;
- ❖ -nu au nemulțumiri (26 de părinți) în ceea ce privește activitatea dascălilor de la clasă;
- ❖ -consideră colaborarea cu școala ca fiind foarte bună;

❖ -să existe un parteneriat permanent între școala și familie, care să cuprindă activități, în care să fie implicați dascălii, elevii și părinții.

În concluzie, orice părinte dorește succesul copilului său și stă în puterea noastră, a cadrelor didactice să ni-i apropiem în vederea asigurării succesului școlar.

Cercetările realizate arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor. Implicarea părinților în educație se traduce prin atenția acordată de părinți școlii și activităților legate de școală în contextul familial.

Prin aceste comportamente părinții implicați stimulează motivația copiilor pentru școală, iar prin activitățile desfășurate acasă contribuie la formarea unor abilități de învățare, autoorganizare, ceea ce influențează pozitiv reușita școlară a copiilor.

Bibliografie:

1. Băran – Pescaru, Adina, (2004) „*Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*”, Ed. Aramis Print, București
2. Bocoș, M., (2003), „*Teoria și practica cercetării pedagogice*”, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca.
3. Dimitriu Cornelia, (1973), „*Constelația familiei și deformările ei*”, E. D. P., București.
4. Kulcsar T., (1978), „*Factorii psihologici ai reușitei școlare*”, E. D. P., București.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE

PROF. BODNEA DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI NOVAC” ORAVIȚA

"Fiecare copil pe care îl instruim este un OM dăruit societății" (N. Iorga)

Problema parteneriatului școală-familie este una dintre preocupările la zi ale guvernelor din țările Comunității Europene. Educația copiilor reprezintă scopul comun al familiei și al școlii. Acesta poate fi realizat doar printr-un parteneriat eficient; prin înțelegerea rolurilor; prin distribuirea competențelor, a responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate; prin investirea comună a resurselor de timp; prin împărtășirea informațiilor; prin soluționarea în comun a situațiilor problematice etc. Comunicarea școală familie este unul dintre instrumentele cele mai importante de stabilire și menținere a relației de parteneriat. Părinții au dreptul, dar și obligația, de a colabora cu instituția de învățământ în vederea realizării obiectivelor educaționale.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Mediul familial trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Cercetările arată că implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor. Implicarea părinților are efecte asupra imaginii de sine a copilului ca persoană care învață și întărește așteptările înalte ale părinților. Tipologia beneficiilor implicării include:

- pentru copii: performanță academică, atitudini și comportament, prezență, adaptare și implicare școlară, rata promovabilității;
- pentru părinți: atitudini pozitive față de școală, relații mai bune între copii și părinți;
- pentru profesori: motivație crescută pentru îmbunătățirea metodelor educative;

De asemenea, programele eficiente de parteneriat au permis implicarea activă în educația copiilor, a unor părinți din toate mediile, indiferent de statut socio-economic, mediu de viață sau număr de membri ai familiei.

Participarea părinților este, de asemenea, adesea considerată una dintre cele mai importante caracteristici ale unei școli eficiente. Pe lângă efectele pozitive ale participării părinților asupra achizițiilor elevilor, alte studii au identificat și efecte pozitive legate de adaptarea socială a copiilor, vizând aspecte, precum: comportamentul, motivația și competențele sociale ale copiilor, relația dintre elevi și profesori, relațiile dintre copii.

Implicarea părinților sau a tutorilor în experiențele școlare ale copiilor este esențială pentru succesul elevilor și eficacitatea programelor de consiliere școlară. Colaborarea părinților cu școala are efecte pozitive pentru copii: rezultate școlare mai bune, abilități îmbunătățite de citire și scriere, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative. În ciuda diferitelor studii și politici care militează pentru implicarea părinților în educație, implementarea lor în școală nu este un proces ușor și cu rezultate garantate, în special în cazul familiilor care provin din medii socio-economice dezavantajate.

Bibliografie:

1. https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Parteneriatul%20scolar_familie.pdf
2. https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/Parteneriat_scoala-familie_ISE.pdf

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN SOCIALIZAREA COPIILOR- EDUCAȚIA PARENTALA

**PROF. BOIANGIU-DIACONU VIORICA-LILIANA
SCOALA GIMNAZIALA "TRAIAN" - CRAIOVA**

Educația parentală urmărește reducerea gradului de vulnerabilitate a persoanelor și presupune un transfer de competențe eficiente, de la specialist la familie, pe termen lung. Ea, educația parentală, se adresează tuturor categoriilor de părinți, fără excepție, vizând activarea resurselor parentale intrinseci, sporirea competențelor parentale (educația copiilor), a abilităților educative și nu modificarea unui comportament sau a unei structuri existente.

Dezvoltarea globală a personalității copilului apare atunci când el beneficiază de dragoste și securitate, de experiențe noi, de apreciere și de stimă, de responsabilitate și autonomie, consideră Mia Kellmer Pringle. Autoarea amintită recomandă 10 comandamente legate de educarea unui copil, (citată de J. P. Deschamps):

1. Oferiți copilului îngrijiri permanente, coerente, iubitoare, ceea ce este de o importanță fundamentală pentru sănătatea spiritului, la fel cum alimentația corectă este esențială pentru sănătatea corpului.

2. Oferiți copilului o mare din timpul și din înțelegerea dumneavoastră – jocul cu copilul, lectura sunt mult mai importante decât un menaj bine făcut.

3. Copilul are nevoie de experiențe noi și de comunicare permanentă, ceea ce îi asigură dezvoltarea spirituală.

4. Copilul va fi stimulat să se joace, singur sau cu alți copii, ceea ce permite explorarea, imitația, construcția și creația.

5. Atunci când eforturile copilului sunt încununuate de succes, el trebuie felicitat, apreciat.

6. Părinții trebuie să-i dea copilului responsabilități din ce în ce mai mari, deoarece simțul responsabilității se dezvoltă doar prin activități practice.

7. Fiecare copil este unic în felul lui, astfel că părinții trebuie să-și adapteze comportamentul la caracteristicile acestuia.

8. Atunci când nu suntem de acord cu comportamentul copilului, manifestarea dezaprobării trebuie să țină cont de temperament, vârsta și capacitatea de înțelegere a copilului.

Problema socializării copiilor pe parcursul ultimelor decenii a fost studiată profund în psihologie și pedagogie. Cercetătorii au constatat că această problemă ar putea fi diminuată prin crearea unui context social necesar copilului, deoarece socializarea este un proces bilateral, realizat, pe de o parte, de către adult, care le atribuie copiilor treptat experiența umană socială, iar, pe de altă parte, a unui sistem de cunoștințe, norme, valori, care îi permit persoanei să funcționeze în calitate de membru cu drepturi depline ale societății”.

Se consideră de asemenea că:

□ finalitatea procesului de socializare este reprezentată în adaptarea, integrarea individului în societate și în lumea valorilor;

□ factorul determinant în formarea identității unei personalități este mediul social.

Aici are loc socializarea primară a copilului, care se realizează în trei etape:

- prima etapă începe în familie;
- a doua continuă la grădinița;
- a treia – se realizează prin adaptarea copilului la lumea adulților și a semenilor.

Pedagogii menționează că socializarea calitativă a oricărei personalități se realizează prin îmbinarea proceselor de: adaptare, integrare, autodezvoltare, autoactualizare. Succesul acestui proces depinde de poziția activă a individului și de asimilarea de către acesta a experienței sociale.

În rezultatul cercetărilor efectuate în psihopedagogie, s-a evidențiat că mecanismele socializării sunt:

- adoptarea succesivă de statusuri și roluri sociale (preșcolar, școlar etc.) ;
- formarea abilității de învățare socială (independentă);
- organizarea corectă a procesului de învățare instituționalizată;
- dezvoltarea capacității de a învăța atât prin activitatea de joc, cât și prin comunicare;
- formarea deprinderii de a identifica etc.

Socializarea copilului de vârstă timpurie se efectuează treptat fie sub influența mediului social, fie în procesul educativ când este influențat de grupurile sociale în care trăiește, persoanele cu care comunică, cercul interior de interese personale.

Principalele obiective de socializare a copiilor în preșcolaritate prevăd formarea:

- priceperii de a stabili diverse contacte sociale;
- capacității de a acționa împreună cu semenii;
- abilității de a se include într-un sistem corect de învățământ.

Procesul de socializare a copilului prin educație trebuie să includă:

- diverse sfere ale culturii sociale;
- posedarea unei culturi comunicative (educația moral-spirituală);
- acumularea cunoștințelor din domeniul culturii naționale (educație civică și patriotică);
- respectarea culturii etnice (educarea toleranței);
- posedarea unor noțiuni și aspecte din cultura juridică (educația pentru drept);
- cultura sano-igienică (educația sanitară);
- cultura ecologică (educația pentru mediu) etc.

Principalele direcții în dezvoltarea socială a copilului de vârstă timpurie sunt:

- influența naturală a factorilor sociali;
- includerea sistematică a copiilor într-un proces de educație și instruire bine organizat și ordonat.

Procesul educativ e necesar să includă:

- familiarizarea copiilor cu lumea obiectelor și a naturii;
- comunicarea de către adulți a cunoștințelor;
- familiarizarea copiilor cu lumea relațiilor umane.

Mecanismele de socializare a copiilor conform afirmațiilor psihopedagogilor sunt:

- imitarea;
- identificarea emoțională;
- orientarea socială;
- reglementarea normativă și inductivă;
- experiența socială și culturală
- creativitatea;
- monitorizarea;
- evaluarea;
- reglementarea prin reflex etc.

În procesul de socializare, cadrele didactice trebuie să ia în considerare și să păstreze trăsăturile caracteristice ale fiecărei individualități (ale fiecărui copil).

Pe de o parte, este necesar să se efectueze: „deschiderea” continuă a individului spre diversitatea lumii sociale iar, pe de altă parte, este înțelegerea de către copil a diversității sociale a lumii din jur prin intermediul lumii sale interioare. Apariția acestei „înțelegeri” va contribui la realizarea scopului viitoarei personalități de a se afirma ca un subiect de utilitate publică și de cultură. În psihopedagogie este dovedit, de asemenea, că socializarea copilului preșcolar se realizează prin activitățile de bază din copilăria timpurie. Prin intermediul acestor activități (și în fond al celei de joc) copiii:

- se familiarizează cu lumea adulților;
- iau cunoștință de valorile general-umane, cele naționale (la nivel elementar) și de cultură;
- învață roluri sociale și comportamentale;
- explorează și însușesc realitatea;
- însușesc cele mai importante fapte și evenimente semnificative;
- dezvoltă abilitatea de a stabili contacte sociale etc.

Eficacitatea dezvoltării sociale a fiecărui copil trebuie să se determine în rezultatul unei monitorizări adecvate. Nivelul de socializare poate fi determinat de către cadrele didactice și caracterizat în baza termenilor de vârstă, sex și a trăsăturilor comportamentale individuale, evidențiind: prezența curiozității; nivelul de formare a valorilor; nivelul activității cognitive; calitatea relațiilor cu semenii. Deci, prin evaluare e necesar să se evidențieze principalele componente de socializare a copiilor și anume: componente axiologice, comunicative, cognitive, valorice. Criteriile în baza cărora se determină nivelurile de formare sunt: valorile însușite, calitățile comunicative formate, activitatea cognitivă, capacitățile de relaționare și a

celor atitudinale. Susținând ideea că aceștia sunt și indicii de bază care caracterizează comportamentele de socializare, putem face următoarele concluzii teoretico-aplicative:

1. În știință este dovedit că socializarea constituie „procesul de continuă transformare a individului din ființă biologică într-un subiect al unei culturi specifice”.

2. Pentru a socializa copilul, pentru a-l dezvolta corect este necesar un context social care îi oferă situații multiple de comunicare socială și afectivă.

3. În procesul de socializare situațiile concrete transmit și structurează la copil:

- modalitățile de comunicare (coduri lingvistice, coduri simbolice, expresive, nonverbale etc.);
- modele sociale de comportament (cognitiv, afectiv, verbal, motor etc.) ;
- modalități de cunoaștere, învățare (seturi instrumentale);
- posibilități de relaționare (ca forme de comportament caracteristice vieții de grup);
- modelarea motivațional-afectivă (manifestată prin formarea de atitudini)
- formarea de atitudini corecte etc.

4. Aptitudinea de socializare este o caracteristică esențială a naturii umane. Ea cere dezvoltarea și formarea facultăților acționale, de relaționare, intelectuale, afective etc.

5. Socializarea umană este stadială.

6. Finalitatea procesului de socializare a copilului este reprezentată de integrarea lui în societate și în lumea valorilor.

7. Principalele competențe ale socializării, bazele cărora pot fi puse în preșcolaritate sunt:

- formarea la copii a priceperilor de a stabili contacte sociale;
- dezvoltarea capacității de acțiune împreună cu semenii;
- însușirea treptată a deprinderilor de adaptare la viața societății;
- educarea dorinței de a se integra în mediul social.

8. Conținutul procesului de socializare și de educație socială a copiilor de vârstă timpurie trebuie prevăzut într-un Curriculum, într-o programă specială, care va include:

- modul de organizare a procesului pedagogic;
- utilizarea unei diversități metodologice a tehnicilor educaționale (a unei metodologii formative);
- diversitatea componentelor educativ-instructive: axiologice, culturale, umaniste, antropologice, sinergice, structurale, complexe, de activitate, de mediu, centrare a activităților de bază pe copil etc.

9. Propunem ca principalele direcții ale procesului de socializare a copilului de vârstă timpurie să fie organizate în corespundere cu cele de bază fiind:

- Cunoașterea de sine și conștientizarea necesității respectării regulilor sanoigienice;
- Formarea cunoștințelor inițiale și a atitudinilor corecte pentru patrimoniul național și universal;
- Dezvoltarea sentimentelor patriotice. Utilizând diverse metode și procedee de lucru, adulții vor

structura procesul instructiv-educativ și de evaluare în baza următoarelor particularități psihopedagogice ale copiilor:

- perceperea emotivă a mediului ambiant;
- gândirea intuitiv-concretă;
- profunzimea primelor sentimente;
- perceperea elementară a evenimentelor sociale;
- dorința de a se integra în societate.

Elemente de ecologie socială a familiei Teoria abordării ecologice a fost făcută de Harkness (1997) după Modelul ecologic al lui Bronfenbrenner. Esența acestei teorii constă în includerea microsistemului (copilul în interiorul familiei în care își petrece viața cotidiană) în mezosistem: mediul de contact familie comunitate și acestea în macrosistem reprezentat de comunitate și social, care constă în obiceiuri și tradiții, servicii și instituții. Din această integrare rezultă modelele de creștere și educație a copilului. Sistemul ecologic a fost inițial abordat în medicină/pediatrie și extins în educația și îngrijirea copilului. Ecologia socială a familiei vizează climatul familial, relațiile și interacțiunile între membrii familiei care să favorizeze confort psihologic (sănătatea mintală), solidaritatea membrilor care să garanteze evoluția firească a tuturor membrilor familiei dar, în special, al copilului în dezvoltarea sa normală. Ecologia familiară este sub determinări culturale, fiind strâns legată de mediul, educația părinților și condiția socio-economică a familiei în contact cu comunitatea din care face parte.

Bibliografia temei

1. Cristea S. Fundamentele pedagogiei. Iași. Polirom, 2010
2. Cuznețov L. Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei, Chișinău: CEP UPSC, 2008, 3.
1. Cosmovici A. Iacob I. Psihologie socială. Iași. Polirom. 2008.
2. Maslov A. Motivație și personalitate. București. Editura 3, 2007
3. Pescaru A. Familia azi. O perspectivă sociopedagogică. București. Aramis, 2006
4. Văideanu G. Educație. București. EDP, 1996

"FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI"

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BOICIOC TUNDE ERIKA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 8 SIGHETU MARMAȚIEI

Educația este un proces complex și continuu, care începe încă din primii ani de viață și continuă pe tot parcursul acesteia. Atât educația în familie, cât și educația în grădiniță joacă un rol esențial în dezvoltarea copiilor și în pregătirea lor pentru viață. Printre subiectele de interes se numără metodele de comunicare și relaționare dintre părinți și copii, strategiile de disciplinare, formarea valorilor și a obiceiurilor, construirea unei atmosfere de încredere și sprijin reciproc în familie, precum și impactul diverselor evenimente sau stresori (cum ar fi divorțul, decesul unui membru al familiei sau probleme financiare) asupra dezvoltării copiilor. Studiile de specialitate în acest domeniu au un rol important în dezvoltarea de programe și politici educaționale care să susțină familiile în procesul de educare a copiilor, precum și în formarea cadrelor didactice și a altor profesioniști care lucrează cu copii. De asemenea, acestea pot fi utile pentru părinți în dezvoltarea de strategii eficiente de parenting și în a înțelege nevoile și dezvoltarea copiilor lor.

Importanța educației în familie Familia este prima și cea mai importantă sursă de educație pentru copii. Încă din primii ani de viață, copiii își formează o serie de comportamente și obiceiuri care îi vor însoți toată viața. În acest sens, părinții și membrii familiei au un rol decisiv în formarea personalității copilului.

În primul rând, educația în familie îi ajută pe copii să învețe valorile și principiile de bază ale societății în care trăim. Acestea includ respectul, onestitatea, generozitatea, disciplina și multe altele. Prin exemplul lor și prin comunicare, părinții pot transmite copiilor valori și principii pe care aceștia le vor urma și le vor integra în comportamentul lor.

În al doilea rând, educația în familie îi ajută pe copii să învețe abilități esențiale pentru viața de zi cu zi. Acestea includ igiena personală, alimentația sănătoasă, dezvoltarea socială și emoțională, respectul pentru regulile și normele sociale, comunicarea și multe altele. Părinții au un rol crucial în formarea acestor abilități, prin modelul lor de comportament și prin exercițiile practice pe care le fac împreună cu copiii.

În al treilea rând, educația în familie îi ajută pe copii să învețe autonomia și responsabilitatea. Acestea sunt abilități esențiale pentru dezvoltarea lor ulterioară și pentru adaptarea la cerințele vieții de adult. Prin încrederea și încurajarea lor, părinții pot ajuta copiii să-și dezvolte încrederea în sine și să fie capabili să ia decizii și să-și asume responsabilități.

Importanța educației în grădiniță Educația în grădiniță este o continuare a educației în familie și îi ajută pe copii să se dezvolte într-un mediu social și educațional mai larg. Grădinița are un rol esențial în dezvoltarea socială, emoțională și cognitivă a copiilor.

În primul rând, educația în grădiniță îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile sociale și emoționale. Aici, copiii își pot face prieteni noi, învață să comunice și să coopereze cu alți copii. Educația în familie și în grădiniță reprezintă un aspect fundamental al dezvoltării copiilor. În aceste contexte, copiii învață și dezvoltă abilități, atitudini și valori care îi vor ajuta să devină adulți responsabili și să se integreze în societate.

În al doilea rând, educația în grădiniță este, de asemenea, foarte importantă. În aceste instituții, copiii învață să lucreze în echipă, să respecte regulile și să-și dezvolte abilitățile sociale. De asemenea, grădinița le oferă copiilor oportunități de a explora lumea înconjurătoare și de a dezvolta abilități cognitive, precum matematica, literatura și științele. Educația în familie și în grădiniță trebuie să fie complementare și să se susțină reciproc. Părinții trebuie să colaboreze cu educatoarele pentru a asigura o dezvoltare armonioasă a copiilor lor. De asemenea, este important ca părinții să își asume responsabilitatea pentru educația copiilor lor și să le ofere oportunități pentru dezvoltarea abilităților, creativității și pasiunilor lor.

În al treilea rând, grădinița este locul unde copilul își continuă procesul de învățare și dezvoltare, descoperind noi experiențe și relaționând cu alți copii și adulți din afara familiei. Grădinița poate fi o oportunitate valoroasă pentru dezvoltarea socială a copilului, deoarece îi permite să interacționeze cu copii de aceeași vârstă și să învețe să lucreze în echipă. Educația în familie și în grădiniță reprezintă un aspect vital al dezvoltării copiilor și are un impact semnificativ asupra vieții lor ulterioare. Părinții și educatoarele trebuie să colaboreze, învățându-i valori și abilități esențiale pentru a deveni adulți responsabili și integrați în societate. Educația în familie și în grădiniță reprezintă baza formării individului și are o importanță majoră în dezvoltarea sa emoțională, intelectuală și socială. De asemenea, grădinița poate oferi copilului

un mediu structurat și stimulant pentru dezvoltarea abilităților cognitive, motorii și de comunicare. Prin intermediul jocului, activităților creative și a unui curriculum bine pregătit, copilul poate învăța să își dezvolte atenția, memoria, creativitatea și să comunice eficient cu cei din jur.

În concluzie, educația în familie și în grădiniță este esențială pentru dezvoltarea personală și socială a copiilor. Părinții și profesorii joacă un rol crucial în educarea copiilor lor și trebuie să fie conștienți de importanța acestui rol. Prin îngrijirea, îndrumarea și încurajarea copiilor lor, aceștia pot contribui la formarea unor adulți responsabili.

Bibliografie:

"Educația copilului în familie și grădiniță" de C. Bîrta, Editura Universității din Oradea, 2018.

"Educația timpurie în familie și grădiniță" de E. M. Costache, Editura Polirom, 2015.

"Psihologie și educație în familie și grădiniță" de M. Ghimpu, Editura Didactică și Pedagogică, 2014.

"Educația în grădiniță și în familie - modelul finlandez" de M. Nissinen, Editura Universității din București, 2008.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOLDOVA SULIȚA, JUDEȚUL SUCEAVA PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: BOICIUC LAZĂR NADIA NASTASIA

Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor. Perfecționarea abilităților școlare ale elevilor, îmbunătățirea programelor de studiu și climatului școlar, îmbunătățirea abilităților educaționale ale părinților, dezvoltarea abilităților de lideri ale părinților, conectarea familiilor cu membrii școlii și ai comunității, stimularea serviciului comunității în folosul școlilor, oferirea unor servicii și suport familiilor și crearea un mediu mai sigur în școli – sunt exemple grăitoare pentru susținerea ideii de într-ajutorare reciprocă. (Rădulescu E.)

Parteneriatul școală – familie este dat de relațiile de colaborare între personalul școlii și familii, pentru a implementa programe și activități care să îi ajute pe elevi să reușească.

Părinții și cadrele didactice pot crea diferite parteneriate, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei. Rata învățării crește și se menține ridicată în situațiile în care părinții se implică în sprijinirea copiilor prin diverse activități acasă. Părinții care participă la programele educaționale inițiate de școală vor putea aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării. (Ciolan L.) Prin activitatea în parteneriat cu părinții, cadrul didactic își asigură un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperare reală și comunicare cu părinții, școala pune bazele unei unități de decizie și acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului. Pe de o parte, familia este un factor de educație informală, pe de altă parte, aceasta are obligații și drepturi care decurg din statutul de elevi ai copiilor ei în sistemul formal de educație. Una din însușirile caracteristice psihologiei părinților este năzuința de a-și vedea copii mari, bine instruiți și bine formați pentru viață. Pe fundalul unui orizont larg de înțelegere a rolului pe care îl joacă părinții în viața socială, dar și în viața de familie, finalitățile educaționale vor dobândi un grad mai mare de conștientizare. (Păun E.)

Obiectivele educaționale realizabile în familie pentru etapa școlarității sunt: asumarea de către părinți a rolului de colaborator activ al școlii; cunoașterea cerințelor specifice școlii; creșterea condițiilor necesare activității de învățare continuă; asigurarea unității de cerințe, în procesul de formare și consolidare a comportamentelor specifice, prin instrucție și educație de tip școlar; controlul îndeplinirii sarcinilor școlare; controlul respectării programului zilnic; crearea condițiilor necesare extinderii capacității de cunoaștere prin mijloace adiacente: cărți, reviste, expoziții, teatru, radio-tv., site-uri educaționale, excursii, etc; consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate, în relațiile cu mediul social; crearea condițiilor necesare dezvoltării aptitudinilor artistice și sportive. (Vrășmaș E. A.)

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt: ședințele cu părinții; discuții individuale între cadrele didactice și părinți; organizarea unor întâlniri cu părinții; implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative; voluntariat; asociațiile de părinți.

A apărut așadar de-a lungul timpului necesitatea promovării unei politici parteneriale bine fundamentate, care să implementeze programe de activități pe termen scurt și mediu, în raport cu particularitățile specific fiecărei unități școlare.

Trebuie avut în vedere că parteneriatele școală – familie sunt eficiente în măsura în care ajung să depășească obiectivele unui program și se transformă într-un stil de viață al comunității școlare formate din elevi, profesori și părinți.

Parteneriatul este o relație stabilă între persoane sau instituții care participă cu anumite resurse pentru atingerea unui scop comun; este o relație de egalitate stabilită în baza unor acorduri semnate, ambii parteneri având dreptul de a evalua gradul de atingere a obiectivelor și modul de gestionare a resurselor: comunicarea este permanentă, responsabilitățile, succesele riscurile sau eșecurile fiind asumate deopotrivă; presupune strategii de cooperare pe termen lung cu o flexibilitate scăzută datorită scopului comun. (Alec S.)

Parteneriatul are, așadar, drept scop următoarele: (Ciolan L.)

- să ajute profesorii în munca lor;
- să perfecționeze abilitățile școlare ale elevilor;
- să îmbunătățească programele de studiu și climatul școlar;
- să îmbunătățească abilitățile educaționale ale părinților elevilor;
- să dezvolte abilități de lideri ale părinților;
- să faciliteze legătura dintre familii și personalul școlii;
- să ofere servicii și suport familiilor;
- să creeze o atmosferă de lucru mai sigură în școală.

Ceea ce este dificil în stabilirea unui parteneriat nu este inițierea lui ci menținerea funcționării acestuia în timp. Atunci când se dorește construirea unui parteneriat durabil trebuie identificate atât scopurile comune cât și divergențele. Fiecare organizație își are propria identitate, iar pentru a derula un proiect împreună cu altă organizație trebuie căutate și valorificate punctele și interesele care le leagă. (Alec S.)

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCAȚIONALE DESFĂȘURATE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

PROF. BOICIUC MARIA-CRISTINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 7 SIGHETU MARMAȚIEI, MARAMUREȘ

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” Child`s Appeal

Vârsta preșcolară este, cu siguranță, temelia educativă a întregii vieți. Datorită acestei vârste, educația preșcolară capătă un caracter specific. Această perioadă, de îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu. La reușita copilului în viață contribuie însă, în egală măsură, chiar dacă sub diverse aspecte și forme, principalii factori educaționali: familia, grădinița, școala și societatea în care trăim și care ne influențează viața.

Asigurarea unui parteneriat real între aceștia, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea cât mai eficientă a problemelor inerente care pot apărea.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Termenul de *parteneriat* presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

După cum am amintit, parteneriatul presupune existența unui obiectiv comun. Acesta este, în cazul parteneriatului familie-grădiniță, dezvoltarea globală a copilului în raport cu particularitățile sale individuale. El se poate realiza doar printr-o mișcare de apropiere în dublu sens, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Parteneriatul grădiniței cu familia implică informarea teoretică a părinților în problemele de psihopedagogie preșcolară. Educatoarea poate avea discuții personale sau colective cu aceștia, dezbătând diverse teme: “Cum ne jucăm cu copiii noștri”, “Cum putem contribui la dezvoltarea limbajului copiilor”, “Care sunt problemele copilului singur la părinți”. Se pot ține lectorate cu părinții și întâlniri pe diferite teme în cadrul cărora sunt invitați specialiști (medici, logopezi, psihologi).

Grădinița trebuie să organizeze cu familia un parteneriat educațional. Mijloacele aflate la îndemâna educatoarelor pentru ai determina pe părinți să fie parteneri activi în educația copiilor sunt variate: întâlnirile cu părinții; acțiuni comune părinți și copii; vizite la domiciliul copiilor; discuțiile zilnice cu părinții sau atunci când evenimentele le solicită.

O altă modalitate de a implica părinții în activitățile grădiniței se realizează prin întâlniri programate, la care pot participa și rudele care doresc să se implice în educarea copilului. Aceste întâlniri se pot realiza sub forma unui program: filme, prezentări, jocuri de rol. În urma discuțiilor pe o anumită temă părinții pot învăța unii de la alții cum să găsească soluții la problemele reale cu care se pot confrunta în familie la un moment dat. Pentru educatoare este o modalitate de a afla multe lucruri despre ei și copii lor, despre modul

lor de viață acasă. Temele alese în cadrul lectoratelor pot fi stabilite de educatoare, în urma celor constatate sau pot fi alese la propunerile părinților.

Este necesară încurajarea participării „taților” la astfel de activități, deoarece sunt familii unde educația celor mici este considerată „treaba femeilor”. Se poate proiecta o întâlnire numai „pentru tați” și o alta numai „pentru mame”. În timpul acestor activități se pot prezenta activități desfășurate la grădiniță pentru ca părinții să le continue acasă. Părinții pot fi învățați să se joace jocuri diferite cu copiii lor, dar și cum să le citească o poveste.

Părinții sunt principalii colaboratori și parteneri ai grădiniței în ceea ce privește educația moral-civică a copiilor preșcolari. Experiența pedagogică demonstrează că reușita integrării sociale depinde în mare măsură de calitatea formării grupului de copii, a relațiilor dintre ei și a modului în care se supune grupului (respectă munca colegilor care sunt de serviciu zilnic la grupă, să nu strice jucăriile, lucrările colective pe care le realizează).

Participarea părinților la unele activități ale grădiniței (șezători, vizite, excursii, activități comune, lecții deschise, expoziții ale copiilor) și chiar implicarea acestora în organizarea, desfășurarea lor le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care aceștia le întâmpină în activități. Implicarea părinților în activitățile școlare ale copiilor pot merge și până la implicarea lor în activitățile extrașcolare de organizare a unor serbări cu teme folclorice, serbări de iarnă, dar și prezentarea unor obiceiuri specifice anumitor zone geografice din România.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Bibliografie:

Eduard Dăncilă și Ioan Dăncilă – Noi și copilul nostru ne pregătim pentru școală, 2003, Editura Edid
Ecaterina Adina Vrasmas, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
ME - Curriculum pentru educație timpurie, 2019/

MAMA, SCUMPA MAMA PROIECT EDUCAȚIONAL

PROF. INV. PRIMAR BOIT DANIELA
SCOALA GIMNAZIALA „ION AGARBICEANU”

ALBA IULIA ARGUMENT

Ziua de 8 Martie este recunoscută pe întreg Mapamondul ca sărbătoarea internațională a femeii. Luna martie este prima lună a primăverii când toată natura renaște și razele soarelui începe să ne mângâie ușor. Pură coincidentă sau nu, în această lună se sărbătorește pe lângă mărțișor și ziua femeii, a mamelor. Femeia este cea mai importantă ființă din lume, mamă și iubită, elemente fără de care întregul univers nu ar exista.

OBIECTIVE

1. Promovarea, cunoașterea și păstrarea semnificației mărțișorului și Zilei Internaționale a Femeii;
2. Stimularea potențialului artistic și creativ al preșolarilor;
3. Dezvoltarea capacității de sensibilizare a copiilor pentru a deveni purtători și păstrători ai semnificației mărțișorului și Zilei Internaționale a Femeii

DURATA PROIECTULUI: 4-8 martie 2023

RESURSE:

a) umane: cadrul didactic, copiii clasei a II-a, parintii.

b) de timp: 1 saptamana

Materiale folosite: aparat foto, costume, carton colorat, mărțișoare, flori.

Rezultate așteptate:

- copiii promovează Ziua Mamei printr-un program artistic;
- copiii participă la confecționarea de felicitări ;
- copiii prezintă părinților versurile învățate.

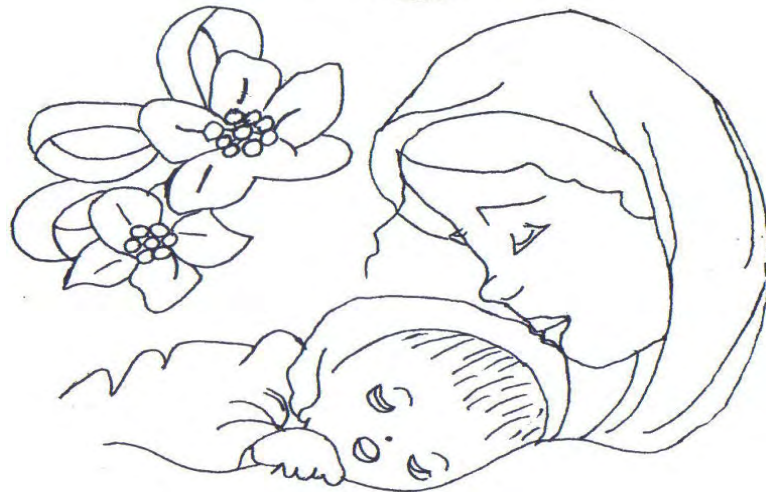
Evaluarea activității:

- Studiu de impact: întrebări de identificare a reacției participanților la activitate.
- Expoziție cu felicitari de 8 martie. **TEMATICA ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE**

NR. CRT.	TEMA ACTIVITĂȚII	LOCUL DESFĂȘURĂRII	RESPONSABIL
1	Convorbire despre semnificatia zilei de 8 Martie;	Sala de clasă	Prof. învă. primar
2	Repetarea cantecelor și poeziilor dedicate mamei;	Sala de clasă	Prof. învă. primar
3	Confecționarea felicitărilor și a scrisorii pentru Ziua Mamei	Sala de clasă	Prof. învă. primar, elevii și părinții
4	Realizarea unei expoziții cu felicitările confecționate;	Sala de clasă	Prof. învă. primar
5	“Mama, scumpa mama!”-program artistic dedicat mamei.	Sala de clasă	Prof. învă. primar

EVALUARE: expoziție cu felicitari - poezii, scrisori dedicate mamei;

La mulți ani!

Măicuță dragă,

O nouă primăvară, un nou **8 Martie** și gândul meu de recunoștință se îndreaptă către tine.

Poate lumina să uite raza din care s-a născut? Poate, picătura sărată, smulsă din apa mării, să uite marea? Poate frunza să uite copacul care a zămislit-o? Pot eu să te uit pe tine, cea care m-ai făcut să exist, cea care mi-ai dăruit singurul bun ce nu are asemănare pe Pământ și nici în Univers?

Nu există om care să fi dat mai mult și să fi primit mai puțin decât tine, **MAMĂ!** Numai tu poți dăruia o viață pentru un singur sărut de recunoștință.

MĂICUȚA mea, eu sunt cel mai bogat om din lume pentru că te am lângă mine. Îngăduie-mi să-ți sărut mâinile și fruntea, să-ti promit că nu te voi dezamăgi, să-ti urez ani mulți cu sănătate alături de cei pentru care te-ai jertfit mereu.

Dumnezeu să-ți ocrotească pașii, să-ți răsplătească nespusa bunătate, să-ți dea putere să mă crești iar eu să-ți rămân alături mereu,

Și bucurie multă

Și multă voie bună

Și viață lungă, lungă,

Să ducem împreună,

Ca să mă vezi și mare,

Cu rost la casa mea,

Căci eu voi fi nădejdea

Și mângâierea ta.

LA MULȚI ȘI FERICIȚI ANI!

Te sărută cu toată dragostea, al tău fiu (fiică).....

DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

BOITOS SANDA ELENA

Astăzi, problema educației este abordată în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, o lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în absolut toate domeniile de activitate. Educația trebuie să se manifeste în mod permanent ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezultă din strânsa legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru le impune părinților să fie parteneri egali în educația copilului.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale pentru că ea influențează și modelează persoana umană. Unii cercetători merg chiar mai departe și susțin că acțiunea familiei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Acesta idee este cu deosebire susținută de către cercetările care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială, și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial pentru că, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, aici se formează „ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter, - după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și „ucenicia,, pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă și oferă familia.

Studiile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului. Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială, dar și în corectarea unor disfuncționalități, greșeli, erori educative ale părinților. Astfel, misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Împreună cu activitățile didactice desfășurate propriu-zis, cadrul didactic are menirea și posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând cont de particularitățile sale bio-psiho-individuale și sociale; ereditatea, ca factor unic explicativ al personalității și comportamentului uman reprezintă o concepție limitată, deoarece aspectele sociale dobândite, în timp, preganța în cristalizarea și maturizarea personalității.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - de exemplu dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul relației școală - familie.

În ceea ce privește calitatea educației și succesul școlar, acestea necesită abordarea mai multor strategii și practici privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea de învățământ, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viața lor de adult și viitor părinți. În momentul în care părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Astăzi, familia este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener permanent și autentic devenind o prioritate. Apariția în cadrul unor familii a unor elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia cunoștință de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

După cum arată Agabrian (2005), din parteneriatele școală - familie, cei câștigați sunt, în esență, elevii. Parteneriatele acționează în următoarele direcții:

- ajută profesorii în munca lor;
- generează, dar și perfecționează competențele școlare ale elevilor;
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- dezvoltă abilități educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță sporit școlii.

Acțiunile pe care școlile le au în vedere pentru depășirea dificultăților existente la nivelul relației școală - familie, sunt:

- creșterea intenției și implicarea managerilor școlari în sensibilizarea și atragerea familiei;
- elaborarea unor proiecte centrate pe parteneriatul cu părinții;
- transformarea comitetelor de părinți în structuri active și dinamice, cu rolul de interfață în relația școală-familie;
- diseminarea unor informații clare cu privire la școală, la activitățile și problemele sale;
- organizarea unor activități extrașcolare diverse în regim de parteneriat.

Școlile trebuie să comunice, să-i implice, să-i încurajeze și să-i sprijine pe părinți, astfel le devin parteneri și împreună pot lua decizii cu privire la educația copiilor lor.

Bibliografie:

Agabrian, M., & Milea V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European
Institutul de Științe ale Educației (2014). *Parteneriatul școală- familie- comunitate*. București:
Literatura Universală

BLOCAJE ÎN PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

**PROF. ELENA GABRIELA BOLOCAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PRUNIȘOR
JUDEȚUL MEHEDINȚI**

Școala, este o instituție care funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație: familie, autorități, organizații guvernamentale și neguvernamentale, agenți economici etc.

În contextul actual, familia se confruntă cu o serie de solicitări, în special de ordin economic, care forțază tot mai mulți părinți să caute în străinătate o sursă de venit care să asigure o viață decentă celor dragi. Astfel, apare o limitare drastică a timpului petrecut cu familia, apar blocaje în comunicarea și relațiile intrafamiliale dar și o alterare a relației cu școala.

Parteneriatul școală-familie, cel mai important și cel mai solicitant din punctul meu de vedere, subliniază responsabilitatea comună pe care o au cei doi parteneri în ceea ce privește formarea și educarea copilului.

În relația școală-familie pot apare diferite tipuri de blocaje, cele mai des întâlnite, în ultima perioadă, fiind:

a) lipsa de interes a părinților în ceea ce privește educația propriilor copii;

Activități propuse pentru rezolvarea blocajului identificat:

- invitarea părinților, alături de copii, la o activitate de tipul „ Meseria-brătară de aur”. Pot fi invitate persoane cu meserii diferite(paznic, asistent social, profesor, asistentă medicală, șofer, polițist etc.) care să povestească din experiența de viață, avantajele unui stil de viață activ versus situația unei persoane fără educație, asistată social.

- participarea părinților la un parteneriat cu alți reprezentanți ai comunității locale, cu reprezentanți ai Protecției Copilului, CJRAE, care să aibă ca scop conștientizarea faptului că toți copiii au drepturi garantate de lege, unul dintre ele fiind dreptul la educație:

b) probleme de ordin economic, social, familial care mută centrul de interes al părinților din zona educației spre cea a asigurării traiului zilnic;

Activități propuse pentru rezolvarea blocajului identificat:

- inițierea unor activități de voluntariat, în parteneriat cu alte instituții(poliție, pompieri) sau cu diferiți agenți economici prin care să fie donate acestor tipuri de familii alimente de bază, haine, rechizite.

- informarea părinților și consilierea în scopul accesării unor programe de sprijin pentru familiile dezavantajate (burse sociale, de studiu, ajutoare acordate de primărie etc).

c) plecarea părinților în străinătate și lăsarea copiilor în grija altor membri ai familiei;

- realizarea unor activități în parteneriat cu asistentul social al primăriei, care să monitorizeze familia și starea de bine a copilului în situația dată;

- inițierea de activități de consiliere a elevului dar și a aparținătorilor cu consilierul școlar ;

d) refuzul de a comunica cu școala a unora dintre părinți;

- implicarea părinților în activități comune desfășurate cu copii lor;

- invitarea părinților la ședințe de consiliere desfășurate în parteneriat cu consilierul școlar ;

- organizarea unei activități de tip „ Școala părinților”

- organizarea de lectorate cu părinții, pe diferite teme, atât la nivelul comunității cât și la nivelul școlii.

În concluzie, parteneriatul școală-familie se poate concretiza și sub forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze.

Astfel de servicii pot fi:

- centre de consiliere;

- centre de practicare a diverselor sporturi;

- centre pentru supravegherea copiilor la teme după orele de curs(after-school) care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, sport, vizite în diverse locuri, centre de voluntariat, cluburi, cantine, semiinternate etc.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR BONDAR DACIANA FLORINA
LIC. TEH. NR. 1- DOBREȘTI-BIHOR**

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune asadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil/elev, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psiholog, consilier etc.);
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea

părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm două:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea familie-școală:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;

- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

În concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, scoala si familia, trebuie sa aiba acelasi scop - formarea personalitatii umane integrale si armonioase. Pana la cuprinderea intr-o unitate de invatamant, rolul primordial in educatie il are familia. Odata cu inscrierea intr-o unitate de invatamant ponderea se schimba, rolul mai mare il are scoala, dar nici actiunea educativa a familiei nu este de neglijat. Intre actiunile educative ale celor doi factori exista mai degraba un raport de complementaritate decat de rivalitate, actiunea fiecaruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

„HAIDE, MAMĂ, HAI... NIȘTE LINIȘTE SĂ-MI DAI”

ED. BONTEA ROXANA-MARIA
PROF. ÎNV. PREȘC. UIFĂLEAN ELENA-MARIOARA

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. De ea depinde întreaga influență nedefinită, subtilă, pe care mama o are asupra copilului și prin care ea îl modelează, îl educă. Pot exista situații în care mama dispare din existența copilului, provocând o cădere, prăbușirea sentimentului de siguranță, închidere în sine și rupere într-o oarecare măsură a contactului cu mediul exterior.

Specialiștii în domeniu spun că din acest punct de vedere este esențial ca până la 3 ani copilul să trăiască efectiv lângă mama sa sau, la nevoie, alături de o înlocuitoare a mamei.

Astfel fiind spuse, educabilul în cauză, împreună cu noi, educatoarele am reușit să-i facem mamei sale un cadou în versuri; MAMA, participând la prima serbare de 8 martie a copilului său:

*Eu nu înțeleg unde a plecat
Și de ce iar cu bunicii m-a lăsat
De ce nu este acum cu mine?
Să mă îndrume, să-mi dea sfaturi bune?
Eu cred că mama m-a abandonat,
Că dragostea ei s-a împuținat...
Eu știu că fără bani ne este greu!
Dar ea plecând, eu sufăr tot mereu.
Sunt trist și îmi pare tare rău,
Că mama a plecat din nou.
Ma uit plângând în urma ei
Și suferință i-o împărtășesc educatoarei.
E singura persoană care mă înțelege,
Care mă mângâie, care mă lămurește,
Că mama oriunde ar fi pe lume,
Un singur dor ea are, dorul pentru mine
Încurajat de ea, mă rog la Dumnezeu
Să o aducă sănătoasă lângă fiul său;
Iar când mă voi trezi din nou
S-o văd zâmbind în jurul meu.
Ea este cea care îmi dă putere,
Care mă ocrotește în clipe grele
Care mă mângâie când nu îmi este bine,
Care îmi dă speranță pentru ziua de mâine!
Abia aștept să vina, iar acasă
N-am s-o mai las să mă părăsească...
Am să-i explic că banii n-au valoare,
Când mama e plecată în lumea mare.. .*

COPILUL - OGLINDA PĂRINȚILOR

BONTILĂ CODRUȚA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13 TIMIȘOARA

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părintele este unicul răspunzător pentru ceea ce este și devine copilul său. Un copil echilibrat, încrezător în sine, vesel, iubitor este conform modelului părintesc. Un copil trist, speriat, nemulțumit, lipsit de încredere în sine sau în alții este, de asemenea, conform tiparului părintesc.

Cei mai mulți dintre părinți vor spune că nu e deloc așa, că ei i-au învățat pe copii numai de bine, că i-au sfătuit să nu facă una sau alta, dar degeaba, cei mici nu i-au ascultat, au făcut doar cum au vrut ei și, desigur, lucrurile nu au ieșit cum nu trebuia. Părintele este singurul răspunzător că nu a fost luat în seamă și nu a fost ascultat atunci când a oferit copilului său un sfat. Poate că, la rândul lui, nici el nu l-a luat în seamă pe copil când acesta a încercat să-i spună ceva. Înseamnă că acel tată sau acea mamă nu a găsit încă modul de a ajunge la inima copilului, înseamnă că sufletește este încă departe de copilul lui. Găsirea drumului până la inima copilului trebuie să fie preocuparea adultului deoarece el este cel puternic, cel care are viziunea de ansamblu și capacitatea de a lua decizii. Părintele trebuie să fie mai flexibil, mai creativ, mai subtil, mai tolerant. Este nevoie să iasă din tiparele în care se află, să-și lase mintea să fie liberă, să primească semnalele pe care i le transmite copilul, să gândească liber. Modelele de educație, pe care adultul le știa, ar trebui puse sub semnul întrebării atâta timp cât aplicarea lor îl ține departe de propriul copil. Atâta timp cât relația dintre părinte și copilul său nu este una caldă, sinceră, de prietenie și iubire, înseamnă că undeva, în mod fundamental, greșește.

Copilul este persoana pe care mama și tata au format-o prin atmosfera pe care au avut-o în casă, prin felul în care s-au comportat, prin felul în care i-au vorbit și și-au vorbit, prin ceea ce au spus, dar și prin ceea ce nu au spus. Unii părinți nu știu cum să se poarte pentru a nu părea vulnerabili și lipsiți de autoritate și atunci se închid în sine și se distanțează de propriii lor copii. Alții aplică pur și simplu regulile pe care le-au văzut aplicate de părinții sau bunicii lor, sau la educatori și profesori.

Pentru rezultatele școlare slabe ale copilului răspunzători sunt tot părinții, deoarece ei sunt primii care trebuie să găsească modalitatea de a apropia copilul de carte, de cunoaștere, de învățatură. Dacă ajutorul pe care îl oferă copilului la efectuarea temelor este privit ca o corvoadă, această stare negativă se va transmite și micului școlar, care la rândul lui va percepe temele ca pe un chin. De asemenea, dacă părinții îi transmit în mod conștient sau nu, convingerea că numai împreună cu ei este în stare să-și facă lecțiile, copilul își va pierde încrederea în propria capacitate de asimilare, iar această stare de spirit, cu siguranță, va împiedica succesul școlar.

Cum poate un părinte să îl învețe pe copil să fie politicos și să-și exprime personalitatea fără a leza pe nimeni? Prin exemplul personal și prin explicații date la momentul oportun. Dacă tatăl și mama se comportă în mod ezitant și laș, și copilul se va comporta la fel, pentru că nu știe să procedeze altfel.

Exemplele, desigur, ar putea continua, dar concluzia va fi mereu aceeași: părinții trebuie să fie conștienți că tot ceea ce definește comportamentul, starea psihică și fizică a copilului lor este conform modelului pe care îl oferă. Dacă părinților nu le place ce văd la copilul lor, se impune să schimbe modelul.

Dacă, aplicând anumite concepte, idei, modele, au ajuns într-un punct în care sunt nefericiți, nemulțumiți, neîmpăcați, e timpul pentru o schimbare. Dacă părintele se simte nemulțumit de el sau de copiii lui, de relațiile care există între ei, ar trebui să își pună problema unei schimbări de optică.

Bibliografie:

Michiela Poenaru, *Eu te-am facut, eu te omor: ghidul bunelor maniere pentru părinți*, Editura Coresi, 2008;

Ecaterina Adina Vrăsmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

AUTOR: PROF. BONȚU AURICA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL DE ARTE ORADEA

Importanța educației în școală și familie, urmărește același scop educativ în formarea copiilor, adică, devenirea acestora ca oameni multilateral dezvoltati, însă pentru a se putea realiza acest scop unic este necesară o unitate de acțiune comună între aceste mijloace specifice de influențare, folosite de aceste două instituții sociale.

Instituția de învățământ/școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca procesul său educativ să fie mai profund și de durată. Comunicarea/colaborarea școlii cu familia este necesară în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului și la comportamentul acestuia.

În conversația cu părinții, profesorul trebuie să dovedească mult tact pedagogic. Acesta trebuie să aibă atitudinea unui prieten și nu atitudinea unui șef care dă mereu ordine. Să știe să gestioneze situația la timpul potrivit și să găsească justificări corecte și temeinice, pentru ca părinții copiilor să le accepte și să fie convinși de utilitatea acestora, dar să nu renunțe niciodată la convingerile sale personale, dacă acestea sunt bine conturate și întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de mediul înconjurător al copilului de acasă, cum este ajutat acesta la învățătură, dacă are create toate condițiile necesare de pregătire a temelor, cum se comportă acesta față de părinții săi, față de frați, bunici și cum se comportă aceștia toți la un loc față de copil, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă copilul în timpul său liber, care-i sunt prietenii, cum se odihnește și cum se hrănește tânărul, care este starea sănătății lui și ce interese ascunde manifestă copilul.

Numeroase cercetări științifice la nivel de învățământ preuniversitar, au scos în evidență aspectul hotărâtor al calității interacțiunii dintre școală și familie asupra educației copiilor.

Această consimțire a importanței părinților în avantajul succesului școlar al tinerilor, determină autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre școală și părinți. De altfel, în contextul actual aceste strânse legături de prietenie, par a fi mai necesare ca niciodată, deoarece misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți dintre părinți sunt prea preocupați de problemele din familie, profesionale sau sociale pentru a urmări evoluția copiilor lor sau coeziunea dintre educația pe care copilul o primește în școală și familie.

Atât cadrele didactice cât și părinții copiilor beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări, beneficiile fiind numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă, cu depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul tinerilor. În final, colaborarea este prielnică și pentru școală, părinții copiilor aducând deseori fonduri suplimentare ce pot susține rolul educativ al instituției de învățământ, dar oferă și un cadru prielnic pentru o permanentă reevaluare.

În ajutorul eficient al copiilor, părinții trebuie să țină o legătură permanentă cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea acestora la nivel de instituție sau școală. Toate aceste informații despre situațiile la învățătură ale copilului, părinții le pot obține prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea acestuia la clasă/la școală și gradul de apreciere al profesorului, dar mult mai utile sunt informațiile pe care părinții le primesc direct de la cadrele didactice.

Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene, bazat pe unele cercetări comparative, documentare și empirice, enumeră patru motive pentru care instituția de învățământ/școala și familia se străduiesc să păstreze strânse legături între ele:

- părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației se petrece în exteriorul instituțiilor de învățământ/în afara școlii;
- unele cercetări pun în evidență importanța și influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare obținute de elevi, în special asupra motivațiilor venite din partea învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului dintre aceștia cu școala;
- grupurile sociale venite din partea părinților și a profesorilor, și direct implicate în instituția școlară, au dreptul să influențeze gestiunea instituției de învățământ/școala.

Educația ocupă un rol foarte important în cadrul societății. Ea este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală a tinerilor și pentru evoluția umanității, aducând cu sine multe beneficii, atât pentru elevul instruit, cât și pentru societate, îmbunătățind astfel perspectivele de carieră ale tinerilor, stimulând economia și lărgind durata de viață a acestuia. Mai mult decât atât, potrivit unor studii, educația poate face oamenii mai împliniți și fericiți cu propriile idealuri și vise. De aceea, este absolut obligatoriu ca educația în general, indiferent de proveniența sa, să fie aplicată copilului, încă din primele luni de viață ale acestuia.

Când părinții sunt direct implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin, de noi priceperi, deprinderi și cunoștințe, creându-se astfel o cale de transfer prin care copii vor putea să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Motivarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită, ea este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare benefic și pozitiv pentru copil.

Unele cercetări au arătat o scădere a procentului de părinți interesați să susțină, comunicarea intimă dintre părinte și profesor. Părinții moderni preferă unele metode noi de comunicare la distanță (cum ar fi platformele online) și sunt mai puțin interesați și susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare, în format fizic. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își mai oferă sprijinul sau nu-i mai sprijină pe aceștia în actul didactic din învățământ.

Conform relatărilor unor specialiști, implicarea părinților îi poate determina pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- obținerea unor note/rezultate mai mari la școală;
- să aibă un punctaj peste medie la testele naționale;
- să fie foarte activi și direct implicați în timpul orelor;
- să aibă mereu încredere în propriile abilități (deprinderi, priceperi) și aptitudini;
- să socializeze într-un mod plăcut și eficient cu partenerii de joacă;
- să fie amabili și mereu înțelegători cu ceilalți copii din jurul lor;
- să își continue studiile și educația în învățământ și după finalizarea liceului.

În concluzie, cel mai bun anticipator al succesului copiilor în viață și educație este determinat de maniera prin care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația acestora.

Bibliografie:

- Bocoș, M., Jucan, D., „*Teoria și metodologia instruirii*”, Ed. Paralela 45, Pitești, 2007;
- Șchiopu, U., Verza, E., „*Psihologia vârstelor*”, E. D. P. București, 1981;
- Pavelcu, V., „*Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității*”, E. D. P., București, 1982;
- Crețu, C., „*Curriculum diferențiat și personalizat*”, Ed. Polirom, Iași, 1998;
- Cosmovici, A., Iacob, L., „*Psihologie școlară*”, Ed. Polirom, Iași, 2005;

EDUCAȚIA ȘI ÎNVĂȚAREA LA VÂRSTĂ ADULTĂ

ED. BOR ANA-IONELA

Într-un context mai larg, efortul educației, al învățării la adult, corelat cu celelalte eforturi ale sale, vizează construirea de către acesta a drumului propriu în viață, găsirea fericirii în activitatea pe care o desfășoară. Dintr-o astfel de perspectivă, judecata de cunoaștere și apreciere, sentimentele și voința de acțiune socială joacă un rol important, deoarece asigură atât însușirea noilor cunoștințe despre muncă și viață, modelul nou de funcționare a relațiilor umane și totodată, interiorizarea a ceea ce este de preț în relațiile dintre om-natură și societate, în muncă, în viața cotidiană.

Un rol important în educația adulților îl joacă, de asemenea, atașamentul la mijloacele instituționale de participare culturală, relevând apartenența la comunitatea dată și perceperea conflictului dintre valorile grupului și opusul acestora.

Educația adulților se identifică și cu efortul de socializare, de dezvoltare a unei lumi culturale, plecând de la experiențele specifice în situații date. Ea reprezintă și un mod de comunicare cu membrii grupului căruia îi aparțin. Ca atare, regulile formale și neformale care guvernează aceste relații ale grupului vor duce la dezvoltări diferite în funcție de coeziunea, organizarea și orientarea grupului. Prin regulile de organizare a acestuia, adultul dobândește determinarea noilor opțiuni. Familia, în acest context, este chemată să îndeplinească o funcție de modelator, atât în conturarea noilor atitudini, cât și a criteriilor de opțiune, de însușire practică a noului discurs profesional, social și cultural. Din acest punct de vedere, orice strategie a educației adulților se cere să includă în punctele ei de plecare și de acțiune un astfel de deziderat.

Dacă experiența adultului exercită o influență puternică asupra limbajului înțelegerii, a atitudinii, aceasta nu poate fi transferată altădată când e vorba de relațiile sale sociale. Adultul, prin experiența sa cu alți membri ai societății, cu alte colectivități sociale, dobândește o viziune pluralistă despre muncă și viață, un sprijin în distanțarea de atitudinile sale anterioare. Experiența altor moduri de relații sociale-umane va contribui în felul acesta la însușirea valorilor noi din societate, configurând mai profund, mai puternic, rolul experienței culturale cu care el intră în legătură în viața de zi cu zi.

O astfel de constatare ridică problema identificării acelor situații educative care oferă necesitatea și certitudinea, învățarea adulților însăși putându-se desfășura ca un proces controlat și nu spontan, supus întâmplării. Din aceasta perspectivă, determinarea relațiilor existente între reprezentările dobândite și noile modele de acțiune socială, relevă pregnant întrepătrunderea reciprocă a lor, găsindu-se unitatea internă.

Observațiile făcute sunt menite să sublinieze faptul că dimensiunea științifică, informațională, singură nu este suficientă pentru o dezvoltare a reprezentărilor culturale și acceptarea sau refuzul unui anumit sistem de valori sociale. Acesta depinde și de factori de mediu social, de dezvoltare bio-psihologică, de gradul de elevație al relațiilor sociale din colectivitățile în care adultul intră în legătură cu ceilalți sau în care este integrat.

Ori din ce punct am analiza educația adulților, ea se raportează mereu la capacitățile de învățare ale acestora. De aici și unul din preceptele fundamentale ale educației permanente: a învăța să fii capabil să înveți, să-ți dezvolti la maximum aceste posibilități.

Aptitudinile globale joacă un rol esențial în învățare. Cercetările contemporane de psihologie infirmă ideea că intrarea în vârstă adultă ar duce la stagnarea și învechirea capacităților de instruire și educare. Dimpotrivă, investigațiile atestă chiar prezența unei legități în dezvoltare, ceea ce poate fi astfel formulat: învățarea continuă duce la dezvoltarea continuă până la vârstă înaintată. Rolul esențial în educația adulților îl au capacitățile de învățare realizate anterior, tipul și motivele învățării și nu vârsta, ca atare. Abia după 70-75 de ani, vârsta începe să-și pună o pecete hotărâtoare. Dar și aici sunt mari varietăți de la un individ la altul.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR BORLEA EMILIA GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 BORȘA**

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Câteva modalități prin care părinții se pot implica activ în educația copilului ar fi: să comunice regulat cu cadrele didactice ale copilului, punând întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă; să participe la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise; să planifice excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ar putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală; să organizeze lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, pot crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiască anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție; să urmărească împreună filme și videoclipuri educaționale; să pună întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei; să pună bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Se poate face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp se pot evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Ca și cadru didactic, trebuie să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Se pot folosi o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, trebuie să legi munca educativă de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, trebuie să te ocupi de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, pot avea loc dezbateri în cadrul unui lectorat cu tematică (*Un regim de viață rațional*). În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu trebuie niciodată să fii un *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Se caută ca părinții să vadă că li se întinde o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. Prin întocmirea fișelor pedagogice se vor realiza caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora se vor proiecta strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care cadrul didactic și le-a propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie

1. Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
2. Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. PARTENERIATUL FAMILIE- ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR SANDA MARIA BOSĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU IOAN CUZA” – TG. -MUREȘ

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

„Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice al acestei dezvoltări. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea de lecții, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber îi permite copilului să se simtă liber în gândire și exprimare, mai deschis spre comunicare cu semenii și spre o gândire matură mai timpurie.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie, copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să întîleagă ce este "bine" și ce este "rau", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniti de către părinți.

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Între părinți și copii trebuie să existe respect reciproc, dragoste părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât să devină pentru copii un exemplu de urmat.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărătoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și

valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Trebuie menționat că strategiile educationale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității.

Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, dar nu se bucură de nici un fel de respect și nici de autoritate în fața copiilor.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări.

O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă, pe deplin explicabilă, trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în și prin colectivul de copii.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Părinții, însă, trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie foarte inteligenți, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați. Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință este un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și, mai ales, timiditate exagerată.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, putem concluziona că "școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță". Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, relativ maleabili în raporturile cu copilul, fără a da însă dovadă de slăbiciune. Copilul are nevoie să simtă

că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu sunt dezinteresați de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și inchipuie ca libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

De aceea, o sarcină a școlii, a personalului didactic, este să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și, mai ales, să constientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, cu toate că și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultații cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Părinții pot avea o colaborare bună cu școala prin: prezența la ședințe și consultații; asistarea elevilor în efectuarea temelor; participarea la activități culturale- artistice și sportive; organizarea unor expoziții, serbări, excursii; organizarea unui colț verde în școală; atragerea unor fonduri pentru școală; susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

O bună comunicare între părinți și școală se poate realiza prin: transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților; evitarea analizării critice sau blamării părintelui; crearea unui mediu ambiant de discuție plăcut; capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele; rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții; sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

M. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

M. GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

**„PĂRINTE - COPIL - EDUCATOARE, FACTOR IMPORTANT ÎN
DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI”
„FAMILIA ESTE DIAMANTUL LA CARE SLEFUIESTE CEL MAI ISCUSIT
MESTER- DUMNEZEU”**

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BOTA DANIELA ELENA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PITICOT” CAMPENI**

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulat, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea țăelurilor educaționale. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului.

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulat, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea țăelurilor educaționale. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului.

Așadar, dialogul dintre educatoare și părinți este foarte necesar, de exemplu: educatoarea constată că sunt copii care vin la grădiniță oboșiți. În acest caz, li se adresează părinților, fie atrăgându-le atenția să solicite mai puțin copilul în activități gospodărești, fie să petreacă mai puțin timp privind programul TV.

Grădinița, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care acesta va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

In continuare se prezinta un model de parteneriat de colaborare intre gradinita, familie si copil.

Planificarea consilierii parintilor

Tema propuse:

- Cum pregătim copilul pentru grădiniță.
 - Ce nu trebuie să facă părinții când aduc copilul la grădinița
 - Cum se simt copiii după o săptămână de grădiniță.
 - Cum încurajăm copiii ca să meargă la grădiniță
 - Prezentare rezultatele evaluării inițiale, concluzii.
 - Cum să avem copii sănătoși?
 - Comportamentul copiilor la grădinita
 - Rolul familiei în crearea stării de bine a copilului.
 - Consumul de fructe și legume în familie. -Rolul activităților în aer liber în dezvoltarea copilului.
 - Cum se joacă cei mici în familie.
 - Importanța poveștilor pentru copii.
 - Câteva jocuri care se pot face acasă cu copiii.
 - Când și cum apreciem copilul?
 - Cum implicăm copiii în organizarea activităților de acasă. Ce învață dinaceasta?
 - Informarea părinților cu rezultatele evaluării. Găsirea unor soluții pentru desfășurarea de activități de remediere în perioada vacanței cu copiii care aulipsit de la grădiniță.
 - Responsabilitățile copiilor la grădiniță și acasă.
 - De ce unii copii sunt cuminți la grădiniță, iar acasă nu?
- Care sunt deprinderile alimentare sănătoase?
- Cum îi învățăm pe copii bunele maniere?
 - De ce este bine să îi citim copilului?

-Când trebuie consultat un psiholog/pediatru/stomatolog?

-Rolul activităților religioase în grădiniță.

Cum poate părintele să contribuie la educația ecologică a copiilor.

-Rolul excursiilor în dezvoltarea copiilor. Propunerea unei excursii la final de an școlar.

-Care este tonul cel mai potrivit pentru a vorbi copilului, chiar și atunci când este certat?

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A PREȘCOLARILOR

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BOTA DELIA MARIANA
GRĂDINIȚA CU P. P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA**

ARGUMENT

Programul de educație timpurie „Da, poți!” oferă instrumentele necesare atât grădinițelor, cât și familiilor pentru a-i ajuta pe copii să-și dezvolte abilitățile sociale și emoționale.

Domeniului dezvoltării socio-emoționale a preșcolarii izvorăște din necesitatea dezvoltării capacității copiilor de a-și percepe și exprima emoțiile, de a înțelege și răspunde emoțiilor celorlalți, precum și dezvoltarea conceptului de sine care influențează procesul de învățare și conduita acestuia. Organizarea și desfășurarea unor activități specifice acestui domeniu pot conduce la adaptarea cu succes a copilului în grădiniță/școală și viața socială.

SCOPUL PROGRAMULUI:

Sprijinirea copiilor preșcolari pentru a-și dezvolta abilitățile sociale și emoționale și prevenirea apariției dizabilităților sociale și emoționale.

OBIECTIVE SPECIFICE:

a) privind copiii preșcolari:

- Dezvoltarea optimă a abilităților sociale și emoționale ale copiilor preșcolari;
- Însușirea unor norme de comportament care încurajează o relaționare socială pozitivă, cum ar fi: acceptarea de sine, toleranța mare la frustrare și acceptarea necondiționată a celorlalți, încrederea în sine, perseverența.

b) privind cadrele didactice:

- Planificarea și implementarea unui curriculum adaptat și adecvat prin care să le dezvolte copiilor abilitățile socio-emoționale: încredere, perseverență, organizare, înțelegere, rezistență și responsabilitate;
- Întreținerea unei comunicări eficiente cu părinții cu referire la sprijinirea aplicării curriculum-ului în sensul consolidării achizițiilor emoționale și sociale și acasă și a le prezenta acestora procesul de dezvoltare și optimizare socială și emoțională utilizate în grădiniță.

c) privind părinții:

- Conștientizarea părinților cu privire la rolul lor în dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor;
- Însușirea de către părinți a unor metode prin care să ofere suport pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale propriilor copii.

Programul educațional „Da, poți!” pornește de la principii din domeniul psihologiei copilului, al consilierii psihologice și al educației. Acesta a fost construit de psihologul Michael Bernard și cuprinde un curriculum de predare-învățare a abilităților sociale și emoționale adresat educatoarelor, un ghid de lucru cu părinții prin care educatoarele pot realiza extrem de facil legătura cu părinții pentru a extinde programul și acasă. În cadrul programului se folosesc materiale adaptate copiilor, păpuși de tip marionetă și povești ilustrate adaptate pentru fiecare abilitate socio-emoțională: încredere, perseverență, organizare, înțelegere și rezistență:

- Ioana cea Încrezătoare
- Petre cel Perseverent
- Ovi cel Organizat
- Ina cea Înțelegătoare
- Radu cel Rezistent

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR

DATA	CONȚINUTURI	MODALITĂȚI DE REALIZARE	OBIECTIVE PRIORITARE	COLABORATORI/ EVALUARE
NOIEMBRIE	„Acesta sunt eu!”	Convorbirea Observarea	Să identifice caracteristicile personale prin care se deosebește/ aseamănă cu ceilalți	Prof. consilier Părinții
DECEMBRIE	„Pot să fac, reușesc!”	Joc didactic	Să conștientizeze că oamenii au reușite dar și eșecuri	Părinții Prof. consilier Imagini
IANUARIE	„Fetița curajoasă”	Povestirea	Să înțeleagă ce este curajul și învățarea unor tehnici de rezolvare a unor situații-problemă	Părinții Prof. consilier Fișe de lucru
FEBRUARIE	Ioana cea Încrăzătoare, Petre cel Perseverent, Ovi cel Organizat, Ina cea Înțelegătoare, Radu cel Rezistent	Prezentarea celor cinci păpuși din programul educațional „Da, poți!”	Familiarizarea copiilor cu cele 5 abilități ale dezvoltării sociale și emoționale	Părinții Prof. consilier Fișe de colorat
MARTIE	„Povestea broscuței țestoase Tobias”	Povestirea educatoarei	Recunoașterea furiei și învățarea unor modalități de gestionare a ei	Părinții Prof. consilier Prezentarea unor situații și găsirea de soluții
APRILIE	„Unde au fugit jucăriile de la un copil?”	Lectură după imagini	Să identifice posibile modalități de rezolvare a problemelor	Prof. consilier Părinții Discuții
MAI	„Cutia fermecată cu emoții”	Joc didactic	Să asocieze o etichetă verbală expresiei emoționale din desen	Prof. consilier Părinții Desen

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru educația timpurie, 2019, MEN
- Dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, programul „Da, poți!”
- Catrinel A. Ștefan, Kallaz Eva, 2007, Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Ghid practic pentru educatori

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

**PROF. BOTEAN LOREDANA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 4 LUGOJ**

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune ca educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu propriii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile trebuie "să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia. ". Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor; noile mutații din viața economică, socială, politică și culturală care au dus la schimbarea statutului economico-social al oamenilor, ceea ce presupune eforturi permanente de adaptare la schimbări și de integrare socială; schimbările petrecute în structura demografică care indică o creștere a numărului oamenilor în vârstă comparativ cu ponderea pe care o dețin tinerii.

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

Din punctul meu de vedere, cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor, provenite din educația nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-și

valorifica propriile experiențe de învățare din afara învățării formale, pentru a dinamiza și a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc. Deoarece elevii se simt valorizați, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalți, au șansa de a învăța în mod autentic și profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experiențe de învățare și de a-și clarifica propriile valori și atitudini față de cunoaștere, interiorizează un continuum între ceea ce învață la școală și ceea ce învață în alte contexte, nonformale sau informale. Profesorii ar trebui să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulant pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Bibliografie

1. C. Cucos, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. *Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca*, Bucuresti, 1996;

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BOUDA MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "SF. STELIAN" MOLDOVA NOUĂ

„Educația este arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele” PLATON

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune, este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ.

Educația este un proces gradual de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive. Educația înseamnă, de asemenea, să cultivăm valori sociale, învățându-i pe copii și adulți să fie cetățeni activi și eficienți.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură strânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului. O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

Grădinița este locul cu care intră în contact copilul, după familie, este locul unde ar trebui să se simtă bine, unde să găsească liniște, căldură, dar și plăcerea de a realiza activități instructive. De aceea noi, educatoarele, încercăm să-l aducem în punctul în care să dorească grădinița, să se simtă valoros și util în spațiul acesteia. Odată intrat în grădiniță, copilul începe un proces de socializare, prin maniera proprie de a intra în contact cu ceilalți copii.

Grădinița și familia sunt doi factori primordialii în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență.

Bibliografie:

Dumitrana, Magdalena, 2000, „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București
Băran-Pescaru, A., (2004), *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București
Vrășmaș, E. A., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București.

IMPACTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

**PROF. BOZIERU GHEORGHE EMIL,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI NICOLESCU-PĂCUREȚI”, PRAHOVA**

Activitatea extracurriculară în sine, prin structură și conținut specific, este în mod natural complementară activității de învățare realizată în clasă.

Educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității preșcolarilor și școlarilor. Studiarea și cunoașterea personalității celor care intră sub incidența educației se impune și pentru depistarea cât mai timpurie a copiilor dotați și supradotați și pentru dirijarea educării și instruirii lor.

Avantajul nostru, al cadrelor didactice care predăm într-o comunitate unde ne putem cunoaște elevii, părinții, partenerii în educație din instituțiile care sprijină școala, este că împreună putem organiza actul educațional și spațiul unde acesta se poate desfășura.

Participarea activă a elevilor la diferite activități în afara clasei este asigurată prin antrenarea lor în diferite cercuri, prin vizite și excursii, prin participarea lor în cadrul unor întreceri sportive. Activitatea în afara clasei susține prin natura și forma ei de organizare dezvoltarea inițiativei, cultivarea interesului și a aptitudinilor copiilor. Exercițierea aptitudinilor artistice ale elevilor duce la lărgirea orizontului lor artistic, la dezvoltarea simțului estetic, înțelegerea frumosului din artă, din natură, din viață. Toate acestea nu se pot realiza dacă alături de noi, dascălii, nu avem sprijin din partea comunității locale și în primul rând a familiei.

Comunitatea aceasta, caută să antreneze elevii în activități diverse, care au ca scop învățarea, atât în cadrul activităților formale cât și nonformale. Pentru că fiecare membru al unei comunități își pune amprenta la un moment dat, se implică activ pentru a scoate în evidență comunitatea din care aparține, aducând, din exterior anumiți factori, stabilește noi parteneriate cu instituții și organizații din interiorul, dar și din afara învățământului; produce un schimb de idei și practici cu alte instituții pentru sporirea rolului activităților de sprijin profesional, aderarea la o comunitate prezintă o multitudine de avantaje, cum ar fi: o motivație mai mare spre învățare, oportunități academice și sociale mai ridicate, o participare cu interes sporit la învățare, o motivație de a crește constant intelectual, mai ales în momentul în care ești încurajat.

Activitățile extracurriculare organizate de grădiniță/școală au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau sunt simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Activitățile extracurriculare de masă reprezintă activități care cuprind aproape întreaga masă a copiilor dintr-o grupă, mai multe grupe, sau chiar grupe de copii din mai multe gradinite. Aceste activități le oferă destindere, recreere, voie bună, satisfacțiile atmosferei de grup, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoașterea a aptitudinilor. Aceste activități au caracter ocazional și iau forme foarte variate.

- vizionarea în grup a unor spectacole la teatrul de păpuși;
- vizitarea centrului de plasament;
- excursii;
- plimbări în parc;
- vizită la diferite muzee.

Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii cunosc locul natal în care au trăit, muncit și luptat înaintașii lor învățând astfel să-și iubească țara, cu trecutul și prezentul ei. Prin excursii copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă scriitori și artiști.

Serbările reprezintă un necesar izvor de satisfacție, bucurii, creează buna dispoziție. Ele pot lua forme variate, de la solemnă evocare istorică la un vesel carnaval. La pregătirea și realizarea serbărilor, copiii participă cu însuflețire și dăruire, din dorința de a oferi spectatorilor momente de ținută estetică, distracție, satisfacție, făcându-le viața mai frumoasă, mai plină de sens. Putem organiza serbări de Ziua mamei, Ziua copilului, Sfârșit de an, Serbări cu caracter istoric, cultural, comemorativ și religios: Ziua recoltei, Sf. Nicolae, Crăciun, Paști, 1 Decembrie, 24 Ianuarie, Ziua lui Eminescu, Ziua Europei, Carnaval;

Serbarea este modalitatea eficientă de cultivare a înclinațiilor artistice ale copiilor contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor.

În comunitatea noastră, toți partenerii acționează împreună eficient, depun eforturi pentru a identifica strategiile cele mai bune, pentru a găsi soluții potrivite provocărilor apărute zi de zi.

În concluzie putem spune că activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el în primul rând o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu copii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a copiilor.

Cernea Maria – “Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în învățământul primar”, Ed. Discipol, 2000, București

ÎNVĂȚAREA PE TOT PARCURSUL VIEȚII

POPA (BRADEA) TEODORA LICEUL TEORETIC NR. 1 BRATCA

Învățarea pe tot parcursul vieții (sau învățarea continuă și învățarea continuă) este un proces intenționat individual care vizează dobândirea de roluri și responsabilități și implică o schimbare relativ stabilă în timp. Acest proces își propune să modifice sau să înlocuiască o învățare care nu mai este adecvată în raport cu noile nevoi sociale sau de muncă, în domeniul profesional sau personal. Termenul „învățare continuă” înseamnă educație de-a lungul vieții, de la naștere până la moarte, acea educație care începe chiar înainte de școală și continuă până după pensionare.

Educația pe tot parcursul vieții (life long learning) a devenit o prioritate a sistemelor de învățământ la nivel global. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă, împreună cu educația nonformală, vin să personalizeze și să dezvolte aptitudini cât mai aproape de cerințele pieței și societății, dar și priceperea și sufletul celui care învață.

Învățarea pe tot parcursul vieții este un proces continuu de oportunități flexibile de învățare, corelând învățarea și competențele dobândite în instituțiile formale cu dezvoltarea competențelor în contexte non-formale și informale. Acest lucru este esențial pentru a sprijini competitivitatea în contextul unei economii globale a cunoașterii bazată pe tehnologie și pentru a promova integrarea socială și participarea la o societate democratică. (<https://mecc.gov.md/ro/content/invatarea-pe-tot-parcursul-vietii>)

Extinderea învățării pe tot parcursul vieții în România impune depășirea constrângerilor care provoacă disfuncționalitățile menționate, și anume: informații reduse și asimetrice între instituțiile implicate; stimulente insuficiente pentru participarea la activități de educație și formare capacitatea instituțională inadecvată.

Pentru Bogdan Suchodolski, extinderea educației permanente va determina ca aceasta să devină „... un mijloc de dezvoltare a nevoilor și interesului pentru valorile culturale, pentru că ea corespunde orientării preferințelor și înclinațiilor umane și pentru că ea face viața noastră mai colorată și mai valoroasă” (Suchodolski B., 1972, p. 312).

Metodologia educației permanente evidențiază resursele de acțiune, valabile pe verticala și pe orizontala sistemului, ale activității de formare/dezvoltare a personalității. Aceste resurse valorifică noile mijloace de învățare apărute odată cu dezvoltarea rețelelor de instruire prin mass-media și prin computer, care multiplică posibilitățile de comunicare pedagogică eficientă, diferențiată și individualizată. Pe verticala sistemului, educația permanentă asigură deschiderea temporală a activității de formare/dezvoltare a personalității, desfășurată integral pe toată perioadă existenței umane. Această abordare permite integrarea tuturor resurselor educației pe verticala sistemului (continuitatea dintre stadiile educației, susținută pe tot parcursul existenței umane) și pe orizontala sistemului (complementaritatea resurselor educației, aprofundată la nivelul fiecărui nivel al educației, în orice moment al existenței umane).

În pedagogia socială, educația permanentă este abordată din perspectiva relației societate-educație. Caracterul permanent al educației este definit pe două coordonate mari:

1. Ca proces cu caracter social-istoric (educația a apărut odată cu orânduirea sclavagistă și a continuat în cadrul fiecărui tip de orânduire socială, impunând un sistem specific, din ce în ce mai complex).
2. Ca dimensiune a vieții individului de la naștere până la vârsta retragerii din activitate.

Educația permanentă se impune, de asemenea, ca idee călăuzitoare în elaborarea formelor de educație. De aceea analiza cercetărilor actuale în domeniul educației permanente este o necesitate obiectivă pentru promovarea gândirii și acțiunii pedagogice, pentru că devine posibilă, prin acțiunile în spiritul educației permanente, o sinteză a gradelor și profilurilor de învățământ, a instituțiilor educaționale, întemeiate pe logica proceselor educaționale și desfășurate potrivit unui sistem format din unități funcționale integrate.

Ea reprezintă un sistem educațional deschis, compus din obiective, conținuturi, forme și tehnici educaționale, care asigură întreținerea și dezvoltarea continuă a potențialului cognitiv, afectiv și acțional al personalității, contribuie la dezvoltarea capacităților și deprinderilor de autoeducație, la formarea de personalități independente și creative, fiind nemijlocit legată de diagnoza și prognoza educației, de programarea și de inovarea pe un termen lung a educației. (Țopa L., 1973)

Învățarea pe tot parcursul vieții se realizează în contexte de învățare formale, nonformale și informale. Învățarea în context formal reprezintă o învățare organizată și structurată și se fundamentează pe o proiectare didactică explicită. Acest tip de învățare are obiective, durate și resurse, depinde de voința celui care învață și se finalizează cu certificarea instituționalizată a cunoștințelor și competențelor dobândite. Învățarea în contexte nonformale este considerată ca fiind învățarea integrată în cadrul unor activități planificate, cu obiective de învățare, care nu urmează în mod explicit un curriculum și poate diferi ca durată. Acest tip de învățare depinde de intenția celui care învață și nu conduce în mod automat la certificarea cunoștințelor și competențelor dobândite. Învățarea în contexte informale reprezintă rezultatul unor activități zilnice legate de muncă, mediul familial, timpul liber și nu este organizată sau structurată din punct de vedere al obiectivelor, duratei ori sprijinului pentru învățare. Acest tip de învățare nu este dependent de intenția celui care învață. La fel nu conduce în mod automat la certificarea cunoștințelor și competențelor dobândite.

Învățarea pe tot parcursul vieții ia diverse forme, ea desfășurându-se atât în, cât și în afara sistemelor tradiționale de educație și formare. Punctul forte al programelor de învățare permanentă este faptul că plasează responsabilitatea individului în centrul procesului de învățare. Lucru valabil și pentru educația nonformală, care se regăsește ca metoda de formare în cadrul unor activități ale programelor europene de învățare pe tot parcursul vieții. De altfel, cele trei concepte formal, informal și nonformal se completează reciproc în cadrul programelor de învățare continuă. Pe scurt, dacă educația formală, oficială, are loc într-o instituție de învățământ – școală, facultate, etc, iar educația informală reprezintă influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc. asupra individului, educația nonformală vine să personalizeze și să dezvolte, acasă, la locul de muncă, în comunitate, și, uneori, chiar la școală, în afara curriculei oficiale, acele competente, aptitudini, cunoștințe pe care fiecare le simte mai aproape de suflet.

Învățarea pe tot parcursul vieții se concentrează pe formarea și dezvoltarea competențelor-cheie și a competențelor specifice unui domeniu, unei calificări sau unei specialități. Competențele cheie reprezintă un pachet multifuncțional, transferabil de cunoștințe, abilități și atitudini de care au nevoie toți indivizii pentru împlinirea și dezvoltarea personală, incluziunea socială și găsirea unui loc de muncă. Acestea trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare ca parte a educației pe tot parcursul vieții.

Paul Lengrand vede educația permanentă ca o acțiune în stare „să favorizeze crearea structurilor și metodelor care să ajute ființa umană, în tot cursul existenței sale, în procesul continuu, de pregătire și dezvoltare; să pregătească individul pentru ca acesta să devină cât mai mult propriul subiect al dezvoltării sale prin intermediul multiplelor forme de autoinstruire” (Lengrand P., 1973, p. 49).

Bertrand Schwartz definește educația permanentă ca o „... . integrare a actelor educaționale într-un veritabil continuu în timp și spațiu, prin jocul unui ansamblu de mijloace (instituționale, materiale, umane) care fac posibilă această integrare” (Bertrand Schwartz, 1976, p. 53).

În opinia sa, educația nu se limitează la un singur subsistem educativ, ci înglobează, în perspectivă, toate activitățile sociale care sunt purtătoare de educație: „... . ideea de permanență a educației va fi în așa măsură, încât nu se va mai vorbi decât de educație, noțiunea de permanență fiind inclusă în însăși ideea de educație” (p. 53-54).

Rene Maheu opinează, de exemplu, că educația permanentă este „... o dimensiune a vieții. E o anumită atitudine de inserție în real și nu, pur și simplu, o pregătire pentru existența activă și responsabilă” (Maheu R, 1968, p. 180).

Bibliografie:

- <https://eduform.snsr.ro/>-, „Învățare pe tot parcursul vieții”
- <https://mecc.gov.md/ro/content/invatarea-pe-tot-parcursul-vietii>
- Comisia Europeană, Programul de învățare continuă: oportunități de educație și formare pentru toți, 2001.
- Dave R. H., (coord.) , Fundamentele educației permanente, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991.
- Maheu R., Crise de l’education, crise de civilisation. Raportul UNESCO pe anul 1968// Cronique de UNESCO, mai, 1969, NR. 5 (vol. XII)
- Schwartz B., Educația maine, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.
- Suchodolski B., L’education parallele // Perspectives, Paris, UNESCO, 1972, NR. 2, p. 312-313
- Țopa L., Sociologia educației permanente, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1973
- Lengrand P., Introducere în educația permanentă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

PROF. BRĂILOIU GINA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 23, TIMIȘOARA

Parteneriatul grădiniță-familie este terenul unor relații educative din care fiecare este beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe de la celălalt și să se simtă valorizat și important. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea.

Parteneriatul grădiniță-familie duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Acest parteneriat se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea colaborând cu părinții.

Grădinița funcționează după reguli scrise, unanim acceptate de societate și avizate de specialiști în educație: curriculum, programe, auxiliare didactice, materiale didactice, etc.

Prin instituționalizarea copilului nu se neglijează rolul părinților, ci din potrivă rolul familiei în activitatea grădiniței este unul major.

Părinții vor sta alături de educatoare în formarea și dezvoltarea copiilor lor, iar rolul lor nu va fi înlocuit de educatoare, ci aceasta va completa științific ceea ce părintele nu poate pentru ca nu are abilitatea respectivă.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției preșcolarului. Părintele pentru copil constituie primul lui contact cu lumea înconjurătoare, reprezentând modelul de viață și conduită, el influențându-i dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață.

Multă vreme s-a crezut că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în grădiniță, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Relațiile dintre părinți se răsfrâng asupra copilului și, involuntar, el este cel care are de câștigat sau de pierdut în formarea sa. Conduita părinților, modul lor de adresare, afectivitatea, relațiile dintre ei conduc la formarea copilului din toate punctele de vedere: cognitiv, socio-afectiv, psihomotor, etc.

Copilul are nevoie, în evoluția sa, de o lărgire a sferei de relații și de aceea grădinița vine să completeze și să contribuie alături de părinți la formarea și dezvoltarea lor.

Principalele elemente cu incidente educative ale acestui mediu sunt: compoziția familiei, structura relațională, climatul afectiv, statul socio-economic al copilului, statul socio-cultural, nivelul aspirational și motivațional al părinților.

Părinții trebuie implicați în diverse acțiuni concrete: activități de consiliere și îndrumare, parteneriate, informări zilnice, serbări etc.

Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Copiii care vin în grădiniță pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, estetic, sau fizic.

Cauzele acestora se pot identifica de către educatoare, împreună cu părinții. Atât părinții copiilor cu dificultăți, cât și ai celor cu dezvoltare normală, este bine să fie consultați pentru a stabili programe educative, în care să se implice și familia.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme: ședințe cu părinții în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; materiale pe teme de educație, afișarea lucrărilor copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la serbări și lecții deschise, etc.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar activitățile educative să fie cunoscute și înțelese de către părinți și realizate printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

BIBLIOGRAFIE:

1. Golu Pantelimon, Verza Emil, Zlate Mielu, Psihologia copilului, manual pentru clasa a XI-a –școli normale, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995.
2. Revista învățământului preșcolar, NR. 3/2007.
3. Revista Redimo, anul V, NR. 12, Editura Didactic Pres, Slatina, 2008.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR BRĂILOIU RODICA-CORNELIA
COLEGIUL NAȚIONAL "SPIRU HARET"
TG-JIU, GORJ**

Familia îndeplinește un rol important în dezvoltarea personalității copilului, prin modul în care încearcă să îl educe și să îl formeze. Astfel, influențele familiei determină stima de sine, ajută la conturarea unei imagini de sine a copilului, la dezvoltarea de aptitudini, la interiorizarea de valori și modele comportamentale. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață, este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psihosocială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice.

Comunicarea în cadrul unei familii descurajează problemele de comportament ale membrilor ei. Copiii care vor învăța de mici cum să își rezolve dilemele apelând la ajutorul părinților, cum să scape de anxietate și furie discutând despre asta, vor continua să facă la fel în adolescență și nu vor fi predispuși la acte distructive și violente, la a face abuz de substanțe (fumat, alcool, droguri).

Copiii depind de părinți pentru protecție, pentru satisfacerea nevoilor de bază, în familie se formează sentimentul de apartenență, siguranța că suntem iubiți, care transformă orice persoană într-una fericită. O relație familială sănătoasă înseamnă adesea obiceiuri alimentare și de viață sănătoase. Dacă suntem învățați din copilărie să ne gătim singuri mâncarea, să consumăm fructe și legume, să bem apă și să facem mișcare, vom crește mai sănătoși și vom ajunge adulți care au – la rândul lor – o familie sănătoasă.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dezvoltarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomenele din natură și societate, copilul le primește în familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice.

Părinții își învață de timpuriu copiii să înțeleagă ce este bine, ce este rău, ce este permis sau ce este interzis. Pentru unele fapte și acțiuni, părinții își laudă și încurajează copiii, în timp ce pentru altele sunt dojeniți.

Procesul educării morale a copiilor este un proces de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportament civilizat, atitudinile copilului față de altele, reprezintă de fapt, atmosfera morală în care el a fost crescut, sfaturile și îndemnul pe care el le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat.

În educarea copiilor, un rol foarte important îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru cei mici un exemplu de urmat.

Structura interacțiunilor din cadrul familiei devine o parte a personalității individuale. Copilul adoptă valorile, normele și practicile familiei sale ca fiind ale sale.

Familia este primul grup de referință al copilului, cu care sunt comparate toate experiențele ulterioare.

Membrii familiei dau copilului primele noțiuni în ceea ce privește rolurile în cadrul societății. Atât mama cât și tatăl, prin rolurile lor în această lume, oferă copilului un model referitor la ce înseamnă aceasta și cum anume se trăiește aceasta. Paul Osterrieth vede familia ca prim și vital instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul sau social și fizic. Sub aspect educativ, această funcție a familiei operează în două direcții capitale: socializarea și individualizarea copilului. Familia orientează integrarea lui socială, precum și trebuința lui de a se autodefini, de a se constitui ca personalitate unică și autonomă, armonizată cu viața și interesele societății.

Un rol deosebit de important al familiei se referă la atmosfera familială în care copilul se dezvoltă. Cei mici învață mai degrabă din comportamentele observate zi de zi de la părinți, decât din vorbele pe care aceștia le spun.

Familia care își îndeplinește în mod corespunzător toate funcțiile sale este o familie normală. Familia dezorganizată nu-și îndeplinește integral și corespunzător funcțiile.

Deoarece familia este prima instanță de socializare, care contribuie la integrarea socială a individului și însușirea de către acesta a rolurilor sociale ce urmează a fi îndeplinite în diferite situații, putem spune că nevoia unei familii complete, în deplinătatea exercitării funcțiilor sale recunoscute în societate, este esențială. Familiile dezorganizate nu-și mai pot îndeplini rolul care le revine în educația copiilor.

Climatul familial coerent, echilibrat, securizant satisface trebuințele de siguranță, dragoste, afirmare, trebuințele de apartenență și prestigiu. Anumite evenimente stresante, neînțelegeri, eșecuri, boli pun la încercare unitatea, echilibrul și armonia vieții de familie, dar resursele de coeziune, izvorâte din calitatea de fond

a relațiilor interpersonale, permit depășirea situațiilor de impas, restabilirea unității, echilibrului și armoniei vieții de familie. și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului.

Concluzionând, putem spune că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesci. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească, să creadă și să sacrifice; aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă.

Bibliografie:

Dafinoiu, I., Boncu, S., (coordonator), *Psihologie socială și clinică*, Ed. Polirom, Iași, 2014;

Osterrieth, P., *Copilul și familia*, Ed. Didactica și Pedagogica, București, 1973;

Vincent T, R., *Cunoașterea copilului*, Ed. Didactica și Pedagogica, București, 1972.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

**PROF. BRÂNDUȘONI IONELA ALINA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 4, LUGOJ, TIMIȘ**

MOTTO: "Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății" (N. Iorga)

Într-o lume tot mai izolată, mai puțin dispusă pentru socializare, cooperarea între factorii educaționali grădiniță, școală, familie, devine necesară și se impune și ca obligație morală din partea acestora pentru a favoriza socializarea copiilor, pentru a-i familiariza, prin exemple și modele, ca adevărate valori ale spiritualității umane.

Educația și-a multiplicat neconținut formele de organizare, odată cu evoluția societății, în care rolul său a devenit din ce în ce mai important. Factorilor educativi tradiționali, familia și școala, li s-au adăugat alții noi, precum biserica, instituțiile de cultură, mass-media, diferite centre de agrement, adică toți aceia care asigură educația non-formală.

Ațiunea concentrată a factorilor educativi este un deziderat important, pe care școala și grădinița trebuie să-l conștientizeze și să-l concretizeze. Misiunea învățământului preșcolar, ca învățământ public nu poate fi realizată decât în interiorul spațiului comunitar, ca rezultat al interacțiunii grădiniței cu mediul social, cultural și economic. Se impune, deci, realizarea unei comunicări eficiente cu exteriorul, realizarea de parteneriate autentice. Proiectul de parteneriat le folosește părinților pentru a cunoaște și respecta obligațiile legale privind creșterea și educarea copiilor, iar cadrelor didactice pentru perfecționarea muncii în echipă și cunoașterea copiilor.

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea educația trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială. Când copilul este mic influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei și nu întotdeauna influențele sunt pozitive.

Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil, uneori, în familie, nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță. Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia. Această funcție are ca finalitate integrarea eficientă a individului în societate, acest lucru realizându-se prin formare după un anumit ideal de personalitate.

Ca prima verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice.

Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur.

În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rau", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări.

Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. El va participa la ritualurile și tradițiile familiei și se va gândi la semnificația lor. Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept și nici fără greșeli. El cere un proces permanent de informare și flexibilitate construită pe fundamente solide. Cunoașterea de sine, dorința de a asculta copilul și a te schimba atunci când este nevoie și, mai presus de toate, o demonstrație a respectului față de tradiții vor ajuta mult relația dintre părinte și copii. Dacă alegerea valorilor și principiilor este, în cazul fericit, democratică, în alegerea copilului, părintele trebuie să-i ofere baza pentru aceasta, prin ideile, întrebările, răspunsurile și mai ales acțiunile sale.

Termenul de „parteneriat” se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun. Colaborarea părinți-educatoare presupune construirea unei relații clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. O astfel de relație impune respectarea unor condiții cum ar fi: comunicarea între cei doi parteneri (educatoare-părinte), respect reciproc și implicarea partenerilor în identificarea și promovarea intereselor copilului.

Părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, nu doar atunci când se ivesc probleme. Ei vor fi informați asupra politicilor educaționale ale grădiniței, vor cunoaște scopul și obiectivele programului educativ la care participă copilul lor. Pentru ca parteneriatul să fie eficient, nu doar formal, este esențial să fie implicați în adoptarea deciziilor, să devină participanți activi în derularea acțiunilor, să identifice, în tematica acțiunilor, valorificarea informațiilor pe care ei le-au oferit despre copiii lor. Părinți și educatori, cu toții au, în egală măsură, răspunderea contribuției și eforturilor comune pentru a construi o relație de bună colaborare în beneficiul copilului.

Cele mai eficiente și mai la îndemână modalități de concretizare a colaborării cu familia s-au dovedit a fi următoarele: ședințele cu părinții - oferă ocazia de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copiilor, de a iniția schimbări în derularea unor programe, lectoratele - pe teme propuse de educatoare sau sugerate de părinți, cu scopul unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și psiho-emoțională a copiilor, consultațiile individuale - oferă posibilitatea informării individuale asupra unor probleme comportamentale ale copilului, a analizei cauzelor ce au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este dată de consecvența aplicării acestora, participarea părinților la activitățile din grădiniță - oferă părinților posibilitatea de a cunoaște nivelul de pregătire a copilului, deprinderile însușite, capacitatea sa de relaționare cu copiii grupei, metodele și procedeele specifice activității preșcolare, vizite, plimbări, excursii, drumeții - părinții se implică în organizarea acestor activități și trăiesc, alături de ei, emoții pozitive, expoziția cu lucrările copiilor - asigură accesul părinților la traiectoria evoluției deprinderilor artistico-plactice, practice, cognitive, sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor - bun prilej de exersare a unor deprinderi de comportare civilizată, dar și de a genera puternice trăiri emoționale legate de prezența invitaților sărbătoritului (membrii familiei) la manifestările specifice evenimentului, ziua tăticilor, ziua bunicilor - manifestări interactive în cadrul cărora cuplul „tată-copil”, respectiv „bunic(bunică)-copil” se vor desfășura, la concurență cu celelalte cupluri, acțiuni practice și/sau amuzante (de exemplu, salate de fructe, tarte decorate, aranjamente florale, concurs de cântece, minidramatizări etc.) , serbările - dedicate unor evenimente cu semnificație afectivă pentru copii, reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot să împărtășească cu copiii lor, emoțiile unei manifestări cu puternică încărcătură afectivă, afișierul grupei - oferă părinților informații despre orar, tema săptămânii, cântece, poezii învățate, anunțuri despre spectacole, concursuri etc., revista grupei - la realizarea cărora părinții înșiși pot avea contribuții (aranjarea fotografiilor, elaborarea unor descrieri, impresii legate de manifestări ale grupei etc.).

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre acești doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

Bibliografie:

- Bocoș, M. (2003) “Teoria și practica cercetării pedagogice”, Cluj-Napoca: Casa Cărții de Știință;
- Minulescu, M. (2006) “Relația psihologică cu copilul tău”, București: Psyche;
- Colectia revistelor, “Tribuna Învățământului”, anii 2004-2005;
- Băran- Pescaru, A. (2004), „Parteneriat în educație”, Editura Aramis, București;
- Vrașmaș, E., A. (2002), „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA ȘCOALA ȘI ÎN FAMILIE

**PROF. BRATU ANGELA EMILIA
LICEUL TEHNOLOGIC BÂLTENI
LOCALITATEA: BÂLTENI
JUDEȚUL: GORJ**

Factorii instituționali ai educației sunt școală, familia, biserica, armata, etc. Școala rămâne principalul instrument pe care societatea îl folosește pentru cultivarea și valorificarea creativității la membrii ei tineri, de vârstă școlară. În acest sens, modernizarea sistemică a învățământului, în lumina unei pedagogii a creativității se impune cu necesitate.

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Educația intelectuală ocupă un loc central în formarea integrală a personalității elevului. Obiectivele educației intelectuale se realizează prin procesul de învățământ, activitățile didactice opționale și în afara clasei (cercuri de elevi, concursuri școlare, olimpiade), mass-media și practică productivă din instituții.

Educația religioasă este o componentă a formării spirituale a omului, cu rezonanțe în plan intelectual, afectiv și acțional. Această se realizează diferențiat, în funcție de particularitățile psihologice, de vârstă și individuale ale elevilor

Școală este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei lături.

Un alt factor care contribuie la educarea copiilor este familia. Pentru a se dezvoltă armonios, copilul are nevoie de un climat familial afectuos, de securitate și stabilitate, create de un cuplu familial unit. Părinții, legați printr-o relație conjugală satisfăcătoare, pot utiliza autoritatea lor în educarea respectului față de reguli. Copiii crescuți într-o asemenea atmosferă urmează, de regulă, o școlaritate fără probleme.

Familia exarcita o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului.

De o importanță deosebită sunt ședințele cu părinții, dar uneori sunt insuficiente, de aceea se recomandă părinților să participe și la alte acțiuni extrașcolare. Astfel sunt de mare folos mici excursii sau activități de protecția mediului, curățenie în sala de clasă precum și amenajarea clasei, la care să participe atât părinții cât și copii alături de dascălul lor.

Există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes.

Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primii educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie:

Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005
Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004

FAMILIA – PARTENER IMPORTANT ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR ALINA BRÎNZĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ FITIONEȘTI

Școala și familia reprezintă doi factori educativi esențiali care au un rol major în educația copiilor, principalul scop al acțiunilor pe care le întreprind fiind formarea personalității umane integrale și armonioase. Dacă în primii ani de viață rolul primordial în educație îl are familia, după înscrierea copiilor într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, școala dobândind rolul primordial, însă rolul familiei rămâne semnificativ. Se stabilește, astfel, un raport de complementaritate între acțiunile educative ale celor doi factori. Familia este responsabilă de formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Din experiența profesională, pot afirma că o comunicare optimă între cadrele didactice și familie se reflectă în mod pozitiv asupra copilului, contribuind la diminuarea sau eliminarea comportamentelor negative. Însă, de multe ori apar dificultăți de comunicare, care împiedică dezvoltarea armonioasă a relației școală-familie, influențând negativ evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului. Există o serie de factori care favorizează comunicarea familie școală, de care trebuie să ținem cont în cadrul parteneriatului școală familie:

- informațiile transmise de către școală familiei trebuie să fie formulate într-o formă accesibilă părinților;
- nu este productivă analiza critică părintelui, de aceea trebuie evitată;
- discuțiile trebuie să se desfășoare într-un mediu ambiant plăcut;
- profesorul trebuie să dispună de capacitatea de a determina părinții să comunice și să le asculte problemele;
- discuțiile referitoare la elevii problemă sunt individuale, nu se desfășoară în prezența celorlalți părinți;
- implicarea în găsirea unor soluții pentru rezolvarea problemelor copiilor;
- încurajarea și sprijinirea părinților pentru identificarea modalităților de a schimba atitudinea negativă a elevului.

Educarea morală a copilului, fiind un proces de lungă durată, începe încă din familie. Aici acesta își formează deprinderi de comportare civilizată, în relație cu ceilalți. Comportamentul său evidențiază, de fapt, atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat. Părinții trebuie ajutați să înțeleagă că adesea copilul este incorect, nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații armonioase între membrii familiei, caracterizate prin stimă reciprocă, manifestarea unei afecțiuni echilibrate între părinți și copii, fără teama de a impune limite și reguli, consecvență și fermitate în impunerea acestora, evidențierea aspectelor pozitive din comportamentul copiilor și sancționarea celor negative. Având în vedere faptul că părinții trebuie să reprezinte un model pentru propriul copil (în ceea ce privește respectarea normelor morale, principiile de viață etc.), ei trebuie să acorde o atenție sporită modului în care se comportă în relație cu membrii familiei și în comunitatea din care fac parte. Este bineștiut faptul că părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, încearcă să le asigure condițiile unui trai decent, le împărtășesc bucuriile și supărările, dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz*, Institutul European, Iași.
2. Baran-Pescaru, A. (2004), *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București.
3. Cucuș, Constantin (2009), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR BRÎNZĂ CLAUDIA
ȘCOALA GIM. „EXPLORATOR TEODOR GHEORGHE NEGOIȚĂ”
SASCUT
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL, NR. 2 SASCUT-SAT**

Familia este mediul în care copilul deprinde regulile principale de bună purtare, cel mai adesea prin imitație neavând un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Prin intermediul grădiniței, școlii și altor medii educaționale sunt confirmate și consolidate normele deja deprinse din familie.

Pornind de la premiza că „cei șapte ani de acasă” face referire la acumulările pe plan moral, cognitiv și afectiv trebuie să aprofundăm problemele complexe ale educării copiilor în această perioadă, ținând cont de grija și preocupările pe care trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii cu scopul de a facilita și favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bună purtare. Când vorbim de cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță copilul va imita. Comunicarea este baza unei relații solide între părinți și copii. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița.

Prin joc, spunea Vîgotschi „Copilul își depășește întotdeauna vârsta și comportamentele de bază”. Copilul își dorește să se joace pentru a învăța și a se dezvolta, își ia informații din mediul înconjurător și cu cât primește informații mai concrete cu atât achizițiile dobândite îi vor fi mai folositoare în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Conform unor studii, copiii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar și vor avea rezultate mai bune. În cazul copiilor cu abilități sociale slab dezvoltate (în această categorie se încadrează copiii cu comportament agresiv fizic sau verbal, copiii cu dificultăți de integrare în grup) putem vorbi de o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Atunci când un copil prezintă un temperament energic, trebuie să-i oferim acestuia activități stimulative de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie.

Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală. Pe de altă parte, o disciplinare „excesivă” dăunează cu siguranță copilului, înregistrând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine. Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea unele dintre acestea trebuie modificate. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În concluzie „Cei șapte ani de acasă” reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă în prima parte a copilării.

BIBLIOGRAFIE:

- Liliana Stan, „Educație timpurie. Probleme și soluții. Editura Polirom, Iași.
- M. Gîgă, „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, București, 1999;

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. BRUSARU VIOLETA
GRĂD. CU P. P. NR. 4 ALEXANDRIA**

Motto: "*Orice om primește două feluri de educație: una dată de alții și alta, mult mai importantă, pe care și-o face singur.*" **GIBBON**

Preșcolăritatea reprezintă etapa de viață în care se șes multe din structurile de profunzime ale personalității. Cu referire la întreaga copilărie, N. Wallon sublinia: ”. . în viața individului, copilăria reprezintă o valoare funcțională, fiind o perioadă în care se termină realizarea tipului speciei”.

La această amplă construcție contribuie ansamblul influențelor exercitate atât de familie cât și de instituția preșcolară. Însă nici unul din mediile amintite nu asigură, acționând singur, deplina dezvoltare psihică a copilului, ci numai completându-se una pe cealaltă.

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții - familia.

Familia este cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și mai ales de protecția lui. Acțiunea educativă din familie trebuie și are întotdeauna un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate - formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

Educația făcută de primii educatori - părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă, cresc și trebuințele acestuia. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice contribuie la formarea și dezvoltarea psiho-fizică a copilului.

În etapa preșcolărității, în mod special, părinții vor fi observați că întreaga responsabilitate față de reușita în procesul educației copiilor poate fi formulată printr-o singură normă de acțiune: să asigure acestora nu numai condițiile materiale necesare dezvoltării psiho-fizice, ci și bazele trainice ale întregii formări, temelie pentru viitoarea personalitate adultă.

DE RETINUT:

- faptele de azi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine;
- deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune în viitor;
- atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

Această opinie pornește de la punctul de vedere după care copilul trebuie considerat nu ca „un pui de om” ci ca „un viitor adult”, un viitor om de acțiune definit printr-o ținută de înaltă răspundere față de propriul destin și al întregii noastre societăți.

Copilul preșcolar ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte; această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină printr-o colaborare judicioasă, eficientă cu instituția preșcolară.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea.

Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită.

În condițiile unei atmosfere echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice al acestei dezvoltări.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie - este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copil care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

În accepțiunea cea mai largă a termenului „COPIL BUN” - reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc.

Cultivarea la copilul preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperire a virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți.

Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub forma „e bine să faci așa !” și - mai ales „nu e bine să faci!”.

Aprecierea copilului de bine < cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat > constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile care decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete, eficiente, creându-se un alt loc sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Pentru a putea descoperi „binele” care mai târziu va deveni „principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora le dau liniște și siguranță. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice măsura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezaprobare socială.

Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare: nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr. Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului.

Unitatea de acțiune a celor doi factori < grădiniță - familie > în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă.

Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare de apropiere cu dublu sens, familie - grădiniță, grădiniță - familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

Este foarte important ca educatoarea grupei să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare al copilului, disponibilitățile lui intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și de caracter.

Astfel, având în vedere particularitățile de vârstă și ținând seama de temperamentul fiecărui copil, au putut reacționa diferențiat, încât eficiența demersului educativ să fie optimă și în concordanță cu obiectivele programei instructiv-educative.

Copilul trebuie asigurat permanent de dragostea părintească și să i se explice de ce i se interzice ceva.

În funcție de reacția pe care o au părinții, un comportament pe care, de obicei, copilul îl descoperă și și-l însușește jucându-se, poate fi întărit sau slăbit.

Pentru a-i determina pe părinți să acorde mai multă atenție copiilor, în cadrul unei ședințe le-am sugerat câteva întrebări:

1. Cât de mult se ocupă de educația copiilor?
2. Cine se ocupă în mod special de educația copiilor?
3. L-ați pedepsit sau lăudat pe copil? Cum?
4. Vă place comportamentul copilului dumneavoastră?

Răspunsurile au fost surprinzătoare, bazându-se pe sinceritate: unii au recunoscut că nu au foarte mult timp liber, alții că se ocupă mai mult bunicii, așteptând ca educația copiilor să se facă numai la grădiniță. Am observat că după aceasta, implicarea lor a fost mai activă, dorința de a cunoaște progresele copiilor a crescut de la o zi la alta.

Concluzionând, pot spune că, este foarte important de reținut că este necesar să se acorde atenție copilului permanent, să fie lăudat sau pedepsit pentru faptele sale.

Expresiile noastre faciale comunică deseori cel mai important mesaj - de exemplu un zâmbet.

Un zâmbet nu se plătește, dar valorează mult.

Pornind de la considerentul că o îndrumare directă din partea cadrelor de specialitate din grădiniță care asigură formarea și dezvoltarea psiho-fizică, socială și morală, cunoscând materialul de prelucrat - COPILUL - despre care ROUSSEAU preciza: „..... căutați să vă studiați cât mai bine copiii, deoarece cu siguranță nu-i cunoașteți”, pot spune că am realizat o colaborare benefică pentru ambele părți.

"Viața e alcătuită din obișnuințe; până și cinstea nu e decât o obișnuință; din momentul însă în care obișnuințele nu se schimbă, viața devine un infern, iar noi niște diavoli dezlănțuiți, fără respect nici față de noi, nici față de ceilalți". ALBERTO MORAVIA

BIBLIOGRAFIE:

- „Revista învățământul preșcolar NR. 1-2/1994”
- „Pedagogie preșcolară - didactica - manual pentru școli normale - clasa a XI a Buc. 1997”
- „Revista învățământul preșcolar NR. 3-4/1995”
- „Copilul și copilăria - revistă de pedagogie 1979”
- „Învățământul preșcolar în mileniul III - 2005”

ACTIVITĂȚILE DE CONSILIERE A PĂRINȚILOR, CERINȚĂ IMPERATIVĂ A UNUI PARTENERIAT REUȘIT

**PROF. BUBUȚANU ANA LOREDANA
G. P. P. "LICURICI", FĂLTICENI, JUD. SUCEAVA**

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Din punct de vedere teoretic, această relație ar putea funcționa ireproșabil, având în vedere faptul că ambele părți implicate urmăresc aceleași finalități în ceea ce privește educația copilului. Însa de nenumărate ori ne confruntăm cu situații negative. Divergențele apar în momentul în care fiecare dintre părți susține propriul stil educativ, combatându-l și blamându-l pe celălalt, uitându-se cel mai important lucru: cele două părți trebuie să interacționeze, nu să funcționeze separat.

Rolul educatoarei este de a asculta cu răbdare și înțelegere probleme care de multe ori depășesc spațiul grupei, dar, pe care părinții, bunicii, simt nevoia de a le împărtăși. De multe ori, educatoarea este pusă în situația de a da sfaturi în probleme care nu privesc neapărat copilul, dar, care au loc în spațiul familial. Astfel de probleme necesită capacitatea de a discerne, de a oferi (când este cazul) sfaturi, încurajări sau de a evita implicarea atunci când nu este oportună. Prin natura profesiei, educatoarea vine în contact cu numeroase probleme de familie pe care nu le poate rezolva, dar, în măsura în care se poate interveni cu delicatețe și discreție, acestea nu sunt de evitat. O astfel de relație, în care adultul cere sprijinul educatoarei se bazează pe convingerea acestuia că ea, educatoarea, deține acele calități deosebite de a se putea apleca nu numai asupra problemelor copiilor, ci, și asupra altor probleme care țin de relații interumane, de sănătate, de împliniri sau eșecuri.

Ce este consilierea? Ce rol are educatoarea în acest proces? Care sunt metodele și mijloacele adecvate care se folosesc? Acestea sunt o parte din întrebări la care încercăm deseori să le găsim răspunsuri.

În sens larg, consilierea reprezintă o acțiune complexă prin care „se urmărește sugerarea modului de a proceda sau a modului de comportare ce trebuie să fie adoptat într-o situație dată sau, în general, în viață și activitatea cotidiană.

Consilierea școlară este un proces intensiv de acordare a asistenței psihopedagogice elevilor, și celorlalte persoane implicate, reprezintă o acțiune care implică o relație interpersonală între învățătorul care desfășoară o activitate cu unul sau mai mulți elevi, părinți/ tutori, prin care se urmărește sugerarea modului de a proceda sau a modului de comportare ce trebuie adoptat, cu scopul obținerii celor mai bune rezultate în plan instructiv- educativ.

Consilierea nu am predat-o, la fel ca alte discipline, ci am desfășurat-o într-un spațiu amenajat sub forma unor ședințe, în cadrul cărora am dezvoltat un tip special de relație. Pentru ca această relație să aibă eficiență, am avut în vedere: să stabilesc cu ușurință relații interpersonale și să comunic cu orice tip de persoană- elev, părinte- indiferent de nivelul de pregătire și de manifestările psiho-comportamentale ale acestuia; să ascult nu numai cu urechile, ci cu toate simțurile persoana care mi-a solicitat ajutorul, pentru a-l dirija în direcția comunicării; l-am încurajat prin gesturi afectuoase, am folosit un ton calm și un ritm potrivit, am păstrat discreția și aspectul supus dezbaterii; am dat impresia că nu înțeleg atunci când elevul a fost foarte demoralizat; am făcut distincția între ceea ce este mai important și ceea ce este mai puțin important din relatările elevului; am intervenit fie că au existat crize sau nu în viața elevilor; am avut o privire de ansamblu asupra relațiilor interpersonale dintre elevi, precum și asupra nevoilor acestora; am oferit părinților toate informațiile necesare pentru a-i ajuta în activitatea instructiv- educativă.

Grădinița fiind partea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Educația părinților favorizează emanciparea adultului și a copilului în interdependență și activează autonomia, încurajează maturitatea prin dezvoltarea responsabilităților sociale.

O schimbare a suferit și actualul curriculum: se plasează familia, părintele, în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a

educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

În sânul familiei, copilul își începe educația și se pregătește pentru viață. Aici își formează cei șapte ani de acasă. Pe măsura ce înaintează în vârstă intervin ceilalți factori educativi asigurați de grădiniță, care desfășoară un amplu proces instructiv - educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare.

Grădinița va deveni școala copiilor, dar și a părinților. Ea va avea rolul de a te învăța să gândești cât mai departe, cu o deschidere cât mai flexibilă și să acționezi cu grijă, în pași mărunți și siguri. Colaborând cu grădinița, nesiguranța ta se va transforma în siguranță. Pentru colaborarea perfectă dintre cele două medii de educație este necesară inițierea părinților în probleme specifice educației și instrucției.

În sânul familiei, copilul își începe educația și se pregătește pentru viață. Aici își formează cei șapte ani de acasă. Pe măsura ce înaintează în vârstă intervin ceilalți factori educativi asigurați de grădiniță, care desfășoară un amplu proces instructiv - educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare.

Grădinița va deveni școala copiilor, dar și a părinților. Ea va avea rolul de a te învăța să gândești cât mai departe, cu o deschidere cât mai flexibilă și să acționezi cu grijă, în pași mărunți și siguri. Colaborând cu grădinița, nesiguranța ta se va transforma în siguranță. Pentru colaborarea perfectă dintre cele două medii de educație este necesară inițierea părinților în probleme specifice educației și instrucției.

Sistemele opuse de reguli în familie și în grădiniță, uneori și discordanțele între regulile celor două educatoare de la grupă, induc comportamente deviante. De obicei, copilul are de respectat un set de reguli acasă, unul în instituția de învățământ și unul în cadrul grupului de prieteni. O parte dintre aceste modalități pot fi preluate și de către familie, care le poate extinde și în cadrul grupului de joacă al copilului. Deși are un rol foarte important în educarea socială a copilului, familia este, în dese cazuri, răspunzătoare de aceste devieri. Familia se poate manifesta prin neglijare, dezinteres, indiferență, ostilitate față de propriul copil, prin lipsa comunicării între membrii familiei sau între membrii familiei și copil, prin inconsecvență în cerințele față de copil, prin pedepse extreme, într-o perioadă a vieții, în care capacitatea de înțelegere și autocontrolul nu sunt instalate definitiv. Familia poate influența negativ prin modele inadecvate de consumare a timpului petrecut de către copil în afara instituției școlare. Tulburările psihice minore pentru început, neglijate, pot lua amploare, pot evolua iremediabil, generând crize, frecvente și greu de controlat, atât din partea părinților, cât și din partea educatoarei.

Aici intervine din nou educatoarea ca și consilier pentru părinți, dar și pentru copii. Printre caracteristicile personale ale consilierului eficient, descrise în literatura de specialitate, mai semnificative sunt considerate următoarele: calmul și răbdarea, capacitatea de a asculta, viziunea pozitivă asupra oamenilor, deschiderea la schimbare, capacitatea de a tolera ambiguitatea, simțul umorului, onestitatea și sinceritatea, capacitatea de a-și recunoaște propriile greșeli, realismul, capacitatea empatică, capacitatea de a accepta oamenii așa cum sunt ei în realitate.

Educatorul- consilier rămâne acel om care nu-și trădează niciodată jurământul: „Învăță și înțelege, /Modelează și nu alege”, rămâne „un gen de artist care lucrează cu posibilitățile omului”.

Activitatea de consiliere presupune: cunoașterea subiectului; conștientizarea problemei; intervenția activă la nivelul subiectului și al factorilor educativi, în domeniile: activitatea școlară- extrașcolară, socializarea, orientarea școlară; încheierea acțiunii.

Trebuie remarcate cele trei direcții de acțiune ce vor fi urmate în timpul activităților de consiliere: a. *sprijinul emoțional* (a se da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare); b. *sprijinul informațional* (a li se da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor) c. *sprijinul instrumental* (ajutor în rezolvarea problemelor care țin de educația copilului).

Parteneriatul dintre grădiniță și familiile copiilor, desfășurat în termeni amiabili și de respect reciproc, oferă un mediu propice influențării pozitive a educației copilului. Relația partenerială, capabilă să le ofere ambelor părți implicate posibilitatea de a acționa, va avea efecte benefice asupra dezvoltării copilului.

Cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între grădiniță și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară; este primul pas către o educație deschisă, flexibilă, și dinamică a personalității copilului.

Inițierea părinților în educarea și instruirea copiilor se poate concretiza în discuții libere cu părinții, consultații, participarea acestora la unele activități din grădiniță. Scopul educației și informației preventive

are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copil, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copilului, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

Rolul consilierii este acela de a preveni situațiile de criză personală, educațională și socială, se urmărește dezvoltarea personală și inserția socială a elevilor. Aceste activități urmăresc să cultive imagini de sine pozitive, responsabilitatea personală față de sine și ceilalți, față de societate în ansamblu, creșterea capacităților de luare a deciziilor, păstrarea echilibrului în situații de succes sau eșec, creșterea rezistenței la frustrare, la critică, pentru o autoevaluare realistă a potențialului propriu, pentru cunoașterea clară a calităților personale și a punctelor slabe.

Educatorea este „arhitect al sufletului de copil”, oferind dragoste, fără de care nu poate exista nici o legătură de viitor, nici colaborare, nici învățare cu copiii. Educatorea oferă iubire necondiționată, prin tot ce întreprinde, prin exemplul personal, prin căutare și dăruire contribuie la modelarea personalității copilului, în stadiul cel mai hotărâtor al devenirii sale - preșcolăritatea. Educatorea să aibă tact, răbdare, mobilizare, creativitate, dăruire, colaborare, unitate de cerințe cu familia și școala.

„În profesia de educatoare se îmbină mai mult ca oriunde știința cu arta, tehnica de lucru cu talentul, experiența cu inițiativa, tactul cu măiestria, calmul cu entuziasmul, căutările cu siguranță” (Dumitru Salade, Didactica, Editura Didactică și Pedagogică, 1982)

Bibliografie:

- Tomșa, Gh., Consilierea și orientarea în școală, București, Credis, 2001.
- Vrasmas, A., E., Consiliera și educația părinților, București, Aramis.
- Vrașmaș A. E., *Educația copilului preșcolar*, București, Ed. Pro Humanitate, 1999;
- Stern, H. H., *Educația părinților în lume*, București, Ed. Didactica și Pedagogica, 1972.
- Băban, Adriana, (coord), *Consiliere educațională*, Ed. Imprimeria Ardealului, Cluj Napoca, 2001;
- Nedelcu, Vasile - *Invitație la cunoașterea de sine*, Editura științifică, 1970)
- Bakker Ina; Janssen Hans, *Educați așa!*, Netherland Institute for Care & Welfare, Fundația Copiii Noștri, București, 2001.

GRĂDINIȚA DE ACASĂ, DE LA NECESITATE, LA OBLIGAȚIE

**EDUCATOARE STELA BUCEVASCHI
G. P. N. NR. 2 BILCA, JUD. SUCEAVA**

Activitatea preșcolară este cu siguranță cea mai afectată dintre toate nivelurile de învățământ de perioada carantinei dacă ne raportăm la eficiența învățării online. Comparativ cu școlile care au putut migra în timp real (cu mai mult sau mai puțin succes) către modele de educație online, nevoile preșcolărilor de conectare și contact direct cu adulții și cu alți copii, capacitatea mică de concentrare și nivelul lor de dezvoltare cognitiv și emoțional fac învățarea online o adevărată provocare (pentru preșcolarii mai mari) sau chiar imposibilă pentru cei mai mici. Astfel, deși o serie de grădinițe (majoritatea private) apelează la platforme digitale, rezultatele nu sunt satisfăcătoare. În contextul în care o mare parte dintre părinți sunt nevoiți să lucreze în timp ce stau cu copiii acasă, ce funcționează pentru preșcolari?

Rutina este esențială la preșcolari și îi ajută atât pe copii să capete **predictibilitate, stabilitate și autonomie**.

Comunicarea trebuie să fie **simplică, clară, prin repere cunoscute copiilor și cu mult accent pe emoții**.

Conectarea părintelui cu grădinița și cu educatorul îl va ajuta pe părinte să capete **sprijin în organizarea rutinei și a activităților preșcolărilor**. În condițiile în care mulți dintre părinți muncesc, **înțelegerea nevoilor copilului, organizarea unei rutine** similare cu cea din timpul grădiniței și a unor activități zilnice poate fi un ajutor esențial și poate menține copilul conectat la un program familiar lui.

Conectarea educatorului cu copilul. Conectarea zilnică cu educatorul este importantă pentru a reda stabilitatea și continuitatea copilului. Metodele prin care cei doi se conectează pot fi diferite: prin video call 1: 1, prin filmulețe cu activități, cântece, etc. pe care educatorul le trimite părinților pentru copil sau prin video conferințe în grupuri mici. Fiecare copil e diferit și este important ca metodele de conectare să fie experimentate până se ajunge la una atrăgătoare pentru copil și potrivită pentru părinte

Încurajarea plictisului. Una dintre grijile părinților în această perioadă este să ofere cât mai multe activități și jucării copiilor. Motivele sunt diverse: fie pentru că părinții sunt ocupați și vor să umple timpul copiilor, fie pentru că le este teamă ca aceștia “să nu rămână în urmă”. În ambele cazuri, soluția nu este suprastimularea copiilor, ci încurajarea unui **program echilibrat** în care momentele de plictiseală nu doar că nu sunt combătute cu jucării, activități sau diverse sugestii și direcționări, ci sunt încurajate. **Plictiseala dezvoltă imaginația și creativitatea**. Un copil care nu are ce să facă (sau nu i se spune ce să facă) își va căuta singur de lucru.

Copilul învață în ritmul lui, în funcție de propriile interese. Practic, într-o situație ideală, el ar trebui să fie cel care dictează temele mari pe care dorește să le descopere mai în profunzime. Nu vă speriați de aceste cuvinte pompoase- mă refer pur și simplu că adultul îi prezintă mai detaliat subiecte despre care l-a întrebat frecvent (planete, continente, animale, corpul omenesc etc.)

Este mai puțin stresat. Învățare se petrece într-un mediu familiar, plin de dragoste (mai ales dacă cel mic rămâne acasă alături de unul dintre părinți). Nefiind nevoit să se adapteze la o multitudine de contexte noi (mediu, colegi, educatori), copilul se poate relaxa și poate învăța mai ușor.

Învățare 1 la 1. În mod evident, va avea parte de toată atenția adultului care îl supraveghează. Asta se traduce printr-un mediu în care copilul este ascultat și supravegheat mult mai cu atenție. I se răspunde la toate întrebările, nu este presat să termine o activitate pentru a se încadra într-un orar fix etc.

Petrece mai mult timp afară. Știi că există multe creșe și grădinițe care nu scot deloc copiii afară. Sau dacă îi scot, îi lasă maxim o oră (probabil există și excepții la unele grădinițe private însă costurile vor fi pe măsură). Așa că, în cazul grădiniței de acasă, copilul poate petrece afară și 2-3-4 ore (în funcție de vreme și de disponibilitatea adultului). Poate vi se pare o chestie ne semnificativă, însă statul afară (în parc, în curte în pădure, în fața blocului) are extrem de multe beneficii pentru copii (de la dezvoltare armonioasă și creșterea imunității la socializare și explorarea de lucruri noi).

Vizitează locuri noi. Știu că sunt și grădinițe care includ excursii, însă e greu să ții cont de preferințele tuturor copiilor. De aceea, în cadrul grădiniței de acasă, se pot organiza vizite la obiective care să suscite interesul copilului pornind de la pasiunile acestuia.

Ideea a pornit de la dorința de a oferi în perioada antepreșcolară și cea preșcolară, recunoscute ca perioade de intense achiziții ale copilului, oportunități variate și semnificative de învățare pentru dobândirea unor abilități care să le permită să cucerească lumea înconjurătoare, azi și în viitor. Toate aceste abilități, precum deprinderile de autoservire specifice vârstei, comunicarea și vorbirea în public, capacitatea de argumentare, inițiativa și capacitatea de a urma planul pentru realizarea unui scop, capacitatea de a rezolva probleme, lucrul în echipă, grija pentru sine și pentru mediu, erau integrate deseori de personalul didactic al grădiniței în activități și jocuri structurate. Cu toate acestea, ne dorim o reinterpretare a îngrijirii, educației și învățării, ca dimensiuni inseparabile, recunoscute în tot ceea ce facem în fiecare moment, de la activități structurate, jocuri la alegerea copiilor, rutine sau tranziții, în clasă sau în afara ei. Mai mult, ne dorim să reinterpretăm educația și învățarea acordând atenția cuvenită abilităților noncognitive, dezvoltării socio-emoționale a copiilor, considerând că acestea oferă fundamentul învățării prin conferirea stării de bine a copilului și disponibilității lui pentru învățare și dezvoltare.

Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii; Pentru a-i convinge pe copii despre rolul important pe care-l au mâinile în transmiterea virusilor, copiii au fost implicați într-un experiment. Rolul virusilor a fost jucat de făină! Astfel, primul copil care strănută, tușește sau își suflă nasul își cufundă palmele într-un vas cu făină. Apoi își continuă joaca în clasă și atinge obiecte, alți copii sau pe educatoare. Copiii au fost foarte impresionați să vadă cum virusii s-au împrăștiat prin toată clasa, cu mare viteză. Apoi, pentru a limita răspândirea lor, după ce-și suflau nasul copiii mergeau să se spele pe mâini. Tot în cadrul acestei activități au învățat cum ar trebui să-și acopere gura atunci când tușesc, cu umărul și nu cu palma!

Dezvoltarea socio-emoțională – Promovarea independenței: Dezvoltarea socio-emoțională este urmărită, în mod constant valorificându-se situații în diferite centre. Jocurile de gestionare a emoțiilor inițiate atunci când unul dintre copii căuta căile adecvate de manifestare, exersarea comportamentelor pro-sociale în momentele de rutine și tranziții, precum servirea mesei sau pregătirea pentru odihna de după-amiază, sunt doar câteva exemple. Construirea conceptului de sine prin activități și practici concrete va fi descris mai jos, legat de activitățile de promovarea independenței copiilor. Una dintre abilitățile fundamentale de viață pe care este nevoie să o construim la copiii noștri este independența. S-a oferit prilejul împuternicirii copiilor în multiple situații. E bine de știut că acestea au fost doar momente de inițiere, căci independența se construiește zilnic, prin valorificarea fiecărei oportunități și plecând de la principiul repetitio est mater studiorum. Pentru a fi independenți, copiii au nevoie să aibă încredere în propriile lor abilități. Astfel, ca să nu rămână în umbra adulților care-i îngrijesc, mereu așteptând confirmarea lor sau ajutor de la aceștia sau de la colegii mai încrezători, copiii au nevoie să încerce lucruri noi și să aibă succes în ceea ce fac. Prima oportunitate a fost în jocul de rol De-a asistenții medicali/De-a asistentele medicale, joc în care copiii au învățat să-și sufle corect nasul (fiecare nară pe rând), să pună șervețelul în coș și apoi să se spele pe mâini!

BIBLIOGRAFIE:

1. Ruxandra MANEA, 2020- Ce este important în educația preșcolară în vremea izolării, www.edupedu.ro
2. Dacian DOLIAN, 2020- Era distanțării sociale, www.edupedu.ro
3. Oana MORARU, 2020 – Vreau să fiu profesor în România, www.edupedu.ro

ROLUL PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN VEDEREA CREȘTERII EFICIENȚEI EDUCAȚIEI

BUCUR EVELINA IOANA GRĂDINIȚA STEP BY STEP CU PP DUMBRAVA MINUNATĂ, PLOIEȘTI

Motto: *“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății.” - N. Iorga*

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului¹. Familia și școala urmăresc același scop educativ și anume formarea elevilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltați. Mediul unde copilul este educat este susținut de către familie, societate, grădiniță, de strânsa legătură care este între acestea și de construcția permanentă a mediului educativ². Pornind de la etimologia cuvântului, parteneriatul este definit ca o asociere de doi sau mai mulți parteneri care acționează sub imperiul unui scop comun. Parteneriatul educațional reprezintă o formă de comunicare și cooperare încheiat între instituția de învățământ și reprezentanții legali ai preșcolarilor, care vine în sprijinul parcursului educativ al copiilor³. Preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolaritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată și întărită de familie⁴. De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul, asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv. La fel de importante pentru formarea personalității preșcolarului sunt și stilurile comportamentale parentale. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un ”candidat la maturizare”(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco). După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program. Educația făcută de primii educatori

¹ Claudia Erofei, *Relația părinte – copil - educatoare, factor important în dezvoltarea armonioasă a copilului*, Articol realizat pentru Grădinița cu P.P. nr. 3 Tulcea, p. 101

² Evelina Ioana Bucur, *Colaborarea familie – grădiniță - importanța relației în dezvoltarea copilului*, Articol realizat pentru Grădinița Step by Step Dumbrava Minunată Ploiești, p. 40

³ Camelia Bosoi, Zoica Dobre, *Importanța parteneriatului grădiniță-familie*, Articol realizat pentru Grădinița cu P.P. Scufița Roșie, Ploiești, p. 38

⁴ Mihaela Predea, *Colaborarea grădiniță – familie – factor esențial în reușita actului educațional*, Articol realizat pentru Grădinița cu P.P. și P. N. “Iulia Hașdeu” Câmpina

– părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Investită cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale⁵. Educatoarea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și în afara grădiniței. Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor. Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește valorile și responsabilitățile familiei, vis-a-vis de personalitatea copilului, asistăm la dezvoltarea unor inițiative de organizare a unor cursuri sau programe pentru părinți, majoritatea susținându-se în cadrul grădiniței de către educatoare. Aceste cursuri sau programe încearcă să răspundă experiențelor părinților sau viitorilor părinți în ce privește abilitățile necesare creșterii și educării copilului. Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instrucție conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers. Astfel, se pot comunica părinților concluziile observațiilor făcute, atrăgându-le atenția asupra părților bune ale personalității copiilor, dar și asupra aspectelor ce trebuie înfrânate, stopate, ori călăuzite spre altă direcție. Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant. Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în ea. Familia este primul inițiator sociocultural al copilului. Aici se pun bazele incipiente ale dezvoltării intelectuale, morale, estetice, fizice și sociale ale copilului. Modul de exercitare a rolului părinților, reglarea raporturilor dintre membrii familiei, grija față de bunurile comune, organizarea vieții de la micile treburi gospodărești la activitățile recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui membru al familiei sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. După numărul și ierarhia membrilor familiei care-i alcătuiesc o anume constelație, fiecare familie se impune ca o matrice a devenirii personalității fiecărui membru al său. În interrelațiile dintre părinți și copii, singura atitudine părintească validă este cea de acceptare, de respect față de personalitatea în formare a copilului, față de sentimentele și nevoile sale. Atitudinea părinților trebuie modelată în raport de vârsta și temperamentul copiilor, de la dragoste, protecție, acceptare și îndrumare către cooperare, angajare reciprocă la viața familială cu recunoașterea unei minime independențe. Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acestei, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită. Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala.” Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Grădinița este prima treaptă a sistemului de învățământ, de aceea susține ideea de a implica părinții în programul educativ încă de la început, căci doar așa își vor forma deprinderi de parteneriat cu grădinița și, implicit, cu educatoarea. Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și

⁵ Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2014, p. 51

grădinița, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului. Educatoarea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare. Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Problemele pe care le implică acest domeniu sunt multiple. Copiii care vin în grădiniță pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, estetic, fizic. Cauzele acestora se pot identifica de către educatoare, împreună cu părinții. Atât părinții copiilor cu dificultăți, cât și ai celor cu dezvoltare firească, este bine să fie consultați pentru a stabili programe educative, în care să se implice și familia. Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propagandă vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. Relația dintre grădiniță și familie are ca scop bunăstarea copilului și se bazează pe coerență, consecvență și continuitate. Prin parteneriatul grădiniță-familie se construiesc relații pozitive între familiile copiilor și grădiniță (mai ales între educatoare și părinți) acestea aducând beneficii asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții⁶. Așadar, prin participarea activă în cadrul activităților din grădiniță, atât copii cât și părinții au de câștigat. Făcând echipa și lucrând împreună își sporesc încrederea în forțele proprii și respectul de sine, achiziționează cunoștințe noi, învață să se comporte civilizată, să se respecte reciproc și să aibă mai multă încredere unii în alții⁷. O comunitate care plasează educația printre prioritățile sale este o comunitate care acționează conștient în folosul tuturor membrilor săi. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră parteneri în educație, se crează o comunitate de suport care începe să funcționeze în folosul unei dezvoltări corecte bio-psiho-socială a copiilor. Încheiem prin a face cunoscut faptul că dezvoltarea psiho-individuală a copilului este rezultatul unui ansamblu de factori, familiari, școlari, comunitari. Așadar, implicarea activă a familiei în viața educativă a școlarului este esențială, deoarece doar în acest fel copiii devin motivați și depășesc toate obstacolele apărute zilnic⁸. Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care va avea un efect benefic asupra copiilor. Relația părinți-educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copii. Colaborarea grădiniței cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la comportamentul extrașcolar, dar mai ales la dezvoltarea multiplă și complexă a copilului. Climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spiritual și afectivă în care se va forma viitorii tineri ai unei societăți.

Bibliografie

⁶ Ionela Cepoiu, *Rolul și importanța colaborării cu familia în educarea copiilor*, Articol realizat pentru Grădinița cu Program Normal nr. 4 Cheia

⁷ Florina Aurora Ciubotaru, *Doar împreună putem reuși! Importanța colaborării între grădiniță și familie*. Articol realizat pentru Grădinița cu P.P. nr. 23 Ploiești

⁸ Valentina Constantin, *Școala și familia, parteneri în dezvoltarea psiho-individuală a elevului*, Articol realizat pentru Centru Școlar de Educație Incluzivă, Comuna Filipeștii de Târg, p. 68

1. Bosoi Camelia, Dobre Zoica, *Importanța parteneriatului grădiniță-familie*, Articol realizat pentru Grădinița cu P. P. Scufița Roșie, Ploiești
2. Bucur Evelina Ioana, *Colaborarea familie – grădiniță - importanța relației în dezvoltarea copilului*, Articol realizat pentru Grădinița Step by Step Dumbravă Minunată Ploiești
3. Cepoiu Ionela, *Rolul și importanța colaborării cu familia în educarea copiilor*, Articol realizat pentru Grădinița cu Program Normal NR. 4 Cheia
4. Ciubotaru Florina Aurora, *Doar împreună putem reuși! Importanța colaborării între grădiniță și familie*, Articol realizat pentru Grădinița cu P. P. NR. 23 Ploiești
5. Constantin Valentina, *Școala și familia, parteneri în dezvoltarea psiho-individuală a elevului*, Articol realizat pentru Centru Școlar de Educație Incluzivă, Comuna Filipeștii de Târg
6. Cucuș Constantin, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2014
7. Erofei Claudia, *Relația părinte – copil - educatoare, factor important în dezvoltarea armonioasă a copilului*, Articol realizat pentru Grădinița cu P. P. NR. 3 Tulcea
8. Predea Mihaela, *Colaboarea grădiniță – familie – factor esențial în reușita actului educațional*, Articol realizat pentru Grădinița cu P. P. și P. N. “Iulia Hașdeu” Câmpina

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BUCUR ILINCA DANA
GRĂDINIȚA CU PP „DR. I. RAȚIU”, TURDA, JUD. CLUJ**

Importanța implicării familiei în mediul educațional, constă în conturarea unității de acțiune a celor doi factori educaționali, finalitate a cărei îndeplinire este condiționată de o cunoaștere reciprocă și de o atitudine deschisă. Programele de educație timpurie din toată lumea definesc parteneriatul cu părinții ca agenți educaționali, drept un principiu fundamental al organizării și funcționării instituției preșcolare și școlare.

Multitudinea relațiilor pe care grădinița le stabilește cu mediul socio-educațional apropiat, situează instituția preprimară într-un context de determinare reciprocă, menite să asigure eficiența și optimizarea procesului educațional. Grădinița devine astfel un centru de educație, care lucrează în beneficiul copiilor, cât și al familiilor lor.

Privind din două perspective, pe de-o parte cadrul didactic își exercită preocuparea de a cunoaște mediul familial al copilului, cât și natura influențelor educaționale venite din partea părinților. Pe de altă parte este vorba de modul de implicare al părinților în activitatea educațională a grădiniței, fie ca parteneri în procesul de instruire și formare, fie ca participanți în programele de educație ale părinților.

Atât grădinița cât și familia reprezintă doi factori importanți în educația copiilor. Cadrele didactice trebuie să găsească o punte de legătură în ceea ce privește familia, aducând la cunoștința părinților noi căi spre educație, necesare în formarea copiilor. Colaborarea dintre grădiniță și familie bazată pe o serie de acțiuni, pe care atât părinții, cât și copiii le desfășoară, conduc la o mai bună formare a preșcolarului ce urmează a se forma pentru viața de adult. Familia îi oferă copilului o multitudine de comportamente, pe care acesta, de regulă, le imită. În mediul educațional al grădiniței se pun bazele unor deprinderi de comportare, dar în același timp se face trecerea către reprezentări, convingeri, valori, fapt ce conduce la exprimarea atitudinii copilului față de el însuși, cât și față de ceilalți din societate.

În continuare vom evidenția una dintre modalitățile prin care grădinița oferă posibilitatea implicării familiei în procesul instructiv-educativ. Organizarea activității „Joacă-te cu copilul tău” este un prilej bun de continuitate în relația părinte-copil-educatoare, oferindu-se posibilitatea unei relaționări între cei trei factori implicați. Acest tip de activitate are în prim plan copilul, care alături de părintele său realizează sarcina pe care educatoarea o propune, astfel că relația dintre copil-părinte poate beneficia de o serie de avantaje. În primul rând copilul se simte protejat alături de părintele său, deoarece această activitate presupune finalizarea sarcinii din partea amândurora. Vâzându-l aproape de el și implicându-se în tot ceea ce presupune această activitate, copilul devine mai sensibil, și în același timp, dă dovadă de mai multă încredere în sine, părintele stimulându-l astfel printr-o serie de laude. Printre acestea exemplificăm: „ai lucrat foarte bine”, „sunt mândră când vei spune că am fost ajutorul tău de nădejde”.

Astfel de activități nu presupun costuri materiale, dar pentru copil cel mai important moment este acela în care părintele este alături de el, sprijinându-l necondiționat atât acasă, cât și la grădiniță.

În încheiere vom prezenta Decalogul Părinților:

- să-ți iubești copilul;
- să-ți protejezi copilul;
- să te joci cu copilul tău;
- să lucrezi cu copilul tău;
- să aștepti de la copilul tău numai aprecierile pe care le poate da.

STILURILE PARENTALE ȘI IMPACTUL ASUPRA EDUCAȚIEI COPILULUI

BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

Suntem generația de trecere, așa simt eu. Trecere de la modul sever și autoritar în care am fost crescuți noi, la unul permisiv și centrat pe copil cum ne-am fi dorit noi să fi fost crescuți. Nu judec generația părinților noștri. Au făcut ce au fost învățați să facă. Și au făcut tot ce au putut ei mai bine pentru copiii lor. S-a făcut trecerea spre un mod permisiv care pune accent pe copil și asta este fantastic. În același timp dă la o parte ceva vital pentru ei: regulile, limitele și autoritatea părintelui. Și veți înțelege mai bine imediat. Azi vă scriu despre stiluri parentale și impactul asupra copiilor.

În literatura de specialitate veți întâlni mai multe tipuri de clasificări. În lucrul cu părinții m-am axat pe 4 stiluri parentale diferite pe care le-am regăsit în parcursul meu profesional de 11 ani și în viața de zi cu zi: stilul sever, permisiv, nepăsător și antrenor. Niciun părinte nu este 100% într-un stil și străin total de alt stil, dar dacă analizați cu atenție veți vedea care stil vă este mai caracteristic.

Să le luăm pe rând și să analizăm și impactul asupra copilului:

Stilul sever:

Este stilul cunoscut bine de noi, pe pielea noastră, pentru că mulți am fost crescuți de părinți care:

- impun reguli fără a exista explicații și nici posibilitatea de a fi negociate (“așa zic eu”, ”eu decid, tu doar faci”);
- nu permit să fie întrebați ”de ce” și cu atât mai puțin să le fie puse la îndoială deciziile;
- aplică pedepse, de multe ori și corporale și asta fără prea multe explicații (pe principiul: nu e bine să umbli la priză – ai umblat – ți-a dat o palmă și o pedeapsă – atât);
- au foarte mari așteptări de la copii, mai mult, trăiesc prin realizările copiilor;
- critică, jignesc, acuză, insultă, reproșează;
- manipulează pentru a obține ce vor de la copii;
- amenință cu retragerea iubirii (dacă nu faci cum vreau eu nu te mai iubesc, dacă mă superi nu mai vorbesc cu tine etc);
- nu manifestă afecțiune, fiindcă văd afecțiunea ca pe un semn de slăbiciune (principiul ”pup copilul în somn să nu i se urce la cap”)
- nu le vorbesc copiilor despre emoții și nu le permit manifestarea celor pe care le consideră negative (“băieții nu plâng”, ”hai că nu ai nimic, nu mai plânge, doar te-ai zgâriat puțin”, ”ți-am zis să nu te joci cu X, ai meritat palma” etc);
- sunt furioși, irascibili, închiși, triști, fără poftă de viață.

Cum sunt copiii crescuți de părinți severi?

- au o mare lipsă de încredere în propria persoană venită din lipsa exercițiului de a decide și din experiența de a li se impune absolut tot ce fac și din lipsa afecțiunii;
- sunt incapabili de autodisciplină și predispuși să intre în relația de adulți cu persoane care le vor domina și le vor trasa parcursul;
- au abilități sociale slabe, își fac cu greutate relații de prietenie sincere și profunde.

Stilul permisiv:

Este stilul pe care sunt expuși să îl adopte mare parte dintre adulți de azi, crescuți de părinți severi de „ieri”. Sunt părinți care:

- impun foarte puține reguli, când nu lipsesc deloc, și oricum nu sunt foarte stricte;
- oferă libertate foarte mare copiilor de a lua propriile decizii, uneori fără un ghidaj;
- au un nivel de toleranță foarte ridicat, vor răspunde la întrebarea ”de ce” chiar dacă este pusă a 29 oară și părintele mai are puțin și leșină;
- ignoră comportamentele nedorite ale copiilor, preferă să nu vadă că scuipă pe jos, în loc să îi învețe să nu o mai facă;
- se tem de copiii lor, sunt intimidați de ei;
- au așteptări mici de la copii în ceea ce privesc comportamentele și realizările;
- sunt salvatorii copiilor când apar situațiile de criză, rar îi lasă să se descurce singuri;
- se plâng în fața copilului de cât de greu le este sau îi cicălesc permanent pentru a obține ce vor;

– manifestă foarte multă afecțiune față de copil, dar o condiționează (transmit indirect mesajul „te iubesc când ești bun și ascultător”);

– sunt instabili (foarte calmi și permisivi, dar explodează dacă li se ating limitele);

Cum sunt copiii crescuți de părinți permisivi?

– au încredere în propria persoană și își formează un mod propriu de a gândi pentru că au fost lăsați să gândească;

– întâmpină dificultăți în dobândirea autonomiei și independenței (pot rămâne dependenți de părinți și la vârsta adultă);

– sunt lipsiți de autodisciplină;

– au abilități sociale slabe, sunt nesiguri și neascultători, se adaptează cu greutate regulilor societății;

Stilul nepăsător:

– nu impun limite pentru că sunt pasivi;

– sunt nepăsători și neglijează nevoile copiilor (uneori se ajunge chiar la abuz când nu satisfac nici nevoile de bază);

– pasează autoritatea tutelară către altcineva (bunica, mătușa, vecina, fratele/sora mai mare etc);

– au foarte puține cerințe și așteptări de la copil;

– nu recunosc realizările și performanțele copilului; nu îl văd;

– în locul afecțiunii și a timpului petrecut împreună oferă cadouri sau libertatea deplină în fața televizorului sau timpul nemăsurat petrecut pe undeva cu prietenii;

– sunt instabili și extrem de preocupați de propria persoană.

Cum sunt copiii crescuți de părinți nepăsători?

– au o mare lipsă de încredere în propria persoană, emotivi, retrași, nu se văd nici ei cum nici părinții nu i-au văzut;

– au dificultăți în a se implica și adapta în orice domeniu (școală, relații de prietenie, muncă, relații intime);

– se implică în situații periculoase și sunt predispuși spre un comportament delicvent la maturitate.

Stilul antrenor:

– stabilesc limite și reguli clare; negociază acolo unde se poate cu copilul;

– explică clar și detaliat și oricând este nevoie care sunt motivele pentru care s-au stabilit aceste reguli;

– sunt flexibili, dar consecvenți în tot ce înseamnă reguli ce țin de binele fizic și psihic al copilului;

– le permit copiilor să ia propriile decizii, să aibă un punct de vedere, să aibă opțiuni;

– când apar comportamentele nedorite la copii, folosesc aceste ocazii ca pe o oportunitate de învățare;

– nu se tem de copiii lor sau de exprimarea emoțiilor dureroase;

– respecta nevoile și dorințele copiilor și fac o diferență clară între ele;

– sunt pozitivi în relația cu copilul, relație pe care o formează pe o bază solidă de respect reciproc;

– oferă iubire necondiționată și pun accent pe dezvoltarea emoțională a copilului lor;

– sunt calmi, deschiși, blânzi și optimiști.

Cum sunt copiii crescuți de părinți antrenori?

– au foarte multă încredere în propria persoană, se valorizează și se prețuiesc așa cum a făcut-o și părintele;

– au abilități sociale foarte dezvoltate și capacitatea de autodisciplină;

– se adaptează foarte bine la orice mediu și învață cu rapiditate lucruri noi.

Îmi place să cred despre mine că am ajuns în stilul antrenor. Știu că am stat o vreme destul de lungă în stilul permisiv din dorința de a-mi vedea veșnic copilul fericit, ceea ce este absurd, pentru că inconștient nu îmi permiteam să îmi simtă durerea. Pentru că durerea lui de copil era și durerea mea de copil și eu nu știam ce să fac cu asta. Sunt în schimbare și într-un proces conștient de a fi un model sănătos pentru copilul meu.

Încă lucrez la mine și mai ales la rănilor mele pentru a putea să delimitez copilul meu interior de copilul pe care îl cresc și lucrez să îl accept așa cum este și să îl ghidez să devină cea mai bună variantă a sa.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

BUD CLAUDIA-LIVIA

Familia este o formă de comunitate umană întemeiată prin căsătorie, care este formată din soți și din copiii acestora. Cuvântul familie este de origine latină și înseamnă un grup de persoane unite prin relații de filiație naturală.

Familia reprezintă prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Educația unui copil începe de acasă. Familia este locul cel mai propice pentru începutul educației copilului. Aici este prima lui școală în care, avându-i pe părinți ca modele, ca instructori, copii încep să învețe lecțiile menite să-i călăuzească în viață – lecții de iubire necondiționată, respect, încredere, lecții de ascultare, politețe, stăpanire de sine dar și lecții ce țin de viața spirituală sau culturală sau frumos. Influențele educației din cămin au o putere hotărâtoare în direcția binelui sau răului. În multe privințe acestea sunt tăcute și progresive.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și atitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirmă: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. "

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente, dar și deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia apare ca o valoare supremă, modelează ființa umană, creionează personalitatea copiilor, oferă copilul prima educație, formează valorile morale iar împreună cu școala, dezvoltă valorile contemporane.

FAMILIA CREȘTINĂ ȘI ȘCOALA

PROF. BUD-TÎMBUȘ DANIELA NICULINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERNEȘTI JUDEȚUL MARAMUREȘ

Se știe că omul este creat pentru viața socială, cea dintâi formă a vieții sociale fiind tocmai familia. Însă familia nu este numai sâmburele din care crește societatea, ci este și cel dintâi așezământ de creștere morală a omului necesar pentru creșterea bunăstării societății.

În sânul familiei, copilul primește primele îndrumări de viață, ce îi vor rămâne întipărite în minte pentru tot restul vieții. Numai părinții au dragoste pentru copiii lor și numai ei înțeleg firea copilului lor, fiind cel mai mult aproape de el.

Pentru a crește oameni cinstiți, familia trebuie să se călăuzească după îndrumările morale sănătoase.

Familia este alcătuită din părinți și copii, dar mai cuprinde și celelalte rude, oricât de îndepărtate. Toate rudele trebuie să se iubească, să se respecte și să se ajute, iar acest fel de viață să pătrundă în întreaga societate.

Cea mai importantă instituție pe care a creat-o Dumnezeu este familia. Nicăieri omul nu se simte mai bine ca în familie. Așa se explică faptul că oriunde ne-am găsi pe acest pământ, cu ocazia marilor sărbători, ne întoarcem tot acasă, în sânul familiei, fiindcă nicăieri nu te simți mai aproape de Dumnezeu, decât aproape de cei dragi. Acest lucru este explicabil, știut fiind că părinții sunt lauda copiilor, iar copiii sunt bucuria vieții părinților. În familie, rodul iubirii dintre cei doi soți este copilul, despre care nu se poate spune că este numai al tatălui sau numai al mamei. Copilul este al amândurora.

Dumnezeu a statornicit familia pentru a ne debarasa de egoism și egocentrism. Se spune că bărbatul este creierul familiei, iar femeia este inima. Pe lângă nașterea de prunci, un alt scop al familiei este întrajutorarea soților și respectul reciproc.

Familia este mediul cel mai prielnic pentru transmiterea credinței prin viu grai. Încă de când începe să vorbească, copilul este învățat să se roage, rugăciuni pe care le va păstra în suflet întreaga viață. Credința creștină se învață și se practică în cadrul familiei creștine.

Cu multe ocazii facem referire la cei șapte ani de acasă, deoarece în această perioadă se dezvoltă 60 – 70% din inteligența unui copil. Educația din sânul familiei este decisivă pentru tineri, deoarece se face nu numai prin cuvinte, dar și prin experiența postului, a rugăciunilor comune, prin participarea la marile evenimente familiale, dar mai ales prin relațiile personale dintre părinți și copii. Se știe că exemplul părinților este de o importanță crucială pentru copil.

Atât în familie, cât și la școală, educația trebuie să se facă fără constrângeri. Pentru modelarea personalității copilului este suficient ca părintele, dar și dascălul să-l îndrume cu dragoste, nefiind nici mai mult, nici mai puțin, decât un mediator între copil și lumea înconjurătoare, fără a-i impune vreo autoritate în viața acestuia.

Părinții și dascălii trebuie să dea fără să se zgârcească copiilor toate darurile spirituale, chiar dacă copiii sunt răi. Chiar și atunci când părinții sunt părăsiți de către copiii lor, ori, la școală rezultatele eforturilor dascălilor nu sunt pe măsura așteptărilor, nu trebuie să renunțe nicio clipă să-și îndrume copiii pe calea cea dreaptă.

Cu siguranță unica bucurie în această lume e aceea de a ține la piept, ori în brațe un copil îmbujorat la față, care să-ți zâmbească cu ochii, care să-ți gângurească numele, să te facă să mai descoperi o dată duioșia pierdută a prunciei tale. Să simți lipită de pielea ta o carne moale și nouă, plămădită parcă din petale calde și vii, să simți că aceasta-i carnea ta, hrănită cu laptele sânilor tăi, să te recunoști în acea ființă, să descoperi ochii aceia mirați, să copilărești din nou pentru acel copilaș, pentru a fi vrednic de el, pentru a-i fi mai aproape, să te faci mai mic, mai bun, mai curat, este fără îndoială cea mai mare desfătare omenească din câte îi sunt date omului.

Copilul poate să crească spre idealul său de bine, de frumos și de cunoaștere, până la realizarea personalității omenești pozitive care se modelează în familie și în școală.

Așadar, familia și școala trebuie să fie vatra în care focul dragostei să nu se stingă niciodată și de la care să se încălzească omul.

BIBLIOGRAFIE

- Boca, Arsenie – 2009, *Tinerii, familia și copiii născuți în lanțuri*, Editura Credința strămoșească;
Catehism, *Învățatură de credință creștină ortodoxă* – 1996, Editura Episcopia Ortodoxă Română Oradea;
Chira, Iustinian – 1996, *Harul și adevărul*, Editura Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmăruului;
Cleopa, Ilie – 2010, *Călăuză în credința ortodoxă*, Editura Mănăstirea Sihăstria;
Oancea, Zosim – 2004, *Popasuri omiletice la duminici și sărbători*, Editura Eikon Cluj-Napoca;
Pop, Silviu – 2006, *Predici la cununie și înmormântare*, Editura Ecclesia Nicula.

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DETERMINANȚI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, BUGA DENISA MIHAELA

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa.. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Învățătorul/dirigintele trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să asigure o unitate de decizie, acțiune, control, reglare;
- Să precizeze clar sarcinile și responsabilitățile elevilor;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Tipuri de părinți:

- Cei care adaptează stilul lor de educație cu cel al școlii;
- Cei care nu conștientizează efectele negative ale metodelor aplicate în educație;
- Cei care nu recunosc faptul că relațiile cu copii sunt deficitare;
- Cei care nu acceptă rezultate slabe la învățătură indiferent de motive;
- Cei care nu cunosc faptul că factorii care influențează rezultatele școlare sunt: nivelul de inteligență, mediul, starea de sănătate.

Familii care reprezintă un bun mediu educativ

- Existența relațiilor de înțelegere, respect, înțelegere între membrii;
- Autoritate exigentă a părinților îmbinată cu respect;
- Situație economică bună.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățătură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinții. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă

le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Familiei care nu reprezintă un mediu de educație aproape de normal

• Familia descompusă în urma unui divorț sau a unui deces, condițiile de viață a copilului orfan de un părinte depinde de puterea de dragoste a acesteia;

- Familia reconstituită-recăsătorită;
- Violența în familie;
- Certuri și neînțelegeri;
- Divergențe între părinți privitor la măsurile luate de un părinte asupra copilului ;
- Părinți care mint, fură, înjură, în această situație copilul imită comportamentul părinților.

Într-o familie în care părinții nu se înțeleg, copilul începe să se frământa, își pune întrebări fără a găsi răspunsuri, își simte sufletul încărcat, își pierde încrederea și interesul pentru învățatură. Condițiile ținând de starea economică precară a familiei asociate cu factori ce țin de o moralitate scăzută, conduc la insucces sau chiar la abandon școlar pecum și conduite antisociale. Părinții trebuie să nu minimalizeze școala și să vadă în copil doar un ajutor permanent în gospodărie. În aceste condiții copilul nu mai are timp să se pregătească pentru lecții, le este frică pentru notele mici și le este teamă să meargă la școală. Neînțelegerile dintre părinți, dintre părinți și bunici, unii încurajează copilul să învețe celălalt îl lasă în voia sortii fac să apară note mici, copilul va pendula spre cel care îl lasă să facă ce vrea. În aceste situații apare cu siguranță eșecul școlar. Interesul excesiv al părinților pentru buna pregătire a lecțiilor de către copil are ca efect o continuă stare de tensiune și oboseală, care influențează negativ munca sa școlară. Preocuparea excesivă a părinților pentru o situație strălucită la învățatură, alimentată de orgoliul lor îi determină să-l constrângă la o muncă școlară care îl depășește uneori și creează o continuă stare de neliniște și tensiune. Alți părinți le cer copiilor să facă multe ore de pregătire suplimentară, ore de dans, muzică, sport, fără a ține cont de părerea copilului. Rezultatele sunt de cele mai multe ori contrar celor scontate. Aceasta duce la o suprasaturare de informații, la plictiseală, oboseală și nu în ultimul rând la surmenaj.

Forme de colaborare a învățătorului/dirigintei cu familia:

- Ședințele cu părinții;
- Convorbiri individuale;
- Vizite la domiciliul elevului;
- Corespondența (rezultate la învățatură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- Consultații pedagogice;
- Informarea reciprocă;
- Ședințe comune cu elevi și părinți;
- Vizitarea școlii de către părinți.

Forme de colaborare a părinților cu școala

- Prezența la ședințe și lectorate;
- Asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- Participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- Oferte de sponsorizare;
- Organizarea unor serbări, excursii;
- Participarea la decorarea clasei,
- Stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- Atragerea unor fonduri pentru școală;

Comunicarea învățător/diriginte-familie

O comunicare optimă învățător/diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- Transmiterea informațiilor de către învățător/diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- Alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;
- Mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- Capacitatea învățătorului/dirigintelui de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- Evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora;
- Rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- Sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factori care blochează comunicarea

- Utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților;
- Evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;
- Alegerea de teme neadecvate lectoratului;
- Judecarea, ridicularizarea, moralizarea părinților;
- Transmiterea unui volum mare de informații;
- Oferirea sfatului necerut.

Timpul liber și familia

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nechibzuință nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și crează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente..

Rolul școlii și familiei în orientarea școlară și profesională a copilului

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meseri, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PĂUȘEȘTI – OTĂȘĂU PROF. ÎNV. PRIMAR, BUGIU ANCA - ELENA

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (parinti – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici -nepoti). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întodeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în altă parte poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc. și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu constientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt

deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau ”trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligenta rara”, fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati. Apar astfel atitudini de ingamfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilitati, dar si atitudini de subevaluare a copiilor, precum si slabe posibilitati de adaptare la situatii noi.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.”(M. Gilly).

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M. GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

PROF. INV. PRESCOLAR BUHUSI LUCICA GRADINITA CU P. N. TELEJNA

Educația copiilor este o etapă extrem de importantă în viața celor mai mulți dintre noi. Educația lor începe cu educația părinților primită de-a lungul anilor.

Creșterea unui copil înseamnă să îi permitem să atingă o înălțime morală, afectivă, intelectuală și socială, să îi permitem să își atingă nivelul în funcție de capacitățile, forțele și limitele lui. Sprijinindu-l, copilul se va putea individualiza și, la rândul său, el ne va putea ajuta să ne dezvoltăm, deoarece vom deveni conștienți de modul lui de a fi, de capacitățile, de limitele și mai ales de diferențele lui, putând fi chiar un model pentru noi în unele domenii.

Atunci când copilul este lăsat să acționeze cum crede el de cuviință, va fi responsabil de propriile fantezii și gusturi. Este recomandat să îl încurajăm să le satisfacă, să ascultăm ceea ce îl entuziasmează, ce îl atrage și ceea ce îl interesează. Lucrul acesta îi permite să evolueze și să se dezvolte într-un mediu propice.

În momentul când copilul este ascultat, recunoscut, el va avea o deschidere pozitivă spre o viață mai bună care îi poate oferi diverse oportunități.

Educarea unui copil înseamnă să îl învețăm legile, valorile, conceptele care conduc societatea noastră, lumea în care trăim. Copiii pot fi educați nu numai în ceea ce privește modul de a se comporta cu cei din jur, ci și în a menține ordinea, curățenia și în a menține o relație armonioasă cu ceilalți.

Prin intermediul părinților săi, trăiește primele contacte cu ceilalți, acest lucru înnoindu-se treptat. În istoricul relațiilor părinți-copii, se deosebesc trei perioade:

- în prima etapă, mama este cea care are importanța cea mai mare pentru el, deoarece aceasta ține loc de toate;
- în cea de-a doua perioadă, copilul descoperă o nouă importanță în ceea ce privește viața familiei sale;
- în cea de-a treia etapă, copilul își face remarcată personalitatea, părinții trebuind să îl lase pe acesta să exploreze mediul ce îl înconjoară.

Părinții sunt responsabili de educația copiilor și, drept urmare, ei trebuie să satisfacă nevoile acestora.

În cadrul unui climat familial propice, se poate naște o generație sănătoasă psihic și fizic. Acest climat conține câteva elemente importante precum iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, ele reprezentând premisele dezvoltării copiilor.

„Familia a devenit o instituție care conține și apără interese umane foarte variate și În educarea copilului, trebuie să se implice ambii părinți în egală măsură, având același scop: să formeze un exemplu pentru societate.

Părinții au datoria de a veghea asupra copilului lor, deoarece acesta este dependent de ei și nu și-a dezvoltat încă abilitățile pentru a-și satisface nevoile. Trebuie să aibă grijă de el până în ziua în care va avea capacitatea să se descurce singur.

Pentru a-i permite copilului să se realizeze, părinții trebuie să îi satisfacă nevoile de bază prin câteva mijloace sigure, acestea fiind ascultarea și înțelegerea lui.

Rolul părintelui este reprezentat de un element foarte important și anume fixarea unor cadre pentru copil, oferirea unei structuri care să îi permită să se simtă protejat alături de ei, deoarece copilul nu este conștient de pericolele ce îi ies în cale.

Familia va rămâne cea dintâi școală a omului, edificiul personalității se clădește pe temelia ei, iar durata acestuia depinde de calitatea temeliei.

Socializarea copilului începe în cadrul familiei. De aici învață primele reacții la mediul social. Mediul familial încurajează copilul să se integreze în societate; datorită sarcinilor educative, ne putem da seama că linia proiectivă a fiecărei personalități este trasată în familie.

Familia este cea care pune prima amprentă pe profilul moral al copilului.

Copilul, încă înainte de a începe școala, învață din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile vieții în colectivitate. Familia, până la vârsta de 6-7 ani, contribuie foarte mult la educația copilului, continuând chiar și după începerea școlarizării, deoarece el este maleabil în această perioadă.

Când părintele, adoptă o atitudine corectă față de copil, atunci în jurul lui se creează anumiți pereți care îi permit copilului să se simtă în siguranță. Prin atitudinea și cuvintele sale, un părinte poate alunga temerile pe care copilul său le are față de anumite lucruri.

Atunci când copiii sunt lipsiți de dragostea părinților, pot deveni incapabili să dea și să primească dragoste, acest lucru având drept consecință neputința copilului de a lega relații sociale cu celelalte persoane și îi este greu să se integreze în colectivul în care este forțat să trăiască pe toată durata vieții.

Majoritatea timpului copilul îl petrece în familie. Aceasta are posibilitatea de a-l forma din punct de vedere moral, deoarece formarea primelor deprinderi de viață, cele ce stau la baza integrării omului în societate, revine familiei.

Educația este un proces care începe chiar de când copilul se desprinde biologic de mamă și i-a sfârșit odată cu viața. Locul unde copilul face primii pași pe drumul integrării sale sociale este mediul familial.

BIBLIOGRAFIE:

1. **Albu, G.** (2008), *Comunicarea interpersonală*, Editura Institutul European, Iași.
2. **Berge, A.** (1977), *Profesiunea de părinte*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. **Bonchiș, E.** (2000), *Dezvoltarea umană – aspecte psihosociale*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
4. **Dumitrana, M.** (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București.

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. BUICĂ OANA CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT BĂTĂȘANI,
VALEA MARE, JUD VÂLCEA

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut fac aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Reflectând la cele spuse mai sus, ne punem întrebări de felul:

- Care este rolul școlii în educația copilului?
- Care este cea mai potrivită atitudine a unui părinte față de școală?
- Cât de mult ar trebui să se implice părinții în relația cu școala?

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să sprijine permanent activitatea educativă a școlii.

Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională.

Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie este venirea copilului în clasa întâi. Prima zi de școală a elevului de clasa întâi constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. El trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Mediul școlar oferă copilului un cadru social bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți:

- îi crează posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;

- îi oferă condiții pentru a-și exprima nemulțumirile, părerile, îngrijorările;
- îi oferă prilejul să cunoască învățătorul și învățătorul părinții;
- să se cunoască între ei și să acționeze în spirit de echipă;

Totodată necepe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil- copil și chiar între copil și învățător este familia.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Agresivitatea copilului, izolarea, minciuna, furtul pot fi determinate de aceeași cauză și anume atitudinea reprimatoare, tiranică a părinților sau dimpotrivă cea permisivă, liberală. Ceea ce va diferi, va fi modul în care se vor reflecta în conștiința copilului aceste atitudini deficitare din partea părinților, fapt care va determina un mod propriu de reacție din partea acestuia. Astfel, unii copii vor reacționa prin instabilitate, impulsivitate, atitudini revendicative, iar alții prin manifestări egocentrice, izolare, inconsecvență, posesivitate.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie s-au putut identifica mai multe tipuri de părinți:

- unii care înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative;
- alții care nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante ale copiilor, ar fi determinate de factori străini sau necunoscuți familiei.

Uneori comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la sistemul de cerințe adresate copiilor etc.

Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și înțelegere. Există părinți care azi permit copilului ceva, iar mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau, și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste.

Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil. Elevii se confruntă uneori și cu diverse tipuri de violență. Abuzul copilului în familie îi distrage încrederea în sine și îi diminuează sentimentul că poate avea o contribuție pozitivă în societate. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor.

Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea.

Un alt factor frecvent este dezbinarea familiei copilului sau potențialele scandaluri provocate de alcool, droguri etc.

Marea problemă a școlii de azi este disciplina, lipsa educației familiale, lipsa minimului de moralitate.

Cu părere de rău, trebuie să spun că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă care m-a determinat să aflu care sunt adevăratele cauze ale acestui fenomen încât să pot remedia măcar o parte dintre ele. Se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie redusă la simpla informare a părinților, asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire și educare. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Bibliografie:

- * * * – Educație pentru comunicare - Ed. CCD „I. Gh. Dumitrașcu Badea, Buzău, 2006
- Cuceș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ASUPRA COMPORTAMENTULUI ELEVULUI

PROF. BUJENIȚĂ VIVIANA
COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ "ELENA DOAMNA", GALAȚI

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamentală în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea familie - școala:

- ❖ transmiterea informațiilor de către profesor/diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- ❖ evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- ❖ mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- ❖ capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- ❖ evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- ❖ rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- ❖ sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Studiile au arătat că implicarea părinților în școli poate promova comportamente pozitive de educație și sănătate în rândul copiilor. Este demonstrat faptul că există o relație puternică între implicarea părinților și rezultatele educaționale, inclusiv în ceea ce privește prezența la școală, notele și scoruri mai mari la evaluări naționale. În plus, atunci când elevii consideră că mediul școlar le oferă sprijin și grijă, iar părinții lor sunt implicați în viața școlară, este mai puțin probabil ca aceștia să se implice în activități care le-ar putea pune în pericol sănătatea și starea de bine.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

COLABORAREA ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR BUJOREAN MARIA RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SORIN LEIA TOMEȘTI"

„A-ți învăța copiii să facă binele înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă.” (Mantegaza)

Familia și școala sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamilial pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Ambele contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului. Rolul familiei în educația copilului nu încetează la vârsta școlarității. Este greșită concepția unor părinți, de felul: „I-am dat la școală, învețe-l dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului. Experiența ne oferă permanent exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional alături de școală.

Anumite caracteristici ale procesului educațional determină prezența părinților alături de învățători în clasele primare, dar și în continuare. Iată câteva caracteristici:

a. *educația* este determinată de o serie de factori, printre care familia are un rol important, ca unul din factorii activi;

b. factorii participanți în actul educațional trebuie să acționeze în *concordanță* cu obiectivele propuse, iar relația dintre obiectivele urmărite de familie și cele urmărite de școală să devină comune de vreme ce ambii factori slujesc, în cele din urmă, societatea, iar obiectivele societății devin ținte comune și pentru familie;

c. caracterul unitar al acțiunilor pedagogice este una din condițiile majore ale reușitei școlii și, implicit, ale reușitei elevilor și părinților;

d. *continuitatea exercițiului formator*, până la atingerea ”țintelor”, este de asemenea, tot atât de importantă, ca cele enunțate. Diminuarea sau întreruperea activității unui singur factor perturbă activitatea celorlalți factori prinși în sistem.

Relația care se creează între părinți și școală este determinată, de modul în care intră în acțiune factorii participanți în procesele școlare. Autoritatea învățătorului, la modul teoretic, se impune la cotele cuvenite atât în fața elevilor, cât și în fața părinților. Totuși învățătorii și părinții sunt două medii diferite ca statut și nivel socio-cultural. Subiectivismul multor părinți și limitele lor caracteriale determină, deseori, situații conflictuale, uneori agresiune, mergând până la injurii și plângeri la forurile superioare.

Sunt părinți care comentează în termeni negativi, în prezența copilului, ”metoda” de lucru a învățătorului ori cerințele față de efectuarea temelor, dozarea acestora etc. (R. Vincent, p. 260). În aceste cazuri, părinții se manifestă foarte de acord cu învățătorul, care abdică de la deontologia profesională, acordând calificative supraestimative copilului, ori libertăți mult prea permise, spre a satisface ambițiile părinților. De aici, două consecințe la fel de grave: prestigiul său este știrbit, iar formarea caracterului elevului va fi prejudiciată, prin favorizarea acceptării falsului.

Alte situații care pot altera relațiile dintre învățător și părinți sunt acelea care permit să se creeze un fel de complicitate între cei doi factori, în modul de a-l sancționa pe copil, cu o severitate excesivă pentru cea mai mică abatere, sub pretextul ”exigenței”.

În acest mod, sunt ascunse carențele educaționale atât ale părinților, cât și ale învățătorului, iar copilului îi vor fi barate posibilitățile de afirmare a personalității (R. Vincent, 261). Colaborarea părinților alături de învățător, în procesul formării copilului în toate planurile personalității sale, presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

Unitatea de opinii dintre cele două instituții –școală-familie- nu poate fi realizată decât în colaborare. În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător. Componenta socio-culturală a părinților fiecărei generații de copii poate fi diversificată.

Sunt unii părinți care își propun să ajute școala, ajutându-se pe ei, de fapt, cu condiția ca ei să cunoască obiectivele educaționale ale școlii. Școala trebuie să-i informeze, descriindu-le tipurile de comportamente realizabile într-o etapă dată și, în același timp, să le explice modalitatea de acțiune, pentru ca metodele de influențare să nu fie în contradicție cu cerințele pedagogice. O altă categorie de părinți este

formată din cei care nu manifestă interesul necesar față de evoluția copilului și, ca atare lasă toată grija școlii.

Părinții, indiferent de nivelul lor de cultură și educație sunt cei care trebuie să învețe de la educatorul copilului, pentru a cunoaște direcția și ritmul la care trebuie să se alinieze.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea elevului este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc, în primul rând, în condițiile interacțiunii cu mediul social.

Bibliografie:

Vincent, R., Cunoașterea copilului, (trad.) , E. D. P., București, 1972

Stern, H. H., Educația părinților în lume, Institutul pentru Educație al UNESCO, (trad.) , E. D. P., București 1972

Elvira Crețu, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Aramis, București 1999

INADAPTAREA ȘCOLARĂ CAUZE ȘI MODALITĂȚI DE PREVENIRE PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE

**PROF. BULACU KHRISTA-ȘTEFANIA
LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 BALȘ - OLT**

•În general, se consideră că un individ este adaptat (diferit de la o vârstă la alta) cu atât mai mult cu cât are mai frecvente și profunde raporturi interpersonale cu ceilalți indivizi ai ambianței sale sociale. Astfel există:

- indivizi bine adaptați, care se comportă ca atare în orice situații;
- persoane adaptate, care pot face față cerințelor făcând eforturi;
- persoane general inadaptate.

Mai întâi mediul familial și școlar, apoi cel profesional și social vor constitui etape ale adaptării și remodelării succesive ale individului.

•“Pragul” principal pentru testare a adaptabilității generale a unui individ tânăr este școala cu sarcinile și exigențele sale intelectuale și sociale. Acesta se manifestă atât la debutul școlarității dar poate să apară și la trecerea de la un nivel la altul de învățământ. ”Confruntarea” cu mediul școlar va proba validitatea modalităților de comportament în curs de formare. Acesta este și momentul când adaptarea socială, începe să fie luată în considerare printr-unul din aspectele sale particulare specifice unei categorii de vârstă – adaptarea școlară.

Chiar înainte de debutul școlar, copiii care trăiesc într-un regim sever de interdicții impuse de părinți (mai ales pedeapsa cu interdicția jocului - pe calculator, mai nou) sau care trebuie să-și inhibe tendința de activitate și mișcare, pot dezvolta în timp, din cauza represiunii activității specific infantile, comportamente inadecvate de tipul negativismului, opoziționismului, atitudini de protest manifestat violent de micuți. Inhibiția mișcării, întrebărilor, curiozității se poate generaliza acționând în orice situație. Acest echilibru delicat pe care părinții trebuie să-l realizeze în privința dreptului și nevoii de activitate ale copilului este suplimentar perturbat prin intrarea acestuia în școală, care va institui noi interdicții și reguli care nu marchează altceva decât un stadiu în care copilul trebuie să renunțe la o parte din joc în favoarea muncii sistematice. Și iată că situația aceasta prezintă școala ca pe un factor conflictual pentru copil pentru că el nu vede încă utilitatea școlii care-l oprește exact de la activitățile ce-i fac mai multă plăcere.

Se spune despre un copil că este adaptat când are relații amiabile cu ceilalți și un mod adecvat de a răspunde exigențelor externe, social acceptate printre care figurează și cele școlare. Deci, o condiție esențială a adaptării școlare o reprezintă realizarea concordanței între cerințele obiectivelor instructiv – educative și răspunsul comportamental adecvat al elevului față de acestea. Trebuie avut în vedere permanent că esența adaptării școlare constă în combinarea armonioasă a procesului de educație și a caracteristicilor de personalitate ale elevului.

•Pentru a verifica modul în care elevul s-a adaptat regimului școlar trebuie să luăm în considerare acordul ce se realizează între copil și mediu în diferite momente, ținând cont de o serie de indicatori, cum ar fi: - aptitudinea elevului de a-și însuși informațiile transmise și a posibilității de operare cu acestea; - capacitatea de a stabili relații în cadrul grupului școlar și în afara lui; - interiorizarea unor norme școlare și valori școlare acceptate.

• În contradicție, inadaptarea școlară se referă la dificultățile de a îndeplini sarcinile școlare, cât și la eșecul de integrare în mediul școlar din care copilul face parte. Îndeplinirea cu dificultate a sarcinilor școlare poate să fie la toate disciplinele (globală) sau la un obiect sau o anumită arie curriculară (parțială). Vorbim în acest caz de o inadaptare pedagogică sau instrucțională.

Există și inadaptarea comportamentală care se referă la tulburările de relaționare a copilului cu colegii, părinții sau profesorii, la încălcarea regulilor colectivității școlare sau extrașcolare.

•Cauzele inadaptării școlare pot fi de natură:

- intelectuală – tulburări ale dezvoltării cognitive generale, identificabile prin teste psihologice de inteligență;
- paraintelectuală – tulburări permanente sau ocazionale ale atenției;

- instrumentală – tulburări de percepție, integrare cerebrală și răspuns motric ce afectează limbajul și psihomotricitatea;

- organică – tulburări care au la origine o etiologie organică;

- afectivă – tulburări prin perturbarea echilibrului emoțional.

Perron R. a constatat că există trei mari tipuri de inadaptare infantilă:

➤ Inadaptarea datorată întârzierilor sau tulburărilor dezvoltării intelectuale, manifestate prin incapacitatea de a oferi răspunsuri adecvate solicitărilor ambianței din cauza deficitului intelectual;

➤ Handicapurile senzo-motorii și tulburările instrumentale care acționează defavorizant în adaptarea armonioasă a copilului la nivelul funcției de recepție senzorială (tulburări de vedere, auz), de expresie (handicap motor, instabilitate psiho-motorie) și a funcțiilor instrumentale (tulburări sau întârzieri ale dezvoltării limbajului oral și scris etc.)

➤ Tulburările și dificultățile de construcție și cristalizare a personalității, referitoare la copiii așa-zis “caracteriali” și manifestate prin conduite inadaptate, agresivitate, bizarerii, în general, comportamente care vizează mai ales aspectele etico-morale ale conduitei și relaționării sociale.

Sentimentul de insecuritate resimțit de unii elevi care trăiesc în societatea actuală marcată de ritmul accelerat al schimbărilor socio. economice și culturale, de faptul că ei participă la incertitudinile părinților față de viitorul economic și poziția lor, de aparenta libertate excesivă, de sentimentul de neadeziune la niște valori care nu sunt ale generației lor, toate acestea și încă multe altele îi împing uneori pe tineri spre apatie sau agresivitate, negarea societății, inadaptare, culpabilizările părinților și profesorilor de nerealizările lor.

Invazia generalizată a informaticii și tehnologiei în practica școlii și familiei, dezvoltarea unei automatizări excesive prin care orice este facil și rezolvabil, o întârziere în plan verbal, copilul fiind un etern spectator al imaginilor de pe marile ecrane, televizoare sau monitoare și nu un factor activ al comunicării interpersonale, toate acestea au efecte noneducative.

Este adevărat însă că aceste situații nu sunt permanente și pot să apară și stări de hiperexcitabilitate, de emotivitate crescută, de impresionabilitate excesivă, stări care nu sunt propice învățării și formării școlare și profesionale și aceasta cu atât mai mult cu cât elevii resimt adesea decalajul între lumea școlii și viața socială reală, trăiesc dramele tensiunilor intra-familiale și mai ales pe cele care se referă la ei înșiși.

Faptul că majoritatea copiilor evoluează spre comportamente adaptate și conduite eficiente impune, constatarea că dezvoltarea globală a copilului este un proces adaptativ, rezultat din relația dinamică contrângerii- răspunsuri așteptate și eficiente. Ar fi totuși eronat să se considere că, în întregime, comportamentele inadaptate sunt nejustificate. Există situații când anumite atitudini, considerate acum ca inadaptate, vor putea fi în viitor apreciate ca progresist adaptate, exprimând un protest față de constrângeri excesiv de nedemne și deci inacceptabile.

• Din punctul de vedere al dezvoltării psihologice, adaptarea este atât un indicator, cât și un efect al acesteia, rezultat al procesului de diferențiere și organizare prin care se realizează atât echilibrul intern, cât și adaptarea externă. Astfel se explică situațiile de inadaptare manifestate prin comportamente specifice, prin stările de dezechilibru intern al unui individ real și activ în comparație cu unul primitiv al constrângerilor la care trebuie doar să se supună. Fiecare individ este motorul propriei adaptări, care va avea o dinamică relativ comună tuturor și rezultate specifice fiecăruia. Există pentru fiecare copil perioade și conjuncturi maximal favorabile internalizării constrângerilor externe.

În fiecare etapă cronologică de dezvoltare, elevul are resurse, motivații și mecanisme diferite de adaptare. Nivelul de dezvoltare produce și face active noi procese și modalități de adaptare, de planificare, de amânare sau evitare, într-o corespondență mai mare cu realitatea, printr-o analiză prealabilă a situațiilor și controlul mintal al activităților posibile. În acest proces pot apare dezechilibre majore în ceea ce privește maturizarea și integrarea conduitelor adaptate, adică internalizarea constrângerilor. Dacă aceste constrângeri nu acționează progresiv și elastic se ajunge la cristalizarea unei personalități care este structurată pe interdicții, pe mecanisme de inhibiție continuă, fapt care va duce la stări de aparent echilibru, la tensiuni și conflicte interne, în ultimă instanță la inadaptare.

Evoluția copilului nu este continuă și lineară, ci prezintă momente de stagnare și avânt, dar toate acestea într-o succesiune logică și articulată, fiecare stadiu fiind un nivel de organizare funcțională în echilibru dar care, progresiv, devine insuficient dezvoltării complexe și adaptate. Dezvoltarea și adaptarea presupun stări de inadaptare funcțională relativă și provizorie. Stările de criză temporară sunt adesea provocate inconștient chiar de copilul în cauză pentru că acestea îi oferă prilejul și justificarea schimbării, a descoperirii de noi conduite sau sisteme de organizare comportamentală. Cronicizarea stării de criză,

prelungirea excesivă sau chiar rămânerea într-o perpetuă stare de inadaptare vor trebui să facă obiectul atenției celor avizați, pentru a interveni, atenua sau rezolva aceste situații dramatice.

Nu orice adaptare este acceptabilă și orice inadaptare supărătoare. Oprirea dezvoltării unor structuri care ar fi trebuit să evolueze – chiar dacă până la un anumit moment dezvoltarea acestora a fost armonioasă nu este un fapt pozitiv; doar o perspectivă genetică poate oferi un răspuns asupra valorii pozitive sau negative a adaptării și / sau inadaptării permițând, totodată, să nu se confunde “palierul de echilibru” – caracterizate prin dominația sistemelor de conduite adaptate – cu stagnarea dezvoltării înaintea maturizării etapă în care pot să se instaleze “fixații pe conduite inadaptate” [Perron. R. 1992].

• Așa cum s-a demonstrat, fenomenul de inadaptare se manifestă printr-o atitudine inadecvată sau de respingere a unor cerințe din mediul școlar și social, concretizată în diferite forme de comportament deviant: miciună, furt, fugă de la școală, vagabondaj, acte de violență etc. Una din cauze o constituie deficiențele mintale (genetice, dobândite). Acestea la rândul lor, sunt determinate de factori interni (anomalii cromozomiale, tulburări metabolice, degenerative) și factori externi (ingestie de alcool, intoxicații cu medicamente, radiații, infecții materne, traumatisme cranio-cerebrale, subalimentație, infecții, imaturitate organică la naștere).

Alte cauze sunt de ordin afectiv. Ele există la copii privați de îngrijirea maternă în primii ani de viață.

Cauzele socio-culturale determină și ele unele întârzieri mintale, observate la copiii ce aparțin familiilor cu situație socio – economică inferioară, frustrate, cu posibilități economice și culturale scăzute. Devierile de comportament întâlnim și la copii proveniți din familiile dezorganizate, atrași în microgrupuri antisociale, din familii unde copiii sunt angajați în stările conflictuale dintre părinți, sau li se oferă un regim educativ restrictiv ori excesiv de liberal.

În toate aceste cazuri, diriginții trebuie să intervină prin terapie educativă, aplicată în colaborare cu profesorii clasei și cu părinții.

Formele de deviere comportamentală pot fi prevenite dacă sunt depistate la prima formă de manifestare și se înlătură cauzele ce le-au produs, având în vedere factorii biologici, psihologici și psihosociale, apoi condițiile socio-culturale în care se formează omul ca personalitate.

Examinările medicale și psihologice vor oferi posibilitatea inițierii unor măsuri de reeducare, cum sunt: psihoterapia individuală și de grup, prima asigurând rezultate bune atunci când se stabilește o comunicare adecvată între terapeut și pacient. Mai eficientă este însă terapia de grup, la care participă mai mulți psihoterapeuți.

Energoterapia sau terapia prin muncă, vizează reintegrarea socială a inadaptatului pe baza resurselor educaționale ale grupului, care îl ajută, pornind de la înclinațiile și preferințele lui.

Socioterapia vizează reintegrarea inadaptatului în grup, care îl ajută să-și reorganizeze viața satisfăcându-și trebuințele și interesele prin acțiuni socio-utile.

De asemenea, învățarea de către delincvenții minori a unei profesii, convorbirile etice individuale și de grup, studiul de caz, jocul de rol și sociodrama sunt metode care și-au dovedit eficiența.

• Consilierea este o activitate extrem de complexă, având valențe educative și vocaționale, suportiv-terapeutice de rezolvare a problemelor, de deșteptare a conștiinței, de autocunoaștere. De aceea consilierul este cel care poate interveni acordând ajutor competent atunci când într-o școală se constată cazuri de inadaptare. De altfel, așa cum este gândit procesul de consiliere, se adresează problemelor de integrare/adaptare a individului la realitățile vieții, urmărind stabilirea unui acord între individ și mediu și rezolvarea situațiilor critice ce pot apărea. În școală, principala sarcină a consilierului este de a ajuta elevii să parcurgă etapele procesului de conștientizare, clarificare, evaluare și actualizare a sistemului propriu de valori în vederea unei mai bune adaptări școlare.

Efectele consilierii adecvate ar putea fi: diminuarea absenteismului, a abandonului școlar, reducerea delincvenței juvenile, creșterea eficienței învățării și a succesului școlar. Iată de ce este atât de necesară prezența și activitatea consilierului în fiecare școală.

BIBLIOGRAFIE:

Jigău, Mihaela, *Factorii reușitei școlare*, Editura Grafoart, București, 1998

Neamțu, Cristina, *Devianța școlară*, Editura Polirom, Iași, 2003.

Perron, R, *Les enfants inadaptes*, Paris, PUF, 1992.

Stoica, Marin, *Psihopedagogia personalității*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.

ROLUL CONSULTAȚIILOR CU PĂRINȚII ÎN FUNCȚIONAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ - FAMILIE

**PROFESOR, BULAI DORINA
LICEUL TEHNOLOGIC, „TIU DUMITRESCU,,
MIHĂILEȘTI, JUD. GIURGIU**

Motto:

“Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă întind spre ele.” Joyce Maynard

Parteneriatele școală-familie duc la formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare, dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale elevilor. Părinții, profesorii și comunitatea locală creează parteneriate viabile, angajându-se în activități comune, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte, participând împreună la diverse activități de luare a deciziilor.

Caracteristicile societății moderne au imprimat vieții de familie un ritm alert în desfășurarea evenimentelor, de aceea și responsabilitatea părinților față de educația copiilor este în continuă scădere, iar actele de violență verbală și fizică iau amploare mai mult decât ne-am fi așteptat. Este surprinzător și faptul că noțiunii de educație i se atribuie un înțeles îngust de către mulți părinți, datorită unor cunoștințe vagi, incomplete, sau nivelului lor propriu de cultură. Cooperarea părinților cu școala presupune o ierarhizare a atribuțiilor ce impune recunoașterea de către părinți a autorității mediului educativ.

În domeniul relației școală-familie, ca și în cazul proiectării activității didactice, punctul de plecare este determinat de cunoașterea prealabilă nu numai a colectivului de elevi, ci și a celui de părinți, deoarece componenta socio-culturală a acestora este diferită de la o generație la alta de elevi. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderi igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. A educa înseamnă răbdare și insistență. În activitatea educativă trebuie doar să ne asumăm inițiative și să conștientizăm faptul că parteneriatul educativ este benefic, toți avem de câștigat. Numai așa putem orienta învățământul spre valori ferme: punctualitate, adevăr, disciplină, respect față de aproapele nostru ca ființă similară nouă, ajutorarea celui aflat în dificultate, receptivitate la argumente, inițiativă, concentrare, efort.

Profesorii vor sprijini participarea tuturor elevilor la procesul de învățământ, vor încuraja implicarea părinților în educația copiilor și în viața școlii, vor facilita colaborarea dintre familie– comunitate–școală. Părinții trebuie să aloce timp suficient copiilor. Autoritatea și prestigiul părinților va crește dacă aceștia vor ști să îmbine dragostea cu exigența, să fie cât mai aproape de copii, să-i înțeleagă, să le respecte personalitatea, să le pretindă consecvența și să intervină prompt când cerințele nu le sunt respectate. Există, din păcate, situații în care părinții încearcă să-și întemeieze autoritatea pe bătaii, amenințări și injurii.

De nenumărate ori un copil agresat și maltratat în familie va fugi de acasă, va abandona cursurile, va încerca într-un fel sau altul să scape de teroarea la care este supus chiar dacă nu exprimă acest lucru. În unele cazuri, părinții își bat copilul pentru că are rezultate slabe la învățătură, pentru că este neatent, pentru că vine cu notițe incomplete, pentru că rezultatele sale nu sunt pe măsura așteptărilor, pentru că el, elevul, ”nu vrea să depună efort”. Un părinte adevărat analizează care este motivul și cum ar putea să-l ajute.

În primii ani de școală se pot observa particularități ale comportamentului emoțional, ale limbajului, ale capacității de orientare spațială, ale memorării cantitative și calitative, iar toate acestea pot fi considerate ca fiind normale sau pot reprezenta debutul unor tulburări specifice de dezvoltare sau chiar a unor tulburări psihice și chiar neurologice. În cazul depistării unor astfel de deficiențe trebuie să li se acorde elevilor atenție și suport; profesorul trebuie să construiască și să mențină relații de prietenie între el și copii, să încurajeze copilul pentru orice progres pe care acesta îl face.

BIBLIOGRAFIE

Cury, A. 2003, Părinți străluciți - profesori fascinanți, Editura For You, București

Ioan Dolea Dacian, Dorin Dolea, 2009, Meseria de părinte, Editura Aramis

Thomas Gordon, 2011, Manualul părinților eficace, Editura Tritoni

Cury, A. 2003, Părinți străluciți - profesori fascinanți, Editura For You, București

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA ÎN EDUCAREA COPILOR -PARTENERIATUL CU FAMILIA -

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BULARDA SANDA
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PRISTER CRISTINA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 2
BÂRLAD, JUD. VASLUI**

„Un copil este ca o sămânță de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” (Irina Petrea)

Familia este prima colectivitate care își pune amprenta pe caracterul omului, cea dintâi școală ce pune temelii viitoarei personalități. Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată.

Copilul este un dar prețios al lui Dumnezeu și fiecare părinte se simte responsabil de marea comoară ce i-a fost încredințată.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Grădinița este un important mediu de socializare, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulți, și le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la **construirea unor relații pozitive** între familie și grădinița, la **o unificare a sistemului de valori** care va avea un efect benefic asupra copiilor.

Ca parteneri în educație să fim convinși că nu educăm copiii doar atunci când vorbim cu el; doar atunci când le oferim tot ce își doresc; doar atunci când realizăm, împreună, activități atractive. Îl educăm în fiecare moment al vieții noastre. Felul cum ne îmbrăcăm, cum vorbim cu alți oameni și despre alți oameni, cum ne bucurăm și cum ne întristăm, cum ne purtăm cu prietenii și cu cei care nu ne sunt prieteni; toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. Copiii urmează exemple de la un număr mare de persoane: ei imită frații mai mari, pe prietenii de joacă, pe colegi, pe educatori. Prin jocul lor copiii imită activitatea și comportarea celor din jur; imită relațiile care se stabilesc între oameni în cadrul vieții de familie și în societate de aceea să ne străduim să investim tot ce avem ami bun în noi pentru binele acestor mici făpturi care ne sunt încredințate spre a fi iubite, modelate și însoțite în viață.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o **colaborare prodigioasă** dintre acești doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil dorim să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Importanța relației grădiniță-familie

Primul pas spre grădiniță este și primul pas spre independența personală, un pas greu ținând cont că la vârsta de 3 ani copilul încă este mic și nu are dezvoltate toate deprinderile. În primele etape ale vieții educația copilului revine părinților după care aceasta este împărțită între grădiniță, familie, școală, comunitate, media etc.

Grădinița este un important mediu de socializare unde copiii interacționează cu alți copii dar și cu adulții într-un cadru plăcut adecvat nevoilor individuale ale acestora. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale. Integrarea trebuie făcută treptat cu ajutorul familiei, astfel se recomandă părinților următoarele:

- Să discute cu copiii cu mult timp înainte despre grădiniță.
- Să informeze copilul că la grădiniță va sta cu alți copii și cu educatoarea dar asta nu înseamnă ca mama îl va abandona acolo ci că după un anumit timp va veni să-l ia acasă.
- Să nu mintă copilul că pleacă să „ia dulciuri și vine imediat”.
- Să prezinte grădinița ca pe un loc unde copiii se joacă cu alți copii, nu ca pe un bau bau – „lasă că vezi tu când te duci la grădiniță”.
- Să nu vorbească urât despre cadrele didactice în fața copilului.
- Să discute cu cadrele didactice despre copilul lor înștiințându-le despre diverse probleme ale copiilor și să ceară sfaturi.

Reușita actului educațional este asigurată de fixarea unor reguli comune, aplicate și respectate atât în grădiniță cât și acasă, valabile atât pentru părinți cât și pentru copii. Astfel părinții trebuie să respecte intervalul orar în care pot să aducă și să ia copiii, să nu deranjeze cadrul didactic în timpul activităților etc.

După perioada mai puțin plăcută de integrarea în grădiniță, copiii vor fi fericiți să lege prietenii, să descopere varietatea de jocuri și jucării, să realizeze singuri obiective propuse în cadrul activităților (construcții, desene, puzzle, fișe etc.) să împartă lucruri cu alți copii, să-și aștepte rândul, să aibă răbdare, să aibă compasiune pentru cei din jur. Astfel, educatoarei îi revine sarcina să facă cât mai plăcută integrarea micuților antrenându-i mereu în activități plăcute și distractive specifice nivelului de vârstă și ținând cont de dezvoltarea psiho-fizică a fiecăruia.

Dezvoltarea psiho-fizică a copilului la această vârstă depinde atât de cadrele didactice cât și de părinți. Tocmai de aceea pentru a avea rezultate în desfășurarea actului de educație este foarte importantă colaborarea factorilor importanți din viața copilului și anume grădiniță-familie. Familia educă hărnicia, cinstea, sinceritatea iar grădinița completează educația primită de copii în familie astfel formând un tot unitar care lucrează împreună pentru un scop bine definit. Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, consilierea părinților, serbări, implicarea părinților în diferite proiecte. Participarea activă a părinților în activitățile din grădiniță creează copiilor sentimente de siguranță și fericire. Copilul poate demonstra ce știe și se poate mândri cu realizările lui iar părinții pot observa progresele acestora. Aceste activități aduc bucurie în rândul copiilor și al părinților prin rezultatele obținute din efortul reunit și plăcerea de a petrece timp împreună. Cultivarea unei relații de parteneriat între grădiniță și părinți în susținerea educației și creșterii copilului constituie succesul garantat în adaptarea și integrarea școlară și reprezintă un prim pas către o educație transparentă a personalității copilului, viitoru adult al societății noastre.

Bibliografie:

- „Copilul, familia, grădinița” Dumitrana M., Ed. Compania, București, 2000.
- „Copilăria, fundament al personalității” Dima S., Ed. Imprimeria Coresi, 1997.
- „Pro Educația” – revistă de specialitate a învățământului mehedintean, Ed. Stef. Drobeta Turnu-Severin, 2006.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

**PROFESOR, BULIGA CÎRSTEAN ELENA,
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ „SF. ANDREI”,
GURA HUMORULUI**

Menirea educației este aceea “de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education).

Educația joacă un rol esențial în viața omului încă de la o vârstă foarte fragedă, deoarece aceasta creează valori umane. Educația ca proces are un rol indispensabil în viața tuturor, pentru că aceasta va forma individul și îl va ajuta să își croiască drumul în viață și să își dobândească obiectivele vieții. Educația ne formează ca buni cetățeni în societate, ca buni membri ai unei familii sănătoase.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat constă în strânsa legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. După cum se spune -“Meseria” de părinte este grea.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relationare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

Un echilibru între educația primită în familie și educația în școală este cheia succesului învățării. Rolul părinților nu se limitează doar la educația acasă, ci presupune implicarea lor activă în viața școlii.

Numai o colaborare strânsă între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii colective. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are școala. Formele în care se realizează colaborarea școlii cu familia sunt diverse: comitetele de părinți, vizitele la domiciliul elevilor, consultații individuale, corespondența cu familia. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel care are de pierdut este copilul, pentru care dorim tot ce este mai bun.

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social - morale și volitiv -caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes.

O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

Bibliografie:

1. <https://thestudent.ro/importata-educatiei-in-viata/>
2. <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei/>
3. https://www.academia.edu/36791450/FAMILIA_PRIMUL_EDUCATOR_ROLUL_FAMILIEI_%C3%8EN_ACTIVITATEA_DE_%C3%8ENV%C4%82%C5%A2ARE
4. <https://www.qualform.snsr.ro/campanie-online/rolul-scolii-in-dezvoltarea-elevului>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BUNA LIVIA-ELEONORA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOSIF VULCAN” HOLOD

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au construit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Un dascăl poate să-și arate măiestria și atunci când este nevoit să predea, părinților „lecția”, privind rolul pe care pot să-l aibă în dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Nu este o lecție tocmai ușoară, dar merită încercat.

A. S. Macarenco, fiind convins de rolul exemplului în educație- ca și de înclinația copilului pentru imitație- se adresează părinților astfel, „Să nu credeți că educația copilului numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții dumneavoastră, chiar și atunci nu sunteți acasă.

Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau cum vă întristați, cum vă purtați cu dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul toate au pentru copil mare însemnătate.

Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton. orice subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care dumneavoastră nu le observați „.

Părintii sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, consideră că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Noi, adulții suntem adesea copleșiți de griji zilnice și ne este mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio –moral.

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului. atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂIESTRIE, atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoric, nu-și vor da seama că am tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-am puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor.. „, Ellen Key

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul

indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional și va deveni un handicap pe viață. Baza emoțională se construiește în primele 18 luni de viață. „Hrana necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune și îngrijirea tandră.

Există cinci modalități în care copiii înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuti în brațe, sunt îmbrățișați, sunt sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe, în timp ce i se citește o poveste, devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare ”balsam pentru suflet ” hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci” în voia limbii este viața și moartea „ (proverb ebraic). Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați. Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întodeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. “Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală “(Sherill și Prudence Tippins).

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație. A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ceea ce își dorește.

Pentru a fi un părinte trebuie:

- să observați felul în care copilul își exprimă dragostea față de dumneavoastră;
- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți;
- să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră;
- să observați care sunt lucrurile de care plânge cel mai adesea.

Părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

Bibliografie

Revista Învățământului Preșcolar Didactica –revista de comunicării științifice

EDUCATIA DE FAMILIE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INVATAMANT PRESCOLAR, BUNAIASU CRISTIANA,
SCOALA GIMNAZIALA ANINOASA, COM. ANINOASA, JUD. GORJ**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Grădinița, școala sau oricare altă Instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ „DIN SUFLET PENTRU MAMA ! ”

BUNEA CLAUDIA ADRIANA

Într-o lume în mișcare, normele de conduită se învață întâi în familie. Școala confirmă și consolidează normele deprinse în familie. O mare provocare a fost pentru elevi, să scrie câteva rânduri despre cei șapte ani de acasă petrecuți în familie și un mesaj de opt martie „Din suflet pentru mama”.

„În cei șapte ani de acasă eu am învățat să fiu politicos cu oricine, să citesc, să scriu, să iubesc și îi mulțumesc mamei că m-a născut și m-a educat. Cei șapte ani de acasă înseamnă perioada în care ești educat încetșor, ca să treci de perioada copilăriei. ”

Răducan Filip

Țermure Keira

„Mmă, te iubesc din suflet pentru tot ce mai învățat și pentru grija ta, iubire arătată. Îți voi arăta și eu dragostea mea.

Cu drag, Ingrid Apostol”

„Cei șapte ani de acasă sunt importanți pentru că trebuie să ai maniere și să fii politicos.

Mamă te iubesc pentru că m-ai învățat carte și bunele maniere. ”

Pică Marc

„Dragă mamă,

Eu te iubesc de la Terra până la Uranus. Îți mulțumesc pentru că ești mereu atentă la ce fac și la cum mă comport. ”

Ursu Tudor

Puhace Rareș

Dragă mamă,

Iubirea mea nesfârșită pentru tine este de neînvins. Îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat, dacă aș sta să le enumăr nu mai termin niciodată. Te iubesc cel mai mult. ”

Cu drag, fiul tău Filip!”

„Pentru tine, dragă mamă, îți ofer toți trandafirii,

A mea rază de soare,

Nu pot rezista strălucirii tale,

A mea iubire pentru tine niciodată n-o să moară”

Voicu Gabriela

Voicu Gabriela

Scrisoare pentru mama

„ De când am venit la București, am intrat într-o nouă etapă a vieții. Surprinzător e faptul că am venit aici fără să cunoaștem prea multă lume și fără să avem părinții noștri, cu noi, la București. În fiecare zi,

eu sunt cu gândul la mama, care se ocupă de fratele nostru mai mare și de restul treburilor casnice, plus sala de evenimente pe care o dețin părinții noștri.

Mama ne-a învățat să-i respectăm pe cei din jur, să fim politicoase, să-i ajutăm pe cei din jurul nostru atunci când este cazul și să avem curaj. Am ascultat-o și așa am și făcut. Nu mi-a fost frică să mă integrez în acest oraș frumos și am pășit cu dreptul, din prima clipă de când am venit aici.

Îmi este foarte dor de mama și îi mulțumesc că ne-a fost alături de fiecare dată și ne-a dat încrederea de care avem nevoie. Îți mulțumesc mamă pentru tot! Ești cea mai bună din lume!”

Crainic Andra

„Te iubesc, mama!”

Vlăsceanu Ioana

„Dragă mamă,

Tu m-ai învățat în cei șapte ani de acasă să fiu politicoasă, cuminte, respectuoasă, să scriu excelent de frumos și să număr de la 0 la 100. Te iubesc până la Calea Lactee.

La mulți ani!

Te iubesc, mama!”

Maia Mereuță

Maia Mereuță

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ

**PROF. CLAUDIA BURGHELEA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU CEL BUN”, BACĂU**

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate (educația nonformală, formală sau informală). Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu celălalt.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și informarea părinților asupra problemelor care apar. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral este importantă implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă, fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar, în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia, primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția în care se realizează educația organizată - formală. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt, capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe, cât mai mult, de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de puternică asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară, familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii din școală.

Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori, pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură, într-o mare măsură, bună integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan general, în viața socială. Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor.

Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

**PROFESOR LIMBA ENGLEZĂ, BURIU ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE VOICULESCU",
PÎRSCOV, JUDEȚUL BUZĂU**

După unii analiști, școala are de îndeplinit trei obiective majore: de a pregăti individul pentru o activitate benefică, de a-l forma ca viitor cetățean și de a-l împlini ca ființă umană. Școala nu trebuie să ofere doar informații de ordin științific, ci să formeze elevul ca pe un individ capabil să se integreze socio-profesional, să-și canalizeze energia și aptitudinile într-o direcție corectă, să se manifeste plenar, să fie receptiv la valorile culturale, religioase și morale ale societății în care trăiește.

Toate acestea nu se pot realiza decât printr-o colaborare strânsă și susținută dintre familie și școală. Doar așa ele pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Important este ca acești doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun.

Familia a fost și va rămâne întotdeauna un cadru favorabil formării și dezvoltării personalității copilului. Ea a constituit, privită în timp, prima școală a omeniirii și constituie și acum prima școală a copilului și nu numai.

Școala reprezintă organizația socială care, printr-o strânsă colaborare cu familia, ajută la instruirea și educarea micului școlar. Parteneriatul familie-școală duce la înlăturarea unor bariere de comunicare, asigură o continuitate firească în dezvoltarea copilului și, nu în ultimul rând, duce la eficientizarea actului didactic.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărații piloni ai educației. Numai printr-o colaborare strânsă, susținută, familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Important este ca acești doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun.

Succesul procesului de învățământ se poate asigura printr-o bună informare a părinților cu privire la frecvența, modul de manifestare intelectuală și comportamentală, precum și identificarea unor căi pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității elevului.

Colaborarea dintre familie și școală poate îmbrăca diferite forme: vizite școală-familie (asigură profesorului culegere unor informații cu privire la climatul educative din familie), vizite familie-școală (dau părinților posibilitatea de a afla modul în care copiii lor răspund sarcinilor didactice), ședințele cu părinții (oferă prilejul de a aborda unele aspect pedagogice și de a promova schimbul de idei în legătură cu activitatea școlară), ședințele comune cu părinții și elevii (ce se realizează în vederea organizării unor activități școlare și extrașcolare sau pentru rezolvarea unor situații conflictuale), lectoratele cu părinții, realizarea unor expoziții cu lucrările elevilor, implicarea părinților în organizarea unor activități extracurriculare ce permit acestora să vadă manifestările elevilor, rezultatele muncii lor, trăirile și comportamentul acestora.

Activitățile extracurriculare sprijină dezvoltarea inițiativei, cultivă și orientează aptitudinile elevilor, îi ajută să-și dezvolte simțul pentru frumos, să-și descopere pasiuni, interese, îi ajută să-și lărgască orizontul cultural, să-și formeze deprinderi de igienă, să-și fortifice organismul, să învețe să comunice, să lege relații de prietenie, să devină mai sociabili. Astfel de activități sunt pentru copii foarte atractive și le dezvoltă imaginația, gândirea creativă, spiritual de investigație, îi leagă de viață, de natură, de folclor, de istoria națională, de realitatea social-profesională. În ceea ce îi privește pe părinți, implicarea lor în astfel de activități, le dezvoltă abilitățile de a interacționa și empatiza cu propriii copii, devenind totodată mai implicați și mai conștienți de actul didactic, de importanța școlii în viața copilului, realizând, astfel progres în activitatea didactică.

Între cei doi factori trebuie să existe o permanentă colaborare bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare în obținerea eficienței maxime în educația copilului. Elevii noștri vor fi mai bine pregătiți cu cât vom și să colaborăm mai mult cu părinții și cu alți factori educativi.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROFESOR: BURLACU MĂDĂLINA
LICEUL TEORETIC” ȘTEFAN CEL MARE”, JUDEȚUL BUZĂU**

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie.

În această lume în continuă schimbare, părinții, profesorii și comunitățile locale se străduiesc să susțină sisteme care îmbunătățesc educația pentru a ajuta copiii să prospere. Pentru ca acest lucru să se întâmple, implicarea familiei în educație este esențială. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi trebuie să existe o legătură durabilă care să se poată realiza prin diverse forme de colaborare, nu neapărat grandioase, ci parte integrantă a procesului educațional.

Relația școală-familie ține cont în principal de cunoștințele copilului despre sănătate și învățare, echilibrul dintre efort și joc ca distracție, cauzele medicale care duc la dificultăți de învățare, cauzele întârzierilor și efectele acestora asupra încrederii copiilor în învățare.

Părintii, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva devia viețile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

- Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

ED. BURLEA SIMONA-CORINA
GRĂDINIȚA P. N. NR. 2 STERPOAIA, COM. ANINOASA- GORJ

Reforma învățământului a făcut ca grădinița să ia locul primei trepte de învățământ obligatoriu și general. Cunoscutul pedagog David Elkind a considerat că grădinița de copii trebuie integrată în învățământul primar, iar instituțiile antepreșcolare: cămine, creșe, - dobândesc statutul de pregrădinițe, astfel că ultimul an de grădiniță alături de clasele I-II formează ciclul achizițiilor fundamentale.

Didactica actuală pune accent pe atitudinea activă în raport cu aptitudinile individuale izvorâte din interiorul copilului. Procesul de învățământ este: informație, gândire, voință și simțire; educatoarei revenindu-i obligația de a cunoaște copilul, familia lui, pentru a acționa în vederea dezvoltării potențialului de care dispune, cât și în sensul formării de noi capacități pentru a înțelege lumea în care trăiește și să aplice în viață ceea ce învață.

Dictonul/zicala „Cei șapte ani de acasă” nu mai este general valabil/ă, dat fiind faptul că în țara noastră, majoritatea copiilor preșcolari din orașe petrec foarte mult timp în cămine de stat sau privatizate. De cei șapte sau 14 ani alături de familie beneficiază mai mult copiii de la țară. Aceștia cunosc greutățile din viață, dar se bucură mai mult de tot ce oferă natura, deci conveniente și inconveniente!

Grădinița este terenul propice unde preșcolarul, trăind în grup, învață să empatizeze cu cei din jur, să-și gestioneze emoțiile, să-și formeze caracterul, personalitatea având ca modele educatorul și familia, astfel ca educația copiilor să fie realizată printr-un susținut parteneriat cu familia și mai ales cu **mama**.

Numai așa formăm oameni educați, civilizați, care să dovedească educația primită în cei șapte ani de acasă prin folosirea bunelor maniere, respect față de ei și de cei din jur, realizarea obiectivelor propuse în grădiniță și școală.

„**Mama** este atât de mamă încât ajunge să reprezinte un întreg Univers!” Nu întâmplător se sărbătorește Ziua internațională a Femeii- prilej oferit tuturor dascălilor de a-i învăța pe copii semnificația cuvântului „mamă”, dragostea și respectul cuvenit pentru tot ce face. În fiecare an, am organizat serbări cu titlul „Mugurașii primăverii”, am dăruit mărtișoare confecționate de copiii lor sădind dragoste nemărginită între mame și copii, învățându-i cântece dedicate mamei, să recite versuri culese sau compuse:

„În calendar nu-i zi mai însemnată, / Mai proaspătă ca Martie 8(opt), Fiind Ziua cea mai minunată/
A mamei de pe Pământul tot!”

Cântec: „Astăzi este Ziua Mamei, zi frumoasă ca și ea, / Toate florile din lume ți le-aș da, măicuța mea!
Grijulie și duiosă, /Nu mă lași să simt ce-i greu/Și zâmbind mereu voioasă/ Ești tot timpul-n jurul meu!”

„Mama este prima vorbă ce-i rostită pe pământ, / Este cel mai dulce fagur, este cel mai scump cuvânt.
/

Vorba sa e-un cânt de versuri, e izvor de mângâiere, /Dulcele-i sărut pe frunte curmă lacrimi de durere!”

„Chipul de lumină care ne răsare când deschidem ochii, /Nu-i al mamei, oare?/Sfatul plin de grijă pasul să ne-ndrepte, / Cine-l pune-n drumul mersului pe trepte? Glasul ca un cântec, plin de bucurie, /Dacă nu-i al mamei, glasul cui să fie?”

Cântec: „Cine vă iubește?/ Cine vă-ngrijește zi de zi, muncește pentru a vă crește? /Vă dați seama? Este mama! Basmă minunate, cine povestește?/ Jucării frumoase, cine dăruiește? Vă dați seama? –Este mama!/De sunteți vreodată triști sau supărați, /Cine vă sărută ochii-nlăcrimați? Vă dați seama? –Este mama!”

„Mama m-a crescut în poală, de la leagăn, pân’la școală. /M-a-nvățat să gânguresc, să zic<< mamă>>, să vorbesc;/ M-a-nvățat apoi prin casă primii pași până la masă;/ M-a-nvățat ca să nu mint, / M-a-nvățat să nu m-alint, /M-a-nvățat să nu știu frica, / Toate m-a-nvățat mămica!/Zile-ntregi și nopți de-a rândul/ Mi-a vegheat somnul și gândul!

Cântec: I. „Pe brațul ei mă legăna, cu nani-nani m-dormea /Și ce frumos îmi mai cânta - /Mama, mama mea, mama mea! II. Iar când vreo boală mă-ncerca, ea nopți întregi mă priveghea /Și cu căldură mă-ngrija, /Mama, mama mea, mama mea!”

„Mamă bună, mamă dragă, te-oi iubi o viață-ntreagă, /Pentru tot ce ai făcut, pentru că tu m-ai crescut!”

„Oriunde-aș fi în viața-ntreagă, / Nu voi uita tot ce-ai făcut, /Îți mulțumesc, măicuță dragă, /Și mâna dreaptă ți-o sărut!”

„Acum, de ziua ta, măicuță dragă, /Eu te sărut și-ți mulțumesc din suflet? Și îți aduc în dar o floare dalbă, /Un ghiocel curat ca al meu cuget!”

Cântec: „Sunt mic, măicuță dragă, dar tare te iubesc, / Încât întreg Pământul aș vrea să-ți dăruiesc! /Dar vezi, măicuță dragă, eu sunt atât de mic, /Pământul este mare și nu pot să-l ridic! /Dar din întreg pământul cât ochii îl zăresc, /O floare am cules-o, cu drag ți-o dăruiesc!”

„Pentru Ziua ta, măicuță, am cules un ghiocel;

Cât îl vezi de mic, cuprinde toată primăvara-n el!

Dar ca dragostea s-o simți cum în inimioară-mi crește,

Lângă ghiocel, te rog, un sărut acum primește!

Cântec: „Am vrut să-ți culeg o floare- un mic ghiocel frumos,

Dar până la urmă moare și nu e de folos!(Refren)

Am vrut să-ți culeg steluțe, să-ți fac un modest colier,

Dar cine nu știe, oare, că-n zori steluțele pier!” (Refren)

„Mamă dragă, ce-aș putea să-ți urez de ziua ta?

Fericire, sănătate, mult noroc și spor în toate,

Pace și zile senine să mă poți crește pe mine!”

„Dumnezeu să-ți dăruiască, scumpă mamă, mângâiere;

Mâna Lui să-ți șteargă ochii de-orice lacrimi și durere,

Să-ți văd chipul totdeauna luminat de bucurie,

Cea mai fericită mamă, Doamne, mama mea să fie!”

Cântec: „E ziua ta, mămico, nu-ți dau comori și nici bani,

Dar îți urez din suflet, un sincer: La mulți ani!”

Refren: E ziua ta, mămico, în dar ți-am adus inima,

Și crede-mă, mămico, un dar mai frumos nu se putea!”

La final, toți cântam „La mulți ani cu sănătate!.. .”

Bibliografie:

1. Bocoș, M. – Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune, PUC, Cluj-Napoca, 2022
2. *** -Revista Învățătorimii Gorjane, NR. 10-11, mai, 2004.
3. *** - Strofe culese din creațiile poezilor români (unele compuse).

ROLUL PARTENERIATULUI FAMILIE- GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC BURNETE CORINA
GPP STEP BY STEP NR. 12, ALBA IULIA**

Perioada cuprinsă între zero și 6-7 ani este cea în care copiii se dezvoltă rapid, iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, mai târziu este mult mai dificilă și mai costisitoare compensarea acestor pierderi. Este cunoscut faptul că alegerile făcute în copilăria timpurie și acțiunile întreprinse de părinți și de societate au o influență puternică și de durată asupra copilului și în sens larg, asupra progresului națiunilor. Calitatea îngrijirii și protecției copilului în perioada amintită este soluția care diminuează întârzierile în creștere, traumele și asigură o creștere sănătoasă, abilitatea de a învăța, dezvoltarea unei personalități armonioase. Astfel, investiția în copii la vârste cât mai fragede va conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială și la realizarea susținută a drepturilor copiilor.

Acordând copilului atenția cuvenită, asigurându-i creșterea și educația, îi creăm condiții pentru a-și dezvolta o personalitate echilibrată și armonioasă. Specialiștii consideră că perioada de timp pentru educația timpurie este definită de la concepție până la vârsta de 8 ani, perioadă în care are loc cea mai rapidă dezvoltare a creierului. Cei mai importanți sunt primii doi ani din viață, când apar cele mai semnificative schimbări din punct de vedere intelectual, emoțional, psihologic și social. În mod firesc, instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extrafamiliale. Nici o instituție, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia. Rolul parteneriatelor active cu părinții copiilor este acela de a continua acasă ceea ce se realizează la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. Familia trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului. Rolul educației este de a dezvolta conștiința copilului, pentru ca de mic să fie pregătit să accepte drepturile și valoarea individului cu diferite nevoi, indiferent de natura lor. Familia are un rol extrem de important deoarece prin modificarea modalităților de lucru și prin schimbarea normelor, regulilor, valorilor curriculare, strategice, pot facilita participarea deplină în activități a tuturor copiilor. Se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează grădinița și se acceptă poziția acestora, de „prieteni critici”, în fapt furnizori de critică constructivă-persoane de încredere, cointerestate de actul de educație. Trebuie să existe o colaborare cu părinții copiilor. Este absolut necesar ca educatoarea să-i abordeze pe aceștia ca pe niște parteneri la dialog. Deasemenea empatia este o atitudine esențială pentru a ajuta copilul.

Bibliografie:

1. BUNESCU GH., *Democratizarea educației și educația părinților*, www.leducat.ro;
2. NICULESCU RODICA, *Pedagogie preșcolară*, editura Pro Humanitas, București, 1999;
3. VRĂSMAS ECATERINA ADINA, *Educația copilului preșcolar*, București, Editura Pro Humanitate, 1999.

CUM SĂ CULTIVI RESPECTUL ȘI POLITETEȚEA COPILULUI TĂU

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR BURUIANĂ IULIANA, GRĂDINIȚA STEP BY STEP GALAȚI

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”
(Mihail Levine).*

Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” (Antoine de Saint-Exupery).

Bibliografie:

1. Killen K. – „Copilăria durează generații la rând”, Ed. First, Timișoara, 2003;
2. Rodica T, „Familia în fața conduitelor greșite ale copiilor”, E. D. P., București, 1981
3. Winnicott, D. W. (1964), *Copilul, familia și lumea exterioară*, Editura Trei, București (2013).

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR **ROLUL FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE A COPILULUI**

PROF. ÎNVĂȚĂMÎNT PRIMAR: BUȘE DANA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SABIN OPREAN”
BUCUREȘCI-HUNEDOARA

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților. Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc). Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în

care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu doua ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt: Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.) ;

Așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv; Atitudine severă față de copil (climat hiperautoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă. Se conturează trei tipuri de copii: copilul-pitic-considerat ființă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată, copilul-marionetă-care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigențelor părinților și copilul-sălbatic, care are porniri neapărat urâte și de aceea trebuie „dresat” ;

Atitudini negative față de profesori, școală, activitatea intelectuală. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rau, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor

sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socioeducaționale:

- preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare;

- asigurarea unui climat emoțional-afectiv echilibrat;

- cunoașterea de către părinți a obligațiilor socio-educative față de instituția de învățământ la care este înscris copilul;

- antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor;

- sprijinirea copiilor la învățatură, prin supravegherea și îndrumarea lor în efectuarea temelor, lucrărilor școlare etc. ;

- să nu se condiționeze, de nimeni, obținerea unor rezultate la învățatură, -recompensele să se dea ca o urmare firească a rezultatelor bune sau foarte bune la învățatură;

- să li se acorde copiilor mijloace materiale și financiare (bani) în limita necesităților firești, evitându-se exagerările în această direcție, chiar în situațiile când părinții care au venituri mai mari; exagerările pe această linie vor avea urmări negative, copiii folosind necorespunzător surplusurile bănești, îndeosebi. Părinții trebuie să satisfacă trebuințele (ale copiilor, dar nu trebuie să se sacrifice pe ei înșiși, satisfăcându-le egoismul. Firesc ar fi ca un copil să ajungă să spună: îmi este suficient o anumită sumă de bani, spunându-le părinților: aveți grijă și de voi!, ceea ce ar face pe părinți să înțeleagă și limitele familiei pentru satisfacerea trebuințelor lui;

- să se manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă; nici dragoste exagerată, nici exigență exagerată, brutală, nici părinți toleranți și indulgenți, nici părinți tirani;

- dragostea părintească să fie egală pentru toți copiii; indiferent de vârstă, sex alte diferențieri individuale;

- copiii trebuie învățați să stabilească relații numai cu persoane cunoscute și le vor binele; de evitat orice cunoștință întâmplătoare, căci voia copiilor, pot intra în medii imorale, infracționale etc., pot aduce prejudicii și familiei;

- orice situație nouă (de viață, educațională, relațională, afectivă, comportamentală) apărută în viața copiilor trebuie sesizată imediat și realizate măsurile, mijloacele și măsuri adecvate, pentru a feri copiii de șocuri grave (tensiuni, nemulțumiri, însingurări, diverse etc.) , care duc la discomfort familial, educațional, psihosocial etc., cu influențe negative în evoluția vieții și personalității copiilor. În numele dragostei adevărate și al responsabilității, părinții au îndatorirea ca, începând cu vârstele fragede, să prevină și, după caz, să înlătore orice fel de abatere a copiilor lor. Neluarea în seamă a abaterilor poate duce la „consolidarea” acestora și, duce, la degradarea personalității copiilor lor, mai ales în perioada pubertății. La pubertate și la adolescență apar unele trăsături nefavorabile dezvoltării și manifestării personalității, cum sunt egocentrismul, îngâmfarea, nonconformismul, bravarea. Prevenirea și înlăturarea, după caz, a unor comportamente negative trebuie realizate cu mijloace educaționale pozitive, inclusiv folosirea sancțiunilor, care să convingă de necesitatea unei comportări demne, înțelepte.

Mijloacele negative de educație precum: bătaia, luarea dreptului la hrană sau insultele, care jignesc fizic și moral, lasă amintiri neplăcute în mintea copiilor. Indiferența (abandonul educativ), ca și „cicălirea” educativă, trebuie să fie evitate de către părinți. O educație părintească bazată pe convingere este mai eficientă și de lungă durată, mai fiabilă, mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative. De asemenea trebuie să colaboreze cu grădinița - în primul rând - direct (cu educatoarea) și prin Comitetul de părinți precum și cu specialiștii din unitățile specializate sau din organizațiile nonguvernamentale care se preocupă și de domeniul educației, luând în considerație ceea ce este util pentru educația copiilor lor. Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligațiunea tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția

societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Comparativ cu părinții ai căror copii nu au frecventat grădinița, cei care au optat pentru urmararea programului instructiv-educativ în grădiniță au aspirații ocupaționale mai ridicate pentru proprii lor copii și o satisfacție în privința performanțelor școlare ale acestora. Implicarea familiei în procesul de pregătire din perioada preșcolară este considerată de o deosebită importanță, cu efecte pozitive asupra performanțelor școlare. Crearea practicilor educaționale care să încurajeze parteneriatul familie-grădiniță reprezintă o primă etapă.

În privința factorilor implicați în adaptarea copilului la viața școlară, menționăm că aceștia trebuie să fie cunoscuți de educatoare și părinți, pentru a se evita dificultățile aferente „șocului școlarizării”. Din perspectivă bioecologică, se poate vorbi de o mulțime de factori: factori ce țin de comunitate, factori de natură familială și factori ce sunt legați de copil. Perioada preșcolară presupune luarea în considerare a influenței tuturor factorilor amintiți anterior asupra procesului de adaptare a copilului. Experiențele copilului anterioare începerii școlii reprezintă un factor care are un rol important în adaptare. Adaptarea școlară este un predictor important asupra succesului școlar. Atitudinea copilului față de școală este importantă pentru adaptarea sa și pentru o stare socioemoțională echilibrată. Copiii care au o percepție pozitivă despre școală vor avea performanțe școlare mai bune și se vor adapta mai bine din punct de vedere social decât cei care percep școală într-un mod negativ. Calitatea relațiilor dintre cadru didactic și copil, experiențele cu ceilalți preșcolari și atitudinea familiei față de procesul de învățare reprezintă factori care influențează percepția copilului față de școală.

Încrederea și acceptarea susțin tot ceea ce se petrece în cadrul parteneriatului părinte-educatoare sau familie-grădiniță-comunitate. Cadrele didactice trebuie să ofere un model părinților, pentru ca aceștia să știe cum să acționeze. De asemenea, cadrele didactice au nevoie să fie familiarizate cu modelul părinților pentru a facilita modelarea în următoarele domenii: cum percep părinții comportamentul cadrelor didactice cu preșcolarii; cum se raportează ei ca familie la procesul de educație; cum privesc părinții cadrele didactice în comunitate; cum îndeplinesc rolurile. Simpla decizie de a se angaja în formarea relației este un pas major spre dezvoltarea relațiilor semnificative și pozitive cu părinții. Decizia de a stabili relații pozitive cu părinții schimbă perspectiva și fundamentează natura și frecvența interacțiunilor. Preocuparea de a interacționa frecvent cu familia este un indicator al grijii pentru aceasta. Comunicarea frecventă exprimă dorința educatoarei de a forma un parteneriat. Este important să știm că nevoile și scopurile părinților se modifică pe măsură ce copilul se dezvoltă; de aceea, preocuparea pentru înțelegerea acestora va crește.

În relațiile cu familia, trebuie să evidențiem inputurile folosite de acesta pentru a satisface nevoile copilului. Părintele poate fi el însuși educator, beneficiind de programe educaționale care să îl ajute să descopere calitățile copilului. Este puțin probabilă proiectarea unui veritabil parteneriat între familie și școală, care să faciliteze o evoluție adecvată a fiecărui individ pe întregul traseu al dezvoltării și să promoveze progresul în învățare, în condițiile absenței acelor coordonate în care se înscrie astăzi acest demers. Acesta vizează studierea într-o manieră integrativă a celor doi factori fundamentali implicați în educația copilului, întrucât abordarea izolată sau ignorarea unuia dintre ei poate duce la erori interpretative majore. Mai mult, interdependența nevoilor „micului om” impune necesitatea unui echipe care să le abordeze, echipă din care face parte familia și școala (dar nu numai), ca factori catalizatori și declanșatori de resurse. Se impune în acest context o reconsiderare a misiunii școlii, dar și o redefinire a rolului familiei. Astfel, cadrul menționat includerea interrelaționărilor și interconștientărilor conturate de nișa de dezvoltare, dar și a implicațiilor pe care această interacțiune le are în planul dezvoltării.

Astăzi, relația familie-școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia, cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru a-și oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor. În același timp, este nevoie de acceptarea necondiționată a celuilalt. Relațiile de colaborare sunt mult mai îmbunătățite atunci când educatorii îi abordează pe părinți la nivelul la care se află aceștia, nu la nivelul la care ei (educatorii) cred ca ar trebui sau ar putea să fie. Astfel, sensibilitatea la diferențele dintre părinți în ceea ce privește timpul, aptitudinile și cunoștințele lor va împiedica emiterea de judecăți nefondate. Privind parteneriatul familie-școală cu deschidere și interes, într-o manieră dinamică și flexibilă, suntem în măsură să evităm o anumită

rutinizare a relaționării și să depășim modalitățile tradiționale, clasice, de lucru cu părinții. În cadrul unor coordonate definite de respect mutual, permisivitate, acceptare necondiționată, căldură, empatie și absența oricărei exploatare, parteneriatul are șansa de a fi constructiv. Numai astfel vom reuși să găsim în psihologia educațională un loc adecvat parteneriatului, astfel încât perspectiva din care sunt privite locul și rolul copilului să permită o conexiune eficientă a școlii cu viața reală, elevul învățând în cele din urmă să fie bine ancorat în realitate și, în același timp, un model pentru alții.

În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

Bibliografie

1. Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani
2. Jigau, M., 1998, Factorii reușitei școlare, Editura Grafo Art, București, 16 EDUCAȚIE ȘI NOI ORIZONTURI EDIȚIA 5, MARTIE 2021
3. Muntean, Ana, 2006, Psihologia dezvoltării umane, editura Polirom, Iași
4. Stănciulescu, E., 1997, Sociologia educației familiale, Editura Polirom, Iași.
5. Stern, H. H., 1960, Educarea părinților în lume, Institutul pentru educație al UNESCO, Hamburg
6. Verza, Emil, 2000, Psihologia vârstelor, editura Pro Humanitate, București

ROLUL FAMILIEI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

**BUSUIOC ELENA-ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GEORGE BACOVIA"
LOC. BACĂU, JUD. BACĂU**

Familia s-a dovedit a fi una din cele mai vechi și stabile forme de comunitate umană, cea care asigură perpetuarea speciei umane, evoluția și continuitatea vieții sociale, iar istoria evoluției familiei nu este altceva decât istoria dezvoltării și modificării rolurilor conjugale.

Famiiliile din societățile contemporane, au suferit în ultimele decenii transformări profunde, încât și termenul de familie a devenit tot mai ambiguu, tinzând să acopere realități diferite de cele caracteristice generațiilor precedente. Familia este cea mai fidelă posesoare a tradițiilor și a valorilor naționale. Însă familia a devenit tot mai sensibilă la transformările petrecute în societate: una din funcțiile tradiționale, cea de îngrijire a vârstnicilor este pe cale de dispariție, iar funcția de socializare a copiilor, este împărțită cu alte instituții sociale.

Aportul familiei pe linia realizării educației este pluridirecțional și vizează formarea copilului sub toate aspectele: pentru îngrijire și autoîngrijire, pentru o bună conduită acasă și în lume, pentru respectul altora, pentru dorința de a cunoaște, pentru acțiune și implicare responsabilă în comunitate etc. Familia însăși trebuie să devină un model valoric de referință, să se configureze în acord cu principii și reguli sănătoase, să se călăuzească după repere pe care tradiția culturală le-a validat în timp.

Transmiterea valorilor credinței și formarea conduitei exemplare se realizează în mai multe circumstanțe și de către mai multe instanțe. Orice societate care se respectă își „face” din familie (prin normativitatea aferentă, prin statutul acordat și anumite pârghii de sprijin) elementul definitoriu al întemeierii și evoluției ei. Calitatea unei societăți pornește de la calitatea construcției acestei celule de bază.

Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. Din perspectivă sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile, fiind un ”grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune”.

Deci, societatea are un rol decisiv având capacitatea și responsabilitatea de a schimba întreaga societate prin exemplul ei pozitiv. Părinții trebuie să-și arate dragostea față de copiii lor petrecând timpul împreună cu ei și construind relații personale durabile. Pentru a-și îndeplini rolul ei în societate, familia va educa copiii în valori morale astfel încât ei să crească și să transmită aceste valori generațiilor viitoare făcând societatea un loc sigur și fericit pentru toți oamenii ca să trăiască și să se bucure.

Familia ”modernă” este diferită sau chiar opusă percepțiilor tradiționale, referindu-se la produse ale culturii, instituții, forme de organizare socială, moduri de comportare. Societatea modernă este în schimbare, iar când modul de viață tradițional e înlocuit de unul mult mai complex, modernitatea apare ca efect al acestor schimbări. În societatea actuală, familia se bazează pe individualism ca valoare. Oamenii trebuie să facă față unor noi provocări, unor noi conflicte și dezavantaje în timp ce valorile familiei moderne întemeiază un stil de viață distinct de cel al familiei tradiționale: autorității i se substituie cooperarea, care este susținută de valori ca: egalitatea, schimbarea, comunicarea.

Familia modernă se caracterizează printr-o flexibilitate a structurii de autoritate și putere, care nu întotdeauna are efectele preconizate. Ea surprinde reciprocitatea puterii și autorității, pe diferite nivele, având diferite intensități. Autoritatea în familia modernă se află într-un permanent proces de construcție și reconstrucție, în funcție de negocierile ce au loc între parteneri, de atitudinile și comportamentele acestora vis-a-vis de rolurile pe care le îndeplinesc în familie și de statusurile ocupate în afara ei.

În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Familia oferă stabilitate, confort și siguranță, iubește necondiționat copilul, iertându-l necondiționat, fiind mândră de succesele lui; ea este cea care-i cere justificări pentru acțiunile sale, care îl ajută oricând și oricum. Copilul nu poate găsi mai multă înțelegere decât în familie, și se poate baza pe sfaturile sincere ale acesteia. În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor. Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular, flexibil și deschis problemelor educative, identificându-se nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității.

A educa un copil înseamnă a-i permite să se apropie de multiple identități, de a îndeplini multiple roluri și funcții. De asemenea, înseamnă a-i da posibilitatea să găsească o unitate în acțiune și în scop, de a se conforma și imita fără a se limita la o copie fidelă sau reflectare socială, dar și de a se delimita, de a fi autonom fără să cadă în individualism, revoltă sau izolare. Atmosfera familială variază, modul în care aceasta influențează personalitatea copilului este însă incontestabilă. Formarea conștiinței morale naște sentimentul datoriei, sentimentul de cinste și coeziune între membrii familiei. Educația morală nu se limitează doar la dorința de a avea un copil cu idei juste și umanitare, ci și la dorința ca acest copil să le și aplice în viață, sub influența împrejurărilor exterioare, sub influența educației familiale și culturii căpătate în școală, să-și formeze personalitatea sa morală.

În procesul instructiv-educativ limbajul reprezintă un mijloc de comunicare, un mijloc de cunoaștere, prin intermediul lui transmițându-se cunoștințe, reprezentări. "Arta de a fi părinte" se învață, astfel că una dintre definițiile date educației parentale în literatura de specialitate arată că aceasta este "o tentativă formală de creștere a conștiinței parentale și de utilizare a practicilor parentale" în vederea educației copiilor.

Educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente, iar din perspectivă istorică, educația părinților apare necesară atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și o cale de emancipare spirituală și socială. Implicarea părinților în educația copiilor poate preveni sau elimina dificultăți inerente în viața unei școli.

BIBLIOGRAFIE

- Ciuperca, C., „*Cuplul modern: între emancipare și disoluție*”, Alexandria, 2000
- Bonchis, E., „*Familia și rolul ei în educarea copilului*”, Ed. Polirom, Iași, 2011
- Stanciulescu, E., „*Sociologia educației familiale*”, Iasi, Editura Polirom, 1998
- Colecția revistelor, „*Tribuna Învățământului*”, anii 2004-2005

INTERVENȚII ASUPRA COPILULUI CU ADHD ÎN MEDIUL FAMILIAL

PROF. BUTĂ ANCA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV

Simptomele copilului cu ADHD nu afectează doar viața acestuia, ci și relația cu părinții. În încercarea lor de a face față comportamentelor problematice ale copilului, există riscul ca părinții să adopte strategii care să mențină dificultățile. De aceea, este esențial ca ei să învețe câteva tehnici de management al comportamentului copilului, dintre care cele mai simple mi se par cele care presupun modificarea antecedentelor și a consecințelor acestuia.

Părinții pot să participe la cursuri în care învață să identifice și să modifice antecedentele și consecințele comportamentului, să îl monitorizeze, să crească frecvența actelor dorite prin întăriri și să descrească frecvența celor nedorite prin penalizări și pedepse. Părinții învață să reducă întăririle pozitive pe care le-au acordat neintenționat copiilor (de exemplu atenția excesivă îndreptată asupra lor în cazul apariției comportamentelor nepotrivite) și simultan să îndrepte întăririle asupra comportamentelor acceptate.

Părinții învață că au la îndemână o mare varietate de tehnici pe care le pot utiliza cu copiii cu ADHD: cartonașe cu sarcini zilnice, economia de jetoane, time-outul, penalizările (Stein, 1999)

Efectele participării părinților la cursuri se reflectă în primul rând în complianța mai mare a copiilor la cerințele și regulile casei, în reducerea comportamentelor opozante și agresive, și mai puțin în reducerea simptomatologiei ADHD. Bineînțeles, este posibil ca eficiența intervențiilor desfășurate acasă de părinți să depindă de vârsta copiilor (Daly et al., 2007). La vârste mici efectul ar trebui să fie mai puternic, deoarece copiii sunt dependenți de părinți pentru satisfacerea trebuințelor de bază. În schimb, debutul programului de intervenție cu adolescenții ridică anumite probleme, legate de nivelul diferit de dezvoltare în plan cognitiv.

Se pare că participarea la astfel de cursuri pentru managementul comportamental al copiilor este mai eficientă decât participarea părinților la ședințe de consiliere sau grupuri de sprijin. Un studiu realizat de Sonuga-Bake et. al. (2001, apud Daly et al., 2007) arată că starea de bine și adaptarea la viața de familie a fost mai bună la părinții care au participat la cursuri, dar nu și la cei care au frecventat ședințe de consiliere.

Barkley (1997, apud Barkley, 2002) propunea un program de intervenție complex destinat părinților, care în opinia sa ar trebui să aducă rezultate superioare în managementul comportamentului. Programul se desfășoară în 10 pași

1. Trecerea în revistă a unor informații despre ADHD
2. Identificarea cauzelor comportamentului opozant sau nepotrivit al copilului
3. Dezvoltarea unui nou mod de a fi atenți din partea părinților
4. Dezvoltarea abilităților părinților de a-i determina pe copii să respecte regulile și să se joace independent.
5. Instruirea unui sistem de economie de jetoane.
6. Implementarea unui sistem de time-out pentru comportamentele disruptive sau când copiii nu respectă cerințele.
7. Extinderea time-out-ului la alte situații în care copilul nu respectă cerințele
8. Managementul neascultării cerințelor în locurile publice
9. Îmbunătățirea comportamentului la școală. Utilizarea fișelor de activitate zilnică.
10. Managementul comportamentelor viitoare

Limite ale intervenției în familie

Uneori s-a afirmat despre cursurile pentru părinți că pun la dispoziția acestora un set limitat de oportunități de intervenție comportamentală, ele fiind doar o completare a unei terapii medicamentoase, care de fapt este esențială în tratament (Stein, 1999). Alte critici au fost că stoparea intervenției determină revinerea la tiparele comportamentale existente înaintea acesteia, pe care le dețin părinții care nu au participat la cursuri (Barkley, 2002).

Resurse/ repere bibliografice:

- Barkeley, R. A. (2002) Psychoosocial treatments for attention- deficit/ hyperactivity disorder in children. *Journal of Clinical Psychiatry*
- Drugaș, I., Drugaș, M. (2014) *Educație și intervenți în ADHD* (pp. 73, 74), Ed. Primus
- Stein, D. B. (1999) A medication -free parent management program for children diagnosed as ADHD. *Ethical Human Sciences and Services*

EDUCATIA IN FAMILIE -FACTOR AL DEZVOLTARII PERSONALITATII

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PĂUȘEȘTI-OTĂȘĂU PROF. ÎNV. PRIMAR BUTĂNESCU VALENTINA

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatii ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific, etc. Acestei societati trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa. Educatia, sub toate formele ei, este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Considerand ca "familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti" (A. Berger) vom incerca sa extragem cateva dintre caracteristicile relatiilor de filiatie care au importanta majora in definirea personalitatii copilului. Relatiile de filiatie, avand o determinare genetica, se desfasoara in trei niveluri: *primar*(parinti – copii), *secundar*(relatii intre frati) si *tertiar* (bunici -nepoti). Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trasaturi si predispozitii psihice, si-a dovedit importanta cu totul exceptionala, interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. "Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata" (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale ("cei sapte ani de acasa") constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca *stimularea intelectuala* in primii ani de viata, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea si suportul parental continuu*, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor,

contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si, pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand "facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare", parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligenta rara", fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati

Apar astfel atitudini de ingamfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilitati, dar si atitudini de subevaluare a copiilor, precum si slabe posibilitati de adaptare la situatii noi.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca "scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta". Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta."(M. Gilly).

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M. GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR: BUTIU EMILIA
COLEGIUL NAȚIONAL VASILE GOLDIȘ ARAD

Motto: Educația ne vine de la natură, de la oameni și de la lucruri” (J. J. Rousseau)

Omul nu poate exista ca ființă decât dacă și numai dacă este membru al societății, beneficiază de educație, este înarmat mijloacele de acțiune practică, cu mijloacele de cunoștere și comunicare, își însușește o parte din tezaurul de cunoștințe pe care le-a acumulat omenirea în decursul dezvoltării ei istorice, intră în diverse raporturi cu ceilalți membri ai societății, se supune cerințelor sociale și își asumă roluri în cadrul acesteia. Ceea ce este esențial în om își are rădăcinile în ansamblul de relații sociale și se dobândește în principal în cursul dezvoltării individuale.

Copiii de azi vor crește și vor ajunge să întemeieze familii, vor avea proprii copii pe care îi vor crește și îi vor educa. Ce îndrumător mai bun vor avea dacă nu exemplul propriilor părinți? De la aceștia vor învăța că, obiceiul de a vorbi frumos, calm, civilizată, de a exprima când și când o apreciere, o laudă legată de fapte mărunte din viața cotidiană sau un compliment pentru coafură sau o haină nouă, aduc mulțumire sufletească și încredere în sine. Tot de la părinți tinerii învăță că tandrețea și politețea nu sunt „haine de sărbătoare” pe care să le porți doar la ocazii speciale în care dorești să arăți ce bine crescut ești, ci ele trebuie să se manifeste permanent și mai ales față de cei alături de care îți petreci viața. Multe dintre faptele părinților, felul cum își exercită profesia, dârzenia cu care știu să învingă piedicile pentru a realiza ceva, respectarea riguroasă a programului zilnic constituie bune exemple în educarea voinței tinerelor generații. Copiii învață de la părinții lor că gesturile mărunte (o îmbrățișare, o floare, o mică atenție cu sau fără ocazie specială, sprijinul necondiționat, etc) sunt ca niște picături miraculoase care aduc liniște și bucurie sufletească. Timpul oferit celor dragi, străduința de a ști care sunt preocupările preferate ale celuilalt, de a oferi liniște sufletească, de a găsi forme variate de ocupare a timpului liber petrecut în comun duc la consolidarea relațiilor în cadrul familiei. De la familie se învață iertarea, înțelegerea, purtarea civilizată, vorbele frumoase, străduința de a-l înțelege și sprijini pe cel de alături, empatia, comunicarea asertivă și încrederea. De asemenea ținuta agreabilă, plăcută, grija de a fi îmbrăcat cu bun gust și curat atât acasă cât și în societate este o deprindere pe care o învață tot de la părinți. Priceperea de a întreține o discuție, de a-ți da o părere corectă, preocupările artistice și culturale, grija de a fi la curent cu evenimentele, cu cărțile noi conduc la cea mai prețioasă moștenire lupta împotriva stagnării intelectuale care stă la baza educației. Exemplul este un instrument de educație valoros, ușor de mânuit și la îndemâna oricui dar cu condiția ca acesta să fie utilizat cu tact și pricepere. Iar dacă acesta se completează cu celelalte metode de educație, cu exercițiul, cu aplicarea în viață a învățaturii dobândite prin mijlocirea lui atunci rezultatele acțiunii pozitive ale acestuia vor fi evidente. Educația în mediul școlar organizat poate fi realizată cu succes numai în condițiile în care viața și activitatea familiei copiilor și a copiilor respectivi se bazează pe aceleași principii de respect, toleranță, acceptare, disciplină, colaborare, implicare și unitate. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Instruirea și educarea sunt la adevărata valoare doar atunci când au la bază o identitate sănătoasă și interesul care este susținut de anumite caracteristici ale personalității precum: voința, perseverența, curiozitatea științifică, voința, hotărârea, străduința, etc.. Toate acestea trebuie cultivate atât în școală cât mai ales în familie.

Scopul familiei este formarea comorii lăuntrice a omului. Învățăm a fi în familie prin cele patru dimensiuni/piloni: a învăța să știi; a învăța să faci; a învăța să trăiești împreună cu alții; a învăța să fii. Familia pregătește copilul pentru a-și construi cunoașterea și integrarea în societate. Educația nu este numai pregătirea școlară, ci este înțeleasă tot mai mult ca o continuitate de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului. Ele construiesc, modelează și transformă

personalitatea, dar e necesară corespondența cu nevoile și cerințele individuale. Educația este eficientă atunci când consideră copilul în centrul ei ca parte activă și motivată la propria devenire. Școala este factorul primordial și extrem de important, dar ea nu este totul, ea are nevoie de familie, de comunitate, de întreaga societate pentru a sprijini și îndruma omul în devenire. Procesul educativ este eficient doar atunci când familia, școala și comunitatea își vor unifica eforturile. Familia reprezintă prima școală a copilului deoarece contribuie la formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori educaționale.

„Viitorul unui om, ca și al unei lumi, se construiește, nu se visează.” (Tudor Mușatescu). Copiii reprezintă viitorul nostru și speranța zilei următoare de aceea trebuie să avem grijă de ei și implicit, de educația pe care ei o primesc pentru ca să construim împreună un viitor frumos și o evoluție a societății pe măsura viselor.

Bibliografie:

- 1. D. Șerbănescu, Exemplul în educația copiilor, Ed. Științifică Orizonturi, București 1967**

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR BUTNARU CORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOLDOVA SULIȚA

Școala și familia sunt cei doi piloni de sprijin ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, evoluează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc.

A fi profesor nu înseamnă a exercita o meserie oarecare care se reduce la a merg și a te întoarce de la școală, înseamnă a îndeplini o meserie, a face un apostolat. A educa înseamnă a dezvolta personalitatea individului, a-i deschide noi orizonturi, a-i insera o gama variată de valori. Profesorul contribuie la formarea conduitei lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni.

Ca profesor am încercat să le insuflu elevilor o gamă variată de valori care să-i ajute și în viața de zi cu zi. Rolul de educator nu se limitează doar la catedră și în clasă. Pentru mine a educa înseamnă folosirea unor metode care să formeze elevilor atenția pentru munca independentă, să le dezvolte virtuți sociale. Modul cum profesorul gândește și își exteriorizează gândurile reprezintă pentru elev un model metodologic care îl însoțește în propriul lui fel de a gândi și de a se exprima. Elevii trebuie învățați din prima zi de școală să gândească singuri, să știe să se folosească independent de o serie de repere și instrumente pentru investigarea independentă a lumii. Cu cât voi fi lăsat și la alegerea elevilor teme de referate sau rezolvarea unor munci independente pe mai multe căi, cu atât voi observa rezultate mai bune. Se pot descurca foarte bine în situații în care sunt lăsați să propună singuri soluții, fără a fi îngrădiți sau dirijați.

Ca profesor țin cont și de alți factori educativi, îndeosebi de părinți, deoarece elevii și profesorii formează împreună o comunitate școlară. Școala este a doua instituție de socializare, după familie, iar ca profesor trebuie să colaborez cu toți factorii educativi, să armonizez educația formală cu cea nonformală și informală, joc rolul de consultant al părinților, împart răspunderea formării copiilor cu familia. Consider că există o relație pozitivă între existența și funcționarea parteneriatului școală-familie și succesul indivizilor.

Famiiliile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intensifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Dacă părinții s-ar implica în procesul de învățare al copilului lor, atunci ei și-ar manifesta deschis prețuirea pentru realizările lui. Fie că lucrează împreună pe computer sau participă la prezentarea proiectelor la clasă, prin acțiunile lor, părinții comunică elevilor faptul că educația este importantă.

Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și Universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții, organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Bistriceanu, Corina, București -2004, *Sociologia familiei*, Editura Fundației România de Mâine
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, Iași- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
3. Maciuc Irina, Craiova -1998, *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura Omniscope
4. Nicola Ioan, București -1994, *Pedagogie*, E. D. P. R. A.
5. Nicola, Ioan, București - 2000, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică
6. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
7. Robu, Maria, București -2008, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House
8. Șerdean Ioan, București -2004, *Pedagogie*, Editura Fundației România de Mâine

COLABORAREA DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

BUZATU DOINA

Familia reprezintă cel mai puternic factor de socializare în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. Încă din primii ani ai dezvoltării copilului, familia s-a dovedit esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Aceasta trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În cadrul familiei, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante de ordin psihomotor, cognitiv și afectiv, motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Astfel, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Filozoful american John Dewey relevă faptul că lecția cea mai grea pe care un copil o are de învățat este lecția vieții. Dacă nu reușește la această lecție, nu există știință care s-o înlocuiască. Părinții sunt cei dintâi dascăli ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model de urmat pentru acesta. Grădinița reprezintă, de asemenea, principalul partener educativ al familiei, iar noul Curriculum pentru educația timpurie, pune accent deosebit pe parteneriatul cu familia, sublinind implicarea acesteia nu doar indirect printr-o participare financiară (sponsorizări, donații), ci mai ales direct prin participarea în luarea deciziilor legate de educația copiilor, prezența lor la activitățile din sala de grupă și la viața grădiniței cu toate manifestările ei.

Din ce în ce mai des se consideră că „Participarea efectivă a unor părinți ca voluntari, alături de educatoare la activitatea educativă din grădiniță este o formă de parteneriat evoluată, care merită să fie cultivată. Unii părinți vor ajuta facilitând desfășurarea activităților, alții vor conduce, asistați de educatoare, activități pentru care au vocație.”

Parteneriatul dintre grădiniță și familie presupune o relație de colaborare, adică muncă în echipă pentru stabilirea unei strategii comune de educare a copilului. Cu cât necunoaștem mai bine, cu atât va fi parteneriatul mai eficient.

Implicarea activă a părinților la activitățile din sala de grupă, creează sentimentul de apartenență la grupul clasei, se simt utili, părtași la educație, devin conștienți de rolul pe care îl au în dezvoltarea copilului lor.

Majoritatea părinților au câte un copil. Unii dintre aceștia sunt răsfățați, necooperanți, încăpățânați, tocmai datorită faptului că nu au avut copii de vârsta lor să se joace, să comunice, să împartă lucrurile. Venind alături de copii, părintele învață cum să-l crească în relație cu alți copii care provin din medii diferite, de etnie sau naționalități diferite, le accepta prezența, le observă comportamentul, jocul și astfel învață mai multe despre dezvoltarea lor. Părintele îi cunoaște pe prietenii copilului său, apoi între părinți adesea se încheagă relații stabile de prietenie, colaborare. Prezența unui număr cât mai mare de adulți în sala de grupă ajută la individualizarea activităților, acordându-se astfel mai mult timp fiecărui copil și reușind organizarea activităților de învățare prin cooperare. Copilul este mai în siguranță, se reduce timpul de așteptare, este ascultat și i se răspunde la întrebări.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ (date esențiale despre familie care sunt consemnate în caietul de observații al grupei). Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-5/6ani. Nu se poate educa în mod corect un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Un parteneriat grădiniță-familie este esențial pentru succesul preșcolarului. Literatura de specialitate recomandă trei direcții: acceptarea familiei, respectarea familiei și legătura cu familia.

Se pare că cea mai mare barieră a parteneriatului grădiniță-familie este faptul că părinții nu se simt acceptați. Pentru a evita acest lucru cadrul didactic trebuie să aibă o atitudine pozitivă față de familie, furnizând astfel un punct pozitiv de plecare în relație cu ei, să recunoască și să acorde feed-back la nevoile și temerile părinților, să informeze părinții cu privire la activitățile care urmează să aibă loc în grădiniță, să

folosească un limbaj prin care să interacționeze cu familia, să implice părinții în realizarea programelor astfel încât să înțeleagă cât de importantă este activitatea cu profesioniștii.

Toți părinții doresc să fie respectați. Astfel, se pot oferi diplome familiilor care să ateste participarea lor la procesul educațional al copilului. Se poate amenaja un spațiu unde părinților să li se aducă la cunoștință evenimentele din grădiniță etc. Realizarea centrului tematic al grupei cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților privind temele studiate săptămânal de către copiii lor. Consultarea unora dintre acestea (cărți, reviste, albume, atlase, enciclopedii etc.) contribuie la formarea unor viziuni privind conținuturile studiate de copiii lor încurajând astfel participarea activă a părinților. În urma acordului părinților de la grupă, s-a realizat un Grup secret pe rețeaua de socializare Facebook pentru grupa noastră unde au acces doar părinții și buncii grupei. Acest mod de comunicare este foarte util deoarece toți părinții au acces la informație, informația este clară și precisă nelăsând loc la întrebări fără răspuns. Ei află ce temă vor studia copiii în cursul săptămânii următoare, ce materiale didactice sunt necesare pentru înțelegerea mai bună a temei care urmează a fi studiată, proiectele în care urmează să ne implicăm, termenele pentru realizarea unor activități, orele de întâlnire pentru desfășurarea acestora.

Realizarea unor postere poate avea un rol stimulatv de a oferi copiilor și părinților condiții corespunzătoare de cultivare intelectuală, de informare curentă privind hrana copiilor lor etc., pentru determinarea părinților de a-și integra copiii în activități recreative, de educare a timpului liber etc.

Educarea copilului reprezintă un țel comun în atingerea căruia acționează factorii de modelare a personalității umane care interacționează ca un tot unitar/ sistem bine încheiat. Pentru atingerea acestui țel comun este necesar un schimb permanent de informații bine organizate și structurate, dirijate spre micul preșcolar.

Personalitatea copilului preșcolar reprezintă un ansamblu de însușiri, procese și structuri psihofiziologice și psihosociale care face diferența între comportamentul unui om raportat la cei din jur făcându-l unic. Evoluția ființei umane pornește de la simplu spre complex, de la inferior spre superior, asigurându-i astfel condiții favorabile pentru dezvoltarea sa armonioasă, făcându-l educabil. Educabilitatea reprezintă capacitatea omului de a se modela structural și informațional în detrimentul agenților sociali și educaționali care acționează asupra sa.

Educarea copilului reprezintă un țel comun în atingerea căruia acționează factorii de modelare a personalității umane care interacționează ca un tot unitar/ sistem bine încheiat. Pentru atingerea acestui țel comun este necesar un schimb permanent de informații bine organizate și structurate, dirijate spre micul preșcolar.

Personalitatea copilului preșcolar reprezintă un ansamblu de însușiri, procese și structuri psihofiziologice și psihosociale care face diferența între comportamentul unui om raportat la cei din jur făcându-l unic. Evoluția ființei umane pornește de la simplu spre complex, de la inferior spre superior, asigurându-i astfel condiții favorabile pentru dezvoltarea sa armonioasă, făcându-l educabil. Educabilitatea reprezintă capacitatea omului de a se modela structural și informațional în detrimentul agenților sociali și educaționali care acționează asupra sa.

Elementele stadiale ale formării personalității sunt: creșterea, maturizarea și dezvoltarea ființei umane.

Dezvoltarea ființei umane se regăsește atât în etapa de creștere (evoluție cantitativă), cât și în etapa de maturizare (evoluție calitativă). Între aceste două etape există relații de interacțiune.

Dezvoltarea ființei umane privită din punctul de vedere al evoluției calitative complexe de creștere și maturizare are o perspectivă filogenetică (naștere/ evoluția generațiilor anterioare – arborele genealogic – prin intermediul eredității) și ontogenetică (individ – evoluția sa de la naștere până la moarte). Cele două perspective se află într-o interacțiune de integrare amplificată care contribuie la dezvoltarea și perfecționarea personalității individului pe tot parcursul generațiilor.

Astfel, putem spune că, colaborarea dintre grădiniță și familie este extrem de importantă și trebuie să ne unim eforturile în vederea educării copiilor. Dintre acțiunile desfășurate în parteneriat cu familia putem menționa consilierea părinților (consultații individuale cu părinții în care aceștia sunt informați despre progresul, stagnarea sau regresul copilului), ședințele cu părinții (li se aduce la cunoștință acestora diferite informații privind organizarea și desfășurarea unor activități viitoare cuprinse în diferite proiecte educaționale,

de asemenea sprijinirea activităților instructiv-educative cu o varietate de materiale didactice corespunzătoare temei studiate în fiecare săptămână), cursuri pentru părinți „Educați așa”.

Activitățile de propagandă pedagogică vin în sprijinul familiilor.

Astfel conținuturile și îndrumările psihopedagogice trebuie să fie competente, bogate, variate, actuale, esențiale și accesibile, pentru a fi receptate, înțelese și urmate conștient de către toți membrii familiei: bunici, părinți și copii.

ȘCOALA ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BUZATU VIORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala, alături de familie, influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului, în această etapă de schimbare și modernizare rapidă, se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”.

Educarea elevului se situează în egală măsură în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-o facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala. Chiar dacă, în lecțiile desfășurate la nivelul clasei se realizează valoarea educativă, procesul educațional se va realiza pe deplin când se vor implica și părinții.

Învățătorul/dirigintele trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să asigure o unitate de decizie, acțiune, control, reglare;
- Să precizeze clar sarcinile și responsabilitățile elevilor;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizate tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinții. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Forme de colaborare a învățătorului/dirigintelui cu familia:

- Ședințele cu părinții;
- Convorbiri individuale;

- Vizite la domiciliul elevului;
- Corespondența (rezultate la învățătură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- Consultații pedagogice;
- Informarea reciprocă;
- Ședințe comune cu elevi și părinți;
- Vizitarea școlii de către părinți.

Forme de colaborare a părinților cu școala

- Prezența la ședințe și lectorate;
- Asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- Participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- Oferte de sponsorizare;
- Organizarea unor serbări, excursii;
- Participarea la decorarea clasei,
- Stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- Atragerea unor fonduri pentru școală;

Când școala, familia și societatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Studiile au arătat că dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc:

- Prezența la școală a elevilor;
- Performanța școlară a acestora;
- Relația familie-școală;
- Sprijinul din partea comunității de care școala are nevoie.

Bibliografie:

1. Vărășmaș Ecaterina Adina, 2002, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București
2. Băran-Pescaru A., 2004, Parteneriat în educație, Ed. Aramis, București
3. Thomas Gordon, 2011, Manualul părinților eficace, Ed. Tritonic
4. Cury A., 2003, Părinți străluciți-profesori fascinanți, Ed. Fou You, București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BUZOIANU NICOLETA

Ca și cadre didactice în învățământul primar, ne confruntăm tot mai des, în ultimii ani, cu situații în care, elevii intră în clasa pregătitoare, fără a avea formate deprinderile elementare de comportament civilizat, fără „cei șapte ani de acasă”.

E adevărat că astăzi copiii nu mai petrec primii 7 ani de viață acasă, fiind incluși în diverse forme educaționale de la vârste fragede, dar, ideea de bază a acestei expresii rămâne valabilă: normele de conduită se învață în familie. Principalele reguli de bună purtare se deprind în familie, de cele mai multe ori, prin imitarea comportamentului adulților din jur. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și însușirea normelor unui comportament social corect. În școală, aceste norme deprinse în familie nu pot fi decât confirmate și consolidate, fiind foarte greu să fie corectate, dacă nu sunt însușite corespunzător.

Prin urmare, părinții au o mare responsabilitate în ceea ce privește buna creștere a copilului, ce urmează a se manifesta ulterior și în comportamentul adolescentului și adultului de mâine. În mod tradițional, „buna-creștere” se referă la următoarele componente comportamentale:

- Salutul – prima normă de conduită deprinsă în familie. Încă dinainte de a putea vorbi, copilul salută prin fluturarea mâinii, urmată apoi, în mod firesc, de „bună ziua”.

- Comportamentul în public – un copil „bine crescut” știind să răspundă la întrebări și să susțină o conversație, neîntrerupându-l pe cel care vorbește, ci așteptându-și rândul.

- Comportamentul cu prietenii – presupune aceleași maniere demonstrate și în preajma adulților. Jocurile copiilor îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Prin joc se învață, exersează și testează comportamente corecte. Copilul „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei.

- Înțelegerea normelor sociale – copilul deprinzând, prin imitație, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în public. Astfel, el înțelege că trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic, la leagă-nul de la locul de joacă; folosește cuvintele „magice” - „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere” – în relațiile cu ceilalți etc.

- Manierele la masă – copilul folosește eficient tacâmurile, respectă comesenii și pe cei care servesc masa.

- Recunoașterea greșelilor – un copil trebuie să spună „te rog” sau „îmi pare rău”, învățând de la adulții din jurul său, pe care îi aud folosind aceste cuvinte, că recunoașterea greșelilor nu e un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță – copilul „bine crescut” învață de la părinți să nu râdă de slăbiciune, defectul fizic sau dizabilitatea altora; să deosebească râsul sănătos de cel ironic, răutăcios, jignitor, evitându-l pe cel din urmă.

Comportamentul civilizat se deprinde în ani de practică, de exersare, cu încercări, greșeli, corectări. Exemplul personal și perseverența părinților sunt două condiții care asigură reușita formării unui copil educat. Din păcate, tot mai mulți părinți din generația tânără au ei înșiși lacune de comportament, neglijând educația copiilor în familie, dar pretinzând din partea școlii formarea comportamentului dezirabil al acestora. În aceste condiții, munca la clasă a profesorilor devine tot mai solicitantă și mai dificil de îndeplinit, iar „cei șapte ani de acasă” devine o expresie care se goleşte încet-încet de conținut...

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

CĂLESCU VASILICA-CRISTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, TG.-JIU

Trăim într-o lume în care schimbările au un ritm alert. Prin complexitatea și prin noutățile pe care le afișează, acest „râu” îi pune pe oameni față în față cu probleme de ordin economic, social, cultural. Copilul de astăzi, copilul „modern” este nevoit să-i facă față acestei societăți. Educația este acțiunea de transformare a personalității umane. Aceasta este chemată să îl formeze pe individ, astfel încât acesta să se adapteze rapid și eficient în societatea viitorului.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger), punem accentul pe relațiile dintre: părinți-copii, relații între frați, bunici-nepoți. Dezvoltarea generală a personalității copilului se concretizează prin interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Încă de la naștere, cel mic este înconjurat de familie. De la membrii care o compun, copilul primește informații despre lumea care îl înconjoară, regulile de conduită, dar și climatul necesar creșterii armonioase și satisfacerii nevoilor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”(M. Golu). Prin această afirmație, remarcăm rolul principal pe care îl ocupă părinții în viața copilului. Aceștia sunt responsabili atât de creșterea și de îngrijirea copilului, cât și de nevoia acestuia de educație, de a merge la școală.

Părinții au un rol decisiv în educația copilului/ viitorului individ transformat într-o personalitate ale cărei trăsături sunt concordante cu idealul educațional. Influențele educative pe care familia le oferă sunt: modele de comportare, climatul psiho-social existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și prin învățare, precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut că strategiile educative la care apelează familia determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor social și moral.

Sunt câțiva factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Printre aceștia, se numără climatul emoțional, încurajarea și suportul parental continuu.

Școala și familia sunt doi factori importanți, doi poli foarte apropiați, dar, uneori, total opuși. Sunt piloni de rezistență ai educației moral-civice a elevilor, între aceștia situându-se mediul extrașcolar sau extrafamilial. În centrul acestor doi factori se află copilul, subiectul principal al educației; aceasta din urmă fiind un proces complex care începe de la cea mai fragedă vârstă.

Se vorbește, adesea, despre „cei șapte ani de acasă”. Această etichetă semnifică importanța influenței covârșitoare a educației din familie pentru tot restul vieții.

După cei șapte ani, educația copilului este preluată în mare măsură de școală. Dacă familia este nucleul societății, școala este societatea însăși redusă la o scară de proporții adecvată vârstei elevului.

Atunci când familia înțelege rolul școlii și există o bună colaborare între acestea, totul devine unitar: cele două se aliază, familia este un colaborator sincer, interesat de întregul proces instructiv-educativ.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE, O MODALITATE DE A MENȚINE VIU INTERESUL ELEVILOR PENTRU STUDIU

**PROF. CĂLIN MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC „NICOLAE TITULESCU” MEDGIDIA**

Liceul nostru pregătește elevi, în special, pentru meserii. Acești elevi, viitori absolvenți, vor fi integrați pe piața muncii. În acest context, parteneriatul cu agenții economici, cărora le mulțumim și pe această cale, este crucial. Cu toate acestea, elevii liceului nostru, deși într-o mai mică parte, sunt și absolvenți ai examenului de bacalaureat și viitori (sau după caz, actuali) studenți. Deși misiunea liceului, scopul său, este de a pregăti elevii pentru piața muncii, respectiv pentru accesul la studiile superioare, nu uităm de rolul formativ al educației, respectiv de rolul pe care educația îl are în dezvoltarea armonioasă a personalității elevului ca întreg. În acest context, implicarea elevilor în diferite activități extrașcolare este esențial. Aceste activități ajută la o dezvoltare armonioasă a personalității elevului. Și nu în ultimul rând, ele fac din școală un mediu agreabil, frecventat de elevi cu drag.

Este de apreciat efortul tuturor elevilor și profesorilor implicați în activitățile care sunt orientate către un scop comun, ce vizează calitatea învățământului, starea de bine a elevului.

Pe durata unui an școlar, liceul nostru organizează mai multe activități extracurriculare, o mică parte dintre acestea am ales să le expunem aici. Una dintre acestea, pe care o derulăm sub diferite forme an de an, este cea care îl aniversază pe cel mai cunoscut și mai apreciat poet al românilor, Mihai Eminescu. 15 Ianuarie este ziua în care îl serbăm pe cel mai mare poet al românilor, Mihai Eminescu. În semn de recunoștință pentru impotanta lui uriașă în evoluția poeziei române, ziua lui aniversară a devenit Ziua Culturii Române.

Această zi importantă pentru literatura și cultura română a fost aniversată și la Liceul Tehnologic „Nicolae Titulescu” din Medgidia, în Amfiteatrul instituției, prin activitatea intitulată „Întoarcere la Eminescu”.

Activitatea a început cu o prezentare a etapelor creației eminesciene, realizată de profesorul coordonator al activității, Daniela Barna. Aceasta a lecturat texte specifice diferitelor perioade, cea de tinerețe, maturitatea și ultima perioadă, marcată de boală, ilustrându-le prin celebrele fotografii ale poetului care surprind evoluția lui, procesul unei maturizări bruște, asociate cu profunzimea gândirii, care a stat sub semnul geniului.

Cea mai mare parte a activității a fost concepută sub forma unui recital de poezie, la care au participat elevi ai claselor de liceu și de profesională. Aceștia au recitat câte două texte din creația eminesciană, unul la alegere și unul impus. Marele premiu a revenit Artisei – Tabita Radu, elevă în clasa a XII-a A, care a reușit să surprindă emoția și sensibilitatea poeziei eminesciene și să o transmită întregului auditoriu. Premiul pentru originalitate a fost obținut de Vasile – Robert Dumitru de la clasa a XI-a A profesională. Premiile, constând în calculatoare și mingi de fotbal, obținute în urma unei donații generoase, au fost decernate de directorul liceului, profesor Rodica Vasilescu. Aceasta i-a felicitat pe toți participanții la concurs și a profitat de prilej pentru a evidenția importanța acestei zile care ne îndeamnă să ne rupem de preocupările existenței care să sub semnul unei agitații permanente și să ne gândim mai mult la poezie, implicit la nevoile spirituale.

Activitatea a fost onorată de prezența lui Raul – Răzvan Ivan, dublu licențiat în Teologie Ortodoxă și Istorie, membru în două comisii ale Academiei Române, autor a numeroase lucrări care ilustrează preocupări pentru cultură, cercetare, istorie, educație. Acesta a prezentat itinerariul lui Eminescu la Constanța, un oraș atât de iubit de poet, având deschiere la mare. Este cunoscută importanța mării, cu toate semnificațiile ei profunde, în biografia și în poezia eminesciană.

Domnul Profesor Doctor Pompiliu Golea a prezentat preocupările poetului pentru economie și politică, aceste preocupări fiind prezentate în publicistică.

Amfitrionul întregii activități a fost profesorul de limba și literatura română Daniela Barna, care cu sensibilitate, emoție și competență a prezentat toate momentele care au făcut din această zi una cu adevărat specială.

O altă activitate derulată la liceul nostru este cea prin care este aniversată Ziua Limbilor Europene. 26 septembrie, este data la care se celebrează limbile europene, începând cu anul 2001, la inițiativa Consiliului Europei. Limbile Europei au fost aniversate și la Liceul Tehnologic "Nicolae Titulescu" din Medgidia, în Centrul de Documentare și Informare Alpha și Omega.

De buna desfășurare a activităților s-au ocupat profesorii coordonatori, doamna profesor Daniela Barna, doamna profesor Nicoleta Enache, doamna profesor Carmen Holban precum și doamna bibliotecar Turliu Raluca. În calitate de invitat a participat doamna director, profesor Rodica Vasilescu. Elevii implicați în activități au prezentat materiale informative despre importanța păstrării identității naționale, inclusiv prin atenția acordată limbilor, în contextul unei Europe unite.

Activitatea a fost interactivă, un dialog între cei prezenți, profesori și elevi.

Cuvântul de început a aparținut doamnei profesor Daniela Barna, care a punctat semnificația acestei aniversări, care celebrează diversitatea lingvistică, plurilingvismul și importanța învățării limbilor străine pe tot parcursul vieții.

În cuvântul său de încheiere, doamna director Vasilescu Rodica a punctat faptul că în Europa există 24 de limbi oficiale, una dintre acestea fiind limba română, rezultat al interferenței a două culturi străvechi, cea geto-dacă și cea romană. Actualii elevi, viitori adulți au datoria de a conserva această comoară prețioasă numită limba română, dar și de a-și lărgi orizontul cultural prin învățarea a cât mai multor limbi străine.

Am expus doar o mică parte din activitățile derulate în cadrul liceului, activități la care sunt implicați elevii, invitați fiind părinții acestora. Derularea acestor activități este posibilă și datorită dotării de care dispune școala, respectiv a spațiilor generoase, amfiteatrul liceului și Centrul de Documentare și Informare Alpha și Omega.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI IMPLICAȚI ÎN EDUCAȚIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ICOANA OLT PROF. CĂLIN MIRELA CRISTINA

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor” - A. S. Makarenko

Se știe că părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Niciun părinte nu își dorește ca fiul sau fiica să aibă dovada de proastă creștere acasă sau în societate și, evident, aceștia vor ca ai lor copii să fie un exemplu de bună purtare în orice context social.

Platon definea educația ca fiind *„arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”*. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Folosirea formulelor de salut și a cuvintelor magice: **mulțumesc, te rog, iartă-mă, poftim** sunt doar câteva dintre dovezile prezenței celor șapte ani de acasă, care le vor facilita copiilor adaptarea în societate, pregătind intrarea în etapele viitoare ale vieții. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. **Bunele maniere** îi modelează comportamentul în societate. Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de îngrijire. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. **Îngrijirea copilului** presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: **Salutul**- Este prima normă de conduită învățată în familie. **Comportamentul în public**- Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. **Comportamentul cu prietenii**- Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. **Recunoașterea greșelilor**. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

La școală copiii învață limbi străine, matematică, istorie, geografie, științe și sport. La școală ei completează ceea ce au dobândit acasă de la părinți. Cu toate că percepția părinților despre educație este destul de diferită, în realitate rolul școlii în viața oricărui copil este foarte important, reușind astfel să îl pregătească pentru nevoile vieții de adult. Educația depinde de relația afectivă dintre copil și părinți. Copiii trebuie iubiți indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul său de comportare în condițiile școlare, activitatea de acasă fiind o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală fiind o continuare a activității de acasă. Strânsa comunicare educatoare-părinte vine în sprijinul dezvoltării copilului sub toate aspectele, dar, în primul rând, ca persoană în societate.

BIBLIOGRAFIE:

- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
- Desprecopii. ro

PRINCIPIILE CURRICULUM-ULUI DIFERENȚIAT PREȘCOLAR PARTEA A II-A

**PROF. CÂMPANU DANIELA
ȘCOALA GIMANZIALĂ NR. 22, GALAȚI**

Principiile necesare în diferențierea curriculară pentru elevii supradotați, adică cu disponibilități aptitudinale înalte și capabili de performanțe înalte, sunt descrise de Carmen Crețu (1998), astfel:

1. Curriculum-ul ar trebui să încurajeze deschiderea către selectivitate și să folosească resurse specializate și adaptate.

2. Prin curriculum este necesar să se promoveze inițiativa proprie, precum și învățarea și dezvoltarea autodirijată.

3. Curriculum-ul pentru acești copii ar trebui să susțină dezvoltarea capacității de cunoaștere de sine și de înțelegere a relațiilor cu alții, cu instituțiile sociale, cu natura și cultura.

4. Evaluările curriculare pentru acești elevi ar trebui conduse în concordanță cu principiile necesare în diferențierea curriculară pentru elevii supradotați, adică cu disponibilități aptitudinale înalte și capabili de performanțe înalte, sunt descrise de Carmen Crețu (1998), astfel:

5. „ Conținuturile curriculare pentru elevii dotați și talentați ar trebui să fie organizate așa fel încât să includă idei, probleme și teme mai elaborate, mai complexe și mai profunde.

6. Curriculum-ul pentru acești elevi ar trebui să permită dezvoltarea și aplicarea deprinderilor de gândire creativă și productivă.

7. Conținuturile curriculare ar trebui să-i facă pe elevi capabili să exploreze constant cunoștințele și informațiile noi, să dezvolte o atitudine de valorizare a studiului.

Principiile prioritare stabilite, cu accent pe abilitățile de gândire supramedii, pe creativitate și excelență în performanță și produse” (Doc Document : Curriculum-diferențiat-și-personalizat, 2015, p. 3).

Principiile și obiectivele de adaptare curriculară la elevii cu un nivel scăzut al învățării, adică elevii cu CES, sunt diverse de la cei cu tulburări și/sau dificultăți de învățare, de comportament la cei cu diferite dizabilități/handicap, etc incluși în școli care dezvoltă practici incluzive sau în școli normale. Curriculum pentru aceste școli este adaptat nevoilor elevilor pentru a le oferi oportunitatea de a avea priorități în experiența vieții. La baza stabilirii unui curriculum a școlii generale pentru elevii cu CES se va ține seama de următoarele principii: cerințe elev – priorități adult, deprinderi de bază și de gândire, cerințe speciale – dificultăți de exprimare, kinetoterapie, logopedie sau programe speciale de educație vizuală, auditivă, educație fizică etc. Obiectivele curriculum-ului pentru copii cu CES trebuie să permită elevilor să relaționeze cu o diversitate de persoane, să aleagă și să ia decizii, să pregătească un adult capabil de autonomie și să conștientizeze mediul în care trăiește, să ofere o gamă largă de experiențe de învățate potrivit particularităților de vârstă în fiecare etapă școlară. Astfel, în psihopedagogia specială, s-a inclus PEI – planul educațional individual și PIP – planul de intervenție personalizat.

Așadar, aceste schimbări la nivel de curriculum trebuie să se implementeze sistematic prin elaborarea unor documente curriculare apte, realiste pentru elevi și profesori.

INFLUENȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ASUPRA COMPORTAMENTULUI ELEVULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: CÂMPEAN RAMONA ALEXANDRA

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un **parteneriat cu elevul**, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este **parteneriatul educațional**. Parteneriatul educațional este **forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional**. Acesta presupune asadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. **Parteneriatul educațional** se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționale: copil/elev, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psiholog, consilier etc.);
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. **Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).**

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează **cele mai importante deprinderi de comportament**: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, **rupturile dintre membrii familiei**, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. **Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.**

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. **Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.** Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală. Dacă ne referim la **optimizarea comunicării între profesori și părinți**, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de **motivații**, dintre care enumerăm două:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultații;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O **comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie** are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA PROF. CĂPÎLNEAN ALEXANDRA-VIVIANA

Motto: „Educația este cea mai puternică armă prin care putem schimba lumea.” (Nelson Mandela)

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent, deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea

cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigiență, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus - succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul și, apoi, tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebra Margaret Mead: „*Copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească*”.

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A., *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
- Nicola, I., *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.

”EDUCAȚIA” PĂRINȚILOR COPIILOR PREȘCOLARI

EDUC. ANIȘOARA CAPMARE

Viața în familie îi facilitează copilului cunoașterea unor comportamente sociale: respectul față de ceilalți, apărarea propriilor drepturi, toleranța, disponibilitatea, cooperarea, încrederea în semeni, acceptarea părerilor celorlalți. Educația se folosește de exigență ca o modalitate de a căli personalitatea copilului, de a crea sentimentul de responsabilitate.

Unii părinți nu admit nicio părere a copiilor și preferă o supunere formală, invocând argumentul autorității. Necesitatea copilului de a se afirma ca persoană independentă, de a fi tratat ca un om mare, este primită de părinți cu neîncredere sau ignorată. Și părinții trebuie să știe că nu există nici autoritate adevărată fără dragoste, nici dragoste fără autoritate, iar agresivitatea naște agresivitate. Există familii care se mândresc cu atitudinea severă față de copii. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul crește timorat de gândul pedepsei, începe să mintă și se îndepărtează de părinți. La polul opus familiei severe, este familia permisivă, în care toți se învârt în jurul poftelor și mofturilor copilului. Un astfel de copil ajunge egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. A da totul copilului nu înseamnă și nici nu poate să însemne a revărsa asupra lui o ploaie de avantaje și libertăți care, oferite fără discernământ, nu fac altceva decât să-i deformeze creșterea morală. Există părinți care consideră că educația se rezumă la acțiunea de a deprinde pe copil cu „maniere alese”. Dragostea părintească, factor indispensabil pe care se sprijină dezvoltarea copilului, poate fi sursă de erori care dăunează prestației de educator. Este și cazul părinților care investesc în copiii lor propriile idealuri, pe care nu au avut puterea să le realizeze singuri și care silesc copiii să adopte orientări cu totul străine de chemarea lor. Alteori, părinții veșnic nemulțumiți își descurajează copiii până la exasperare, determinându-i să adopte atitudini de rezistență, de încăpățănare, de contestare care le va marca pentru totdeauna personalitatea.

Supraprotecția este consecința greșelilor săvârșite în evaluarea copiilor, dar și în modul de a se evalua ei înșiși. Există și riscul formării unui cerc vicios, care îi deformează dezvoltarea: copilul este protejat fiindcă-i slab și neputincios, dar rămâne slab și neputincios fiindcă e protejat excesiv.

Educația cere dragoste, dar cere judecată limpede. Calitățile copilului trebuie cunoscute și apreciate, dar la fel de limpede trebuie văzute și neîmplinirile și greșelile acestuia spre a ști cum poate fi ajutat. Părintele, trebuie să descopere de asemenea, cu simțul răspunderii, propriile greșeli, ca om și ca educator, căci și aceste greșeli îl dezorientează pe copil. În educație, ca și în medicină, e mai ușor să previi decât să îndrepti. Copilului trebuie să i se pretindă nu mai mult decât poate el da, însă nici mai puțin. Să dăm copilului o libertate adecvată capacității sale de a se orienta și acționa, de a se dezvolta ca personalitate autonomă. Respectând drepturile lui, respectând posibilitățile lui, să-i cerem să învețe, să ia parte activă la viața familiei, să respecte și să iubească oamenii, să fie dinamic, să fie generos. Părintele care se respectă pe sine, impune din dragoste, inerente restricții, îl învață pe copil „regula jocului vieții”. Exigența poate pricinui copilului unele nemulțumiri, vremelnice, dar acestea îi pot asigura beneficii durabile.

Prin puterea propriului lor exemplu, părinții trebuie să fie curajoși și îndrăzneți, pentru a le stimula și lor curajul și îndrăzneala, să fie optimiști pentru a le insufla optimismul, să fie fermi și hotărâți, pentru a le fi urmat exemplul, să fie răbdători, calmi, pentru a le insufla liniștea lor, să fie echilibrați, să fie adaptabili pentru a-i putea ajuta atunci când au nevoie, să se autocunoască pentru a-i ajuta să se cunoască mai bine, să-și valorifice potențialul creator pentru a le stimula creativitatea copiilor, să fie empatici, să-i iubească pentru că iubirea este cheia întregii educații.

Așadar, educația începe din familie, de pe genunchii mamei și se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter. Mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama are o „funcție interioară” deoarece se referă la atmosfera intrafamilială și la asigurarea securității afective, pe când tatăl are o „funcție exterioară” vizând comunicarea socio-familială și respectarea normelor. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate, sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să îmbine cele două aspecte: atitudinea afectoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui. O viață de familie în care există mari diferențe de opinii în ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiune, lipsită de afecțiune, cu conflicte, care pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, va duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru

afective ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a familiei și comunicarea dintre membrii ei.

Dificultățile pe care le întâmpină părinții în relațiile cu copiii sunt printre cele mai diverse: neascultarea, încăpățânarea, timiditatea copilului, lipsa de comunicare între părinți și copil, răsfățul, agresivitatea, sensibilitatea accentuată, nervozitatea, agitația continuă, probleme legate de conduita alimentară, timpul petrecut în fața televizorului sau la calculator, prietenii nepotrivite, etc. Arta educației constă în a nu impune cerințele necesare, ci în a-i explica copilului necesitatea lor și în a-i da copilului libertatea de a alege din mai multe variante. Părerile lui trebuie acceptate și analizate. Eficiența părinților se bazează pe încredere.

În cazul în care copiii știu că ceea ce îi învață părinții este în acord cu viața pe care părinții o duc, atunci ei au încredere în părinți și vor reacționa pozitiv la ceea ce spun aceștia. De asemenea este important ca părintele să aprobe faptele bune cu cuvinte frumoase, dar și să le explice atunci când greșesc. Părinții sunt modelul pe care copiii îl vor urma în viață. Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze, să încurajeze.

Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei, este nucleul social din care se dezvoltă „stâlpii societății”.

„Eu sunt copilul
Tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă
voi reuși sau voi eșua în viață.
Dă-mi, te rog, acele lucruri care
să mă îndrepte spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
O binecuvântare pentru lume. ”
(Mamie Gene Coli)

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

CAPRIȘ ALINA PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

Să obțină note mai mari la școală;

- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

▪ **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

▪ **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

▪ **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

▪ **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

▪ **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

▪ **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

▪ **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă doua tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorati de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor

acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situatiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor școlare.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 ALMAȘU MARE PRO. ÎNV. PRIMAR: CARABA MARIA

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care părintele se poate implica activ în educația copilului:

▪ **Comunicarea** regulată cu cadrele didactice ale copilului. Se pot pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poate susține și ajuta de acasă;

▪ **Participarea la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

▪ **Planificarea de excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, se poate merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

▪ **Organizarea de lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, se pot crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiască anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

▪ **Urmărirea de filme și videoclipuri educaționale împreună;**

▪ **Se pot pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală**, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

▪ **Punerea bazei învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Se poate face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce se poate evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membrii familiei.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii.

RELAȚIA ȘCOALĂ- FAMILIE

CARACUDĂ ELENA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT, CONSTANȚA

Familia este piatra de temelie pe care se bazează toate societățile. Este mai mult decât un aranjament viu; este o forță puternică care ne modelează identitățile și formează primii pași în a învăța să ne asumăm un rol activ în viața și societatea noastră. În acest fel, educația copilului începe acasă pe măsură ce învață să împărtășească, să coopereze și să se exprime liber prin interacțiuni cu frații, părinții și ceilalți.

Această experiență ne învață, de asemenea, lecții de viață esențiale, cum ar fi asumarea responsabilității pentru acțiunile cuiva și respectarea sentimentelor și perspectivelor celorlalți. În plus, familia oferă diverse influențe importante pentru copii pe măsură ce cresc și se implică din ce în ce mai mult în comunitățile lor.

În ceea ce privește educația, relația de familie și de școală este de o importanță capitală. Pe măsură ce copiii trec la școlarizarea formală, familiile lor continuă să fie influente în furnizarea unui mediu de învățare sigur, care să spună valori care promovează realizările academice și să ofere îndrumare pe tot parcursul procesului educațional.

Profesorul devine apoi o parte integrantă a acestei relații: trebuie să lucreze îndeaproape cu familia pentru a se asigura că comunicarea rămâne deschisă și eficientă (ceea ce include respectuos, bun la suflet și tolerant). Pe lângă faptul că oferă sprijin pentru progresul elevului în școală, profesorii ar trebui, de asemenea, să depună eforturi pentru a ajuta părinții să înțeleagă prin ce trece copilul lor pe măsură ce traversează diferitele etape ale învățării. Acest lucru permite tuturor părților – inclusiv preșcolarii – să înțeleagă mai bine perspectivele reciproce și să lucreze împreună pentru a crea un mediu optim de învățare.

Ne putem asigura că cei mici primesc o educație de cea mai înaltă calitate prin promovarea unui sentiment de comunitate între familie, școală și elev. Dialogul deschis și înțelegerea reciprocă nu vor face decât să sporească capacitatea preșcolarii de a reuși în preocupările lor academice.

De aceea, este vital ca profesorii să ia în considerare dinamica unică din viața de acasă a fiecărui elev atunci când pregătesc lecții sau să comunice cu părinții – lucrul împreună este exact ceea ce permite tuturor celor implicați în educația copilului să profite la maximum de relația lor unul cu celălalt.

Iar acest lucru creează o oportunitate neprețuită pentru tineri de a crește, de a înflori și de a se dezvolta academic și personal în timpul călătoriei lor educaționale. Atunci când familiile și școlile se reunesc, toți participanții beneficiază. O relație puternică de familie și școală este primul pas în a oferi copiilor o experiență educațională bine rotunjită, care îi pregătește pentru diversele provocări ale viitorului.

Recunoscând și consolidând această legătură, ne putem asigura că preșcolarii li se oferă toate oportunitățile de a reuși în interiorul și în afara clasei, construind o fundație care va dura o viață întreagă. În plus, relațiile solide dintre familii și școli oferă un sistem de sprijin neprețuit pentru a ajuta studenții să crească academic, social și emoțional pe măsură ce se angajează la maturitate.

Ca atare, profesorii trebuie să recunoască cât de importante sunt aceste conexiuni pentru a promova parteneriate semnificative cu părinții – creând astfel un mediu în care toți cei implicați să poată prospera. Pe scurt, dacă dorim ca ai noștri copii să-și atingă potențialul maxim, familiile și școlile trebuie să lucreze împreună pentru binele mai mare. Printr-o colaborare puternică, putem contribui la asigurarea faptului că fiecare copil are acces la o educație de înaltă calitate, care îi va pregăti pentru succes în toate aspectele vieții.

Familia este cea mai mică unitate care reflectă calitățile esențiale ale societății, iar copilul învață să împărtășească, să participe în comunitate și să fie activ în viața în cadrul familiei.

Atitudinile și comportamentele familiei afectează în mod direct creșterea unui copil sănătos.

Când un copil începe școala, intră într-o lume cu totul nouă, în care începe relația dintre familie și școală.

Profesorul este un punct crucial în această relație: este esențial ca profesorii să comunice deschis cu familiile (cu sinceritate, bunăvoință și toleranță), să înțeleagă reciproc perspectivele,

Familia este cea mai mică unitate care reflectă calitățile esențiale ale unei societăți. Prima experiență a copilului în socializare are loc în cadrul familiei, unde învață să împărtășească, să participe la activități

de grup și să fie activ în viață. Prin urmare, nu este de mirare că cercetările au arătat că atitudinile și comportamentele unei familii afectează în mod direct capacitatea lor de a crește copii cu succes.

Când un copil începe școala, intră într-o lume cu totul nouă. Acest nou mediu – cu profesorii, colegii de clasă și alți profesioniști din domeniul educației – semnaleză începutul unei relații importante între casă și școală: relația părinte-profesor

Familia poate fi definită ca un grup de persoane legate prin sânge, căsătorie sau adopție care locuiesc împreună și cooperează pentru a menține relații. Este primul loc în care un copil învață despre loialitate, respect și dragoste față de ceilalți. Societatea cuprinde membri ai diferitelor culturi și medii care trăiesc împreună într-o comunitate organizată.

Relația dintre familie și școală este unul dintre cei mai critici factori în educația unui elev. Părinții, profesorii și alți membri ai comunității școlare colaborează pentru a se asigura că elevii primesc cea mai bună educație academică și socială posibilă.

Comunicarea dintre casă și școală este esențială pentru această relație: familiile trebuie să se simtă confortabil să împărtășească informații despre dezvoltarea copiilor lor, în timp ce profesorii trebuie să aibă încredere că familiile vor sprijini obiectivele academice pe care le-au stabilit pentru copiii lor.

Pentru ca relațiile familie-școală să fie eficiente, profesorul trebuie să acționeze ca un punct critic între cele două. Aceasta înseamnă că profesorii trebuie să promoveze o atmosferă de încredere și să ofere o comunicare clară cu privire la strategiile lor pentru a-i ajuta pe elevi să obțină succes în școală.

De asemenea, este esențial ca profesorii să ia în considerare situațiile familiale individuale și să încurajeze părinții să participe la educația copilului lor prin participarea la întâlniri, furnizarea de feedback și participarea la evenimente școlare.

Atunci când familiile și profesorii se întâlnesc cu o comunicare deschisă, înțelegere reciprocă și sprijin din partea ambelor părți, aceasta ajută la crearea unor relații puternice între casă și școală. Comunicând în mod regulat între ele, familiile pot rămâne informate cu privire la progresul copilului lor la școală, în timp ce profesorii pot afla mai multe despre cum să răspundă cel mai bine nevoilor elevilor lor.

WEBGRAFIE:

<https://www.educationworld.in/the-importance-of-school-education-in-child-development/>

https://www.academia.edu/35000101/PARTENERIATUL_EDUCATIV_%C5%9ECOAL%C4%82_FAMILIE_UN_SUCCES_AL_PROCESULUI_EDUCA%C5%A2IONAL

<https://edu.freepedia.ro/importanta-educatiei-in-familie>

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR CARAPITI ECATERINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 43 FERDINAND, CONSTANȚA

„Pecetea, pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual – moral al personalității propriilor copii, se menține toată viața.” (M. Golu)

„Orice sistem de educație, oricât ar fi de perfect, rămâne neputincios dacă se lovește de opoziția sau indiferența din partea părinților.” (H. H. Stern)

Motivul principal al creării unui parteneriat între școală și familie este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață.

Familia și școala trebuie să caute să-i ajute pe copii să își dezvolte prin propriile modalități competențele generale și să le identifice talentele și interesele. Copiii sunt cei care își vor croi propriile vieți. Prin apropierea de familie, educatorii înțeleg mai bine interesele și caracterul copiilor cărora predau.

Cercetările confirmă că, atunci când părinții sunt parteneri ai școlii în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, frecventarea școlii, reducerea ratei de abandon școlar, scăderea fenomenului delincvenței.

Parteneriatul școală – familie reprezintă o modalitate eficientă de a sprijini angajamentul pozitiv al părinților și de a aduce împreună resursele familiei și ale școlii pentru o mai bună învățare, performanță a elevilor.

Principiile de bază ale parteneriatelor eficiente familie-școală sunt:

- părinții și familiile sunt primii educatori ai copiilor lor și activitatea lor este permanentă;
- învățarea este pe tot parcursul vieții și are loc în mai multe situații;
- parteneriatele, școlile și comunitățile școlare înfloresc atunci când diversitatea și punctele forte ale familiilor sunt apreciate și valorificate;

- implicarea comunității extinde responsabilitatea și resursele;

- parteneriatele cresc din încredere reciprocă, respect și responsabilitate;

- parteneriatele au nevoie de un leadership angajat, colaborativ și creativ.

Iată câteva elemente importante care conduc la construirea de parteneriate:

- comunicarea;

- conectarea învățării de acasă acasă cu cea de la școală;

- recunoașterea rolului familiei;

- consultarea în luarea deciziilor;

- colaborarea dincolo de școală.

Contactul personal, inclusiv ședințe, vizite la domiciliu, apeluri telefonice par a fi cea mai eficientă formă de comunicare și poate fi printre cele mai familiare. Cu toate acestea, stabilirea unei comunicări efective între școală și casă a devenit mai complexă pe măsură ce societatea s-a schimbat. Contextul pandemic din ultimii ani ar fi putut produce o ruptură temporară a parteneriatului școală – familie. Și totuși, mediul online pe care am fost nevoiți să-l descoperim împreună cu elevii și părinții, a creat noi contexte prin care să putem păstra legătura cu familia. Astfel, părinții au pătruns și în activitățile de învățare desfășurate online cu diferite roluri: spectatori ai actului predării, dar și asistenți al copilului în activitatea proprie de învățare, asistenți ai profesorului sau chiar invitați.

Iată câteva exemple de activități practice ce se pot realiza pentru o mai bună comunicare / colaborare școală – familie, care pot conduce la construirea unei relații pozitive cu părinții:

➤ *Fișa cu informații* – putem cere părinților să completeze pe o fișă câteva date despre copil și familie. Spre exemplu: adresa, date de contact și locul de muncă al părinților, alte probleme pe care doresc să ni le comunice. Pe spatele acelei fișe, putem avea un tabel pentru a înregistra toate întâlnirile cu părinții.

➤ *Veștile bune* – putem crea un obicei din a transmite familiei și veștile bune despre copilul lor. Realizând acest lucru, trimițând un mesaj scris acasă la finalul unei zile, vorbind cu părintele direct sau printr-un apel telefonic, transmitem (trei) vești bune/ copil în fiecare săptămână. Acestea vor aduce voce bună ție dar și familiei.

➤ *Formular despre copii* - la intrarea în primul an dintr-un nou ciclu de învățare îi întrebăm pe părinții câteva lucruri despre copiii lor printr-un formular/ chestionar. Exemple de întrebări pot fi: Cum a fost copilul tău în timpul grădiniței/ claselor primare/ gimnaziale? Ce îi place și ce nu îi place copilului tău? Care sunt ariile de interes ale copilului tău? Aceste informații ne vor ajuta să ne cunoaștem copiii și îi vor face pe părinți să ne respecte și să ne susțină.

➤ *Ședință pentru informare* - se pot organiza întâlniri cu părinții în care aceștia pot afla câteva lucruri despre tine, despre cum se desfășoară orele la clasă și despre ce așteptări avem de la copii și părinți. Este necesar să explicăm cum trebuie să procedeze părinții dacă au vreun motiv de îngrijorare și să le prezentăm modul în care vom reacționa dacă se ivește o astfel de situație.

➤ *Consultații cu părinții* – se pot organiza aceste întâlniri având în minte o strategie clară și bazată pe încurajare. Trebuie, mai întâi, să mulțumim părinților pentru prezență și să începem prin a le spune punctele tari ale copilului. Prezentăm cu sinceritate ariile în care copilul trebuie să mai progreseze și descriem strategia pe care o vom aplica la clasă, luând în calcul și părerea părinților. Este bine să fim cât se poate de flexibili cu aceste întâlniri, oferind familiei posibilitatea de a vă întâlni înaintea programului sau chiar și online, pentru a oferi șanse egale tuturor.

➤ *Folosește internetul!* - creează o pagină a clasei pe o rețea de socializare sau prin poștă electronică ceea ce va simplifica foarte mult comunicarea dintre școală și familiile copiilor. Orice informație poate fi accesată cu ușurință de toată lumea, dintr-un singur loc.

➤ *Pune familia în mișcare* – creează evenimente școlare care să încurajeze jocul, activitățile fizice.

Bibliografie:

Agabrian, M., & Milea V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European.

*** *Family-School Partnerships. Framework. A guide for schools and families*. Department of Education, Employment and Workplace Relations, Australia, 2008.

PROFESIUNEA DE PĂRINTE - „A FI SAU A NU FI PĂRINTE MODEL”

**PROF. ÎNV. PRIMAR CARATĂ FLORENTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GRUMĂZEȘTI, NEAMȚ**

Educația făcută de părinți în familie constituie una din componentele deosebit de importante ale sistemului social educațional. Nivelul de adaptare și înțelegere al individului uman adult în viața și activitatea socială este în mare măsură determinat de achizițiile psihologice și comportamentele realizate ca urmare a educației de familie, mai ales în primii ani de viață. De aceea, în cadrul fiecărei familii trebuie să sporească continuu calitatea îndeplinirii sarcinilor ce revin „profesiunii de părinte”.

„Profesiunea de părinte” presupune roluri și competențe aparte pentru care mai ales cei tineri nu sunt pregătiți. Ambii părinți trebuie să acționeze în mod unitar asupra copilului și, înainte de toate, trebuie să evite adoptarea unor strategii educaționale care pot să influențeze negativ comportamentul copilului și formarea armonioasă a personalității sale.

Pe drept cuvânt se spune că cea mai grea „meserie” este cea de părinte. Impovorați de grijile cotidiene acordate din păcate, foarte puțin timp educației copiilor voștri, comunicării cu ei. Însă nu pierdeți prilejul de a le face câte „o lecție” de morală atunci când fac o boacăna sau când vin cu o notă mică. Empatia este un cod de comunicare nescrisă uitat de multe ori de părinții acestui sfârșit de secol. Limbajul nonverbal și deschiderea afectivă a părinților pot provoca un sentiment de siguranță, conducând la stingerea unui conflict mai mult decât țipetele, cearta, loviturile, menite, în opinia unora, să-l facă pe copil să asculte. Comunicarea în familie lipsește azi mai mult ca oricând. Alți părinți apelează la o protecție exagerată a copilului. Hiperprotecția copilului conduce la iresponsabilizarea acestuia, la incapacitatea de a lupta cu probleme ulterioare.

Ar fi nemaipomenit dacă, înainte de a vă exercita rolul de părinte autoritar, v-ați pune întrebarea: „Sunt un părinte perfect pentru ca să-i cer copilului meu perfecțiunea?” Desigur că nu, dar cu siguranță ați putea fi prietenii lor dacă ați ține cont în permanență de anumite aspecte:

*Fiecare copil este o entitate mică, cu propria personalitate, ireparabilă. Fiecare copil se dezvoltă într-un ritm propriu și într-un mediu familial cu o specificitate familială caracteristică. În consecință, să nu încercăm să-l modelăm după o formă preconcepțivă și să-i permitem să-și manifeste propria-i personalitate!

*Pentru ca personalitatea copilului să se realizeze total să-l ghidăm cu dragoste și răbdare, fără a-l supune constrângerilor tiranice!

*Îndrumarea conduitei copilului constă în a-l disciplina pentru a-și însuși anumite reguli care să-l ajute să se autocontroleze!

*Autodisciplina se consolidează în măsura în care îi apreciem reușitele. Un comportament încurajat are mai multe șanse de a se repeta, decât un comportament neobservat!

*Dezvoltarea intelectuală a copilului trebuie stimulată. Stimularea intelectuală a copilului în primii ani este definitorie pentru formarea inteligenței lui. Stimularea limbajului, învățarea gândirii logice și a spiritului creator, formarea dragostei pentru lectură și frumos vor rămâne pentru totdeauna cadrul personalității lui!

*Primii șapte ani sunt cei mai importanți și definitorii în educația atitudinilor și obiceiurilor individului. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii în acest interval vor determina raporturile ce vor exista între părinți și copii în anii ce urmează!

*Creșterea și educarea unui copil implică o relație umană iar aceasta nu se reduce la reguli și legi. Să nu implicăm nicio regulă în mod rigid; cea mai bună regulă este cea care se potrivește cel mai bine atât pentru personalitatea părinților, cât și a copilului!

Îngrijirea și creșterea unui copil este o sarcină foarte dificilă care cere o maturitate și o responsabilitate deplină. Și totuși, ceea ce garantează o bună relație părinte-copil este să nu uitați nicicând că ați fost și voi, odată, copii.. ..

În literatura psihopedagogică au fost conturate o serie de profiluri ale părinților în funcție de modul în care ei procedează la educarea copiilor lor.

Astfel, de exemplu, pot fi:

Părinți rigizi- care impun copiilor ideile, opiniile, modul de a trăi și a vedea obișnuințele lor, fără nicio abatere și fără să țină cont de particularitățile individuale ale fiecăruia. Asemenea părinți întipăresc în

mintea copiilor un anumit număr de repere foarte precise în timp și spațiu care pot ajuta la înțelegerea lumii înconjurătoare.

Părinți boemi- care lasă copiii mai mult în seama altor persoane sau în voia lor. Drept consecință pot să apară la copii o lipsă de prezență care să provoace o delăsare morală, lipsa unor puncte de reper în viață și a unei baze suficiente care să le garanteze un sentiment de securitate.

Părinți anxioși- care fac ca asupra copilului lor să apese o presiune considerabilă, întrucât se simte spionat și strict supravegheat. Deoarece din gesturile sale se naște teama, copilul ajunge la un fel de deposedare de el însuși.

Părinți infanțili- care refuză să se autodefinească în calitate de părinți și se retrag din fața oricărei responsabilități fiind de regulă, prea absorbiți de propriile lor probleme de afirmare personală. Această depărtare se anulează uneori brusc, părinții adoptând o poziție prea apropiată de cea a copilului, printr-o identificare exagerată. Drept consecință, copiii unor părinți infanțili riscă mai târziu să nu aibă mare încredere în forțele proprii și să fie dependenți și ușor influențabili.

Părinți incoerenți- ce se caracterizează printr-o mare instabilitate privind modul de relaționare cu copiii. Activitatea educativă se caracterizează prin neregularitate, exigențele cele mai nemăsurate alternând brusc cu perioadele de libertate totală. Dacă copilul nu are la „îndemână” o personalitate „puternică” care să-l influențeze și cu care să poată stabili relații continue, cum ar fi cazul unui unchi, mătuși sau bunic, fără să se substituie părinții, el va prezenta adesea o stare accentuată și continuă de descumpănire.

Părinți prea indulgenți- nu manifestă niciun fel de limită și niciun fel de rezervă în a acorda copilului tot ce acesta își dorește. Drept consecință, copilul nu va putea mai târziu să suporte nicio frustrare, cultivând totuși un anumit sentiment de vinovăție.

Părinți prea tandri- care creează de regulă, un climat prea încărcat cu stimulente afective. Asemenea atitudini pot favoriza uneori conturarea la copii, pe măsură ce cresc, a unor comportamente deviate.

Există însă și cazuri în care cei doi părinți nu manifestă aceeași atitudine în ceea ce privește exercitarea influențelor educative asupra copiilor. În timp ce unul din părinți este deosebit de sever și autoritar, celălalt dimpotrivă este extrem de permisiv și tolerant sau, în timp ce unul este foarte apropiat de copil, celălalt este mult mai distant și mai rece afectiv.

Cum ar trebui procedat?

Desigur, nu se poate oferi o „rețetă” comportamentală care să fie aplicată în mod nediferențiat de către fiecare părinte.

În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Imaginea secolului XXI depinde de modul în care ne formăm copiii, astfel, granița dintre bine și rău, adevărat și fals, educație și abandon școlar poate fi susținută numai printr-o bună educație a părintelui. Educatorul poate fi lumina deasupra drumului formării tinerei generații, prin consilierea permanentă a părinților.

BIBLIOGRAFIE: Colecția revistelor „Tribuna Învățămintului”, anii 2004-2005

LE PARTENARIAT FAMILLE- ÉCOLE

PROF. CARATAS ADELA

La collaboration entre la famille et l'école est un élément clé de la réussite scolaire des enfants. Cette relation peut être comparée à un partenariat, où chaque partie a un rôle essentiel à jouer pour atteindre un objectif commun: le développement et l'épanouissement des enfants.

Les parents jouent un rôle central dans l'éducation de leurs enfants. En effet, dès leur plus jeune âge, les enfants sont influencés par leur environnement familial, ce qui a un impact sur leur développement cognitif, social et émotionnel. Les parents sont donc les premiers éducateurs de leurs enfants et leur fournissent des bases solides pour leur développement futur.

L'école joue également un rôle essentiel dans la vie des enfants. Elle offre un cadre d'apprentissage structuré, une variété de programmes d'études et des ressources pédagogiques pour les enfants. Les enseignants ont la responsabilité de fournir un environnement d'apprentissage stimulant, d'adapter leurs enseignements aux besoins individuels de chaque enfant et de communiquer régulièrement avec les parents pour discuter des progrès de l'enfant.

En travaillant ensemble, la famille et l'école peuvent garantir le bien-être, le développement et la réussite scolaire des enfants. Cette collaboration peut aussi aider à améliorer la santé mentale et émotionnelle des enfants. Lorsque la famille et l'éducation travaillent ensemble pour soutenir l'enfant, celui-ci se sent aimé, soutenu et valorisé, ce qui est essentiel pour son développement global.

En conclusion, la collaboration entre la famille et l'école est essentielle pour le développement et l'épanouissement des enfants. Les parents doivent être des partenaires actifs dans le processus éducatif de leurs enfants, tandis que l'école doit travailler en partenariat avec la famille pour garantir une éducation de qualité. Ensemble, la famille et l'école peuvent aider les enfants à devenir des adultes épanouis, bien éduqués et heureux.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ -FAMILIE ÎN CONTEXT POST PANDEMIC

PROF. ÎNV. PREȘC. CĂRHAȚ CORNELIA
GPN CRAINIMĂT BISTRIȚA-NĂSĂUD

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, au impus adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Profesorii, elevii, părinții au încercat să se adapteze la noua realitate, cea a distanțării sociale, în care procesul educațional trebuie să continue în mediul online. Împreună cu părinții am cautat și găsit soluții pentru toate problemele, fiindcă într-un timp foarte scurt a trebuit să ne adaptăm cu toții noii situații.

În contextul nou generat, care a adus modificări semnificative atât în organizarea spațiilor din grădiniță, a programului zilnic și a modalității de desfășurare efectivă a activităților, cunoașterea copiilor și a familiilor, cu particularitățile lor, a devenit și mai importantă. Printre cele mai relevante informații pe care grădinița trebuie să le dețină cu privire la fiecare copil și la familia acestuia putem enumera:

- **asteptările familiei** de la serviciile oferite de grădiniță sau de la instituția pentru educație timpurie, în perioada post pandemie;
- **informații privind particularitățile copilului** (vârstă, program de masă și somn, antecedente medicale, rutine, interese specifice);
- **dorintele pe care părintele le are** în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului său (menținerea unui anumit program; derularea unor activități specifice etc);
- **paternul educațional funcțional** în familie (Cine se ocupă de copil? Cine va sta cu el acasă, în condițiile în care programul va fi organizat alternativ? Cine este *autoritatea*: mama sau tata? Cine îl îngrijește în mod curent și cine se joacă cu el? Cu ce anume se joacă și care este jucăria preferată? Cu ce tip de activități este obișnuit copilul? Ce nevoi speciale de susținere și îngrijire are?). Toate aceste informații pot fi obținute prin diverse modalități: formular de înscriere în grădiniță personalizat, un chestionar letric la intrarea copilului în grădiniță etc.
- **relațiile stabilite în cadrul familiei** (Există alți frați? Cum relaționează cu aceștia? Își manifestă un atașament mai puternic față de o anumită persoană? Cum reacționează în momentele de separare? Cum a reacționat pe perioada pandemiei?)
- **modelele culturale** care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare, modalitățile adaptative pe care le-a folosit familia în perioada de pandemie etc.) ;

Comunicarea și colaborarea în această perioadă dificilă au fost două elemente cheie, dar am reușit să fim aproape unii de alții prin intermediul online.

Comunicarea cu părinții constituie prioritatea colectivului de cadre didactice al unităților de învățământ din perspectiva redeschiderii grădinițelor. Pentru a ne asigura că fiecare copil beneficiază de educație conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers.

Pentru a comunica eficient cu părinții, adaptându-ne la cerințele actuale, este nevoie să știm foarte clar ce, cât și cum comunicăm. În funcție de frecvența/perioada de timp la care se asigură transmiterea acestor informații, comunicarea poate fi:

- comunicarea informațiilor de ordin organizatoric cu privire la desfășurarea activității din grădiniță, activități extracurriculare, care se desfășoară ori de câte ori este nevoie;
- comunicarea zilnică: transmiterea informațiilor de bază în ceea ce privește starea de sănătate a copilului, masa, somnul, activitatea copilului, semnalarea unor schimbări în comportament;
- comunicarea săptămânală: transmiterea informațiilor despre planificarea activităților instructiv-educative pe parcursul unei săptămâni. ;
- comunicarea lunară: transmiterea informațiilor generale din cadrul ședințelor/ întâlnirilor cu părinții;
- comunicarea semestrială: transmiterea informațiilor referitoare la evoluția și progresul copilului.

La nivelul grădiniței noastre, comunicarea unor hotărâri, decizii, mesaje de informare, reguli de distanțare, regulile și procedurile proprii grădiniței și ale unității de învățământ, programul zilnic, modul de

realizare a rutinelor, pot fi transmise prin intermediul unor anunțuri tipărite și afișate la avizierul grădiniței. De asemenea, aceste mesaje pot fi transmise și prin intermediul platformelor WhatsApp, Zoom, Messenger, Facebook.

Părinții au dreptul și obligația de a participa la procesele de învățare ale copiilor lor, iar această mare provocare rezidă în realizarea angajamentului într-o manieră optimă și într-un parteneriat solid. În contextul reactualizării anumitor documente, acorduri, contracte, formatul electronic al acestora poate fi pus la dispoziția părinților prin intermediul grupurilor create pe diferite platforme.

Consilierea părinților, informările periodice privind adaptarea copilului și progresele acestuia pot fi realizate cu ușurință prin intermediul unor scrisori de corespondență sau întâlniri online. Indiferent de provocările acestei perioade consider că desfășurarea activităților în mediul online a fost un bun prilej de testare și depășire a propriilor limite, de reinventare și nu în ultimul rând de conectare la tot ceea ce înseamnă tehnică modernă.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
Gould, Terry, (2012) *Transition in the Early Years – From Principle into Practice*, Featherstone
Starting Strong 2017, Transitions from Early Childhood Education and Care to Primary Education,
OECD <http://www.oecd.org/publications/starting-strong-v-9789264276253-en.htm>
Starting Strong 2017, Key OECD Indicators on Early Childhood Education and Care, OECD
<http://www.oecd.org/education/starting-strong-2017-9789264276116-en.htm>
Vrânceanu, M., *Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă*, Chișinău, 2017.

IMPORTANȚA COLABORĂRII ÎN CADRUL PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

**PROF. PSIHOPEDAGOG: CAȚAN CARMEN LUIZA
C. S. E. I. "CONSTANTIN PUFAN" DR. TR. SEVERIN**

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de influențele educative ce se exercită asupra copilului din partea familiei. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și a familiei. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familieicare poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme de dezvoltare.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor.

Educatorele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. Parteneriatul presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune, iar pentru funcționarea parteneriatului este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților. Aceste lucruri se pot realiza doar printr-o apropiere în dublu sens, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește.

Educatorele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor. **Roluri și responsabilități ale părinților în cadrul parteneriatului grădiniță-familie:**

1. -să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii;
2. -să cunoască regulamentul interior al grădiniței;
3. -să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și educatoarea;
4. -să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor;
5. -să colaboreze și să coopereze cu o deschidere permanentă spre grădiniță, comunitate în interesul copiilor;
6. -să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copiilor;
7. -să respecte personalul din grădiniță;
8. -să sprijine activitatea educatoarei, în scopul dezvoltării integrale a copilului;
9. -să fie deschis la sugestiile și sfaturile avizate ale educatoarei cu privire la educarea copilului.

Roluri și responsabilități ale grădiniței în cadrul parteneriatului grădiniță-familie:

1. -să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță;

2. -să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copiilor;
3. -să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița;
4. -să prezinte ce așteaptă de la părinte: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutorreciproc, confidențialitate, respect;
5. -să manifeste transparență în procesul educativ;
6. -să ofere familiei informații privind modalitățile de educare a copiilor;
7. -să determine părinții să colaboreze pentru ca educația din grădiniță să aibă continuitate și consecvență și acasă;
8. -să evite stările conflictuale, tensionate cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniță și familie:

➤ **întâlniri individuale periodice.** Educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale.

➤ **întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânal** sunt utile pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei.

Modalități de îmbunătățire a colaborării familiei cu grădinița:

- explicarea părinților a importanței colaborării grădiniță-familie în beneficiul copiilor;
- folosirea activităților la care părinții manifestă disponibilitate;
- explicarea modului de desfășurare și a beneficiilor aduse și de alte tipuri de activități;
- planificarea activităților cu părinții în funcție de timpul acestora;
- reducerea ca durată a întâlnirilor cu părinții prin concentrarea materialelor prezentate, xeroxarea lor sau punerea pe suporturi-CD și folosirea eficientă a timpului pentru dialog și împărtășirea de idei.

Bibliografie:

1. Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București
2. Mateiaș, Alexandra, 2003 „Copiii preșcolari, educatoarele și părinții. Ghid de parteneriat și consiliere.” E. D. P. București
3. Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București

EDUCAȚIA COPILULUI-ȘCOALĂ VS. FAMILIE

**PROF. CĂTANĂ GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BENEDEK ELEK"
LIVEZENI, JUDEȚUL MUREȘ**

Motto: „Natura ne aseamănă, educația ne deosebește.

Înlăuntrul nostru suntem toți la fel, cultura e singura care face diferența. “ (Confucius)

Dacă familia este nucleul societății care are funcții biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative etc., școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații. Educația, acest termen ce denumește un act complex, poate fi definită în funcție de scopul acesteia, natura procesului, conținutul, laturile sau funcțiile actului educativ. Prin educație se dorește dezvoltarea conștiință a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății. Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului.

Orice copil are dreptul la educație. Educația trebuie să pregătească copilul pentru viață, să-i dezvolte respectul pentru drepturile omului și să-l formeze în spiritul înțelegerii, păcii și toleranței. Rolul esențial în creșterea copiilor le revine părinților, asigurându-le existența materială, dar și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.) , ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Fiecare dintre noi are anumite standarde etice, anumite principii care ne ghidează în viață, atunci când avem de luat diverse decizii. Principiile personale, ideile noastre despre bine și rău se bazează atât pe valori proprii, cât și pe o serie de valori universale adoptate de majoritate.

Instituțiile din societate (familie, media, școala, biserica etc.) au anumite standarde și se așteaptă ca oamenii să le urmeze. Privite împreună, aceste grupuri formează un sistem, societatea, în care fiecare individ constituie elementul de bază. Cultura este un alt element generator de valori etice. Cultura ne învață în variate contexte ce e bine și ce e rău. Pe lângă valorile etice, cultura ne învață și despre frumusețe, în toate formele ei, despre valorile estetice din toate ramurile artei, din tradițiile populare, din specificul fiecărui popor și cele interculturale. Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. El va participa la ritualurile și tradițiile familiei și se va gândi la semnificația lor.

Dacă valorile părintelui sunt bine argumentate și dacă el crede cu adevărat în ele, copilul va adopta multe dintre ele. Dacă acțiunile părintelui sunt inconsistente, copiii sunt cei care vor clarifica lucrurile pentru ei, ori subtil prin intermediul comportamentului ori, la copiii mai mari, direct, exprimându-și dezacordul față de părinte. Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept, nici fără greșeli. El cere un proces permanent de informare și flexibilitate construită pe fundamente solide. Cunoașterea de sine, dorința de a asculta copilul și a te schimba atunci când este nevoie și, mai presus de toate, o demonstrație a respectului față de tradiții vor ajuta mult relația dintre părinte și copii. Părintele trebuie să-i ofere baza prin ideile, întrebările, răspunsurile și mai ales acțiunile sale.

Crearea unui mediu adecvat de învățare este sarcina familiei și a școlii în egală măsură. Copilul are sarcini de învățare diverse: unele sunt îndeplinite acasă, altele la școală, ceea ce asigură un grad similar de importanță atât profesorilor și școlii în ansamblu, cât și părinților și mediului familial.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Împreună, părinții, copiii și profesorii pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate. Gradul de implicare a părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari.

Școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele deoarece părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor, învățământul nu este decât o parte din educația copilului (o bună parte a educației se petrece în afara școlii), rezultatele elevilor sunt influențate de atitudinile parentale etc.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine. Orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților.

Școala capătă astfel o misiune suplimentară. Se prevede ca în țările Comunității Europene să existe o colaborare a școlii cu familia în care accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe un "contract parental" privind copilul. Contractul între familie și școală nu se mai consideră doar un "drept opțional", ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii în favoarea copiilor.

Bibliografie:

1. *ABC-ul părinților mulțumiți*, Andrada Todea, Editura Lyra, Tg. Mureș, 2007;
2. *Educația părinților*, Amelia Baciu, Carmen Manuela Cazan, Cătălina Chendea, Ciprian Cobzariu, Magdalina Ioachim, Taisia Mihalcea, Constantin Oneț, Editura MarLink, București, 2006;
3. *Pedagogie generală*, Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, EDP, București, 1997;
4. *Pedagogie*, Constantin Cucuș, Editura Polirom, Iași, 1996;

COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE, O COMPONENTĂ IMPORTANTĂ A EDUCAȚIEI PERMANENTE

**PROF. ÎNV. PRIMAR CĂTANĂ SANDA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 AȘTILEU**

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. La ședințele cu părinții vorbim pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales în controlul temelor de acasă. Totodată părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de învățătoare și de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este una corespunzătoare. Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Este greșită concepția unor părinți de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familie pot: a. ajuta profesorii în munca lor; b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; f. conecta familiile cu membrii școlii.

În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele: 1. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor; 2. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii; 3. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala; 4. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecturate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășurăm o sumedenie de activități în parteneriat cu aceștia: una dintre aceste activități s-a numit „Pumnul nu te face mare”, o activitate prin care am urmărit combaterea violenței în școala noastră. Am avut ca invitați reprezentanți ai Poliției locale, care le-au vorbit atât micilor școlari, cât și părinților despre importanța menținerii liniștii atât în familie, cât și în societatea în care trăim.

Tot în parteneriat cu familia și de această dată și cu comunitatea locală am desfășurat activități de 1 Decembrie, prin care am evidențiat patriotismul elevilor noștri care, deși provin din mediul rural, își poartă cu mândrie numele și își cinstesc an de an Ziua Națională a României.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

FAMILIA ÎMPREUNĂ CU GRĂDINIȚA ESTE ALĂTURI DE COPII

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CÂTEA IULIANA COLEGIUL NAȚIONAL DE ARTĂ „GEORGE APOSTU”, BACĂU GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL SPIRU HARET

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie.

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitate cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Întâlnim multe cazuri în care părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă.

În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune:

- sprijinul emoțional (a le da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);
- sprijinul informațional (a le da părinților ocazia de a înțelege propria situație și a educației copiilor lor);
- sprijinul instrumental (a le oferi mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși.

Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

O componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui.

Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia, iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatorea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatorea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare, astfel, contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acestora și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin întâlnirile formale cu toți părinții desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților.

În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări: La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al grupei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulatив de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatarei copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN VIAȚA ȘCOLARULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR CAZAN ALINA MARIA

Dezvoltarea emoțională, socială și fizică a copilului, în special în primii ani de viață, are efect direct asupra dezvoltării sale generale și a adultului care va deveni peste ani. Este foarte important, ca părinte, să investești în educația timpurie a copilului, pentru ca acesta să devină un adult responsabil și să aibă un viitor de succes.

Neurologii susțin că primii ani de viață joacă un rol cheie în dezvoltarea creierului copilului. Acesta începe să învețe despre lumea care îl înconjoară de la o vârstă foarte fragedă – inclusiv în perioada prenatală, perinatală (imediat înainte și după naștere) și postanatală.

Experiențele timpurii pe care le are copilul – legăturile cu părinții și primele experiențe de învățare – influențează dezvoltarea fizică, cognitivă, emoțională și socială a acestuia. Creierul celui mic este precum un burete care are o capacitate mare de absorbție. Pentru o bună dezvoltare, trebuie antrenat în permanență.

Rolul părinților în educația copiilor

Nu degeaba se tot vorbește de „cei șapte ani de acasă” și importanța lor în dezvoltarea copilului. Între 0 – 7 ani, copilul se formează ca persoană și depinde în totalitate de părinți și deciziile pe care aceștia le iau pentru el și viitorul său, ceea ce face ca influența formativă a părinților să fie extrem de puternică pe tot parcursul vieții acestuia. Părinții trebuie să aibă grijă ce cunoștințe, informații și obiceiuri le insuflă copiilor, pentru că în primii ani de viață aceștia asimilează tot ce primesc și dau un înțeles „al lor” oricărei informații recepționate.

Rolul părinților în educația, dezvoltarea și formarea copilului este decisiv. Părinții și familia au cea mai mare influență în ceea ce privește atitudinea, personalitatea, comportamentul și alegerile copilului, în special în prima parte a vieții acestuia și este foarte important să se implice activ în educația copilului, să îl sfătuiască și să îl îndrume.

Părinții sunt primele și cele mai importante persoane care au un rol deosebit în formarea personalității copilului, prima persoană intermediară a copilului cu lumea fiind mama, iar a doua, tata. În relațiile cu părinții, micuțul cunoaște primele relații umane, care îl vor forma ca adult.

Încă din primii ani de viață, până în momentul în care devine adult și poate decide de unul singur ce vrea să facă, copilul este influențat de părinți și familie, mediul familial fiind extrem de important în evoluția acestuia ca individ.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF ÎNV PRIMAR: CEAUREANU IONELA MIRELA
LICEUL DE ARTE "I. ȘT. PAULIAN", DR TR SEVERIN**

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist"
(Mihail Levine).

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Este greșită concepția unor părinți de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- ajuta profesorii în munca lor;
- perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- conecta familiile cu membrii școlii.

În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice, etc.

De asemenea, libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație și gradul de socializare este la fel de mare. În primii șapte ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale.

Familia și școala sunt instituții ce au un rol esențial în crearea spiritului social al copilului. Acestea îl pregătesc pentru o integrare optimă în viața socială. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege menirea școlii: aceea de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizație, iar școala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat de întregul proces instructiv-educativ. Ca orice relație partenerială, relația școală-familie trebuie construită cu migală și cu măiestrie.

Fiecare ocazie trebuie valorificată ca situație de învățare pentru părinte/adult. Ea trebuie gândită, organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit astfel încât și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor, în beneficiul copilului și al școlii.

Un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este copilul.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

COPII – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Este bine ca elevii să învețe încă de mici, că „În căminul familiei, copiii trebuie să-i respecte pe părinți, în afara căminului pe toată lumea, iar în singurătate pe ei înșiși”, după cum spunea regele grec Demetrius.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

- Tircovnicu V. -, „Pedagogie generală”-Editura Facla-1975;
- Baran Pescaru A. -, „Parteneriat în educație familie-școală-comunitate”-Editura Aramis, București 2004;
- Bunescu G. -, „Educația părinților: strategii și programe”-EDP, București 1997;
- Kulcsar T. -, „Factorii psihologici ai reușitei școlare”-EDP, București 1978;
- Revista de pedagogie (Învățământ primar)-NR. 2, București 1992.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CEAUȘESCU ANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGUȚEȘTI, GORJ**

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă. ”

„Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș. ”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca viitor adult.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sânguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care le interzic copiilor să apuce, să desfacă jucăriile, să le pipăie, să le privească și chiar să le izbească. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și cea de frumusețe în comportare și relație cu cei din jur.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

Ca o concluzie, când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui, dar și cu adulții, iar educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Dacă-l saluți el nu-ți răspunde,
Iar de-i vorbești, pierzi timpul-n van.
Prin asta dânsu' nu ascunde
Cei șapte ani... de pe maidan!”

„A făcut Economie.
E ministru și nu-i pasă.
Însă, vai de-așa domnie:
Îi lipsesc... "anii de-acasă"!”

CLASA DE ELEVI CA GRUP EDUCAȚIONAL

PROF. CERNAT MIHAELA ȘC. GIMNAZIALĂ „SF. MARTIRI BRÂNCOVENI”, GIURGIU

Motto: „Educația este un ansamblu de acțiuni premeditate prin care omul încearcă să ridice la perfecțiune pe semenul său.” - Marion

Problematica lumii contemporane a generat, atât în sfera politicii cât și în cea a educației, un număr de imperative care sunt din ce în ce mai bine precizate: apărarea păcii, salvarea mediului de la deteriorarea continuă, provocarea unei noi ordini economice, etc. Aceste imperative se regăsesc sub forma de recomandări și rezoluții adoptate de ONU, UNESCO și alte organisme internaționale.

Un mare număr de specialiști cred în puterea educației și în capacitatea ei de a contribui, cu resurse specifice, la constituirea viitorului. Educația nu poate rezolva, ea singură, totalitatea problemelor lumii contemporane, dar nici nu se poate concepe soluționarea temeinică și durabilă a gravelor probleme actuale, fără contribuția sistemelor educative.

Rezultatele educației, ale învățământului trebuie apreciate după măsura în care reușesc să ne dăruiască mari și frumoase caractere. Fiindcă și în viața socială și în cea economică, profesională sau politică proeminentă autentică și durabilă o au până la urmă nu cei mai inteligenți, nu cei mai bine pregătiți, ci aceia dintre ei care sunt și adevărate caractere. În acest sens, Emmanuel Kant (1724-1804) aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății, iar Emile Durkheim (1858-1917) arată că educația este o „acțiune exercitată de către generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială.” Așadar, natura copilului și factorul social au polarizat atenția teoreticienilor educației totdeauna.

Deși scopul școlarizării îl constituie progresul individual, educația este, evident, și un proces social. Numai rareori elevul învață singur; cea mai mare parte a timpului cât se află la școală, el este membru al unui grup educațional și această apartenență îi marchează decisiv performanțele. Succesul școlar presupune și învățarea normelor ce guvernează comportamentele acceptate în grupul de elevi (clasa) și în organizația școlară (școala)

Studiile de specialitate au pus în evidență importanța uriașă a climatului afectiv din grupul informal pentru participarea elevilor la școală, precum și eficiența interacțiunii elevilor pentru procesul de învățare. Clasa de elevi se constituie, așadar, ca un grup foarte important pentru orice copil, căci se perpetuează de-a lungul câtorva ani și are o imensă influență asupra membrilor săi, deoarece:

- a- În cadrul interacțiunii membrilor clasei se dezvoltă norme ce modelează comportamentele;
- b- Membrii clasei se percep pe ei înșiși ca făcând parte din grup și identifică pe baza acestei apartenențe;
- c- În ceea ce privește procesele afective, atracția dintre membrii clasei e o condiție fundamentală a performanțelor înalte;

O importantă caracteristică a grupului școlar, care marchează în mod decisiv comportamentul elevilor, o constituie „omogenitatea” sa; în general, clasa are o compoziție relativă omogenă, cel puțin din punctul de vedere al vârstei, statutului, nevoilor, intereselor și aspirațiilor. Formarea unor clase școlare omogene sau eterogene, din punctul de vedere al capacităților elevilor, are importante consecințe logice și sociale.

Organizarea omogenă presupune existența unor clase cuprinzând elevi foarte buni respectiv a unor clase ce cuprind elevi slabi sau foarte slabi. În aceste clase expunerea profesorului și discuțiile din clasă, au avantajul că se fac la un nivel accesibil tuturor; de asemenea stima de sine este protejată, deoarece nu se pot face comparații între elevi foarte buni și elevii foarte buni sau între elevii foarte slabi și elevii foarte slabi. În cazul eterogenității, clasa este formată din elevi buni și elevi slabi. Atât în cadrul formal cât și informal, din punctul de vedere al interacțiunii elevilor, clasele eterogene sunt, în mod hotărât, mai eficiente. Interacțiunea elevilor buni cu cei mai puțin buni aduce foloase și unora și altora.

Principiul fundamental al oricărui program de educație și de instructivitate este acela de a stabili o dublă armonie între posibilitățile copilului și exigențele sociale, respective între experiența individuală și idealurile sociale. Chiar din școală copilul trebuie învățat să participe la ocupațiile și preocupările societății în care va trăi; trebuie ca școala să prezinte, atât prin ceea ce execută cât și prin calitățile și capacitățile pe

care le dezvoltă, o inițiere în viața reală contemporană. Dar problema aceasta a adoptării școlii la societate este vârsta. Cum se armonizează școala cu societatea?

În primul rând, școala trebuie să transmită cunoștințe utile societății, să creeze aptitudini cerute de viața socială actuală, să exercite cooperarea în muncă, arătându-le elevilor avantajele ce decurg din acest mod de viață. Clasa nu trebuie să fie o „mulțime”, adică un simplu conglomerat de subiecți reuniți în mod accidental, ci o „societate în miniatură”. Elevii trebuie să simtă că grupul permite fiecăruia să se realizeze mai ușor și deplin, acest lucru, însă, impunând sarcini, dar oferind și drepturi.

Reușita, într-o măsură mai mică sau mai mare a acestei munci depinde în bună parte și de educator (învățător, profesor, etc.) Exercițierea funcției de educator este dependentă de felul în care cadrul didactic respectiv își înțelege misiunea; funcția didactică a acestuia se exprimă prin îndeplinirea statutului de model, partener și sfatuitor; ea se îndeplinește prin crearea unei atmosfere de securitate și încredere în clasă, prin încurajarea succeselor fiecărui elev, prin crearea unui flux de simpatie reciprocă între elevi și cadrul didactic, care trebuie să fie șeful lor recunoscut. Exercițierea funcției de educator înseamnă, totodată, a consilia pe elevi, a le transmite valori morale, a-i ajuta să-și găsească propria identitate, să creadă în valoarea proprie, dar și de a avea opinii critice față de atitudinile necorespunzătoare, întâlnite.

Concluzionând, pot afirma că astăzi, a fi un învățător sau un profesor bun, înseamnă a fi în primul rând, un educator, adică un bun conducător al elevilor, al formelor și metodelor de educație, un om care-și iubește profesia, o copie a domnului „Trandafir” care știe să îi iubească pe elevi, un neobosit și permanent promotor al sistemului de valori românești.

STUDIUL DE SPECIALITATE CHIMIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. CETINĂ ILEANA,
LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER, GORJ**

Expresia “Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Uneori considerăm educația ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mișcare este nu numai rapidă ci și imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai știm dacă ceea ce ni se întâmplă este „bine” sau „rău”. Cu cât mediul este mai instabil și mai complex, cu atât crește gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic și accesului sporit la cunoaștere și la resurse ne putem propune și realiza schimbări la care, cu câțva timp în urmă nici nu ne puteam gândi. E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și cooperare, abilități de relaționare și lucru în echipă, atitudini pozitive și adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

La chimie, ca și la alte discipline de studiu, profesorii decurg la o combinație de metode și procedee didactice pentru eficiența actului didactic, cu consum minim de timp și resurse materiale și psihice. Acestea trebuie să fie selectate și utilizate în mod riguros, creativ, în funcție de obiectivele propuse, de specificul grupului educațional și nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active și interactive au multiple valențe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativității, implică activ elevii în învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, de a le comunica și celorlalți, de a sintetiza/esențializa informațiile, se bazează pe învățarea independentă și prin cooperare, elevii învață să respecte părerile colegilor.

Metoda „Mozaicul” presupune învățarea prin cooperare la nivelul unui grup și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup. Ca toate celelalte metode de învățare prin cooperare și aceasta presupune următoarele avantaje:

- stimularea încrederii în sine a elevilor
- dezvoltarea abilităților de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului
- dezvoltarea gândirii logice, critice și independente
- dezvoltarea răspunderii individuale și de grup
- optimizarea învățării prin predarea achizițiilor altcuiva

Mozaicul presupune următoarele etape:

• Impărțirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere.

• Prezentarea succintă a subiectului tratat

• Explicarea sarcinii care constă în înțelegerea întregii unități de cunoaștere

• Regruparea elevilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți elevii care au numărul 1 vor forma un grup, cei cu numărul 2 vor forma alt grup ș. a. m. d. În cazul în care se lucrează cu toată clasa se vor forma două grupuri pentru fiecare număr. Profesorul poate alege ca jumătate din clasă să participe la activitatea MOZAIC, celorlalți elevi revenindu-le o altă sarcină de lucru.

• Învățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărâsc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor originar. Strategiile de predare și materialele folosite rămân la latitudinea

grupului de experți. Este foarte important ca fiecare membru al grupului de experți să înțeleagă că el este responsabil de predarea secțiunii respective celorlalți membri ai grupului inițial.

- Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membri. Dacă sunt neclarități, se adresează întrebări expertului. Dacă neclaritățile persistă se pot adresa întrebări și celorlalți membri din grupul expert pentru secțiunea respectivă. Dacă persistă dubiile, atunci problema trebuie cercetată în continuare.

- Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa/ cu toți participanții.

Educația unui elev nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, dascăli și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Acestea sunt cheia către succesul lor social.

Bibliografie:

1. Păcurari, O. (coord.) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003
2. [www. didactic. ro](http://www.didactic.ro)

PREOCUPĂRI ȘI INTERES COMUN ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

**PROF. CHELARIU MIHAELA
G. P. P. LICURICI
FĂLTICENI, JUDEȚUL SUCEAVA**

Cercetările desfășurate în multe țări ale lumii arată că atunci când școlile, familiile și comunitatea lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt copiii în mod direct și, pe termen lung, societatea în general. Iată de ce toți acești parteneri trebuie să țină cont de faptul că fiecare copil are ritmuri proprii de învățare și de dezvoltare pentru ca astfel să faciliteze accesul copiilor la medii socio-educative în măsură să le determine dezvoltarea personalității ca individualitate.

Grădinița încearcă să fie un partener al familiilor care au copii de vârstă preșcolară. Aici părinții găsesc un mediu educațional modern pentru copil, un centru care promovează practici educaționale ce stimulează și susțin dezvoltarea copiilor pe baza unei perspective, comune și unitare în rândul tuturor cadrelor didactice. Grădinița de astăzi promovează idei și practici pedagogice care respectă unicitatea copilului ca punct de plecare în proiectarea demersurilor și a deciziilor care se iau în scopul de a-l ajuta pe acesta să se dezvolte deplin. În societatea de astăzi, grădinița nu-și mai asumă întreaga responsabilitate a educării preșcolarelor, această educație fiind considerată a fi "un drept și o datorie a familiei" în tandem cu ceilalți parteneri educaționali. În perioada timpurie a copilăriei, adultul trebuie să aibă ca principal obiectiv dezvoltarea copilului pornind de la unicitatea lui, iar societatea trebuie să fie permanent conștientizată despre rolul pe care îl poate avea copilăria timpurie asupra dezvoltării ulterioare a individului prin consecințele durabile pe care le presupune educația la această vârstă.

Principiile care stau la baza intervenției adultului asupra copilului reprezintă repere importante ale activității educaționale, care ghidează deciziile privind interacțiunea educatorului cu copiii, cu familiile acestora, modul în care se organizează contextele și experiențele de învățare prin joc. (Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani- 2008)

În contextul descris, în practica pedagogică am încercat să stabilesc o colaborare eficientă cu familia în scopul unei mai bune cunoașteri a nevoilor de dezvoltare ale copilului, elaborând o adevărată strategie bazată pe acțiuni comune grădiniță- familie, care să ducă la optimizarea mediului educațional și a experiențelor interactive de învățare, dar și la întărirea colaborării în ambele sensuri. Am acordat o mare importanță cunoașterii familiilor copiilor, a mediului familial în care au crescut copiii până la venirea la grădiniță, deoarece se cunoaște faptul că formarea și dezvoltarea copilului se face încă din prima zi de viață, iar primii ani ai dezvoltării sunt grăitori pentru evoluția ulterioară a acestor copii.

În acest sens am stabilit un program de acțiune prin care am realizat informarea părinților cu privire la caracteristicile și particularitățile de dezvoltare a preșcolarelor, necesitatea implicării active a acestora în luarea deciziilor referitoare la copii, am manageriat în tandem, momentele de criză în dezvoltarea copiilor.

Am făcut cunoscute așteptările grădiniței față de familie, ca partener important în educația timpurie:

- ✓ respectarea programului grădiniței,
- ✓ înaintarea unor inițiative de lucru cu propriii copii,
- ✓ participarea la activități de grup cu preșcolarii, ca voluntari,
- ✓ găsirea unor soluții de susținere a acțiunilor outdoor,
- ✓ promovarea respectului față de instituție și educatori.

Aflată într-o permanentă dualitate modern- tradițional, am considerat că familia trebuie conștientizată de respectul care-i este purtat, părinții fiind considerați "primii educatori ai copiilor"- primii cu care copilul interacționează, primele experiențe motrice, gustative, olfactive, emoționale și cognitive, primele modele pe care le imită copiii ca și comunicare sau comportamente etc. Rezultatele unor cercetări în domeniu au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de peste 70, 63% de familie, iar, mai târziu, grădiniței îi revine rolul de partener egal, care aduce în scenă un serviciu specializat, cu cadre pregătite să realizeze sarcinile educației copiilor de la 3 la 6/7 ani, din perspectiva proiectării pe termen scurt și lung.

Observăm că familia modernă manifestă mare deschidere spre informare din dorința de a veni în întâmpinarea copilului cu cele mai bune soluții de creștere, ocrotire, educare, manifestă deschidere spre

grădiniță, fiind conștientă că rolul colaborării cu aceasta înclină, în mod definitiv, balanța spre dezvoltarea armonioasă a personalității propriului copil.

Pe de altă parte, cunoașterea caracteristicilor și a potențialului educativ al mediului familial de către educatoare este un pas important în constituirea unei relații adecvate între grădiniță și familie. Părinții sunt cei care ne ajută în prima etapă a culegerii informațiilor despre copii în scopul unei mai bune cunoașteri a acestuia, deoarece părintele îi știe obiceiurile, dorințele, la ce reacționează pozitiv și ce anume poate stârni o reacție negativă. Aceste aspecte le considerăm a fi importante în stabilirea obiectivelor în munca educațională formală, iar părintele trebuie să știe acest lucru. Astfel educatoarea poate să-i ajute pe părinți într-un mod firesc, natural să stabilească și să păstreze raporturi benefice în relația cu copilul și să înlăture eventualele curențe educative.

Iată câteva modalități de aplicare a parteneriatului cu familia, pe care le-am practicat și care au dus la bune rezultate în aria comunicării: dialogul deschis cu părinții în întâlniri mai puțin protocolare, implicarea părinților în activitățile grupei, prezentarea periodică a mapelor individuale de progres ale copiilor, buletine informative periodice afișate la panoul părinților, scrisori informative individuale, serbări, expoziții cu vânzare, tombole, acțiuni educative în parteneriat, excursii, drumeții, promovarea inițiativelor părinților și punerea în practică a inițiativelor valoroase, comunicarea informală, desfășurarea de proiecte de familie și prezentarea acestora în fața grupei de copii, etc.

Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare permanentă și o unitate de acțiune atunci când este vorba despre interesul copilului. Educatoarea trebuie să aloce un anumit buget de timp pentru reușita acestui parteneriat, să-l proiecteze, să-și stabilească obiective precise și să urmărească realizarea lor. Aceste aspecte sunt importante deoarece modul cum interrelaționează cele două instituții-familia și grădinița, își pune amprenta pe formarea și educarea copilului.

Din această perspectivă parteneriatul grădiniță-familie înseamnă construirea unor relații pozitive între cei doi parteneri, bazate pe un punct de vedere unitar în ceea ce privește sistemul de valori care poate să aibă o influență pozitivă asupra grupului de copii.

Însă uneori pot apărea anumite probleme/ situații conflictuale între părinți și educatoare. Consider că la o asemenea stare poate duce oricare dintre factorii următori:

- ✓ minimalizarea de către părinți a rolului grădiniței în formarea copilului,
- ✓ minimalizarea de către educatoare a statutului familiei de partener egal în educația propriului copil,

- ✓ o anumită lipsă de onestitate din partea părinților când oferă informații despre familie/copil,
- ✓ posibilă lipsă de informații de ambele părți,
- ✓ neacceptarea diversității privind pregătirea profesională, religie, condiție socială, morală etc.,
- ✓ lipsa de preocupare a educatoarei pentru a construi un parteneriat real,
- ✓ necunoașterea responsabilităților de către fiecare partener, etc.

Din perspectiva specialiștilor, principiul parteneriatului cu familia și cu comunitatea se numără printre principiile care stau la baza practicilor în educația incluzivă, alături de celelalte principii care dirijează intervenția timpurie a adultului asupra copilului, constituindu-se în repere importante ale acțiunii tuturor partenerilor și care trebuie să ghideze deciziile privind interacțiunea cu copiii, cu familiile acestora, modul în care se organizează și se abordează contextele și experiențele de învățare.

În acest context este important să se cunoască și să se respecte și celelalte principii ale practicii în educația incluzivă și anume:

- ✓ principiul considerării copilului ca un întreg (abordarea holistică),
- ✓ principiul respectării depline a drepturilor copiilor cuprinse în documentele internaționale,
- ✓ principiul medierii învățării în cadrul procesului educațional,
- ✓ principiul diferențierii și individualizării,
- ✓ principiul învățării prin joc,
- ✓ principiul abordării integrate a curriculumului,
- ✓ principiul diversității contextelor și a situațiilor de învățare,
- ✓ principiul alterării formelor de organizare a activității și a strategiilor de învățare.

În pedagogia tradițională se folosea sintagma colaborarea dintre grădiniță și familie și *treptat această relație a căpătat dimensiuni mai cuprinzătoare exprimând o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și al valorizării experienței și a statutului fiecărui factor în egală măsură.* (Ecatarina Vrajmaș)

Devine din ce în ce mai clar că *un învățământ preșcolar modern are nevoie de parteneri, pentru a realiza o educație de calitate.*

Rolul educatorilor în contextul învățământului modern este unul complex și multidimensional, pornind de la obligativitatea aplicării corespunzătoare a curriculumului în scopul promovării și integrării optime a preșcolarilor și până la identificarea partenerilor care să contribuie activ la educarea copiilor. Astfel, o bună comunicare între educatoare și familie conduce la ușurarea tranziției copilului de la viața de familie la grădiniță și este cheia construirii unei punți de legătură nu numai între casă și școală, dar și între familie și societate prin deschiderea pe care o manifestă grădinița spre comunitatea locală sub diverse aspecte. Grădinița trebuie să participe activ la construirea unei comunități care educă, în care membrii comunității manifestă responsabilitate pentru viitorul ei inclusiv prin atitudinea pe care o au față de școală. Toate acestea pot încuraja părinții să ia parte în mod activ la educarea propriului lor copil și să se implice în viața grădiniței în mod constructiv pe termen lung.

Impact Studiile moderne arată că implicarea părinților în educația copiilor duce la creșterea performanței acestora la grădiniță și mai târziu, la școală, optimizând emoționalitatea copilului și dezvoltarea comportamentelor sociale necesare inserției în comunitate.

Într-o perioadă în care se vorbește tot mai mult de descentralizarea învățământului, se consideră a fi important ca grădinița să găsească parteneri activi și să promoveze bunele relații bazate pe lucrul în echipă și respect, pe promovarea valorilor multiculturalale.

De asemenea, un copil căruia i se formează sentimentul apartenenței la o comunitate va avea efecte benefice asupra societății pe termen lung. Acel copil va fi un tânăr responsabil, suportiv și competitiv.

Indiferent din ce unghi am analiza problematica parteneriatului grădiniței cu familia, concluzia este una singură- beneficiarul direct al acestor demersuri este în mod cert COPILUL și în mod indirect, întreaga societate.

Concluzie

În prezent, specialiștii atrag atenția că a apărut o contradicție socială majoră-pe de o parte avem explozia informațională, evoluția rapidă a mijloacelor de păstrare și de transmitere a informațiilor și, pe de altă parte, asistăm la prăbușirea pârgărilor care ar trebui să faciliteze comunicarea emoțională, ceea ce conduce la izolarea și însingurarea individului în sânul comunității. În acest context și familia modernă este marcată de o criză de comunicare, fapt considerat a se manifesta în paralel cu fenomenul destabilizării sistemului școlar. Locul compasiunii și înțelegătorii a fost luat de o competiție nejustificată fără ca beneficiile să fie reale și observabile.

Iată de ce este necesar ca grădinița să promoveze familia modernă, dar și comunitatea, ca parteneri egali în educație, să dezvolte și să promoveze un sentiment de apartenență prin adoptarea unui set de valori bazat pe grup și interacțiune și nu pe competiții individuale.

“Arta educației nu este altceva decât cunoașterea mijloacelor potrivite pentru a forma corpuri mai robuste și mai puternice, spirite mai luminate și suflete mai virtuose.” (Helvetius)

Bibliografie

Unitatea de management a proiectelor la vârsta preșcolară, (2008), *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani*

Vrăjmaș, E., (2009), *Educația copilului preșcolar, elemente de pedagogie la vârsta timpurie*, Editura Pro Humanitate

[www. google. ca/ http// Modern Family/Modern Education/](http://www.google.ca/http://Modern%20Family/Modern%20Education/)

CONOTAȚII ALE EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

CHELARU ADRIANA CLUBUL COPIILOR PANCIU JUDEȚUL VRANCEA

Omul este cununa Creației Lui Dumnezeu. Fiind creați, cu așa o mare cinste, după chipul și asemănarea Creatorului, suntem datori să ne străduim a tinde pentru a deveni casnici ai Lui Dumnezeu, adică să dobândim sfințenia. Sfințenia presupune din capul locului cumulum tuturor virtuților creștine dobândite fără constrângere, prin liberul albitru, prin manifestarea voinței libere slujind doar iubirii, frumosului, binelui la cotele cele mai înalte.

Dacă Dumnezeu când a făcut lumea a privit spre ea și a văzut că toate sunt bune, mai mult în om a sădit semințe de tot felul, trebuind doar ca noi oamenii, prin contribuție proprie, să le scoatem la iveală rodul și să înmulțim talantul. Dar, pentru a ajunge la aceasta, avem nevoie de ajutor, de îndrumare.

Ajutorul presupune protecția pe care o descoperim mai întâi în leagănul familiei, când parinții în mod firesc își cresc și educă pruncii cum știu ei cel mai bine, rolul principal revenind mamei, în timp ce tatăl, stâlpul familiei, intervine în situațiile extreme, rolul lui fiind hotărâtor. La rândul lor părinții au nevoie de un corolar, acesta fiind Biserica Lui Hristos. Mama creștină care îi cere ajutorul Lui Dumnezeu în ocrotirea familiei având ca model și ocrotitoare pe Maica Domnului va fi luminată de Duhul Sfânt cum să-și educe copiii, în duhul păcii, cu dragoste părintească, cu înlelepciune și iubire, cu bucurie și blândețe, cu bunăcuviință și dreptă socoteală, cu perseverență și răbdare.

Având o bază bună este ușor să construiești mai departe. Pornind de la niște principii călăuzitoare, copilul trebuie obișnuit a se gândi la consecințe mai întâi de a face fapta, fiindcă, bună sau rea, va culege roadele după caz.

Mergând în comunitate, grădiniță, școală, cei 7 ani de acasă, temelia educației, își vor spune cuvântul. Factorii externi sunt imprevizibili, pot apărea situații mai mult sau mai puțin dorite însă, soluționarea lor trebuie făcută la timp urmând pașii corecți. Legătura familie - școală își aduce aportul. Un copil educat are de câștigat pe mai multe planuri: - acumulează informații,

- are preocupări diverse, valorifică timpul,
- se bucură de roadele muncii lui, este fericit și împăcat,
- este apreciat, recompensat, dobândește respect,
- este liniștit, relaxat,
- devine un reper.

Școala te propulsează, dar la cârmă stau principiile după care te ghidezi. Dar care ar trebui să fie ținta? În primul rând să fii plăcut înaintea Lui Dumnezeu, iar dacă ai reușit să dobândești aceasta, restul curge de la sine întrucât „*Căuta-ți mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă*” (Matei VI, 33). Prin urmare, cei 7 ani de acasă dobândiți în sânul familiei creștine sunt determinanți.

Să urmărim un traseu al virtuților! Un copil crescut după morala creștină va ști să iubească și să nu fie invidios sau răutăcios, va ști să se bucure. Cu sufletul bun și mulțumitor va ști să înfrunte tristețea neașteptată prin nădejde și speranță. Un suflet virtuos va cunoaște pacea ca urmare a curățeniei minții și a simplității inimii, într-un cuvânt odihna sufletească ce nu va da frâu mâniei care, nestăpânită la timp, poate face mult rău căutând răz bunare, o alimentare continuă cu răutate care paralizează puterile sufletești și care nu poate duce la nimic bun dacă nu îngropi securea războiului.

Un copil este învățat mai întâi în familie să fie milostiv, să împartă cu frații ce are mai bun și să se bucure împreună. Acum se pun bazele altruismului iar opusă milosteniei este cruzimea, viciul care se manifestă în mai multe moduri printre care acela de a nu avea milă de altul, de a nu ierta greșelile altuia mergând până la a pedepsi pe cineva chiar mai mult decât se cuvine sau, și mai rău, fără pricină.

Ce mult face să deschizi ochii, mintea și sufletul cuiva la timp, mai târziu este greu de făcut și rămân răni pe care doar timpul le vindecă! Ca în orice boală, este mult mai ușor și bine, să previi decât să vindec. Nu ai cum să nu fii mișcat de un copil generos care a depășit pragul zgârceniei și risipei. Acestea când se manifestă și nu sunt corijate la timp pot duce la avariție mutilând rău personalitatea umană.

Un copil mai întâi de toate se cere a urma corectitudinea în drumul său evitând lingușirea cea atât de uzitată în familie și numai cu înțelepciune un părinte poate tempera această pornire ispititoare. Sunt și alte valori morale spre care poate fi canalizat copilul, ca dreptatea și sinceritatea. Dar mai întâi de toate atât familia cât și școala trebuie să călăuzească și să slujească adevărului cel care va face din copil un curajos înfruntând temerile. Dar câte alte încercări în viața de zi cu zi nu devin în viața de școlar prilejuri de a-ți arăta mărinimia, statornicia, cumpătarea, smerenia, înfrânarea și nu în ultimul rând măsura, echilibrul în toate lucrurile.

Această din urmă virtute se călăuzește și se formează prin alte două virtuți: rușinea și cinstea. Astfel, putem spune că virtutea măsurii este ca și cârmaciul care conduce o corabie. Dacă educația a dat roade, ajungi să faci cinste deopotrivă și familiei și școlii, țintă care ar trebui atinsă de fiecare copil, viitor școlar, licean, student, adult, om în societate.

Miza educației este foarte mare! Fundamental este ca cei 7 ani de acasă să cuprindă valori morale de căpătâi pentru ca odată sădite și adânc înrădăcinate, să devină apoi bază pentru noi alte virtuți. Pentru educație nu trebuie pierdut timpul prielnic, este foarte greu de recuperat din mers timpul pierdut, există multe riscuri și situații dificil de gestionat. Educația în acest caz oferită de școală, necesită mult mai mult timp cât și o conjunctură favorabilă dar, să nu neglijăm deloc aportul societății cu plusurile și minusurile ei. Educația în școală e bine să nu suplinească educația din familie, pentru că atunci șansele ca bunele practici să prindă puteri sunt mici.

Ca să devii om virtuos este nevoie de cei trei factori educaționali: familie, școală, Biserică. Prin urmare, ca un copil să devină un om moral cu principii și valori, indiferent de profesia pe care o îmbrățișează, la formarea lui trebuie să existe o simbioză între cei trei factori educaționali, și dacă ar fi să punem punctul pe „i”, adică, să arătăm scopul pentru care a fost dat să vină pe pământ omul, acela este de a dobândi sfințenia!

Nicolae Iorga, cărturarul suprem al românilor, cel despre care s-a afirmat că a scris mai mult decât poate citi cineva într-o viață, savantul nepereche a lăsat un infinit neamului românesc. Acesta, profesor timp de 45 de ani, academician, menționa mereu rolul Bisericii în formarea poporului nostru, considerând Biserica temelie în educația neamului său, lucru descoperit în operele sale. Nicolae Iorga, cel ce a dobândit titlul de Doctor Honoris Causa al mai multor Universități din străinătate, avea convingerea că înainte de toate trebuie gândit moral, trebuie păstrată credința, acesta era crezul său. Să luăm aminte!

CEI 7 ANI DE ACASA! DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

CHELUCU DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte “o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață

. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

ROLUL FAMILIEI ȘI ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

CHERĂSCU ELENA-ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ARMĂȘEȘTI

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Școala, ca instituție specifică, destinată formării tinerelor generații, își justifică existența și rolul prin procesele pe care le conduce și al căror rezultat – omul format ca personalitate – devine factorul primordial al progresului social. Educația realizată prin intermediul școlii îl transformă pe elev din obiect în subiect al acesteia. Odată cu formarea conștiinței de sine, feedback-urile sistematice determină atitudinea de cooperare a elevului cu educatorul său.

Concluzionând, școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes. Fără

școală, cunoștințele nu s-ar răspândi la fel de repede, iar accesul nostru la idei și oameni noi ar putea fi ușor tăiat.

O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

CHIFOR ANGELA

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamilial pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

Colaborarea școlii cu familia trebuie să se axeze în mod firesc pe interesul superior al copilului, pe calitatea educației urmărind căutarea posibilităților concrete de optimizare a comunicării școală-familie.

Factorul fundamental pentru toți oamenii este familia cu toate părțile sale bune și rele de care au parte copiii în decursul creșterii lor. În familie se creează fundamentul omului matur, care, la un moment dat, va trebui să preia răspunderea pentru propria viață și să funcționeze ca un cetățean normal în societate.

De aceea este important să știm că „Viața de familie este ca o sală înzestrată cu cele mai formidabile proprietăți acustice. Copiii cresc auzind nu numai vorbele părinților (pe care treptat încep să le treaca cu vederea), ci aud și intențiile, atitudinile dinăuntrul cuvintelor. Ei află mai presus de toate ce admiră, ce disprețuiesc părinții în realitate.

Această receptivitate excesivă este explicabilă prin golul ce trebuie umplut de copilul mic venit în lume fără o viață spirituală. Cum adulții îi strecoară cunoștințele cu lingurița, el suplinește zgârcenia celor din jur, furând cu ochiul și cu urechea, iar atunci când aceste simțuri nu-I îndestulează setea de cunoaștere, i se dezvoltă facultatea de a intui instinctiv stările psihice ale părinților. Așa se explică faptul că deseori copiii sub un an, care au un limbaj sărac, deci și o viață psihică la fel, izbucnesc în plâns când părinții nu manifestă veselie sau ridică tonul unuia la altul.

După 6 ani, educația copilului este preluată, în mare măsură de școală. Instituția profilată pe instruire și educație. Din acest moment interacțiunile școală-familie trebuie să stea sub semnul parteneriatului. Părinții trebuie să se implice în viața școlii și să aștepte de la aceasta mai multă deschidere în sensul colaborării. Familiei îi revin astfel noi competențe pe linie educativă.

Colaborarea dintre școală și familie trebuie să se realizeze în toate aspectele concrete ale procesului instructiv-educativ: învățatură, frecvență, comportament, ținută.

Școala în care învață copiii noștri (aici mă refer la noi, ca profesori și d-voastră ca părinți) este o școală care încearcă să realizeze respectul reciproc între membri implicați în activitățile educativ-terapeutice și modurile lor diferite de experiență și viață.

În această optică profesorii și terapeuții din școala noastră au devenit mai degrabă prieteni și parteneri în actul educației aplecându-se cu dăruire spre nevoile educative specifice fiecărui elev.

Așa cum nu este puțin lucru a fi părinte implicat, nu este nici a fi profesor cu dăruire și implicare. A fi profesor înseamnă un risc asumat, deoarece pregătirea pentru a-i învăța pe alții cum să învețe este o operă niciodată încheiată care implică multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare și multe ore de studiu, iar rezultatele nu pot fi măsurate nici cantitativ și nici imediat. Totuși la capătul acestui drum te pot aștepta multe bucurii și satisfacții.

Clasa de școlari nu este un spațiu unde, după un ritual academic, se tratează un subiect din programă; în clasă se învață o lecție de viață.

Noi, dascălii, „lucrăm” cu oameni, nu cu obiecte și știm cu toții de câtă afecțiune, înțelegere și sprijin au nevoie copiii, cu alte cuvinte au nevoie de un „prieten” căruia să-i spună tot ceea ce îi frământă, să fie ajutați să treacă mai ușor prin neajunsuri.

Efortul comun, al școlii și familiei trebuie să se materializeze în coordonarea copiilor spre modele pozitive, în aceste vremuri când parcă „falsele valori” primează.

Noi toți, părinții, profesorii, elevii trebuie să cunoaștem și să punem în practică „cel mai scurt curs de relații umane” și anume că:

1. Cele mai importante șase cuvinte:
„Recunosc că am făcut o greșală.”
2. Cele mai importante cinci cuvinte:
„Ai făcut o treabă bună.”
3. Cele mai importante patru cuvinte:
„Care este părerea ta?”

4. Cele mai importante trei cuvinte:

„Dacă ai vrea”

5. Cele mai importante două cuvinte:

„Îți/vă mulțumesc!”

6. Cele mai important unic cuvânt:

„Noi”

7. Cel mai puțin important unic cuvânt:

„Eu”

Dacă împreună vom reuși să-i facem pe copii să cunoască aceste lucruri vom avea satisfacția de a-i vedea integrați social, asumați și responsabili.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

CHIPER LILIANA - PROFESOARĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SÂNDULENI, JUDEȚUL BACĂU

Școala și familia sunt factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață și a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala alături de familie influențează personalitatea copilului prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ. Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului: alimentația, îmbrăcămintea, informațiile la care este expus, emoțiile prin care trece, activitățile în care este implicat și instituția de învățământ pe care o frecventează. Cei „șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Ei învață în familie limbajul culturii, deprind normele, valorile, atitudinile și comportamentele necesare pentru integrarea în societate.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul relației / parteneriatului școală – familie.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), priceperile și deprinderile de bază. Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultații cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Pentru optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul: calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți), percepțiile fiecăruia, atitudinile care îi caracterizează, caracteristicile instituției școlare, caracteristicile familiei și modul de comunicare.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi: prezența la ședințe și consultații, adunările cu părinții însoțite de expuneri și discuții pe diverse teme psihopedagogice, asistarea și încurajarea elevilor în efectuarea temelor, participarea la activități cultural-artistice și sportive, organizarea unor expoziții, serbări, excursii, organizarea unui colț verde în școală, atragerea unor fonduri pentru școală și susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Colaborarea școlii cu familia este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor. Aceasta trebuie să constituie o acțiune simplă și suplă de educare a educatorilor-părinți.

O comunicare optimă învățător / diriginte - familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului / elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care

favorizează, dar, mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factorii care favorizează comunicarea familie-scoală: transmiterea informațiilor de către învățător / diriginte într-o formă accesibilă părinților, evitarea analizării critice sau blamării părintelui, mediul ambiant de discuție să fie plăcut, capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele, evitarea subiectelor care privesc elevii problemă (se fac discuții individuale cu aceștia), rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții, sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afișată.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun cu școala este orientarea școlară și profesională a copilului/elevului.

Menirea școlii nu este asadar numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigință este cea în care se poate realiza acest lucru, urmărindu-se valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională, totul în colaborare/parteneriat cu familia.

Bibliografie:

Agabrian, M., & Milea V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European
<https://www.didactform.sns.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/parteneriatul-scoala-familie>.

<https://edict.ro/importanta-parteneriatului-scoala-familie/>

<https://www.eduform.sns.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>

https://mecc.gov.md/sites/default/files/rolul_familiei_dezvoltarea_copilului_5.pdf

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE – ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR CHIRCIU LAURA **GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 4, BÂRLAD**

O evoluție înfloritoare a preșcolarului și școlarului are la bază o punte atent clădită între familie și școală. Acești doi factori reprezintă imaginea clară a unui proces și produs, care doar îmbinându-se vor reuși să formeze un individ pregătit pentru societate, din toate punctele de vedere. În creșterea sa, ambii pioni trebuie să dea dovadă de tact pedagogic. Un copil se formează doar prin colaborarea și cooperarea celor două mici „societăți”, deoarece acesta are nevoie de îndrumare și sprijin atât în mediul educațional, cât și în afara acestuia.

Familia și școala trebuie să împartă responsabilitățile în educarea copiilor. Ambii au un rol fundamental în dezvoltarea integrală a copilului. Colaborarea familiei cu grădinița/școala are o importanță majoră, cu efecte pozitive asupra elevilor, părinților, profesorilor, școlii și comunității. Între familie și școală trebuie să existe o comunicare foarte strânsă. Dacă un profesor vrea să educe, trebuie să colaboreze cu părinții, pentru ca efortul pe care îl realizează la clasă să aibă continuitate și în restul zilei.

Pentru a duce la bun sfârșit o educație integrală este necesar să existe canale de comunicație și acțiuni ale familiei cu școala, doar așa se produce dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copiilor, în cele mai bune condiții. Colaborarea familiei cu școala/grădinița dezvoltă copiii impresia că, deși se află în două spații diferite, ele sunt complementare. Participarea activă a părinților în viața școlară a copiilor se materializează printr-o mai bună autostimă a copiilor, un randament școlar mai bun, relații și atitudini pozitive ale părinților despre școală.

Parteneriatul grădiniță – familie are o importanță deosebită în dezvoltarea fizică și psihică a preșcolarilor, în educația lor. Acesta se impune a fi realizat încă de la vârsta preșcolară, întrucât avantajele sunt divese și constructive în egală măsură pentru părinți și preșcolari cât și pentru cadrele didactice. Familia în speță părinții trebuie să cunoască mediul în care copiii învață, acționează, interacționează, se joacă cât și comportamentul acestora, pentru a se putea înlătura eventualele probleme care vor apărea. Cu cât cunosc mai bine activitatea desfășurată în grădinița de copii lor cu atât și siguranța că preșcolarii au parte de cea mai bună educație survine încă de la început.

Modalitățile de colaborare între grădiniță-familie sunt multiple iar disponibilitatea celor din urmă trebuie a fi stimulată. Dintre acestea enumăr următoarele: vizitarea grădiniței, comitetul de părinți, convorbirile cu părinții, expoziții de lucrări, orele de consiliere individuale, serbările, activitățile demonstrative, activitățile extrașcolare.

Vizitarea unității de învățământ constituie un prim pas în cunoașterea mediului educațional în care preșcolarii își vor petrece o bună parte din zi. Aceasta se poate realiza fie individual, fie în cadru organizat precum Ziua porților deschise unde vor observa sălile de grupa, cadrele didactice, locul de servire a mesei dar și câte ceva din programul grădiniței.

Organizarea unor expoziții cu lucrări realizate de copii, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. La panoul grupei se expun lucrările tuturor copiilor indiferent de aportul lor adus la ilustrarea temei respective, fișe de evaluare, lucrări plastice și practice.

Un alt mijloc eficient de colaborare între grădinița și familie sunt *convorbirile cu familia*. Asemenea convorbiri au loc spontan ori de câte ori se ivește prilejul, sau organizat, din inițiativa educatoarei sau a părinților. Avantajul lor constă în posibilitățile pe care ni le oferă de a analiza diferite situații concrete și de a ajunge la un consens asupra măsurilor ce se vor întreprinde în continuare. Educatoarea are prilejul să cunoască mai bine copilul prin intermediul părinților, să-i cunoască pe aceștia din perspectiva calității pe care o au.

Ascultând, în cadrul *orelor de consiliere individuală*, educatorii pot afla lucruri semnificative și necesare în procesul educațional, despre cultura și valorile fiecărei familii. Dincolo de toate acestea, părintele va avea sentimentul de respect pentru el și istoria sa, va căpăta încredere în specialiștii din educația timpurie și va afla informații despre alte experiențe de viață cu copilul, asemănătoare cu ale lui.

Întrunirile părinților fie în cadrul ședințelor cu părinții, a comitetelor de părinți sau asociațiilor de părinți sunt un prilej de cunoaștere, de informare, de participare la planificarea și rezolvarea diferitelor probleme organizatorice. Cadrul didactic solicită acestora și îi încurajează să participe activ în

planificarea activităților extrașcolare cât și să-și ofere serviciile în cazul în care au posibilitatea de a ajuta în diferite aspecte.

Activitățile demonstrative reprezintă un alt prilej în care părinții pot participa împreună cu copilul la confecționarea diferitelor obiecte, redarea unei teme plastice, participarea la diferite întreceri sportive stimulând încrederea în sine, lucru în echipă.

Serbările reprezintă modalitatea prin care părinții își pot evalua rezultatele copiilor atât individual cât și la nivel de grupă. Ei sunt implicați în amenajarea grupei, decorare, confecționare. Ele sunt benefice preșcolarilor întrucât oferă posibilitatea ca aceștia să-și depășească frica, să capete încredere în ei prin participarea activă la program evitându-se astfel blocajele psihice.

Prin urmare, parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților din grădiniță, duc la formarea copilului pentru viața de adult.

BIBLIOGRAFIE:

Băran-Pescaru, A., 2004. *Parteneriat în educație, familie-școală-comunitate*. București: Editura Aramis Print;

<https://edict.ro/implicarea-parintilor-in-activitatile-scolare-si-extrascolare/>

Dumitriu, L. E., 2014. *De ce nu ascultă copiii. Consiliere pentru părinți și educatori*. București: Univers enciclopedic junior;

Vrășmaș, E. A., 2002. *Consilierea și educația părinților*. București: Editura Aramis

EDUCAREA COPILUL ȘI PROVOCĂRILE LUMII CONTEMPORANE

PROF. CHIRICA MIHAELA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN CEL MARE” BACĂU

Unul dintre elementele definitorii ale societății contemporane este schimbarea. Educația caută soluții și rezolvări la aceste probleme prin acțiuni specifice de prevenire. Neatingerea scopului dorit determină situația de criză. Prin situația de criză se înțelege decalajul dintre rezultatele învățământului și așteptările societății. Iată, care sunt soluțiile specifice și generale găsite de Nicola Ion, în lucrarea *Pedagogie*.

Mai mulți specialiști din domeniul științelor educației, analizează toate aspectele care privesc îmbunătățirea metodelor de predare din învățământ. Astfel, se oferă cadrelor didactice o metodologie modernă, pentru formarea copiilor și pregătirea lor.

Experții în arta educației încercă să promoveze noi sisteme de reforme în învățământ, în ideea realizării unui învățământ modern. Educația permanentă urmărește formarea și perfecționarea personalității omului pe parcursul întregii vieți. Realizarea unei educații permanente impune colaborarea interdisciplinară a mai multor domenii: Astfel, procesul educațional face asociere între școală și totalitatea experienței de viață și a activităților umane, de maturizarea sentimentelor, de puterea imaginației și capacitățile intelectuale, de curiozitatea și sentimentul responsabilității pentru opinii și acțiuni în activitatea socială. În educația permanentă, cărțile nu mai constituie singurul instrument al educației. Teatrul, radioul, televizorul, cinematograful, calculatorul sunt din ce în ce mai utilizate.

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să-l îngreuneze, folosit pentru dezvoltarea competențelor de comunicare și de studiu individual, pentru informații, pentru tehnoredactarea unor referate, permite înțelegerea materiei într-un timp mai scurt și o abordare diferențiată a noțiunilor în funcție de nivelul fiecărui elev. Astfel, se reduce timpul necesar prelucrării datelor experimentale în favoarea unor activități de învățare, astfel dezvoltându-se creativitatea elevilor.

Folosirea calculatorului, fără un scop precis produce efecte negative. Acestea pot duce la plictiseală, monotonie, ineficiența învățării prin neparticiparea unor elevi la lecție, nerealizarea obiectivelor lecției, izolarea elevilor și chiar repulsie față de acest mijloc modern de predare-învățare. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice sau la deteriorarea relațiilor umane. Introducerea softurilor educaționale în lecție trebuie să aibă în vedere “scopurile și obiectivele operaționale, de pregătirea a profesorului în utilizarea calculatorului, de stilul profesorului, de numărul de elevi, de interesul, cunoștințele și abilitățile acestora, de atmosfera din clasă și tipul programelor folosite, de timpul cât se integrează softul în lecție, de sincronizarea explicațiilor cu secvențele utilizate, de metodele de evaluare, de fișele de lucru elaborate.” Folosirea calculatorului are un scop precis “achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție.”

Este bine cunoscut faptul că o școală nu poate fi mai bună decât realitatea care a produs-o și pe care o servește; o școală mai bună, cu rezultate educative superioare, se poate organiza numai într-o societate care acționează lucid, prin contribuția membrilor ei, la propria sa perfecționare. „Educația”, spune B. Schwartz, „mai mult ca oricare alt domeniu, reclamă o reflecție pe termen lung”. O astfel de reflecție este însă sterilă dacă nu se realizează în condițiile unor preocupări mai largi privind dezvoltarea societății. Întrucât pentru un viitor mai îndepărtat nu se pot stabili toate dimensiunile, cercetătorii din pedagogia prospectivă aspiră doar spre depistarea a ceea ce *s-ar putea întâmpla* și nu spre ceea ce *se va întâmpla* (Torsten Husen).

Una din cele mai realiste imagini ale educației în deceniile viitoare o întâlnim în scrierile teoreticianului suedez Torsten Husen, preocupat în mod deosebit de problemele de pedagogie prospectivă. După opinia sa, viitorul educației ar putea avea următoarele note caracteristice:

1. educația școlară nu poate asigura în totalitate pregătirea pentru întreaga viață, aici fiind vorba despre educația;
2. ea își va pune amprenta asupra majorității funcțiilor vitale;
3. va fi accesibilă unui număr din ce în ce mai mare de oameni (care vor putea studia acasă și la locul de muncă prin mijlocirea „centrelor multi-media” și a computerelor);
4. în aceste condiții, educația de tip școlar va pune accent sporit pe activitățile formative.

În ceea ce privește educația copilului în viitor nu se cer unele precizări vizând „dezvoltarea personalității”, ci a dezvoltării rațiunii. Realizările din domeniul științei și tehnicii determină dezvoltarea rațiunii, fără a se neglija însă cultivarea sensibilității.

În problema relațiilor dintre dezvoltare și informare, așa cum a rezultat din prezentarea diverselor teorii, se înclină masiv către un învățământ care, fără a neglija aspectul, creează condiții pentru dezvoltare. Semnalarea „decalajului uman”, ca distanță între complexitatea crescândă a problemelor lumii contemporane și dezvoltarea ce rămâne în urmă, a propriilor noastre capacități, constituie un motiv în plus pentru orientarea școlii spre o modalitate de învățare adecvată specificului acestor decenii.

Din punct de vedere educațional, este foarte important de subliniat cum calculatoarele „forțează utilizarea unor gânduri și raționamente formale de un tip special”. Astfel, gândirea utilizatorului este redusă la ceea ce poate fi interpretat de mașină. Educația trebuie să aibă cel mai înalt obiectiv „dezvoltarea înceată a capacității de gândire logică și obiectivă, astfel încât să devină liberă și creativă la vârsta adultă.”

Copilul care utilizează internetul nu are nici o restricție, mai rar întâlnindu-se părinții care utilizează așa-numitele porole care împiedică accesul la multitudinea de locații. De aceea, părinții ar trebui împreună cu școala și Biserica – factorii educaționali ai copilului, să-l determine să limiteze utilizarea televizorului, calculatorului, a jocurilor, a internetului.

Ideea unui învățământ dominat de metodele expositiv-euristice (experimentare, problematizare, descoperire) a câștigat tot mai mult teren. E posibil în viitor să se generalizeze învățarea asistată de calculator, astfel putându-se valorifica la maximum avantajele pe care acesta le are.

Cartea – atât de plină de interes a lui J. J. Servan-Schreiber *Sfidarea mondială*, prevede că în societatea informatizată care va lua locul societății industriale, calculatoarele să pătrundă adânc în domeniul învățământului, permițând o accentuare a instrucției individualizate; o astfel de individualizare, la rândul ei, va favoriza dezvoltarea aptitudinilor fiecăruia, după cum societatea informatizată va asigura cea mai bună utilizare a acestor aptitudini.

Gheorghe Virgiliu afirmă: ”Cred că nu există loc pentru televiziune publică și jocuri electronice în educație. Eșecul predării audio-vizuale a fost arătat foarte clar în cazul televizorului... Niciodată nu am găsit vreo statistică din care să rezulte ce și cât s-a învățat prin intermediul acestor programe. După cum s-a văzut, televiziunea nu este un mediu educațional, nici măcar unul informativ, ci unul de condiționare. Admit utilizarea materialelor video, în licee, pentru a arăta scurte demonstrații, însoțite de discuții.” El compară mai departe cele trei mijloace electronice: jocul electronic care dă iluzia acțiunii, televizorul dă iluzia simțirii, dar este un sentiment ireal, computerele care dau iluzia activității de gândire. și ca o concluzie vorbește de reducerea ființei umane. În ideea sa, așa lucrează cele trei sisteme asupra celor trei simțiri ale omului: rațiunea, voința și simțirea.

	Gândirea	Simțirea	Voința (acțiunile)
TV	reduce	stimulează, dar din exterior, nereală	Automatizează, mecanicizează
jocuri electronice	elimină	stimulează, dar sentimentele de competiție și provocare	stimulează, dar voința de depășire a unei provocări
Calculatorul	stimulează, dar gândirea logico-simbolică, tip mașină	stimulează, dar sentimentul unei provocări	Mecanicizează mișcările, concentrare pe gândirea tip

Școala viitorului nu trebuie să fie una mai tehnică, ci una mai umană. Ar trebui să-i învețe pe copii la timpul potrivit să înțeleagă mașinile și să le stăpânească. Ar trebui să predea utilizarea tehnologiei acolo unde este folositoare, să ridice ființa umană, plasând-o deci la locul potrivit ei și nu să o degradeze. Numai prin educație putem răsturna prezenta dominație a mașinilor asupra ființelor umane, care devin sclavii lor, în loc de stăpânii lor.

În contextul transformărilor socio-politice și economice contemporane, Ortodoxia trebuie să se pronunțe alături de celelalte confesiuni, privitor la modalitatea de reacție a omului în fața diverselor consecințe de ordin moral și spiritual ale acestor mutații contemporane. Există foarte multe activități de

colaborare, de consultare și de formulare de reacții comune la problemele lumii contemporane în cadrul plan-ortodox. Ortodoxia nu pledează pentru dezinteresarea omului credincios față de problemele care-l înconjoară. Anumite dimensiuni ale acestor probleme fac, ele însele, parte dintr-un registru al chestiunilor care trebuie să stea în câmpul preocupărilor misionare ale Ortodoxiei contemporane. Provocarile lumii contemporane se convertesc de cele mai multe ori și în provocări la adresa fenomenului educațional. Spațiul cultural și educațional românesc dezvoltă o serie de particularități în relație directă. Una dintre acestea o constituie și ceea ce sistemul de învățământ românesc a consacrat și înnobilit prin tradiția terminologiei și a practicii: învățământul preșcolar. Rodul conlucrării mai multor specialiști din domeniul științelor educației, se analizează în detaliu toate aspectele care privesc îmbunătățirea metodelor de predare din învățământ. Astfel, se oferă cadrelor didactice o metodologie modernă, necesară pentru a stabili continuitatea formării copiilor și pregătirea lor pentru învățământul din școală.

BIBLIOGRAFIE

Botkin W. James, Mahdi Elmandjra, Malița Mircea, *Orizontul fără limite al învățării. Lichidarea decalajului uman*, Editura Politică, București, 1981, p. 30-31

Husen Torsten, *Tendențe actuale și perspectiva de viitor a educației, Educația în anul 2000-The School incuestion*, Oxford University Press, 1979, p. 57.

Jean Paul WILLAIME, *La secularization contemporanie du croire*, in Leila BABES (ed.), *Les nouvelles manieres de croire: judaisme, christianisme, islam, nouvelles religiosites*, Paris, Les Editions de l'Atelier, 1996, p. 53.

Nicola, I., *Pedagogie*, E. D. P., București, 1992, p. 67, 91, 92

Oliver Clement, *Ortodoxie, cultură, istorie*, în rev. „Studii teologice”, seria a II-a, anul XLVI, NR. 4 – 6 iulie decembrie, 1994, p. 93. op. cit., p. 122.

Schwartz, *Educația mâine*, traducere de Leonard Gavrilu, Editura Didactică și pedagogică, București, 1976, p. 28.

Stanciu, Gh. Ion, *Școala și doctrinele pedagogice în sec. XX*, Editura Institutul European, Iași, 2006, P. 164

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR DORINA-MARIANA CHIRIȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 22 GALAȚI**

Educația în familie este foarte importantă deoarece este prima și cea mai influentă formă de educație pe care o primesc copiii. Părinții și familia au un rol crucial în dezvoltarea copiilor întrucât aceștia sunt modelele lor principale și îi învață cum să interacționeze cu lumea înconjurătoare.

În familie copiii învață valorile fundamentale, cum ar fi onestitatea, responsabilitatea și compasiunea de la părinți și membrii familiei. Aceste valori le vor fi utile pe tot parcursul vieții. Tot în familie copiii învață cum să își organizeze timpul și să își stabilească obiective, abilități esențiale pentru succesul pe termen lung în viață.

Comunicarea este cheia succesului în relațiile interpersonale și în mediul de lucru. Familia este mediul în care copilul învață să comunice deschis și să asculte, să își dezvolte o stimă de sine sănătoasă. Părinții sunt cei care oferă sprijin emoțional și încurajare, astfel încât copiii să se simtă bine în propria piele. În familie, copiii învață despre reguli și responsabilități și înțeleg că acțiunile lor au consecințe. Această învățare poate fi aplicată și în alte aspecte ale vieții, cum ar fi în mediul de lucru sau în comunitate. Educația în familie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor și pentru pregătirea lor pentru viitor. Este important ca părinții să ofere un exemplu pozitiv și sprijinul necesar pentru a asigura succesul copiilor lor.

Educația în familie reprezintă procesul prin care părinții își învață copiii cum să interacționeze cu ceilalți și cum să se dezvolte ca persoane. Acest proces începe încă de la naștere și continuă pe tot parcursul vieții copilului.

Părinții sunt primele și cele mai importante modele de comportament pentru copiii lor. Educația în familie se referă la procesul prin care părinții își învață copiii cum să se comporte și să funcționeze în societate, le transmit valori și principii morale și le oferă informații și abilități necesare pentru a reuși în viață. Această formă de educație este extrem de importantă, deoarece părinții și familiile sunt primele și cele mai importante influențe în viața copiilor lor.

Educația în familie poate include o varietate de activități, cum ar fi cititul împreună, jocurile educaționale, discuțiile despre valorile și principiile morale, învățarea abilităților de comunicare și gestionare a emoțiilor, precum și dezvoltarea abilităților practice, cum ar fi gătitul sau repararea lucrurilor.

Deși educația în familie este importantă, trebuie spus că părinții și bunicii nu sunt singurele surse de informații și educație pentru copii. Școlile și comunitățile pot oferi, de asemenea, o varietate de oportunități educaționale care pot completa educația în familie.

Însă responsabilitatea părinților în ceea ce privește educația copiilor lor este foarte importantă și nu trebuie subestimată. Există o serie de lucruri pe care părinții le pot face pentru a asigura succesul școlar al copiilor lor, precum asigurarea unei bune comunicări cu profesorii, participarea la întâlnirile cu părinții, alocarea timpului necesar pentru a ajuta copiii să-și facă temele și să studieze, alegerea unei școli potrivite pentru copii, încurajarea unui stil de viață sănătos și multe altele.

Părinții ar trebui să aibă o comunicare deschisă și transparentă cu profesorii copiilor lor pentru a putea afla mai multe despre progresul acestora și pentru a putea interveni în cazul în care apare o problemă, ar trebui să participe la întâlnirile cu părinții organizate de școală pentru a afla mai multe despre modul în care copiii lor se descurcă la școală și pentru a discuta cu profesorii despre orice probleme care pot fi întâmpinate.

De asemenea, este important ca părinții să-și încurajeze copiii să-și facă temele și să studieze regulat și să ofere sprijinul necesar în acest sens. Alegerea unei școli care se potrivește cu nevoile și interesele copiilor lor este fără îndoială un pas extrem de important.

Este datoria părinților să-și încurajeze copiii să aibă un stil de viață sănătos, inclusiv o dietă echilibrată, exerciții fizice și somn adecvat, astfel încât să poată fi mai bine pregătiți pentru a învăța la școală.

În general, responsabilitatea părinților în ceea ce privește școala este de a asigura că copiii lor primesc educația potrivită și sprijinul necesar pentru a-și dezvolta potențialul maxim. Acest lucru poate

include nu numai încurajarea și sprijinul la studiu, ci și asigurarea unui mediu sigur și sănătos pentru copiii lor și dezvoltarea unor relații bune cu profesorii și personalul școlii.

Cu toate acestea, educația în familie poate fi influențată negativ de anumite factori, cum ar fi stresul, problemele financiare sau de sănătate ale părinților. Alți factori care pot influența negativ educația copilului în familie pot lua forma abuzului, neglijării, lipsei de comunicare, consum de alcool sau conflict conjugal.

Există situații în care unul sau ambii părinți neglijează nevoile copilului, iar acest lucru poate afecta negativ educația acestuia. De asemenea, dacă există un conflict intens între părinți sau dacă aceștia sunt separați sau divorțați, copilul este cel care suferă. Lipsa comunicării sau comunicarea defectuoasă cu copilul poate face ca acesta să aibă dificultăți în înțelegerea valorilor și atitudinilor familiei.

Acești factori pot afecta grav educația copilului și pot avea un impact negativ asupra dezvoltării sale. Este important ca părinții să fie conștienți de acești factori și să încerce să găsească soluții pentru a depăși problemele care ar putea afecta educația copilului.

Implicarea activă a părinților în educația copiilor lor poate duce la o mai bună dezvoltare a acestora și la o mai mare șansă de succes în viață. Prin urmare, este important ca părinții să recunoască și să își asume responsabilitatea lor în educarea copiilor lor.

Bibliografie:

1. *Cucoș, C. - Educația - Reîntemeieri, dinamici, prefigurări, Editura Policrom, Iași, 2017;*
2. *Tough, P. - Secretul succesului - De ce unii copii vor reuși în viață, iar alții vor eșua, Editura Litera, București, 2019.*

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. CHIRIȚĂ OANA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 28, PLOIEȘTI**

Parteneriatul educațional, cuvânt cheie al pedagogiei contemporane, reprezintă o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului -educațional. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și evaluarea în educație să fie realizate în cooperarea și colaborarea dintre instituții influente și agenți educaționali.

Parteneriatul în educație definește o realitate pedagogică dezvoltată la nivelul sistemelor postmoderne de învățământ, care angajează o structură de funcționare a școlii cu caracter deschis spre: organizațiile de tip nonformal - cluburi, tabere, excursii ale elevilor; actorii sociali - agenți economici, organizații culturale, artistice, sportive; factorii comunitari - familia și comunitățile locale.

Învățământul preșcolar urmărește abordarea integrală a copilului și a educației sale, implicarea familiei și a comunității în educația copilului, dezvoltarea politicilor educative de responsabilizare precum și dezvoltarea organismelor societății civile care să promoveze alternative educaționale specific vârstei de 0-3 ani și 3-6/7 ani. Pentru realizarea acestor obiective este necesar ca societatea să conștientizeze și să respecte drepturile copiilor, să schimbe mentalitățile, să ajute la formarea unor relații de tip copil - familie - comunitate - grădiniță.

Datorită evoluției rapide din viața socială de azi, modificarea statutului familiei și al soților, rolul grădiniței este mai mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a modului în care se face adaptarea acestora la un mediu instituțional complet necunoscut și adeseori străin. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în favoarea copiilor, iar acest schimb continuu de informații a căpătat denumirea generică de Parteneriat Educațional, un efort comun al cadrelor didactice, părinților și comunității orientat și centrat pe nevoile, aspirațiile și dorințele individului aflat în plin proces de descoperire și formare a sinelui.

Școala, instituția care își propune să sprijine inițierea și dezvoltarea personalității individului într-un mod organizat și planificat, a simțit din ce în ce mai mult nevoia de a realiza un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care copilul crește, însăși recunoașterea acestei nevoi conducând la conturarea ideii de comunicare permanentă, de cooperare și colaborarea în favoarea acestuia.

Famiiliile trimit copiii la grădiniță, acolo unde speră ca ei să dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Grădinițele preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun ca le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și învăța. Cercul acesta, în care casa și grădinița își împart acțiunea asupra capacităților copiilor, este unul ce a fost considerat centrul dezvoltării, al dezbaterilor și al obținerii informațiilor de orice natură. Majoritatea instituțiilor educaționale are un grup formal de legătură grădiniță- familie, fie că este comitetul de părinți, consiliul școlii sau „camera părinților”, în unele state, dar toți lucrează pentru a crea o punte între familie și sistemul de învățământ.

Ce înseamnă de fapt implicarea familiei în educație? Presupune o mulțime de activități. Unii părinți și unele familii poate că au timp să se implice în mai multe moduri, alții doar în una sau două activități. Dar, indiferent de nivelul de implicare, dacă părinții se angajează și rămân implicați, diferențele se observă. Când se vorbește de parteneriat grădiniță- familie, adesea grădinița se așteaptă ca părinții să acționeze singuri. Dezvoltarea parteneriatelor eficiente cu familiile solicită tuturor celor din conducerea instituției de învățământ (administratori, educatori) să creeze un mediu școlar, care să-i întâmpine deschis pe părinți și să-i încurajeze să întrebe, să-și exprime îngrijorările, precum și să participe în mod adecvat la luarea deciziilor.

Prin urmare, familia este mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, fiind primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social, ea este ținta primordială a parteneriatului grădiniță - familie prin prisma importanței covârșitoare asupra învățării pentru că, însăși integrarea în relațiile sociale se produce la nivelul relațiilor de familie, ca mai apoi să depășească granițele acesteia pășind spre primul nivel de instituționalizare. Iată de ce modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul socio-cultural al acesteia sunt extrem de importante la momentul înscrierii în grădiniță, copilul apropiindu-și societatea într-o formă în care sentimentele dau siguranță și încredere în forțele proprii.

Bibliografie:

Boca, Cristiana. (coord.). (2009) Nicolae Irinela, Secieru Ana, Ștefănescu Doina - Olga, Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea Educația 2000+

Bonchiș, Elena. (2011). Familia și rolul ei în educarea copilului. Iași, Editura Polirom

Dumitrana, Magdalena. (2000). Copilul, familia și grădinița. București, Editura Compania

THE IMPORTANCE OF EDUCATION IN SCHOOLS AND FAMILIES

PROF. CHIȘ MARTA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 PETROȘANI, JUD. HUNEDOARA

I could start my paper by talking about my life with my family. They are the most important people to me because they have helped me to grow and to become who I am throughout the years. They have given me many of the things that I have needed to develop as a person and even today, they still provide me with support so that I can become someone great in the future. No matter what I choose to do in the future, I know they will always be by my side to help me through all the good and bad situations that I encounter. I have one younger sister to whom I would give my life if it came down to it. I wouldn't be the person I am today without her.

My parents have provided me with all the basic needs like food, clothes, making sure I am healthy, a place to live, and above all, love and support. Of all the values my family has instilled in me, perhaps the most important one is that of education. My parents have always told me that I can be whomever I want to be, that I should set my goals high, and that I should never give up.

Education is an important tool which is very useful in everybody's life. Education is what differentiates us from other living beings on earth. It makes man the smartest creature on earth. It empowers humans and gets them ready to face challenges of life efficiently. With that being said, education still remains a luxury and not a necessity in our country.

Educational awareness needs to be spread through the country to make education accessible. But, this remains incomplete without first analyzing the importance of education. Only when the people realize what significance it holds, can they consider it a necessity for a good life. In this essay on Education, we will see the importance of education and how it is a doorway to success.

Education is the most significant tool in eliminating poverty and unemployment. Moreover, it enhances the commercial scenario and benefits the country overall. So, the higher the level of education in a country, the better the chances of development are.

In addition, this education also benefits an individual in various ways. It helps a person take a better and informed decision with the use of their knowledge. This increases the success rate of a person in life.

Subsequently, education is also responsible for providing with an enhanced lifestyle. It gives you career opportunities that can increase your quality of life.

Similarly, education also helps in making a person independent. When one is educated enough, they won't have to depend on anyone else for their livelihood. They will be self-sufficient to earn for themselves and lead a good life.

Above all, education also enhances the self-confidence of a person and makes them certain of things in life. When we talk from the countries viewpoint, even then education plays a significant role. Educated people vote for the better candidate of the country. This ensures the development and growth of a nation.

Education makes a person right thinker and an able decision-maker. And this can only be achieved by education which acquaints a person with knowledge of world around him and beyond, teaches him to reason and acquaints him with history, so that a person can be a better judge of the present.

Without education, man is like one who is confined to closed room with no place to exit or entry and completely shut from the outside world. But education lends man into the open world. An uneducated person cannot read and write and hence he is closed to all the knowledge and wisdom he can gain through books and other mediums. Uneducated or less educated have less opportunity to live a life of their choice.

A person that gets education will be more open to the avenues for life of his choice. An educated person will be a better citizen and an able decision-maker. This is the reason why people always prefer an educated or more educated person over an uneducated or less educated person for employment purposes even to do a job which does not require much of education, like a office attendant or a domestic help.

Each person has different level of understanding and learning but education sharpens and enhances them.

Thus, importance of education can never be undermined. All over the world people agree that education is the key to a healthy mind and a successful life.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: CHIVARI IOANA FLORICA GRĂDINIȚA CU PROGRAM SĂPTĂMÂNAL „FLOAREA DE LOTUS”, ODOREU JUD. SATU MARE

Educația este un proces complex și continuu care începe în familie și continuă în școală, oferind oportunități pentru dezvoltarea personală, socială și profesională a indivizilor. Atât educația în familie, cât și cea la școală sunt importante în asigurarea succesului pe termen lung al individului și societății în ansamblu.

Educația este un proces continuu de învățare și dezvoltare care începe în familie și continuă în școală și în viața de adult. Atât educația în familie, cât și educația la școală joacă un rol crucial în formarea caracterului, a personalității și a valorilor individului, precum și în dezvoltarea abilităților și competențelor necesare pentru a face față provocărilor vieții.

Educația în familie este primul contact pe care îl au copiii cu lumea și reprezintă baza formării personalității lor. Părinții joacă un rol crucial în educarea copiilor, prin încurajarea lor să exploreze lumea înconjurătoare, să se dezvolte și să își dezvolte abilitățile sociale. În plus, educația în familie poate ajuta copiii să dezvolte valori și atitudini pozitive, cum ar fi onestitatea, respectul și responsabilitatea, care vor fi esențiale în viața lor de adult.

Educația în familie este prima formă de educație pe care o primește un copil și are o mare importanță în formarea sa ca individ. În familie, copiii învață valorile fundamentale precum respectul, responsabilitatea, empatia și bunătatea. De asemenea, învață despre cultura și tradițiile familiei lor și despre cum să-și dezvolte relațiile interpersonale.

În ceea ce privește educația la școală, aceasta oferă elevilor oportunități de a-și dezvolta abilitățile academice și de a se pregăti pentru o carieră viitoare. Învățământul oferit la școală poate ajuta elevii să înțeleagă subiecte complexe, precum matematica, știința sau istoria, și să dezvolte abilitățile de comunicare, colaborare și rezolvare a problemelor.

În același timp, educația la școală oferă o gamă largă de oportunități pentru dezvoltarea competențelor și abilităților. În școală, copiii învață să citească și să scrie, să rezolve probleme matematice, să gândească logic și să fie creativi. De asemenea, școala oferă oportunități pentru dezvoltarea socială și emoțională a copiilor prin interacțiunea cu colegii și prin implicarea în activități extracurriculare.

În plus, educația la școală poate contribui la dezvoltarea abilităților sociale ale elevilor. Participarea la activități extracurriculare, cum ar fi sportul sau teatrul, poate ajuta elevii să-și dezvolte abilitățile sociale, să învețe să colaboreze și să lucreze în echipă.

În plus, educația în familie și la școală contribuie la dezvoltarea capacității de învățare pe tot parcursul vieții. Această capacitate este crucială într-o lume care se schimbă rapid și în care este nevoie să învățăm constant noi abilități și competențe.

Este important de menționat că educația nu se oprește la terminarea școlii. Educația continuă și în viața de adult, prin experiențele și provocările cu care ne confruntăm zi de zi. Prin urmare, educația în familie și la școală pregătește indivizii pentru a face față provocărilor vieții și pentru a continua să învețe pe tot parcursul vieții.

Așadar, educația în familie și la școală sunt esențiale pentru dezvoltarea personală și profesională a individului. Educația în familie oferă o bază solidă de valori și relații interpersonale, în timp ce educația la școală contribuie la dezvoltarea competențelor și abilităților necesare pentru a face față provocărilor vieții. Prin pregătirea indivizilor să învețe pe tot parcursul vieții, educația îi pregătește pentru a deveni membri activi și responsabili ai societății.

În concluzie, educația în familie și la școală sunt esențiale pentru dezvoltarea personală, socială și profesională a indivizilor. Prin educarea copiilor și tinerilor, se pot dezvolta abilitățile necesare pentru a reuși în viață și pentru a contribui la societate. Este important ca părinții, profesorii și comunitatea să colaboreze pentru a asigura o educație de calitate, care să ofere oportunități egale tuturor elevilor.

STAREA DE BINE LA COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIVU LAURA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CEFA

Starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine. Este un lucru valabil și pentru locul în care un copil își petrece o foarte mare parte din timp: școala.

Copiii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu toate aspectele sociale, fizice și emoționale. Starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a-și atinge întregul potențial școlar. Calitatea relațiilor pe care le au copiii între ei, pe care le au cu adulții, precum și calitatea mediului de învățare, influențează fundamental progresele lor școlare.

Școala, la rândul său, poate contribui la promovarea bunăstării copiilor și, în același timp, este instituția care poate detecta, în faze incipiente, apariția factorilor ce pun în pericol bunăstarea. Școala este cadrul în care copilul învață despre relațiile sociale dincolo de familie și de comunitatea locală. Unele definiții ale bunăstării includ referiri la nevoia de educație, de aici importanța recunoscută a școlii cu toate componentele sale în asigurarea bunăstării copiilor.

A fost demonstrat faptul că mediul fizic, social și emoțional în care personalul și elevii petrec o mare parte din fiecare zi, poate afecta sănătatea lor fizică, emoțională și mentală și starea de bine, precum și rata abandonului școlar.

Școala trebuie să reprezinte un mediu prietenos și sigur de muncă și joacă. Rolul profesorului include grija pentru bunăstarea psihică a elevilor.

Implicarea părinților în activitățile școlare este un pilon esențial al școlilor care promovează sănătatea și atmosfera prietenoasă. O funcție importantă a sistemului de învățământ este să ofere asistență familiilor pentru a-și ajuta copiii să devină membri productivi și stabili din punct de vedere emoțional și social ai comunității.

De asemenea, profesorii trebuie să realizeze că o componentă importantă a bunăstării emoționale și sociale a unei persoane este sentimentul acceptării ei așa cum este. Sentimentul excluderii sau inegalității este dăunător pentru stima de sine și demnitate. Elevii care sunt tratați ca egali și cred în șansa lor de a avea succes ca oricare altă persoană, nu au numai o probabilitate mai mare de a-și atinge potențialul intelectual, dar își vor prețui școala pentru mediul prietenos și de susținere, vor fi mai toleranți cu cei care sunt „diferiți”.

Orele în care elevii sunt sprijiniți în dezvoltarea lor socio-emoțională au o contribuție majoră în ceea ce privește bunăstarea psihică. Ei învață despre emoții și valența lor, despre importanța emoțiilor în viața lor, dar și despre modul în care pot să gestioneze emoțiile în moduri adaptive. Toate disciplinele oferă elevilor șansa de a învăța despre muncă și realizare, despre stabilirea de scopuri și efortul și motivația de a le atinge. Atunci când evaluarea formală recunoaște progresul, meritul, efortul elevului acesta ajută la construirea unei relații de încredere și de respect reciproc între elev și profesor. În schimb când copilul ajunge să se simtă lipsit de valoare și incompetent, iar relația cu profesorii și ceilalți colegi este afectată în consecință, se poate vorbi de un impact negativ asupra bunăstării copilului.

Curriculum ascuns face referire la ethosul școlii, în general, dar și al fiecărei clase, în mod particular. Aici sunt incluse aspecte precum seturi de așteptări cu privire la conduita elevilor și a profesorilor, reguli nescrise cu privire la relațiile profesor – elev și elev – elev, valori promovate de școală. Poate cel mai important mesaj transmis prin curriculum ascuns este cel legat de gestionarea relațiilor copil – copil. Setul de reguli interne, de măsuri, alocarea de resurse umane și materiale în privința combaterii bullying-ului, a discriminării, respectiv de promovare a incluziunii și egalitarismului vorbesc de la sine despre sistemul de valori promovat de fiecare școală. Implicarea copiilor în astfel de programe are un impact semnificativ asupra modului în care elevii percep importanța acordată de către școală și de către profesorii dezvoltării armonioase a elevilor, deci, bunăstării lor.

Avantajele unui mediu școlar pozitiv constau în bunăstarea și fericirea, întărirea sentimentului de apartenență și o mai bună calitate a vieții celor implicați în procesul instructiv-educativ. Indirect, poate avea ca rezultat performanțe academice mai bune. De asemenea, poate modifica unele aspecte negative

ale vieții școlare prin reducerea intimidării și hărțuirii, injuriilor și absenteismului școlar. Are potențialul de a diminua teama, anxietatea, depresia și pierderea motivației.

Sentimentele de bunăstare în timpul copilăriei și adolescenței pun temelii solide pentru o bună sănătate la maturitate.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

CHIVU RALUCA ANDREEA GRĂDINIȚA NR. 2 FUNDU OCNEI-OCNIȚA

Educația este un proces împărțit între educatoare și părinți, al cărei obiectiv este formarea copiilor. Colaborarea dintre grădiniță și familie se bazează pe susținerea eforturilor copilului pentru ca acesta să obțină succesul în orice activitate pe care o desfășoară.

În fiecare an realizez un parteneriat cu părinții preșcolarilor pe care îi îndrum, parteneriat denumit “Împreună vom reuși”. Motivul realizării acestui parteneriat este necesitatea menținerii unei colaborări permanente, necesitatea realizării unei legături reale între grădiniță și familie ca parteneri egali în educația copilului. Scopul acestui parteneriat este implicarea și participarea reală a părinților în activitățile educative. Ca obiective majore ale acestui parteneriat aș aminti: formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor; convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului și a grupului în ansamblu; implicarea părinților în atragerea de resurse necesare unei bune desfășurări a actului educațional; crearea unui mediu educativ pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului; achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educarea propriilor copii; implicarea părinților în atragerea și găsierea de resurse materiale și financiare necesare derulării serbării de Crăciun, de sfârșit de an școlar, organizării de excursii școlare.

Grădinița îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Familia este cea care oferă copiilor prima formă de educație și trebuie să fie prima instituție socială, care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Grădinița și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea copiilor.

Odată cu intrarea în grădiniță, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a grădiniței, încărcată de noi exigențe. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și în viața socială.

În activitatea pe care o desfășor împreună cu preșcolarii în fiecare an, am pornit întotdeauna de la punctele forte ale lor și am colaborat cu părinții pentru a afla ce știe fiecare copil, ce poate să facă, ce înclinații are, de ce abilități didactice dispune. Apoi am avut în vedere unde mai trebuie să lucrăm (ce nu știe, ce n-a înțeles, ce nu poate să facă, ce nu ne este îngăduit nouă ca educatori să facem). Este necesară o bună cunoaștere a preșcolarilor și totodată o bună cunoaștere a forțelor proprii.

În domeniul colaborării grădiniță-familie, punctul de plecare este cunoașterea tuturor mediilor cu care copilul intră în contact a familiei, a climatului familial pentru a-l ajuta pe copilul cu care lucrezi să se dezvolte armonios. Activitatea educativă îmbracă și în grădinița noastră o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, vizitele la domiciliu, corespondența cu părinții, implicarea părinților în activitățile grădiniței, activitățile nonformale (excursii, serbări, aniversări), consilierea părinților.

Numărul mare de contacte grădiniță-familie nu asigură neapărat rezultate fructuoase. Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai profitabilă formă de colaborare a educatoarei cu familiile preșcolarilor săi. Pentru educatoare înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și ea din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea complexității fenomenului instructiv-educativ și a poziției pe care o ocupă în acest proces.

Colaborarea cu familia este foarte importantă în desfășurarea activităților educative deoarece îi ajută pe copii să devină beneficiari ai unor servicii educaționale de calitate necesare dezvoltării armonioase a personalității.

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și doresc să fie implicați în luarea deciziilor. Părinții vor să fie la curent cu progresele copilului. Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca: părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor; să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii; părinții să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor; responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoare; părinții să facă parte din comitetele de părinți; să ajute la continuarea programului educativ acasă; să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor; să ia parte, să sprijine activitățile extrașcolare organizate împreună cu educatoare.

În concluzie, familia și grădinița sunt cele care influențează dezvoltarea individului și procesului educativ, de aceea este foarte importantă colaborarea tuturor celor care intervin în procesul de dezvoltare și formare al copilului.

IMPORTANȚA RELAȚIEI FAMILIE-GRĂDINIȚĂ ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CIOBANU ANDREEA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SĂVENI/ GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 4 SĂVENI

„Cea mai importantă învățare în primii ani de viață este oferită de interacțiunea umană. Obiectele și instrumentele de învățare ulterioară nici nu se compară cu aceasta. ”

(T. Berry Brazelton, Stanley I. Greenspan, 2013)

Educația reprezintă procesul complex în care oamenii sunt implicați din primele clipe de viață, imediat după naștere, când se produce contactul inițial, dar fundamental, cu lumea exterioară, cu mediul de viață marcant în devenirea umană. Venirea copiilor pe lume bucură familia, marchează prezentul și viitorul societății. Atât familia, cât și societatea sunt responsabile de creșterea și dezvoltarea copiilor, cu respectarea tuturor drepturilor care li se cuvin: dreptul la viață și dezvoltare, la identitate, la nediscriminare și la participare. În societatea actuală, valoarea copilului este reconsiderată, precum și înțelegerea nevoilor de dezvoltare ale celor mici. Mai mult, s-a schimbat locul copilului în societate, acesta fiind considerat cea mai prețioasă investiție în viitor. Alături de asigurarea sănătății și îngrijirea cu dragoste părintească, educația are un rol primordial în dezvoltarea armonioasă a copilului.

Educația reprezintă un pilon important care contribuie la dezvoltarea fiecărei personalități în a deveni omul disciplinat, cultivat, civilizat, moral, capabil de autoeducație. “Temelia” formării ființei umane se identifică cu educația timpurie, concept consacrat după Conferința Mondială de la Jomtien, Thailanda, din anul 1990, moment în care a fost reconsiderată vârsta de la care copiii trebuie să intre în contact cu fenomenul educațional formal. Din acest punct de vedere se consideră că învățarea începe de la naștere și continuă pe tot parcursul vieții. (Stan, coord., 2016, p. 16) Lumea educațională se construiește în jurul copilului plecând de la copil, fapt care atenționează asupra cunoașterii acestuia și a nevoilor sale întocmai pentru a-i transmite și a-i oferi siguranță, protecție, sprijin și afecțiune în drumul descoperirii pe sine și a lumii din jur. Tot acest proces important și complex de formare și dezvoltare continuă a personalității copilului pentru integrarea optimă în societate se bazează pe schimbul de experiențe, competențe, valori între toți adulții care înconjoară și influențează copilul. (P. R. E. T., 2014, p. 65)

Copilul nu este o materie de modelat, el este o personalitate în devenire și trebuie considerat ca partener în demersul propriei sale formări. Pentru copii, „educatori”, „modele” sunt toți cei mai mari decât ei, cei cu care intră în contact în fiecare zi. Se insistă pe observarea și cunoașterea continuă a copilului, pe respectarea unicității și a individualității acestuia, asigurarea nevoilor de bază și organizarea mediului educațional prin stabilirea unor relații puternice și active, fructuoase între familie, instituțiile specializate în asigurarea educației și comunitatea în ansamblul ei.

Educația implică trei factori importanți: persoanele din jurul copilului cu care acesta interacționează în mod continuu (adulții și ceilalți copii), mediul în care acesta se dezvoltă și simțurile fiecărui copil prin care sunt posibile experiențele. Un copil care simte „educația”, care își formează propriile experiențe bazate pe simțuri și pe interacțiuni senzoriale încă de la vârsta timpurie este un copil care se dezvoltă și emoțional, nu doar intelectual. „Educația din inimă” este un concept care susține acest deziderat de dezvoltare a inteligenței emoționale încă de la cele mai mici vârste pentru a se asigura succesul în școală și mai târziu, în viață. În educația timpurie simțurile sunt cele care oferă informație și care stabilesc o relație emoțională cu actul învățării. (*Senzorial și educația din inimă. Conferința pentru educație timpurie, 2022*)

Activitatea educativă din grădiniță și școală nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative din mediul social, exercitată asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Este necesar ca educația să se manifeste permanent ca o acțiune comună, coerentă, complexă și unitară a familiei cu instituțiile de învățământ, precum și cu alți factori din comunitate. Inițial, se constituie **parteneriatul familie-grădiniță**, educația din familie continuând în cadrul grădiniței, fapt care determină implicit încheierea unui angajament mutual în care părinții vin cu o sursă de informații esențiale despre copil (P. R. E. T., 2014, p. 65), dar și necesitatea de a colabora cu specialiștii din educație pentru a fi îndrumați și consiliați pentru atingerea unui obiectiv comun: dezvoltarea armonioasă și eficientă a copilului. Influența socio-

educațională a familiei este extrem de puternică, familiei revenindu-i obligația de a dezvolta copilului o atitudine pozitivă față de grădiniță/școală, precum și față de învățare, dar și încredere în propriul potențial. Implicarea părinților în educația copiilor nu poate aduce decât beneficii întregului proces de colaborare. Parteneriatul educatori-părinți reglementează, în general, acțiuni dedicate creșterii, dezvoltării, educării și integrării copilului în diverse colectivități din societate, dar se manifestă, mai presus de orice, ca o relație umană, profundă și durabilă. (Cucos, coord., 2009, p. 733) În acest sens, se înscriu în cadrul parteneriatului acțiuni de implicare a părinților și diverse forme de colaborare cu aceștia: ședințe, activități de consiliere, ateliere de lucru, participarea acestora la activitățile din grădiniță, la alte activități extrașcolare, voluntariat, consultații pedagogice individuale sau colective, implicarea în activități gospodărești sau administrative, derularea de activități opționale etc. Implicarea familiei în educație este „unul dintre cei mai puternici predictorii ai dezvoltării copiilor, ai realizării educaționale și ai succesului în școală și în viață.” (Global Family Research Project, 2018, p. 2)

Unul dintre evenimentele marcante ale rolului educației atât în familie, cât și în grădiniță, dar și ale importanței colaborării între cei doi parteneri s-a desfășurat începând cu jumătatea lunii martie 2020 când toate unitățile școlare din România, precum și toți preșcolarii/elevii și toți profesorii, dar și părinții, au fost puși în fața unui fenomen nou în ceea ce înseamnă educația și procesul de învățământ, și anume, școala de la distanță. În contextul unei pandemii care a amenințat existența și bunul mers al comunităților de la nivelul întregului glob, s-au impus guvernamental măsuri de restricție și comportamente adecvate pentru protecția sănătății fiecărui om, fapt care a determinat distanțarea fizică, în primul rând.

Cea mai evidentă și eficientă soluție a fost mutarea cursurilor de învățare și a educației în mediul on-line. „Grădinița de acasă” a fost răspunsul și soluția educației pentru învățământul preșcolar în perioada afectată de pandemie. Pentru a continua activitățile educaționale din grădiniță a fost necesară o unire a forțelor mult mai mare, o comunicare mult mai intensă și o înțelegere interumană mult mai profundă. Pe de o parte unitățile de învățământ au fost nevoite să caute resurse, să adopte reacții imediate pozitive și să dovedească o anumită capacitate administrativă, prin gestionarea eficientă a resurselor și oferirea unei „soluții de avarie” cât mai bună pentru toată lumea, precum asigurarea unui mediu educațional în spațiul on-line de tipul unei platforme educaționale. Educatoarele s-au confruntat cu o **nouă provocare** imensă, dar și dificilă, de a-și practica meseria de profesor, bazată în primul rând pe comunicare și interacțiune, din fața unui ecran. În acest context se vorbește de competențe digitale, de o regândire a modului de desfășurare a activităților și de transmitere a conținuturilor, de creativitate și inovare, de colaborare și comunicare continuă cu preșcolarii, dar mai ales cu părinții acestora, întrucât cei mici nu au vârsta necesară și nu dețin autonomie suficientă pentru a se conecta la dispozitivele necesare învățării (laptop, tabletă, smartphone etc.). Pe de altă parte, preșcolarii și familiile lor s-au confruntat cu nevoia de resurse specifice: unelte digitale și conexiune continuă la internet. De asemenea, părinții au necesitat abilități, disponibilitate, timp, energie, răbdare pentru a deveni „profesori” intermediari pe lângă celelalte responsabilități zilnice. Aceștia au fost nevoiți să se implice mult mai mult în actul educațional, să devină parte activă în acest proces de învățare la distanță și să arate mai multă deschidere și dorință de acțiune, să sacrifice unele aspecte din viața lor (de exemplu, timpul liber, programul/locul de muncă, unele activități/pasiuni personale, investiții în anumite resurse educaționale etc.) pentru a participa cu copiii la activități. Educatoarele trebuie să vină și în sprijinul moral al părinților, oferindu-le nu doar baza materială privind conținuturile de transmis conform curriculumului (precum modele de activități, fișe, texte-suport, sugestii de conținut, resurse educaționale diverse etc.), ci și cuvinte de încurajare, de apreciere a efortului, indicații de adoptare a activității educative, pași de urmat în lucrul cu copilul, sugestii de manieră pedagogică de tratare a unei situații de învățare, dar mai ales mult suport psihologic în ceea ce privește dezvoltarea laturii emoționale și afective a copilului.

În acest context, s-a dovedit **esențială implicarea și deschiderea părinților și a cadrelor didactice** pentru a dovedi că acest mod de învățare și educare poate fi funcțional. Colaborarea creează învățare și generează satisfacția reușitei comune.

Cel mai important aspect al educației este de a se realiza în mod continuu, motiv pentru care chiar și în situații de criză, precum cea reprezentată de pandemie, s-a impus nevoia de adaptare pentru a nu întrerupe activitățile educaționale atât de importante pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Studiile științifice atestă că 60% din structurile mentale ale unui adult se formează în primii 3 ani de viață și din acestea 50% înainte de naștere. La 6 ani copilul are 2/3 din creierul unui adult și are de 5-7 ori mai multe conexiuni între neuroni decât creierul unui copil de 18 luni sau al unui adult. Creierul unui copil de 6-7

ani are o imensă capacitate de a realiza mii și mii de conexiuni dendritice între neuroni. Acest potențial de dezvoltare se finalizează în jurul vârstei de 10-11 ani, când copilul pierde cam 80% din acest volum de conexiuni neuronale. Ceea ce nu este dezvoltat sau nu este utilizat, se pierde ca și capacitate. Din acest punct de vedere, educația ocupă încă o dată primul loc în ceea ce înseamnă dezvoltare globală, formare și pregătire a copilului pentru viață.

O relație familie-grădiniță bazată pe implicare, cooperare, comunicare și deschidere se dovedește a fi benefică pentru toți factorii implicați: pentru copii dezvoltă atitudini pozitive și comportament dezirabil, adaptare și implicare școlară, performanță; în cazul părinților se dezvoltă, de asemenea, o atitudine pozitivă față de grădiniță/școală, dar mai ales relații mult mai bune și mai profunde cu copiii lor; profesorii le crește motivația pentru îmbunătățirea metodelor educative, pentru asigurarea calității în educație, având relații mult mai bune cu familiile copiilor.

Educația definește omul. Educația trebuie să se desfășoare fără pauze, fără întreruperi. Educația poate fi realizată în diferite contexte și medii doar prin implicarea adulților responsabili de creștere și dezvoltarea copiilor. O societate funcțională se construiește pornind de la un sistem de educație de calitate.

Surse bibliografice:

1. Stan, Liliana (coord.), *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Iași, Polirom, 2016;
2. Cucos, Constantin, (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Iași, Polirom, 2009;
3. Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii (P. R. E. T.), *Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar. Modul general pentru personalul grădiniței*, MEN, București, 2014
4. *Global Family Research Project*, Carnegie, New York, 2018
5. *Senzorial și educația din inimă. Conferința de educație timpurie*, First 7. Parents & Educators Coaching, Suceava, 2022
6. *Reperle Fundamentale în Învățarea și Dezvoltarea Timpurie a Copilului de la naștere la 7 ani* (OM NR. 3851/2010);
7. *Educația ne unește. Viziune asupra viitorului educației în România*, Ministerul Educației Naționale, martie 2019

**PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRATĂ
„O ZI CU NICĂ”
GRUPA “MARGARETELOR”- MARE**

EDUC. CIOBANU MARIA -DIANA SI COROPCA OANA

UNITATEA Gradinița PP MAGNOLIA ONEȘTI

GRUPA Mare – „Margaretelor”

TEMĂ ANUALĂ DE STUDIU: Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?

TEMA PROIECTULUI: PRIETENII LUI...NICĂ

CATEGORII DE ACTIVITĂȚI: Educarea limbajului; activitate practică; educație plastică.

TEMA: „O zi cu Nică”

TIPUL DE ACTIVITATE: verificare/ consolidare

MIJLOC DE REALIZARE activitate integrată (DLC+DOS/DEC)

FORMA DE REALIZARE: convorbire(metoda Ce se vede? Ce se aude? Ce se simte?), exercițiul.

SCOPUL ACTIVITĂȚII:

- Exersarea deprinderii de a formula propoziții despre ceea ce văd într-o imagine sau de a răspunde la întrebările adresate;
- Consolidarea deprinderii de a realiza un tablou prin tehnici de lucru dobândite în cadrul activității practice și artistico-plastice;
- Dezvoltarea limbajului prin îmbogățirea și activizarea vocabularului cu expresii și cuvinte din text.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

COGNITIVE:

- să formuleze răspunsuri corecte cu referire la imaginile date;
- să interpreteze un dialog a două personaje din poveștile cunoscute folosind cuvinte și expresii din text
- să creeze un alt fir narativ al povestirilor date;
- să redea tema, utilizând tehnica lipirii într-o ordine dată sau prin desen;
- să utilizeze un limbaj adecvat activităților.

PSIHOMOTORII:

- să utilizeze cu ușurință materialele puse la dispoziție;
- să execute mișcări sugerate de textele cântecelor;

AFECTIVE:

- să exprime sentimente de bucurie, emoție, satisfacție, mulțumire în legătură cu activitatea desfășurată.

STRATEGII DIDACTICE

METODE ȘI PROCEDEE - conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, munca în echipă, metoda GLC, metoda Ce se vede? Ce se aude? Ce se simte?, turul galeriei;

MIJLOACE DIDACTICE- doua imagini sugestive, culori, coșulețe, lipici, simboluri, jetoane, șervețele;

FORME DE ORGANIZARE- frontal, individual, pe grupuri;

METODE DE EVALUARE- aprecierea verbală, autoevaluarea, proba practică.

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru educatia timpurie

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

Evenimentul didactic	Conținutul științific	Strategii didactice	Evaluare
I. Organizarea activității	Se aranjează, se aerisește spațiul educațional și se organizează colectivul de copii în 3echipe.		
II. Captarea atenției	Se realizează cu ajutorul unui invitat surpriză: un prieten bun al lui Nica. Acesta se va prezenta cu ajutorul unui citat din „Amintiri din copilărie”.	Conversația Explicatia	Observarea comportamentu- lui Verificarea orală
III. Reactualizarea cunoștințelor	Le voi cere să închidă ochii și să-mi spună la ce se gândesc când spun Ion Creangă. (brainstorming). Copiii enumeră cele mai îndrăgite povești scrise de Ion Creanga , își reamintesc: locul nașterii marelui scriitor, de prietenul de suflet al scriitorului: Mihai Eminescu și importanța „Amintirilor din copilărie” in viața fiecarui copil și în opera sa.	Brainstorming	Verificarea orală
IV. Anunțarea temei și obiectivelor	Copiii, prin intermediul unei scrisori de la prietenul lui Nică vor afla ce activități vor desfășura si obiectivele acestora.	Conversația Explicația	

<p>V. Dirijarea învățării</p>	<p>Copii sunt împărțiți în trei echipe: echipa florilor roșii, echipa florilor galbene, echipa florilor albastre.</p> <p>Ii voi întreba pe copiii din echipa florilor roșii ce reprezintă pentru ei culoarea roșie și de ce și au ales aceasta culoare. (dragoste, energie, o bataie de inima mai tare). Voi proceda la fel și cu copiii din echipa florilor galbene(veselie, caldura, incredere) și echipa florilor albastre(liniste, relaxare).</p> <p>Prezint copiilor o plansă cu un moment din povestirea „La cireșe”.</p> <p>Echipa florilor roșii va enumera elementele de pe plansa răspunzând la întrebarea Ce se vede?. Echipa florilor galbene își va imagina ce se aude raspunzând la întrebarea Ce se aude? iar echipa florilor albastre va spune se simte raspunzând la intrebarea Ce se simte?</p> <p>Se va preciza de fiecare data starea sufleteasca a personajelor, se va urmari respectarea firului narativ al poveștii folosind cuvinte și expresii din poveste.</p> <p>Prezint copiilor cea de-a doua plansa cu un moment din povestirea „La scădat”și procedez la fel.</p> <p>Voi urmări exprimarea corectă în propoziții, folosirea expresiilor frumoase pe care le-au învățat in activitățile anterioare.</p>	<p>Plansa Conversația Metoda: Ce se vede?Ce se aude?Ce se simte?</p> <p>Demonstrația Explicația</p> <p>Exercitiul Convorbire</p>	<p>Observarea comportamentu-lui</p>
<p>VI. Obținerea performanței</p>	<p>Fiecare echipă are sarcina să creeze un alt final al uneia din cele doua povești, să-și imagineze că ar fi, pentru o zi Nica și ar dori sa mearga la</p>	<p>Conversația Brainstormin- gul</p>	<p>Observarea comportamentu-lui</p>

	scaldat sau la cireșe.. .. In funcție de stările emoționale prin care trece Nică și a copiilor care “devin” Nică, la panou vom așeza jetoane cu stările sufletești respective.		
VIII. Evaluarea	Apreciez desfășurarea activității, comportamentul copiilor în cadrul echipei; ofer recompense.	Conversația Problematiza- rea	Aprecieri verbale pe echipe Aprecieri frontale

STUDIU: IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

CIOBANU ILEANA CARMEN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PERIEȚI, COMUNA PERIEȚI, JUDEȚUL OLT

Pe parcursul traseului educațional, tinerii experimentează doi factori majori ce exercită o influență imensă asupra însușirii abilităților și deprinderilor educaționale, mai exact familia și școala. Relația dintre familie și școală are ca scop realizarea unui echilibru atât pe plan educațional, cât și pe plan emoțional la nivelul copiilor, care se dezvoltă în mod esențial prin acumularea experiențelor și a cunoștințelor dobândite prin îmbinarea celor doi factori, a celor două medii. Într-o perioadă de continuă schimbare, este important de conștientizat relevanța pe care o are relația școală-familie în conturarea unui temperament echilibrat și armonios al unui individ care se află la începuturile interacțiunii cu lumea exterioară.

Un prim factor decisiv asupra procesului educațional al copiilor este reprezentat de familie. Familia este cea care conferă copiilor primele informații în legătură cu mediul înconjurător, cu modalitățile de acțiune, tipurile comportamentale și oferă acces la primele contacte de interacțiune cu alți indivizi din societate. Mediul de conviețuire al unui copil determină modul acestuia de raportare la lumea exterioară. Comportamentele observate în cadrul familiei au un efect major asupra comportamentelor și abordărilor tinerilor asupra aspectelor sociale și asupra modului de interacțiune cu ceilalți indivizi din societate. Este demonstrat faptul că tinerii care provin din medii în care educația nu a avut un rol important încă din cadrul familiei, sunt mai slab dezvoltați emoțional și au un grad mai ridicat de dificultate în pregătirea profesională.

Educația în familie oferă copiilor sprijin pentru dezvoltarea comportamentului. Normele și valorile sunt cel mai adesea insuflăte de familie și sunt preluate fără echivoc printr-o relație intimă care nu necesită un efort imens pentru decodarea înțeleșurilor. Conturarea comportamentelor sub influența majoră a educației are drept efect, construirea unui individ moral care își va construi traseul existențial pornind de la diverse norme și coduri etice clar definite. De asemenea, familia are un rol relevant în dezvoltarea emoțională a copiilor. Pe parcursul formării unui individ, acesta se va confrunța cu o serie de emoții diferite, iar gestionarea cu succes se bazează pe înțelegerea stărilor și a sentimentelor contradictorii resimțite. Acest fapt este realizat cu ajutorul educației primite în familie, precum și prin preluarea modelelor de acțiune și comportamente ale membrilor familiei.

Pornind de la educația primită în familie, se realizează o conexiune cu educația oferită în instituțiile de învățământ. Implicarea părinților în activitatea școlară a elevilor poate reprezenta un beneficiu pentru tineri. Interesul și sprijinul oferit de părinți pentru copiii lor se reflectă asupra modului în care elevii tratează educația școlară. Un părinte implicat care își ajută constant copilul în legătură cu sarcinile școlare va contribui involuntar la educarea acestuia. Relația dintre școală și familie ar trebui să fie constant bazată pe interacțiune deoarece doar în acest mod, copilul se va bucura de o educație excelentă. De asemenea, este relevant de menționat faptul că, deși școala este cea care furnizează majoritatea informațiilor educaționale, copiii petrec mai mult timp în cadrul familiei și au tendința de a prelua modelele pozitive sau negative din acest mediu.

Instituțiile școlare au însă rolul decisiv în formarea profesională a tinerilor. Educația oferită în școli este fundamentală pentru definirea caracterului indivizilor. Pornind de la educația primită în cadrul familiei, școala are ca obiectiv îndrumarea corespunzătoare a elevilor în viață. Stabilirea unor norme prin intermediul educației școlare este o temelie reprezentativă care va ghida alegerile de viitor ale tinerilor. Contactul constant cu profesorii și colegii determină armonizarea temperamentelor și realizarea alegerilor privind aspectele profesionale ce se doresc a fi urmate. Atât prin intermediul materiilor școlare, cât și prin prisma activităților extrașcolare, elevii își definesc statutul existențial și se poziționează pe un raport social al conștiinței, privind viitorul profesional și interacțional cu societatea.

Educația reprezintă temeiul dezvoltării indivizilor, iar acest fundament nu este realizabil fără a ține cont de cei doi factori decisivi. Încercarea de a educa un copil fără a include unul dintre cei doi factori este sortită eșecului, întrucât aceștia realizează un echilibru, iar lipsa unuia dintre ei ar produce un dezechilibru haotic la nivelul ființei umane. Familia constituie cadrul social în care copilul își dezvoltă comportamentul și deprinde anumite valori, iar școala reprezintă cadrul educațional care introduce

copilul în sfera profesională și îl pregătește pentru viață. Totodată, ambele medii oferă acces tinerilor la interacțiunea cu mediul extern, care face posibilă o nouă formă de educație, mai exact, autoeducarea.

Importanța educației în familie și în școală este observată la nivel comportamental și în modalitatea de raportare și abordare a tinerilor la traseul existențial. Nivelul de educație determină capacitatea fiecărui individ de a avea succes în viață și de a face alegerile corespunzătoare propriilor interese și obiective. Așadar, educația este un element distinctiv fundamental prin care se realizează diferența dintre indivizi pe scara socială, fiind și una dintre caracteristicile care le determină poziția socială.

PARTENERIATUL FAMILIE - ȘCOALĂ

CIOBANU OLARIU IONELA MONICA LICEUL TEHNOLOGIC "MIHAI NOVAC,, ORAVIȚA

Parteneriatul școală – familie - comunitate reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației.

Familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația omului se mai ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea nu au impactul puternic asupra dezvoltării ca acelea care provin din familie, școală și grupurile de prieteni.

Familia exercită o influență deosebit de mare și importantă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament elevul le datorează educației primite în familie.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorii sau adopție". Ea reprezintă una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru societate (M. Voinea, 1996).

Pe de altă parte educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Studile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială).

Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale. Cu atât mai mult, cu cât misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Concomitent cu activitățile didactice propriu-zise, cadrul didactic are menirea și posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând seama de particularitățile sale bio-psiho-individuale și sociale; ereditatea, ca factor unic explicativ al personalității și comportamentului uman reprezintă o concepție limitată, întrucât aspectele sociale dobândesc, în timp, pregnanță în cristalizarea și maturizarea personalității.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul **relației/ parteneriatului școală – familie**.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, nu doar o simplă activitate cu caracter opțional ori o problemă din sfera relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul pe care aceștia îl au la școală.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devenind o prioritate. Prezența în cadrul diferitelor familii a elementelor tradiționale cu elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și

comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Parteneriatul școală – familie, pentru a fi eficient, trebuie să vizeze dezvoltarea pe mai multe paliere comune cadrelor didactice și părinților, și anume: luarea deciziilor, acordarea sprijinului, predarea, studiul, comunicarea

O parte din studiile analizate abordează tema parteneriatului fără să indice în mod explicit un model teoretic. Se consideră că dezvoltarea armonioasă a unui copil nu este numai preocuparea părinților, ci și a societății în ansamblu, prevăzută în sistemele legislativ, financiar și de protecție socială. Instituționalizarea educațională a copiilor în țările nordice este clar reglementată, responsabili pentru educația copiilor fiind deopotrivă familia și statul. Granițele între școală și familie sunt tot mai neclare, iar școlile au fost nevoite să își redefinească obligațiile și să delege mai multe responsabilități familiei. Parteneriatul familie - școală este dorit și înțeles aproape de la sine în dezbaterile publice și în cercetare

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui **contract educațional** individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ, prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Astfel:

Școala are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.

Părintele este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.

Elevul este și el responsabil pentru propria educație.

Din momentul semnării acestuia, *contractul educațional dintre familie și școală* se consideră ca un sistem de îndatoriri reciproce în colaborarea părinților cu școala pentru a educa și forma copilul.

Cercetările analizate arată că implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor.

ROLUL FAMILIEI ȘI ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR-CIOCAN VALENTINA MONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL RACOVITĂ,,-ONESTI GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MAGNOLIA,,-STRUCTURA

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.

Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individual. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor.

Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor.

De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

-Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

-Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

-Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

-Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

-Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

-Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

-Pune bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a

vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopalele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite. Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

ÎNVAȚĂ SĂ ZBORI CU ARIPILE EDUCAȚIEI: IMPACTUL FAMILIAL ȘI ȘCOLAR ÎN PREGĂTIREA PENTRU VIAȚĂ

**LICEUL BORȘA, MARAMUREȘ
ING. CIOCANEA DIANA-LIOARA**

Educația este un proces continuu de învățare care are loc pe tot parcursul vieții noastre și care începe încă din primii ani de viață. În această perioadă, educația este influențată în principal de familia și de școala unde ne petrecem majoritatea timpului. Aceste două medii sunt fundamentale pentru dezvoltarea noastră, deoarece ne oferă cunoștințe, valori, atitudini și comportamente care ne vor ghida în întreaga viață.

În primul rând, educația în familie joacă un rol esențial în formarea noastră. În primii ani de viață, copiii își petrec cea mai mare parte a timpului cu părinții lor, care sunt primii și cei mai importanți educatori. Aceștia își transmit valorile, obiceiurile și tradițiile familiei, iar copiii le învață și le integrează în propria lor personalitate. Prin urmare, educația în familie contribuie la formarea unor caracteristici precum empatia, încrederea în sine, respectul și responsabilitatea.

În al doilea rând, școala este un mediu de învățare care își are propriul rol în educația noastră. În timp ce familia este cea care oferă copilului valori și principii morale, școala își propune să ofere cunoștințe academice și competențe necesare în societate. În plus, școala joacă un rol important în socializarea copiilor și în pregătirea lor pentru viață. De exemplu, școala îi învață pe elevi să lucreze în echipă, să fie organizați și să respecte regulile.

În fine, educația este un proces continuu care nu se oprește la sfârșitul școlii. Aceasta se dezvoltă și se transformă în timp, iar familia și școala continuă să joace un rol important în acest proces. În familie, adulții pot împărtăși cu copiii lor experiențele lor de viață și să-i ajute să înțeleagă diverse situații și probleme. În același timp, școala oferă oportunități de învățare continuă, precum cursuri de formare profesională sau programe de masterat.

În concluzie, educația în familie și la școală reprezintă fundamentul dezvoltării noastre și al pregătirii noastre pentru viață. Educația ne oferă cunoștințe, valori și abilități.

IMPORTANȚA COLABORĂRII ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. INV. PREȘCOLAR CIOCOIU AIDA
ȘCOALA „ANTONIE MUREȘIANU,, COM. BIRA, JUD. NEAMȚ

În educarea „puiului de om” părinții, educatorii, școala și societatea sunt factori importanți de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, printre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima școala a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând timpul acordat educației. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media(TV). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”(favorabil) sau „climatul negativ”(nefavorabil) pentru educație.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative care influențează formarea lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul, limbajul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

Familia severă-în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

Familia rigidă - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușita și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

Familia libertină - creează o atmosfera lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune

la învățatura, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea ferma în garda a părinților în legatură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. In climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu masura și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

BIBLIOGRAFIE: Colecția revistelor „Tribuna Invățământului”, anii 2004-2005

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. CIOTMONDA CECILIA-CARMEN

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș. a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CIROIE CLEMENTINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 MAIERU JUDEȚUL BISTRIȚA-NĂSĂUD

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” Aristotel

Modelele educaționale actuale pun în centru copilul și trebuințele sale, nevoile lui de dezvoltare și în acest scop participă numeroși factori, dintre care cei cu importanță semnificativă sunt școala, grădinița și familia. Important pentru dezvoltarea armonioasă a copilului este colaborarea eficientă între acești factori educogeni.

Comunicarea și deschiderea de ambele părți, pentru a sprijini dezvoltarea și buna educație a copilului, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalității acestuia. Necesitatea colaborării grădiniță-familie rezidă din obiectivul comun pe care îl au cei doi factori educaționali: asigurarea unui sistem unitar de cerințe de instruire și educare a preșcolarului. Nu vor exista rezultate pozitive ale actului educațional dacă nu există corelare perfectă între influențele educative.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.

Relația copil - părinte este direct influențată de pretențiile manifestate față de copil: acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii. Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană, numai atunci când ele oferă posibilități reale de afirmare, când angajează originalitatea și individualitatea acestuia.

Dimensiunea relației grădiniță – familie, se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare. Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu care va lucra.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative.

În acest sens, derularea parteneriatului educațional grădiniță-familie a avut menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a acestui rol. Scopul acestui parteneriat a fost:

- * Dezvoltarea unui parteneriat real, bazat pe sinceritate, cu părinții;
- * Implicarea și participarea efectivă a părinților în activitățile de la grupă cât și în cele extracurriculare;

Fiecare partener a avut rolul și obligațiile lui în derularea proiectului. Educatoarea a adus la cunoștința părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță; a contribuit la diseminarea bunelor experiențe educative în rândul părinților; a ascultat cu atenție și a atribuit importanța cuvenită informațiilor primite de la părinții copiilor; a acordat consiliere individuală și/sau în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară. Părinții au continuat în familie programul educațional propus în grădiniță; au participat activ în cadrul parteneriatului familie-grădiniță; au dat dovadă de perseverență în acțiunile educative, solicitând sprijinul educatoarei ori de câte ori este cazul.

Formele concrete de colaborare în cadrul acestui parteneriat au fost diferite în funcție de scopul urmarit și modul de realizare:

Discuțiile ocazionale / întâlnirile întâmplătoare cu părinții au avut menirea de a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul fie la grădiniță, fie acasă. Pentru bunul mers al educației

celor mici, s-a discutat spontan cu părinții, ori de câte ori s-a ivit prilejul (când au venit sau au plecat de la grădiniță) sau cu ocazia diferitelor evenimente organizate la nivelul grupei.

Munca cu colectivul de părinți a îmbrăcat forma ședințelor, care au fost organizate sub diferite forme. Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au avut drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul părinților și a comunității. Părinții au beneficiat în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Tematica abordată în cadrul lectoratelor a fost diversă: „Împreună este mai ușor!"; „Ce nu ne place la comportamentul copiilor noștri?"; „O nouă informație, un nou pas în relația cu copilul meu"; „Cât timp acordăm pentru a ne juca cu copilul nostru?" „Televizorul și calculatorul-prieteni sau dușmani?"; „Cum să devii un părinte mai bun?" „Copilul unic și dragostea excesivă"; „Ne întrebați, vă răspundem!" etc. În cadrul lor, părinții au fost sfătuiți ce să facă și ce să nu facă privind educarea celui mic: să-l iubească, să se bucure cu el, să aibă încredere în el, să-l protejeze, să-i vorbească frumos cu un ton cald și blând, să se joace cu el, să „muncească" cu el, să-i arate ceea ce-l interesează, să-i răspundă la întrebări, să-l aprecieze, să-l recompenseze, să-i fie un bun exemplu, să nu-l jignească; să nu-l umilească; să nu țipe la el; să nu-l descurajeze; să nu spună "n-am timp, lasă-mă"; să nu-l amăgească spunându-i „îți cumpăr" dar între timp să uite etc.

„Colțul părinților" amenajat într-un loc vizibil, a fost locul de unde mama sau tata a aflat despre evenimentele din grădiniță, despre o poezie, o poveste, un cântec care a fost învățat, despre un teatru care va fi în unitate, etc. Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate a stimulat interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) a contribuit la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Participarea părinților la activități ale grupei a reprezentat un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia au fost familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Părintele a observat în timpul activității implicarea copilului în actul de predare –învățare, relația dintre el și educatoare, dintre el și ceilalți copii, competențele de care dă dovadă, dificultățile pe care le întâmpină, reușitele, etc.

Amenajarea unor expoziții pentru părinți realizate pe tot parcursul anului cu diferite ocazii: „Iată, vine Moș Crăciun!"; „Ziua Unirii"; „E ziua ta, mămicolo!"; Hristos a Înviat!" etc. a dat posibilitatea părinților să observe priceperile și deprinderile copiilor lor, ele fiind rezultatul muncii lor de la activități practice, activități de pictură, desen, modelaj, etc.

Vizitele periodice la domiciliu au oferit posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Vizitele la domiciliu au fost utile atât pentru educatoare cât și pentru familie. Educatoarea a aflat lucruri interesante despre: cultura familiei respective; modul de interacționare; talentele și aptitudinile membrilor acesteia; a avut șansa de a se discuta pe larg despre progresele și succesele individuale ale copilului. Părinții au împărtășit idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări au constituit momente de distracție, relaxare și cunoaștere reciprocă și de implicare a acestora în actul educativ. Părinții au fost implicați nu doar în organizarea acestor evenimente ci au venit și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Pentru atragerea unor surse extrabugetare s-au organizat și desfășurat împreună cu copiii și părinții programe artistice cu taxă simbolică pentru părinți, banii obținuți folosindu-se pentru a achiziționa jucării sau alte materiale necesare grupei de copii precum și în scop caritabil.

În cadrul formelor de colaborare mai sus menționate s-a observat "pe viu"relația dintre copii și părinți, anumite hobby-uri, preferințe sau talente ale familiei, precum și modul în care părinții își cunosc copiii. Adevărații beneficiari ai acestui parteneriat au fost copiii, ei simțind dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și din interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță. Părinții au avut șansa de a deveni participanți la educație, prin implicarea afectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor având prilejul de a sta foarte aproape de copii, de ai înțelege mai bine, de a-i observa și a vedea cum se compoartă aceștia în colectiv. Participând afectiv și efectiv la viața grădiniței, părinții nu vor mai vedea doar funcția socială a acesteia,

de supraveghere a copiilor atunci cand ei lipsesc de acasă, ci vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

În concluzie, dezvoltarea psihică și fizică a copilului la aceasta vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinti și de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educațional în favoarea unei educații de bună calitate.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran, Adina, Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, Editura Aramis Print, București (2004),
Dumitrana, Magdalena, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București (2000),
Dumitrana, Magdalena, Cum crește un pui de om, Editura Compania, București, (2011),
Ezechil, L.; Păiși-Lăzărescu, M.; - „Laborator preșcolar”-București, V & I Integral 2004
Mateiaș, Alexandra, Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București (2003),
Vrășmaș, Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București (2002)
[www. didactic. ro](http://www.didactic.ro)

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. CÎRSTOIU MARIANA
GRĂDINIȚA P. P NR. 4 LUGOJ, TIMIȘ

În actul de educare a copilului preșcolar, o componentă importantă constituie procesul informativ-educativ la care contribuie *familia și grădinița*.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și să o educi. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie*.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților,

reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Unii părinți, care au avut experiențe negative în timpul propriilor lor ani de școală, se pot simți intimidati de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că educatorul *știe cum este mai bine*, nu pun la îndoială faptele acestuia. Educatoarele la rândul lor pot să fi avut experiențe negative; probabil unii părinți le-au dat lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acesteia și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Familia va fi încurajată să viziteze la rândul ei sala de grupă în orice moment. Copiii vor fi atât de încântați de ideea că educatoarea lor îi vizitează. Gazdele își pot imagina că o astfel de vizită ar putea însemna comunicarea unor vești proaste astfel este necesar ca să se informeze părinții cu ce scop sunt vizitați. La începutul vizitei, se reia prezentarea scopului acesteia; se deschide discuția prin a arăta câteva aspecte pozitive, întotdeauna, chiar și atunci când scopul vizitei este acela de a exprima îngrijorarea în anumite privințe. Vizitele la domiciliu pot fi utile atât pentru educatoare cât și pentru familii. Educatoarea poate afla lucruri interesante despre: cultura familiei respective; modul de interacționa; talentele și aptitudinile membrilor acesteia; are șansa de a se discuta pe larg despre progresele și succesele individuale ale copilului. De aceea se pot aduce

câteva mostre din activitatea copilului la grădiniță pentru a le arăta părinților, bucurându-se astfel de atenția educatoarei și vede cum aceasta intră în contact comunicațional cu copilul. Părinții pot împărtăși: idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin **întâlnirile formale cu toți părinții** desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulator de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatării copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. **Dumitrana, Magdalena**, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București

IMPORTANȚA RELAȚIEI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

GRUPA MARE

EDUCATOR PROFESOR LIMBA GERMANĂ: CÎRȚ URSUȚ NICOLETA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 46 ALLEGRIA ORADEA

Primul pas spre grădiniță este și primul pas spre independența personală, un pas greu ținând cont că la vârsta de 3 ani copilul încă este mic și nu are dezvoltate toate deprinderile. În primele etape ale vieții educația copilului revine părinților după care aceasta este împărțită între grădiniță, familie, școală, comunitate, media etc.

Grădinița este un important mediu de socializare unde copiii interacționează cu alți copii dar și cu adulții într-un cadru plăcut adecvat nevoilor individuale ale acestora. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale. Integrarea trebuie făcută treptat cu ajutorul familiei, astfel se recomandă părinților următoarele:

- Să discute cu copiii cu mult timp înainte despre grădiniță.
- Să informeze copilul că la grădiniță va sta cu alți copii și cu educatoarea dar asta nu înseamnă ca mama îl va abandona acolo ci că după un anumit timp va veni să-l ia acasă.
- Să nu mintă copilul că pleacă să „ia dulciuri și vine imediat”.
- Să prezinte grădinița ca pe un loc unde copiii se joacă cu alți copii, nu ca pe un bau bau – „lasă că vezi tu când te duci la grădiniță”.
- Să nu vorbească urât despre cadrele didactice în fața copilului.
- Să discute cu cadrele didactice despre copilul lor înștiințându-le despre diverse probleme ale copiilor și să ceară sfaturi.

Reușita actului educațional este asigurată de fixarea unor reguli comune, aplicate și respectate atât în grădiniță cât și acasă, valabile atât pentru părinți cât și pentru copii. Astfel părinții trebuie să respecte intervalul orar în care pot să aducă și să ia copiii, să nu deranjeze cadrul didactic în timpul activităților.

După perioada mai puțin plăcută de integrarea în grădiniță, copiii vor fi fericiți să lege prietenii, să descopere varietatea de jocuri și jucării, să realizeze singuri obiective propuse în cadrul activităților (construcții, desene, puzzle, fișe etc.) să împartă lucruri cu alți copii, să-și aștepte rândul, să aibă răbdare, să aibă compasiune pentru cei din jur.

Astfel, educatoarei îi revine sarcina să facă cât mai plăcută integrarea micuților antrenându-i mereu în activități plăcute și distractive specifice nivelului de vârstă și ținând cont de dezvoltarea psiho-fizică a fiecăruia.

Dezvoltarea psiho-fizică a copilului la această vârstă depinde atât de cadrele didactice cât și de părinți. Tocmai de aceea pentru a avea rezultate în desfășurarea actului de educație este foarte importantă colaborarea factorilor importanți din viața copilului și anume grădiniță-familie. Familia educă hărnicia, cinstea, sinceritatea iar grădinița completează educația primită de copii în familie astfel formând un tot unitar care lucrează împreună pentru un scop bine definit.

Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, consilierea părinților, serbări, implicarea părinților în diferite proiecte. Participarea activă a părinților în activitățile din grădiniță creează copiilor sentimente de siguranță și fericire. Copilul poate demonstra ce știe și se poate mândri cu realizările lui iar părinții pot observa progresele acestora. Aceste activități aduc bucurie în rândul copiilor și al părinților prin rezultatele obținute din efortul reunit și plăcerea de a petrece timp împreună.

Cultivarea unei relații de parteneriat între grădiniță și părinți în susținerea educației și creșterii copilului constituie succesul garantat în adaptarea și integrarea școlară și reprezintă un prim pas către o educație transparentă a personalității copilului, viitoru adult al societății noastre.

OARE MAI EXISTĂ „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

**CISMARU RALUCA VALERIA
GRĂDINIȚA CU PP FRAȚII GRIMM SIBIU**

Trăim vremuri ciudate, de multă vreme. Acum, cu adevărat, cei care au mai multe primăveri, pot spune: „nimic nu mai e ca pe vremea mea”. Și, din păcate, în sensul negativ, așa e. În cursa pentru viață, acest tumult de întâmplări în care, vrem - nu vrem, suntem angrenați, uităm de cele mai multe ori, de cele mai importante elemente ale acesteia: copiii!

Părinții tineri, și nu doar cei tineri, au un ritm de viață mult mai alert decât ar trebui, un ritm care nu mai permite repaosul zilnic, acel timp pe care ar trebui să îl dedice în totalitate copiilor lor. Când scriu în totalitate, mă refer la timpul alocat, din care să dispară telefonul, tableta, televizorul, toate acele instrumente care ne fac viața mai ușoară și în același timp, ne alinează grav. Acestea sunt lucruri care se repetă la nesfârșit, în articole, filmulețe, clipuri, toate putând fi găsite pe... telefon, tabletă, televizor. Concluzia: învățăm cum să nu facem din surse care produc acel „cum să nu facem”. E un cerc vicios complet și perfect.

Cei șapte ani de acasă, nu mai sunt de multă vreme cei șapte ani. La momentul creării acestei formule, copiii mergeau la școală la împlinirea vârstei de șapte ani. Până la această vârstă, erau educați acasă, de către părinți și bunici, acea instituție a bunicilor dispărând încet, pentru că, de multă vreme, bunicile nu mai sunt femei care au fost casnice și care au timpul necesar îngrijirii nepoților. Părinții au și ei programe de lucru haotice, care nu le permit luxul statului acasă. Așa au dispărut aproape în totalitate și grădinițele cu program normal, acele locuri în care copiii mergeau patru ore și urmau o programă școlară clară. Timpul alocat de către familie, copiilor, era mult mai mult, copiii având, la rândul lor, timpul necesar de a se lăsa educați de către cei apropiați lor, prin observare, prin exemplul personal al celor de acasă, prin sfaturile și observațiile primite. Astfel,, la începutul școlii, rezultatele educației de acasă, timp de șapte ani, erau vizibile, chiar cuantificabile. Nu doar în mediul școlar, ci și în cel extrașcolar, se putea spune: „Uite, ce frumos l-au educat părinții”. Sau, dimpotrivă.

Timpul și vremurile nu stau în loc, împingându-ne într-un vârtej din care nu poți ieși și obligându-ne să înotăm cu curentul, cei care pot ieși din acest tipar fiind excepții. Copiii intră în sistemul școlar foarte devreme, în caz fericit la trei ani, unii chiar mult mai devreme, dacă au norocul ca părinții să ”prindă” un loc la creșă, și astfel, timpul pe care copiii îl petrec în afara familiei fiind chiar mai lung decât cel pe care îl petrec părinții la locul de muncă. Își încep diminețile devreme și pleacă acasă după 10-12 ore petrecute departe de familie. Creșele, grădinițele cu program prelungit, sistemele after school, le asigură părinților o necesitate, le dau timpul necesar și, în același timp, siguranța că, pe tot parcursul zilei, copiii sunt în siguranță și, mai ales, sunt educați. Educați în afara sistemului de acasă. Educați, ca să spunem așa, „la grămadă”, pentru că, oricât de dedicate și de câtă abnegație ar da dovadă cadrele didactice, rămân totuși oameni și nu pot acorda timpul individual de care are nevoie fiecare copil. Dacă ne gândim și la supraaglomerarea grupelor de grădiniță și a claselor de elevi, avem o imagine clară a ceea ce înseamnă educația individuală într-un sistem general. Da, există fișe de observare individuală, de evaluare. Există, și atât. Nimeni nu poate fi atent la treizeci de copii în același timp, nimeni nu poate observa comportamentul individual al fiecăruia. Și astfel, acele hărții reflectă comportamente ocazionale sau țintite, pe teme impuse. Adică sunt parțial inutile în educația copilului, a celui burețel care absoarbe tot și, la această vârstă, nu lasă să curgă nimic afara. Acumulează doar, rezultatele succesului sau a eșecului celui care educă, fiind vizibile mult mai târziu. Sistemul face tot ce ține de el, nu poate însă înlocui componenta educației de acasă, nu poate înlocui părinții.

Educația acasă începe deci după ora 16. 00, în cazuri fericite, la sfârșit de săptămână, iar, în cazul școlarilor, în vacanțe. Cei mici merg la grădi și în timpul vacanțelor, ceea ce este de înțeles, părinții având același program tot timpul anului. Întâlnim astfel trei tipuri de părinți: ideali, darnici și cei actuali.

Părinții ideali sunt implicați, așa cum ar trebui. Își găsesc timp de plimbare, de ascultat poveștile copiilor despre ce s-a întâmplat la grădi sau la școală, și mă refer aici la ascultare activă, nu la ascultare cu o ureche la copil și cu alta la televizor sau cu ochii în telefon. Își găsesc timp să își asigure copiii că sunt cele mai importante și mai iubite ființe de pe pământ. Nu să le spună, să le arate! Nu discutăm aici despre răsfăț, acesta fiind de fapt o compensație pentru timpul în care părinții nu sunt cu ei. Nu stau cu tine, dar uite ce ți-am cumpărat. Asta nu e educație, e afacere: îți iau timp și îți dau lucruri. Părinți care

își fac timp să se uite la nori și să găsească în ei forme de animale, să cânte un cântecel cu copiii, nu doar pentru că trebuie repetat pentru gradi sau pentru școală, altul! Părinți care să vrea să își dezvolte abilitățile parentale, care sunt un fel de muschi: trebuie lucrat!

La polul opus sunt ceilalți, din păcate în creștere alarmantă: părinții care se asigură că tot ceea ce au copiii, îi scutesc pe ei de eforturi. Părinții darnici și care nu precupețesc nicio sumă pentru ultimul tip de tabletă, de telefon, de consolă, de jocuri video, de ochelari pentru imagini virtuale. Cu alte cuvinte, orice, doar să fie copiii cumiți. Și copiii se transformă într-un fel de roboței, cu vaste cunoștințe în domeniul IT și zero abilități sociale. Acei copii pentru care întâlnirea cu alt copil înseamnă joaca împreună pe calculator și nicidecum joacă cu o minge. Acei părinți care sunt tobă de carte în ceea ce privește parentingul și care habar n-au ce înseamnă să fii părinte. Nu, nu e același lucru!!!! Acei părinți care trag la răspundere școala și educatorii, pentru toate insuccesele copiilor lor, pentru că, nu-i așa, de asta merg la grădiniță și la școală, să îi educe profesorii, că pentru asta sunt plătiți!

Intre cele două extreme se află majoritatea părinților, care se impart între ceea ce e ideal și ceea ce constituie un coșmar. Părinții care reușesc totuși să îndeplinească mai mult de 50% din cei șapte ani de acasă. Cu eforturi, cu oboseală, cu râs-cu plâns, așa cum e viața. Cei care înțeleg că educația de la grădiniță sau de la școală nu poate înlocui educația de acasă, că doamna nu e mama și că orice faptă de la grădiniță sau școală are repercursiuni acasă. Acasă este baza, acasă este miezul fructului în care se vor transforma ei, copiii, după ce nu vor mai fi flori.

Mămici și tătici, vă rugăm, faceți cei șapte ani de acasă memorabili, în cel mai bun sens. Așa ne va fi bine tuturor!

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

CÎTU IULIA DIANA
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL DROBETA

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul **copilului la nivelul procesului educațional**. Acesta presupune asadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil/elev, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psiholog, consilier etc.);
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează **cele** mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, **rupturile dintre membrii familiei**, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. **Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultații cu părinții.**

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA PARTENERIAT PERMANENT ÎN EDUCAȚIA ȘI DEZVOLTAREA PREȘCOLARILOR

**PROF. CIUBOTARIU P. ELENA
G. P. P. „LICURICI”
FĂLTICENI, JUD. SUCEAVA**

Colaborarea dintre familie și grădiniță își găsește expresia în acțiunile comune de corectare permanentă a conduitei copiilor, de educare prin mijloace variate și rodnice. Spre deosebire de părinți, educatoarele, în virtutea experienței și pregătirii lor pedagogice stabilesc cu ușurință strategia educațională potrivită fiecărui caz în parte. Părinții își pun mari nădejdi în valoarea formativă a acțiunilor educaționale din grădiniță. În colaborarea mea cu familia, am dat dovadă de tact și competență, deoarece cu cât copilul vine mai devreme în grădiniță, cu atât munca educativă desfășurată cu el și cu familia este mai dificilă și mai delicată. Uneori, familia trebuie convinsă de necesitatea unor schimbări în stilul ei de viață, în relațiile dintre membrii de familie și dintre aceștia și copil, pentru ca sfaturile, îndemnul și normele de conduită însușite de copii la grădiniță să găsească în familie, întăririle concrete corespunzătoare și terenul adecvat exercitării regulilor morale în vederea transformării lor în deprinderi de conduită și trăsături de caracter.

În vederea unei colaborări reușite între cei doi factori educativi familie-grădiniță, în activitățile desfășurate cu părinții trebuie respectate anumite principii deontologice, și anume: acceptarea și comunicarea eficientă, confidențialitatea, respectul individualității, sinceritatea, recunoașterea propriilor limite, negocierea soluțiilor și respectarea deciziilor beneficiarului, nediscriminarea și acordarea unor servicii integrate.

Copilul aparține unei familii și activitățile educative ale instituției preșcolare devin eficiente dacă se desfășoară atât în sprijinul dezvoltării copilului, cât și al funcției educative a familiei sale.

Între factorii educativi, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie. Loisel afirma că “ în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” evidențiind dimensiunea morală a educației din familie.

Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Conceptul de parteneriat, la momentul actual, include o altă relație cu copilul. Acesta devine parte a deciziilor educative care îl privesc; astfel, se realizează participarea activă, conștientă și responsabilă a copiilor în propria formare.

Împreună cu părinții, încurajăm copiii să aibă încredere în propriile forțe, îi ajutăm să-și însușească cât mai corect și eficient tehnicile unei bune învățări, pentru a le folosi drept instrumente de muncă intelectuală în decursul viitorilor ani de școală.

Loisel afirma că “în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”, evidențiind dimensiunea morală a educației în familie.

După ce copilul intră în grădiniță, familia devine un partener permanent cu rol important în educația sa. Sarcinile educației se divizează între grădiniță și familie. Astfel, permanent părinții trebuie să simtă responsabilitatea pentru educația copiilor, cerându-li-se aportul nu numai atunci când se ivesc fenomene negative, ci și în sprijinirea activităților de zi cu zi. Îndrumarea părinților se realizează nu numai prin ședințe, ci se poate face și în mod diferențiat în funcție de nivelul de cultură al părinților, cât și de personalitatea și particularitățile lor.

În întreaga mea activitate didactică am stabilit relații de colaborare între educator și educat, considerând că acest lucru este necesar în stabilirea unor noi legături între factorii educativi – grădiniță și familie îndeosebi. Întrucât familia și grădinița sunt factori educativi de mare însemnătate și ceea ce realizează unul depinde de celălalt, este firesc ca între acești factori să se realizeze o strânsă unitate de cerințe și exigențe. Familia constituie prima școală în care copilul se socializează, iar grădinița este forma instituționalizată care corectează și îmbogățește, continuă și completează ceea ce începe familia, de

aceea, putem spune că, grădinița este de fapt, o a doua familie a copilului. Scopul urmărit de acești factori fiind unic, unitară trebuie să fie și munca educativă pe care o desfășoară.

Astfel, am căutat mereu să am o relație strânsă cu familiile copiilor, din dorința cunoașterii mediului de viață, a regimului de activitate și odihnă, a raporturilor dintre părinți-copii, precum și a climatului familial în general, deoarece de modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață, depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult.

Prin discuțiile individuale, în special dimineața când este adus copilul la grădiniță sau la amiază când este luat acasă, m-am informat de la părinți despre atitudinea și manifestările copilului, acasă în familie, la jocul cu prietenii, ceea ce a dus la angajarea și antrenarea părinților în actul educațional. În toate aceste convorbiri am scos în evidență elementele pozitive ale copilului, manifestând un robust optimism pedagogic în posibilitățile de dezvoltare ale acestuia și prin aceasta am trezit interesul și dorința părinților de a-și sincroniza efortul educativ cu al meu, făcându-i implicit parteneri în educația propriului copil.

Din observațiile înregistrate cu ocazia discuțiilor purtate zilnic cu părinții, a vizitelor, a ședințelor lunare cu aceștia, am reușit să cunosc mai bine fiecare copil al grupei pe care o conduc, să constat că în unele cazuri lipsurile semnalate la unii copii se datorau fie faptului că unii părinți nu știu să organizeze în mod judicios activitatea copilului și adoptă o atitudine prea permisivă față de conduita acestuia, fie faptului că în sânul familiei între factorii educativi nu este asigurată o unitate de cerințe. Tocmai de aceea activitatea de colaborare cu familia trebuie să aibă la bază cunoașterea condițiilor de viață a copilului în familie și respectiv, familia să cunoască activitatea pe care copilul o desfășoară în grădiniță. Aceasta este calea asigurării continuității educative în familie și în grădiniță, a asigurării unui sistem unitar de cerințe.

Periodic am organizat ședințe cu părinții în vederea stabilirii unor activități comune, pentru soluționarea unor probleme de organizare la nivelul grupei, luarea unor măsuri pentru buna dezvoltare psiho-fizică a fiecărui copil și transpunerea acestora în practică. La aceste întâlniri, am dezbătut împreună cu părinții, probleme importante referitoare la modul de creștere, îndrumare și informare a copiilor. Importanța jocului și a jucăriei în viața copilului, a constituit obiectul unor ample discuții, ceea ce a influențat în mod pozitiv atitudinea părinților față de jocurile copiilor. Am susținut activități demonstrative pentru părinți cu scopul de a le da acestora posibilitatea cunoașterii nivelului de cunoștințe acumulate de copii, după o anumită perioadă de timp, fapt care a mărit interesul părinților de a continua demersul educațional ce se desfășoară în grădiniță. Am organizat pentru părinți, expoziții cu lucrări ale copiilor și serbări, acestea fiind un prilej de cunoaștere și satisfacție reciprocă pentru realizările acestora.

Pentru a veni în întâmpinarea părinților în legătură cu problemele educative ale grupei și ale grădiniței, am introdus completarea unor chestionare la sfârșitul fiecărei ședințe, în care părinții și-au putut exprima sugestiile, anumite inițiative și ce indicații ar dori să primească în legătură cu educarea copilului. Pe baza acestor informații am axat tematica ședințelor lunare cu părinții, cât și obiectivele de urmărit și de realizat în cadrul muncii educative pe care o desfășor zi de zi.

Concomitent cu activitatea desfășurată în grădiniță, părinții au fost îndrumați să îmbogățească cunoștințele copiilor folosind lectura și ilustrațiile privitoare la viața și la activitatea socială. Ei trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică. Până la 6-7 ani, părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului. Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, John Locke spunea: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă." Copiii preșcolari își modelează "zestrea educativă" dobândită în familie prin exemplele și învățăturile date de educatoarele, de personalul administrativ, de ceilalți copii, etc.

Funcția prioritară a grădiniței fiind cea formativ-pedagogică, e firesc ca acțiunea ei să vizeze atât pe copii cât și pe părinții lor, deoarece părinții educă, dar se și educă prin copiii lor.

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții, familia. Familia reprezintă pentru copil un organism reglator,

care permite – în ciuda unei aparente sărăcii de mijloace – să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie copilăriei. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție (reglatoare, socializatoare și individualizatoare), familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Așadar, în activitatea de colaborare cu familia trebuie să ținem seama de faptul că unitatea dintre familie și grădiniță trebuie să se manifeste în permanență pe toate planurile și în toate domeniile educației, folosindu-se sistematic diferite forme de colaborare între cei doi factori, asigurând ridicarea nivelului pedagogic al părinților și înarmarea lor cu metode eficiente de educare a copiilor.

Familia și grădinița trebuie să-și îndeplinească acțiunile, să interacționeze sub forma unui sistem clar în dorința de a obține rezultatul suprem: EDUCAREA COPILULUI.

“Un copil este o ființă care crește; un copil se recunoaște după felul lui de a fi și de a acționa, sau, cu o expresie mai cuprinzătoare, după conduita lui. Conduita copilului este totdeauna mai mult sau mai puțin instabilă, ..., pentru că, copilul nu cunoaște adevărata muncă și pentru că el poate să se joace și să viseze... Copilul este o forță care progresa, o mișcare înainte, mai bine zis, un elan.” JEAN CHATEAU

BIBLIOGRAFIE:

1. J. Locke-, 1971 “Câteva cugetări asupra educației”, traducere și note de M. Cimpoieș, E. D. P., București
2. M. E. N., 1998 – H. Barbu, A. Mateiaș, E. Popescu – “Pedagogie preșcolară” – Didactica, man. cl. a XI-a, pentru Școli Normale, E. D. P., R. A. - București
3. Revista Învățământului Preșcolar, 2002 – “Educația în anul 2002”, NR. 3-4/2002, Redactor Șef – Silvia Dima, București

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PREORIENTAREA ȘI ORIENTAREA ȘCOLARĂ A ELEVILOR

**PROF. CIUPĂGEANU ANIȘOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MARIN PREDĂ
SILIȘTEA-GUMEȘTI, TELEORMAN**

Pornind de la afirmația pedagogului italian G. Callo - *a orienta înseamnă a educa* - este lesne de înțeles că nu educi, dacă nu educi atitudini, interese, trăsături de caracter și nu poți să instruiști, dacă nu orientezi pe fiecare om în direcția semnalată de trăsătura specifică a personalității sale.

În societatea actuală, alegerea de către tineri a unei cariere pe care să o urmeze în viitor pune mari dificultăți, având nevoie de sprijin pentru a depăși această problemă a dezvoltării personale și profesionale. Tânărul trebuie să-și evalueze propriile resurse cu realism, să-și stabilească obiectivele și să elaboreze proiecte existențiale pe termen lung, mediu și scurt, să se folosească de oportunități pentru a atinge scopurile de etapă.

Cariera reprezintă totalitatea profesiilor, meseriilor, ocupațiilor, rolurilor sociale, experiențelor de muncă, timpul liber, hobby-urile, este viața însăși. Toate evenimentele care ni se întâmplă, ne influențează viața/cariera. Orientarea în carieră este expresia unor talente personale sau aptitudini dominante. Pe măsură ce ele se intersectează cu interesele, motivațiile și valorile personale ale individului și ale mediului extern, se poate ajunge la modelarea unui traseu profesional optim. Mulți adolescenți sunt nehotărâți în privința carierei pe care o vor urma și caută ajutor pentru a se decide.

Așadar, preorientarea și orientarea școlară se transformă într-un proces extrem de complicat și complex, încât este nevoie de intervenția unor factor cu putere de influență. Care sunt aceștia?

Familia, școala și profesorii sunt printre cei mai importanți factori de realizare a orientării școlare și profesionale.

Familia este primul factor educativ, influența ei lăsând urme foarte importante, hotărâtoare în evoluția tânărului. Poate contribui prin următoarele acțiuni: sprijinirea copiilor în alegerea liberă a viitoarei cariere, în găsirea unui viitor loc de muncă; eliminarea stereotipiilor și prejudecăților cu privire la muncă; încurajarea mobilității în vederea formării profesionale sau exercitării unei profesii; susținerea formării profesionale; furnizarea de informații cu privire la dinamica economică și ocuparea forței de muncă.

Pentru a delimita cât mai bine rolul familiei în sistemul factorilor orientării, este nevoie de o distincție între influențele ei și acțiunile educative. Din punct de vedere psihologic și social, se constată o subiectivitate a influenței ce ține de experiența părinților, dorințele și aspirațiile lor în legătură cu propriii copii. Rezultatele acestor influențe nu sunt în concordanță cu obiectivele și cerințele orientării, iar acest lucru duce la repercusiuni negative asupra personalității elevului. Influențele din partea părinților îmbracă forme diferite de la un copil la altul și, totodată, forme diferite de manifestare:

- ✓ adoptarea unei atitudini neutre, de intervenție, totul fiind lăsat pe seama elevului sau
- ✓ o intervenție excesivă, când părinții își impun punctul lor de vedere.

În ambele cazuri, din cauza greșelilor, efectul educativ al influențelor se diminuează. Modelele comportamentale vehiculate în familie și atitudinile comportamentale prezentate mai sus vor fi preluate de copii, contribuind la conturarea alegerilor.

Uneori, datorită legăturilor intrafamiliale specifice, părinții își supraapreciază copiii și le impun trasee educaționale și filiere profesionale la care aceștia nu aderă sau care nu sunt compatibile cu structura lor de personalitate, cu aptitudinile și interesele lor. Dezacordul dintre părinți și copii cu privire la traseul educațional va influența alegerea, în sensul că acesta se va contura dificil iar adeziunea lor la decizie va fi redusă.

De regulă, în trasarea direcției educaționale viitoare a copiilor, părinții iau în calcul aspecte precum:

- ✓ siguranța și viitorul profesiei pe piața muncii;
- ✓ costurile financiare;
- ✓ durata studiilor;
- ✓ avantajele materiale estimate;

- ✓ poziția socială conferită de profesie;
- ✓ continuarea unei tradiții familiale;
- ✓ existența unor riscuri minime în exercitarea profesiei.

În acest context, se impune o colaborare între școală și familie, în urma căreia să se realizeze o concordanță cu interesele și aspirațiile copilului, în ce privește orientarea școlară și profesională.

Atât școala, cât și familia trebuie să se concentreze în jurul a două obiective principale: cunoașterea copilului și educarea lui din punct de vedere psihic – atitudine, motivație, caracter – lucru important în vederea orientării în concordanță cu cerințele societății. Părinții dispun de o serie de mijloace în vederea realizării unei bune orientări în viață: observația, convorbirea, urmărirea rezultatelor activității școlare, exemplul personal etc. Colaborarea între școală și familie nu ar trebui să rămână doar un schimb reciproc de informații, ci ar trebui ca părinții să fie la curent cu tot ce presupune acest demers.

Totuși, principiul de bază al orientării rămâne autodeterminarea, în sensul că decizia este un act personal al elevului. În ultimă instanță, el este deținătorul propriei sale perspective profesionale, iar școala și ceilalți factori sunt coparticipanți în acest proces. Cunoașterea profesiei pe care elevul dorește să o urmeze precum și autocunoașterea personalității declanșează o serie de factori care își pun amprenta asupra deciziei. Este, de fapt, un traseu parcurs de la cunoaștere la autocunoaștere, de la orientare la autoorientare, un traseu supervizat de cadrul didactic.

De aceea, pentru fiecare școală, ca și pentru fiecare cadru didactic, trebuie să existe o concepție și acțiuni generale și specifice de orientare școlară și profesională.

Bibliografie:

- ✓ Nicola, Ioan: *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis Print, București, 2003
- ✓ Margineanu, N. (coord.) *Selectia și orientarea profesionala*, EDP, București, 1972
- ✓ Dragan, Ion, *Interesul cognitiv și orientarea profesionala*, EDP, București, 1999

THE ROLE OF PARENTS IN THE EDUCATION OF CHILDREN

**PROF. COANDĂ ELENA LOREDANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU" CRAIOVA**

The 'home education' as a term, represents educational impact of the family on children. It has been proved that in various family environments, children do acquire a variety of experiences, through performing various activities and is constantly exposed to a range of influence and expectations from the people he/she cohabits. In nowadays social circumstances, the family has a huge and very tough responsibility; as it has to take proper care on their health, their physical development, their overall education, the development of their intellectual affinities, as well as creation for a better moral values and convictions and attitudes, habits to a firm and well behaved cultural relations in the family itself as well as in the society where the child lives. On the other hand, the family as an institution has to create conditions for development of positive relationship towards work, which as such is a predisposition towards a better establishment of a realistic approach for a better development of the children's personality.

The contemporary concept over their role and contribution in this regard, in a way rejects the so called single direction of influence of the parents over their children development, replacing it with an intense interaction of three factors such as; the child, the parent and the wider social environment. This interaction is constantly being seen as a mutual influence and process moving from the parent to the child and the other way around, which as such triggers a variety of factors which in one way or another may impact the children's development and education, in both, positive as well as negative sense. The parents take a crucial stand, when it comes to their children's development and education aswhole, as the parents themselves are the ones to take care on the overall children physical and intellectual development, till the point they get independent and ready to face the challenges of the society they live in.

When parents involve themselves in the education process of their children, usually the outcome can be qualified as a positive and encouraging one. In this regard, they are usually connected and act under their own parental attitudes, which are transmitted through their demonstration of mutual confidentiality regarding the children's capabilities and their overall learning capacity which leads them towards succeeding over the learning, education as a complex process. Therefore, parents should get involved in supporting their children in doing their homework, as in this way they offer their parental support as one of the key strategies leading towards a successful education of their children at school. Educational level of children in the family depends more on the level of the parent's education, so this factor strongly affects family relationships and the successful development of children. (Matilov, Naum. 2002)

In order to have good results at school, the parental control over the child needs to be permanent. On the other hand, in order to have success within the educational activity we are performing with the

child, we need to be familiar with the some rules which are connected to the children physical development and furthermore, a special focus must be put on the child's psychological development as well. In the family are functioning these elements, which are: love, marriage, the care and happiness, elements related to the functioning of life and the future. (Vukasovic, A. 1994) Children have two main educators in their lives – their parents and their teachers. Parents are the prime educators until the child attends nursery or starts school and remain a major influence on their children's learning through school and beyond. But, mother is always closer to children. (Beqja Hamit, 2002) Parents are their children's strongest role model and greatest influence. Children always adopt parent's values and types of behavior. (Kasapi, Gjylmsere, 2013) However, if parents are a positive influence in their children's everyday lives, and most importantly in their everyday education, the future it will be more beautiful and more successful. (Colanoiq, Vera. 1972)

The family enables children protection in that suggestively that makes parents responsible for their developing and to make their children grow into a total personality. (Good, 1988) The role of the woman or the mother as an educator represents a crucial resource to the development of the individual identity, which from researchers is seen even as more important as the very marital status of the parents and the occupation of the parents themselves. It seems that the feeling of being a mother, to the woman is more powerful than being a father of given child for the husband. Always in accordance to the biological as well as physiological relation of mother to the child, represents the first and reasonable part or segment of the child's development. This for the reason that mother assures child's life, as she is the one who brings the child in this world, and further on she raises them from being little towards reaching a total independency in mature life.

In order to have a successfully brought up and well educated children in one family, parents are crucial and they must be careful to some elements which play a key role in raising, bringing up and educating their children;

Firstly, while the parent's principal role in the family is the education and the bringing up of their children, then the main obligation of their children is to study harder and properly. For this aim, they need to be well instructed how to study, based upon rules and principles of an appropriate learning and studying. This approach would open to them the doors of the world of a behaviorist attitude towards the work, making possible for them to get to know better the relevance of working as one of the main behaviorist elements of the human kind.

Secondly, the development of the child is in fact an overall child's personality formation. The parents as educators must be able to recognize the basic features of their child, interests, temperament and especially the child's emotional features regarding the child's character.

Thirdly, the child's personality formation has resulted to be constructed mostly based upon child's socialization in general. The socialization process as such, for sure nowadays represents the most important one of all other processes involved in his formation as a child. Thus, the child commences to

socialize within a given society since the early stage of his/her childhood at parents' home, circled by parental atmosphere and the relationship between family members in general. In this entourage, the child makes the first steps in the society, manifesting the basic features of behavior, which as such are the fundamentals of further social development and integration of the child in a given society. (Lakinska, Divna, 2006)

The education in the premises of a family life, has a double meaning: Firstly, it must be seen through the perspective of its contribution to the overall child raising up and education, which is crucial to his/her proper formation of children's personality and further on, his/her preparation for leading an independent life. On the other hand, the focus must be put on the family as whole, and the role of children which must be based on their approach and contribution concerning family problems, which should be dealt with, and finally solved by them. Offering education support to children from their parents, concerning issues such as homework, would help children to create an everyday routine of learning. This approach as such should be stimulated by the parents themselves, by praising, vaunting and rewarding the children regarding the way they perform on this task.

References:

- Beqja Hamit, (2002), Gruaja kjo qenie e shenjte, Tirane pp. 177
- Brada, Riza, (1995), Pedagogjia familjare, Peje, Брада, Риза (1995), Семејна педагогија, Пеќ, pp. 193
- Cowan, C. (1992) When partners become parents, New York, pp. 98
- Constantine Tammy (1999) PARENTS IN THE SCHOOL: THE IMPACT OF FATHER'S PARTICIPATION IN CHILDREN'S EDUCATION IN NEWFOUNDLAND,
<http://www.mun.ca/educ/faculty/mwatch/vol2/constantine.html>, fq 1-4
- Claudia&Eberhard Muhlan (2008) Udhezues i madh I familjes, Vellimi I Tirane, pp. 13
- Colanoiq, Vera, (1972) Semejstvoto I vospituvaneto na deteto, Skopje, pp. 61
- Claudia&Eberhard Muhlan (2008) Udhezues i madh I familjes, Vellimi II Tirane, pp. 12
- Emerllahu, Dali, (1998), Bazat e metodikes se punes educative, Prishtine, pp. 147
- Emerllahu, Dali, (2001), Edukata estetike, Prishtine, pp. 284
- Good, (1988), Die structure der familie, Westdeucher Verlag, Koln, pp. 40
- Grancic, Radovan, (2006) Prilozi porodicnoj pedagogij, Novi Sad, pp. 190
- James Garbarino (1982) Children Families in the social environment, New York, pp 140
- Kasapi, Gjylmsere, (2013), Pedagogjia familjare, Shkup, pp. 82
- Lakinska, Divna, (2006) Semejstvoto i vospituvaneto, Skopje, p. p. 69, 80.
- Mojsovsja Koteva Tatjana, (2006), Semejното vospituvanje i socialното odnesuvanje na decata, Skopje, pp. 118
- Matilov, Naum, (2002), Brak I semejstvo, Skopje, 194-195
- Research (2007) FATHERS' IMPACT ON THEIR CHILDREN'S EDUCATION AND ACHIEVEMENT,
<http://www.fatherhoodinstitute.org/2007/fatherhood-institute-research-summary-fathers-influence-over-childrens-education/> 1-2
- Vukasovic, A, (1994), Obnova obitelj-temelj hrvatskog nepretka, rev. soc. br. 4, Zagreb. pp. 40

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR: COARDĂ ADELINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI, JUD. BACĂU**

Pilonii care stau la baza dezvoltării educației copilului sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamentală în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala și familia influențează personalitatea copilului.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotrivă devia viețile lor, poate forma multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultații cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei care participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că subiectul este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afișată.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

**PROF. ÎNV. PRIMAR COCA ECATERINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GRUMĂZEȘTI, NEAMȚ**

Pentru fiecare familie, bijuteria cea mai de preț trebuie să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire, a cărei unică măsură este conștiința morală” (I. Vulcănescu)

A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog și educator într-un mod cu totul deosebit. Părintele este psihologul copilăriei deoarece are nevoie să înțeleagă cum funcționează mentalul copilului lor. De asemenea, părintele este primul și cel mai influent educator pe care îl va avea copilul. Lucrurile pe care le va învăța de la părinte reprezintă lecțiile cele mai importante, care depășesc ca valoare lecțiile școlare. Părintele trebuie să învețe metode de relaționare cu propriul copil specifice particularităților lui psihologice, etapei de vârstă și de dezvoltare pentru a fi capabil să-i înțeleagă pe deplin nevoile, dorințele, temerile. Indiferent de aspirațiile sociale sau financiare ale părintelui, acesta trebuie să posede capacitatea: de auto dăruire (nevoile celui mic să fie pe primul plan); de sacrificiu (să-și restructureze fostele priorități de până atunci); un grad cât mai mic de egoism (pentru a înțelege marea responsabilitate pe care o deține); să accepte unicitatea și individualitatea acestei mici făpturi - copilul trebuie tratat cu respect); un grad de flexibilitate mentală necesară pentru a accepta că oricine poate greși în educația copilului, dar are datoria de a rămâne deschis la orice inițiativă de bun simț pentru a putea asigura copilului echilibrul psihic, social, spiritual și intelectual. Familia trebuie să-și facă timp pentru copilul său. Să vorbească, să se joace cu el, să-l asculte, să-i respecte dorințele (jocurile), să-i satisfacă trebuințele, să-i înțeleagă motivațiile.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament. Prima relație cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect prin modele de conduită oferite de către membri familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Familia este locul unde copilul învață să fie iubit și să iubească. Părinții trebuie să se bucure de copiii lor, să-i accepte așa cum sunt, să nu-i jignească, să nu-i umilească, să nu-i descurajeze, să nu-i pedepsească pe nedrept, să nu-i lipsească de încredere. Dacă se simte iubit copilul trăiește sentimentul de siguranță, de protecție, se simte membru al familiei, și se integrează în normele și regulile grupului. Sentimentul de siguranță dă copilului încrederea de a avea inițiative proprii și de a acționa conform lor.

Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a-ți comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.”

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

Familia severa în anumite limite imprimă ordine, disciplina, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepartează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

Familia permisiva stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

Familia libertină creează o atmosfera lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea ferma în garda a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul**”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR COCA MĂDĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SINTEA MARE**

Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea. – Nelson Mandela

Educația este un proces gradual de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive. Educația înseamnă, de asemenea, să cultivăm valori sociale, învățându-i pe copii și adulți să fie cetățeni activi și eficienți.

Educația este un fenomen social, specific uman, care apare odată cu societatea, dintr-o anumită necesitate proprie acesteia – aceea a dezvoltării omului ca om, ca forță de muncă și ființă socială. Școala și comunitatea, care fac posibilă educația sunt două aspecte care i-a preocupat în egală măsură pe pedagogi, sociologi, psihologi, filozofi, fiecare încercând să surprindă aspectele ce contribuie la mecanismele de funcționare ale acestora, agenții implicați și gradul de promovare a educației.

Educația are un rol esențial în dezvoltarea unei țări, determinând comportamentul oamenilor, modul de gândire al cetățenilor, dar și calitatea sistemelor politice și sociale ale statului. Educația de calitate este fundamentul unei societăți durabile și rezistente, contribuind la realizarea tuturor celorlalte obiective de dezvoltare durabilă.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.

Educația este un proces continuu de deprindere a noilor competențe, care poate avea loc în diferite contexte sau formate. De asemenea, educația poate varia în funcție de conținutul transmis. Iată câteva tipuri de educație pe care le putem distinge în timpurile actuale:

Conform contextului în care este transmisă educația, aceasta poate fi: formală, non-formală și informală.

1. Educația formală are loc în incinta școlii, fiind planificată și reglementată de lege. În cazul acestei educații există o intenție în spatele actului educațional, iar după absolvirea diferitelor etape, se eliberează certificate sau diplome.

2. Educația informală implică procesul de educație care nu are loc într-o școală și nu implică metode speciale de învățare. În acest tip de educație nu există o intenție anume. De cele mai deseori, educația informală se întâmplă în sfera socială, un exemplu fiind părinții care își educă copiii acasă.

3. Educația non-formală se desfășoară în afara domeniului formal, deci nu este reglementată de lege, însă este intenționată și organizată. Drept exemple pot servi programele de fitness sau cursurile dezvoltate de unele organizații. Educația non-formală poate fi recunoscută prin intermediul certificatelor, însă acestea nu au valoare profesională.

Pentru asigurarea unei educații eficiente a copiilor este important să ne implicăm activ în procesul lor de învățare, în special în învățământul preșcolar și primar. Astăzi sunt tot mai multe posibilități de susținere a educației copiilor prin activități educative, jocuri interactive, activități online, dar și alte mijloace.

Educația și importanța educației joacă un rol esențial încă de la o vârstă foarte fragedă, deoarece aceasta creează valori umane. Educația ca valoare promovează toleranța și înțelegerea dincolo de diferențele politice, culturale și religioase, punând accent pe apărarea drepturilor omului și conservarea

mediului. Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie:

1. C., Cucos, „*Pedagogie*”, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. L., Scurtu, „*Relația școală-familie-societate*”, 2016;
3. <https://www.twinkl.ro/teaching-wiki/educatia>
4. <https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV PREȘCOLAR COCIOC VERONICA PROF ÎNV PREȘCOLAR DRĂGHICI MIHAELA ALEXANDRA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "RAZĂ DE SOARE" URZICENI, IALOMIȚA

Când auzim expresia "Cei 7 ani de acasă" ne gândim automat la bunele maniere pe care un copil le dobândește în cadrul familiei, ne gândim la acel "Bună ziua!" Și la acel "La revedere!" Pe care un copil trebuie să le spună societății pentru a se încadra în normele civilizației. Dar "cei 7 ani de casă" reprezintă mult mai mult, reprezintă viitorul adult de mâine.

Cei 7 ani de acasă au la baza educația fizică și emoțională a unui copil. Copilul este în fond creația unei familii, putem să privim copilul ca pe un tablou: cu cât interesul creatorului (părintele/ familia) este mai crescut cu atât tabloul (copilul) iese mai frumos, iese o adevărată capodoperă.

Ce trebuie să învețe un copil în primii 7 ani

Sintagma "cei 7 ani de acasă" a stârnit interesul psihologilor care au descoperit un adevăr fundamental: primii ani din viața unui copil trasează viitorul acestuia.

Să fii părinte nu este ușor și niciun manual nu îți garantează că o să fii părintele ideal pentru copilul tău, dar iubirea și grija fac din părinți supereroi. Totuși, câteva lucruri trebuie să le avem în vedere atunci:

1. Iubire și limite

Iubirea unui părinte este nemărginită, dar un copil are nevoi de limite.

Un copil trebuie să știe ce înseamnă limite: limite față de alte persoane și limite personale.

Când spun limite față de alte persoane mă refer să știe când depășește limitele interlocutorului și nu numai: să știe când este bine să acționeze, când este bine să reacționeze, când trebuie să vorbească, când nu trebuie să vorbească, etc.

Limitele personale sunt liniile pe care el trebuie să le traseze, astfel încât ceilalți să nu îi invadeze spațiul și viața personală.

Limitele personale se trasează cu NU, iar un copil trebuie să știe să spună NU: nu doresc să mă iei în brațe, nu mă simt confortabil dacă faci x lucru sau dacă spui x lucru. Când îl înveți pe un copil să spună NU îl înveți în realitate să se respecte și să se iubească pe sine însuși.

2. Pericol, greșeli și risc

Pericolul este iminent, este peste tot și de multe ori nu suntem conștienți de el, dar când ești părinte vezi pericol în orice și încerci să faci orice să îi protejezi copilul.

Este bine să fii un părinte protectiv, dar când ești prea protectiv poți să distrugi mai mult decât protejezi.

Când ajungi să fii un părinte foarte protectiv ajungi să îi tai aripile copilului și să îi instalezi frica - frica de a face greșeli.

Este bine să greșim pentru că greșind învățăm - cam aceasta este și definiția învățării dacă stăm să ne gândim. Nu trebuie să învățăm copiii că a greși este un lucru rău, trebuie să îi învățăm că greșeala este normală și trebuie să îi învățăm cum să asimileze o greșeală și cum să treacă peste ea.

Un copil supraprotejat este un copil care nu are încredere în propria persoană, este un copil care are nevoie de validarea celor din jur pentru a încerca ceva nou: de siguranța că totul o să fie bine.

Gândește-te la viitorul adult de mâine: un adult care are nevoie tot timpul de validarea celor din jur, căruia îi este frică să încerce lucruri noi pentru că îi place stabilitatea și îi este frică să riște, un adult care nu are încredere în propriile puteri.

3. Empatie, compasiune și altruism

Un studiu recent arată că acei copii care bat animale au șanse mari să devină psihopați și criminali în serie. Parcă îți dă de gândit, nu? Bunătatea se învață la fel ca orice lucru pe acest Pământ.

Este important să îi învățăm pe cei mici să iubească, să dăruiască și să ajute atât cuvântătoarele cât și necuvântătoarele.

4. Încredere

Încrederea în propria persoană se învață în primii 7 ani de viață. Dar aceasta încredere se dezvoltă prin încredere. Când tu crezi în el că poate, el o să creadă în el că poate. Încrederea se oferă, nu se câștigă, dar se pierde.

Învață-l pe cel mic să aibă încredere în el că poate să facă lucruri mărețe, că poate să își depășească limitele și obstacolele.

Viața este plină de încercări, încercă să crești un campion.

5. Răbdare

Răbdarea este un atuu pe care mulți adulți nu îl au. Când ai răbdare te bucuri mai mult de viață. Noi, adulții, de câte ori nu ne-am pierdut răbdarea când așteptam la coada? Lipsa de răbdare aduce stres, proastă dispoziție.

Învață-l pe copil că răbdarea aduce noi oportunități: când stai la coadă poți să întâlnești noi oameni, poți să așezi termeni din sarcini: faci un task, citești cartea din ghiozdan, sau de ce nu, poți să te relaxezi să îți acorzi timp ție: te gândești pentru ce ești recunoscător, ascuți muzică, admiri priveliștea, te bucuri de viață.

Răbdarea este cea mai de preț virtute pe care un om o poate avea că nu degeaba “ Cu răbdarea treci și marea” (proverb românesc).

Lista poate continua, dar acestea sunt cele mai de preț lucruri care definesc “ cei 7 ani de acasă”.

Tu, părinte, ai grijă! Copilul tău, capodopera ta!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

**NUME: CODĂU CLAUDIA-ZORICA
SPECIALITATEA: LIMBA ENGLEZĂ
ȘCOALA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 FINIȘ**

Știm cu toții că familia este prima instituție în care un copil se dezvoltă și învață regulile, normele și valorile sociale care îl vor însoți pe tot parcursul vieții. "Cei șapte ani de acasă" reprezintă un proverb popular care subliniază importanța primilor ani ai copilăriei, când se formează obiceiuri și comportamente care îi vor influența pe copii pentru tot restul vieții. În acești ani, mama joacă un rol esențial în viața copilului, îi oferă afecțiune, îngrijire și învață valorile esențiale ale vieții.

Rolul părinților în educația copiilor este crucial, adică să-i îndrume pe copii, să-i îndrume și să-i învețe cum să se integreze în societate. Părinții trebuie să le ofere copiilor o bază solidă de cunoștințe, să-i învețe să ia decizii bune, să se comporte civilizată și să-și respecte semenii. Dincolo de acest rol, părinții au responsabilitatea de a menține o comunicare deschisă și sinceră cu copiii lor. Acest lucru este important pentru ca părinții să înțeleagă nevoile și preocupările copilului lor și să le ofere sprijinul necesar.

Parteneriatul dintre casă și școală este un aspect important al educației care are un impact major asupra dezvoltării copilului. În acest parteneriat, părinții și profesorii trebuie să lucreze împreună pentru a asigura o educație de calitate și pentru a ajuta copiii să se dezvolte armonios.

Scolile trebuie să țină cont de nevoile și interesele copiilor și să ofere un mediu sigur și stimulant în care aceștia să se poată dezvolta și învăța. Părinții, pe de altă parte, trebuie să lucreze cu profesorii pentru a-și susține activitățile școlare și pentru a oferi copiilor o atmosferă pozitivă și încurajatoare în care se pot dezvolta.

Parteneriatele dintre școli și familii sunt esențiale pentru dezvoltarea elevilor și pentru asigurarea unei educații de calitate. În aceeași ordine de idei, familiile și școlile trebuie să lucreze împreună pentru a promova succesul academic și personal al elevilor.

Colaborarea strânsă între școală și casă ajută la identificarea nevoilor și abilităților elevilor, conducând la o mai bună înțelegere a procesului de învățare și la adaptarea programului educațional la nevoile lor individuale. În plus, prin colaborare, pot fi dezvoltate strategii de instruire eficiente care să răspundă nevoilor și intereselor elevilor, creând o experiență de învățare mai personalizată și mai eficientă.

În plus, parteneriatele dintre școli și familii ajută la menținerea unor comunități educaționale puternice care încurajează elevii să participe activ la procesul de învățare. Părinții pot participa la activități educaționale precum întâlnirea cu părinții, participarea la activități extracurriculare sau organizarea de evenimente școlare. Aceste activități pot contribui la întărirea legăturii dintre părinți, profesori și elevi, rezultând un mediu de învățare mai plăcut și mai productiv.

Totodată, cooperarea acasă-școală ajută la promovarea comunicării eficiente între părinți și profesori. Comunicarea deschisă și transparentă între părinți și profesori ajută la identificarea problemelor de învățare ale elevilor și la dezvoltarea de soluții eficiente. Prin comunicare, părinții pot afla despre activitățile și programele școlare, precum și despre progresul și performanța elevilor.

Profesorii pot primi, de asemenea, feedback de la părinți cu privire la programele educaționale, metodele de predare și alte aspecte relevante pentru a îmbunătăți procesul de învățare.

Implicarea activă a părinților în procesul de învățare întărește parteneriatul dintre școală și familie. Părinții pot fi încurajați să petreacă timpul liber cu copiii lor, vorbindu-le despre școală și ajutându-i cu activități acasă.

În concluzie, educația la domiciliu și parteneriatul dintre casă și școală sunt aspecte importante ale dezvoltării copilului. Părinții și profesorii trebuie să conlucreze pentru a asigura o educație de calitate și pentru a ajuta copiii să se dezvolte armonios.

MESERIA DE PARINTE

CODEA MIHAELA MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SINGIDAVA CUGIR

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

Menirea educației este aceea “ de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cum poate contribui familia la formarea educației?

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “cea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Se spune că “profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din

grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viață a copiilor. Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a grădiniței și familiei.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile “creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil. “Începeți dar prin a vă cunoaște copiii” (Jean Jacques Rousseau) se află și astăzi la temelia educației.

Funcția de părinte este o “meserie” și, ca oricare meserie, ea trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmaș, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Metode educaționale

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori. Au fost prezentate și s-au dezbătut preocupările psihologilor și recomandările lor expuse în diferite lucrări: J. Piaget, J. Bruner, U. Șchiopu, E. Verza ș. a. m. d. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării copiilor:

-Să-ți iubești copilul. Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.

-Să-ți protejezi copilul. Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.

-Să fii bun exemplu pentru copilul tău. Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă tot timpul comuniunea “mamă – copil – tată”. Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.

-Să te joci cu copilul tău. Să-ți faci timp pentru copilul tău, să vorbești cu el, să te joci cu el cum îi place (jocurile lui), să iei în serios jocurile lui, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

-Să lucrezi cu copilul tău. Să-ți ajuți copilul când încearcă să participe la munca în casă ori în grădină. Când copilul este mai mare, să-l obișnuiești să participe la treburile zilnice din gospodărie și pentru gospodărie.

-Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă. Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile tale experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul tău. Trebuie să ai curajul să-i dai prilejul de a-și acumula experiențele proprii, chiar dacă sunt legate de anumite riscuri.

-Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în

același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți. Ajută-l pe copil să recunoască și să respecte aceste limite.

-Să-l înveți să fie ascultător. Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții.

-Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe. Copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în această lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate.

-Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive). În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

-Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

-Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

-Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

-Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

-Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

-Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

-Pune bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

-Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului și a poporului de-acum, de noi format. ”(Traian Dorz).

-Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii.

Bibliografie

1. Giovanni Gentile, *The Reform of Education*, Forgotten Books, London, July 21, 2012;
2. John Locke, *Some Thoughts Concerning Education and of the Conduct of the Understanding*, October 1, 1996;
3. Jean Piaget, *Science of Education and the Psychology of the Child*, Viking Press, June 1970;
4. Jean Jacques Rousseau, *Emile: His Educational Theories Selected from Emile. Julie and Other Writings*, Barron's Educational Series, December 1, 1964;

COPILUL, PĂRINȚII ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CODREAN DANIELA
LIC. TEH. NR. 1- DOBREȘTI-BIHOR**

„Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” – Jean Jacques Rousseau

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ -STUDIUL DE SPECIALITATE-

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CODREANU ANDREEA MĂDĂLINA
LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN ANGELESCU”,
IANCA, JUD. BRĂILA**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente.

Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83).

Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. “Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită

igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991
5. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. COLCER OANA – VERONICA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "UNIVERSUL COPILOR"

O educație de calitate presupune în esență un echilibru între cerințe și oferta educațională, în scopul descoperirii și atingerii potențialului fiecărui copil, pentru a da fiecăruia șansa de a fi un copil de succes.

Bazele formării personalității și bazele educației de calitate se pun în familie, familia având rolul central în educația copilului, cu atât mai mult în educația celor mici. Unii părinți au optat să acorde jumătate de normă familiei, fiind prea ocupați cu procurarea resurselor materiale în detrimentul hranei personale oferindu-i uneori, ad-hoc, copilului titlul de autodidact, iar televizorului, și mai nou tabletei și telefonului pe cel de bună. În aceeași măsură există și părinți preocupați de evoluția copilului lor, încercând să-l antreneze în cât mai multe și diverse activități care să îi „dezvolte”. Copiii au mare nevoie de părinți, orice amestec brutal în sufletul copilului îi crează resentimente și-l îndepărtează fie de părinți, fie de educator. Acesta este motivul pentru care se impune o colaborare strânsă, un parteneriat real între grădiniță, ca primă formă de învățământ și familie.

Familia actuală nu mai este cea de acum 20 de ani, nici măcar cea de acum 10 ani. Ar trebui să avem o viziune de ansamblu a educației pentru a face față societății actuale, dar și a societății viitoare.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca între prieteni.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Profesorii buni sunt elocvenți, profesorii fascinanți cunosc modul de funcționare al minții. Profesorii buni educă inteligența logică, profesorii fascinanți educă emoția.

Profesorii buni folosesc memoria ca depozit de informație, profesorii fascinanți o folosesc ca suport al artei de a gândi.

Ca o concluzie ar trebui să încercăm să fim fiecare dintre noi părinți inteligenți și/sau profesori fascinanți.

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și cadrele didactice trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atenți la metodele și modelele educative pe care le folosesc pentru a putea educa corespunzător copiii de vârstă preșcolară.

Familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, după vechea zicală „cei șapte ani de acasă”, de aceea, legătura dintre grădiniță și mediul familial trebuie să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, pentru a putea colabora eficient, nu formal. Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate toleranță și timp. Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndumare și foarte multă răbdare.

Progresele copilului sunt lente însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung. Trebuie să existe o concordantă deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce realizează la grădiniță. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. În procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează mai multe etape de care părinții, ca și ceilalți factori educativi trebuie să țină seamă. Dintre acestea putem aminti: familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor; explicarea și demonstrarea operațiilor în ordinea lor firească; formarea și consolidarea propriu zisă a deprinderii însușite; automatizarea deprinderilor după vârsta de 5-6 ani; perfecționarea deprinderii însușite adică automatizarea acțiunii.

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. Sunt indicate aprecierile pozitive și încurajarea copiilor care execută corect operațiile respective, astfel se crează o motivație adecvată față de acțiune iar copiilor li se cultivă încrederea în forțele proprii.

Implicarea părinților în educația copilului, la grădiniță și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați se comportă mai bine, au performanțe școlare mai bune și acced la nivele mai înalte de educație. Un mediu familial care încurajează învățarea este mai important decât venitul părinților, nivelul educațional sau

referințele educaționale. Implicându-se activ în educația copilului lor, părinții le transmit acestora un mesaj important: că sunt interesați de activitățile copiilor, iar grădinița /școala este importantă. Părinții se pot implica în educația copiilor lor atât acasă, cât și la grădiniță. *Acasă:* citindu-i povești, discutând cu el cărțile și poveștile citite, ajutându-l să-și organizeze timpul, limitând privitul la televizor respectiv utilizarea tabletei și/sau telefonului în cursul săptămânii, discutând zilnic cu el ceea ce s-a întâmplat la grădiniță. *La grădiniță:* participând la întâlniri cu educatoarea pentru a discuta despre cum și când este nevoie de ajutorul tău, în funcție și de interesele pe care le ai, oferindu-te voluntar în activitățile desfășurate la grădiniță, însoțind preșcolarii în excursii.

Toate aceste activități reprezintă o oportunitate pentru părinți de a interacționa cu personalul grădiniței și cu ceilalți părinți.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou, prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care îi stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Grădinița încearcă să răspundă specificului activității ficărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor.

Astăzi, părinții trebuie să se îndrepte de la modelul autoritar, în care creșterea copilului se bazează mai mult pe forță și control, spre un model caracterizat prin deschidere, căldură și coerență în stabilirea și aplicarea regulilor, a limitelor și așteptărilor adecvate. Comunicarea bazată pe o relație de demnitate și recunoaștere reciprocă, joacă un rol crucial. Deschiderea față de activitățile zilnice și preocupările copilului au un rol central în relația dintre părinți și copii. În acest mod, copiii cresc învățând ce înseamnă responsabilitatea, autocontrolul și egalitatea, și sunt mult mai pregătiți să devină adulți. Schimbările sociale, caracteristice epocii în care trăim, determină ca educația părinților să devină un fenomen social. Educația pentru viața în familie începe din familie, prin exemplul permanent al membrilor ei, continuă în școală unde, începând de la anumite vârste, trebuie să se facă în mod intenționat și științific.

Activitatea cu părinții ca partener pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor făcându-i mai buni.

Concluzia finală este că, numai o bună colaborare între grădiniță și familie, o mai mare implicare a părinților în activitatea grădiniței va duce la creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului preșcolar, la pregătirea pentru momentul când va deveni membru activ al societății.

PROIECT TEMATIC “AVENTURILE LUI MICKEY MOUSE “

COORDONATOR: PROF. COLȚAN ANA-LIA

GRUPA: MIJLOCIE

1. Tema anuală: Cine și cum planifică / organizează o activitate?

2. Nivelul: I (grupa mijlocie)

3. Durata: 3 săptămâni

4. Subtemele proiectului: ”În aventură cu trenul”

”În aventură cu avionul”

”În aventură cu vaporul”

5. Argument: Alegerea acestui proiect tematic are în primul rând legătură cu dobândirea și consolidarea cunoștințelor despre mijloacele de transport și despre modul în care ne putem deplasa și putem să circulăm prudent, respectând anumite reguli de circulație.

6. Resurse umane: preșcolari, educatoare, părinți

7. Materiale: culegeri de texte literare; culegeri de cântece; cărți ilustrate; reviste, pliante, planșe, jetoane, fișe; creioane colorate, acuarele, pensule, lipici, hârtie colorată, truse de construcții, jucării, cd-uri, casetofon, aparat foto;

8. Metode și procedee: jocul, observarea spontană și dirijată, povestirea, exercițiul, învățarea prin descoperire, problematizarea, experimentul, demonstrația, explicația, modelarea, explozia stelară, etc.

9. Bibliografie:

• Curriculum pentru educație timpurie

• Revista “ Învățământul preșcolar”

• Activitatea integrată din grădiniță, Ed Didactica Publishing House, București, 2008, Culea, I. Sesovici, A. Grama, F. Pletea, M.

10. Dimensiuni ale dezvoltării:

A1: Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare

A2: Conduită senzorio - motorie, pentru orientarea mișcării

A3: Sănătate(nutriție, igienă personală, îngrijire) și practici privind securitatea personală

B1: Interacțiuni cu adulții și copiii de vârste apropiate

B2: Comportamente prosociale, de acceptare și de respectare a diversității

B4: Autocontrol și expresivitate emoțională

B3: Conceptul de sine

C1: Curiozitate, interes și inițiativă în învățare

C2: Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor(persistență în activități)

C3: Activare și manifestare a potențialului creativ

D1: Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute

D2: Premise ale citirii și scrierii, în contexte de comunicare cunoscute

D3: Premise ale citirii și scrierii, în contexte de comunicare cunoscute

E1: Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat

E2: Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat

E3: Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare

11. Comportamente vizate:

A: 1. 1 Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei.

1. 2 Participă la activități fizice variate, adecvate nivelului lui de dezvoltare.

2. 3 Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii.

3. 1 Exersează, cu sprijin, respectarea unor principii de bază specifice unei alimentații sănătoase.

3. 3 Demonstrează abilități de autoprotecție față de obiecte și situații periculoase

3. 4 Utilizează reguli de securitate fizică personală

B: 1. 3 Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată.

2. 3 Exersează cu sprijin, asumarea unor responsabilități specifice vârstei, în contexte variate.

2. 4 Exersează cu sprijin, abilități de negociere și de participare la luarea deciziilor.
 3. 2 Își promovează imaginea de sine, prin manifestarea sa ca persoană unică, cu caracteristici specifice.

2. 5 Demonstrează acceptare și înțelegere față de celelalte persoane din mediul apropiat
 4. 1 Recunoaște și exprimă emoții de bază, produse de piese muzicale, texte literare, obiecte de artă, etc.

4. 2 Demonstrează abilități de autocontrol emoțional.

C: 1. 2 Inițiază activități de învățare și interacțiuni cu copiii sau cu adulții din mediul apropiat.

2. 1 Realizează sarcinile de lucru cu consecvență.

3. 1 Manifestă creativitate în activități diverse.

3. 2 Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative.

D: 1. 1 Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă).

2. 1 Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă).

2. 2 Respectă regulile de exprimare corectă în diferite contexte de comunicare.

2. 3 Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului..

3. 2 Diferențiază fonetic cuvinte, silabe, sunete și asociază sunete cu litere.

3. 3 Identifică prezența mesajului scris, apreciază și valorifică mesajul scris în activitățile curente.

3. 4 Asimilează unele elemente ale scrisului și folosește diferite modalități de comunicare grafică și orală pentru transmiterea unui mesaj.

E: 2. 4 Efectuează operații de seriare, grupare, clasificare, măsurare a obiectelor.

2. 5 Rezolvă situații problemă, pornind de la sortarea și reprezentarea unor date.

3. 2 Identifică și valorifică unele caracteristici ale lumii vii, ale Pământului și Spațiului.

3. 3 Descrie unele caracteristici ale lumii vii, ale Pământului și Spațiului.

3. 4 Demonstrează cunoașterea poziției omului în univers, ca parte a lumii vii și ca ființă socială.

12. Centrul tematic: Planșe cu imagini specifice.

13. Inventar de probleme

Ce știm?	Ce nu știm și vrem să aflăm?
<ul style="list-style-type: none"> ➤ Să numim câteva mijloacele de transport. ➤ Pe unde circulă. ➤ Cine le conduce 	<ul style="list-style-type: none"> ➤ Recunoașterea cel puțin a unui mijloc de transport. ➤ Recunoașterea unei rute a unui mijloc de transport. ➤ Câteva caracteristici ale mijloacelor de transport (culoare, mărime etc)

14. Centre de interes deschise și materiale puse la dispoziția copiilor

Bibliotecă	Artă	Joc de rol
Caiete de lucru Fișe suport Coli de scris, creioane Albume, imagini Cărți de povești, de poezii Imagini PPT	cariocă, acuarele, pensule plastelină, planșete coli de desen carton colorat foarfece lipici	Mașini, tren, avioane animale de pluș, animale de cauciuc
Construcții	Știință	
cuburi lemn cuburi plastic Lego pioneze	album, enciclopedie planșe calculator, casetofon CD, aparat foto jetoane	

15. Scrisoare de intenție

Dragi părinți,

În următoarele trei săptămâni o să derulăm un proiect tematic în care o să abordăm tematici ce țin de mijloacele de transport și de regulile de conduită preventivă în trafic. Prin acest proiect tematic, dorim să le dezvoltăm celor mici spiritul de observație, pentru îngrijirea proprie în caz de anumite pericole în trafic. De asemenea, ne propunem ca cei mici să aibă ocazia să afle lucruri dintre cele mai interesante despre mijloacele de transport. Vă rugăm să veniți în sprijinul nostru cu diverse materiale specifice temei mai sus menționate (ex.: cărți, reviste, imagini, enciclopedii, etc).

Vă mulțumim mult,

Educatorele și copiii de la grupa "Florilor"

FAMILIA ȘI ȘCOALA, FACTORI PRINCIPALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR COMAN ILEANA MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SIMION BĂRNUȚIU, STRUCTURA ȘCOALA PETRE DULFU

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai caror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natura de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Dezvoltarea intelectuală.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile incredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. De aici utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă". Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Bibliografie

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
2. Vărășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;

„EDUCAȚIA DE CALITATE ÎNCEPE DE TIMPURIU”

**PROF. ÎNV. PRIMAR COMĂNECU VIORICA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION AGÂRBICEANU BUCIUM**

Motto: „Dacă unii oameni nu merg pe calea binelui până unde ar putea să ajungă este din pricina educației lor timpurii.” Jean de la Bruyere

„Ce este copilul ?!” O întrebare obișnuit de banală pentru toată lumea dar răspunsul la ea poate fi uneori surprinzător! Orice adult știe ce este copilul, și totuși ...! Acel miracol mic pe care mama îl ocrotește în și cu trupul său, în brațele sale și, mai ales cu dragostea sa în primii ani de viață și ani și ani de zile, se lasă greu cunoscut și descifrat în intimitatea structurii sale psihologice. Tocmai pentru că această ființă în miniatură reprezintă un întreg univers posibil.

Dintr-o ființă minusculă care vine pe lume pregătită sumar pentru a exista fizic, în primii ani de viață, se conturează ca o persoană, o individualitate. Plaja posibilităților sale de acțiune, de relații afectiv-sociale, de joc, de cunoaștere, acoperă o arie extrem de mare și prefigurează într-o modalitate specifică individul în devenire.

Orice copil se naște cu capacitatea de a învăța, dar asta nu înseamnă că, odată ce crește, nu poate simți dificil acest proces. În consecință, modul în care se raportează la învățare este puternic influențat de perioada primilor ani de viață. copilul este inzestrat pentru etapa în care se găsește să se adapteze mediului de viață și de educație, incorporând și preluând fluxurile de stimulare. Datorită acestor posibilități latente, copilul poate să evolueze atât de spectaculos în primii ani de viață și să devină o persoană cu individualitate nu numai biologică, ci mai ales psihologică și socială.

Copilul foarte mic are un statut cu totul deosebit de cel al copilului în general, ce rezidă din dependența lui aproape în totalitate de adultul educator. În condiții firești, dependența afectivă față de mama este dominantă.. În acest sens, familia este recunoscută ca un mediu primar natural și social în care trebuie să se dezvolte copilul mic, iar mama este educatorul investit cu cele mai alese însușiri acordate la nevoile de creștere și dezvoltare a copilului. Însușirile materne generate de interacțiunea naturală, firească dintre mamă și copil sunt, în același timp, și un efect de cultură și civilizație.

Perioada copilăriei timpurii este una decisivă în viața unei persoane, fiind cea în care copilul își dezvoltă cea mai mare parte din personalitate și din achizițiile pentru tot parcursul vieții.. În consecință rolul adultului și mai ales al educatorului încă din primii ani de viață este să conștientizeze importanța educației încă la această vârstă. Astfel, educația timpurie constituie o necesitate, marcând vârsta la care copiii cunosc o dezvoltare rapidă. În plus, dreptul la educație este unul fundamental, de aceea este datoria noastră să asigurăm educația copiilor de la cele mai fragede vârste, întrucât fiecare copil merită un început bun în viață. Această perioadă este considerată una fundamentală în formarea personalității întrucât acum copilul învață pentru prima oară cum să interacționeze cu alte persoane și încep să formeze achiziții cu care rămân pe tot parcursul vieții. Dezvoltarea copilului începe de la vârste cât mai fragede, marcând și momentul la care educația trebuie să își facă simțită prezența în viața acestuia. Oferindu-le experiențe bogate în stimuli, le dăm posibilitatea să se dezvolte la maximum lor potențial, să își valorifice potențialul creativ, să fie dornici să descopere tot ce îi înconjoară și să fie motivați să învețe.

Educația constituie în lumea contemporană o activitate de infinită complexitate și de o importanță majoră. Pentru oricare copil, din punct de vedere educațional, lumea nu se împarte în părinți, care au datoria să-l educe, și educatori profesioniști. Toți membrii unei colectivități sociale sunt prin statutul lor modelatori de conștiințe, pentru că toți reprezintă conștiința unei națiuni în dinamica sa istorică.

Roadele bogate ale copilăriei avansate și ale tinereții nu pot să apară decât ca rezultate a ceea ce, cât și cum s-a sădit în copilăria timpurie. Cunoașterea și stimularea dezvoltate din primele zile de viață ale copilului a devenit un deziderat major al societății contemporane. În țara noastră, nevoile sociale, cât și vocația profesională impun ca, destul de timpuriu, după nașterea copilului, femeia-mamă să-și continue exercitarea acțiunilor profesionale, cât și a altor funcții îndeplinite până atunci. Din acest moment, rolul instituțiilor de ocrotire și educare a copilului, de stimulare a dezvoltării armonioase a acestuia devine esențial atât pentru mamă, cât și pentru copil prin ocrotirea și protecția copilului, evitarea influențelor nocive, izolarea factorilor de risc ai îmbolnăvirii fizice și psihice, stimularea și optimizarea dezvoltării lui armonioase.

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai importante dimensiuni ale învățării pe tot parcursul vieții. Aceasta se referă la procesul de învățare și dezvoltare care are loc în primii ani de viață ai copilului, înainte de începerea școlii. Învățarea timpurie are un impact major asupra dezvoltării cognitive, sociale și emoționale a copilului și poate influența în mod semnificativ performanțele școlare și succesul pe termen lung.

O educație timpurie de calitate reprezintă o bază solidă pe care micuțul tău va putea construi mai departe. Implică-te în viața celui mic și află mai multe despre educația timpurie!

Știați că experiențele copilului din primii ani de viață au un impact disproporționat de mare față de experiențele din anii de școală și mai departe? Asta înseamnă că lipsurile pe care cel mic le experimentează în primii ani din procesul de învățare îl vor afecta mai târziu, riscând chiar să nu poată realiza recuperarea acelor pași de bază.

Există multe studii care ne arată o rată de succes crescută pentru copiii care au parte de o educație timpurie de înaltă calitate. Aceste programe sunt o cale foarte bună de a continua procesul de învățare într-un ritm susținut și sigur.

Beneficiile educației timpurii îi ajută pe cei mici să aibă succes la școală, la locul de muncă și în contextul social și civic.

Când sunt mici, copii sunt ca un burete care absoarbe informații pe bandă rulantă. De aceea, expresia „cu cât mai curând, cu atât mai bine” ar putea fi un slogan reprezentativ pentru educația timpurie.

Socializarea, cooperarea, respectul, entuziasmul pentru învățare, lucrul în echipă, concentrarea, răbdarea sunt valori morale esențiale dar și principalele beneficii ale educației timpurii. Aceste abilități dobândite de timpuriu sunt esențiale pentru relațiile sociale sănătoase și pentru succesul pe termen lung în viață

Este de dorit să putem vorbi despre realizarea calitativă a educației timpurii, prin oferirea de experiențe într-un mod distractiv și incitant. Odată ce copiii își dau seama că învățarea poate fi incitantă și plină de satisfacții, ei pot accepta provocările pe care le aduce procesul învățării. La baza educației timpurii stă principiul unicității fiecărui copil, astfel, ținând cont de particularitățile individuale și de vârstă, adultul creează contexte care asigură oportunitatea de a cunoaște universul înconjurător, în scopul dezvoltării armonioase. În perioada cuprinsă între naștere și trei ani, copilul are un potențial crescut de a „absorbi” cât mai multe informații, de aceea este important să tratăm dezvoltarea acestuia într-o manieră holistică. Acest fapt presupune promovarea educației centrate pe copil, concentrându-ne atenția către toate domeniile de dezvoltare. Astfel, importanța educației la vârstele timpurii se desprinde din influența acesteia asupra dezvoltării în diverse planuri, după cum urmează:

- *dezvoltare fizică*, prin care subliniem rolul alimentației și a igienei, urmărind evoluția organismului și formarea unor deprinderi privind păstrarea stării de sănătate, dezvoltarea abilităților motrice;

- *dezvoltare cognitivă*, referindu-ne la procesele cognitive precum percepția, gândirea, memoria, achizițiile de limbaj, hotărâtoare în reglarea performanței;

- *dezvoltare psiho-socială*, unde vorbim despre exprimarea emoțiilor și a relațiilor pe care cei mici le stabilesc cu alte persoane Urmărind evoluția copilului din prisma celor trei puncte mai sus enumerate, educația timpurie îl pregătește pe cel mic nu doar pentru viața școlară, ci pentru a deveni un membru al societății.

Educația în viața unui om are un rol foarte important, educația dezvoltă nenumărate laturi senzitive, emoționale, cât și laturi pragmatice de viață, educația ca definiție este un fenomen social care reprezintă transmiterea de date și trăiri existențiale, a generalităților despre cultură și societate. Educația dezvoltă stilul unui om, până la urmă această învățare ți-o predai tu, nu există un profesor, învățarea ajută la formarea unui scop în viață, la formarea viitorului, însă și cantitatea face diferența în acest caz, tocmai de aceea în funcție de învățăturile primite, personalitățile sunt diverse. Adică un om plin de cultură și învățat ca la carte niciodată nu va fi cel mai popular sau cel care se pricepe la cele mai multe lucruri practice, însă unul care cu adevărat este educat să facă față fizic vieții nu posedă o cantitate atât de mare de informații logice și teoretice. Dezvoltarea personalității unui om începe în momentul în care persoana în cauză este capabilă de a putea face alegeri, pentru ca un om care știe să meargă într-o direcție știe și de ce a ales să meargă în acea direcție, asta e educația, atunci când ști de ce faci un lucru și ști cum să faci un lucru.

Totul contează într-o lume în care sunt puțini cei care au carte, iar restul face parte din acei “șapte ani de acasă”, acei șapte ani care se vor transforma într-o viață!

BIBLIOGRAFIE

***. Curriculum pentru Educația Timpurie. (2019).

Britto, P. R., Lye, S. J., Proulx, K., et. al. (2016). The Early Childhood Development Interventions Review Group for The Lancet – Early Childhood Development Series Steering Committee
Nurturing Care: promoting early childhood development.

Cristea, S. (2007). Educația timpurie. în Revista Didactica Pro..., revistă de teorie și practică educațională NR. 3-4. pag. 100-102.

Vrăsmaș, E. (2014). Educația timpurie. București: Editura Arlequin.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU FAMILIA

**PROF. ÎNV. PREȘC. CONDURACHE ELENA
ȘC. GIMN. AL. I. CUZA DOROHOI, JUD. BOTOȘANI**

„Un copil este ca o sămanta de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plâpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” -Irina Petrea Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil, deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil. Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor. Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa la activitățile din grădiniță, iar altele să facă parte din comitetul de părinți. Funcția principală a familiei - educarea copiilor este deformată cu largi și dramatice consecințe, astăzi, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare. Colacul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportare adecvată și respect. De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, activități de consilieri, activități extracurriculare. Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin e-mail, prin corespondența sau prin avizierele și panourile de la clasa, accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi eficient și multumitor pentru ambele părți. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă în educația din copilărie, deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Participarea părinților la activitățile demonstrative a permis acestora să fie proprii evaluatori ai copilului și posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte. Serbările reprezintă o altă modalitate de colaborare cu familia. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă. Oricărei persoane îi place să fie apreciată, recunoscută și să sărbătorească succesele.

Reușitele copiilor trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări. Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolară, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ÎN DOS

PROF. INV. PRESC: CONSTANTIN ELENA GRADINITA P. P. PRICHINDEL- TECUCI, JUDETUL GALATI

În societatea actuală, educația nu poate fi realizată decât în maniera în care toate mediile responsabile: familia, grădinița/școala și comunitatea sunt implicate activ. Altfel spus este necesar un parteneriat educațional.

Programele de educație timpurie din toată lumea definesc parteneriatul cu părinții, ca agenți educaționali, drept un principiu fundamental al organizării și funcționării instituției preșcolare.

Termenul de *parteneriat* este bazat pe premisa că părțile interesate au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permite să se unească. Astfel că, pe profesori și pe părinți îi apropie dorința de a-i sprijini pe copii în dezvoltarea lor. Implicarea familiei în educația copiilor este întărită prin procesul de parteneriat. Grădinița, prin implementarea proiectelor, caută soluții prin care să fie de folos atât copiilor cât și societății. Parteneriatul educațional se poate realiza între: instituțiile educației (familie, grădiniță, comunitate), agenții educaționali (copil, părinți, profesori, psihologi, terapeuți etc.) și membrii comunității, cu influență asupra creșterii, dezvoltării și educării copilului (factori de decizie, reprezentanți ai Bisericii, medici etc.).

Educatoarei îi revine sarcina de a propune și desfășura activități de parteneriat. În acest sens este nevoie de creativitate în inițiere, dinamism în organizare, și de flexibilitate și responsabilitate în luarea deciziilor.

Ca atitudine, parteneriatul presupune: toleranță, acceptare și înțelegere a diferențelor de opinie; participare în mod egal la acțiunile educative, acceptate de către toți partenerii; comunicare permanentă, colaborare și cooperare (interrelaționare).

În ceea ce privește parteneriatul în domeniul *Om și societate* acesta este abordat într-un mod specific. Elementele de cultură moral-civică se combină cu elemente de activitate practic-gospodărească. Activitățile specifice educației pentru societate reunesc aspecte de morală și comportament civic precum și aspecte de educație religioasă. Acestea din urmă vor fi abordate cu înțelepciune și numai în măsura în care ele oferă copilului sprijin în deschiderea către credință și intuirea realității spirituale.

În cadrul DOS putem iniția parteneriate cu diverse instituții care asigură buna funcționare a societății, a comunității în care copilul trăiește. Colaborarea cu instituțiile statului are scopul de a identifica resursele care vor eficientiza procesul de învățare și vor spori experiența socială a copiilor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

**PROF. CONSTANTIN IONELA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 2 LUGOJ, JUD. TIMIȘ**

Educația copiilor durează pe tot parcursul vieții, începând în familie și continuând în grădiniță și apoi la școală și are ca scop dezvoltarea responsabilității și a independenței. Numai prin educație indivizii pot evolua și se pot ridica la nivelul așteptărilor societății.

Se spune despre copii că sunt „oglinda părinților” și într-adevăr așa e - în mare parte ei devin ceea ce văd. Copiii se nasc cu anumite trăsături fizice și de temperament și anumite predispoziții, dar ei învață imitând ceea ce văd, învață de la cei din jur cum să reacționeze în anumite situații, cum să relaționeze, deci cum să se raporteze la ei înșiși, la ceilalți și la lume. Raporturile dintre părinți și copii vor fi baza relațiilor în lumea în care copilul, devenit matur, va intra ulterior.

Dezvoltarea personalității copilului este direct proporțională cu gradul de implicare al părinților în educarea propriului copil.

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie -deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă.

Elementele limbajului sunt însușite tot în familie. Corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

Cele mai importante deprinderi de comportament precum respectul, cinstea, politețea, ordinea, răbdarea etc. se formează de asemenea în familie. Modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. Cei mici vor învăța de la părinți să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

O discuție centrată pe relația părinte-cadru didactic trebuie pornită de la scopul comun pe care familia și școala ar trebui să-l aibă în vedere: dezvoltarea pozitivă a copilului în acord cu nevoile și posibilitățile sale. Pentru atingerea acestui scop, este nevoie ca relația părinte-cadru didactic să fie una de parteneriat, bazată pe colaborare și respect reciproc. Și părinții și educatoarele constituie modele pentru copil, iar aceste modele nu trebuie să fie în conflict.

Parteneriatul grădiniță – familie este eficient atunci când există o implicare activă a părinților în activitatea grădiniței. Prin organizarea unor acțiuni în care să fie implicați și părinții, copiii învață să respecte munca adulților. În orice parteneriat educațional este important să fie implicați copiii, iar activitățile desfășurate să fie în beneficiul acestora. Prin activitățile propuse în cadrul parteneriatului grădiniță–familie, copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, iar între participanți se creează relații pozitive.

Grădinița și școală sunt locuri atrăgătoare, distractive, dar este esențial ca părinții să fie alături de copil în mod înțelept, acționând și nu reacționând și, mai ales, să gestioneze corect efortul pe care copilul îl investește continuu în acest proces de învățare. Tocmai pentru acest motiv, activitățile desfășurate în grădiniță cu copiii care se încadrează în nivelul 3-5 ani sunt gândite și organizate din perspectiva orientării spre socializare, pe când pentru nivelul 5-6 ani se vizează perspectiva pregătirii pentru școală, ambele categorii de activități având drept scop comun pregătirea copilului pentru viața socială viitoare.

Cultivarea unei relații de parteneriat afectiv între grădiniță și părinți în sprijinul educației și creșterii copilului, constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară; este primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului.

Bibliografie:

1. „Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar”, 2008
2. Magdalena Dumitrana – „Copilul, familia și grădinița” – Editura Compania, 2000

ȘCOALA ȘI FAMILIA - VECTORII HOTĂRĂTORI ÎN EDUCAREA ȘCOLARULUI

MINODORA CONSTANTIN, LICEUL DE ARTĂ "IOAN SIMA", ZALĂU

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață.

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire,

Educă-mă, te rog, ca eu să pot fi o binecuvântare pentru lume. ”

(CHILD'S APPEAL, MAMIE GENE COLE)

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană; educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlarilor. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Famiiliile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între școală și familie, situația devine mai complicată. De aceea, școlile încearcă să vină în întâmpinarea părinților prin organizarea unor activități comune, un rol important avându-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, personalul școlii trebuie să se instruiască și să ceară la nevoie ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților. Un prim pas este evaluarea, la începutul anului școlar, a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea școlară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare și în transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;

- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
- c. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelii șubrede, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din

famiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I. T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista Învățământului preșcolar, 3-4/ 2005.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, CORĂCI IOANA
PROF. ÎNV. PRIMAR, GODEANU DIANA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRUȘET

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat la școală” Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de -acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: „normele de conduită se învață în familie”.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA COLABORĂRII FAMILIE - ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CORB MARIANA
ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1 CORBEȘTI**

Motto:

“ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” Din Child’s Appeal

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele, sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș. a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei

școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală–familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
- c. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorți de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelii șubrede, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecturate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I. T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;
2. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „ Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;
5. *** - „ Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista *Învățământului preșcolar*, 3-4/ 2005.

COLABORAREA FAMILIE – GRĂDINIȚĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CORCODEL MARIA
GRĂD. CU P. N. „CONSTANTIN LAZĂR”, NEGREA, JUD. GALAȚI**

Familia este cea dintâi școală ce pune temelii asupra viitoarei personalități. Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în realitățile sociale de grup.

Grădiniței îi revine rolul de coordonator în cadrul relațiilor cu familia. Acest rol derivă din faptul că prima este instituție specializată, cu cadre didactice pregătite pentru realizarea sarcinilor educației preșcolare.

Relația instituție preșcolară-familie nu se poate constitui în fapt fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ.

Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea preșcolarului.

Cunoașterea familiei copiilor se realizează pe o perioadă mai lungă de timp și îmbracă mai multe forme: vizite la domiciliul copiilor, antrenarea părinților la diferite activități organizate în grădiniță, ședințe cu părinții, lecții deschise, participarea acestora la vizite, excursii, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale.

Pe lângă cunoașterea familiei, educatoarei îi revine sarcina de a stabili un program comun de educație în grădiniță și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți că cerințele grădiniței trebuie continuate și în familie de către toți factorii educaționali ai acesteia: mama, tata, frați, bunici, în egală măsură.

Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită.

Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, componente, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

O deosebită importanță în colaborarea cu părinții o are propaganda pedagogică. Această formă de colaborare îmbracă multiple aspecte: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, dar materialele ce arată activitatea copiilor în grădiniță; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la lecții deschise și serbări, etc.

Educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de colaborarea strânsă dintre acești doi factori educaționali de bază: familia și grădinița.

Bibliografie:

Bunescu, G., Alecu, Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București

Dumitrana, Magdalena, (2003), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

Mateiaș, Alexandra, (2003), *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică, București

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR CORDUNĂ ELENA GABRIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI NICOLESCU-PĂCUREȚI”,
PRAHOVA**

Lecțiile din clasă, care reprezintă forma principală de organizare a procesului de învățământ, sunt completate de alte forme de organizare ale activității organizate de școală, care au rolul de a oferi elevilor posibilitatea de a aplica în practică cunoștințele dobândite și de a cunoaște mai profund viața. Activitatea în afara clasei susține prin natura și forma ei de organizare dezvoltarea inițiativei, cultivarea interesului și a aptitudinilor copiilor. Exercițierea aptitudinilor artistice ale elevilor duce la lărgirea orizontului lor artistic, la dezvoltarea simțului estetic, înțelegerea frumosului din artă, din natură, din viață.

Activitățile didactice se clasifică astfel:

1. activități desfășurate în școală, în afara clasei:

a) organizate de comunitatea didactică a școlii: consultații, meditații, cercuri pe materii, șezători literare, jocuri și concursuri școlare, serbări școlare, cenacluri, întâlniri cu personalități ale culturii, științei, etc.

b) organizate de alte instituții cu funcție educativă: activități de educație rutieră, sanitară, vizionări de spectacole, etc.

2. activități extracurriculare:

a) organizate de comunitatea didactică a școlii: excursii și vizite didactice, vizionări de spectacole, filme tematice, etc.

b) organizate de alte instituții: tabere naționale, județene, de documentare și creație, emisiuni radio și TV, etc.

Activitățile desfășurate în școală, în afara clasei, urmăresc extragerea și antrenarea elevilor în activități sportive, organizarea de manifestări sportive, plimbări, excursii, activități care contribuie la lărgirea orizontului de cunoaștere, la formarea deprinderilor igienice și sanitare, la călirea și fortificarea organismului, la însușirea unui mod de viață igienic și civilizată. Aceste activități întăresc sănătatea elevilor, duc la dezvoltarea trăsăturilor de voință și de caracter.

Participarea activă a elevilor la diferite activități în afara clasei este asigurată prin antrenarea lor în diferite cercuri, prin vizite și excursii, prin participarea lor în cadrul unor întreceri sportive.

În clasele elementare, cercurile sunt organizate pe obiecte de învățământ. Munca în cercuri contribuie la adâncirea cunoștințelor de cultură generală. Conținutul muncii în cercuri variază după vârsta copiilor, după cunoștințele și interesele lor, după sarcina pe care și-o propun cercurile. Elevii pot efectua individual sau / și în grup activități de observare a diferitelor fenomene ale naturii după anotimpuri, observarea și îngrijirea diferitelor plante sau animale, confecționarea sau colecționarea de material didactic, alcătuirea de diferite colecții sau întocmirea de planșe.

Înființarea unui cerc presupune o susținută muncă prealabilă. Instructorul are rolul de a anunța elevilor scopul, sarcina, modul de lucru al cercului, orarul de funcționare. Caracterul teoretic predomină în unele cercuri, în altele caracterul teoretic se îmbină cu cel practic.

Având la bază interesele elevilor, există și cercuri speciale, ca aeromodelism, electrotehnică. Planul de lucru al fiecărui cerc se discută în colectivul cercului și este aprobat de direcțiunea școlii; el face parte integrantă din planul de activitate al școlii. Programul de lucru trebuie alcătuit în funcție de diferite cerințe: să fie accesibil copiilor, să pornească de la interesele lor, să îmbine teoria cu practica, să contribuie la educarea copiilor. Un elev nu poate face parte decât din cel mult două cercuri. Evidența activității cercului se asigură prin jurnalul cercului, strângerea diferitelor materiale, dările de seamă

periodice, expozițiile, seratele, revistele, culegerile, care oglindesc succesele cercului. Munca în cercuri trebuie să aibă un caracter activ, să promoveze independența elevilor, să fie pătrunsă de spirit creator și să le dezvolte acestora o serie de calități intelectuale și morale.

Caracterul didactic al excursiilor și vizitelor este de netăgăduit, atât în ceea ce privește activitatea care se desfășoară în școală, cât și în afara acesteia. Excursiile și vizitele pot avea un caracter introductiv la un capitol sau lecție și se desfășoară în același timp cu predarea, sau la încheierea unui capitol.

Toate formele de excursii și vizite largesc orizontul intelectual al elevului și întăresc legătura dintre teorie și practică. Ele se deosebesc de modul obișnuit de desfășurare a lecțiilor de clasă, ele înviorează activitatea școlară, stimulează interesul și gândirea elevilor, sporesc posibilitățile lor de înțelegere a obiectelor și fenomenelor din mediul înconjurător. Excursiile și vizitele se folosesc în procesul de învățământ cu scopuri diferite, ca: pregătire inițială a tratării unor teme sau a unui capitol, mijloc de concretizare a cunoștințelor în cadrul expunerii unor teme mari, a unui sistem de lecții sau a unui capitol din programa școlară, încheiere a unei teme sau capitol din programa școlară.

Excursia și vizita introductivă au ca scop pregătirea inițială a elevilor și se urmărește să se atragă atenția asupra faptelor, fenomenelor care urmează a fi studiate. Dacă sunt organizate în cadrul unei expuneri a unui sistem de lecții, contribuie la verificarea unor cunoștințe predate, ca și la acumularea de noi cunoștințe.

Excursia și vizita finală se fac cu scopul de a încheia predarea unei teme sau a unui capitol din programă, mijlocesc aplicarea cunoștințelor asimilate de către elevi în legătură cu capitolul respectiv.

Excursiile și vizitele au trei etape de desfășurare:

- pregătirea, în care sunt specificate traseul, obiectivele, instructajul și explicațiile necesare;
- desfășurarea pe etape și culegerea materialelor;
- valorificarea rezultatelor: clasificarea, analiza și interpretarea datelor sau a materialelor, concluzii și aplicarea în alte lecții.

În timpul excursiei se fac scurte expuneri, se pun întrebări. Vizitele la muzee, case memoriale, pe teme de istorie și literatură, cuprind convorbiri, expuneri despre tema respectivă, cercetarea documentelor, tablourilor, planșelor, în ordinea fixată în plan. După terminarea excursiei se organizează o discuție cu elevii referitoare la cele observate și se verifică îndeplinirea sarcinilor date elevilor. În lecțiile ulterioare, elevii prelucrează datele observațiilor făcute sub îndrumarea institutorului, se întocmesc ierbare, insectare, albume, colecții. În lecțiile de verificare a cunoștințelor din capitolul și temele în legătură cu care s-au organizat excursii sau vizite, institutorul trebuie să se refere la observațiile făcute și la concluziile scoase cu acest prilej.

Forma de bază a organizării și desfășurării muncii în afară de clasă este colectivul. Aceste activități influențează dezvoltarea unor însușiri ca: solidaritatea, cooperarea, sinceritatea, modestia, simțul de răspundere.

Elevii îndeplinesc în afara clasei și o muncă individuală în categoria căreia intră lectura particulară, diferite încercări de creație ca desen, compoziții, colecții, referate, alcătuirea de albume. Prin munca desfășurată individual, pot fi mai ușor respectate particularitățile individuale ale elevilor, pot fi stimulate capacitățile și înclinațiile fiecăruia în parte.

În clasele mici, lectura în afară de clasă a cărților se bucură de o atenție deosebită. Lectura particulară influențează dezvoltarea intelectuală, morală și estetică a elevului, lărgindu-i și adâncindu-i cunoștințele, stimulându-i gustul pentru citit și dragostea de carte. Formarea deprinderii de a folosi cartea în vederea însușirii independente a cunoștințelor începe din clasa I. Îndrumarea pedagogică a lecturii particulare a elevilor implică stimularea interesului pentru citit, inițierea copiilor în tehnica cititului, formarea deprinderii de a lucra cu cartea și de a o păstra.

Valorificarea muncii individuale se poate face și în cadrul cercurilor, și în cadrul unor activități de masă. Rezultatele obținute de elevi prin munca individuală la muzică, matematică, pictură, literatură, pot

fi prezentate, discutate și apreciate în cadrul cercurilor de specialitate, pot fi incluse în programul serbărilor școlare, al concursurilor artistice.

Între formele de organizare a acestor activități există o legătură strânsă, datorită sarcinilor lor comune și a faptului că aceiași elevi participă la mai multe activități diferite. Acolo unde organizarea activităților extrașcolare și în afară de clasă este condusă chibzuit, ea alcătuiește un adevărat sistem al muncii instructiv – educative.

Munca de masă se sprijină pe munca cercurilor, iar acestea pe munca individuală a membrilor, toate aceste activități fiind într-o strânsă corelație și legătură cu munca desfășurată la lecții. În cele mai multe cazuri, ele se îmbină în forme variate, antrenând un număr cât mai mare de elevi.

În concluzie, organizarea activităților în afară de clasă și extrașcolare trebuie să constituie o preocupare susținută a școlii pentru că au o influență pozitivă asupra dezvoltării elevilor. Aceste tipuri de activități trebuie să completeze și să dezvolte mai ales acele aspecte ale educației pe care activitatea din clasă nu le poate consolida suficient, ca: spiritul de inițiativă, autocontrolul, capacitatea de organizare, munca independentă.

Cernea Maria – “Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în învățământul primar”, Ed. Discipol, 2000, București

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. INV. PRESC. CORLAN BIANCA-CRISTIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BĂLTENI
GRĂDINIȚA CU P. N. MOI**

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora. Grădinița este un important mediu de socializare, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulți și le oferă acestora un mediu primitor, adecvat învățării. Totodată, grădinița oferă suport pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. De asemenea, grădinița sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă. Dar educația copiilor, priviți ca cei mai tineri membri ai unei comunități, este responsabilitatea întregii comunități. Ea este leagănul creșterii și devenirii copiilor ca viitori adulți responsabili de menirea lor în folosul întregii comunități, motiv pentru care cel mai important parteneriat care este necesar a fi implementat este cel dintre grădiniță și familie.

Personalul specializat al grădiniței ar trebui să orienteze familia pentru ca aceasta să-și sporească rolul în formarea personalității copilului. Are drept atut interesul celor mai multe familii pentru confortul material și spiritual în care crește copilul, nivelul cultural la care se prezintă astăzi cele mai multe familii din țara noastră.

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea educația trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială.

Când copilul este mic influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei și nu întotdeauna influențele sunt pozitive. Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil, uneori, în familie, nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung, eficientă, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță.

Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având, în același timp, și calitatea -dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic- de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății.

Parteneriatul între grădinița și familie este terenul unor relații educative din care fiecare este beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe de la celălalt și să se simtă valorizat și important. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea.

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor când se fac primii pași în viață. Acum se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență

Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă și unitară a grădiniței și familiei. Interesul comun determină o mișcare de apropiere dublu sens, familie – grădiniță, grădiniță – familie, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Relația părinți – educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copii. Efectele asupra copilului vor fi benefice, putând contribui la rezolvarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Desfășurând în activitatea instructiv-educativă din grădiniță, cu participarea efectivă a familiei îi dăm acestuia posibilitatea să vadă în grădiniță nu doar o supraveghere a copilului în timpul absenței acestuia din familie, ci și desfășurarea unui proces instructiv-creativ, bine organizat.

Cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvoltă direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar activitățile educative să fie cunoscute și înțelese de către părinți și realizate printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Misiunea învățământului preșcolar, ca învățământ public nu poate fi realizată decât în interiorul spațiului comunitar, ca rezultat al interacțiunii grădiniței cu mediul social, cultural și economic. Se impune, deci, realizarea unei comunicări eficiente cu exteriorul, realizarea de parteneriate autentice. Proiectul de parteneriat le folosește părinților pentru a cunoaște și respecta obligațiile legale privind creșterea și educarea copiilor, cadrelor didactice pentru perfecționarea muncii în echipă, cunoașterea copiilor ce vor fi preluați în clasa I, cunoașterea cerințelor școlii.

Bibliografie:

1. Băran, Adina, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

COSTACHI ANDRA ANAMARIA

Pentru copil, nici o perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani. De aceea, e necesar ca, în calitate de educatori și părinți, să oferim copilului toată dragostea, atenția și priceperea noastră pentru a se dezvolta în mod echilibrat și fericit.

Educația timpurie este o necesitate deoarece până la 3 ani copilul posedă disponibilitatea unor progrese enorme în ceea ce privește capacitatea sa mentală, socială și emoțională. Începe să fie conștient de propria sa persoană, dorește să se impună tot mai autonom și-și descoperă propriul eu. Pentru copil, nici o perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani. De aceea, e necesar ca, în calitate de educatori și părinți să oferim copilului toată dragostea, atenția și priceperea noastră pentru a se dezvolta în mod echilibrat și fericit.

Într-un mediu educațional adecvat, copilul câștigă autonomia pe care o revendică adesea în sânul familiei, învață să-și cunoască și să-și îngrijească propriul corp.

Familia este ca o cetate ce are rolul primar de a asigura apărarea copilului în fața tuturor situațiilor externe. Mediul familial nu acționează numai prin aspecte economice sau culturale; în interiorul familiei se conturează curenți afectivi ale căror efecte sunt suportate de toți membrii care o compun. Ceea ce primează însă în mediul familial este calitatea legăturii dintre părinți. Prin excelență mediu afectiv, familia constituie școala sentimentelor – copilul se simte iubit și deci are sentimentul de protecție, de siguranță. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia este primul educator principal al copilului, locul în care se pun bazele educației, iar apoi intervine educația prin școală și prin societate. Școala a fost și va rămâne întotdeauna un factor vital, indispensabil în formarea copilului și în integrarea lui în comunitate.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat, încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

În esență, copilul este o ființă în evoluție, o ființă a cărei activitate este apreciată după mediul familial în care se dezvoltă.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR, COSTAN CĂLIN, LICEUL TEORETIC "SAMUIL MICU" SĂRMAȘU

În dezvoltarea ființei umane există mai multe etape distincte legate de vârstă. În prima perioadă a copilăriei familia este încă "centrul Universului", în jurul ei se concentrează toate aspectele vieții de zi cu zi. Treptat, la vârsta preșcolară (3 – 6 ani) prietenii de joacă devin la rândul lor importanți. În același timp crește și forța fizică, se îmbunătățesc abilitățile motorii dar și cele de comunicare. Se amplifică independența și autocontrolul, jocurile, creativitatea, imaginația devin din ce în ce mai complexe. Comportamentul copiilor la această vârstă este în mare măsură încă egocentric, dar începe să fie înțelesă și perspectiva celorlalți.

Până la vârsta de 11 ani prietenii devin din ce în ce mai importanți. Se dezvoltă gândirea logică. Se perfecționează abilitățile lingvistice dar și cele de memorare. După vârsta de 11 ani copilul intră în preadolescență. În organismul lui au loc modificări fizice importante, o adevărată "furtună hormonală". În această perioadă rolul familiei este decisiv în formarea tânărului și adultului de mai târziu.

Adolescența reprezintă o perioadă distinctă în viață un stadiu de dezvoltare care poate fi clar diferențiat de tot restul vieții. Este o perioadă critică ce presupune rezolvarea problemelor de dezvoltare, care fac posibilă apariția nu doar biologică dar și psihologică a viitorului adult. La această vârstă adolescentul experimentează:

- dobândirea independenței față de părinți;
- stabilirea unor relații de cooperare și de lucru cu alte persoane;
- pregătirea pentru o anumită vocație;
- apariția unor standarde morale, a unor credințe, dezvoltarea unor filosofii de viață;
- consolidarea identității proprii.

Un rol important în dezvoltarea emoțională a copilului și adolescentului îl are experiența școlară, bogată sau săracă. Aici trebuie avute în vedere și experiențele sociale deoarece un comportament echilibrat se dobândește și prin interacțiunea cu ceilalți. De aici rezultă că temperamentul unui copil nu apare ca o programare prestabilită care determină în mod implicit personalitatea, ci este influențat de factorii de mediu (familie, școală).

În dezvoltarea personalității unui copil și mai târziu a unui adolescent, încă de la vârste fragede, apare procesul de identificare. Acesta constă în adoptarea de către copil a comportamentelor, atitudinilor, convingerilor, limbajului unor persoane importante din viața lui (părinți, bunici, frați, educatori, învățători, profesori, colegi). Procesul de identificare este o urmare a observării și imitării unor persoane importante din apropierea sa. Modelul cel mai frecvent îl constituie părintele, dar poate fi și unul dintre bunici, un frate mai mare, un educator, învățător sau chiar un personaj dintr-un joc de pe internet. Copiii preiau caracteristicile mai multor modele pe care le selectează pe baza prestigiului de care dispun acestea. Caracteristicile acestor modele vor fi preluate de către copii care vor să se asemene cu modelul lor, vor acționa ca acesta, vor trăi aceleași emoții.

Pe măsură ce copilul se transformă în adolescent, acesta progresa și în școală. Pe măsură ce trece de la ciclul primar la cel gimnazial și liceal trebuie să proceseze o cantitate tot mai mare de informație. Cu aceste informații trebuie să opereze tot mai abstract. Aceasta necesită utilizarea unor strategii de învățare tot mai complexe. Mulți elevi le învață implicit sau le deduc din reflectarea propriilor experiențe de învățare, dar există și cazuri când aceștia nu dobândesc strategii de studiu sau chiar capătă unele greșite sau contraproductive. Nu este suficient ca cineva să aibă experiența de a învăța, dacă aceasta nu va fi supusă reflecției, ea va fi curând uitată. Generalizările și conceptele pot fi înțelese numai în urma unei gândiri profunde. Dacă se dorește ca un anumit comportament să fie modificat prin învățare atunci nu este suficient să fie dobândite noi concepte. Această învățare trebuie verificată în situații noi, în așa fel încât elevul să facă legătura între teorie și acțiune.

Astfel pentru o învățare profundă elevul trebuie să-și concentreze atenția asupra mesajului fundamental, așa încât să stabilească legături între idei, să-și construiască o semnificație proprie, dacă este posibil în raport cu propria experiență. Din contră, dacă elevul se concentrează asupra detaliilor, încercând să memoreze, învățarea riscă să devină superficială.

Chiar dacă strategiile de învățare sunt specifice fiecărei materii, există deprinderi și cunoștințe relevante pentru dezvoltarea unor modalități de învățare eficiente care pot fi transferate de la un domeniu de studiu la altul.

În concluzie, de exemplu, la orele de consiliere și orientare, pe lângă formarea personalității elevului se poate desfășura un program de dezvoltare a unor strategii eficiente de învățare prin care se poate valorifica experiența dobândită de acesta.

BIBLIOGRAFIE

Antonescu, V. și Constantin D., 'Managementul Calității Totale', Oficiu de informare documentară pentru industria construcțiilor de mașini, București, 1993, Managementul Calității Totale, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2003

Băban, Adriana, *Consiliere educațională*, Imprimeria Ardealul, Cluj Napoca, 2001

Bontaș, Ioan, *Pedagogie(Tratat)*, Editura All, București, 2001(ediția a V-a)

Cristea, Sorin, *Dicționar de pedagogie*, Editura Chișinău, 2002

Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006

Dogaru, Mariana, Modulul "Calitate în educație", lucrare ce face parte din seria Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice elaborată în cadrul proiectului Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013.

Dulama, M. E., *Formarea competențelor elevilor prin studierea localității de domiciliu*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2010

Călin, Felezeu, *Didactica istoriei*, Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2004

Iosifescu, Ș. (coord.), *Managementul și cultura calității la nivelul unității școlare*,

"Studiu național privind stadiul dezvoltării culturii calității la nivelul sistemului de învățământ preuniversitar"

PARTICIPAREA ȘI RESPONSABILIZAREA PĂRINȚILOR ÎN PROGRAMELE EDUCAȚIONALE. RELAȚIA ȘCOALĂ-PĂRINTE

COSTAN OCTAVIA

Școala și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor. Începând cu primele vârste ale școlarizării, se pun bazele unei personalități care mai târziu se va integra într-o societate cu cerințe riguroase și care se diversifică în permanență. Astfel, sistemul educațional trebuie să găsească o punte de legătură între școală-copil-părinte, cu implicare din partea celor trei subiecți în a contribui la noi căi de educație în beneficiul copiilor.

Suportul părinților poate fi manifestat prin diferite modalități, atât în mod direct, cât și indirect și se bazează pe accesul la experiențele anterioare, la cunoștințe, la competențe, la deschiderea pe care o manifestă când li se cere să-și dedice din timpul lor pentru a sprijini școala și viitorul acestuia.

1. Informare și comunicare

Școala va comunica cu comunitatea părinților în diferite maniere și nu numai despre aspecte de rutină din viața elevilor, ci și despre obiectivele propuse la clasă, învățare, progres, evaluare, măsuri de remediere, oferirea de informații despre observațiile făcute copilului și despre metodele de intervenție.

Căi de comunicare propuse:

- Carnețel/Caiet al elevului (se notează temele, informații prin partea profesorilor cu privire la comportament, evenimente, activități);
- E-mail;
- Class Story/Class News (utilizarea unei aplicații numită Classdojo);
- Stabilirea unor întâlniri cu toți profesorii de clasă (aprox. 2/semestru, excepții unde e cazul);
- Conferințe pe baza raportului de evaluare individual semestrial.

2. Implicarea în proiectele școlii.

Școala trebuie să încurajeze implicarea părinților acolo unde aceștia pot contribui, de exemplu:

- Sprijinirea activităților extra-curriculare: activități sportive, festival de artă sau muzică, excursii, tabere.
- Sprijinirea activităților din școală: serbări, zile deschise activităților desfășurate împreună cu părinții (aceștia să poată vizita într-o zi școală și să asiste la orele de clasă ale profesorului sau să susțină părintele o activitate pentru elevi).

3. Educarea părintelui pentru a putea:

- Susține propriul copil arătându-i interes cu privire la progresul școlar pe care acesta îl înregistrează.
- Susține propriul copil încurajându-l la efectuarea responsabilă a temelor.
- Susține propriul copil împreună cu profesorul dacă se ivesc probleme.
- Susține profesorul în legătură cu măsurile propuse (în plan educațional, emoțional, comportamental sau fizic).
- Citește, înțelege, își exprimă acordul/dezacordul cu privire la regulile/strategiile școlii. De asemenea, pentru îmbunătățirea relației cu propriul copil și pentru a-i cunoaște mai bine nevoile vârstei, se recomandă participarea la training-uri și de către familiile copiilor cu și fără dizabilități. Considerăm că utilizarea unei noi abordări este foarte importantă pentru a te concentra pe îmbunătățirea calității educației. Iată câteva avantaje ale importanței educației în familie și în școală: acordarea de sprijin relevant și adecvat, menținerea comunicării deschise școală-familie, formarea profesorilor, creșterea nivelului de educație în plan personal, îmbunătățirea calității vieții prin obținerea stimulilor pe care și-i doresc, participarea afectivă la activitățile desfășurate, descoperirea punctelor sau preferințelor comune în cadrul grupului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: COSTEA IULIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLĂȚELE

Cei mai importanți ani din viața fiecăruia dintre noi sunt cei 7 ani de acasă. Educația pe care o primește copilul de la familia sa, în primii șapte ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga sa viață.

Meseria de părinte este una dintre cele mai dificile meserii din lume, dar, în același timp este și cea mai frumoasă și cea mai nobilă, deoarece, dacă este făcută așa cum trebuie ne aducve multe bucurii și multe satisfacții.

În zilele noastre mulți dintre părinți sunt foarte ocupați cu activitățile cotidiene și uită sau nu mai au timp să se ocupe de educația copiilor, să comunice mai mult cu ei, sau să petreacă un timp plăcut și de calitate în compania lor.

Astfel copiii de azi trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze conform normelor sociale, atât pentru a păstra stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului său psihic și social.

Modul în care este educat un copil, este responsabilitatea familiei sale, însă unele lucruri scapă de sub control, pentru că acestea se învaă din situațiile concrete de viață pe care le vede copilul în familia sa. Este foarte important să petrecem destul timp cu copilul nostru, pentru a-i observa și a-i recunoaște în același timp unicitatea, personalitatea și nevoile pe care acesta le are.

Familia este primul spațiu formativ pentru un copil. Ea reprezintă mediul social și cultural în care copilul s-a născut și în care va crește. De aceea este foarte important respectul față de moștenirea culturală familiei și de valorificarea acesteia.

Fiecare părinte își dorește pentru copilul său ceea ce este mai bine, adică să fie un exemplu de bună creștere și purtare în societate, începând de la comportamentul familial și până la conduita lui de la școală, din parc, de la teatru, din cadrul vizitelor făcute la rude sau prieteni, etc.

Ca și părinți, trebuie să fim totdeauna un bun exemplu pentru copil în toate contextele sociale, chiar și atunci când ne jucăm împreună. Dacă ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături strânse între noi și el. Prin joc putem pătrunde mai ușor în lumea lui, iar el în a noastră.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil care știe să salute frumos, să folosească acele cuvinte magice și anume: Te rog, Mulțumesc, Iartă-mă, Îmi cer scuze, etc., care se comportă frumos și civilizată cu ceilalți copii de vârsta lui, sau cu persoanele mai în vârstă.

Un copil care are cei 7 ani de acasă va avea relații foarte bune cu cei din jur, fiind repede acceptat în orice loc, față de unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

MODALITĂȚI DE EFICIENTIZARE A RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR COȚOFANĂ VERONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 12 „B. P. HASDEU” CONSTANȚA

Familia și școala influențează creșterea și dezvoltarea armonioasă a copiilor, reușita lor școlară.

Interesul părinților pentru activitatea instructiv-educativă a celor mici reprezintă un sprijin în progresul fiecărui copil, implicarea familiei constând în angajarea părinților în activitățile de învățare de acasă, supervizarea activității școlare a copiilor și interacțiunea cu cadrele didactice.

Există o multitudine de metode și tehnici care stabilesc legături între profesori, părinți, elevi, ce reușesc împreună să colaboreze eficient.

Astfel, zilnic, la sfârșitul orelor de curs, elevii pot recapitula ceea ce au realizat în ziua respectivă, prin numirea de către profesor, în acest sens, a câtorva elevi. Întrebați de părinți ce au făcut la școală, copiii vor fi capabili să enumere ceea ce au repetat la finalul orelor. Părinții ar avea o idee clară despre ce au făcut aceștia, dar și elevii ar avea sentimentul de responsabilitate.

Caietele de teme, în care profesorul notează, apreciind un comportament pozitiv sau subliniind unul negativ, prin indicațiile transmise (De citit cu atenție datele problemei, Respectă mărimea și forma literelor/cifrelor, Scrie cu fir continuu, Exersează despărțirea cuvintelor în silabe), fișele pentru părinți pot stabili legătura între părinți și profesori, printr-o comunicare în dublu sens.

Observațiile, înregistrate sistematic, obiectiv, selectiv, cu grijă, oferă informații utile și ca suport al consultațiilor cu părinții.

Exemplu:

Numele: Mihai Data: 05. 11 Disciplina: Educație civică -ascultă cu interes soluția propusă de colegul din grupul său, fiind atent la nevoile echipei;	Numele: Maia Data: 05. 11 Disciplina: Limba și literatura română -memorează cu ușurință versurile poeziei;	Numele: Teo Data: 05. 11 Disciplina: Matematică -găsește diferite metode de rezolvare a unei probleme;
--	---	---

De asemenea, listele de verificare și scările de clasificare.

Exemplu: Lucrare în grup- **Arte vizuale și abilități practice** (colaj „Datini de iarnă”):

A urmat instrucțiunile ? Da ___ Nu ___

A cooperat cu colegii? Da ___ Nu ___

A lucrat îngrijit? Da ___ Nu ___

A finalizat sarcina de lucru? Da ___ Nu ___

A făcut curat la masă? Da ___ Nu ___

Lista de control/verificare-Lectură

Arată interes pentru lectură? Da ___ Nu ___

Alege să citească atunci când are posibilitatea? Da ___ Nu ___

Are cărți preferate? Da ___ Nu ___

Poate povesti despre cele citite? Da ___ Nu ___

Pune întrebări pentru a clarifica semnificația? Da ___ Nu ___

Describe personaje sau obiecte din textului literar? Da ___ Nu ___

Comunicarea cu părinții poate lua și forma prezentării, pe grupul clasei, a unor imagini cu panoul unde sunt afișate lucrările copiilor, periodic (după o săptămână sau două).

Filmarea unui concurs, între echipe, un exemplu: la ultima ora de matematică din luna decembrie, veselie copiilor datorată reușitei (fiecare copil avea o cerință corespunzătoare nivelului său de pregătire), materialele pregătite pentru ei(vase cu burete, crengute de brad, globulete, fundite-din care trebuiau

realizate decoratiuni etc), au fost observate de către părinți cărora le-am adus împreună o bucurie de sărbători.

Implicarea părinților în proiectele școlii (exemplu: Târgul Toamnei, unde au oferit spre vânzare din produse realizate în casă: zacuscă, compot, gogoșari, castraveciori murați etc), în proiecte ale comunității(exemplu: activitatea de igienizare a unui stadion) a constituit un model pentru cei mici. Părinții sunt adeseori organizatori ai evenimentelor din viața elevilor noștri (serbări școlare, aniversări, excursii).

Atitudinile și practicile educative parentale formează un climat favorabil implicării în viața școlară. Aceste interacțiuni reprezintă un factor de succes pentru copii.

ROLUL BIOLOGIEI ÎN EDUCAȚIA PENTRU VIAȚĂ

PROF. COTUNA LAVINIA LARISA LICEUL TEHNOLOGIC DE CONSTRUCȚII ȘI PROTECȚIA MEDIULUI ARAD

Scopul educației este să înlocuiască o minte goală cu una deschisă. (Malcolm S. Forbes)

Educația este unul dintre cele mai importante aspecte ale societății noastre. Acest proces este strâns legat de cel al învățării și are influențe majore de-a lungul vieții.

Fiecare organism viu poate transmite urmașilor date și informații, dar numai omenirea poate comunica în mod rațional informații valoroase și poate elimina datele iraționale prin educație.

Pe parcursul evoluției omenirii educația a căpătat sensuri multiple și variate. În esență, semnificația majoră a acestui concept este de scoatere a ființei umane din starea biologică și ridicarea ei înspre starea spirituală, culturală.

1. Rolul părinților în educația copiilor:

De la naștere și până în momentul în care poate lua singur deciziile, copilul este supus influențelor familiale. În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului.

Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

2. Rolul școlii în educația copiilor:

Școala este instituția care organizează trairea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele.

Școala asigură viitorilor adulți o alfabetizare funcțională în toate domeniile necesare unei vieți autonome și împlinite în societate, care să contribuie la starea de bine individuală și a comunității. Viitorul adult este capabil să acceseze orice tip de informație și să o înțeleagă suficient pentru a o folosi ca resursă în performanța propriilor acțiuni sau în excelență.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes.

3. Rolul biologiei în educația pentru viață:

Dascălul are un rol foarte important în educația copilului. De cele mai multe ori elevii îndrăgesc sau nu o materie, în funcție de profesor. El este cel care inspiră, stârnește curiozitate, povățuiește, blamează sau pedepsește. Profesorul are acea putere de a inspira și influența copiii prin intermediul personalității sale. El trebuie să devină un ghid pentru elevi, să îi conducă spre a-și dori să cunoască tot mai multe, să învețe din propriile greșeli și astfel să devină cât mai interesați de materia respectivă.

Pornind de la definiția termenului „biologie”, care provine din limba greacă (bios = viață; logos = știință) și reprezintă un complex de științe care studiază lumea vie, vom înțelege că științele vieții răspund multor întrebări ce privesc aspecte fundamentale pentru omenire, confruntată în ultimul timp cu probleme din domeniile alimentației, sănătății, poluării, sunt strâns legate de biologie.

Disciplinele biologice vin în întâmpinarea nevoilor fundamentale de educație ale elevilor. Formarea unui stil de viață sănătos devine o condiție esențială pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevului.

Ecologia, ca ramură a biologiei, are o importanță din ce în ce mai mare în viața noastră, a întregii omeniri. Educația ecologică începe sau ar trebui să înceapă din fragedă copilărie. Reintroducerea unor principii fundamentale teoretice și practice de ecologie răspunde unei cerințe sociale imperioase, pentru educarea elevilor în spiritul protejării frumuseților naturale, prin utilizarea chibzuită a resurselor naturale.

În cadrul studiului asupra morfologiei, anatomiei și fiziologiei plantelor (clasele a V-a, a VI-a, a VII-a, a IX-a, a X-a), elevii află rolul pe care îl au plantele atât în viața noastră, cât și în existența celorlalte organisme.

Studiul zoologiei (știința despre animale), furnizează elevilor informații referitoare la rolul animalelor în natură și în viața omului. Este important de știut faptul că orice specie, în cadrul unui ecosistem, are un rol funcțional bine determinat, iar intervenția brutală a omului prin vânat, pescuit, produce consecințe grave și uneori ireversibile asupra echilibrului ecologic.

Studiul geneticii furnizează informații referitoare la ereditate, variabilitate și reproducerea ființelor vii.

În acest context, rolul dascălului de biologie este unul foarte important. De modul în care va ști să atragă elevii spre această disciplină, depinde formarea acestora în sensul respectării naturii, a normelor de igienă și îi va ajuta să adopte un comportament adecvat din acest punct de vedere pe parcursul întregii vieți.

BENEFICIILE PARTENERIATULUI FAMILIE-GRĂDINIȚĂ-COMUNITATE (STUDIU DE SPECIALITATE)

**PROFESOR CRĂCIUN DORIANA MIHAELA,
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 3
DR. TR. SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI**

În perioada preșcolară, copilul trăiește o amplificare și diversificare a stărilor afective, dar i se conturează și posibilitatea de evaluare interioară comparativă a lor. El experimentează emoții din ce în ce mai complexe și mai nuanțate.

Studii recente au relevat faptul că relațiile afective și stările emoționale conturează ceea ce denumim „inteligența emoțională”. Ea este aceea care ne ajută să ne facem plăcuți la locul de muncă sau în colectivul din care facem parte, să putem comunica eficient, să știm să ne apropiem de cei pe care-i simpatizăm sau de cei pe care vrem să-i ajutăm. Inteligența emoțională este factorul de legătură, liantul între o persoană și mediul din care face parte.

În acest context, unul dintre obiectivele grădiniței și familiei este educarea copiilor în sensul omeniei, generozității, receptive la durerile și bucuriile celor din jur.

Familia este, pentru copil, primul grup în care exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine, este instituția cea mai stabilă, responsabilă de păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale. Pregătirea pentru grădiniță a reprezentat întotdeauna o problemă, părinții fiind preocupați de a lua decizia potrivită: să meargă sau să nu meargă copilul lor la grădiniță? Conform legii, copilul poate merge la grădiniță după împlinirea vârstei de 3 ani, chiar dacă este pregătit sau nu.

Grădinița oferă copiilor preșcolari condițiile necesare unei dezvoltări normale, permițând fiecăruia să-și urmeze drumul său personal de creștere și dezvoltare. Totodată oferă suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil, pentru interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de fiecare copil a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă.

În acest sens, educatoarea trebuie să se comporte binevoitor, să fie calmă, atractivă, încurajatoare, activă pentru a mobiliza copiii în participarea activă la diferite activități. Educatoarea nu trebuie să facă aprecieri negative, ci numai aprecieri pozitive. Când un copil nu execută corect ori greșește, nu i se fac observații personale, ci toți copiii sunt sfătuiți să se străduiască mai mult, să încerce să lucreze mai bine. Permanent copiii sunt solicitați, provocați să se exprime, să reacționeze pozitiv, să vadă și să înțeleagă partea bună a mediului înconjurător, aprobând latura pozitivă și dezaproband latura negativă. Uneori rezultatul nu este cel așteptat dar, perseverând, colaborând cu familia și comunitatea, se obțin rezultate din cele mai bune.

Copilul își însușește fiecare comportament al său, adecvat sau nu, de pe urma interacțiunii cu adulții, cu mediul înconjurător și prin procesul de educație socială. Interacționând cu copiii de vârstă apropiată sau cu adulții, copilul învață cum să reacționeze față de alți oameni și cum să se poarte în diverse situații sociale.

Astfel, copiii învață nu doar comportamentele adecvate, ci și unele neadecvate, iar mediul înconjurător fie încurajează, fie respinge comportamentul copilului.

În acest fel, transformarea copilului din ființă biologică în ființă socială se realizează prin procesul socializării. Prin socializare copilul, apoi tânărul său adultul învață care sunt comportamentele permise sau interzise în mediul în care trăiește, cum își poate manifesta emoțiile, sentimentele, ce este valoros, ce obiceiuri trebuie respectate.

Astfel observăm că educația moral civică are un rol important mai ales în copilărie și adolescență, dar continuă și la vârstă adultă. Dacă ne mutăm într-un alt oraș sau cartier, ne schimbăm locul de muncă sau instituția de învățământ (grădiniță, școală), ne integrăm într-un nou grup și suntem obligați să învățăm noi reguli, să ne formăm noi deprinderi comportamentale.

În primii ani de viață formarea copilului se realizează mai ales sub influența părinților. Ei sunt primii agenți de modelare a copilului. Mai târziu crește rolul celor apropiați ca vârstă: colegii de grupă de la grădiniță, colegii de clasă, copiii din vecinătatea locuinței, prietenii.

Pentru că, în orice împrejurare cei din jur supun copilul unui adevărat examen privind comportamentul, de la cele mai mici vârste asupra copilului acționează două tipuri de influențe: unele neintenționate, spontane și altele intenționate reprezentând educația propriu-zisă.

Educația moral civică a copilul începe în familie pentru că, în fiecare familie se formează anumite obiceiuri privind modul în care se realizează interacțiunile dintre membrii săi: manifestarea interesului față de cei din jur, discutarea problemelor, acordarea ajutorului, etc...

Astfel un om civilizată este cel care respectă regulile buneii cuviinței. El are asemenea deprinderi formate de la cea mai fragedă vârstă.

Copilul/elevul/tânărul trebuie să știe cum să se miște în orice împrejurare, cum să se îmbrace corect în diverse situații, să știe când și cum să salute, să poată începe, susține sau încheia o conversație, cum să se comporte acasă, pe stradă, la școală. Chiar și în familie, acasă sau printre prieteni orice greșală va fi sancționată.

BIBLIOGRAFIE:

1. M. Ed. C., *Programa activităților instructiv-educative în grădiniță*, ed. A II-a, Ed. V&I Integral, București, 2005;
2. Agabrian Mircea, Millea Vlad – *Parteneriate Școala-Familia-Comunitate*, Ed. Institutul European, 2005;
3. Bucur Gheorghe Eugeniu, *Educația pentru sănătate în familie și în școală*, Ed. Fiat Lux, 2005;
4. Stoica Cornelia, *Educație și comportament*, EDP, R: A: , București, 1998

PARTENERI PENTRU BINELE COPIILOR PARTENERIAT GRADINITA-FAMILIE

**PROF ÎNV. PREȘC. CRĂCIUN EMILIA-MARIANA
G. P. N. NR. 5 BUZAU**

ARGUMENT

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Contextul actual, declanșat de pandemie, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, impun adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Indiferent de tipurile de servicii pentru educație timpurie (creșe, grădinițe, centre de zi etc.) care răspund nevoilor familiei și copilului, este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu și părinții copilului. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

În perioada copilăriei timpurii, eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor, respectând regulile nou impuse care țin de distanțarea fizică, de igiena personală, de dezinfectarea spațiilor și a suprafețelor cu care intră în contact copiii. E de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a asigura condițiile necesare pentru a traversa, cu cât mai puține riscuri, perioada de pandemie și post pandemie.

Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială atât pentru a asigura un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ, cât și pentru a oferi sprijin educațional prin intervenții coerente și consecvente din partea celor doi factori fundamentali de educație a copilului.

PARTENERI:

- Famiile preșcolariilor grupei

GRUP ȚINTĂ:

- Preșcolarii grupei Albinutelor

COORDONATOARE PROIECT:

EDUCATOARE:

BENEFICIARIIL PROIECTULUI:

- DIRECȚI: Copiii, familia, grupul familial lărgit;
- INDIRECȚI: Societatea;

DURATA:

- Oct – Iunie

LOCAȚIA:

- Grădinița
- Alte spații impuse de calendarul acțiunilor;

RESURSE UMANE:

- Educatorea
- Preșcolarii grupei;
- Famiile preșcolariilor;

RESURSE MATERIALE:

•Materialele puse la dispoziție de grădiniță și nu numai, logistica pentru activitățile online, suporturi tehnice online

METODE, TEHNICI DE LUCRU:

•Ședințe cu părinții online, activități demonstrative online, expoziții online

REZULTATE DEZIRABILE:

•Implicarea părinților în acțiunile din grădiniță prin participarea adaptată a acestora, online
 •Îmbunătățirea atitudinii părinților față de grădiniță și față de procesul instructiv- educativ ;
 •Schimbarea premiselor relației grădiniță-familie;

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI:

•Activități demonstrative, aniversări ale copiilor, jurnalul grupei cu aspecte semnificative;
 •Expoziții;
 •Serbările live organizate cu diferite ocazii;

MEDIATIZAREA PROIECTULUI:

•Avizierul grupei și avizierul de pe holul grădiniței, site-ul grădiniței, rețelele de socializare;
 •În cadrul ședințelor cu părinții;

DISEMINAREA REZULTATELOR:

•Implicarea activă a familiei în desfășurarea proiectului;
 •Schimbul de experiență și rezultatele derulării proiectului vor fi cunoscute prin expoziții online, parteneriate online cu alte grădinițe, publicarea lor pe site-ul grădiniței, rețelele de socializare

FINALIZAREA PROIECTULUI:

•Proiectul se va încheia printr-un filmuleț mp4, reprezentând evaluarea parteneriatului, cu ocazia încheierii anului școlar;

OBIECTIV GENERAL: Colaborarea permanentă între familie și grădiniță privind procesul instructiv-educativ al copilului pentru o educație cât mai eficientă.

OBIECTIVE SPECIFICE:**Privind educatoarele:**

- să informeze părinții privitor la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- să expună părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;

Privind părinții:

- să participe activ în cadrul parteneriatului familie-instituția preșcolară cât și la alte activități organizate în grădiniță;
- să informeze educatoarea privind comportamentul copiilor în familie și societate;
- să continue în familie programul educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigența.

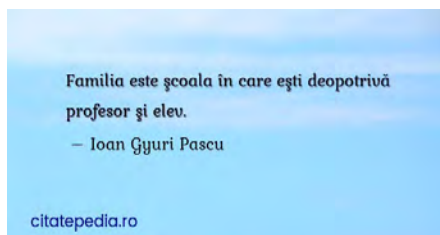
PROGRAMUL ACTIVITĂȚILOR

LUNA	TEMA	FORMA DE REALIZARE	PARTICIPANȚI
Septembrie	"Necesitatea parteneriatului online cu părinții"	Masă rotundă în aer liber	Educatoare, părinți
Octombrie	"Din activitățile noastre"	Expoziție pentru părinți	Educatoare, părinți, preșcolari
Noiembrie	"Cu papucii ei de frunze, toamna mi-a bătut în geam"	Evaluare proiect tematic	Educatoare, părinți, preșcolari
Decembrie	"Îl așteptăm altfel pe Moș Crăciun!"	Activități integrate (practice, artistice)	Educatoare, părinți, preșcolari

Ianuarie	"Părinții ne citesc povești de acasă"	Activitate demonstrativa	Educatoare, părinți, preșcolari
Februarie	"Timp liber cu părinții mei!"	Prezentare filmulețe trimise de părinți	Educatoare, părinți, preșcolari
Martie	"Pentru mămică, de ziua lor"	Activitate demonstrativă	Educatoare, părinți, preșcolari
Aprilie	"Un copil, un pomișor"	Activitate ecologică de plantare în aer liber	Educatoare, părinți, preșcolari
Mai	"De Ziua Familiei"	Prezentare filmulețe familiei copii	Educatoare, părinți, preșcolari
Iunie	"Prăjituri de 1 Iunie"	Activitate demonstrativa	Educatoare, părinți, preșcolari

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ - FORMAREA UNEI PERSONALITĂȚI DE SUCCES

PROF. CRAIU MIRELA NICOLETA

Factorii educației asigură un cadru social organizat pentru desfășurarea acțiunilor educative. Ei se constituie la nivelul societății și funcționează pe baza unor norme, principii și legi, care își vor pune amprenta asupra tuturor componentelor acțiunii educaționale. În categoria factorilor educaționali putem include: școala, familia, instituțiile cultural educative, mass-media etc. Atât timp cât copilul este integrat în unul sau altul din aceste medii, asupra sa se exercită influențe educative.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că dezvoltarea psihică a elevului are o istorie individuală, a cărei fundamentare se realizează încă din familie. Aceasta îndeplinește un rol nebănuț de important în formarea ierarhiei valorilor individuale. Copilul, crescut într-un anumit tip de climat afectiv și intelectual, va asimila mai ușor acele valori socio-culturale cu care vine în contact repetat și nemijlocit prin modelele de conduită ale părinților.

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semenii săi, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor. Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Procesul de învățare este așadar împărțit între părinți și profesori. Părintele are și rolul de a asigura un climat emoțional atât de necesar în procesul de învățare. Intervin adesea probleme care dezechilibrează procesul educațional - cele legate de structură și cele de natură psihologică. Cele de structură se referă la timpul limitat pentru comunicare, lipsa unei rutine în comunicare, contactul limitat pentru a construi încrederea în relația familie-școală, comunicarea doar în momente de criză etc. Problemele de natură psihologică se referă la rezistența parțială de a construi și intensifica o relație sănătoasă. Înțelegerea greșită a diferențelor dintre perspectiva părintelui și cea a profesorului în ceea ce privește performanța copilului, lipsa de încredere de ambele părți, pentru a crește capacitatea de învățare a copilului, limitarea perspectivelor folosite sau empatizare cu cealaltă persoană.

Implicarea familiei în viața școlii reprezintă o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor. Are beneficii majore în ceea ce privește comportarea copilului la școală și la rezultatele sale școlare. Implicarea familiei în educația școlară este cea de acasă: pornind de la disciplina, la oferirea unui mediu familial stabil, la transmiterea valorii educației. Educația de acasă nu trebuie separată de cea școlară. Este benefic pentru copil ca părinții să cunoască ce se întâmplă la școală și ca profesorii să cunoască situația familială. Implicarea familiei în educația școlară a copilului înseamnă și sprijinul dat în realizarea sarcinilor școlare; oferirea de materiale alternative pentru a-i face munca de înțelegere, memorare și învățare mai simplă. Trebuie purtate discuții despre școală cu copilul, interesul pentru activitățile școlare, materii, colegii de clasă. În ceea ce privește colaborarea dintre familie și profesori, sunt recomandate activități prin care familia și profesorii să se cunoască și să colaboreze împreună spre binele copiilor.

Prin implicarea familiei în viața școlii se observă o îmbunătățire a frecvenței elevilor la școală, abilitați sociale mai bune, adaptarea mai bună la mediul școlar, un sentiment mai accentuat al

competenței personale și eficienței în învățare, implicare mai mare în activități școlare, o importanță mai ridicată pentru educație.

Implicarea familiei în viața propriilor copii are ca efect semnificativ o mai bună îndeplinire a cerințelor școlare, iar școala se dezvoltă. Pe plan școlar, se observă efecte directe asupra reducerii abandonului școlar, câștigul copiilor fiind de departe benefic. Acest lucru conduce la obținerea unor rezultate mai bune la școală și de asemenea, la înregistrarea unei rate de promovabilitate ridicată.

Părinții trebuie să fie conștienți, respectiv conștientizați, asupra scopului comun al familiei și al școlii în ceea ce privește formarea copilului și asupra faptului că școala continuă și completează educația copilului, dar nu este în măsură să preia sarcinile familiei.

O formă eficientă de întărire a colaborării dintre școală și familie o constituie parteneriatele. Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Școala și familia în parteneriat reprezintă sprijinul de care are nevoie copilul pentru a crește și a dezvolta un comportament pozitiv.

Educația copiilor trebuie să răspundă nevoilor societății dar și nevoilor și aspirațiilor individuale. De aceea, fiecare pion implicat în procesul de educație (familia, școala și copilul însuși) trebuie să contribuie activ pentru a consolida acest parteneriat și pentru a produce rezultate bune pe termen lung.

Bibliografie:

- Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001;
- Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004;
- Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
- Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. CREȚ IRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CORBENI

Fiecare studiu ce are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principalele socruri de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitoari la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață.. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârgia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final,, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

INFLUENȚELE FAMILIEI ASUPRA SUCCESULUI ȘCOLAR A ELEVULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CREȚESCU ELENA-LORENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VOIEVOD LITOVOI", TÂRGU JIU, GORJ**

Climatul educațional familial este o formațiune psihosocială foarte complexă ce cuprinde ansamblul de stări psihice, modul de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă de timp. Acest climat care poate fi bun sau rău, pozitiv sau negativ se impune ca un filtru între influențele educationale exercitate de părinți și achizițiile comportamentale realizate la nivelul personalității copiilor.

Ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală este familia, ea fiind temelia pe care se zidește edificiul personalității. În cadrul familiei se armonizează trasăturile unei instituții cu cele ale unui grup. Unitatea grupului este consolidată de fenomene interioare și fenomene exterioare lui iar dinamica grupului este influențată de factori materiali, culturali și psihologici. Elementul esențial al dezvoltării familiei rămâne implicarea factorilor economici, materiali etc; totuși familia în ansamblu nu este o derivație a economicului, pentru că ea își găsește resurse și în alte categorii cum ar fi factorii morali.

Climatul educațional familial poate fi analizat după:

- modul de raportare interpersonală a părinților;
- sistemul de atitudini parentale în raport cu diferitele norme și valori sociale;
- modul în care este perceput și considerat copilul;
- modul de manifestare a autorității parentale;
- gradul de acceptare a unor comportamente variate ale copilului;
- dinamica apariției unor stări tensionate și conflictuale;
- modul de acordare a recompenselor și de aplicare a sancțiunilor;
- gradul de deschidere și sinceritate al copilului în raport cu părinții.

Colaborarea dintre școală și familie devine o prioritate. Informațiile utile factorilor educaționali se obțin prin colaborare permanentă, schimb de idei și depind de gradul de influențare pe care îl are școala asupra personalității elevului, reacția familiei la solicitarea școlii etc. Pentru a stabili această armonie în cadrul grupurilor sunt necesare anumite repere care să-i ghideze în a se înțelege pe ei însșiși, pe cei din jur și lumea în care trăiesc cu regulile care o guvernează. De asemenea este necesară prezența unei demnități speciale care se impune a fi demonstrată copiilor, la ei fiind foarte dezvoltată capacitatea de imitație.

Este absolut necesar ca adulții cu experiența de viață, cu o foarte bună moralitate și mai ales care dețin cunoștințe despre formarea personalității copiilor, să-i ajute să se regăsească, să-și creze un ideal și un scop în viață și să le ofere posibilitățile de a-l urma. Acest scop este necesar să fie demonstrat, jucat, asupra acestuia trebuie să se gândească profund și să reflecteze cu seriozitate copiii.

Indiferent de situație, copilul și actul educațional trebuie să rămână pe primul loc, mai mult, este foarte important a-i lăsa pe copii să participe singuri la propria lor schimbare, să fie ei singuri inițiatorii revoluției profunde care poate avea loc în atitudinile, deprinderile și comportamentul lor.

Educația copilului în familie

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Copilul își dezvoltă aptitudinile sale în raport cu mediul în care trăiește, așa încât primele noțiuni educative le primește în familie, apoi în colectivitatea preșcolară, pentru ca școala să consolideze și să modeleze tot ceea ce a acumulat copilul înainte și să adauge, printr-un amplu sistem educativ, ultimele și cele mai delicate carate la făurirea unei educații desăvârșite.

Procesul de instrucție educativă – educația – urmărește să dezvolte armonios predispozițiile latente ale copilului, astfel încât el să poată deveni, cu timpul, un adult cu deplină libertate interioară, dar și cu conștiința responsabilității sale. Educația îi favorizează o adaptare mai ușoară la mediul social ambiant și-i indică drumul către cele mai înalte îndatoriri ale omului către societate.

Întregul proces educativ trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune pentru copil și în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor sale, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. Familia constituie una din verigile sociale cele mai vechi și mai stabile în care se conturează și se formează caracterele; în familie se dezvoltă spiritul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Dacă toate aceste deprinderi nu s-au format în anii petrecuți în familie va fi greu mai apoi, în școală sau și mai târziu la vârsta de adult să se întreprindă ceva în acest sens, cu atât mai mult cu cât, dacă s-au format unele obiceiuri greșite sau trăsături negative de caracter, vor putea fi corectate cu mare greutate.

Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului, dar trebuie să o facă cu blândețe, pentru că altfel poate duce la efecte contrare pentru echilibrul copilului și pentru conturarea personalității sale. Actele de injustiție ce i se fac de către cei din jur sunt greu tolerate. Prin structura lor copii sunt naivi, sinceri și cinstiți și este păcat să le alterăm aceste gingașe trăsături morale prin intervenții brutale – bătaia fiind exclusă din rândul metodelor educative – sau prin atitudini nesincere, meschine.

Rolul de părinte este greu și pretinde cunoștințe teoretice și practice de pedagogie, psihologie și medicină; pretinde bunăvoința acestora de a învăța continuu de la și din viață, de a gândi, și mai ales de a înfrunta situații imprevizibile și pe care trebuie să le rezolve cu înțelepciune și cu discernământ. Problemele pe care copii le ridică în fața părinților sunt adesea rezultatul unor preocupări sau frământări individuale și la care așteaptă un răspuns sau o soluționare din partea părinților. Și în aceste cazuri părintele trebuie cu răbdare, ascultându-l pe copil și nu considerând „tabu” unele din problemele cel preocupă, să încerce să găsească cea mai simplă și eficientă cale de rezolvare; la nevoie, cu abilitate poate temporiza un răspuns clar, timp suficient pentru a consulta semenii cu mai multă experiență psihopedagogică.

Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară, familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală etc.

Familia constituie primul mediu organizat în care este angajat copilul încă de la naștere și ea are cea mai îndelungată influență asupra sa. O judecată de valoare asupra unei familii se poate realiza cu succes, mai ales prin prisma contribuției la antrenarea copiilor în activități educative, cu efecte favorabile asupra lor înșiși și asupra celorlalți copii. O adevărată familie întruchipează, printre caracteristicile sale definitorii, o preocupare susținută și eficientă în direcția modelării unor personalități care să prezinte garanția formării omului, ca om și cetățean, la nivelul de realizare pretins de societate.

Rolul educațional familiei se simte din primele momente ale vieții. Mama este primul educator. Copilul simte afinitatea maternă încă de timpuriu și o răsplătește cu zâmbetul suav, pe care numai o mama adevărată îl poate pătrunde în întreaga semnificație și numai ei i se poate acorda în acest fel. Contribuția mamei în conturarea treptată a copilului, mai întâi ca persoană și apoi ca personalitate în devenire, nu poate fi suplinită pe deplin, în primii ani ai vieții, de nici o altă sursă educațională.

Meritul familiei este cu atât mai mare, cu cât reușește să-i aducă o contribuție mai valoroasă în asigurarea fundamentării temeliei individualității copilului, încă din vârsta fragedă.

Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală cu cei din jur. Activitatea din familie prezintă primul model care stimulează inițiativa copilului în acțiuni umane. Chiar și când copilul rupe învelișul familial, desfășurând activități și în alte medii sociale, părinții, frații și alte rude apropiate continuă să exercite o influență deosebită, având o contribuție evidentă, în mersul devenirii copilului.

Climatul familial de care beneficiază copilul își pune amprenta pe personalitatea sa. Unui climat familial sănătos îi este proprie o coeziune spirituală trainică, cu adânci implicații pozitive în natura

relațiilor din cadrul acestui grup social restrâns. Tot așa precum ciimatul familial nesănătos este un mediu dăunător, dezechilibrant, cu implicații nefaste mai ales asupra vieții afective a copiilor.

Intervenția educativă a părintelui vizează respectarea particularităților nu numai de vârstă, ci și individuale, ce se cer cunoscute. Și nu numai cunoscute, ci ținut seama de ele, în procesul formării și dezvoltării personalității copilului și mai târziu a tânărului.

În mediul familial normal, învățarea elevului din clasele primare se face sub supravegherea, îndrumarea, stimularea, sprijinul și controlul părinților. Efectul preocupării părinților pe acest plan depinde, în mare grad, de modul, în care își cunosc copiii, și de nivelul angajării în formarea personalității acestora. În familie pot fi remarcate caracteristici individuale care ajută sau împiedică copilul în procesul învățării. Se evidențiază de timpuriu la unii copii anumite preocupări desprinse mai ales din activitățile lor libere. Părintele își dă seama de acestea și îl stimulează în cultivarea unor trăsături pozitive. Activitatea socială din familie poate constitui și ea un model de acțiune, care să se întipărească în mintea și în inima școlarului și să-l ajute în stabilirea unor relații corespunzătoare cu cei din jur.

Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Elevul din ciclul primar poate fi sprijinit de părinți în înțelegerea corectă a necesității angajării în procesul învățării, concomitent cu înmulțirea atribuțiilor din clasă în clasă. În felul acesta, familia sprijină și trecerea copilului din ciclul primar în cel gimnazial.

În mod normal, copilul urmează ciclul gimnazial în școala unde a făcut și ciclul primar, în circumscripția școlară. Există însă unii părinți care își orientează copiii spre alte școli, pe motiv că acolo s-ar face mai multă carte sau ar cădea pe mâna unor profesori preferați. Există unele școli de renume pe baza unui prestigiu câștigat pe merit, prin contribuția neobosită a unor cadre didactice deosebit de bine pregătite, pasionate în muncă și cu interes remarcabil pentru formarea copiilor. Cert este că nu pot fi cuprinși toți copiii în aceste școli. În unele cazuri, renumele este depășit, din cauza pensionării, cu ani în urmă, a cadrelor didactice respective ori a transferării lor. Cu toate acestea, unii părinți stăruie să-și aducă copilul, în ciclul gimnazial, la o astfel de școală, deși e departe. Dezavantajele au o mai mare pondere, în astfel de situații, decât avantajele. În cazul, în care copilul și-a format un stil de muncă corespunzător în ciclul primar nu există motive pentru a-l împiedica să frecventeze școala cea mai apropiată. În caz contrar, urmărind să-i facem un bine, îi creăm, de fapt, dificultăți.

De regulă, elevii din clasele mici sunt familiarizați cu atmosfera de muncă din acea unitate școlară, cunosc o mare parte dintre profesori. De obicei, viitorul diriginte al clasei a - V - a ia legătura cu viitorii săi elevi, introducându-i în atmosfera ciclului gimnazial. Părinții cunosc problemele școlii din anii trecuți și pot contribui la rezolvarea lor. Timpul afectat deplasării copiilor la școală și înapoi este scurt, ceea ce este în sprijinul respectării unui regim zilnic optim.

Cu toate acestea, unii părinți încearcă să-și mute copiii pentru ciclul gimnazial, făcând un deserviciu propriului copil și școlii în general. În mod voit, părintele izolează copilul de colectivul în care a lucrat timp de 4 ani, de multe ori strică prietenii utile și relații de colaborare rodnice. Fără să vrea, influențează negativ și caracterul copilului. Uneori copilul este de-a dreptul lezat afectiv, datorită faptului că părintele îl înstrăinează de colegi, de locuri cunoscute și agreate. Astfel de hotărâri luate de familie, uneori chiar fără consimțământul copilului, pot duce la închistarea în sine a acestuia și chiar la regres școlar, precum și la pierderea încrederii în forțele proprii, în cazul în care el nu mai întâlnește satisfacțiile morale și intelectuale din vechiul mediu de lucru.

Se știe că perioada gimnazială coincide cu vârsta pubertății, în care copilul se află în etapa preadolescenței, cu multiple transformări anatomo-fiziologice și psihice.

În general, elevii ciclului gimnazial sunt mult mai sensibili, adeseori mai irascibili decât în ciclul primar, intensificându-se predilecția pentru vârsta adultului, tind spre acte care uneori le depășesc puterea și experiența de viață și care pot avea urmări mai puțin plăcute. Actele de bravură întâlnite la unii preadolescenți, de a ieși de sub tutela părintească și uneori și școlară, dorința de a cunoaște mai mult decât ceea ce le oferă cadrul obișnuit al vieții de toate zilele, intenția de afirmare mai ales față de sexul opus și alte astfel de manifestări, dacă nu sunt cunoscute, înțelese și dirijate corect de familie și de școală, pot determina abateri care să frâneze bunul mers al dezvoltării personalității.

O apropiere mai atentă de proprii copii, o observare minuțioasă a manifestărilor lor și un sprijin acordat la timp netezesc drumul depășirii unor dificultăți inerente vârstei și pregătesc terenul desfășurării unor activități cu efecte formative evidente.

În ciclul gimnazial obligațiile școlare sporesc mereu, se intensifică gradul de încordare a elevului, iar satisfacțiile muncii se amplifică. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață.

În funcție de interesele, preocupările, aptitudinile și randamentul școlarului de vârstă mijlocie, familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Tipuri de părinți:

- cei care adaptează stilul lor de educație cu cel al școlii;
- cei care nu conștientizează efectele negative ale metodelor aplicate în educație;
- cei care nu recunosc faptul că relațiile cu copii sunt deficitare;
- cei care nu acceptă rezultate slabe la învățătură indiferent de motive;
- cei care nu cunosc faptul că factorii care influențează rezultatele școlare sunt: nivelul de inteligență, mediul, starea de sănătate.

Familii care reprezintă un bun mediu educativ:

- existența relațiilor de înțelegere, respect, înțajutorare între membrii;
- autoritate exigentă a părinților îmbinată cu respect;
- situație economică bună.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățătură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinții. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Forme de colaborare a învățătorului/dirigintei cu familia:

- ședințele și lectoratele cu părinții;
- converbiri individuale;
- vizite la domiciliul elevului;
- corespondența (rezultate la învățătură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- consultații pedagogice;
- informarea reciprocă;
- ședințe comune cu elevi și părinți;
- vizitarea școlii de către părinți.

Pentru o mai bună colaborare cu părinții, dirigintele convoacă ședințele sau lectoratele cu temă pe care le anunță din timp, își pregătește procesul-verbal cu ordinea de zi, tabelul de prezență, referatul cu temă atunci când este cazul. Prezentarea în fața părinților doar cu catalogul pentru anunțarea notelor sau improvizarea unor subiecte de discuție pot duce la plictisirea acestora și refuzul de a mai participa la următoarea ședință. O întâlnire nu trebuie să depășească mai mult de o oră. Situația școlară a elevului trebuie comunicată fiecărui părinte de preferat prin chemarea în fața catalogului sau notificarea notelor înaintea ședinței și înmânarea părintelui. Aceștia se jenează atunci când sunt citite notele de diriginte în plenul ședinței. Vizitele la domiciliu se anunță în prealabil prin precizarea scopului acesteia. Corespondența se face de regulă atunci când se comunică rezultatele la învățătură și disciplină, chemarea părinților la școală, adresarea de felicitări pentru rezultatele copilului. Este bine dacă dirigintele reușește să mobilizeze părinții în realizarea de activități extrașcolare: serbări, excursii, expoziții, meciuri sportive, amenajarea spațiului școlar. Aceste activități sunt benefice atât pentru elevi cât și pentru școală.

Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- oferte de sponsorizare;
- antrenarea unei echipe sportive;
- participarea la redactarea revistei clasei/școlii;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- participarea la decorarea clasei,
- organizarea unui colț verde în școală;
- stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți;
- încurajarea copiilor performanți prin acordarea de recompense.

Comunicarea învățător/diriginte-familie

O comunicare optimă învățător/diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului/dirigintelui de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora;
- rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factori care blochează comunicarea:

- utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților;
- evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;
- alegerea de teme neadecvate lectoratului;
- judecarea, ridicularizarea, moralizarea părinților;
- atitudine pasivă a învățătorului/dirigintelui;
- transmiterea unui volum mare de informații;
- oferirea sfatului necerut.

Timpul liber și familia

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nehibzuintă nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și crează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente.

Rolul școlii și familiei în orientarea școlară și profesională a copilului

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu

cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meserii, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

Ca factor al progresului școlar, climatul familial contribuie la formarea atitudinii copilului față de școală în general, față de învățatură în special. Aceasta presupune, din punct de vedere pedagogic, crearea unui substrat motivațional adecvat. Acțiunile educative întreprinse în acest sens trebuie incluse într-un sistem mai larg care să vizeze personalitatea în ansamblul său. Aprecierile generale ale părinților la adresa școlii cât mai ales preocuparea lor sistematică față de rezultatele și progresul școlar al copiilor, stimulările și încurajările continue, se înscriu ca modalități de influență a acestei atitudini.

Prin regimul de viață pe care îl impun, părinții contribuie la formarea unui stil individual de muncă și a unor trăsături de caracter necesare înlăturării dificultăților în activitatea de învățare. Caracteristic este că acestea nu se formează prin sfaturi și povește, ci în primul rând prin organizarea și supravegherea activității copilului, prin funcționarea cât mai bună a relațiilor intrafamilare, prin angajarea copilului în cadrul acestor relații ca urmare a investiției sale cu roluri care să-l supună unor exersări corespunzătoare.

Bibliografie:

1. Bunescu, Gh., Alecu, G., Badea D, 1997, *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Lascuș, V., 1981, *Părinți și profesiunea copiilor*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
3. Macavei, E., 1997, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
4. Petre, A., Roman, I., Giurgiuman, T., 2002, *Despre educație*, Editura Academic Pres, Cluj-Napoca;
5. Stoica, M., 2002, *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova;

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE, CONDIȚIE ESENȚIALĂ A EDUCĂRII TINEREI GENERAȚII

CRETU MARIANA

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații, factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, adică să fie cu adevărat pregătiți pentru muncă. Acest lucru este determinat de faptul că școala dispune de personal calificat și de o bază materială adecvată, elemente indispensabile desfășurării procesului de învățământ, al cărui obiectiv principal este formarea omului, dezvoltarea personalității sale. Procesul de învățământ este, deci, cel care conferă școlii acest rol hotărâtor în formarea omului. Când copilul crește, își vede universul cotidian lărgindu-se dincolo de orizontul familiei, mai întâi datorită grădiniței și apoi a școlii. Trecerea copilului la statutul de preșcolar, respectiv de elev, este un moment dificil deoarece copilul trebuie să capete în această perioadă dorința de a învăța. Chiar dacă școala se străduiește să compenseze în parte ceea ce mediul nu i-a oferit copilului, ea nu poate da totul, fiind absolut necesară colaborarea dintre familie și școală. Universul copilului se limitează, la început, la **familie**. În primul rând, el se raportează la mamă și tată. De la mamă copilul așteaptă satisfacerea nevoilor sale fundamentale, de securitate și de afecțiune, iar de la tată, el așteaptă afecțiune, protecție, inițiere în viață, un model. Dar, mai mult decât atât, mama și tata formează un cuplu a cărui "coloratură" se repercutează, ca atare, asupra copilului. **Grădinița** reprezintă în acest demers de socializare, o etapă intermediară a cărei utilitate este tot mai mult recunoscută. Ea creează imaginea unei societăți libere și curtenitoare, în care spiritul de creație este mult mai apreciat decât un simplu conformist și în care elanurile spontane sunt permise. În afara unor cazuri excepționale, copiii se adaptează la acest spațiu educațional foarte bine. O dată acceptată separarea provizorie de părinți, grădinița pare să-i dea copilului un sentiment de siguranță. Copilul găsește aici o lume pe măsura sa: este înconjurat de cei de-o seamă cu el, se simte întotdeauna liber. Acest sentiment se regăsește la orice vârstă, în orice grup de copii. Astfel, copilul devine conștient de posibilitățile sale, de autonomia sa. Copiii care frecventează grădinița se adaptează astfel mult mai ușor la viața de școlar, ei fiind obișnuiți deja cu o colectivitate, cu anumite reguli pe care traiul în comun cu semenii îl impune. Reacția **școlii**, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt **elevii**.

În ceea ce privește parteneriatul factorilor educaționali, familia, ca nucleu fundamental al societății, îndeplinește un sistem de funcții printre care cele mai importante sunt: funcția naturală, biologică, funcția economică, funcția de socializare, funcția educativă. Mediul educogen familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care își mențin forța educativă uneori toată viața. Din acest motiv se acordă o importanță deosebită celor „șapte ani de acasă”. Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea unui sistem de cerințe, printre care menționăm: preocuparea permanentă a părinților și sprijinirea lor atât din vedere emoțional, fizic cât și material pentru o dezvoltare armonioasă a copilului; de asemenea importantă este și o colaborare permanentă și nemijlocită cu școala și sprijinirea școlii, participarea la activitățile comitetelor cu părinții din școală și altele. După cum am menționat mai sus, **colaborarea școlii cu familia este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor**. Această colaborare trebuie să constituie o acțiune simplă și suplă și de educare a educatorilor-părinți. Printre acțiunile pedagogice ale școlii întreprinse în rândul părinților se pot menționa următoarele: consultații cu părinții; adunările cu părinții însoțite de expuneri și discuții pe diverse teme psihopedagogice, cum ar fi cunoașterea particularităților individuale și de vârstă ale copiilor, condițiile necesare învățării eficiente, activitatea în timpul liber etc; lectoratele

cu părinții susținute de specialiști de valoare; adunările pe diverse teme și discuții cu părinții din comitetul de părinți.

Prin eforturile comune ale factorilor educaționali implicați – școala și familia – și prin activitățile organizate și realizate atât în școală cât și în afara ei, obiectivele nivelului de vârstă pot fi atinse. Educația care se exercită în școală este cel mai important factor al dezvoltării personalității. Ea are rolul de a corecta ceea ce este negativ în personalitatea elevului și de a dezvolta toate laturile personalității sale, atât pe cea intelectuală, cât și pe cea caracterială, morală. Școala nu formează doar specialiști, ci formează oameni, iar pentru a forma oameni este foarte important ca toți factorii educaționali să contribuie în mod eficient și constructiv la această formare, să colaboreze și să se completeze reciproc unde și când este nevoie.

BIBLIOGRAFIE

*Stăiculescu Camelia-„Managementul parteneriatului școală-familie”, Ed. ASE, București, 2007

*Ctin Cucoș-„Pedagogia”-ed. Polirom Iași, 1998

*Godfrey Claff-„Parteneriat școală-familie-comunitate”-ghid pentru cadrele didactice, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 2007

*Alexandru Darie, Iulian Nica, Elena Romocea, Ecaterina Springer, Leon Topa, Ion Verdeș-„Colaborarea școlii cu familia elevilor”, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 1974

*Adele Faber, Elaine Mazlish-„Comunicarea eficientă cu copiii-acasă și la școală”-Editura Curtea veche, București, 2010

ROLUL COMUNICĂRII ÎN ÎMBUNĂTĂȚIREA RELAȚIEI PROFESOR-ELEV

CRIȘAN DANIELA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE DANCU” BIIA

În condițiile în care discutăm despre o societate modernă, în care educația trebuie să ocupe un loc central, relația dintre profesor și elev este deosebit de importantă. Alain Bloom afirma că „*Omul este o ființă care trebuie să se orienteze potrivit posibilei sale perfecțiuni*”. Actul educativ este un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, astfel că eficiența sa se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre profesor și elev. Pentru perfecționarea relației profesor-elev este necesar să se ia în considerare obiectivele educației, pe de o parte, și psihologia tineretului contemporan, pe de altă parte. Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie și încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate.

Inițiativa trebuie să îi aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia: „simpatia și bunăvoința nasc simpatie și bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate”, trebuie să conducă și să dirijeze aceste relații, structurându-le pe relații de colaborare.

Practica școlară tradițională a lăsat imaginea profesorului care vrea să domine elevii și să-i subordoneze. Într-un asemenea climat însă, nimic nu se face din convingere și pasiune, fiind necesar să se facă trecerea de la vechiul tip de relații la relații în care profesorul colaborează cu elevii.

Un profesor care are o comunicare cât mai bună cu elevii trebuie să știe să gândească modalități de înlăturare a unor dificultăți și obstacole posibile. Deseori, profesorii sunt tentați să poarte discuții cu elevii buni, să le asculte explicațiile, iar cei slabi să fie marginalizați. În acest caz, elevii, îndeosebi cei pasivi la lecție, întâmpină o serie de obstacole, mai ales în înțelegerea noțiunilor și în interpretarea acestora.

Comunicarea trebuie făcută cu toți elevii, antrenându-i pe fiecare în parte, în funcție de particularitățile și caracterul fiecăruia. Pentru a deveni eficientă, comunicarea, și mai ales cea de tip didactic, trebuie să fie adaptată la specificul temei și la particularitățile de vârstă, trebuie să utilizeze un limbaj adecvat și să depășească situațiile inhibitive, dar și să se desfășoare într-un spațiu securizat, care să îi ofere elevului siguranța că activitatea este una care se bazează pe principii respectate, în egală măsură, de ambii parteneri.

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ținem seama de câteva reguli simple și anume: dorința de a înțelege și a asculta, să știi să asculți, disponibilitate, implicare, discernământ și obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoință, încredere reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranță, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celuilalt putere, simțul umorului.

Un tip special de comunicare este comunicarea de grup (comunicarea între membrii grupurilor și comunicarea dintre oamenii din grupuri cu alți oameni). Echipa educațională, microgrup rezultat din divizarea clasei de elevi printr-o varietate de tehnici pentru îndeplinirea uneia sau mai multor sarcini educaționale, este cea care, în lipsa unei comunicări eficiente între membrii ei, nu poate funcționa. În cadrul acestor microgrupuri educaționale se disting următoarele ipostaze ale comunicării: obișnuite (normale, știute, cunoscute, generând siguranță) și neobișnuite (necunoscute, pline de mister, cu elemente ascunse). Profesorului îi revine sarcina ca, pornind de la situațiile cunoscute, obișnuite, să caute și să aplice metode sau strategii care să provoace, să stimuleze interesul elevilor și dorința lor de participare activă la demersul instructiv-educativ.

Metodele didactice care stimulează direct dorința de participare a elevilor la actul comunicării sunt metodele gândirii critice. Acestea au meritul de a implica activ fiecare membru al grupului format, fie că vorbim de clasa întregă, fie că ne referim la munca pe grupe mici. Spre exemplu, în predarea câmpului lexical, dacă se va lucra frontal – cum se obișnuiește în mod tradițional – doar o parte din elevii clasei vor participa la activitatea instructiv-educativă, deci implicit la actul comunicării. Pentru a determina participarea întregului grup am aplicat, realmente cu succes, metoda RAI (răspunde/ aruncă/ întrebă), adaptată sub forma exercițiului intitulat „Mingea vorbitoare”: o minge de burete era aruncată de la un

elev la altul, fiecare rostind la primirea mingii un cuvânt din câmpul lexical propus de mine sau chiar de către primul elev care a primit mingea. Astfel, toți elevii au fost antrenați, creându-se totodată și o atmosferă relaxată, de joc, lucru deosebit de important în special pentru elevii de clasa a V-a, cărora le este greu de multe ori să se adapteze la trecerea de la ciclul primar la cel gimnazial. Acesta este doar un exemplu de stimulare a comunicării în cadrul grupului, exemplu concret, despre care putem afirma, atât eu cât și alte cadre didactice care l-au aplicat, că are rezultate atât la nivel cognitiv, cât și la nivel afectiv (elevii devin mai relaxați și poate fi aplicat rapid în momente când dascălul simte o stare tensionată în colectivul pe care-l îndrumă) și, nu în ultimul rând, la nivel psiho-motor (elevii se mișcă atunci când aruncă și prind mingea). O astfel de metodă acoperă toate cele trei categorii de obiective operaționale (cognitive, afective și psiho-motorii) care ar trebui să se regăsească în orice lecție susținută la clasă.

O altă metodă care asigură participarea tuturor elevilor (sau aproape a tuturor elevilor) la actul comunicării este metoda „Știu/ Vreau să știu/ Am învățat”. Poate fi aplicată, de exemplu, atunci când se introduc date despre un autor sau opere noi ale unui autor care a mai fost studiat într-un an anterior. Fiecare elev va putea participa, dacă nu la coplețirea rubricii „Știu”, atunci la completarea uneia dintre rubricile „Vreau să știu” sau „Am învățat”. Primele două rubrici se completează interactiv cu elevii într-o primă oră în clasă, pentru completarea celei din urmă lăsându-se timp elevilor să caute răspunsuri, să se documenteze, urmând ca aceasta să fie completată într-o oră ulterioară, stabilită împreună cu elevii.

Acestea sunt doar două exemple de metode care stimulează participarea directă a elevilor la actul comunicării în cadrul grupului. Pentru ca aceasta să fie autentică și de calitate, fiecare profesor trebuie să asculte (să ia în considerare punctul de vedere al elevului), să observe evenimentele de natură verbală și nonverbală în situația de comunicare, să analizeze pentru a discerne, să controleze calitatea mesajului (feedback-ul) și să se exprime în funcție de elev și de obiectul comunicării. Metodele activ-participative, centrate pe elev, permit acest lucru, însă asta nu înseamnă nicidecum că rolul metodelor didactice tradiționale este anulat, ci doar că metodele moderne asigură participarea elevilor în mod activ la actul comunicării în mai mare măsură decât metodele tradiționale. Prin urmare, profesorul trebuie să dezvolte diverse tehnici de comunicare în timpul actului didactic, dictate de finalitatea situației. El trebuie să fie un fin observator, în stare să înțeleagă și să decodeze interacțiunile din cadrul grupului, deoarece calitatea relației profesor-elev este principalul factor care generează calitatea comunicării și, asemenea oricărei învățări, învățarea comunicării obligă la adaptare și acomodare.

Procesul instructiv – educativ este, astfel, un proces care se bazează pe dialogul continuu între profesor și elev. Puterea poziției pe care dascălul o deține în cadrul clasei, puterea resursei de care cadrul didactic dispune (profesorii pot acorda recompense simbolice: note, buline, diplome, medalii) sunt importante și desigur ocupă un rol important în menținerea disciplinei la clasă, însă acestea nu ne ajută și nu produc rezultate pe termen lung. O amenințare scurtă, promisiunea unei recompense sau o muștrare pot da rezultate de moment. Să luăm exemplul unui elev care deranjează buna desfășurare a activității: ”X, încetează acum sau ieși afară!”. Copiii sunt destul de isteți ca să testeze răbdarea profesorului, să-l determine pe acesta să ofere recompense din ce în ce mai mari sau să amenințe cu pedepse stricte. Dacă acest lucru nu este bine gestionat de către profesor, copilul problemă cere recompense mai mari și devine imun la pedepse din ce în ce mai stricte. Prin urmare, profesorul este condiționat să facă ce își dorește elevul, în timp ce încearcă din răspuțeri să evite acest lucru. În plus, mulți elevi recunosc că nu fac ce le spune profesorul doar pentru că este profesor. Mai mult pentru a înrăutăți lucrurile, părinții copilului ar putea submina autoritatea profesorului în timpul discuțiilor cu copilul.

Dacă profesorul reușește să se facă iubit și respectat de clasă pentru că îi pasă în mod real de ce se întâmplă cu copiii și știe să creeze un mediu în care elevii pot să își manifeste propria lor personalitate, pentru atingerea unui scop comun, atunci situația nu mai este problematică. Cu alte cuvinte, profesorul trebuie să fie sincer atunci când exprimă sentimente de grijă și respect față de elevii săi, dacă își dorește ca aceste sentimente să fie reciproce.

Bibliografie:

- ✓ Cucoș Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- ✓ Pamfil Alina, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003.

PARTENERIATELE CU FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR: CRISTE ANDREEA- IOANA LICEUL DE ARTĂ „IOAN SIMA” ZALĂU

Definiția și caracteristicile parteneriatului

„Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune.” (Velea, 2006, p. 59). Aceasta este una dintre **cele mai simple definiții**, care aduce câteva aspecte importante privind parteneriatul: *existența a două sau mai multe părți; interesul comun; scopul final* care reprezintă un indicator de succes și presupune implicarea fiecărei părți, *relaționarea și colaborarea* dintre părți care nu trebuie să lipsească.

În ceea ce privește sintagma de „**parteneriat educațional**”, aceasta a fost pusă în discuție de multe ori și s-a ajuns la concluzia că toți partenerii care sunt incluși în dezvoltarea și educarea copiilor au anumite trăsături comune, care le facilitează implicarea în desfășurarea activităților din cadrul parteneriatului: dorința de comunicare, de colaborare, asertivitatea, profesionalismul, implicarea, deschiderea, deținerea propriilor valori etc. Totodată, parteneriatul educațional necesită o unitate de cerințe, de decizii, de opțiuni și de acțiuni educative subordonate actului educativ (Catalano, 2019).

În *Lexicon Pedagogic*, parteneriatul este definit ca fiind o **acțiune de interes comun** „între școală și comunitatea locală, între cadrele didactice și părinții elevilor. Elevii pot fi parteneri în elaborarea unei lucrări comune, în realizarea unei acțiuni extrașcolare” (Ștefan, 2006, p. 246).

Unii specialiști consideră parteneriatul educațional ca fiind unul dintre cuvintele-cheie ale pedagogiei contemporane, dar și concept și atitudine în sfera educației. Astfel, **ca atitudine**, parteneriatul presupune: acceptarea diferențelor și tolerarea unor opțiuni diverse, comunicare eficientă, egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni acceptate de toți partenerii, colaborare (fiecare are un anumit rol) și cooperare (Vrăsmaș, 2002).

Parteneriatul educațional se realizează între:

- ✓ instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- ✓ agenții educaționale: copii, părinți, cadre didactice, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psihologi, consilieri, psiho-pedagogi, terapeuți etc.);
- ✓ membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului: medici, kinetoterapeuți, logopezi, factori de decizie, reprezentanții bisericii, ai poliției etc.);
- ✓ influențe educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- ✓ programe de creștere, îngrijire și educare a copilului;
- ✓ forme de educație în anumite perioade (Vrăsmaș, 2002).

Din ce în ce mai mult, parteneriatele ar trebui văzute ca o componentă esențială în organizarea instituției de învățământ și a clasei de elevi sau a grupei de preșcolari. Ele nu mai pot fi considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice. În țările dezvoltate, aceste parteneriate socio-educative sunt esențiale în procesul de educație al copilului și în asigurarea succesului școlar.

Conform cercetărilor de specialitate, legăturile dintre școală, familie și comunitate sporesc nivelul cunoștințelor, evoluția socială și emoțională, starea de satisfacție a educabililor. Așadar, familia, școala și comunitatea influențează simultan creșterea și dezvoltarea copiilor (Agabrian; Millea, 2005).

Parteneriatele educaționale au de asemenea și numeroase **avantaje**, dacă părțile respectă obligațiile și responsabilitățile prevăzute în contractul încheiat: contribuie atât la dezvoltarea cadrelor didactice, cât și la dezvoltarea elevilor din punct de vedere cognitiv, socio-emoțional; ajută cadrele didactice în munca lor; perfecționează abilitățile școlare ale educabililor; îmbunătățesc programele de studiu și climatul

școlar; îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității; oferă servicii și suport familiilor și creează un mediu mai sigur în școli sau grădinițe etc.

În concluzie, realizarea parteneriatelor educaționale presupune deschiderea instituției de învățământ către comunitate și încheierea de contracte educaționale, care dacă sunt pregătite cu măiestrie de către cadrul didactic de la clasă și urmăresc atingerea anumitor finalități, vor avea cu siguranță beneficii multiple.

Parteneriatul școală- familie

Parteneriatul școală- familie este un tip de parteneriat care presupune încheierea unui contract educațional între școală/ cadru didactic și părinții educabililor, ambele părți implicate având același scop pe care urmăresc să-l îndeplinească pe parcurs, prin realizarea unor activități comune.

Astfel, fie că este vorba despre părinți (priviți ca individualități), fie de asociații ale părinților, aceste parteneriate sunt indispensabile pentru realizarea unei educații eficiente, motiv pentru care chiar și Legea Educației prevede stabilirea acestora și încheierea de contracte educaționale între instituția de învățământ și părinții copilului. Aceste parteneriate, școală-familie, urmăresc îmbunătățirea relațiilor dintre cadru didactic- părinți- elevi și obținerea succesului de către elevi la școală, și, mai târziu, în viață. Aceste contracte stabilesc obligații și responsabilități ale părinților, dar și modalități de cooperare. În momentul în care cadrele didactice, părinții, elevii și alți membri ai comunității se consideră parteneri în educație, se formează în jurul copilului o comunitate de suport care începe să funcționeze. Totodată, colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

În prezent, relația cu familiile educabililor este tot mai încurajată de școală, consiliul școlar include reprezentanți ai asociațiilor părinților, cu rol decizional în diverse probleme educaționale, organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară, consilierii școlari tratează problemele excepționale ale colaborării cu familiile elevilor, organizațiile de profesori recunosc statutul și rolul asociațiilor de părinți, iar formarea cadrelor didactice abordează problema relației școală- familie ca fiind una dintre problemele importante, organizându-se diverse cursuri pentru profesori și părinți (Catalano, 2019).

Realizarea acestor parteneriate, școală-familie necesită: colaborare și cooperare între profesori- părinți- elevi, disponibilitate, dorința de implicare continuă a familiei în viața școlară, dorința de a învăța lucruri noi și de a te perfecționa, de a te dezvolta, deschidere și acceptare a diverselor idei, propuneri, toate acestea fiind făcute pentru copil.

Familia joacă rolul cel mai important în viața, formarea și socializarea copilului. Ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile psihologice și sociale ale copilului, mediul primordial în care copilul crește și se dezvoltă. Mediul familial are o influență importantă asupra copilului prin sistemele de valori proprii, prin relații interpersonale specifice, structura specifică de statusuri și roluri. Astfel, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener în educația copiilor trebuie să fie o prioritate pentru școală, mai ales în contextul actual în care și familia se confruntă cu adaptarea la schimbări sociale și economice semnificative.

Consider că familia reprezintă unul dintre cei mai importanți agenți educaționali care influențează dezvoltarea copilului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate, având alături de școală, un rol central în viața copilului. Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii.

Astfel, având un fundament comun, profesorii și părinții se unesc din dorința de a-i sprijini pe copii în dezvoltarea lor. Totodată, familia are o influență majoră asupra performanțelor copiilor în școală și în viață, iar implicarea familiei include angajarea părinților în activitățile de învățare de acasă, supervizarea activității copiilor la școală și inițierea de interacțiuni cu profesorul.

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, educația nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune.

Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Acestea trebuie să găsească drumul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei

relații deschise, sincere. Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează semnificativ rezultatele acestora, în sens pozitiv.

Astfel, părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

În concluzie, educația este un proces al cărui succes depinde de colaborarea eficientă dintre cele două părți implicate, școală și familie, deoarece dacă școala are susținerea familiei și există o comunicare eficientă între cele două, elevul se îndreaptă în direcția dorită. Consider că pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții, starea de bine și succesul în viață, e nevoie ca școala și familia să formeze o echipă puternică în care fiecare să știe exact ce are de făcut (roluri, responsabilități, obligații) și să se sprijine reciproc, oferindu-și respect și încredere.

Bibliografie

1. Agabrian, M., & Millea, V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate: studiu de caz*. Iași: Institutul European.
2. Albușescu, I., & Catalano, H. (2019). *Sinteze de pedagogia învățământului primar: ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II*. București: Didactica Publishing House.
3. Ștefan, M. (2006), *Lexicon pedagogic*, Editura Aramis, București
4. Velea, S. (coord.); Toderăș, N.; Ionescu, M. (2006), *Participarea elevilor în școală și în comunitate. Ghid pentru profesori și elevi*, Editura Agata, Botoșani
5. Vrăsmaș Ecaterina. (2002). *Consilierea și educația părinților*. București: Aramis.

„EDUCĂM ÎMPREUNĂ!” PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

**PROF. ÎNV. PREȘC. CRISTEA IOANA DELIA
G. P. P. NR. 12 ALBA IULIA**

GRUPA: „Boboeci pufoși” (mare)

DURATA: 1an

ARGUMENT:

Este important ca educatorii să recunoască rolul primordial al familiei ca prim educator. Până când merg la grădinițe, familiile își învață copiii o varietate de lucruri, de la cum să bea dintr-o cană, la cum se aruncă o minge și plăcerea de a asculta povești.

Proiectul Step by Step pentru învățământul preșcolar este fundamentat pe convingerea că implicarea membrilor familiei în cadrul programului este esențială pentru fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de clasă și pentru a se baza pe interesele și cunoștințele însușite acasă. Această reciprocitate dintre mediile ambiante de învățare - casă și grădiniță - reflectă respectul și cooperarea promovate de program.

Proiectul a prins contur din dorința și nevoia comună a educatoarelor și a părinților de a comunica eficient în tot ceea ce privește copilul. Ambele părți au manifestat interesul pentru încheierea unui parteneriat real, care să conducă la preluarea de către părinți a unor practici corecte de cunoaștere și educație a copilului și care, să fie relevant pentru nevoile părinților legate de educația propriilor copii, abordând atât aspecte teoretice cât și practice.

Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de colaborarea prodigioasă dintre cei doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat dorim să descoperim cheia unității de acțiune.

SCOPUL PROIECTULUI: Cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei în vederea eficientizării relației familie- grădiniță- comunitate.

OBIECTIVELE PROIECTULUI

• Privind educatoarele:

- să informeze părinții cu privire la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- să familiarizeze părinții cu metodele și procedeele educative specifice învățământului preșcolar;
- să consilieze părinții în scopul învățării strategiilor de relaționare și comunicare cu copiii lor;
- să identifice cauzele care au generat la copii efecte nedorite în plan comportamental;

• Privind părinții:

- să participe activ la acțiunile din cadrul parteneriatului familie-instituția preșcolară cât și la alte activități organizate în grădiniță;
- să informeze educatoarele despre comportamentul copiilor în familie și societate;
- să valorifice experiența pozitivă dobândită în relațiile cu copiii lor;
- să asigure continuitate în familie a programului educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigența.

MOTIVAȚIA:

- Conștientizarea de către părinți a rolului lor în educația copilului preșcolar;
- Identificarea căilor de cunoaștere a posibilităților de înțelegere ale copiilor, a laturii afective, a nevoilor copilului, a puterii de judecată cu tehnici de încurajare pentru micile reușite ca și pentru bunele lor intenții;
- Acceptarea diferențelor de orientare religioasă, sociale și economice între părinți prin stabilirea unor relații mai apropiate și mai deschise între aceștia.

GRUPUL ȚINTĂ: preșcolarii grupei „Boboeci pufoși” (mare), părinții copiilor.

BENEFICIARI: preșcolarii grupei mari „Boboeci pufoși”, familiile copiilor; comunitatea.

RESURSE MATERIALE: cărți, pliante, reviste, fișe, chestionare pentru părinți, aparat de fotografiat, CD-uri, cartoane colorate, carioci, hârtie glasată, hârtie creponată, lipici, foarfecă, foi, xerox, calculator, imprimantă, etc

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Grădinița cu Program Prelungit Step by Step NR. 12, Alba Iulia

IMPACTUL ESTIMAT AL IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI ASUPRA GRUPULUI ȚINTĂ ȘI BENEFICIARILOR:

Prin acțiunile propuse în cadrul acestui parteneriat, părinții vor fi captați să participe ca parteneri în procesul educativ, având acces astfel la informații despre valorile promovate în instituțiile specializate în educația celor mici, formându-i ca beneficiari direcți ai achizițiilor de ordin educațional al propriilor copii. Participarea activă la actul învățării va duce la creșterea gradului de implicare și responsabilitate din partea părinților în adoptarea deciziilor, în recunoașterea și valorificarea informațiilor despre copii. Prin acțiuni practice, concrete, părinții vor înțelege importanța colaborării cu grădinița, cu educatoarele, formându-și astfel deprinderea de a se interesa și a sprijini activitățile pe care copilul le desfășoară în grădiniță, se vor implica mai activ în derularea lor, îmbunătățindu-și astfel relația copil – părinte – grădiniță.

Familia, grădinița și comunitatea locală vor fi mai deschiși practicării atitudinilor și comportamentelor democratice și vor colabora în scopul dezvoltării armonioase a copiilor de azi, adulții de mâine.

Comunitatea locală va avea prilejul de a se manifesta ca partener activ al grădiniței și va dobândi viitori cetățeni cu atitudini și comportamente democratice.

MODALITĂȚI DE REALIZARE ȘI EVALUARE: activități desfășurate împreună cu părinții, cursul de educație parentală „Educați așa!”, interviuri, aplicarea și prelucrarea unor chestionare; expoziții cu lucrările copiilor, serbări realizate în diferite momente ale anului, album cu fotografii, materiale informative despre proiect și activitățile sale, monitorizarea continuă a evoluției relației grădiniță – familie; întocmirea unui portofoliu;

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR:

NR. crt.	Data	Activități	Mijloc de realizare	Participanți
1.	Octombrie	<i>„Educăm împreună!”</i>	- informarea părinților asupra necesității derulării parteneriatului - stabilirea opțiunilor și a comitetului de părinți	- educatoare - părinți
2.	Noiembrie	<i>“Festivalul toamnei”-</i>	Activități distractive derulate de educatoare și copii, pentru părinți - aplicare de chestionare	- educatoare - părinți - copii
3.	Decembrie	<i>“Irozii”</i>	- serbarea de Crăciun	- educatoare - părinți - copii
4.	Ianuarie	<i>„Pentru copilul meu..”</i>	- oferta educațională pentru cursul pentru părinți „Educați așa!” - acțiune de identificare a nevoilor de formare exprimate de părinți	- educatoare - părinți
5.	Martie	<i>„Inimioare inimioare”</i>	Ziua părinților în grădiniță;	- educatoare - părinți - copii
	Aprilie-Mai	<i>“Educați așa!”</i>	- cursul de educație parentală	- educatoare - părinți

6.					
7.	Iunie	„Rămas Grădiniță!”	bun.	- Program artistic cu ocazia încheierii grădiniței	- educatoare - părinți - copii

BIBLIOGRAFIE:

- Fundația Copiii noștri, UNICEF, *„Sfaturi pentru părinți”*
- Dr. Livingstone, T., *„Copilul vremurilor noastre. Învățarea timpurie”*, Editura DPH, București, 2009
- Botiș, A, Tărău, A., *„Disciplinarea pozitivă”*, Editura ASCR, Cluj Napoca, 2004
- Gavra, R. (coord.), *Totul .. pentru copil () ghid pentru educatoare si directori*

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂN PREȘCOLAR: CRISTEA RAMONA-DIANA UNITATE: ȘCOALA GIMNAZIALĂ SLOBOZIA BRADULUI, FOCȘANI, JUD. VRANCEA

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un **parteneriat cu elevul**, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este **parteneriatul educațional**.

Parteneriatul educațional este **forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional**. Acesta presupune asadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil/elev, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psiholog, consilier etc.);
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. **Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.**

Ca **prim factor educativ**, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează **cele mai importante deprinderi de comportament**: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, **rupturile dintre membrii familiei**, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. **Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.**

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. **Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.**

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Dacă ne referim la **optimizarea comunicării între profesori și părinți**, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de **motivații**, dintre care enumerăm două:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O **comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie** are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre parti afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea familie-scoala:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afisată.

Asadar, este o sarcină esențială a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoare elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

FAMILIA- MODEL PENTRU FORMAREA CARACTERULUI FRUMOS AL COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR CRISTEA VIORICA AURELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TALPA**

Noțiunea de caracter desemnează un ansamblu încheșat de atitudini care detreminează un mod relativ stabil de orientare și raportare a omului la ceilalți semeni, la societăți în ansamblu și la sine însuși. Orice individ născut și crescut într-un mediu social în comunicare și interacțiune cu alți semeni (cu membri familiei, cu colegii de școală, cu dascălii, etc) își structurează în plan cognitiv, afectiv, motivațional, un anumit profil caracterial.

Familia este primul grup social din care face parte copilul. Aici învață primele norme de conduită morală. Părinții au responsabilitatea de a-și corecta și disciplina copiii. Pentru ca această corecție să fie eficientă, trebuie să existe o relație adecvată între părinți și copii. Relațiile adecvate se dezvoltă atunci când părinții își manifestă preocuparea sinceră și interesul față de copiii. Părinții trebuie să stabilească niște reguli comportamentale pentru copiii lor iar la baza corecției trebuie să fie caracterul. Corecția adecvată pornește din dragoste și nu din mânie. Scopul corecției este să ajute copilul să stabilească relația care a fost afectată datorită neascultării. În aceste situații părinții trebuie să acționeze prompt, corecția trebuie să aibă loc doar în prezența copilului și a părintelui.

Copilul neascultător trebuie să învețe ce este responsabilitatea personală și să își recunoască greșala. Părinții pot pune copiilor întrebări de genul: „Ai fost sincer?, Ai fost recunoscător?” Odată ce copiii înțeleg unde au greșit ei pot începe să lucreze asupra caracterului lor. Corecția adecvată implică o modificare pozitivă în comportament, un sentiment al vinovăției și regret. Scopul corecției este să repare relația stricată și să dirijeze copilul către un caracter frumos spre binele lui. Formarea caracterului la copii este încurajată prin recunoașterea, impunerea și sublinierea atitudinilor, cuvintelor și acțiunilor corecte. Dacă părinții au un caracter frumos, copiii pot vedea modelul ceea ce înseamnă să manifeste un comportament frumos. Bineînțeles că niciun părinte nu este perfect. Este frumos ca atunci când eșuează în demonstrarea unor trăsături de caracter specifice, să dea socoteală de ce a greșit. Dezvoltarea propriului tau caracter trage după sine dezvoltarea caracterului celor din jurul tău. Cel mai bun mod de a-i învăța pe alții este exemplul personal.

Orice reușită are nevoie de o apreciere. Atunci când laudăm pe cineva îi satisfacem nevoia de aprobare și îi oferim motivația de a continua să manifeste un caracter bun. A lauda înseamnă a indica acele cuvinte, fapte și atitudini care exemplifică anumite trăsături de caracter. Scopul este să ajutăm persoana să-și atingă potențialul maxim prin laudarea caracterului frumos.

Din moment ce caracterul nu determină acțiunile este mult mai util să laudăm caracterul decât reușita. Dacă copilul a fost laudat pentru că a obținut calificativul „Foarte bine” la toate disciplinele, atunci un alt copil ar putea fi descurajat deoarece el nu are doar „Foarte bine”. Însă dacă copilul este laudat pentru hărnicia de care dă dovadă la școală atunci și celălalt copil va fi motivat să arate sârguința în școală. Toți au o aptitudine egală de a-și exercita caracterul.

De exemplu dacă un copil se dovedește leneș, părintele îi poate descrie însușirile unei furnici sau a unei albine. Arătându-i copilului modul în care își manifestă hărnicia, îl poți conduce spre înțelegerea naturii acestei trăsături. Este important să legăm asemenea lucruri de situații reale de viață. Lumea animalelor prezintă o mare bogăție de exemple potrivite în formarea caracterului. Părinții trebuie să le arate copiilor de ce o anumită activitate este corectă sau greșită. Copiii trebuie să înțeleagă scopul îndrumărilor și care sunt consecințele nerespectării lor. Se vor evita cuvintele aspre și acțiunile nesăbuite. Un cuvânt bun rostit calm, îmbărbătează și aduce bucurie și înțelegere.

Așa cum am mai spus, părinții constituie modelul personalității umane pentru fiecare copil. Când membrii familiei sunt de nădejde ei vor avea prețuire atât acasă cât și în public. Copiii care dovedesc că sunt demni de încredere în lucruri mărunte vor câștiga încrederea părinților.

La rândul lor părinții se vor putea bizui pe ei în domenii mai importante și le vor da responsabilități mai mari. Când un om duce la bun sfârșit sarcina care i-a fost încredințată va câștiga încrederea celorlalți. Reputația bună îi va deschide ușile spre responsabilități sporite. Oamenii vor culege ceea ce seamănă. Dacă sunt neglijenți în muncă, nu vor primi nimic în schimb.

Copiii trebuie să fie deschiși față de părinții lor cât și față de învățătorii lor, știind că respectul se câștigă nu ascunzând, ci mărturisindu-ți greșelile. O bună comunicare între părinți și copil privind activitățile discutabile conduce la formarea unei impresii corecte despre oamenii și împrejurările în care copilul își petrece timpul.

Bibliografie:

1. Cuznețov Larisa- „Etica educației familiale”, Centrul editorial poligrafic al Academiei de Studii Economice din Moldova, Chișinău, 2000;
2. Ezechil Liliana- „Calitate în mentoratul educațional”, V Integral, București, 2008;
3. Nicola Ioan, Pedagogie, București, E. D. P., 1992.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘC. CROITORU MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DUILIU ZAMFIRSCU"
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 7, FOCȘANI**

Educarea calității de părinte a rămas o cerință pentru împlinirea căreia societatea caută încă soluții. A crește și a educa un copil, ar trebui să fie pentru orice părinte, înainte de toate, o datorie. Din păcate, nu întotdeauna este așa.

Prin intrarea copiilor în grădiniță, ei sunt integrați într-un sistem de învățământ care urmărește îndeplinirea unor obiective științifice ce decurg din scopul învățământului și din necesitatea de a respecta particularitățile psihofiziologice ale copiilor. Devine tot mai evident faptul că societatea nu-și mai poate permite să lase la voia întâmplării procesele și situațiile de formare ale copiilor.

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Familia reprezintă o instituție sacră, la care iau parte părinți și copii, un refugiu în fața singurătății, devenind un spațiu atât al perpetuării valorilor, cât și al transmiterii lor din generație în generație. Una dintre cele mai puternice legături interumane este, cu siguranță, cea dintre o mamă și copilul său și de aceea sunt de acord cu ideea expusă în afirmația lui Honore de Balzac din opera „Gobsek” conform căreia capacitatea de a iubi a unei mame este nemărginită și necondiționată, aceasta fiind capabilă întotdeauna să ierte.

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, grădinița și școala își au rolul lor bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Dezvoltarea socială și emoțională a copilului mic este esențială pentru modul în care va crește și va evolua ca persoană.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este o problemă foarte sensibilă, ea are un rol esențial în fiecare etapă a împlinirii sociale a copilului. În formarea acesteia părinții au un rol deosebit, de aceea, ei trebuie să cunoască elementele de bază în formarea socio-emoțională a unui copil, pentru a trata acest aspect în funcție de importanța cuvenită. Copiii care au satisfacția împlinirii școlare vor reuși să rezolve cu succes orice conflict, în schimb eșecul va duce la o stare de inferioritate și deci la o stare de inerție, de dezinteres. Un rol deosebit îl are, însă, familia în domeniul educației morale. Sintagma românească a „celor 7 ani de-acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul.

Comportamentul elevat nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui. Comunicarea sinceră și deschisă, încrederea reciprocă între părinți și profesori, între părinți și copii, asigurarea înțelegerii și ajutorului de care copiii au nevoie pentru a depăși dificultățile, fără derogări de la muncă, cinste și obiectivitate, sunt în măsură să asigure progresul școlar al copilului și dezvoltarea personalității sale potrivit particularităților lui de vârstă și individuale.

Educatorea are rolul de a menține o strânsă relație cu familiile tuturor copiilor din grupa pe care o conduce. Ea trebuie să informeze regulat familia despre pașii făcuți de copil. O astfel de acțiune poartă numele de intervenție socio-educativă. Consilierea familiei se referă la un set de acțiuni preventive și directe de sprijinire a membrilor familiei în îndeplinirea rolului acestora în creșterea și educarea adecvată

a copiilor. Consilierea parentală se adresează în principal părinților și prevede întărirea rolului acestora în acțiuni în favoarea educației și păstrării coeziunii familiei.

În grădiniță, formele de sprijinire a părinților, constituie un eveniment de dorit și o perspectivă pentru viitoarele programe școlare. În același timp devine tot mai clar că trebuie să ne apropiem profesional de familie pentru a facilita realizarea de progres a copiilor.

Rolul educatoarei este de a facilita contactul părintelui cu anumite cunoștințe, deprinderi atât de necesare în educația copilului, precum și asigurarea parteneriatului în acțiunea colectivă. Activitățile derulate în grădiniță pentru părinți, pot fi forme de consiliere dacă se respectă cerințele unei comunicări eficiente pe principii de parteneriat, dacă este asigurat un cadru adecvat și se respectă empatia și se va deprinde ascultarea activă a celuilalt.

Fiecare educatoare are nevoie de competențe de comunicare eficientă, de capacitatea de a asculta activ, de empatie, respect și valorizare, abordare pozitivă, atitudine de non-discriminare, organizare și proiectare de activități periodice în favoarea și în sprijinul familiei.

Relația părinte-școală/grădiniță trebuie să se bazeze pe încredere. Încrederea înseamnă cunoaștere și prețuire reciprocă, respect și dorința de comunicare. Ascultarea părinților care povestesc mici întâmplări din familie în care e implicat copilul poate conduce la evaluarea mediului familial, pe baza căreia se ia decizia. Educatoarea trebuie să fie prietenoasă, să încurajeze, să aprecieze contribuția familiei la educația copilului. La rândul său, educatoarea prezintă întâmplări din grădiniță, dovedind familiei interesul față de evoluția copilului, faptul că nu-i este indiferent cum se prezintă acesta. Educatoarei i se cere să fie relaxată, calmă și atentă,

Grădinița este o instituție de educație care are rolul de a oferi sprijin educativ pentru părinți și copii. Mai mult, ea este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar: copil-părinte-educator, are de învățat și trebuie să se simtă important.

Bibliografie:

1. Băran, Adina, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
4. Ionescu, M., *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Ed. Cartea Universitară, NEGREANU, E., București, 2006
5. * * * * www.copilul.ro

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. CUCEA CARMEN ANDREA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON NEAGU”, SIGHIȘOARA

“Să nu-i educam pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori – “Descoperirea copilului”)

Școala reprezintă mediul cu cele mai multe virtuți educaționale, fiind principala instituție furnizoare de educație specializată în pregătirea resurselor umane ale unei țări. Astfel că, învățarea este un proces care determină o schimbare de durată a comportamentului educabilului, prin modul de a gândi, simți și acționa. Profilul de formare al absolventului învățământului gimnazial este structurat pe baza a opt competențe-cheie recomandate de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene.

Relația școală-familie este una complexă și, uneori, dificilă, însă pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală-familie este indispensabil. De ce este important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor? Răspunsul este cât se poate de simplu. Acești copii care au alături părinții necondiționat, dau dovadă de abilități sociale superioare, de un comportament școlar adecvat, de rezultate ale învățării vizibile, de o atitudine pozitivă față de școală. Referitor la acest aspect, un părinte conectat la realitatea școlară a copilului are șanse mai mari de reușite pe toate planurile. Un copil „educat” cunoaște regulile stricte și respectă normele de siguranță specifice fiecărei instituții. De asemenea, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie că e vorba de ședințe sau activități extrașcolare.

Fiind alături de copil, acesta își dezvoltă încrederea în sine, în propriile forțe, fiind conștient că orice s-ar întâmpla, ei au un sprijin de care se pot agăța și care mereu îl vor ajuta să treacă peste toate obstacolele inoportune. Încurajarea activităților de învățare acasă este esențială, suportul moral, verificarea achizițiilor însușite, comunicare părinte-elev sunt elemente care duc la o dezvoltare armonioasă a capacităților și abilităților copiilor.

Familia și școala sunt cei doi factori care contribuie la formarea tânărului. Familia constituie cadrul social în care copilul se află într-un raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care acesta este pregătit pentru profesie și muncă, dobândindu-și, astfel, singur mijloacele de existență. Pe de altă parte, școala reprezintă principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, asigurându-i un bagaj bogat de cunoștințe.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate, oferindu-i acestuia experiențe variate.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldură, structură și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere.

Bibliografie

- Antonescu, G., *Educație și cultură*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
- Crețu, Daniela, Nicu, Adriana, *Pedagogie pentru definitivat și gradul didactic II*, Editura Universității Lucian Blaga, Sibiu, 2009.
- Cucuș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, București, 2006.
- https://mecc.gov.md/sites/default/files/rolul_familiei_dezvoltarea_copilului_5.pdf

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. INV. PRIMAR CUCU IULIANA
SCOALA GIMNAZIALA, COMUNA BUNESTI JUDETUL VALCEA

Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Familia reprezintă o instituție sacră, la care iau parte părinți și copii, un refugiu în fața singurătății, devenind un spațiu atât al perpetuării valorilor, cât și al transmiterii lor din generație în generație. Una dintre cele mai puternice legături interumane este, cu siguranță, cea dintre o mamă și copilul său și de aceea sunt de acord cu ideea expusă în afirmația lui Honore de Balzac din opera „Gobsek” conform căreia capacitatea de a iubi a unei mame este nemărginită și necondiționată, aceasta fiind capabilă întotdeauna să ierte.

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar. Educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală.

Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul. Familia exercita o influență deosebit de adancă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuitele de comportament copilul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesti, Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

Bibliografie;

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005

Nicolae, Margineanu, Conditia umana, Bucuresti, Editura Stiintifica, 1973;

IMPORTANȚA RELAȚIEI FAMILIE-GRĂDINIȚĂ “ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE COPILOR”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GEORGIANA MIHAELA CULEȚU
G. P. P. “LICURICI”, OVIDIU, JUD. CONSTANȚA**

Parteneriatul Grădiniță – Familie este terenul unor relații educative din care fiecare este beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe de la celălalt și să se simtă valorizat și important. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea.

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor când se fac primii pași în viață. Acum se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență.

Primul pas spre grădiniță este și primul pas spre independența personală, un pas greu ținând cont că la vârsta de 3 ani copilul încă este mic și nu are dezvoltate toate deprinderile. În primele etape ale vieții educația copilului revine părinților după care aceasta este împărțită între grădiniță, familie, școală, comunitate, media etc.

Dezvoltarea psiho-fizică a copilului la această vârstă depinde atât de cadrele didactice cât și de părinți. Tocmai de aceea pentru a avea rezultate în desfășurarea actului de educație este foarte importantă colaborarea factorilor importanți din viața copilului și anume grădiniță-familie. Familia educă hărnicia, cinstea, sinceritatea iar grădinița completează educația primită de copii în familie astfel formând un tot unitar care lucrează împreună pentru un scop bine definit.

Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă și unitară a grădiniței și familiei. Interesul comun determină o mișcare de apropiere dublu sens, familie – grădiniță, grădiniță – familie, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Relația părinți – educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copii. Efectele asupra copilului vor fi benefice, putând contribui la rezolvarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor. Ei îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.*

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor

de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Unii părinți, care au avut experiențe negative în timpul propriilor lor ani de școală, se pot simți intimidați de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că educatorul *știe cum este mai bine*, nu pun la îndoială faptele acestuia. Educatoarele la rândul lor pot să fi avut experiențe negative; probabil unii părinți le-au dat lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acesteia și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Familia va fi încurajată să viziteze la rândul ei sala de grupă în orice moment. Copiii vor fi atât de încântați de ideea că educatoarea lor îi vizitează. Gazdele își pot imagina că o astfel de vizită ar putea însemna comunicarea unor vești proaste astfel este necesar ca să se informeze părinții cu ce scop sunt vizitați. La începutul vizitei, se reia prezentarea scopului acesteia; se deschide discuția prin a arăta câteva aspecte pozitive, întotdeauna, chiar și atunci când scopul vizitei este acela de a exprima îngrijorarea în anumite privințe. Vizitele la domiciliu pot fi utile atât pentru educatoare cât și pentru familii. Educatoarea poate afla lucruri interesante despre: cultura familiei respective; modul de a interacționa; talentele și aptitudinile membrilor acesteia; are șansa de a se discuta pe larg despre progresele și succesele individuale ale copilului. De aceea se pot aduce câteva mostre din activitatea copilului la grădiniță pentru a le arăta părinților, bucurându-se astfel de atenția educatoarei și vede cum aceasta intră în contact comunicațional cu copilul. Părinții pot împărtăși: idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin **întâlnirile formale cu toți părinții** desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulator de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatării copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. Băran, Adina, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
4. Dumitrana, Magdalena, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București

UTILIZAREA UNOR METODE CU ROL ACTIV – PARTICIPATIV ÎN ACTIVITATEA CU PREȘCOLARII

PROF. INV. PREȘC. CUPȘA ANUCA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "14 MAI" SATU MARE

” Educația este cea mai puternică armă prin care putem schimba lumea!”- Nelson Mandela

Organizarea activităților instructiv – educative trebuie să urmărească formarea la copii a unor capacități, comportamente, menite să le asigure succesul și dezvoltarea personalității în conformitate cu mediul social și cu propriile interese.

Cunoscând faptul că întreaga activitate din grădiniță se axează pe comunicare orală, educatoarea are în vedere verificarea nivelului evoluției limbajului copiilor. Precum știm, vorbirea este o activitate comunicativă ce se însușește prin acumulări treptate, se învață și se sistematizează prin numeroase exersări. Desigur, limbajul se dezvoltă în strânsă legătură cu gândirea și se interacționează reciproc, deși nu sunt fenomene identice.

Având în vedere acest lucru, educatoarei îi revine sarcina de a contribui la formarea, exersarea și dezvoltarea limbajului copiilor preșcolari.

Verificarea performanțelor se poate face la începutul activității de învățare (pentru a ști nivelul cunoștințelor pe care le deține copilul), pe parcursul activității de învățare (pentru a afla dacă s-au însușit noțiunile la nivelul așteptărilor și dacă este necesar să desfășurăm și alte activități în acest sens), la încheierea activității de învățare (pentru stabilirea performanțelor pe care le-au atins copiii în urma învățării).

În scopul cunoașterii nivelului dezvoltării limbajului preșcolarilor, se pot utiliza unele metode complementare. De exemplu, la sosirea copiilor în grădiniță, se impune o evaluare inițială, pentru a cunoaște dezvoltarea limbajului la acest moment și pentru a ști cum să proiectăm activitatea didactică. Dintre metodele folosite de educatoare în verificarea, dezvoltarea și activizarea limbajului copiilor, putem considera ca activ - participative:

- *interviul* (convorbire liberă în scopul verificării cunoștințelor și a dezvoltării limbajului la sosirea în grădiniță);

- verificarea orală (educatoarea discută individual cu fiecare copil și notează eventualele probleme în evoluția limbajului și cum ar putea fi rezolvate);

- *jocul* prin care preșcolarii sunt atrași să participe pentru a-și demonstra capacitățile (*jocuri-exercițiu* pentru verificarea nivelului dezvoltării limbajului, exersarea, dezvoltarea capacităților de exprimare corectă);

- *povestiri, repovestiri* ale unor povești sau întâmplări (se verifică vocabularul, capacitatea de a se exprima corect, de a face asociații logice, de a respecta succesiunea evenimentelor);

- memorizări (educatoarea verifică capacitatea de memorare dar și de exprimare corectă, coerentă în momentul recitării poeziei memorate);

- *problematizarea* - prin fișe (cu suport intuitiv) pentru: verificarea cunoștințelor despre obiectele din mediul ambiant, utilitatea acestora, formarea de propoziții cu ajutorul grafismelor, rezolvarea de probleme ilustrate.

În cadrul activității de educare a limbajului, am proiectat activități specifice în scopul verificării capacităților de exprimare ale copiilor, având în vedere în același timp și utilizarea metodelor active în cadrul acestora:

- lecturi după imagini: „Primăvara în livadă”, „Toamna în grădină” – *explorarea prin descoperire*;

- memorizări („Primăvara”, „Vara”, „Semaforul” „Gândăcelul”);

- povestiri după ilustrații („Natura are haină nouă”)- *explorarea prin descoperire și crearea unui text descriptiv pentru imaginile date*;

- povestiri cu început dat (se dă începutul poveștii și copilul trebuie să construiască un final posibil) - care dezvoltă capacitatea de a crea o poveste așa cum și-o imaginează;

- jocuri didactice - *jocul* („Formează o propoziție”, „Câte cuvinte am spus ?”, „Câte silabe are cuvântul ?”, „Cercurile” - cuvinte, silabe, sunete;

Implicarea copiilor preșcolari în cadrul activităților din proprie inițiativă, datorită stimulării curiozității și motivației intrinsece, a condus la o asimilare a conținuturilor mai bună.

În scopul evaluării aspectelor cognitive și a calităților limbajului (pronunția corectă) am folosit ca material imagini intuitive și noțiuni cunoscute în conformitate cu tematica abordată. Lectura după imagini ne edifică asupra bogăției vocabularului, a capacităților copilului de a exprima cu propriile cuvinte ce percepe prin văz, de a descrie aspectul și calitățile materialelor intuitive. Prin povești, povestiri contribuim la dezvoltarea sferei cognitive și verificăm în același timp exprimarea copilului, modul în care și-a însușit un limbaj constituit, expresiv, nuanțat. Jocul didactic verifică, exersează, corijează, dezvoltă calitățile limbajului și memoriei.

Învățarea prin descoperire, explorarea, exercițiul, jocul, problematizarea, sunt o parte din metodele activ – participative utilizate în grădinițe, în scopul stimulării curiozității copiilor, a setei de cunoaștere.

Preșcolarii sunt la vârsta „de ce-u-lui” și posedă o sete de cunoaștere care trebuie satisfăcută prin sprijinirea lor în explorarea mediului ambiant și descoperirea răspunsurilor la numeroasele întrebări pe care le pun.

Desigur, atunci când vor ajunge să înțeleagă misterele care-i înconjoară și vor afla răspunsuri pe înțelesul lor prin eforturi proprii, vor fi mai încântați decât atunci când le dăm răspunsuri fără suport intuitiv.

Sfera de cunoaștere se mărește prin atragerea preșcolarilor în *explorarea* mediului ambiant în scopul *descoperirii* răspunsurilor pe care și le pun în legătură cu evoluția speciilor, cu circuitul în natură, succesiunea anotimpurilor.

Pentru a-i atrage în lumea matematicii putem folosi *problematizarea*, ca metodă activă ce presupune implicare și efort mental din partea copiilor. În momentul găsirii soluțiilor la problemele propuse, ei sunt capabili să rezolve și alte probleme asemănătoare.

Jocul, activitatea predominantă a copilului preșcolar, poate fi o metodă activ-participativă foarte eficientă în cadrul activităților din grădiniță. Pentru a exersa unele deprinderi dobândite (de numărat, socotit, de selectat obiectele după formă, mărime, culoare; de exprimare corectă, de formulare de propoziții, de comparare a unor cunoștințe, etc.) se poate utiliza jocul, ca metodă ce atrage preșcolarii și-i convinge să participe la activități din proprie inițiativă.

Munca în echipă, colaborarea în realizarea activităților artistico-plastice sau practic-aplicative sunt foarte importante în formarea de comportamente la preșcolari, în dezvoltarea creativității, a simțului practic, estetic, în stimularea motivației și dorinței de a finaliza o lucrare.

Jocurile și activitățile alese, în special jocul cu rol, dau posibilitatea de manifestare și exprimare liberă copiilor, contribuind în mare măsură la formarea de comportamente, la sprijinirea acestora în propria dezvoltare.

Activitățile complementare din grădiniță și din afara acesteia ocupă un rol foarte important în dezvoltarea de comportamente.

Serbările, șezătorile, teatrele de păpuși, dramatizările, spectacolele, televiziunea, excursiile, vizitele, drumețiile, prin specificul lor, dau posibilitatea educatoarei să ajute unii copii să se implice, să colaboreze cu grupa, să se afirme în fața colectivului prin efort propriu.

Totodată, serbările sunt un mijloc de educare a voinței, a încrederii în propriile forțe, a ținutei corecte și a posibilității de a se transpune în locul altuia (prin rolurile pe care le au copiii în unele scenete). Dramatizările educă mai ales capacitatea de a adopta roluri și de a le interpreta, dar contribuie și la crearea de comportamente specifice socializării în cadrul grupului din clasă.

Poeziile folosite la serbări, spectacole, șezători, educă unele capacități de exprimare nuanțată, corectă, muzicalitatea, intonația, respectarea pauzelor de exprimare. Astfel privită, poezia are rolul unei evaluări complexe privind capacitățile limbajului și memoria la vârsta preșcolară, dar și a comportamentelor dobândite.

Teatrele de păpuși, televiziunea, video, filmele pentru copii, ajută pe copii să-și verifice și să-și corecteze pronunția, intonația, exprimarea corectă, ținuta, modul de transpunere în rolul personajului. Copiii privesc jocul, acțiunea personajelor, participă la desfășurare și învață de la ele cum să interpreteze un rol.

Excursiile, vizitele, drumețiile, prin caracterul lor de activități libere, ajută educatoarea atunci când dorește să observe comportamentul copiilor și totodată să-i ajute în explorarea noului. Ea poate urmări

copiii atunci când discută între ei despre ceea ce observă, le poate explica unele aspecte ale celor observate, își poate da seama dacă sunt capabili de a face legături între noutățile studiate și lucrurile cunoscute.

Una dintre cele mai atractive metode, în ton cu evoluția informaticii, este *învățarea cu ajutorul calculatorului*. Copiii sunt entuziasmați de jocurile ce propun probleme ilustrate, de exercițiile ce solicită capacitățile de recunoaștere a literelor, împărțirea cuvintelor în silabe, alegerea formelor geometrice și selectarea lor după culoare, mărime, formă.

Din același motiv, le plac poveștile care sunt prezentate pe calculator sub forma filmelor de desene animate și planșele cu personaje ce le propun să aleagă ce se potrivește, să coloreze îmbrăcămintea acestora după preferințe. Se mai pot folosi jocuri ce solicită capacitatea de concentrare, căutarea și găsirea soluțiilor potrivite, a drumului potrivit pentru personajul preferat.

Prin opțiunea „Paint” putem lăsa copiii să-și exerseze capacitățile artistico-plastice, să creeze imagini și să le coloreze așa cum doresc ei.

Tot calculatorul poate contribui la exersarea și dezvoltarea capacităților de a face asociații logice, comparații între elementele lumii înconjurătoare. El sprijină preșcolarii în rezolvarea unor imagini (completează imaginea); realizarea grupelor de obiecte după criterii date (mărime, culoare, formă, grosime, utilitate, domenii de activitate). În același timp, ajută copiii în formarea imaginii de sine, dezvoltă încrederea în forțele proprii, dorința de reușită, voința, motivația.

Prin urmare, activitățile din grădiniță, prin metodele activ-participative utilizate, contribuie la dezvoltarea sferei de cunoaștere, a capacităților de exprimare ale copilului, a semanticii și nuanțării limbii prin folosirea unor cuvinte, expresii, legate de aspectul, forma, culoarea obiectelor cunoscute de copil dar și la dezvoltarea de comportamente adecvate vârstei și formarea personalității, prin stimularea motivației intrinsece, a voinței, a dorinței de a obține rezultate satisfăcătoare prin efort propriu, pentru că ”scopul educației este de a ne învăța copiii, cum să se descurce fără noi” – E. Leguwe.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN VIAȚĂ

PROF. CUPȘAN LĂCRĂMIOARA

De ce este importantă educația? Un om educat nu se naște, el se educă. Așa cum învățăm matematică sau limbi străine, ar trebui să obținem diplome de excelență și în lecții de bază pentru conviețuire, progres social, educație financiară, educația ca proces prin intermediul căruia să învățăm ce înseamnă respectul, empatia, egalitatea, solidaritatea sau gândirea critică.

Fără aceste principii și valori etice care ne definesc ca ființe umane, cu greu vom construi o lume mai bună.

Educația și importanța educației joacă un rol esențial încă de la o vârstă foarte fragedă, deoarece aceasta creează valori umane. Educația ca valoare promovează toleranța și înțelegerea dincolo de diferențele politice, culturale și religioase, punând accent pe apărarea drepturilor omului și conservarea mediului.

Educația ne privește pe toți, nu doar pe școli. Familia, universitățile, companiile, sunt contexte pentru a preda principiile etice ale educației.

Educația ca proces are un rol indispensabil în viața tuturor, pentru că aceasta va forma individul și îl va ajuta să își croiască drumul în viață și să își dobândească obiectivele vieții. Educația ne formează ca buni cetățeni în societate, ca buni membri ai unei familii sănătoase.

Cele mai importante lucruri dobândite în viața unei persoane educate:

- Identitate colectivă
- Viziune globală
- Gândire critică și analitică
- Habitat social, favorizând empatia și interacțiunea umană
- Cooperare și munca în echipă
- Oportunitate
- Sănătate
- Perspectivă dinamică

Educația copiilor este esențială pentru a-i instrui în aspecte importante precum limbajul și raționamentul logic. De exemplu, socializarea copilului de la o vârstă fragedă este un proces extrem de important, reflectându-se în rezultate pozitive în viitor în ceea ce privește dezvoltarea, interacțiunea, comportamentul acestuia în societate.

Oferă o bună educație la timp copilului și va garanta o evoluție mai bună pe toate planurile.

Importanța educației în viața copiilor ar trebui să fie unul dintre elementele de bază ale oricărei familii. În această etapă se va pune accent pe dezvoltarea cognitivă, psihomotorie și socială.

Copiii fac multe conexiuni cerebrale, învață bunele maniere, să mănânce, să se spele, să se odihnească, să nu arunce cu lucruri sau mâncare, să nu vorbească urât, să i se explice când greșește și cum ar trebui să se comporte adecvat în diferite situații sau cum să se comporte cu cei din jur și cum să își aleagă prietenii. În educația primită de acasă, cel mai adesea, părinții și comportamentul acestora sunt exemplul copiilor.

Adesea primim întrebarea “*Cât de important este educația în viața copiilor?*” Răspunsul nu este dat de importanță, ci educația este esențială pentru o bună dezvoltare.

Cu ce ne ajută școala în procesul de educație a copiilor? În primii ani, în creșe și grădinițe, copilul primește educație din partea unor profesioniști și au cunoștințele și instrumentele necesare de a ști să introducă fiecare învățătură la momentul potrivit, prin metode total diferite față de cele folosite acasă.

Educația în școală se desfășoară cu materiale concepute pentru fiecare vârstă, stimulând zonele motorii și cognitive necesare unei bune creșteri. Prietenii sunt vitale în orice moment al vieții. Colegii

de școală ai unui copil îi pot modela personalitatea iar în adolescență aceștia pot deveni o verigă importantă. Mulți adolescenți fac din gașca lor un nucleu al vieții de zi cu zi. Însă colegii de clasă pot avea o influență pozitivă asupra vieții, unde se găsesc adevărații prieteni cu care să împărtășească jocuri și iluzii.

Adolecenții și nu numai, pot fi atrași în comportament pozitive au negative, motiv pentru care grupul de prieteni trebuie ales cu înțelepciune.

Fără îndoială, educația este extrem de importantă în viața oricărui copil și adult, pentru a face față într-o manieră sănătoasă oricărei situații cu care ne confruntă viața.

ROLUL ORELOR DE CONSILIERE ȘI ASISTENȚĂ PSIHOPEDAGOGICĂ ÎN EFICIENȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ - FAMILIE

**CURCULESCU MARIOARA
LICEUL TEHNOLOGIC, „TIU DUMITRESCU”,
MIHĂILEȘTI - JUD. GIURGIU**

În literatura de specialitate părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ dar, în realitate, implicarea părinților este mai mică decât ar fi de dorit. Școlile tind să aibă obiective generale și nu foarte concrete în ceea ce privește implicarea părinților. Studii recente (2015 - Institutul de Științe ale Educației - Parteneriatul școală-familie-comunitate) arată că profesorii manifestă un amalgam de atitudini pozitive și negative: profesorii începători minimizează rolul implicării familiei, cei din învățământul primar implică mai mult familia decât cei din învățământul gimnazial și liceal, de multe ori nefiind clar profesorilor cum anume ar putea să implice familia, cum ar putea depăși barierele culturale, psihologice și sociale care blochează nu doar colaborarea dintre școală – familie – comunitate în interesul copiilor, dar de multe ori și o comunicare minimală între acești actori.

Conform studiului ISE factorii care determină lipsa de implicare a părinților sunt: lipsa rețelilor sociale pentru părinți, lipsa stabilității financiare, nivelul educațional scăzut al părinților, factori ce țin de școală (ore de întâlnire neconvenabile), transport, îngrijirea copiilor, cunoștințele părinților despre regulile și politicile școlii, lipsa de încredere a școlii în părinți și elevi. Implicarea se realizează numai atunci când performanțele copilului sunt percepute ca fiind insuficiente de către părinți sau școală și de aceea, implicarea este o reacție la performanțele slabe și comportamentul negativ al copilului. Pregătirea profesorilor pentru a putea realiza parteneriatul școală-familie-comunitate nu este întotdeauna suficientă. Profesorii au nevoie de noi competențe pentru a interacționa mai eficient cu părinții. Aici intervine rolul Consilierii școlare, care poate fi definită ca o relație interumană de asistență și suport dintre o persoană specializată și un elev/grup de elevi/părinte/profesor în scopul prevenirii/informării/ameliorării unei situații care produce un dezechilibru în funcționarea optimă a persoanei (din punct de vedere mental, emoțional, fizic și al eficienței în activitate) care solicită ajutorul, „*Un proces intensiv de acordare a asistenței psihopedagogice elevilor, studenților și celorlalte persoane implicate în procesul educațional (profesori, părinți, tutori și autorități școlare) în vederea sprijinirii elevilor, profesorilor și părinților în cunoașterea (autocunoașterea) personalității, în orientarea (auto-orientarea) școlară și profesională și, pe ansamblu, în creșterea eficienței activității instructiv-educative*” (G. Tomșa).

Principala sarcină a consilierului este de a ajuta elevii să parcurgă pașii unui demers de conștientizare, clarificare, evaluare și actualizare a potențialului propriu și a sistemului personal de valori. Dintre obiective generale ale activității unui consilier școlar, amintim dezvoltarea de către elevi a unui set de abilități și competențe de autocunoaștere și dezvoltare personală (imagine de sine, stima de sine), comunicare și abilități sociale și emoționale, managementul învățării, planificarea carierei și managementul stilului de viață; reducerea riscului apariției și dezvoltării de probleme care solicită în mod obligatoriu expertiza psihologului specialist; favorizarea procesului educativ prin conturarea unor strategii de intervenție cognitivă, emoțională, socială și comportamentală, atât la nivel individual cât și de grup. Profesorul consilier aduce câteva completări, enumerând spre exemplificare câteva teme care sunt abordate în cadrul activității de consiliere și orientare.

Acestea sunt: „Cunoașterea de sine”, „Dezvoltarea unui stil de viață sănătos”, „Managementul stresului”, „Managementul timpului”, „Consiliere în carieră”, „Oferire de sprijin și informare părinților în diferite probleme legate de copii” etc. III. Discuții și clarificări pe baza obiectivelor enunțate Se va discuta despre fiecare obiectiv în parte, explicându-se sensul și semnificația anumitor termeni:

„dezvoltare personală”, „abilități sociale”, „abilități emoționale”, „managementul învățării”, „strategii de intervenție cognitivă, emoțională, socială și comportamentală” etc.

Pe marginea acestor explicații, părinții sunt invitați la discuții, sunt încurajați să pună întrebări pentru o mai bună înțelegere a celor transmise de profesor. În cadrul expunerii, profesorul folosește exemplificări ale unor probleme frecvente cu care se confruntă elevii și evidențiază rolul profesorului – consilier și al părinților în rezolvarea lor.

BIBLIOGRAFIE

- 1) Stern H., 1972, Educația părinților în lume, Editura didactică și Redacția București
- 2) Cosma Traian, 2001, Ședințele cu părinții în gimnaziu, Editura Polirom, Iași
- 3) Abric, Jean-Claude, 2002, Psihologia comunicării. Teorii și metode, Editura Polirom, Iași.
- 3) Vrașmaș Ecaterina Adina, 2002, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București
- 5) Băran – Pescaru A, 2004, Parteneriat în educație, Editura Aramis, București

FAMILIA-PRIMA ȘCOALĂ A VIETII

AUTOR: CURELARU ANA -MĂDĂLINA

**INSTITUȚIA: COLEGIUL ECONOMIC „VIRGIL MADGEARU,, GALAȚI
LOCALITATEA: GALAȚI**

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că ținea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Acesta este cu deosebire cazul cercetătorilor care vin dinspre psihoanaliză, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană adică în individ cu status social este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei; una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu, iar a doua de aceea că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului. Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urcă foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix; deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-si exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea; acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară.

Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. Nu întâmplător părinții sunt gata să - și spună cuvântul chiar și în cele mai dificile, adesea controversate, probleme de educație. Faptul este explicabil. De la părinți au învățat, în primul rând, tot ceea ce știu copiii, în cei cinci - șase ani de acasă. Totuși, câtă deosebire există între modurile în care este crescut și educat copilul în diferite familii.

Pe de altă parte se întâmplă ca în aceeași familie tratamentul aplicat copilului de către cei doi părinți să nu fie egal. Se creează situația paradoxală că fiecare soț este încredințat că folosește cel mai potrivit „sistem de educație”.

Se știe prea bine că părinții proiectează asupra copiilor propriile lor dorințe. Drept urmare, foarte de timpuriu, ei încep să acționeze asupra copiilor în conformitate cu dorințele proiectate, dar nu și cu individualitatea specifică a ființei în devenire. În această imagine ce și-au creat - o păriții despre copilul lor, oare mai rămâne loc și pentru copilul însuși - mereu altul pe zi ce trece, de la o lună la alta, de la un an la altul? Pe de altă parte cum să înțeleagă copilul că părinții așteapta ca el să dea semne că va egala modelul pe care și l-au proiectat?

Când este însă vorba de copil au loc nu numai nemulțumiri, ci se aplică și tot felul de pedepse, după cum manifestările nu concordă cu așteptările celor în vârstă. De îndată ce aceste manifestări sunt etichetate drept greșeli, sunt puse, în mod reciproc, pe seama erorilor de educație comise de celălalt soț. Cine are totuși dreptate?

Copilul are întotdeauna dreptate. Căci nu el face educație, el este doar un obiect al ei, așa cum ne învață pedagogia.

Este necesar să cunoaștem situația concretă în fiecare familie în parte, respectiv natura, motivația și efectele relațiilor interpersonale dintre părinți și copii.

Influența pe care o exercită familia asupra copiilor este multilaterală și deosebit de adâncă. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile igienice și obișnuințele de comportare morală, elevul le datorează educației primite în familie. Familia este cea dintâi școala a copilului și contribuția pe care o aduce ea poate favoriza sau îngreuna acțiunea educativă a școlii.

Condiția de bază care asigură familiei succesul în munca educativă este ca aceasta să fie un colectiv sănătos. O familie unită are o influență educativă mult mai mare decât una dezbinată. Familia în care părinții sunt despărțiți, unde copilul este lipsit de atmosfera familială, nu constituie un bun mediu educativ.

Copii își iubesc părinții, sunt legați de aceștia prin sentimente curate, trainice. Ei au nevoie de prezența părinților, de dragostea lor, de prezența acestora în viața lor.

O altă condiție care asigură succesul educației în familie este autoritatea părinților. Ei au nevoie de prietenia părinților, de dragostea lor, de prezența acestora în viața lor. Autoritate nu se obține nici prin daruri, nici prin pedepse aspre, nici prin bunătate excesivă, iertând orice abatere a copilului.

Atitudinea corectă a părinților față de copii este o altă condiție pentru reușita educației în familie. Este indicat să se evite extremele. Nici severitate prea mare, nici iubire excesivă, nici prea mare independență, nici rigiditate, nici intimitate.

De asemenea, este foarte puternic spiritul de imitație. Comportamentul părinților este un exemplu pentru copii. Este foarte important ca acesta să fie unul corect, pozitiv. Copiii de azi, adulți de mâine vor fi la rândul lor părinți. De multe ori exemplele cele mai vii sunt cele pe care le - au întâlnit de - a lungul copilăriei. Acolo au învățat să fie politicoși, afectuoși sau dimpotrivă, reci și distanți.

Există o zicală pe care și noi am învățat-o în școală: „Copiii sunt mândria părinților, așa cum și părinții sunt mândria copiilor” de care trebuie să ținem cu totii cont.

Atmosfera caldă, de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală. Lipsa de înțelegere, exigenta prea mare, dădăceala și severitatea au efecte dăunătoare asupra copilului, mai ales în perioada când materia de studiat se aglomerează, în perioada tezelor, examenelor, când îi starea de oboseală se instalează.

Datoria părinților este de a-i ajuta pe copii, făcându - i să înțeleagă cum pot și cum trebuie să învețe, cum să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul.

Sunt unii părinți care din prea multă dragoste fac greșeli în educarea copiilor. Sunt prea grijulii cautând să-i răsfete, să-i protejeze. Acești copii vor deveni fricoși, lipsiți de inițiativă, pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale.

Copiii ai căror părinți sunt prea duri, prea severi, vor avea permanent o atitudine de severitate, de duritate, vor fi lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăind permanent cu teama în suflet. Aceste lucruri duc la apariția unor tulburări ale dezvoltării psihice.

Alți părinți greșesc prin faptul că schimbă frecvent atitudinea față de copii, când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Desapare o situație conflictuală între părinți și bunici. Aceștia vor avea întotdeauna o atitudine mai îngăduitoare față de nepoți. În astfel de cazuri, copiii vor fi nehotărâți cu privire la ce e bine și ce e rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neștiind ce atitudine să ia în diferite ocazii.

Sunt cazuri când părinții doresc să-și realizeze visele neîmplinite prin copiii lor, obligându - i să ia lecții de muzică, limbi străine, să studieze fel de fel de discipline, să facă un anumit sport. Dar lipsa de inclinații în aceste domenii îl duc pe copil la un efort mare, steril și inutil. Aceste eforturi sfârșesc cu oboseală, nemulțumire, neîncredere în forțele proprii, ducând chiar la scăderea capacității de muncă și la obținerea unor rezultate slabe.

O altă mare greșală este lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența de ceea ce face și gândește copilul, ducând la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil problemă din punct de vedere social.

Situațiile amintite mai sus pot contribui și la dereglări ale organismului, la tulburări nervoase, neliniști, tulburări de somn. În familiile dezorganizate, unde lipsește unul din părinți, copilul rămâne adesea cu mama, este răsfățat prea mult sau poate prea neglijat pentru că părintele caută să - și refacă viața. Apar probleme și în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, prin apariția unor noi membri ai familiei.

Înțelegerea și afecțiunea din familie, căldura căminului părintesc sunt esențiale pentru buna dezvoltare a copilului. În creșterea și educarea copilului este nevoie de mult tact, de o îmbinare perfectă a înțelegerii, afecțiunii și autorității părintești.

O importanță deosebită are și nivelul de pregătire al părinților.

ARGUMENT PENTRU „CEI 7 ANI DE-ACASĂ”

PROF. CURPAȘ FLORENTINA-ANCA
COLEGIUL TEHNIC „TRAIAN VUIA” ORADEA

„Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat. ”

Satisfacție, epigramă de Aurel Buzgău

Primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formare așa ulterioară, deoarece în această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din toate punctele de vedere. Când vorbim despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Expresia își are originile în perioada în care copiii stăteau acasă în primii 7 ani de viață. Instituționalizarea copiilor avea loc prima oară la vârsta de aproximativ 7 ani, atunci când ei începeau să meargă la școală.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduită se învață din familie*. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. De părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Cei șapte ani de acasă sunt invocați adesea în conversațiile adulților. Din păcate, în prezent sunt pomeniți mai des atunci când cine îi aduce în discuție este de părere că lipsesc. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

În ce constă educația primită în familie? Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranță în raport cu slăbiciunea, defectul fizic sau dizabilitatea cuiva.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent și este necesar să își dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de de fier.

Deși modelarea caracterului unui copil nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii 7 ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină. De aceea psihologii consideră că familia trebuie să petreacă împreună cu copilul timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR. PROCOVĂRI ȘI ȘANSE

**PROF. CURPAȘ SAMUEL ALIN
LICEUL TEOLOGI BAPTIST EMANUEL ORADEA**

Lucrarea de față nu are în vedere creionarea unei metodologii a educației în familie, ci discutarea mizei sociale a acestei educații, o succintă investigare a contextului social și cultural-mental contemporan și prezentarea câtorva principii călăuzitoare pentru educarea copilului în familie. Nu se poate vorbi cu ușurința astăzi de educația în familie, în contextul complex al unei crize a familiei și al existenței unui sistem educațional instituționalizat care pare să fi preluat mai toate sarcinile tradiționale ale familiei. Credem totuși că arta dificilă a educării copilului aparține în primul rând familiei, care, deși astăzi se află în mare primejdie, este susținută de Dumnezeu prin harul special pe care soții își primesc prin sacramentul căsătoriei.

Societatea noastră și mentalitatea modernă se caracterizează prin a fi netraditionale sau chiar antitraditionale, reprezentative pentru o cultură a dihotomiilor împinse până la ruptură. Simptomatic, în acest sens, mi se pare fenomenul rupturii între generații, cele anterioare transmițând date pe care cele ulterioare le primesc cu multe rezerve sau pe care nu le mai primesc deloc; date care, așadar, nu pot constitui un liant al generațiilor. Simptomatic, de asemenea, refuzul tinerilor față de orice establishment.

Pentru că educația este arta formării omului de mâine, părinții nu pot fi oameni ai trecutului, ancorați în formule, ci trebuie să meargă pe cale împreună cu copiii lor, să-și adapteze pasul cu ei „pentru a-i lăsa liberi să continue singuri imediat ce sunt în stare de aceasta”. Ei au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, să le construiască personalitatea dotată cu sens critic pentru a fi capabili să aleagă liber binele, să fie responsabili și deschiși cu generozitate slujirii celorlalți, angajați în realizarea planului lui Dumnezeu în viața lor.

Elementele esențiale ce stau la baza acestei metode educaționale sunt:

1. Iubirea

2. Rațiunea (dialogul deschis, corijarea iubitoare)

3. Educația religioasă

1. **Iubirea** reprezintă fundamentul educației, iar rațiunea și educația religioasă reprezintă materialul din care acestea se construiește. Educația o putem face iubind și iubirea aparține inimii. Fără iubire nu vom ajunge la sufletele copiilor care resping duritatea și severitatea, care deși nu se recomandă a fi folosite, din nefericire încă se mai practică.

Este necesar „să ne facem iubiți, să introducem treptat simțul datoriei, al sfintei frici față de Dumnezeu” pentru ca inima lor să se deschidă cu ușurință și să primească cu bucurie să fie modelate asemenea lutului ce devine vas ales în mâna olarului.

Iubirea dintre soți are o influență uriașă în formarea caracterului copiilor. Înțelegerea dintre soți va ajuta la depășirea dificultăților cauzate de diversitatea de vederi în problema educației copilului, acestea fiind adesea motivul certurilor și rupturilor de familie. De asemenea, familia un trebuie să trăiască în izolare, în mod egoist, ci trebuie să fie deschisă spre alții. Acest lucru contribuie la o angajare în viața Bisericii și a societății.

2. În educația copiilor, părinții trebuie să fie **conduși de de rațiune**, străduindu-se să își convingă copilul cu bunătate și răbdare prin dialog deschis, corijarea iubitoare și să ceară cu discreție copilului doar ceea ce este capabil să dea, manifestând în același timp o mare încredere în el.

Familia de azi are tot mai puțin timp de a sta împreună, de a dialoga. Chiar și atunci când sunt împreună, „fac tăcere pentru a nu-l deranja pe cel aflat în extaz în fața noului altar - televizorul”. Astfel, copiii simt că sunt neglijați și se întrebă pe bună dreptate: „Cum pot spune părinții că vor tot ce-i mai bun pentru mine, când nici măcar nu mă cunosc?”, sau

„Spun că mă iubesc, dar eu nu remarc acest lucru !”

Părinții trebuie să acorde copiilor suficient timp ca aceștia să își exprime liber părerile. Câștigându-le încrederea, să-i ajute să își abandoneze inima, iar această încredere trebuie menținută prin mărirea sentimentului de valoare personală a copilului (evitarea cuvintelor jignitoare sau depreciative sau a declarațiilor: „Nu ești bun de nimic!” sau „Mi-e rușine cu tine!”).

Sunt trei sentimente ce asigură stabilitatea copilului și formarea unei corecte păreri despre sine: unicitatea, apartenența, simțământul că este iubit. Fiecare copil trebuie să recunoască faptul că e unic și

poate aduce o contribuție în familie pe care nimeni altcineva un o poate aduce. Iubirea necondiționată dă copilului o mare siguranță și-l ajută să devină o persoană serioasă și matură.

De asemenea, este grșit să facem scandal și să emitem judecăți aspre la cea mai mică greșeală, dar un e bine nici să o trecem cu vederea pentru a un fi obligați să o corectăm. Autoritatea părintească e o realitate și o responsabilitate care trebuie exercitată deoarece copiii au nevoie de călăuze care să le vorbească, să-i corijeze cu iubire. Dacă este cazul să avertizăm, trebuie să o facem cu blândete, încercând să ajutăm copiii să-și îndrepte greșelile mai mult decât să se dezvinovățească. Referitor la pedepse, iată câteva sfaturi inspirate de cei cu îndelungă experiență în educație:

- Să nu acționați din pasiune sau furie, dar „mai înainte de toate așteptați să fiți stăpâni pe voi înșivă.

- Nu pedepsiți niciodată decât după ce ați epuizat toate celelalte mijloace.
- Pentru a corija așteptați momentul potrivit.
- Lăsați întotdeauna speranța iertării.

3. Toate cele de mai sus se pot realiza doar când în familie există **mărturia vieții creștine**. Și ceea ce are influență asupra lor nu sunt lecțiile sau sfaturile, ci puterea exemplului. Trebuie să crească iubirea dintre soți, deoarece copiii trebuie să simtă afecțiunea, delicatetea, admirația, încrederea, înțelegerea pe care părinții o au unul față de celălalt și față de ei. Copiii descoperă astfel reflexul iubirii divine căreia iubirea părintească îi este revelația. Disciplinele spirituale precum rugăciunea, citirea Scripturii, milostenia, amintirea unor evenimente speciale din credința creștină sunt ocazii prin care copiii dobândesc credința prin convingere și nu prin impunerea tradiției religioase pe care ei nu o înțeleg.

Viața este darul lui Dumnezeu, iar soții sunt colaboratori la planul său de Creație. E necesar ca ambii părinți să admită faptul că ai lor copii le sunt încredințați spre îngrijire și educare, să accepte libertatea copiilor lor și să nu le frângă zborul, ci să îi învețe cum ar putea zbura mai frumos pentru a putea împlini în viața lor voința lui Dumnezeu.

Bibliografie:

1. Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, Ellen G. White Estate, Inc. 2012.
2. <https://www.crestinortodox.ro/morala/rolul-familiei-educatia-copiilor-perspectiva-ecclesiala-70841.html>
3. Deborah Carlisle Solomon, *Copiii știu cel mai bine*, Editura Univers, 2018

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA ELEVILOR

PROF. ELISABETA CUSTARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 24 „ION JALEA”,
CONSTANȚA

„Viitorul unei națiuni este hotărât de modul în care aceasta își pregătește tineretul“, afirma încă din secolul al XVII-lea, marele umanist olandez Erasmus. După învățătura creștină, educația este un dar de la Dumnezeu, o acțiune specifică omului și de aceea, educația începe odată cu omul. Totodată Comenius, în lucrarea „Didactica magna“, considera că la naștere, natura înzestrează copilul cu „semințele științei, ale moralității și religiozității“, ele devenind un bun al fiecărui om numai prin educație.

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut. După anul 2000, alături de fenomenul migrației forței de muncă, cât și inegalității de șanse, abandonul școlar înregistrează în fiecare an niveluri îngrijorătoare. Sistemul de educație se află în declin, într-o stare de criză determinată de: insuficiența fondurilor alocate atât pentru salarizarea profesorilor, cât și pentru întreținerea și dotarea școlilor; grave și profunde inegalități de pregătire și de oportunități între cei care trăiesc în mediul rural și cei aparținând populației urbane; între cei din familii dotate cu capital financiar și cei lipsiți de resurse economice; cât și slaba capacitate de competiție pe piața muncii a numeroși absolvenți de liceu și universitate. Într-o astfel de situație, nu știu dacă se mai poate vorbi de un învățământ de calitate, de o stare psihologică pozitivă, nici în cazul profesorilor, nici al elevilor și mai ales al părinților. De aceea, educația în timp de criză trebuie să fie o întărire spirituală a copiilor și părinților pentru a nu-și pierde echilibrul și speranța. Adevărata educație însă modelează și cultivă pe om nu numai profesional, ci și spiritual.

Trebuie să recunoaștem, că e mult mai ușor să discutăm despre lucrurile negative din educație, să diagnosticăm și să analizăm deficiențele, decât ceea ce constituie aspecte pozitive. Este mai ușor să cerți, să pedepsești, în loc să ierți, să îndrepti, să temperezi, să empatizezi. Însă tocmai de aici pleacă întreaga problemă. Abordarea negativă naște negativitate, refuz. Nu-i putem învăța pe elevi să gândească pozitiv și să aibă încredere în ei dacă majoritatea discursurilor cu care îi obișnuim sunt generatoare de emoții negative. În opinia fondatorului psihologiei pozitive, Martin Seligman, educația este cea mai importantă armă în combaterea și prevenirea problemelor de natură psihologică cu care se confruntă societatea și mai ales, tinerii. O adevărată epidemie de depresie, pesimism și respect de sine scăzut constatat la tânăra generație este nu doar una dintre cele mai mari amenințări la adresa sănătății mintale, dar devine o problemă socială și economică gravă.

Școala trebuie să-i învețe pe elevi în primul rând căile și mijloacele de supraviețuire și de aici de a face față și de a găsi totuși posibilitatea și capacitatea de a-și împlini și realiza viața la potențialul pe care împrejurările istorice, nivelul social general, contextul îl permit. Trebuie să fim preocupați să-i învățăm nu doar să învețe, ci și cum să-și consolideze anumite însușiri specific umane, cum ar fi prietenia, omenia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea față de ceilalți, să dezvolte interesul pentru sănătatea mentală, pentru fericire, pentru caracteristicile care fac ca indivizii și comunitățile să se dezvolte armonios și să prospere.

Aici intervine educația pozitivă care se bazează pe principiile psihologiei pozitive, ce se ocupă de studiul calităților și virtuților care îi ajută pe oameni să evolueze pozitiv, să se dezvolte și să ducă o viață fericită. Deoarece aceste calități se formează încă din copilărie, a apărut conceptul de educație pozitivă, în încercarea de a îmbina rolul școlii de a transmite copiilor cunoștințe ca acelea de a forma competențe de viață. Aplicarea principiilor psihologiei pozitive în educație presupune integrarea cunoștințelor acumulate cu privire la ceea ce înseamnă „a te simți și a funcționa bine” și apoi „a înflori” în mediul școlar. Printre activitățile pe care educația pozitivă le recomandă se numără identificarea și dezvoltarea punctelor forte, încurajarea recunoștinței în relațiile cu cei din jur și vizualizarea celui mai bun „eu” posibil. În acest sens, trebuie să-i îndemnăm pe elevi în primul rând să se cunoască pe ei înșiși, apoi să le inducem o atitudine optimistă prin schimbarea modului în care ei interpretează evenimentele, să-i

implicăm activ în tot felul de activități sociale prin care-și pot pune în valoare punctele forte, să le încurajăm emoțiile pozitive care extind repertoriul de gânduri și modelele de comportament, diminuând astfel vulnerabilitatea. Pe de altă parte, participarea părinților în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine.

În opinia lui Seligman, abordările pesimiste despre viitor împiedică dezvoltarea adecvată a unui om. El sugerează că educația trebuie să privească spre viitor, să se concentreze asupra emoțiilor pozitive, angajamentului social, căutării sensului vieții, armoniei în relațiile umane, realizărilor pozitive, voinței și libertății, sănătății și dezvoltării personale. În condițiile creșterii stării de depresie și de insatisfacție a vieții personale în rândul tinerilor, introducerea și folosirea acestor metode în educație devine un lucru necesar și urgent. Școala este locul cel mai potrivit pentru punerea în practică a acestor modele de comportament, mai ales că ea este cea care formează într-o măsură semnificativă personalitatea tinerilor.

Bibliografie:

Daniel David, Aurora Szentágotai-Tătar, *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Collegium Polinom, Iași, 2017

Ioan Radu, *Psihologia educației și dezvoltării*, Editura Academiei, București, 1983

Martin E. P. Seligman, Randal M. Ernstb, Jane Gillhamc, Karen Reivicha, Mark Linkinsd, *Positive education: positive psychology and classroom interventions*, Oxford Review of Education, 2009

Valeria Negovan, *Psihologie pozitivă aplicată în educație*, Editura Universitară, București, 2013

FAMILIA ȘI ȘCOALA IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR.

DĂDULESCU MELANIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL TEODORESCU”

„Educația nu este răspunsul la întrebare.

Educația este calea spre răspunsul la toate întrebările.” (William Allin)

Educația reprezintă un proces care are ca scop formarea și extinderea deprinderilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor, tinerilor sau oamenilor în general. Principalul rol al educației este de a dezvolta abilități de gândire, de analiză și de aplicare a informațiilor învățate în diferite circumstanțe, cu alte cuvinte de a îndruma indivizii în vederea integrării în societate.

Deși procesul de educare are loc pe tot parcursul vieții, de aici și consacrată frântură din înțelepciunea populară „omul cât trăiește învață”, cu siguranță că educația familială și educația timpurie reprezintă stâlpii de temelie în formarea copilului și în dezvoltarea lui ulterioară, ca adult.

Educația trebuie începută încă din perioada copilăriei, iar implicarea părinților în acest proces este crucială, mai ales în primii ani de viață. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice. Cu ajutorul familiei copilul își formează limbajul și comportamentul social, trăsăturile de caracter, convingerile, aspirațiile și idealurile.

Respectând ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie. Cu toate acestea, chiar și atunci când vorbim despre educația academică familia a fost și este considerată un factor prioritar și primordial.

Fără îndoială că, o colaborare constantă între familie și școală ar fi ideală pentru dezvoltarea optimă a copiilor. Implicarea și încurajarea din partea părinților este esențială pentru parcursul școlar și viziunea unui copil asupra educației.

Există o legătură directă între succesul academic al unui copil și gradul de implicare al părinților în educația sa. Cu cât mai implicați sunt părinții în activitățile școlare, cu atât rezultatele copiilor sunt mai promițătoare. Copiii devin mai implicați în timpul orelor, prezintă mai mult interes față de subiectele discutate, obțin rezultate mai bune iar participarea la ore le creează plăcere.

O colaborare strânsă între familie și școală reprezintă o mai bună înțelegere a sistemului și stilului educațional, din partea părinților. Fiecare copil este diferit, are interese și ideluri diferite și, prin urmare, are nevoi diferite. De aceea relația dintre părinți și cadre didactice este crucială și îi ajută pe cei din urmă să lucreze pe nevoile exacte ale copiilor.

Odată ce copiii știu că au parte de sprijin atât acasă cât și la școală încrederea în sine și motivația față de activitățile academice cresc, ceea ce duce la o evoluție pozitivă.

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR

PROFESOR DAMIAN ANIȘOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 43 "FERDINAND", LOC. CONSTANȚA, JUD. CONSTANȚA

Intensitatea influențelor educației din familie se explică prin plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii, mici, care permite imprimare adâncă și păstrarea îndelungată a acestor influențe, prin durata experienței din familie copilul găsiindu-se în cea mai mare parte din timp sub înr.ăurirea familiei și prin atmosfera familială de dragoste, încredere și încurajare pe care copilul o găsește aici, care formează un climat de liniște și certitudine pentru viața lui, pe care n-o poate înlocui sau crea în altă instituție socială.

Educația permanentă este un proces de perfecționare a dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor.

Conceptul educației permanente este "în mod funcțional, bazat pe ideea că învățarea permanentă poate fi dobândită de către indivizi și societăți în moduri diferite și că aceste modalități alternative sunt în stare să conducă spre atingerea celui mai înalt și celui mai bun nivel al calității vieții de către toți".

În lucrarea sa „Consilierea și educația părinților” Ecaterina Adina Vrasmas sublinia în faptul că în calitatea de „instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională. Ca unitate / cuplu de adulți, ea trăiește astăzi drama complexității situațiilor economice, culturale și relaționare din epoca noastră. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori sociale, tradiții și propria cultură, familia simte prima apăsarea problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani. ”

Paradoxul constatat provine din faptul că, în ciuda perfecționării mijloacelor de comunicare în masă, se simte o lipsă de comunicare interumană în special în sensul relațiilor socio-afective, de cooperare și colaborare.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările maternelle și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară, aceea de intervenție reglatorie în relația familiei cu societatea.

Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. A. Berger o consideră chiar “ un soi de personalitate colectivă a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”.

Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene, bazat pe cercetări comparative, documentare și empirice (prin ancheta de opinie cu chestionare) enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor (legislația reflectă astfel libertatea părinților de a-și crește copiii așa cum doresc;

b. există diferențe între țări privind măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri pe care să le urmeze copiii lor, măsura în care părinții trebuie consultați de responsabilii școlari etc.);

c. învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;

d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și cadrele didactice) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la cadrele didactice sau administratorii școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor, libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului, impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară.

Se consideră, în general, că problema este de atitudine; „este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la cadre didactice, că relația de colaborare școală-familie să nu fie doar un drept de opțiune”, afirma dr. Gheorghe Bunescu de la Institutul de Științe ale Educației într-un articol intitulat „Democratizarea educației și educația părinților”.

Reprezentările care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt: apatia (nu vin la reuniuni anunțate), lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa cadrelor didactice), timiditate (lipsa de încredere în sine), participare cu ingerințe (critică cu impertinență școala), preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului), rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului), contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criza în comportarea copilului), conservatorism (reacții negative la idei noi).

Reprezentările care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare dar nu identice, inclusiv privind: dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții), definirea imprecisă a rolului de cadru didactic (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului), lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

Date fiind toate aceste probleme și revenind la necesitatea educației părinților în ideea alinierii la cerințele școlii și cele impuse de idealul socio-educational, trebuie remarcate cele trei direcții de acțiune:

- a. sprijinul emoțional (a se da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);
- b. sprijinul informațional (a li se da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor);
- c. sprijinul instrumental (ajutor în rezolvarea problemelor care țin de educația copilului).

Intensitatea influențelor educației din familie se explică prin plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii, mici, care permite imprimare adâncă și păstrarea îndelungată a acestor influențe, prin durata experienței din familie copilul găsimdu-se în cea mai mare parte din timp sub înr.ăurirea familiei și prin atmosfera familială de dragoste, încredere și încurajare pe care copilul o găsește aici, care formează un climat de liniște și certitudine pentru viața lui, pe care n-o poate înlocui sau crea în altă instituție socială.

Bibliografie:

1. Fetescu, Vasile, Familia și atitudinea copilului față de învățatură în revista *Învățământul primar*, NR. 2, 1992;
2. Vrasmas, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ

**PROF. DAMIAN MONICA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV- BRĂILA**

Educația este una dintre cele mai importante valori ale societății noastre și este esențială pentru dezvoltarea unei societăți sănătoase și prospere. Educația poate fi dobândită într-o varietate de medii, dar cele mai importante locuri unde aceasta poate fi dobândită sunt în familie și la școală. În cele ce urmează, voi explora importanța educației în aceste două medii.

În primul rând, educația în familie este esențială pentru dezvoltarea copiilor și a adolescenților. În familie, copiii învață valorile și etica care îi vor ghida în viață. Părinții sunt primii profesori ai copiilor lor și aceștia își vor urma exemplele și își vor modela comportamentul pe baza a ceea ce văd în familie. De exemplu, dacă părinții lor sunt responsabili, copiii lor vor învăța să fie responsabili, dacă părinții lor sunt onești, copiii lor vor învăța să fie onești. În plus, prin intermediul educației în familie, copiii învață să comunice, să se împărtășească și să lucreze în echipă, ceea ce sunt abilități esențiale pentru viața de zi cu zi și pentru locul de muncă.

În al doilea rând, educația la școală este la fel de importantă ca educația în familie. Școala oferă cunoștințe și abilități care sunt necesare pentru a avea succes în viață și în carieră. În școală, elevii învață subiecte precum matematică, științe, literatură, istorie și limbile străine. Aceste subiecte le oferă elevilor o bază solidă în ceea ce privește cunoștințele generale și îi pregătesc pentru viața de adult. De asemenea, prin intermediul educației la școală, elevii învață să lucreze în echipă, să comunice și să gândească critic, ceea ce sunt abilități esențiale pentru viața de zi cu zi și pentru carieră.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

În concluzie, educația este esențială pentru dezvoltarea individului și a societății în general. Atât educația în familie, cât și educația la școală sunt importante și se completează reciproc. Prin intermediul educației în familie, copiii învață valorile și etica, iar prin intermediul educației la școală, ei își dobândesc cunoștințe și abilități care îi pregătesc pentru viața de adult. Prin urmare, este important să promovăm și să sprijinim educația în ambele medii pentru a crea o societate.

COPILĂRIA, OGLINDA MEA MAGICĂ

**PROF. INV. PRESC. DAN EMANUELA ALICE
GRĂDINIȚA STEP BY STEP-RAZA DE SOARE**

Motto: „Jocul este clipa de fericire a sufletului de copil”

Creativitatea este analizată prin prisma dimensiunilor procesului creativ și personalității creatoare. Sunt analizați factorii care contribuie la creativitate sau o pot inhiba în cadrul procesului educativ didactic în contextul formal sau nonformal. O secțiune specială este alocată atitudinii cadrului didactic și strategiilor educative optime selectate din studiile și modelele de bune practici.

În sprijinul acestei ipoteze, voi aduce un prim argument și anume adoptarea ca strategie didactică inspirată de modelele învățării experiențiale, a aplicării unui proiect frumos conceput pe întreg anul școlar cu un nume inspirat, „Oglinzile copilăriei”.

Am realizat acest proiect cu copiii clasei mele, respectând principiile educației nonformale, prin care este bine să ne fixăm de fiecare dată când realizăm un atelier de creație, un scop, obiective simple de lucru și sarcini clare pe care copiii să le poată rezolva, cu tot ceea ce au învățat până în prezent.

Voi enunța al doilea argument în sprijinul ipotezei inițiale, și anume realizarea atelierului de lucru cu tema „Toamnă aurie, prilej de bucurie”, al cărui scop a fost: stimularea creativității copiilor în realizarea unei lucrări practice colective.

Mi-am fixat ca obiective formarea deprinderilor de lucru în echipă și crearea de elemente noi pe baza cunostintelor și abilităților existente.

Natura sarcinii fiind colaborativă, copiii au fost împărțiți în trei echipe, fiecare cu sarcini diferite de lucru și cu ustensile și material de lucru variate.

Prima echipă de lucru a avut ca sarcină să picteze dovlecei cu ajutorul pensulei și folosind acuarele.

A doua echipă a avut la dispoziție material din natură: castane, ghinde, fulgi colorați, boabe de porumb. Au avut ca sarcină realizarea unor mandale prin simple operații de asamblare și lipire.

A treia echipă trebuie să creeze un tablou cu tema „Covorul de frunze al toamnei” și au la dispoziție pensule acuarele ca unelte de lucru, iar ca material frunze de diferite forme culese de copii din curtea grădiniței.

Toate echipele și-au reunit aceste creații într-un poster dedicat bogatului anotimp toamna!

Un al treilea argument adus în sprijinul ipotezei inițiale este modul în care educatoarea a urmărit să evalueze la sfârșit lucrările copiilor și anume printr-o discuție deschisă, în care a condus prin întrebări introspective analiza produselor creației dar și stările emoționale ale copiilor. Educatoarea a pus următoarele întrebări:

1. V-a plăcut ce ați avut de lucru? Numiți acțiunile pe care l-ați făcut.
2. V-ați simțit fericiți, mulțumiți de ceea ce ați realizat cu mânuțele voastre?
3. Sunteți mândri de voi, de ce ați realizat?
4. Ce v-a plăcut cel mai mult?
5. Prin ce crezi că se deosebește lucrarea ta de celelalte.

La sfârșitul discuției educatoarea trage concluziile, oferind un feedback pozitiv fiecărei echipe, dar și aprecieri globale pentru produsul finit, posterul realizat în mod colaborativ.

„Ați reușit multe astăzi, vă felicit! Ați reușit să lucrați în echipe și să vă înțelegeți bine între voi. Fiecare echipă a avut idei deosebite! Prima echipă a pictat dovleceii ca niște chipuri de copii veseli și în culori minunate! Felicitări, putem folosi dovleceii să facem o poveste!

A doua echipă ați imbinat castanele cu ghindele în modele de mandale minunate și mai ales îmi place că ați adăugat și fulgi colorați!” Felicitări și vouă pentru idei, acum seamănă cu niște cozi de păun sau cu un evantai frumos colorat!

A treia echipă ați pictat prin amprentare covorul de frunze al toamnei și îmi place mult cum ați folosit frunze aranjate în poziții diferite, de parcă le-ar sufla vantul! Uitați, au niște combinații de culori minunate!

Toamna este un prilej de bucurie pentru noi toți și voi ați demonstrat astăzi că sunteți creativi, curioși și adevărați artiști plastici! Posterul nostru este deosebit, chiar se vede că ați lucrat cu multă iubire

de natura și frumos! Felicitări copii, succes mai departe în realizarea următorului atelier de creație din proiectul nostru Oglinzile copilăriei!

Iată cum putem realiza o oglinda magică a copilăriei, un mic moment de fericire, prin activități de creație a frumosului, în care copilul se simte liber, insuflat de aripile imaginației sale, atât de ingenue și sensibile!

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR DANCIU FLORENTINA RODICA
SCOALA GIMNAZIALA SARULESTI, BUZAU**

Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când Rolul școlii și al familiei 363 când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru conjuncția dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot ghida viața. Ideea de parteneriat reclamă o mai puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului. Se știe că, odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă. Din perspectiva instituirii unor relații biunivoce între școală și familie, se vorbește despre exercitarea unor influențe, inclusiv presiuni, din partea familiei, asupra școlii, care trebuie să răspundă adecvat așteptărilor ei, dat fiind că școala este plătită din banii contribuabililor, pentru a oferi servicii adecvate.

La rândul ei, familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare. Aceste trăsături vor fi reliefate în cercetarea noastră despre actorii procesului educativ, pe care o redăm în cele ce urmează. Concepția despre, elev ca masă inertă, asupra căreia școala și familia își pun amprenta ca pe o plastilină s-a dovedit eficientă. Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în modul de tratare a problemelor lui distinctive. El reacționează prin întrebări, dar și prin răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți. Copiii sau elevii constituie interfața dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

FAMILIA ȘI ȘCOALA - ROLUL ACESTORA ÎN FORMAREA COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR DANCIU IONEL GINEL
ȘCOALA GIMNAZIALA SARULEȘTI, BUZAU**

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopile sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Pregătirea copilului pentru școală este considerată tot mai mult, funcția majoră, obiectivul formativ central al activităților instructiv-educative. Pregătirea copilului pentru școală, trebuie înțeleasă ca o adaptare reciprocă pe de o parte a copilului la școală, iar pe de altă parte a școlii la copil. De altfel când ne referim la școală, trebuie să avem în vedere reconsiderarea ei permanentă în raport cu cerințele dezvoltării sociale, în așa fel încât ea să corespundă și să răspundă în cel mai înalt grad acestor cerințe. În acest fel pregătirea copilului pentru școală va fi implicit și o pregătire pentru societate.

Trăim într-o lume care ne pune la grea încercare, în fiecare clipă, capacitatea de a face față unor impacturi afective, sociale, de a manifesta reacții comportamentale în care să nu uităm de modul în care ne vad ceilalți, de gradul de a se relaciona cu ceilalți, de a-și cunoaște posibilitățile, de a se putea mobiliza pentru a trece de esec, de deschiderea spre acceptarea părerilor celorlalți, de puterea de a fi om bun. Este foarte adevărat că familia, atmosfera ei caldă, plină de afecțiune, contribuie prima și decisiv la dezvoltarea fizică și psihică a copilului, dar personalitatea umană se conturează cald, uman, științific și metodic, în cadrul școlii. Pregătirea pentru intrarea în viața adultă, anterior realizată de familie, va fi continuată, în perioada școlarizării, de către această instituție. Aceasta este acum, contextul în care copilul va trebui să facă prima încercare de a iubi pe altcineva în afara de sine.

Școala este a doua casă a tânărului în formare. În această casă el trebuie să pasească cu bucurie și încredere. Școala este un prim factor al educației continue și sistematice. Activitățile educative, utilizate în școală, dezvoltă un caracter programat, planificat, individual la individ. Educația de bază este o datorie și o responsabilitate a individului față de ceilalți membri ai societății. Pentru ca o persoană să-și lărgască orizontul intelectual, el nu se poate limita doar la aceste cursuri de specialitate. Educația indivizilor, nu e numai un drept, ci și o cheie al secolului XXI. Ea ajută la promovarea democrației, a justiției, dezvoltarea ecologică, științifică, socială și economică, promovarea păcii, egalitatea între sexe. Educația ajută indivizii de a găsi cheia vieții, de a o putea deschide așa cum și de a fi util acolo în interior.

Educația durează pe tot parcursul vieții și are ca scop să dezvolte responsabilități și independențe. Prin educație indivizii pot să se valorifice, să se ridice la nivelul așteptărilor societății.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-RESPECTUL ȘI POLITETEȚA

PROF. DE SPRIJIN DANCU MARIA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BĂRNUȚIU” TIUR-BLAJ

”Copiii spun ce aud și fac ce văd. Părinții se pot vedea în copiii lor, ca într-o oglindă, pe ei înșiși”-
(Jurnalul unei mame).

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile.

Politețea - oglinda familiei

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Gradinița, școala sau oricare altă instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

SURSĂ:

- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

- https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihiologilor-1_553e4f3dcf376e359c73dc/index.html

- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

CEI 7 ANI DE ACASĂ FAMILIA – LOCUL UNDE ÎNCEPE EDUCAȚIA

DANDU ANGELA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BICAZ-CHEI, JUD NEAMȚ

„Școala este a doua casă, dar prima școală este acasă!”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Nu există o rețetă ce trebuie respectată, pentru a obține rezultatul dorit, există sugestii și recomandări. Fiecare copil este unic, fiecare părinte are povestea lui, fiecare familie are cultura și obiceiurile sale. Primul mediu care îl ajută pe copil să facă cunoștință cu educația, bunele maniere, regulile morale este familia. Psihologul Oana Maria Udrea afirmă: "Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

FAMILIA este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului sociofamiliar. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsește pregătirea psihopedagogică, experiența. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Cea mai mare parte a unei zile, copilul este la școală, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

Vrasmas, Ecaterina, Adina, "Consilierea și educația părinților", Editura Aramis, 2002

Sălăvăstru, D., - Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004

www - Site pentru părinți

PROFESORUL IDEAL IN OCHII PĂRINȚILOR DE PREȘCOLARI

**PROF. DANIELA IONELA DĂNILĂ
G. P. P. "LICURICI" FĂLTICENI**

Exista, totuși, o grădinița ideală?

Pentru unii da, pentru alții nu... Este o întrebare cu răspuns subiectiv. Și asta, pentru că părinții, ca și copiii, sunt diferiți și au nevoie de lucruri diferite pentru a se simți mulțumiți. Ceea ce s-ar putea să fie ideal pentru unul, îl poate nemulțumi pe altul. A se vedea cazul mamicilor care nu doresc ca ai lor copii să fie scoși zilnic afară, în opoziție cu mamele care constientizează necesitatea scoaterii la aer a micuților. Ce ar trebui, totuși, să ofere o grădiniță pentru a se apropia cât mai mult de ceva ideal, care să mulțumească pe majoritatea părinților și care să influențeze pozitiv dezvoltarea copiilor?

Intr-o grădiniță - ideală...

... copiii se joacă liber cu alții copii și cu jucării, fără să fie forțați să stea pentru un timp îndelungat în aceeași poziție sau să facă liniște.

... activitățile de pe parcursul unei zile sunt foarte variate. Copiii nu fac totuși aceleași activități la aceleași ore, ci lucrează pe grupuri mici.

... educatorii lucrează atât cu toată grupa, cât și cu grupuri mai mici, pe rând.

... sala de clasă este decorată exclusiv cu lucrări ale copiilor.

... copiii învață alfabetul și numerele în contextul preocupărilor lor cotidiene și acumulează cunoștințe prin experimente de tip joc.

... copiii lucrează la mini-proiecte, având la dispoziție perioade mai lungi (de aproximativ o oră) în care trebuie să realizeze anumite lucruri, să exploreze, să creeze, individual sau în grup.

... ieșitul afară și jocurile în aer liber au loc în fiecare zi, dacă vremea o permite. Aceste activități trebuie să fie prioritare în fața oricărei alte activități instructive.

... educatorii le citesc copiilor în diferite momente ale zilei, nu doar în timpul stabilit special pentru lectură unei povesti.

... curriculumul este adaptat deopotrivă atât copiilor cu ritm normal de evoluție, cât și celor cu un ritm mai lent sau mai rapid.

... copiii sunt fericiți, zămbesc și nu plâng atunci când rămân la grădiniță.

Dacă mai multe dintre cerințele de mai sus nu sunt îndeplinite, grădinița devine un fel de preludiv pentru ceva greu.

Un bun prieten ironizează fenomenul, spunându-mi că așa cum norii prevestesc furtuna, tot astfel grădinița prevestește școala... cel puțin pentru un copil din România. Să fie oare adevărat? Desigur, fiecare are răspunsul propriu la această întrebare. Cert este că, dincolo de esecuri, de experiențe mai puțin fericite și de eventuale dezamăgiri pedagogice, grădinița este o etapă esențială în dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil și receptarea ei ca un fenomen pozitiv depinde în egală măsură de sistemul de educație adoptat în respectiva instituție și de felul în care părinții se implică activ în acest sistem.

Să lucrezi cu cei mici este, în egală măsură, o provocare de care ai parte zi de zi, o sursă de energie, cât și o responsabilitate uriașă, pe care trebuie să ți-o asumi cu multă siguranță. Ca educator sau educatoare te vei ocupa de educația și de pregătirea copiilor de vârstă preșcolară, astfel încât ei să dobândească noțiunile de bază despre lume și societatea în care trăiesc, dar și să își dezvolte limbajul și abilitățile cognitive și psihomotorii.

Jobul de educator / educatoare este unul solicitant și asta pentru că trebuie să ai grijă de copii, să fii în permanență în alertă și să le acorzi atenție, dar și să îi ajuți să învețe cât mai ușor lucrurile pe care le descoperă. Pe de altă parte, este și o profesie foarte frumoasă, care te umple de satisfacție, pentru că poți participa la formarea viitorilor adulți, le poți transmite principii și valori importante.

Pentru a fi un educator bun ar trebui să:

- Dai dovadă de blândețe, empatie, seriozitate și responsabilitate în ceea ce privește îngrijirea și supravegherea copiilor aflați în grupele tale;
- Comunici foarte bine cu cei mici și reușești să îi faci să fie atenți la ceea ce ai de spus;
- Te adaptezi cu ușurință oricărei situații, fiind pregătit pentru a reacționa rapid chiar și în situațiile de criză (de exemplu, un conflict între copii);
- Ai un spirit de observație foarte bun;

- Ești o fire veselă, cu o atitudine pozitivă;
- Ai o răbdare de fier și reușești să îți păstrezi calmul și controlul în fiecare moment;
- Dai dovadă de fermitate în luarea deciziilor și în implementarea lor, astfel încât să păstrezi ordinea și disciplina în cadrul grupelor de copii cu care lucrezi;
- Ești onest, consecvent și perseverent, reușind să îți păstrezi energia pentru activitățile din fiecare zi;
- Ai o cultură generală bogată și multă imaginație, doi factori esențiali, care te ajută să găsești întotdeauna noi soluții creative pentru formarea și educarea copiilor.

Ca responsabilă, o educatoare va amenaja și delimita spațiul de joacă de spațiul de învățare, astfel încât cei mici să se simtă bine, să fie inspirați de decorul acestor două locuri; va face o planificare anuală a programului de la grădiniță, de la lecții, la activitățile de recreere și joacă ale copiilor; va implementa această planificare conform calendarului stabilit, adaptând-o, dacă este cazul; va comunica în permanență cu cei mici, se va asigura că sunt bine și că evoluția lor este continuă; va coordona activitățile și jocurile didactice ale grupeii de copii; va supraveghea cu mare atenție aceste activități, astfel încât cei mici să fie tot timpul în siguranță; va urmări progresul acestora atât din punct de vedere educațional, cât și din perspectivă personală; va menține o relație strânsă cu familia lor, comunicându-le părinților evoluția celui mic, dar și eventualele schimbări de comportament sau atitudine; va fi responsabilă pentru disciplina din grupa de copii și va da dovadă de tact în relația cu ei; va colabora cu ceilalți colegi din echipă (educatori, îngrijitori, consilieri etc.); va respecta normele de securitate și de protecție a muncii.

Concret, atribuțiile unei educatoare la grădiniță sunt, în general, următoarele:

- să instruiască eficient copiii, la toate obiectele de studiu prevăzute de curriculum pentru acest nivel de învățământ;
- să construiască o bună relație comunicatională cu fiecare copil, cu celelalte cadre didactice, dar și cu părinții copiilor;
- să planifice și să proiecteze activitățile instructiv-educative, cuprinse în curriculum, dar și extracurriculare, precum și pe cele extrașcolare;
- să asigure mijloacele de învățământ adecvate, materialul didactic, să organizeze un mediu educațional potrivit și să conducă procesul didactic;
- să evalueze competențele copiilor și să noteze rezultatele acestora.

Educatoarea trebuie să intruchipeze alternativ două chipuri bine definite: chipul mamei, chipul educatoarei.

Pentru a fi ”PROFESORUL IDEAL”, înainte de toate, copiii trebuie să îți fie tare dragi... atât de dragi, încât să nu te sature de ei nici în week-end, nici când îi întâlnești pe stradă sau în supermarket de îți vine mereu, instinctual, să le zâmbești și să îi dezmițezi.

Apoi multă, multă răbdare, bunătate, iubire, iertare. Să fii bun și să ierți năzbâtiile pe care ei le fac, considerându-le simple acțiuni normale pentru ei. Atunci intervine educatorul, cel care le este și prieten totodată, și care închide ochii și își spune „calm, trebuie să fii răbdătoare și să le explic unde au greșit.” De multe ori trebuie să fim ca ei, să dăm în mintea lor. De aceea, uneori, educatoarea nu se vede dintre copii în sala de grupă, căci este de-a lor, un copil printre copii. Dacă stam la catedră, i-am pierdut. Nu numai că sunt gălăgioși, dar au nevoie să se simtă importanți, iubiți, să fie precum personajele principale din filmele lor.

Dacă întrebi cum mă simt după o zi de lucru, îți răspund astfel: bucuroasă, mândră, satisfăcută sufletește, uneori stresată și agitată pentru că uzura este mare.

Dacă ar fi să o iau de la capăt, tot educatoare aș fi și nu, nu mă întreb nici măcar în glumă „cine m-a pus să mă fac educatoare?”. Cred cu desăvârșire că meseria aceasta nu stă bine pe orșicine. Nu îmi rămâne decât să nu stau cu mâinile la spate și să dau ordine, ci să fiu prietenă și să le insuflu frumosul către viață. Vreau ca cei mici ai mei să învețe să fie fericiți, în primul rând. Vreau să îi văd râzând și după o zi plină petrecută împreună, să îmi strige: „Doamna, ne vedem mâine!”. De cele mai multe ori, părinții unora îi așteaptă minute bune pe holurile grădiniței, sau în ncurtea unității, copiii lor nesăturându-se să se joace cu prietenii, colegii lor, adică. Aici e mulțumirea mea cea mare: copii fericiți la grădiniță, educator împlinit.

Când se desprind de mâna mamei, copiii apucă mâna educatoarei. Se simt singuri, în nesiguranță. Depinde de educatoare cum transformă lacrimile în zâmbete. „Ce mare lucru face o educatoare?”, se

întreabă unii. Cred cu tărie că sufletul unui copil îl poți vindeca doar cu iubire. Ei m-au făcut să prind încredere. O educatoare câștigă mult atunci când nu face predici lungi, plictisitoare, ci are în vedere exemplul propriu, printr-o consecventă iubire, bunățate, adevăr, dreptate.

Ceea ce face o educatoare face cu sufletul, din suflet, pentru suflet. Dacă ar fi să descriu totul într-un cuvânt, cel mai potrivit ar fi DĂRUIRE. Dacă ar fi să descriu în mai multe cuvinte ce înseamnă pentru mine, ar suna cam așa: „aici, e lumea mea, universul meu. Toți copiii sunt soare pentru mine în fiecare zi și împreună creștem frumos.”

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădinitei, iar copilărie fără joc, fantezie, nebunii chiar, nu există, educatoarea trebuie să creeze un climat familial, să înlocuiască prin persoana ei lipsa mamei pe o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp. Blandetea, înțelegerea, răbdarea și dragostea cu care o mamă se apleacă spre copiii ei, sunt sentimente fără de care o educatoare nu se poate apropia de micuții “elevi”, nu-i va putea înțelege, nu se va putea face iubită.

Activitățile libere, organizate în cadrul grădinitei, dau copiilor impresia unei familii numeroase, cu mulți frați și surori ce-și împart sau dispută jucăriile între ei, ce aleargă, rad, sau uneori se imbrăcesc, plâng... Și atunci vin iute la mamă lor de la grădiniță, cerându-i ajutorul, plini de încredere și dragoste. Iar această nouă mamă știe să mângâie copilul lovit, să-l dojenească pe cel vinovat, să-i impună, plină de răbdare și tact. Grădinița este o școală a prescolărilor, o avan-școală. După cele mai recente cercetări psihologice s-a ajuns la concluzia, recunoscută, pe plan mondial, că dezvoltarea intelectuală a copilului se definește între 3-7 ani. În această perioadă copilul învață să înțeleagă, să gândească, i se dezvoltă imaginația, memoria și chiar judecata logică. De aceea, în afara jocurilor și activităților la alegerea copiilor, în grădinițe se organizează activități comune, iar aici educatoarea este ceea ce în școală este învățătorul. Educatoarea luptă pentru formarea primelor deprinderi de gândire corectă, de judecată, pentru dezvoltarea anumitor aptitudini, pentru dezvoltarea vocabularului. Tot în cadrul acestor activități educatoarea trezește copiilor dragostea pentru cunoaștere, dorința de a realiza diferite lucruri ce cer îndemănare, atenție, răbdare.

Bun psiholog și pedagog, înarmată cu răbdare și tact, educatoarea îndrumă primii pași ai copiilor spre viață, spre cunoaștere. Acum ei vor deveni perseverenți, atenți, harnici.

De felul în care educatoarea reușește să formeze sau măcar să schițeze aceste trăsături la micuții ei “elevi” depinde formarea personalității viitorului școlar.

Așteptările părinților sunt, în general, diferite... Citez:

”Cred că scopul grădinitei e să asigure un mediu cât mai cald copilului, mai ales la grupa mică. Tot atunci, să se joace mai mult și să se încerce ca scopul să fie să se simtă copiii bine într-un mediu supravegheat.”

”Grădinița este un loc unde părinții își duc copiii pentru că trebuie să meargă la serviciu ca să castige bani.”

”Așteptările mele de la grădiniță sunt normale. Un loc sigur, plăcut, în care copilăria mea să se simtă protejată, iubită”

”Eu văd grădinița ca pe o șansă a copilului de a-și face prieteni.”, etc.

Fiecare își dorește ceva anume pentru propriul copil și de aceea, de multe ori, grădinița constituie o dezamăgire, fiind aproape imposibil de definit. A cui este vina? Nimeni nu poate arăta cu degetul spre cineva anume. Cert este că o bună informare ar preveni aceste dezamăgiri. Poate că o prezentare a scopurilor, a obiectivelor pe care le are această instituție, făcută părinților înainte de a-și înscrie copiii la o grădiniță sau altă ar preveni anumite neînțelegeri, ar modela așteptările și ar permite o alegere corectă, în funcție de ceea ce își dorește fiecare pentru propriul copil.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

DANIILA RALUCA NICOLETA

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un **parteneriat cu elevul**, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Școala este institutia sociala in care se realizeaza educatia organizata a tinerei generatii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt sa contribuie la dezvoltarea societatii, sa ia parte activa la viata, sa fie pregatit pentru munca. Procesul de invatamant este cel care confera scolii rolul decisiv in formarea omului. Misiunea scolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerintele vietii sociale. Procesul de educatie din cadrul scolii este indrumat si condus de persoane pregatite in mod special pentru acest lucru. Menirea scolii nu este numai de a inzestra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigentie este cea in care ne putem apleca asupra acestei laturi.

In concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, scoala si familia, trebuie sa aiba acelasi scop - formarea personalitatii umane integrale si armonioase. Pana la cuprinderea intr-o unitate de invatamant, rolul primordial in educatie il are familia. Odata cu inscrierea intr-o unitate de invatamant ponderea se schimba, rolul mai mare il are scoala, dar nici actiunea educativa a familiei nu este de neglijat. Intre actiunile educative ale celor doi factori exista mai degraba un raport de complementaritate decat de rivalitate, actiunea fiecaruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

VIITORUL SE SCRIE LA TIMPUL PREZENT

PROF. DĂRĂBAN SABINA ALEXANDRA

Prin cuvânt
Se deschid
Și se închid
Porțile sufletului

Pe cărările timpului se scriu povești frumoase, acasă, în zilele de școală. Sunt povești ale copilăriei, care, în trecerea ei prin ani, lasă în suflet amintiri de neuitat. Implicați în activitățile casnice, activitățile de învățare captivante, jucându-se în pauze sau participând la diferite cluburi, pe chipul lor am regăsit seninul frumos al copilăriei care se bucură de prezenta: de ceea ce face, de locul în care se află, de oamenii care îi sunt alături.

Ce este familia? Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa !” și – mai ales – “nu e bine ce faci !”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine. Este un lucru valabil și pentru locul în care un copil își petrece o foarte mare parte din timp: ȘCOALA.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată, *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. DĂRĂU LAVINIA

PROF. ÎNV. PREȘC. POP MIHAELA

LICEUL TEORETIC SEBIȘ/GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT SEBIȘ, JUD. ARAD

„Alături de societatea actuală, care trece prin schimbări profunde și rapide, și învățământul trebuie să facă față acestora, fără a ieși din tipare. Este cert faptul că reforma sistemului de învățământ are ca obiective schimbarea mentalității și formarea unor dascăli flexibili care să facă față noilor cerințe. Trăind într-o lume care se schimbă, educația, la rândul ei este în schimbare. Astfel, **educația timpurie** reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate. De aceste experiențe, beneficiază copilul în primii ani de viață, având rolul de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană, înzestrând-o cu achiziții și capacități fizice, psihice, culturale specifice. Tot ceea ce învață copiii în primii ani de viață, reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănatoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe.

Însuși *Curriculumul pentru educație timpurie*, este centrat pe dezvoltarea competențelor cognitive, emoționale și sociale ale copiilor și pe remedierea deficitelor de dezvoltare. Se doresc activități de învățare și dezvoltare, de suport și sprijin, astfel încât să se asigure o bază solidă în procesul educației preșcolare, într-un mediu caracterizat prin suplețe emoțională, socială și intelectuală. În primii ani de viață, ne axăm pe nevoia înțelegerii în complexitatea lor a tuturor experiențelor de viață și de învățare ale copilului, însă și pe locul / rolul cadrului didactic care dezvoltă o activitate integrată cu acești copii.

Întregul proces educativ din grădiniță are în centrul său copilul cu nevoile, trebuințele lui și în consecință se adresează fiecărui copil din grădiniță. A individualiza învățământul înseamnă să se țină seama de resursele autoeducative ale fiecărui copil, adică, în fond, de individualitatea sa. Procesul de individualizare este un proces dinamic în care se realizează dezvoltarea copilului de pe un plan inferior spre unul superior. Programa activităților din grădiniță oferă libertatea educatoarelor de a-și alege tipul de activități, metode și procedee în acord cu particularitățile de vârstă. Activitatea cu copiii trebuie desfășurată într-o atmosferă destinsă unde copiii să se manifeste spontan, să gândească și să acționeze în funcție de situație. Dezvoltarea timpurie a copilului se produce ca efect cumulativ al îngrijirii copilului, al nutriției, al stimulării și educației sale și al protecției sociale, ceea ce implică o serie de intervenții specifice fiecăruia dintre aceste domenii (domeniul sănătății, al protecției copilului, al educației), care ar trebui să funcționeze în mod coerent și integrat.

Întreaga dezvoltare umană este influențată de procesul de socializare, respectiv de integrarea socială și de identitatea persoanei. Asupra copilului se exercită influențe, mai întâi din cadrul familiei și apoi din grădiniță, într-un mod mai organizat și mai sistematic. Părinții și educatorii constituie factori ce concură în a-i oferi modele de conduită, clișee de apreciere și reacții, opinii și cunoștințe despre tot ceea ce îl înconjoară, uneori bune, alteori nu.

Observând acțiunile și comportamentele copiilor, educatoarea poate stabili abilitățile pe care copiii le au sau nu formate și care generează comportamente indesezirabile la nivelul colectivului de copii sau al fiecărui copil în parte și să-și proiecteze acele conținuturi care să vină în sprijinul copilului pentru formarea, corectarea sau dezvoltarea abilităților identificate.

Societatea actuală este într-o continuă schimbare și așa cum afirma Maria Montessori este necesar ca: „Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când vor fi ei mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze¹. ” Astfel că, încă din primii ani de viață potențialul nativ al copilului trebuie descoperit și dezvoltat prin educație, în scopul formării unei personalități care să-l ajute să facă față și să se adapteze cerințelor societății.

Bibliografie:

Maria Montessori, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
Revista Învățământul Preșcolar și Primar, Nr. 3-4/2012, Editura Arlequin, București, 2012.

¹ Montessori, Maria, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;

GRĂDINIȚA – NUCLEU AL UNEI COMUNITĂȚI CARE ÎNVAȚĂ COLABORAREA GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

DASCAL MADALINA

Activitatea educativă ce se realizează în grădiniță nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și, mai ales, nu poate face abstracție de toate acestea. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar împlinirea acestui deziderat urmează să stea în mod expres în atenția personalului didactic calificat pentru a face munca educativă din grădiniță.

Mediul familiei este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influențează îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și din multe puncte de vedere de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcții în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl execută este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în continut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistența la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicată, face parte integrantă din viață.

Mediul preșcolar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional, care își relevă o parte din caracteristicile și particularitățile lui ca mediu instituționalizat: introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită „distanță socială”, oferă copilului un cadru social bazat pe o normativitate elementară constând în anumite reguli de conviețuire cu ceilalți, creează copilului posibilitatea de a se compara cu covârșnicii, pentru a-și întări în felul acesta sentimentul conștiinței de sine, percepția de sine, imaginea de sine, îl familiarizează pe copil cu grupul micro-social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale, îl obișnuiește pe copil cu: programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență, stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Pentru realizarea unei legături între grădiniță și familie, ar fi recomandabil să se elaboreze un plan în jurul unor întrebări esențiale:

a) Care este atitudinea familiei față de grădiniță?

Din acest punct de vedere se poate constata că unele familii manifestă o totală încredere în rolul pe care grădinița l-ar putea avea asupra dezvoltării copilului, pe când altele întârzie la maximum momentul integrării lui în acest mediu sub argumentul că introducerea vremelnică a copilului într-un program orar relativ riguros stopează cu brutalitate procesul copilăriei. O ordonare a familiilor după motivațiile în funcție de care ele caută grădinița va pune în evidență:

- familia ce recurge la grădiniță din dorința disciplinării copilului;
- familia care caută grădiniță ca pe o ultimă soluție pentru rezolvarea problemei supravegherii copilului;
- familia care recurge la grădiniță din imitație;
- familia ce recunoaște grădiniței meritul de a oferi programe educative stabile, uneori mai coerente decât cele oferite de ea însăși.

De buna seamă, disponibilitatea familiei de a colabora cu grădinița este influențată de motivația în funcție de care ea a ales să introducă copilul în acest mediu educativ. Cu toate acestea, în ciuda oricăror motivații, educatoarea trebuie să aibă abilitatea de a face din orice părinte un colaborator, iar pentru aceasta va trebuie să releve prin rezultate concrete avantajele acestei alegeri.

b) Care sunt ocaziile de a comunica cu părinții?

Ocaziile pentru a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință, în general ele sunt prilejuate de

acele momente în care copilul este introdus ori extras din programul grădiniței. Sintetizând, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt:

- când părinții aduc copiii la grădinița;
- la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădinița;
- cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: serbări diverse, festivități la început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar;

c) Care sunt principalele modalități de a comunica cu părinții?

Cadrul în care se desfășoară discuțiile între educatoare și părinți este destul de semnificativ dacă se ia în considerare faptul că:

- în contextul formal al instituției, dialogul educatoare-părinți este contaminat de poziția profesională pe care este tentată să o adopte educatoarea;
- în contexte informale (diverse ocazii ce se învâsc în afara instituției), când dialogul este mai relaxat, mai personalizat.

Din nici o împrejurare nu trebuie să se piardă din vedere faptul că părinții își cunosc cel mai bine copiii, chiar dacă ei nu au întotdeauna abilitatea de a acționa într-un sens favorabil acestora. Relația părinte-copil este, de cele mai multe ori, prea încărcată emoțional și, de aceea, risca să fie dominată de subiectivism.

Meritul educatoarei va fi cu atât mai mare cu cât va reuși să restabilească echilibrul fără a forța lucrurile și fără a transforma tensiunile în conflict. Interventia educatoarei trebuie să fie marcată de bunăvoință și profesionalism. În acest sens se pot face unele recomandări privind atitudinile cele mai avantajoase ce pot fi abordate în dialogul educatoare-părinte:

- Colaborați, cooperați cu părinții!
- Dialogați, simpatizați, empatizați cu ei!
- Nu tratați părinții ca pe copii! Chiar dacă dumneavoastră sunteți – ca educator – în postura celui care reprezintă instituția, aceasta nu vă dă dreptul de a trata părinții ca pe subordonați.
- Nu criticați, nu sancționați, ci sugerați cu delicatețe, faceți recomandări!

Procedând astfel, educatoarea va reuși să stimuleze disponibilitatea părinților pentru soluționarea în parteneriat a eventualelor probleme ce s-ar ivi în legătura cu copilul. Părinții sunt, de obicei, deschiși la sugestiile educatoarei atunci când sunt tratați cu încredere, ca adulți responsabili.

ROLUL IMPORTANT AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

DASCALESCU MARICICA

Educația se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, în cadrul activităților extrașcolare, dar un rol important îl are familia creștină. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" – după cum urmează Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenia" pentru viața morală, rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia. Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune corecte ale părinților, să poată mai apoi să se călăuzească după ele în viața de zi cu zi, în situații concrete. Un loc important în educarea copilului mic îl au jocurile și jucăriile.

La grădiniță sau în familie, în jocurile colective, nu trebuie să se permită certurile, purtarea urății față de un coleg sau un frate și expresiile urâte între copii. Trebuie să se desfășoare jocurile în care copilul poate avea un rol civilizată și să dea exemplu bun colegilor/fraților. Copiii se pot juca jocuri de rol cu diverse teme, în care sunt folosite cuvintele de politețe "Bună ziua!", "Vă rog frumos!", "Mulțumesc!" etc.

Până la vârsta de 6 - 7 ani, copilul mic trebuie să aibă dezvoltate un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social, prin educația primită acasă.

Cunoașterea normelor și regulilor moral-civice, definirea corectă a noțiunilor nu sunt suficiente pentru o acțiune cu caracter moral. Educația moral-civică trebuie să se desfășoare și dincolo de zidurile școlii.

Educația civică urmărește formarea gândirii critice și dezvoltarea unei atitudini conștiente și responsabile față de sine și față de lumea din jur, prin folosirea unor strategii care să formeze deprinderi participative (dialogare, argumentare, luare de decizii). Procesul de devenire a personalității morale implică integrarea în plan intelectual, afectiv- motivațional și volitiv a valorilor, principiilor și normelor morale ale grupurilor mai mari sau mai mici în care individul trăiește. Acest proces se realizează atât în mod direct, prin participarea afectivă a individului la viața grupului, prin asumarea de roluri, cât și indirect prin intermediul modelelor oferite de școală. Copiii sunt viitorul României. De felul în care ne creștem și educăm urmașii depinde lumea de mâine. Poate fi o lume a progresului, a ordinii și respectului sau o lume măcinată de conflicte, de ură și distrugerii. Omul este o ființă socială, care înainte de a fi beneficiarul și creatorul culturii, relaționează cu ceilalți, creează și beneficiază de bunuri materiale realizate de el și ceilalți, desfășoară o activitate utilă lui și celorlalți, respectă valorile societății care devin pe parcursul anilor propriile valori ale societății în ansamblu. Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. El învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea. Regulile impuse verbal sau material de către adult constituie, înainte de a fi interiorizate, obligații categorice, îndeplinesc valoarea unor necesități virtuale. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și atitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți

să imite. "Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților "evenimentele" din viața sa. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc, va lua „model” ceea ce va considera că-i este plăcut și confortabil. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului său, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane

Se spune că "profesia" de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. Stabilirea unui program comun de educație în școală și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregească munca educativă sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi comune a școlii și familiei. Trebuie reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Implicarea părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai motivat, mai ambițios, mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea - Școala, familia, comunitate - Editura Institutul European, 2007;
2. Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, NR. 1- 2, Editura Miniped, București, 2005.
3. Șincai, Eugenia, Alexandru Gheorghe - Școala și Familia - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;
4. Vrasmas, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002.
- 5"Ce șapte ani de acasă" – codul bunelor maniere pentru cei mici"- Michiela Poenaru, editura Coresi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

PROFESOR ÎNV. PRIMAR, DASCĂLU SILVIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 33, GALAȚI

Copilul mic este asemenea unei bucăți de plastilină căreia i se poate da diferite forme și asemenea lutului olarului din care se pot obține vase diverse. Acesta mai poate fi asemănat cu o rămurică care dacă este plantată la întâmplare nu va avea o creștere bună, iar dacă aceasta este îngrijită cu atenție, cu dragoste, va crește și se va dezvolta bine aducând rod bogat. Însă cine are povara acestei sarcini deloc ușoară în primii ani de viață ai copilului decât familia copilului și în special mama, ființa care dă viață. Dacă stâlpul casei este tata, acoperișul acesteia este mama.

Mama este chemată să-și arate vrednicia în mijlocul familiei și este de neînlocuit în rolul pe care-l are. Numele ei este cel dintâi cuvânt rostit de prunc, este strigat la primejdie și la bucurie. Spre mama ne îndreptăm la orice vârstă, atunci când nimeni nu ne poate aduce vreo mângâiere, pentru că mama deține o forță magică. Cu dragostea ei „răstoarnă munții,, oprește lacrimile, descreștește frunțile și dă putere. Mama are însă datoria de a lăsa moștenire copilului din sufletu-i delicat, blând și iubitor.

Se spune că „o mamă bună face cât o mie de profesori” și pentru a evidenția măreția ei putem afirma chiar că lumea nu ar mai fi dacă nu ar mai exista mame. Ființa care dă viață este creator de suflete nobile, de persoane alese. Menirea ei este de a schimba, de a transforma și înălța omenirea. Mama este artistul, pictorul, sculptorul care cioplește caractere, reliefându-le copiilor valori alese.

Mama este cea mai iubită educatoare și se spune că ceea ce ea plantează în mintea copilului, se va păstra veșnic și conform expresiei „cei șapte ani de acasă,, bagajul cu care acesta intră în școală, îi rămâne permanent în viață.

Datoria sfântă a mamei este nașterea de fii vrednici pentru viitorul societății. Dacă mama nu însuflă copilului valorile necesare devenirii unui om de seamă, aceasta a eșuat în menirea ei. Atunci când întâlnești un om bun, un om distins, tinzi să afirmi că a avut sau că are o adevărată mamă.

Copilul este dator la rândul lui să răspundă mamei cu recunoștință și prețuire, oferindu-i aceeași dragoste, bunătate și blândețe, cu care a fost crescut și sprijinit.

„Mamă bună, mamă dragă.

Te-oi iubi o viață-ntreagă

Pentru tot ce ai făcut,

Pentru că tu m-ai crescut!”

(„M-a crescut mama în poală”, Nina Casian)

STUDIU DE SPECIALITATE IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

LICEUL „IOAN BUREANU” GURAHONȚ GRĂDINIȚA PN. BONȚEȘTI PROF. ÎNV. PREȘC. DAȘCĂU DORELA LILIANA

În opinia mea, educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatoarele preșcolarelor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Când părinții se implică, cadrul didactic observă schimbări importante în grupele/clasele lor, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă cadrului didactic posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să fie activi și implicați în timpul activităților/orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;

Din păcate, cercetările arată o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau la activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Iată câteva modalități prin care părinții pot să se implice activ în educația copilului:

- ✓ **Să comunice** regulat cu cadrele didactice ale copilului punând întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl pot susține și ajuta de acasă;
- ✓ **Să participe la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau diverse activități;
- ✓ **Să planifice ieșiri/excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;
- ✓ **Activitățile** domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;
- ✓ **Să urmărească împreună filme și videoclipuri educaționale;**

✓ **Să pună întrebări în mod regulat despre cum a fost la grădiniță/școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;**

În concluzie, cu cât nivelul de educație este mai înalt, cu atât ești mai mulțumit de tine și de stilul de viață ales.

COMUNICAREA FAMILIE – ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR DAVID ANA – EVELINA
LICEUL TEORETIC "AUREL VLAICU" BREAZA, JUD. PRAHOVA**

„Spuneți copiilor voștri că ei nu sunt simple note de subsol, ci paginile centrale ale poveștii vieții voastre!” Prof. dr. Augusto Cury

Alegerea acestei teme pleacă de la ideea că familia are poate cel mai important rol în educația preșcolară. Lumea în care trăim este o lume supusă schimbării. Trăim într-o societate în care trebuie să ne învățăm copiii să se adapteze la nou. Părinții, alături de ceilalți parteneri educaționali, grădiniță, școală, comunitate, au rolul de a modela copiii. Aceștia trebuie să identifice nevoile copiilor, să îi cunoască foarte bine, ajutând la creșterea și dezvoltarea lor armonioasă. În funcție de ce se urmărește și de formele concrete de realizare, formele de colaborare concretizate într-un parteneriat grădiniță-familie pot să difere. Comunicarea este extrem de importantă la această vârstă, iar un rol principal îl au, în primul rând părinții care trebuie să vorbească permanent cu copiii lor, să desfășoare activități împreună. Copilul simte această nevoie, de a avea părinții aproape și tocmai din acest motiv, atunci când aceștia participă afectiv la diferite evenimente din viața lui, îi oferă liniște și siguranță. Într-o societate care se află într-o continuă regresie, părinții trebuie să mențină o relație directă cu copiii lor. Aceștia au ajuns să-și petreacă tot mai puțin timp împreună cu copiii lor, iar acest lucru se datorează locurilor de muncă mult prea solicitante. Unii părinți preferă să vină acasă de la serviciu și să le ofere copiilor telefonul mobil sau telecomanda de la televizor, fapt care nu face altceva decât să acutizeze lipsa de afecțiune din partea acestora. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea elementelor dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții optime.

Sunt numeroase situațiile în care nu ne luăm copiii în serios. Este mai mult decât evident că lumea lor diferă cu mult de lumea noastră. Copilul se identifică cu personaje din lumea lui. El intră în lumea personajelor din jocurile de rol: cei care se joacă de-a grădinița chiar sunt educatori, cei care se joacă de-a poliția, chiar sunt polițiști. Noi, adulții, suntem de foarte multe ori copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum se văd lucrurile prin ochii copilului care am fost. Începând din primii ani de viață, copilul îi imită pe cei din jur preluând gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea din afară este cea cu familia. Aici copilul învață să ducă o viață ordonată și liniștită, prin impunerea de reguli într-o manieră care să demonstreze seriozitate, rigurozitate și blândețe în același timp. Părinții trebuie să fie conștienți de faptul că numai îmbinând fermitatea cu blândețea pot face ca familia să devină un factor educativ instituționalizat. „Fără disciplină interioară, un părinte nu va fi capabil să-și disciplineze eficient copilul” (Roberta M. Gilbert, M. D., „Cum să fii prieten cu copilul tău”, Ed. Teora, București, 2005, pag 168). Familia îi oferă copilului primele informații despre lumea care îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității copilului, nu numai prin faptul că este extrem de importantă și se menține pe tot parcursul vieții, dar și prin faptul că familia reprezintă liantul între comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala și cu grădinița. După familie, mediul grădiniței constituie prima experiență, primul episod de viață al copilului în societate. Din experiența acumulată pe parcursul celor paisprezece ani în învățământ pot spune că grădinița este un important mediu în care preșcolarul socializează, interacționează cu alți copii dar și cu adulți. De asemenea, grădinița reprezintă suportul oferit copilului pentru a-și valorifica potențialul fizic și psihic, pentru a-și dezvolta capacitatea de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. În cadrul grădiniței, mai exact în cadrul grupei mijlocii, am încercat să mențin o colaborare destul de strânsă cu părinții copiilor. Am încercat, de asemenea, să implic părinții în activități demonstrative, care să îi ajute să cunoască metodele și procedeele folosite, să le sugereze modalități diferite de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor. Aceste activități realizate în parteneriat cu membrii familiei au avut ca scop observarea modului de comportare a copilului în colectivitate. Am observat, în acest sens, plăcerea copiilor de a fi alături de colegi și dezinvoltura lor în cadrul diferitelor jocuri didactice realizate împreună cu părinții și în prezența acestora. Am remarcat, de asemenea, faptul că disponibilitatea părinților privind soluționarea în parteneriat a diferitelor probleme ale preșcolărilor depinde într-o foarte mare măsură de modul în care cadrul didactic abordează acest aspect. Familia poate să exercite asupra copiilor influențe de ordin educativ fie dirijate, fie prin modele de conduită

oferite de către membrii ei, precum și prin climatul psihosocial care există în interiorul acesteia. Atât modelele de conduită pe care le oferă părinții, cât și climatul socioafectiv în care se dezvoltă influențele de ordin educațional constituie primul model social cu o influență decisivă asupra copiilor în ceea ce privește formarea concepției lor despre viață, modul în care se comportă și relaționează raportându-se la diferite norme și valori sociale. În primii ani de viață familia reprezintă întreaga „societate” a copilului, universul lui. Este recunoscut faptul că strategiile, mijloacele educative la care se face apel în familie, determină dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Trebuie avut în vedere faptul că strategiile educaționale utilizate de către unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite situații, nu duc întotdeauna la dezvoltarea personalității copilului. Identificarea aspectelor particulare ale educației din familie, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților contribuie la explicarea unor comportamente negative ale copiilor. Fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți se află în fața unei situații oarecum neobișnuite, pe de o parte eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, iar pe de altă parte, rezultatele obținute. De cele mai multe ori, unii părinți înțeleg necesitatea unei armonizări între acțiunile educative și cele ale grădiniței, dar alții refuză să recunoască faptul că relațiile de tip educațional cu copiii nu sunt tocmai bune. Familia trebuie să ajute copilul să creeze un echilibru între activitatea școlară și cea extrașcolară, să-l ajute să-și dezvolte talentele, să-i respecte munca și hotărârile. De multe ori, aceștia sunt de părere că nereușitele în procesul de învățare, comportamentele inadecvate sunt cauzate de factori străini, independenți de familie. În acest sens, grădinița, ca primă latură a sistemului de învățământ trebuie să ofere, prin conținutul instructiv-educativ, posibilitatea respectării unor deprinderi de conduită civilizată în colectiv, să faciliteze adaptarea la prezența persoanelor străine. De aceea este foarte important ca, la împlinirea vârstei de trei ani, copilul să meargă la grădiniță. Familia nu trebuie să priveze copilul de intrarea în colectiv, întrucât instituția preșcolară va avea întotdeauna un rol extrem de important în debutul școlar. Întrunirile cu părinții mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale, întrucât „familia, mediul de viață și școala sunt factori determinanți ai dezvoltării complete și complexe a copiilor (Crain, William „Dreptul la copilărie”, Editura Lucman, București, 2003, p. 26).

BIBLIOGRAFIE

Crain, William, 2003, *Dreptul la copilărie*, Editura Lucman, București.

Cury, Augusto, 2018, *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București.

Gilbert, M Roberta, M. D, 2005, *Cum să fii prieten cu copilul tău*, Editura Teora, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

DEAK HELEN

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea educației sunt familia și școala. Funcția educativă a familiei în dezvoltarea copilului constă în formarea abilităților sale, a experienței de viață a acestuia și a sentimentelor sale. Rolul familiei este esențială în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudinea, însumăți sub expresia populară de „cei șapte ani de acasă”. Rolul familiei este fundamentală în formarea personalității copilului deoarece, încă din perioada intrauterină, mama este cea care este tot timpul alături de copil. Tot ceea ce face/nu face mama, are un impact major asupra vieții copilului.

Familia este grupul primar în care relația dintre membrii ei este profundă, colorată și versatilă. Fiecare persoană din cadrul familiei primește ajutor și siguranță emoțională de la ceilalți membri. Ideile, idealurile și metodele de creștere a copilului comunicate conștient de către părinte modelează programele de viață ale copilului și consolidează valorile și comportamentul acestuia. Efectele nedorite ale educației copilului în cadrul familiei sunt impresiile și experiențele zilnice pe care copilul le trăiește în timpul conviețuirii cu familia. Amprenta acestor trăiri se reflectă în mod relevant în comportamentul și relația copilului cu ceilalți.

Influența educațională a familiei se realizează prin exemplul parental care are o mare importanță. Comportamentul părinților, relația unui părinte cu celălalt părinte, modul de viață al familiei - toate acestea determină opiniile și comportamentul copilului mai târziu. Prin exemplele directe, familia transmite tânărului setul de valori după care se va ghida mai târziu acesta, opiniile sale și comportamentul său în cadrul societății. Este decisiv pentru copil ca el să cunoască și să își însușească modelele de comportament demonstrate de persoanele de care este puternic atașat emoțional și cu care se identifică. Aceste persoane sunt în primul rând părinții copilului. Se ajunge chiar ca, în anumite situații, când copilul se familiarizează cu multe alte forme de comportament al părinților, acesta să reacționeze similar cu reacția părinților față de situația ivită.

Familia transmite copilului modelele de rol și de comportament, care sunt necesare pentru maturizarea funcțiilor sistemului nervos și dezvoltarea structurilor personalității acestuia. Acest proces extrem de complex are loc în mod involuntar asupra copilului din cauza efectelor vieții de familie de zi cu zi, însă factori precum statutul social al familiei, stilul de viață al familiei, relația dintre părinți și relația părinte-copil marchează personalitatea copilului încă de la început. În familie, copilul are posibilitatea de a observa tiparele interacțiunii părinților și este motivat să desfășoare activități prin prisma sentimentelor sale manifestate față de tatăl și mama sa, încercând să imite comportamentul pe care îl vede de la părinți în aproape orice. Aceste observații din partea copilului sunt continue, iar tiparele comportamentale fixe ale acestuia devin din ce în ce mai diferențiate. Astfel, identificarea comportamentală a copilului nu este pasivă, deoarece este inițiată și stabilită de interesele și relațiile personale ale acestuia.

Învățarea comportamentelor are loc în primul rând prin imitație, copilul urmează modelele de comportament ale părintelui(lor) care acționează pentru el ca și model. Influența exemplului din familie acoperă toate domeniile personalității și activităților vieții copilului. Exemplele din familie includ următoarele domenii:

- a.) obiceiurile de igienă: de ex. igiena personală, curățenia și păstrarea ordinii în gospodărie,
- b.) trăsăturile de caracter: relația cu oamenii, modul de lucru, modul de petrecere a timpului liber, rezolvarea problemelor și a conflictelor ivite,
- c.) relațiile afective: relațiile reciproce dintre părinți, relația părinte-copil.

Copilul nu numai că își imită pur și simplu părinții, dar cel mai adesea se identifică cu aceste modele, astfel încât, copiii învață, din familie, și modele comportamentale pe care părinții nu îi învață în mod conștient. Identificarea cu tiparul de comportament pe care îl văd le permite copiilor ca acestea să fie stocate în memorie, urmând ca aceste tipare să fie aplicate mult mai târziu. Trăsăturile și obiceiurile comportamentale învățate și dobândite în familie determină semnificativ dezvoltarea ulterioară a personalității copilului.

Obiceiurile și normele dezvoltate în familie influențează și manifestările de viață ale noii generații, deoarece atunci când tinerii își întemeiază o familie, aceștia adoptă de obicei sistemul obiceiurilor și

normelor exercitate de părinți. Pentru copil, familia sau viața de familie oferă un model stabilit de conviețuire familială. În fond, acesta este singurul model de parteneriat pe care copilul îl cunoaște îndeaproape. În relația cu viitorul partener, tânărul fie își va trata copiii la fel cum a observat de la părinți, fie se va îndepărta de modelul însușit și va urma propria cale.

Cercetările în domeniu indică faptul că majoritatea părinților pornesc de la propriile experiențe de viață atunci când își cresc copiii în familie. Acesta este motivul pentru care majoritatea *părinților* aleg pentru educația copilului stilul de parenting întemeiat pe cunoștințele și experiențele proprii din copilărie. Dacă familia a oferit un model pozitiv pentru copil, de obicei acest model are întâietate. O experiență negativă în familie în acest sens duce adesea la respingerea modelului experimentat și la alegerea altor influențe și instrumente educaționale.

Este important ca în viața copilului să fie prezent un exemplu parental pozitiv, care să aibă efect de lungă durată, pe care copilul să-l imite ulterior. Efectul educativ al exemplului parental pozitiv este întărit de relațiile familiale ordonate și de prezența întregii familii în educația copilului. Lipsa unui exemplu parental pozitiv prezintă un dezavantaj serios pentru copil. Analizând viața de zi cu zi, rezultă ca în cele mai multe familii destrămate nu exista un model parental demn de urmat.

Îngrijirea și educația copiilor este responsabilitatea exclusivă a familiei pentru o perioadă relativ scurtă de timp, deoarece copiii sunt trimiși de părinți la grădinițe. Dar rolul familiei va rămâne decisiv chiar dacă diverse instituții contribuie, de timpuriu, la educația copilului. În formarea personalității copilului, educația familială se completează cu cea instituțională, neînlocuindu-se una cu alta. Cu cât copilul este mai mare, cu atât caută mai multe exemple de urmat în afara familiei. Dar, în orice caz, exemplele parentale sunt cele care influențează întreaga viață a unei persoane, iar impactul experiențelor din copilărie are un efect de lungă durată în viața acestuia. Părinții ar trebui să fie conștienți de faptul că, pentru copilul lor, comportamentul părinților este primul și cel mai important model de personalitate și comportament, pe care îl învață continuu și îl duc mai departe în relația cu viitorul lor partener și în relațiile de familie.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! STUDIU DE SPECIALITATE: „DIN SUFLET PENTRU MAMA”

**PROF. GR. I. DEAȘ CARMEN DANIELA
COLEGIUL TEHNIC „VICTOR UNGUREANU” CÂMPIA-TURZII/
LICEUL DE INFORMATICĂ „TIBERIU POPOVICIU” CLUJ-NAPOCA**

„A educa mintea fara a educa inima nu inseamna educatie” Aristotel

Importanța educației în familie și școală este necesară, trebuie să se completeze una pe alta. Educația începe acasă, școala doar o completează, o îmbogățește, dezvoltă atitudini, aptitudini și comportamente corecte.

Studiul de caz reprezintă o metodă de confruntare directă a participanților cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic, reprezentativ pentru un set de situații și evenimente problematice.

Situația problematică ce am descoperit-o este mobilizarea elevilor în activitățile extracurriculare, se realizează mult mai greu, pentru excursii, aplicarea unor chestionare, ateliere de lucru cu prezentarea obiectelor realizate.

Ziua Internațională a Femeii, este sărbătorită anual pe data de 8 martie începând din anul 1975 de către ONU. De 8 martie, în unele culturi, femeilor și fetelor li se dăruiesc cadouri, flori sau alte atenții.

Am considerat utilă chestionarea elevilor în cadrul activității „Din suflet pentru Mama”, am lucrat cu un grup de 18 elevi care au avut de notat trei caracteristici ale Mamei, răspunsurile fiind următoarele

1. Grijulie 10 elevi
2. Atentă 4 elevi
3. Aeriană 1 elev
4. Puternică 6 elevi
5. Strălucitoare(ca o stea) 1 elev
6. Iubitoare 12 elevi
7. Curajoasă 2 elevi
8. Luptătoare 1 elev
9. Motivantă 1 elev
10. Spontană 1 elev
11. Glumeață 1 elevi
12. Harnică 2 elevi
13. Minunată 1 elev
14. Frumoasă 1 elev
15. Suflet bun 1 elev
16. Înțelegătoare 3 elevi
17. Bună 1 elevi
18. Inteligentă 2 elevi
19. Eroină 1 elev
20. Hotărâtă 1 elev
21. Insistentă 1 elev.

Răspunsurile copiilor, cele mai frecvente, exprimate procentual au fost

- Iubitoare =54, 5454%
- Grijulie =45, 4545%
- Puternică =27, 2727%
- Atentă =18, 1818%
- Înțelegătoare =13, 6363%
- Curajoasă/ Harnică/ Inteligentă =9, 0909%
- Strălucitoare(ca o stea)/ Aeriană/ Luptătoare/ Motivantă/ Frumoasă/ Suflet bun/ Bună/ Eroină/ Hotărâtă/ Insistentă =4, 5454%

În general mamă este numită femeia care naște sau a născut un copil. Mama se ocupă în majoritatea cazurilor împreună cu tatăl de educația și îngrijirea copilului.

Statutul femeii a variat considerabil de la o societate la alta. Femeile au avut, încă din antichitate, în societatea și viața politică a statelor europene, un statut și funcții subordonate. Odată cu industrializarea, respectiv cu implicarea progresivă femeilor în muncile specifice bărbaților, aceasta începe să se bucure de un nou statut.

Concluzii

- Studiul de caz constituie o modalitate eficientă prin care se apropie procesul învățării de contextului extrașcolar și practica vieții cotidiene.
- Copiii pun suflet, inimă în completarea celor 3 caracteristici ale mamei, dau dovadă de seriozitate, empatie, creativitate.
- Elevii au apreciat valorile femeii mame, recunoscând importanța acestora ca iubitoare, grijulii, puternice, atente, înțeleghătoare, curajoase, harnice, inteligente, strălucitoare (ca o stea), aeriene, luptătoare, motivante, frumoase, suflet bun, bună, eroine, hotărâte, insistente.

Bibliografie

1. Ionescu, M., Chiș, V., 2001: Pedagogie Suporturi pentru formarea profesorilor, Editura Presa Universitară Clujeană pag. 143-153,

2. Naroși, I., L., Călugăru, Daniela, 2004: Programul Național de educație pentru sănătate în școala românească, Formarea profesorilor, Caietul Participantului, Ministerul Educației și Cercetării, Fundația Tineri Pentru Tineri, Program finanțat de Ministerul Sănătății Unitatea de Management a Priectului Fondului Global pag. 47

<https://orasulciteste.ro/articol/citate-despre-educatie>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Mamă>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Femeie>

ROLUL FAMILIEI ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: DEGERATU MARIA C. S. E. I. "CONSTANTIN PUFAN", DROBETA TURNU SEVERIN

Educația este cea mai mare responsabilitate a fiecăruia dintre noi.

Platon și Aristotel, iar mai târziu Jan Amos Comenius menționau că educația va fi eficientă doar atunci când familia, școala și comunitatea își vor uni eforturile, idee actuală și astăzi în școala contemporană.

Familia este principala unitate socială în care copiii învață și înfloresc. Buna creștere a copiilor este o noțiune variabilă care depinde de diverși factori sociali și culturali, dar care susțin și reprezintă condiții pentru buna dezvoltare fizică, psihică și socială a copiilor: îngrijirea, iubirea, îndrumarea și siguranța lor.

Mediul familial este primul mediu de învățare al copilului și, prin urmare, primul său cadru de referință. În mediul său familial copilul descoperă lumea, comunică și simte emoții, iar părinții sunt primele sale puncte de referință, deoarece ei sunt cei care îi construiesc valorile și referințele morale: onestitate, simț al dreptății și egalității, fraternitate, respect, etc. Efectele acestei învățări se reflectă pe termen lung în dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului

Există două teorii importante privind relația școală- familie: **teoria profesionalismului și teoria schimbului**. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Printre fenomenele sociale care influențează evoluția familiei și a parteneriatului școală – familie se regăsesc:

➤ **Natalitatea**, importantă pentru viața școlii pentru că influențează fluxurile de elevi care intră în școală, numărul acestora condiționând resursele necesare (spații, resurse umane, financiare etc.).

➤ **Divorțialitatea** –divorțul părinților este o experiență traumatizantă în cele mai multe dintre cazuri pentru copii iar efectele acestuia se resimt și în performanțele școlare, în comportamentul și atitudinile copiilor. Efectele divorțului sunt resimțite de către copii care au tendința de a le exterioriza în acte de violență, nesupunere, putere scăzută de concentrare la lecții, performanțe școlare scăzute, frecventarea unor grupuri delincvente etc.

➤ **Migrația forței de muncă** este un fenomen social care a luat amploare în. Considerăm că parteneriatul dintre școală și comunitate este absolut necesar în cazul copiilor ai căror părinți au migrat la muncă în străinătate. Eforturile sunt de ambele părți, școala ar trebui să-și diversifice oferta prin extinderea serviciilor de asistență psihologică la nivelul întregii țări, cadrele didactice ar trebui mai mult informate și motivate salarial pentru a se implica în activități specifice de asistență socială. Pe de altă parte, autoritățile locale trebuie să facă eforturi pentru optimizarea serviciilor de asistență socială și de colaborare cu școala.

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt:

- ședințele cu părinții;
- discuții individuale între cadrele didactice și părinți;
- organizarea unor întâlniri cu părinții;

- implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative;
- voluntariatul;
- asociațiile de părinți.

Realizarea unei bune colaborări între cei doi poli au efecte pozitive asupra educabilului:

- oferindu-i șansa unei educații de calitate și punându-i bazele unui viitor promițător;
- asupra comunității, oferindu-i un individ “bine educat” care aduce plusvaloare mediului în care trăiește;
- asupra familiei prin asigurarea direcției unui viitor optat.

Ca și concluzie, trebuie să reținem importanța covârșitoare al calității relației familie-școală asupra viitorului copilului, iar lipsa acestui element aduce un handicap sever startului educabilului în viața de adult.

Bibliografie:

1. Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani
2. Jigau, M., 1998, Factorii reușitei școlare, Editura Grafo Art, București
3. Muntean, Ana, 2006, Psihologia dezvoltării umane, editura Polirom, Iași
4. Stănculescu, E., 1997, Sociologia educației familiale, Editura Polirom, Iași.
5. Stern, H. H., 1960, Educarea părinților în lume, Institutul pentru educație al UNESCO, Hamburg.

THE IMPORTANCE OF EDUCATION IN SCHOOL AND AT HOME

DELEAN LAVINIA AURORA

These are times when we want to create a more stable, sustainable world with stable economies and equitable societies. It is a difficult goal, but not impossible to achieve if we have the involvement of authorities, institutions, companies and, above all, responsible parents and children.

Why is education important? An educated person is not born, he is educated. Just as we learn mathematics or languages, we should also obtain diplomas of excellence in the basic lessons for coexistence, social progress, financial education, education as a process through which we learn what respect, empathy, equality, solidarity or critical thinking mean.

Without these ethical principles and values that define us as human beings, we will hardly build a better world.

Education and the importance of education play a crucial role from a very early age, as it creates human values. Education as a value promotes tolerance and understanding across political, cultural and religious differences, with an emphasis on defending human rights and preserving the environment.

Education concerns us all, not just schools. Families, universities, companies, are contexts for teaching the ethical principles of education.

Education as a process of evolution

Education as a process plays an indispensable role in everyone's life, because it will shape the individual and help him to find his way in life and achieve his life goals. Education shapes us as good citizens in society, as good members of a healthy family.

What are the most important things acquired in the life of an educated person:

- Collective identity
- Global vision
- Critical and analytical thinking
- Social habitat, fostering empathy and human interaction
- Cooperation and teamwork
- Opportunity
- Health
- Dynamic perspective

How important education is in children's lives?

Educating children is essential to train them in important aspects such as language and logical reasoning.

For example, socialisation of the child from an early age is an extremely important process, reflecting in positive future outcomes in terms of development, interaction, behaviour in society. Providing a good early education to the child will guarantee a better development on all levels.

Home education

The importance of education in children's lives should be one of the basic elements of any family. At this stage the emphasis should be on cognitive, psychomotor and social development.

Children make many brain connections, learn good manners, how to eat, wash, rest, not to throw things or food, not to talk bad, to be explained when they are wrong and how they should behave appropriately in different situations or how to behave with others and how to choose their friends. In home education, more often than not, parents and their behaviour set the example for children.

School education

How does school help us in the process of educating children? In the early years, in nurseries and kindergartens, the child receives education from professionals and they have the knowledge and tools to know how to introduce each lesson at the right time, using totally different methods from those used at home.

Education in school is carried out with materials designed for each age, stimulating the motor and cognitive areas necessary for good growth.

Education in a peer group

Friendships are vital at any time of life. A child's schoolmates can shape his or her personality and in adolescence they can become an important link. Many teenagers make their peer group a nucleus of their

everyday life. But classmates can have a positive influence on life, where they find true friends with whom to share games and illusions.

Teenagers and others can be drawn into both positive and negative behaviours, which is why the group of friends should be chosen wisely.

Undoubtedly, education is extremely important in the life of any child and adult, in order to cope in a healthy manner with any situation that life faces.

The direct beneficiary of education provided through the public education service is the child/young person, with the three dimensions of development: body, mind and soul. Any activity organised in educational and related institutions is justified to the extent that it improves, demonstrably or obviously, the quality of services dedicated to him/her. The success of school is measured by how each child reaches adulthood and finds the best version of himself/herself at that time and has the implicit answer to the question "what kind of person am I, where am I good in the globalised society, how do I stay good and how can I become even better?".

School provides future adults with functional literacy in all areas necessary for an autonomous and fulfilled life in society, contributing to individual and community well-being. The future adult is able to access any type of information and understand it sufficiently to use it as a resource for self-performance or excellence.

School provides children and young people with a set of values, cultural benchmarks and ethical principles that ensure the development of a complex and well-defined identity in national, European and global terms. It develops in its pupils the ability to interpret, through the filter of these values and benchmarks, their relationship with themselves as moral beings, with their families, with the world of work and with society in general.

The school provides each beneficiary with a level of personal development that enables them to manage their emotions, make decisions, work in teams and in the community, and develop social and interpersonal relationships. At the same time, it ensures, through its activities, that members of society have the character traits needed to cope with social and economic change: curiosity, initiative and entrepreneurship, courage to adopt new solutions and test limits, the ability to create personal goals and plans and tenacity in implementing them, adaptability and flexibility.

Schools contribute to the harmonious physical development of children and young people by promoting sports skills, motor skills and the skills needed to adopt a healthy and nutritious diet. Also contribute, together with other community actors, to the health education of pupils, ensuring that future adults have the knowledge, skills and attitudes necessary for a healthy life both physically and mentally.

On completion of compulsory education, the beneficiary is able to apply the knowledge acquired in the fields of communication, mathematics, science and digital literacy in everyday life. They have a set of transferable vocational skills as well as the attitude and tools needed for skilled entry into the labour market. They also have a set of skills to enable them to manage the economic and financial aspects of independent living, to create and manage a family, to participate in and create communities of interest, to take responsibility for themselves and for the actions of the groups to which they belong. Has the knowledge and attitudes necessary to make sustainable use of existing resources in personal life and in society in general.

The school develops pupils' understanding that learning will be a permanent part of their adult lives, creates and reinforces lifelong learning behaviours, i. e. those attitudes, skills and ways of thinking that help them to develop continuously in step with the society in which they live.

The family, as the micro-world of society, and the local community, as the middle world of society as a whole, play a fundamental role in educating children. The public education service is organised and structured to support and guide the family in this role, in a professional manner and in a spirit of cooperation and trust, ensuring that the objectives of the compulsory school pathway are achieved in the best interests of the child and in the context of the child's special needs.

The school organises extra-curricular activities for the whole family, both to develop parents' skills in organising family life and to encourage parents to integrate or reintegrate into lifelong learning. To support family well-being, the school provides distinct times for learning in various forms in the school environment, ensuring that time outside school hours can be devoted expressly to family life.

The school provides the context for socio-educational support for all children, according to their needs, making it an inclusive environment that supports equal opportunities. To this end, the school

cooperates with other relevant state institutions, charitable organisations and representatives of civil society and the economic sector.

The school is a public education service for society and has the essential role of increasing human and social capital. The school supports the community and the family in educating future adults and integrating them into society.

The school contributes directly, through professional training, to economic development and prepares Romania's citizens to live together and with others, to create, think, innovate and participate in society. The School encourages and supports, through its education and training activity, cultural and social progress, characterised by entrepreneurship, invention, design, renewal, interaction between science and art, by encouraging curiosity and creativity, by continuous and effective learning, by flexibility in relation to rapid changes in social contexts. The education of the future in Romania is built on these principles and on the pillars of our national and European culture.

The family is the first educator

Parents are the first teachers and have a key role in shaping children's personalities. It is essential that families love their children in a responsible way and ensure a healthy upbringing.

Children's success at school is closely linked to how they are treated at home. Parents have a moral duty to inspire in their children a desire to learn and confidence in the role of education.

A balance between education at home and education at school is the key to successful learning. The role of parents is not limited to home education, but involves their active involvement in school life.

The teacher, in the broad sense of a teacher at any level of learning, is a professional in his or her field, competent in the subject taught, pedagogy and psycho-pedagogy. He/she is aware of the latest developments and discoveries in the discipline taught and in pedagogy, constantly updates his/her skills in these areas, and modifies his/her practices by adopting the most relevant methods of facilitating learning. At the same time, he personalizes education and trains himself in the use of teaching technologies.

The teacher creates learning contexts that respond to the particularities of each learner, so as to enable them to build their identity and develop their skills in the most effective way possible. The teacher ensures that learning takes place predominantly in school and makes every effort to ensure that pupils are not overloaded with learning activities outside school. The primary goal of all teacher activities is to support the growth, development and success of each student.

The teacher uses the tools of narrative and numerical assessment, mainly for formative purposes, to highlight individual student progress, to support them in achieving their learning goals and to modify their own practices to better respond to how the student learns. The teacher primarily uses the pedagogical function of assessment, whereby he or she steers each student's learning in a fruitful direction, and avoids using assessment tools in ways that may cause stress, anxiety, demotivation, dropout or personal denigration.

Teacher performance is measured by the impact achieved at the individual student level in implementing the goals of the education system. The main tool for measuring, assuring and improving performance is self-evaluation, accompanied by long-term impact data collected.

At each school level there is an educational leader. He/she is responsible for quality assurance of all processes in the school. It develops an organisational culture on which the school's cultural identity is built. Ensures that there is a sense of well-being in the school, enabling pupils to learn and staff to focus their energy and resources on the beneficiaries of the teaching-learning-assessment process. Sees, encourages and questions, reinforcing collegiality in the work of teachers and school staff as a whole, developing educational management and educational marketing in line with the specific school.

The educational leader sets the direction of the school and develops a learning and teaching organisation. He is himself a role model for change and lifelong learning and ensures that there is learning in both pupils and staff. It builds a healthy relationship with the community, attracts the material and human resources needed for learning and connects existing resources to effective learning contexts.

The school is, together with the church, the institution that coalesces the whole community around the idea of lifelong learning and provides it with a space for learning activities in the broadest sense. The school environment is evolving from open days to being a permanent open space, a lively space where community members organise themselves to learn together and from each other. The school promotes community-based practices, teaching methods that involve local stakeholders, from business and non-

governmental organisations to state institutions, and provides models and experiences that create relevant links between the child or young person and the community.

Today's teaching-learning methods require a flexible attitude, and different ways of organising learning spaces. As the focus of pedagogy shifts from the transmission and assimilation of information to the development of learning skills, classrooms become an open and easily transformable, modular space.

Bibliography:

Aldrich, R. (2000) From Board of Education to Department for Education and Employment, *Journal of Educational Administration and History*, 32(1,) p. 8-22.

Allen, F. (2011) Out of school, out of sight, 4 November 2011, London, *Times Educational Supplement*.

Archard, D. W. (2014) Children's Rights, in Zalta E. N. (Ed. ,) *The Stanford Encyclopaedia of Philosophy*, Summer 2016 Edition.

Arora, T. C. (2006) Elective home education and special educational needs, *Journal of Research in Special Educational Needs*, 6(1,) p. 55-66.

Aurini, J. and Davies, S. (2005) Choice Without Markets: Homeschooling in the Context of Private Education. *British Journal of Sociology of Education*, 26: 4, 461-474, DOI: 10. 1080/01425690500199834

Badman, G. (2009) Report of the Secretary of State on the Review of Elective Home Education in England. Norwich, TSO.

Badman, G. (2009a) Elective Home Education, An Overview of Evidence, Schools Analysis and Research Division, abridged version available as annex to Memorandum submitted by the Department for Children, Schools and Families in CSFC, 3010b, Ev1-Ev20.

Barson, L. (2004) Communities of practice and home education (HE) support groups, Paper presented at the Annual Conference of the British Educational Research Association, University of Manchester, 2004.

Bhopal, K. and Myers, M. (2018) 'Home Schooling and Home Education: Race, Class and Inequality' Routledge.

Blok, H. (2004) Performance in home schooling, an argument against compulsory schooling in the Netherlands, *International review of Education*, 50(1), p. 39-52.

Blok, H., Merry, M. S. and Karsten, S. (2016) The Legal Situation of Home Education in Europe, *The Wiley Handbook of Home Education*, p. 395.

Education Otherwise (2016) A Summary of the Law Relating to Home Education in England and Wales, Swaffham, Education Otherwise.

Education Otherwise (2017) 'An evidence-based review into safeguarding children who are educated at home, a response to the Welsh review for service improvement for Elective Home Education in Wales, submitted online to CASCADE, Cardiff University, on 04 April 2017.

Ellison, R. and Hutchinson, D. (2018) Children missing education, Children missing from education 2016-2017, Report for NCB, London, National Children's Bureau.

English, R. (2015) Use your freedom of choice, Reasons for choosing Homeschool in Australia, *Journal of Unschooling and Alternative Learning*, 9(17.)

English, R. (2016) Too cool for school? Why homeschooling numbers are increasing in Australia, *Independent Education*, 46(2,) p. 17

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. DELLA SULTANA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 "DR. C-TIN ANGELESCU",
CONSTANȚA

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile copilului zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T. V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are, „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (*favorabil*) sau „climatul negativ” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

*, „*Familia severă*” - în anumite limite în primul rând, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greselile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc, „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

*, „*Familia permisivă*” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

*, „*Familia rigidă*” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfatuitorului și nu a judecătorului.

*, „*Familia libertină*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvoltă siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la

invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate in sa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune: „ *O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor,, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, DELUREANU ELIZA ROXANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TUDOR VLADIMIRESCU” TÂRGOVIȘTE

Expresia „cei șapte ani de acasă” își are originile din perioada în care copiii stăteau acasă în primii șapte ani de viață. Instituționalizarea copiilor avea loc prima oară la această vârstă când începeau să meargă la școală. Până atunci, educația lor era în întregime responsabilitatea familiei.

În prezent, atunci când se amintește de cei șapte ani de acasă, referirea este în general însoțită de aprecieri despre cât de bine sau prost crescut este un copil.

Se spune că atunci când nu ai cei șapte ani de acasă, nicio școală nu te mai educă. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate și fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona câteva generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

☺Salutul.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

☺Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

☺Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

☺Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

☺Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

☺Recunoașterea greșelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

☺Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul mai multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului, precum

și zile în care pare că totul e în zadar și că toate lecțiile „predate” copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

- Verza Emil, Verza Florin Emil, *Psihologia copilului*, Editura Trei, 2017
- <https://conil.ro/importanta-celor-sapte-ani-de-acasa/>

„CULTIVAREA RELAȚIEI FAMILIE- GRĂDINIȚĂ”

PROF. DENUȚA VIOLETA, G. P. P. „TOLDI”, SALONTA, BIHOR

Se știe că una dintre condițiile fundamentale pentru realizarea optima a procesului de învățământ este asigurarea unui sistem unitar de cerințe în instruirea și educarea copilului. Acest sistem trebuie să fie respectat în egală măsură atât de grădiniță cât și de familie.

Copilul este educat în grădiniță dar cea mai mare parte a timpului o petrece în familie chiar dacă frecventează o grădiniță cu program prelungit. Acțiunea modelatoare din familie se împletește organic cu cea din grădiniță dacă colaborarea între cei doi factori este asigurată.

Comportamentul copilului, bunerile deprinderi formate în familie se consolidează în grădiniță și viceversa. Se impune ca legătura între grădiniță și familie să se păstreze permanent, pentru faptul că educația nu este o problemă simplă și ușoară, ci una care comportă cunoștințe pedagogice și deprinderi speciale. Copiii de la natură nu sunt nici buni, nici răi, dar pot devenii buni sau răi, ca urmare a metodelor pozitive sau negative de educare.

Necesitatea colaborării între familie și grădiniță este dictată de rolul grădiniței în educația copilului cât și a familiei de asigurarea respectării unor principii unice de educație, de folosirea acelor metode în procesul de educație și de adoptarea aceleiași atitudini față de comportamentul copiilor într-o situație sau alta.

În concluzie putem spune că un parteneriat eficient familie-grădiniță duce la crearea unor valori educative superioare iar beneficiarul nu este altul decât „copilul”.

Parteneriatul dintre grădiniță și familiile copiilor, desfășurat în termeni amiabili și de respect reciproc, oferă un mediu propice influențării pozitive în ceea ce privește educarea copilului.

Pe lângă familie, comunitatea este o altă sursă de sprijin și învățare. Copiii învață în fiecare zi despre oameni și locuri din comunitatea lor atunci când își însoțesc educatoarele sau părinții în plimbări și vizite dar și în cadrul activităților desfășurate în grădiniță. De aici recurge și necesitatea parteneriatelor cu alte unități, școli și instituții comunitare.

În cadrul parteneriatelor, educatoarele au ocazia să popularizeze experiențe pozitive, propunând procedee didactice polifuncționale ce pot fi utilizate în acțiuni educative comune, renunțând la monotonie, implicându-se atât ele cât și copiii în activități atractive și interesante.

Prin implementarea proiectelor s-au căutat soluții pentru a situa grădinița într-un sistem existențial, încât să fie utilă societății, dar și privită pe măsura investițiilor și speranțelor.

Astfel, grădinița reușește să realizeze obiective majore ale reformei actuale, de integrare a unităților de învățământ pre- primar în viața comunității.

Aceste parteneriate pot conduce la:

- formarea unei rețele de sprijin comunitar, complementar grădiniței, pentru realizarea unor obiective;
- cunoașterea specificului cultural, a valorilor mediului comunitar;
- antrenarea membrilor comunității cu disponibilități și pricepere în luarea unor decizii privitoare la dezvoltarea grădiniței;
- oferirea unui suport material copiilor din grădiniță;
- invitarea membrilor comunității la momentele festive sau la evenimentele importante ale grădiniței;
- participarea copiilor din grădiniță la unele manifestări festive organizate de comunitate;
- stimularea continuă a învățării și introducerea copilului în ambianța școlii prin formarea reprezentărilor despre școală;
- popularizarea unor acțiuni eșalonate pe parcursul unui an școlar.

Considerăm că parteneriatul cu familia duce la stabilirea unor legături corecte, sincere, care să faciliteze dialogul democratic și care să conducă la împlinirea părinților în demersul educațional.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru învățământul preșcolar(3-6/7 ani), MEC, 2008
- Ghid pentru proiecte tematice, Activități integrate pentru preșcolari, Didactica Publishing, 2008
- Culea, L., (2009), Aplicarea noului curriculum, Editura Diana, Pitești.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

DIAC RALUCA ONDINA

Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, ș. a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură - oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă parinții și educatorii.

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut face aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Reflectând la cele spuse mai sus, ne punem întrebări de felul:

- Care este rolul școlii în educația copilului?
- Care este cea mai potrivită atitudine a unui părinte față de școală?
- Cât de mult ar trebui să se implice părinții în relația cu școala?

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Scoala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala are răsădit în punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic,

intelectual, moral, estetic, s. a. Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui sa dezvolte spiritul de observatie, memoria si gandirea copiilor. Copilul obtine rezultatele scolare in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa asigure copilului cele necesare studiului, trebuie sa-si ajute copilul la invatatura. Acest ajutor insa trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze tema copilului.

Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, școala pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor- problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

„Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg.” -proverb american

Orice părinte se întreabă: „Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau „Ce înseamnă să fii un părinte bun?”. Din dorința de a încerca să găsească răspunsuri la asemenea întrebări s-a născut proiectul educațional „Cu părinții alături, succesul școlar este garantat”, proiect care li se adresează în egală măsură părinților, copiilor și educatorilor. Cercetările au arătat că rata învățării crește și se menține ridicată în situațiile în care părinții se implică în sprijinirea copiilor prin diverse activități acasă. Părinții vor aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării.

Educativitatea desfășoară activități de cunoaștere a copiilor și a familiilor acestora- începe cu studierea dosarelor personale, a fișelor de caracterizare psihologică. Organizează colectivul de părinți: alege comitetul de părinți, repartizează atribuțiile acestora, selectează părinții disponibili de a participa la viața clasei. Stabilește un program de activități cu familia: proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, adunări ale părinților, mese rotunde, activități extracurriculare. Pregătește și conduce ședințele cu părinții, invită diferiți specialiști, învață părinții cum să creeze și să completeze un portofoliu pe o temă dată. Menține permanent relații cu toți părinții prin intermediul telefonului, invitațiilor, întocmește orarul ședințelor cu părinții. Realizează consilierea copiilor și a părinților aflați în situații dificile. Elaborează comunicări, referate, selectează informații și materiale pentru portofoliul familiei.

“Mama, primul meu rai”, activitate extracurriculară:

Implicarea parintilor in viata activa a prescolarului este foarte importanta, deoarece copiii daca sunt ajutati devin mai motivati si mai ambitiosi in tot ceea ce fac.

Implicarea parintilor in viata prescolarului il face pe acesta sa fie mai increzator in sine si mai puternic, putand sa depasesca toate obstacolele pe care le intalneste nu doar la scoala, ci si in viata de zi cu zi.

Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare.

Bibliografie:

- www.didactic.ro;
- www.asociatia-profesorilor.ro;
- Mircea Agabrian-, „Scoala, familie, comunitate”-Editura Intitutul European, 2007;
- Sincai Eugenia, Alexandru Gheorghe-"Scoala Si Familia" - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;
- <http://www.disacnetsolutions.net>;

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR DIACONESCU ANCA-VERONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 MOTRU, JUDEȚUL GORJ**

Lumea contemporană, prin ritmul rapid impus schimbării, dar și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor noi și noi probleme: economice, culturale, științifice. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia lui. Educația vine să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta direct, prin acțiuni dirijate, sau indirect, prin modele de conduită. Modelele de conduită oferite de părinți sunt preluate de către copii prin imitație și învățare și constituie primul model social cu o influență foarte mare asupra copiilor privind concepția despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori.

Comportamentele educaționale ale părinților pot avea efecte negative asupra copiilor chiar dacă sunt bine intenționate. E necesar ca acestea să fie adecvate la particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, la situații concrete și la cerințele adresate micuților.

Severitatea excesivă, manifestată prin interdicții, pedepse, brutalități, își pune amprenta asupra dezvoltării personalității copilului. Volumul mare de sarcini puse pe umerii micuțului, dorința părinților ca acesta să știe tot mai multe informații care să îl ajute în viitor, fac nerealizabile dorințele adulților, dimpotrivă, pot apărea rezultate contrare celor scontate.

La polul opus, părinții superprotectori, care depun eforturi uriașe pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității educabilului. În aceste cazuri apar atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Nici severitatea exagerată, nici părinții prea protectori, nu oferă copilului un climat familial favorabil dezvoltării armonioase a personalității. „Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță,.. El are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. Are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență. (M. Gilly)

Bibliografie:

G. Berger, Omul modern și educația, -EDP București, 1973

M. Gilly, Elev bun-elev slab, EDP, București, 1973

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. DIACONU BIANCA – GABRIELA

Familia reprezintă grupul social, având o structură unitară, caracterizat printr-un sistem de valori morale ca: înțelegere, respect și încredere.

Vârsta antepreșcolară și preșcolară va constitui o perioadă a schimbărilor pentru copil, acesta experimentând trăiri, emoții și sentimente variate, toate acestea fiind datorate noilor situații de viață.

Un pas foarte important este intrarea în colectivitate, la grădiniță. Acolo, doamna educatoare va gestiona cu multă răbdare și tact pedagogic, tratând cu seriozitate „despărțirea copilului de părinte”. Jocurile specifice vârstei și abundența activităților instructiv-educative vor deveni, treptat, o parte din viața micului preșcolar, care pășind cu teamă sau bucurie în sala de grupă, va socializa cu cei de vârsta lui, își va face prieteni și va începe procesul de cunoaștere.

Modelul comportamental și credințele adultului vor deveni, pe măsură ce va înainta în vârstă, reperul fundamental care va influența dezvoltarea socio-morală aceluși mic.

De-a lungul vremii a fost studiată problematica educației care se referă la receptivitatea ființei umane și la influențele educative.

Au fost conturate mai multe teorii în această direcție, astfel:

1. Teoria ereditaristă ai cărei reprezentanți susțin rolul dominant al eredității în formarea personalității.

2. Teoria ambientalistă, care susține faptul că rolul dominant îl are reacția organismului față de mediu.

3. Teoria dublei determinări susține ideea că, „ereditatea este premisa naturală a dezvoltării psihoindividuale, iar mediul socio-cultural și în mod special educația, constituie cadrul acestei dezvoltări”. Rolul important în dezvoltarea personalității este avut de interacțiunea dintre ereditate și mediu.

Suntagma des întâlnită, „Cei șapte ani de acasă”, face referire la valorile umane pe care un copil le poate dobândi: onestitate, responsabilitate, curaj, încredere în forțele proprii și respectul datorat celor din jur, dar și față de sine.

Insuflarea credințelor și respectarea tradițiilor populare va contribui la „șlefuirea” personalității, formarea sensibilității și a gustului estetic a viitorului adult.

În prezent, părinții se confruntă cu probleme generate de caracteristicile lumii în care trăim și uneori, se află în situații care necesită un ajutor specializat în educația propriilor copii.

În mediul școlar există posibilitatea de a acorda elevului servicii de consiliere școlară, în scopul depășirii unor traume survenite în urma unor reguli aplicate greșit din partea părinților, care au urmări nefaste și influențează negativ integrarea și dezvoltarea propice a copilului în mediul școlar (acte de violență necontrolate, limbaj neadecvat sau atitudini nepotrivite la adresa indivizilor de aceeași vârstă) rezultând respingerea copilului în cercul de prieteni sau în rândul colegilor.

Factorii determinanți ai dezvoltării individului (ereditatea, mediul și educația) sunt decisivi în evoluția personalității acestuia.

Mediul familiar este locul în care sunt însușite deprinderile elementare (învățarea temeinică a regulilor/modalităților de interacțiune adecvate și comunicare cu cei din jur), deprinderile de autonomie personală și igienă, dar și responsabilitatea, acestea devenind un real sprijin în acomodarea și asigurarea succesului în instituțiile de tip secundar (grădiniță și școală).

Aspectele necesare avute în vedere de către părinți nu ar trebui să țină cont doar de achizițiile cognitive, ci și de comportamentul copilului pe care acesta îl afișează în societate. Este important să precizăm faptul că micile dezechilibre în dezvoltarea emoțională a copiilor sunt rezultate ale structurii familiale din care fac parte; structurile familiale incomplete pot provoca traume majore pentru un copil aflat la o vârstă mică: stări de anxietate, absența/reducerea interesului pentru obținerea performanțelor în activitățile școlare, degenerarea unor relații conflictuale între indivizii de vârste apropiate sau comportamente ușor agresive (fizice și verbale).

Efectele lipsei afecțiunii/existența unei atitudini indiferente din partea părinților sau aparținătorilor legali (copii instituționalizați) vor avea un principal rezultat: diminuarea stimei de sine.

O educație corectă din partea adulților va include întotdeauna respectarea normelor impuse de societate pentru conviețuirea armonioasă, astfel, vom include în vocabularul activ al copilului cuvinte „magice” („Te rog frumos!/Vă rog frumos!”,,Mulțumesc!/Vă mulțumesc!”), formulele de salut adecvate

momentelor zilei etc.); copilul va dovedi întotdeauna onestitate, sinceritate, punctualitate, modestie și corectitudine.

În concluzie, este indispensabilă colaborarea dintre părinții copiilor și cadrele didactice în vederea optimizării procesului de învățământ.

Bibliografie:

1. Stan, L. 2014., Pedagogia preșcolară și școlară mică, Iași, Ed. Polirom
2. Stoica, M. 2002, Pedagogie și Psihologie pentru examenele de definitivare și grade didactice: profesori, institutori/învățători, studenți și elevi ai școlilor normale, Craiova, Ed. Gheoghe Alexandru

STUDIU DE SPECIALITATE IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**AUTOR: PROFESOR DIACONU CONSTANTIN CRISTINEL
ȘCOALA GIMNAZIALA PUIESTI, JUD BUZAU**

Factorii devenirii copilului și a dezvoltării lui intelectuale sunt familia și școala. Familia îi formează priceperile deprinderile de viață, sentimentele. Ea este fundamentală în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Urmează apoi școala care în influențează și îl dezvoltă prin condițiile concrete și previzibile în care se desfășoară procesul educativ determinând maturizarea omului. O școală eficientă se realizează nemijlocit printr-un parteneriat atât cu părinții cât și cu elevul, prin respectarea identității familiei și a copilului, prin respectul reciproc și prin implicarea acestora în demersul didactic, folosind toate resursele educative pe care societatea le oferă școlii.

„Familia este celula de bază a societății,, Așa se spunea în secolul trecut. Da, este un adevăr, deoarece familia este cadrul existenței biofizice acestei dezvoltări și în acest cadru acționează atât regulile igienico-sanitare necesare dezvoltării fizice sănătoase a copilului, acționează regulile morale care îi asigură un echilibru emoțional.

În timpul petrecut împreună cu familia obiectivul principal al părinților trebuie să fie păstrarea sănătății fizice a creșterii normale a călirii organismului dar și implementarea unor seturi de reguli care să îl ajute pe copil să supraviețuiască în afara familiei. Copilul trebuie să se simtă iubit, să se simtă ocrotit, să primească acea sumă de trăsături pozitive: adică sânguință, cinste, inițiativă, sociabilitate, politețe, dispoziții de colaborare, răbdare, calm.

Copilul trebuie îndepărtat de efectele nocive ale străzii, ale educației nonformale, care de cele mai multe ori sunt împotriva virtuților, împotriva caracterului necesar pentru dăinuirea societății, Binele ajunge la copilul mic de cele mai multe ori sub forma, „e bine să faci așa și mai ales nu e bine ce faci,, dar copilul se întrebă de fiecare dată de ce nu este bine.

Din păcate, unii părinți, răspund la această întrebare cu nu am timp să discut și chiar adaugă o amenințare că dacă nu vei face așa cum spunem noi o s-o pățești. Apropierea copilului de bine constituie calea spre înțelegerea binelui cu participarea și cu satisfacțiile care reies de aici.

Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, adică să i se ofere o altă alternativă un alt loc unde se poate juca sau unde poate descoperi jocuri mai captivante și poate chiar cu participarea directă a părinților.

Mobilizarea progresivă a efortului de a săvârși faptele bune trebuie să primească din partea părinților laudă, crearea unor condiții favorabile creșterii potențialului spiritual al copilului. De asemenea părinții trebuie să participe efectiv la necazurile copiilor, la durerile lor, la evenimentele din viața acestora și să nu le neglijeze.

Aceste participări dau copilului liniștea și siguranța de care își va aminti pe tot parcursul vieții. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să acționeze. E bine să îi fie explicată natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora. El trebuie să știe că nu există adevăruri mici și adevăruri mari după cum nu există minciună mică sau mare, nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr, nu există oameni importanți și oameni importanți ci, fiecare om este o creație unică care trebuie respectată.

În ceea ce privește școala ca instituție ea este interesată să colaboreze cu familia, să fie împreună aliați pentru ca acțiunea educativă să fie cât mai profundă și să rămână pe tot parcursul vieții.

Relația școlii cu familia este importantă în vederea unei informări reciproce cu privire la comportamentul și dezvoltarea copilului. Foarte important este profesorul, care trebuie să dovedească mult tact în discuțiile cu părinții să nu fie ca un șef care dă ordine. El trebuie să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice pentru ca părinții să le accepte, să fie convinși de utilitatea lor și că ele sunt bine întemeiate.

Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și gimnazial au pus în evidență aspectul important al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra devenirii copiilor. Spre a ajuta cât mai bine propriii copii, părinții trebuie să păstreze o legătură cu școala, să se informeze despre rezultatele muncii și despre

comportamentele lor la școală. Aceste informații pot fi obținute prin consultarea carnetului de note sau să primească aceste informații direct de la cadrele didactice.

Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările comunității europene bazat pe cercetări comparative documentare și empirice au găsit unele motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească o relație cât mai bună între ele.

O primă observație este că părinții, sunt juridic responsabili de educația copilului lor. Un al doi-lea motiv este că învățământul nu este decât o parte din educația copilului iar o altă mare parte a educației se petrece în afara școlii. Un alt motiv este că cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor mai ales asupra motivației învățării precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi dezvoltate datorită relației școală părinte.

În final să reținem că dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare!

STUDIU DE SPECIALITATE EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**AUTOR: PROFESOR DIACONU MIRELA
SCOALA GIMNAZIALA PODGORIA, JUD BUZAU**

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral.. . sau nu.

La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

M-am întrebat care sunt, în fond, principiile după care sistemul de învățământ din țara noastră se ghidează și, citindu-le, am realizat că puțini dintre noi le cunoaștem sau le-am parcurs măcar o dată, deși am stat ani mulți pe băncile școlii.

Legea educației naționale din 2011, la articolul 3, descrie principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot parcursul vieții din România. Acestea sunt:

Principiul echității - în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare; Principiul calității - în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale;

Principiul relevanței - în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economice;

Principiul eficienței - în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente;

Principiul descentralizării - în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces;

Principiul răspunderii publice - în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor;

Principiul garantării identității culturale a tuturor cetățenilor români și dialogului intercultural;

Principiul asumării, promovării și păstrării identității naționale și a valorilor culturale ale poporului român;

Principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase;

Principiul asigurării egalității de șanse;

Principiul autonomiei universitare; Principiul libertății academice;

Principiul transparenței - concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora;

Principiul libertății de gândire și al independenței față de ideologii, dogme religioase și doctrine politice;

Principiul incluziunii sociale;

Principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia;

Principiul participării și responsabilității părinților;

Principiul promovării educației pentru sănătate, inclusiv prin educația fizică și prin practicarea activităților sportive;

Principiul organizării învățământului confesional potrivit cerințelor specifice fiecărui cult recunoscut;
Principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare;

Principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară.

Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

Fiat lux!!

COMUNICAREA EDUCAȚIONALĂ ÎN RELAȚIA CADRU DIDACTIC – FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR DIACONU RALUCA - DANIELA

Relația noastră cu familia este cel mai important factor în căutarea educației armonioase a învățacelului. O atribuțiune esențială în cadrul acestui parteneriat revine calităților precum: egalitatea șanselor, spiritul civic, comunicarea și respectul reciproc, cooperarea și colaborarea, disciplina și responsabilitatea.

În această ordine de idei, conexiunea profesor – părinte exercită o serie de factori ca mediul social al familiei, gradul de cultură, dezvoltarea economică, percepția școlii în comunitate. Focalizându-ne la noțiunea parteneriatului școală-familie trebuie să subliniem diversitatea aspectelor abordate: implicarea părinților în viața școlii, importanța educației nonformale ca un intermediar pentru cei ce sunt în situații de risc și educația de calitate în relația părinți-copii.

În altă ordine de idei, mijlocul de lucru al școlii cu părinții, una din cele mai benefice metode este cea clasică, și mai exact, ședința cu părinții. Alte două metode de relaționare între școală și părinți sunt întâlnirile individuale și discuțiile la telefon. Totodată, se crede oportună informarea și comunicarea cu părinții prin bilete dar ședința cu părinții asigură: legătura activă pe tot demersul școlar, schimbul de experiență, exprimarea opiniilor și soluționarea lor pentru activitățile educative. Acestea înlesnesc la ridicarea nivelului pedagogic al părinților, la îmbunătățirea condițiilor de activitate educativă în școală și în familie. Luând în calcul, persoanele la care pot cere atunci când întâmpină diverse dificultăți, marea majoritate a elevilor spun că întotdeauna apelează la profesori și părinți.

Dacă evoluția învățacelului nu este supravegheată constant, atât la școală cât și în afara ei, nu se pot preveni eventualele lipsuri apărute în procesul de formare și integrare socială. Dacă afirmăm că nu avem timp, că suntem obosiți din pricina programului plin, acestea nu ar trebui găsite ca o scuză plauzibilă care ar motiva nepăsarea și neimplicarea. Comunicarea activă și împărtășirea informațiilor cu privire la comportamentul copilului trebuie să aibă loc în ambele sensuri ale relației profesor-părinte. Densitatea acestui schimb se arată a fi de cele mai multe ori a fi o relație tensionată de trecut pentru fiecare participant, și, totuși, aici intervine abilitatea profesorului de a transmite părinților într-un context armonios despre modul în care se pot implica activ în viața copiilor, dar și despre felul cum lucrează aceștia.

Supravegherea constantă atât acasă cât și în mediul școlar a elevului s-a dovedit întotdeauna un real folos în identificarea timpurie a problemelor de comportament sau de adaptare la sarcinile școlare. Conștientizarea lor ajută la adoptarea unui program și ale unor metode adecvate, fiind mult mai ușor să evităm decât să îndreptăm problemele deja survenite.

Voi prezenta o serie de evenimente și exerciții de bună practică care să implice părinții în activități coordonate de școală astfel încât să consolideze parteneriatul dintre ei și cadrele didactice ducând la un randament bun al elevului în procesul școlar. Prin urmare, implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Implicarea părinților conduce la un comportament al copiilor, la ore, mult mai bun. Un părinte influențează atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația. Părinții sunt nevoiți să manifeste aceeași implicație în educația copiilor lor, de la grădiniță până la liceu. Implicarea în exercițiile de acasă ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile și cunoștințele copilului. Implicarea părinților stimulează moralul profesorilor. Implicarea părinților atrage beneficii atât pentru copii, cât și pentru ei. Părinții vor cunoaște mai bine curriculum-ului și activităților școlare și vor discuta mult mai bine cu copiii lor.

Formele de colaborare dintre cele două pot fi de aspectul întâlnirilor programate (cu toți părinții clasei, cu un grup de părinți, numai cu părinții unui copil); întâlnirilor întâmplătoare (în pauze, la terminarea orelor, pe stradă etc.); convorbirilor telefonice sau vizitelor acasă; activităților extracurriculare ca excursiile, competițiilor sportive, cercuri, concursurilor, serbărilor, aniversărilor, ș. a. dar și prin consultațiile la cererea părintelui.

Așadar, educația nu este un proces care îi este atribuit doar școlii sau îi revine doar părinților, educația este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

**CEI 7 ANI DE ACASA
« DIN SUFLET, PENTRU MAMA »**

**AUTOR: PROF. DICA LUCIAN,
COL. PENTRU AGRICULTURA SI IND. ALIMENTARA «TARA BARSEI»
PREJMER, JUD. BRASOV
DATA: 6. 03. 2023**

Daca discutam despre “cei 7 ani de acasa” trebuie pornit de la semnificatia acestei expresii si anume ca regulile de comportament se invata din familie. Scoala sau celelalte medii educationale nu pot decat sa construiasca pe fundamentul deja constituit de familie.

Intr-o lume atat de alerta cum este cea in care traim astazi, in care totul se desfasoara cu o rapiditate nefireasca in raport cu capacitatea de asimilare a fiintei umane, in care trebuie sa smulgi cotidianului cateva clipe de ragaz, conceptul este depasit.

In primul rand expresia este improprie pentru ca de la 3 ani copilul este la gradinita, iar de la 6 ani la scoala. In al doilea rand parintii sunt sufocati de sarcini si probleme de serviciu, au tot mai putin timp pentru relatia cu copiii lor. Aceasta daca nu sunt pusi in fata dureroasei decizii de a pleca departe de casa in speranta unui trai mai bun, ceea ce are efecte adesea devastatoare din punct de vedere sufletesc, atat pentru ei, cat mai ales pentru copii, care pot suferi traume emotionale ireversibile.

Dar si acasa fiind, tumultul grijilor si problemelor, epuizarea fizica si mentala, nesiguranta sau absenta locului de munca, conflictele aparute in familie din diverse cauze impacteaza negativ asupra evolutiei copiilor.

Inamici ai valorilor sociale si morale pe care familia si scoala incearca sa le sadeasca in copil sunt si mass-media sau internetul care revarsa tot soiul de dejectii, de vulgaritati, de violenta, care construiesc false modele cu bani multi si educatie precara ce se catara pe o scara sociala ireala, indepartand copiii de cultura muncii si a meritocritiei. Ce mesaj da societatea ? Care este modelul de personalitate dezirabil ? Omul cu bani obtinuti usor si fara carte sau omul cu carte si mai putini bani ?

Parintii pregatesc copiii pentru societatea in care vor trai. Ori niste copii care evolueaza in credinta ca obiectivul esential al existentei este prosperitatea financiara obtinuta prin orice mijloace, vor fi victimele propriei societati pe care si-au creat-o.

Copiii vor cel mai nou model de telefon, cele mai la moda haine si accesorii, vacante exotice, masini luxoase si daca se poate totul fara niciun efort pentru ca acestea sunt modelele ce se promoveaza in societate. Copiii se judeca intre ei dupa aceste criterii, dupa imaginea materialista pe care o reflecta si care este in relatie directa cu gregarismul, cu cultura de grup.

Cei « 7 ani de acasa » semnifica un standard minim obligatoriu in care trebuie sa se incadreze copilul. Niciun parinte nu isi doreste ca fiul sau fiica lui sa dovedeasca proasta crestere in familie, scoala sau societate. Aceasta « buna crestere » imbraca adesea forma pe care parintii o considera. A avea buna crestere nu inseamna peste tot acelasi lucru, ci depinde atat de contextul social, cat mai ales de subiectivitatea parintilor, la care copilul se raporteaza prin imitatie si invatare, fapt ce isi pune amprenta pe intreaga sa viata. Apare insa problema ca unii copii de azi sunt mai libertini si accepta mai greu sa li se impuna reguli, asa incat apar conflicte cu parintii. Multi parinti renunta la impunerea unor modele de comportament si aleg sa se plieze mai mult pe dorintele, nevoile si asteptarile copilului.

Educatia este necesara, insa trebuie tinut seama de faptul ca fiecare copil are propriul sau ritm de dezvoltare si atunci a considera varsta de 7 ani ca prag de validare si comparare a educatiei copiilor este nepotrivit.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DIMA MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRE CARP” TUFEȘTI, BRĂILA

Educația influențează întreaga noastră viață, ea începe acasă și continuă la școală.

Pentru a construi cei „șapte ani de acasă” este necesar un proces în care avem nevoie de parte-neri, acesta fiind un proces îndelungat. Conștientizarea importanței contribuției fiecăruia dintre noi, ce știm să facem și ce putem face pentru a reuși împreună ajută la realizarea acestui proces.

Copilul interacționează din prima zi a vieții cu părinții, astfel aceștia sunt primii lor educatori. Principalul reper în viață al copilului este modul de viață al familiei, căci el este internalizat puternic în anii copilăriei. Astfel modelul pe care copilul îl imită este familia. Dezvoltarea copilului și formarea personalității lui sunt influențate decisiv de comunicarea intrafamilială.

Modul de dezvoltare al copilului poate fi determinat de o ecologie creată de relația dintre părinți, dintre mamă și tată.

Un factor important în stabilirea parteneriatului grădiniță – familie, apoi școală – familie îl reprezintă statutul familiei ca prim educator al copilului. Mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și crește, cât și primul spațiu formativ pentru copil îl reprezintă familia. Asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copilului implică eforturile depuse de părinți și de educatori ce au ca bază schimbul bogat de informații, de experiențe și colaborare.

Este diferită realitatea de zi cu zi a familiei de cea a generațiilor anterioare. Problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu este cea cu care majoritatea părinților se confruntă. Astfel aceștia își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună, ducând la îngreunarea stabilirii unui program zilnic pentru copil integrat în programul familiei. Fără a avea un program zilnic coerent echilibrat, flexibil, adaptat nevoilor de dezvoltare specifice acestuia copilul nu se poate dezvolta armonios.

Ajutarea copilului să-și dezvolte propriile capacități este sarcina noastră, a părinților și a educatorilor, în detrimentul atingerii propriilor obiective, lucru important pe care nu trebuie să-l uităm nici o zi.

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

SCOALA PRIMARA POIANA VARBILAU PROF. INV. PRIMAR: DIMA MONICA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică, „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,

părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această

oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

Sursa: google

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIAT FAMILIE-ȘCOALĂ

EDUCATOARE, DIMIAN ELENA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 COVASNA

Omul este o ființă cu o copilărie lungă în care face acumulări pentru complicata activitate socială la care va participa ca adult. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în instituțiile de învățământ și de la comunitate.

Primii educatori ai copilului sunt părinții. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Încă din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul și exemple de comportament. Familia este prima care-i oferă copilului informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Strategiile educative la care se face apel în familie, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, rezultatele școlare de mai târziu, ale copiilor, precum și comportamentul lor socio-moral.

După familie, grădinița este prima instituție de învățământ cu care copilul intră în contact (dar și familia). Aceasta poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului și poate sprijini și orienta familia în educarea și pe mai departe a copilului. Parteneriatul grădiniță-familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă în mod oficial și cea informală se îmbină și, de multe ori, se manifestă ca o relație umană profundă și durabilă, dată fiind importanța participării semnificative a celor doi factori educativi, la creșterea și educarea unui copil.

Parteneriatul familie-grădiniță "îmbracă" mai multe forme:

- rezolvarea de probleme în comunitate;
- schimbul de informații;
- vizită la domiciliul copiilor;
- contacte informale;
- adunări cu părinții;
- raportarea progresului copiilor;
- consilierea părinților;
- supravegherea participării părinților la activitatea educativă.

Parteneriatul dintre educatoare și părinții copiilor din grupă, este o arie restrânsă, bine conturată a parteneriatului educativ.

Calitatea lui este dependentă de:

- existența nevoii de colaborare educativă a părinților sau de stimulare a acestei nevoi de către educatoare;
- responsabilitatea și competența cu care educatoarele se angajează în acest parteneriat;
- aducerea competenței de parteneriat a părinților la un nivel care să facă parteneriatul educativ funcțional, eficient, sub îndrumarea explicită și/sau implicită a educatoarei.

Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolarității, iar dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului pe perioada preșcolarității depinde de buna colaborare a familiei cu grădinița.

Bibliografie:

- Dumitrana, Magdalena "Copilul, familia și grădinița", Editura Compania, București, 2000.
- Mateiaș, Alexandra "Copiii preșcolari, educatoarele și părinții", Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

**PROF. ÎNV. PRIMAR DIMOFTE GHERGHINA - GINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL NICOLAE”, VÂNĂTORI, GALAȚI**

Cu ceva timp în urmă (când eram încă un copil) a avea cei șapte ani de acasă era echivalentul cu a fi educat de către familie corespunzător normelor morale ale vremii și pregătit pentru inserția în viața de școlar. Ulterior, această perioadă te urmărea ca adult și îți impunea un anume fel de a-ți educa propriii copii. Așadar, bazele educației unui copil se puneau în sânul familiei, încă de când copilul începea să înțeleagă ce are voie să facă și ce nu.

Societatea contemporană este marcată profund de asaltul tehnologiei în continuă schimbare. Cu toții, de la copii și până la maturi, resimțim nevoia de a fi la curent cu noutățile, aceasta reprezentând, acum, o necesitate. Astfel, de la cele mai mici vârste copiii utilizează calculatorul, tableta, telefonul de ultimă generație, aceștia devenind „cei mai buni prieteni” ai lor. Familia a trecut parcă pe locul doi. De multe ori, din lipsă de timp, părinții preferă să știe că copilul este liniștit și se joacă, uitând de pericolele ce pândesc din spatele ecranelor. Unde mai pui că unii părinți sunt nevoiți să plece la lucru în străinătate și să își lase copiii în grija altor rude. În aceste condiții mai putem vorbi de cei șapte ani de acasă? Cine se mai ocupă de acest aspect extrem de important din viața copiilor noștri? Educația și bunele maniere, bună-cuviința și comportarea politicoasă sunt cheia pentru integrarea în societate. Toate acestea le deprind copiii acasă, în familie. La început prin imitație, pentru că părinții sunt primele modele ale lor, vor prelua din comportamentul acestora norme, reguli (salutul, cereri politicoase, mulțumiri). Și îmi vine în minte din nou o întrebare: acolo unde părinții lipsesc cine sunt modelele copiilor? Eroii de la televizor care se comportă oricum, numai civilizat nu? Personajele sângeroase din jocurile de pe telefon? Acum mai mult ca niciodată cei șapte ani de acasă trebuie să se materializeze în deprinderi formate micului adult, în abilități sociale și mai ales în capacitatea de a alege corect între bine și rău. Aceasta este, în opinia mea, marea provocare a zilelor noastre.

A avea cei șapte ani de acasă nu înseamnă același lucru pentru toți, dar sunt elemente comune: salutul, comportarea cuviincioasă în familie/cu prietenii, respectarea normelor sociale (ce poate să facă și cum nu trebuie să se comporte) – care care rămân de actualitate. Este adevărat că, atunci când această sintagmă a apărut, copilul stătea acasă până la șapte ani (de obicei cu mama care era casnică). Acum de la 3 ani merge la grădiniță, unde învață prin joc să socializeze cu cei de vârsta lui, să respecte adultul, să adopte comportamente adecvate în situații diferite. Mamele s-au adaptat și ele: au serviciu, utilizează tehnologia modernă, angajează bonă sau duc copilul la after-school. Astfel că obligația de a educa e deplasată în sarcina altcuiva, se pare. Și totuși, a avea cei șapte ani de acasă (sau mai puțini, ar zice cărcotașii) va rămâne un deziderat, un standard, un reper sau, de ce nu, un termen de comparație.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DINICĂ MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 OȚELU ROȘU

Motto: "Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală." (Albert Einstein)

Ne aflăm în secolul XXI, un secol al vitezei, al tehnologiei. Dar la ce folosesc toate acestea, dacă s-a uitat de educație, de creșterea propriilor copii. Adulții, deveniți părinți în zilele noastre, pun accentul pe valoarea materială. Mereu auzim expresia, devenită celebră deja, "Lasă să aibă ce nu am avut eu.". Dar ce nu am avut "eu"? Nu am avut calculatoare, telefoane, tablete, haine de firmă, în schimb am avut cel mai de preț lucru: "cei șapte ani de acasă". La câți dintre copiii din ziua de astăzi mai găsim "cei șapte ani"? Ei se pierd în această societate însetată după bani.

Este adevărat că țara noastră nu ne permite un trai de viață decent, dar o dată plecați în străinătate, părinții uită de ceea ce este esențial: de educația micuților. În prezent, majoritatea părinților din familiile cu bani plătesc pentru educația copiilor lor încă de la 2- 3 ani, îi duc la tot felul de activități, un lucru foarte bun, dar uită să petreacă timp cu propriii lor copii. La fel se întâmplă și în familiile sărace, în care părinții abia asigură traiul de la o zi la alta. Dar oare aceste situații nu au existat și acum 20 - 30 de ani? Au fost și atunci părinți bogați și săraci, diferența este că părintele "de atunci" era mult mai responsabil și mai implicat în educația copilului decât părintele "de acum".

Când ajung la școală, copiii nu știu de cele mai multe ori lucrurile elementare, și nu ne referim la învățatură. Noi, ca dascăli, încercăm să le creionăm drumul în viață, nu îi învățăm doar tainele cititului, ale scrisului, ale socotitului, ci și tainele unei vieți civilizate, bazate pe respect, încredere și bunătate. Doar că nu putem clădi toate acestea fără ajutorul părinților. De la ei pornește totul. Este adevărat că educația nu se învață în șapte ani, ea nu se finalizează niciodată, nici atunci când un copil devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său, dar își pune temelia în sânul familiei.

Cei șapte ani de acasă sunt de fapt oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: psihologică, socială, intelectual- cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Acești ani reprezintă calificativul dat părinților.

Cum le putem oferi copiilor noștri o educație adecvată, corectă?

În primul rând, trebuie să fim un exemplu pozitiv pentru ei, fiecare copil imită ceea ce vede și aude în jurul său. În comportamentul copilului se stabilesc și se impun reguli capabile să le respecte, nu reguli la care suntem nevoiți să renunțăm deoarece copilul nu le poate îndeplini. Atunci când am luat o hotărâre în privința copilului, este bine să o ducem până la capăt, oricât de greu ne-ar fi, chiar dacă ne pare rău. Este normal să ne pară rău atunci când copilul plânge, deoarece nu vrea să facă un lucru sau să-și îndeplinească pedeapsa. Dacă nu respectăm ceea ce spunem, copilul își pierde încrederea în noi și își dă seama că ne poate manevra cum vrea el.

În primii șapte ani de viață, copiii petrec foarte mult timp în fața televizorului, a tabletei sau a laptopului. Unii părinți au impresia că învață multe lucruri bune de la desene și jocuri, dar acestea pot fi uneori agresive și le transmit această stare micuților. Alții îi lasă pentru a-și termina treaba. Total greșit. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. Chiar atunci când gătim sau desfășurăm alte activități casnice, putem avea timp pentru copilul nostru. Nu este greu să comunicăm, trebuie doar să vrem.

Micuții trebuie învățați să iubească lectura și cărțile, nu cititul de pe net. Cartea on – line nu trezește același interes, deoarece laptopul produce agitație, nervozitate dacă se petrece prea mult timp în fața lui. În schimb, dintr-o carte poți citi ore întregi, cititul fiind un bun remediu pentru relaxare. Le citim copiilor povești de când sun mici, apoi îi lăsăm treptat să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singuri de ele. Atenție ce cărți cad în mâna copiilor noștri! Mai întâi, asigurați-vă că este o carte adecvată vârstei lui.

Orice părinte visează să aibă un copil deștept, bun la grădiniță, la școală, dar uită să-l lase să se bucure de copilărie. Nu trebuie să încercăm să facem din ei genii înainte de vreme, trebuie să le permitem copiilor să socializeze, dar atenție, nu pe facebook, ci față în față, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace

din plin. Nu trebuie să uităm că avem un copil, nu un robot. De multe ori dorim să facem din copilul nostru ceea ce nu am reușit să facem din noi. Lăsați fiecăruia libertatea de a alege, deoarece fiecare este unic și special în felul său.

Din păcate, cei mai mulți copii sunt abuzați fizic, verbal, emoțional, cel puțin o dată în viață.

Educația nu se clădește cu bătaie, cu înjurături la adresa copiilor, cu tot felul de comparații, ci trebuie să-i învățăm să-și exprime emoțiile și sentimentele. Doar așa vor reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-ți controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Dacă suntem părinți implicați și devotați, cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu copiii noștri. Trebuie să-i iubim indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de orice fel. Nu trebuie să facem glume pe seama lor, să le punem porecle, ci să le spunem zilnic că îi iubim. Le demonstrăm acest lucru prin gesturi tandre – săruturi pe frunte, obrăjori, îmbrățișări, încurajări etc. Dacă facem toate acestea, cu siguranță copiii noștri vor avea cei șapte ani de acasă, iar noi vom primi de la viață calificativul FOARTE BINE.

Nu e ușor să fii părinte, dar este cel mai frumos cadou pe care viața îl oferă. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume, în acești primi ani ai copilăriei, toate componentele unei bune creșteri.

George Washington Carver spunea: "Educația este cheia care deschide ușa de aur a libertății", iar menirea noastră este să le oferim copiilor această cheie, indiferent de împrejurări.

PARTENERI PENTRU BINELE COPIILOR (STUDIU DE SPECIALITATE)

**PROF. DINU DENISA LIVIA,
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 3 DR. TR. SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI**

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, impun adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Indiferent de tipurile de servicii pentru educație timpurie (creșe, grădinițe, centre de zi etc.) care răspund nevoilor familiei și copilului, este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu și părinții copilului. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

În perioada copilăriei timpurii, eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor, respectând regulile nou impuse care țin de distanțarea fizică, de igiena personală, de dezinfectarea spațiilor și a suprafețelor cu care intră în contact copiii. E de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a asigura condițiile necesare pentru a traversa, cu cât mai puține riscuri, perioada de pandemie și post pandemie.

Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială atât pentru a asigura un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ, cât și pentru a oferi sprijin educațional prin intervenții coerente și consecvente din partea celor doi factori fundamentali de educație a copilului.

Grădinița este a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură strânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Pentru o educație cât mai eficientă, am demarat un parteneriat educațional pentru o colaborare permanentă între familie și grădiniță privind procesul instructiv-educativ al copilului. Parteneriatul se numește „Parteneri pentru binele copiilor”. Părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți activi ai mediului educațional. În acest fel părinții își vor forma deprinderea de a se implica permanent în toate activitățile desfășurate cu copiii, progresele acestora, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

Educatoarele vor informa părinții privitor la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale și le vor expune părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;

Părinții vor participa activ în cadrul parteneriatului familie-instituția preșcolară cât și la alte activități organizate în grădiniță, vor informa educatoarele privind comportamentul copiilor în familie și societate. De asemenea vor continua în familie programul educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigența.

Temele abordate în cadrul parteneriatului sunt: ”Necesitatea parteneriatului cu părinții” – masă rotundă, ”Din activitățile noastre”, ”Cu papucii ei de frunze, toamna mi-a bătut în geam”, ”Îl așteptăm pe

Moș Crăciun!” - Activități integrate (practice, artistice), ”Și părinții ne citesc povești”, ”Timp liber cu părinții mei!”, ”Pentru mămici, de ziua lor”, ”Un copil, un pomișor” - Activitate ecologică de plantare în aer liber, ”De Ziua Familiei”, ”Prăjituri de 1 Iunie” – petrecere, alte activități demonstrative, aniversări ale copiilor, jurnalul grupei cu aspecte semnificative.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe cunoștințe.

BIBLIOGRAFIE:

1. Gheorghe Eugeniu Bucur-Educația pentru sănătate în familie și în școală, Ed. Fiat Lux, 2005;
2. Mircea Agabrian, Vlad Millea – Parteneriate Școala-Familia-Comunitate, Ed. Institutul European, 2005;
3. Rodica Sovar – “ Învățământul preșcolar la baza pregătirii pentru școală ” - “ Ghid metodic de aplicare a programei activităților instructiv-educative în grădinița de copii ”, Editat de S. C., Tribuna Învățământului’, 1995

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE: PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ**

„IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR”

DIȚĂ IRIS IONELIA

C. Ș. E. I., OR. VĂLENII DE MUNTE

DOCTORAND

Părinții sunt primele modele ale copiilor lor. Astfel, ele influențează marea majoritate a atitudinilor manifestate de copil lor și dezvoltarea comportamentală a acestora. Tot prin aceste elemente, atitudinea și comportamentul pe care le afișează ei înșiși, părinții le transmit copiilor ce poziție să ia față de educație. Printre ideile transmise, se regăsesc inclusiv potențialul de eficacitate al educației, aspirațiile și așteptările, părinților, cât și posibilitatea copiilor de a își forma propriile așteptări și aspirații (**Holloway și Yamamoto, 2008**), care în cele din urmă au un impact asupra rezultatelor academice.

De asemenea, meta-analiza lui **Hattie (2009)** a constatat că o combinație de încurajare și așteptări parentale și sunt elemente critice în sprijinul părinților pentru succesul elevului. Investițiile financiare mari ale părinților în educația copilului nu se ridică la același grad de importanță cum o face investiția de a se implica personal în procesul de educare).

Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

În vederea încurajării copiilor să își dezvolte atitudini potrivite față de învățare, părinții trebuie să inițieze activități în familie care să încurajeze aceste atitudini. Cu toate acestea, copii, de asemenea, trebuie să fie cooperanți și receptivi și să își păstreze convingeri pozitive cu privire la propriile abilități și competențe. Așadar, caracteristicile stilurilor parentale afectează emoțional și social copii, având potențialul de a le modela inclusiv poziția față de educație..

1. Prezentarea fizică în instituția de învățământ atunci când este posibil

Părinții care depun eforturi pentru a fi prezenți în jurul școlii copiilor lor le arată copiilor că le pasă de educația lor și că aceasta este suficient de importantă pentru a merita atenția lor. Acest lucru nu înseamnă că părinții cu un program ocupat trebuie să își investească timpul liber în totalitate pentru a face voluntariat sau a se implica la școală.

Un exemplu bun sunt ședințele cu părinții. Profesori organizează de câteva ori pe semestru întâlniri scurte, care durează aproximativ 10-30 de minute, maxim o oră. Unele școli medii și liceale solicită doar asemenea întâlniri cu părinții doar pentru a discuta apariția unor probleme, dar aceste ședințe pot reprezenta un instrument bun pentru implicarea părinților în parcursul educațional al copiilor.

2. Manifestarea interesului pentru temele școlare ale copiilor

Părinții interesați de educația copiilor lor se află într-o poziție bună pentru a oferi sprijin sau pentru a găsi ajutor din exterior dacă observă că un copil are dificultăți. De asemenea, construiesc conexiuni cu respectivul copil, în timp ce împărtășesc entuziasmul față de succesele lor și îi ajută să treacă peste dezamăgiri.

3. Păstrarea unei atitudini pozitive față de educație

Părinții ar putea crede că reprimarea este modalitatea corectă de a trata copiii care spun că nu le place școala sau nu vor să își facă temele. Cu toate acestea, părinții care păstrează o atitudine pozitivă cu privire la educație au mai multe șanse să transmită acea perspectivă optimistă asupra copiilor lor.

În prezent, societatea își asumă un rol mai proeminent în monitorizarea și menținerea standardelor academice. Comunitățile sunt din ce în ce mai atente la cheltuielile educației publice. Școlile locale sunt

preocupate să ofere servicii de predare de înaltă calitate și de administrarea eficientă a serviciilor ale căror resurse se află în scădere.

Părinții mei sunt coloana vertebrală a copilului. Ei formează singurul grup care-l va sprijini indiferent de situație.

Copiii învață ceea ce trăiesc. Apoi cresc pentru a trăi ceea ce au învățat

Surse:

Holloway, Susan & Yamamoto, Yoko & Sawako, Suzuki & Mindnich, Jessica. (2008). *Determinants of Parental Involvement in Early Schooling: Evidence from Japan. Early Childhood Research & Practice.* 10.

Hattie, J. (2009). *Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses related to achievement.* London: Routledge.

PROIECT EDUCATIONAL: UN GAND, UN ZAMBET, O FLOARE PENTRU MAMA

DOBAI MARINELA

SCOPUL: Sărbătorirea mamelor cu ocazia Zilei internaționale a femeii

OBIECTIVE:

- ☼ Să dovedească cât de bine se cunosc
- ☼ Să participe activ la activitățile propuse

GRUPUL ȚINTĂ: Mamele și elevii clasei pregătitoare A

LOCUL DESFĂȘURĂRII: Sala de clasă

RESURSE MATERIALE: laptop, flipchart, markere, fișe, hârtie colorată, lipici, foarfece, baloane, diplome, flori și cadouri pentru mame

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE:

- ☼ imagini surprinse în timpul derulării activităților;
- ☼ portofoliul;
- ☼ site-ul didactic. ro
- ☼ facebook-ul școlii
- ☼ grupul de whatsapp cu părinții
- ☼ diseminarea în cadrul comisiei metodice, în cadrul consiliului profesoral

ACTIVITĂȚI PROPUSE:

1. „Ești cea mai bună mamă din lume”- ppt. Discuții

2. „Cât de bine ne cunoaștem?”. Fiecare mamă va trebui să răspundă la o întrebare legată de propriul copil. Se vor confrunta apoi răspunsurile. Se schimbă rolurile, elevii vor răspunde primii apoi se vor confrunta cu răspunsurile părinților.

Întrebări pentru mame:

- ☼ Care este fructul preferat al copilului ?
- ☼ Numiți cel puțin trei prieteni buni, colegi de școală.
- ☼ Care este activitatea preferată a copilului la școală ?
- ☼ Ce-l întristează cel mai mult pe copilul dumneavoastră?
- ☼ Știți ce-l bucură cel mai mult?
- ☼ Care este ultima faptă bună pe care a făcut-o copilul?
- ☼ Care este cea mai hazlie pozna pe care a făcut-o copilul?
- ☼ Cum vă comportați când greșește?
- ☼ Ce mâncare preferată are copilul?
- ☼ Care e culoarea preferată a copilului?
- ☼ Care este personajul de desen animat pe care îl pomenește cel mai des copilul dumneavoastră?

Întrebări pentru copii:

- ☼ Unde lucrează mama ta?
- ☼ Cine te duce seara la culcare?
- ☼ Ce culoare au ochii mamei tale?
- ☼ Ce emisiuni urmărești împreună cu părinții?
- ☼ Ce o înveselește pe mama ta?
- ☼ Ce o întristează pe mama ta?
- ☼ Ce crezi că le place cel mai mult părinților la tine?
- ☼ Care este mâncarea preferată a mamei tale?
- ☼ Care este culoarea preferată a mamei tale?
- ☼ Ce flori preferă mama ta?

3. „Vânătoare de cuvinte” Fiecare pereche mamă-copil va descoperi într-un careu cuvintele: *mama, cadou, frumoasă, iubire, flori, grijă, împreună, dragă.*

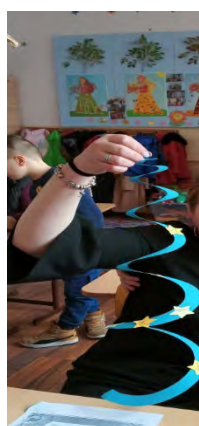
4. „Stele pentru mama” Pe tablă sunt așezate stelute cu diferite cuvinte: *minunată, mângâietoare, liniștită, curajoasă, răbdătoare, elegantă, blândă, înțeleghătoare, iubitoare, amuzantă, deșteaptă, frumoasă,*

harnică, uimitoare, zâmbăreață, veselă, grijulie, puternică. Fiecare copil va alege o însușire care se potrivește mamei și își motivează alegerea. Apoi lipește steluța pe un carton albastru (cerul).

5. „Copilul meu strălucește” Mamele decupează o spirală albastră (norul), apoi lipesc pe nor cinci stelute pe care scriu însușiri ale propriului copil.

6. Jocuri distractive *Avioane la țință, Zid din pahare spart cu mingi de ping-pong, etc.*

La sfârșit se vor face aprecieri asupra activităților desfășurate, iar copiii vor intona câteva cântece pentru mame, apoi le vor dărui florile și cadourile pregătite.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. INV. PRESCOLAR DOBRE ANCA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „in familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

A. S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „ Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți sa gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost pana la 5 ani”.

Chiar dacă locuim la țară părinții sunt foarte preocupați ca fiecare copil sa beneficieze de instrucție conform posibilităților sale, antrenându-se și ei în acest sens. Aceștia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniței, adaptarea la regimul activității școlare dar și activităților extrașcolare.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRE FRĂCEA ELEONORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 79
BUCUREȘTI**

Menirea educației este aceea “ *de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi înstrânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârsta preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al aceste dezvoltări. Un anumit regim igienico — sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolartrebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte

fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa !” și — mai ales — “nu e bine ce faci !”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Curent, la această întrebare părinții răspund: “nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești!”.

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Care este rolul familiei în formarea educației?

Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor

săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă.

De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare: nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr.

Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluși cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună

calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului încare trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează orice altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urcă foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil, deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv- educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHILILE PROFESOR, DOBRE NEACȘA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 7 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

METODE ȘI TEHNICI ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DOBRIN MARIA MIHAELA GRĂDINIȚA „ZÂNA FLORILOR”, BUCUREȘTI

Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională ”.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia noi educatoarele „oferim copiilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit”.

Metodele alternative de evaluare care sunt mai frecvent folosite în grădinițe sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului copilului, proiectul, portofoliul, studiu de caz, metoda R. A. I., evaluarea cu ajutorul calculatorului, tehnica 3-2-1, investigația, interviul e. t. c. Multe dintre aceste metode alternative de evaluare sunt modalități eficiente de evaluare a copilului preșcolar. Alegând să folosim metodele alternative de evaluare: RAI, Portofoliul, Evaluarea cu ajutorul calculatorului la copiii preșcolari, rezultatele acestor evaluări ne pot oferi progresul acestora într-un mod constructiv, având drept urmare revizuirea actului didactic.

În continuare vă prezentăm câteva modalități alternative considerate de noi eficiente în evaluarea preșcolarilor, utilizate la grupă: metoda RAI, Portofoliul, Evaluarea cu ajutorul calculatorului.

Metoda RAI stimulează și dezvoltă capacitățile elevilor de a comunica prin întrebări și răspunsuri ceea ce tocmai au învățat.

Poate fi utilizată în cadrul unei activități frontale sau de grup, această metodă poate fi utilizată în orice moment al activității didactice sub formă de joc. În cazul unei activități frontale se precizează conținutul, tema supusă evaluării, se oferă o minge ușoară elevului desemnat să înceapă activitatea. Acesta formulează o întrebare și aruncă mingea către un coleg care va preciza răspunsul; la rândul său, acesta va arunca mingea altui coleg, adresându-i o nouă întrebare; copilul care nu va putea oferi răspunsul corect la întrebare va ieși din joc, răspunsul corect fiind specificat de cel ce a formulat întrebarea. Acesta are dreptul de a mai adresa o întrebare, iar în cazul în care nici el nu cunoaște răspunsul corect, va părăsi jocul în favoarea celui cărui i-a adresat întrebarea. În joc vor rămâne numai copiii care demonstrează că dețin cunoștințe solide în legătură cu tema evaluată, iar la final, educatoarea clarifică eventualele probleme, întrebări rămase fără răspuns. Foarte des am folosit-o în domeniul experiential, știința - cunoașterea mediului având ca obiectiv caracteristicile anotimpurilor, folosind întrebări ca:

- În ce anotimp suntem?
- Ce știi despre ex. iarna?
- Ce jocuri preferate ai în anotimpul iarna?
- Ce sport practici iarna ?etc

Pe parcursul activității, am urmărit, ca observator, să identific eventualele omisiuni în pregătirea copiilor ca să pot adopta astfel deciziile necesare pentru îmbunătățirea performanțelor acestora, precum și pentru optimizarea procesului de predare-învățare.

Această metodă alternativă de evaluare poate fi utilizată în cadrul oricărui domeniu experiential, educatoarea atenționând însă copiii în ceea ce privește necesitatea varierii tipurilor de întrebări. Metoda RAI, elimină emoțiile copiilor, permite formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă, formarea și dezvoltarea capacității reflectivă, dezvoltarea competențelor de relaționare, dezvoltarea competențelor de comunicare, formarea și dezvoltarea competențelor de evaluare și autoevaluare.

Prezentat sub forma unei mape, portofoliul grupei cuprinde lucrări reprezentative și reușite, poze din timpul unor activități mai deosebite, cât și din timpul unor activități extracurriculare (excursii, concursuri, activități de voluntariat), de asemenea cuprinde mostre de lucrări care au necesitat cooperarea între doi sau mai mulți copii din grupă, diferite observații făcute de către copii privind modul în care au interacționat în timpul unor activități desfășurate pe grupe sau în perechi.

Aranjate în ordine cronologică, materialele din componența portofoliului de grup evidențiază progresele copiilor, punctele tari ale activităților desfășurate și analiza lor este un prilej pentru stabilirea unor obiective noi de învățare și deprinderi sociale pe care și le propun copiii grupei.

Am ales să folosim portofoliul din următoarele considerente:

- oferă o privire de ansamblu asupra copilului și a activității desfășurate de acesta în grădiniță;
- are un grad sporit de adaptabilitate la specificul diferitelor categorii de activitate, a condițiilor existente în grupă, a particularităților copilului preșcolar;
- cuprinde în actul evaluării unele lucrări realizate de copii care în mod obișnuit nu ar fi avute în vedere;
- încurajează copiii în exprimarea personală, îi determină să se angajeze în activitate mai activ, îi motivează pentru realizarea unor lucrări care să- i reprezinte;
- implică direct copiii în actul evaluator determinându-i să fie mai interesați de rezultatele evaluării;
- dezvoltă capacitatea copiilor de autoevaluare;
- este utilizat cu succes în activitatea cu părinții.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului, constituie un mijloc modern și util în realizarea procesului evaluativ. Deoarece lucrul la calculator este o activitate foarte îndrăgită de copii poate constitui un prilej de evaluare care asigură unitate cunoașterii, depășind granițele disciplinelor printr-o abordare interdisciplinară a conținuturilor. Jucându-se la calculator jocuri atractive, copilul este pus în situația de a aplica în contexte noi și variate cunoștințele acumulate anterior.

Utilizam evaluarea cu ajutorul calculatorului în diferite situații: la finele unor activități frontale, în timpul unor jocuri didactice, a activităților integrate, în cadrul activităților liber alese și la activitatea opțională "Prietenul meu calculatorul". Evaluarea cu ajutorul calculatorului are câteva caracteristici: răspunsurile sunt apreciate cu exactitate, timpul util de lucru este gestionat corect, rezultatele sunt confirmate sau infirmate imediat, există posibilitatea abordării unui subiect printr-un joc, dar cu nivel diferit de complexitate, fapt ce oferă satisfacții tuturor copiilor

Metodele alternative de evaluare sunt modalități eficiente de evaluare a copiilor preșcolari, ca o alternativă la metodele tradiționale și sunt menite să îmbunătățească practica evaluativă.

"Evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrată. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării." (D. Ausbel)

Bibliografie

Oprea, Crenguța, Lăcrămioara, Pedagogie. Alternative metodologice interactive. Editura Universității, București, 2003.

Bocoș, M., (2003), Teoria și practica instruirii și evaluării, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

EDUCAȚIA REALIZATĂ ÎN FAMILIE

**DOBROICA LAURA – AMALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL VLAICU” ARAD –
GRĂDINIȚA P. N. NR. 7 ARAD
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR**

Educația copiilor în familie are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc astfel mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la cadrele didactice sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic.

Modul în care ne creștem copiii contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Atât educația, cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Însă relația copil-familie aduce cu sine afecțiunea, respectul, empatia, încrederea – valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Un copil care are în spatele celor șapte ani de acasă bagajul educației primite în familie va ști: să salute, să spună mulțumesc, să își ceară iertare, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui.

La această vârstă, părinții, cadrele didactice și ceilalți adulți din preajma copiilor trebuie să îi ajute pe micuți să își dezvolte aptitudinile de a se înțelege cu ceilalți după reguli clare. Trebuie să li se explice pe înțelesul lor care sunt consecințele unor fapte.

Copiii trebuie încurajați și obișnuiți să își ceară iertare atunci când greșesc, chiar și neintenționat. De multe ori este benefic să li se solicite copiilor nu doar să își ceară scuze, ci și să repare, dacă este posibil, ce au stricat, cum ar fi, de exemplu, un castel din cuburi.

Sugestii generale pentru părinți:

➤ Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidența problemelor legate de agresivitate.

➤ Asigurați-vă că cel mic este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți, este bine să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.

➤ Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.

➤ Este important să laudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.

➤ Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor.

➤ Așteptările noastre față de copil este util să le explicăm clar. De asemenea, copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând, în același timp, consecințele nerespectării unora dintre ele.

➤ Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media.

În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dobândească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică.

Influența familiei asupra copiilor nu trebuie nici supraestimată. Acesta este un rol important în procesul de creștere, dar să nu uităm că instituțiile responsabile din învățământ trebuie să sprijine părintele pentru a asigura resursele formale și informale menite a le completa.

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu știu sau nu pot face acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil,

la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

BIBLIOGRAFIE:

J. Locke, (1971), *Câteva cugetări asupra educației*, traducere și note de M. Cimpoieș, E. D. P., București;

xxx, (2002), *Educația în anul 2002*, Nr. 3-4/2002, în Revista Învățământului Preșcolar, București, 2002

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI REALIZATĂ ÎN FAMILIE

DOBROICA ZAHARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL VLAICU” ARAD PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță - cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

După John Dewey, „Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.”

Educația în familie influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă acesta recunoaște acest lucru sau nu. Deci, ideal ar fi ca împreună, părinți și elevi, să ne unim forțele pentru a dăruii copiilor noștri tot ceea ce este mai bun. Împreună vom reuși să creștem niște oameni puternici, capabili de a face față problemelor ce li se ivesc în cale, niște învingători.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: haine, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinescă așteptările pe care le au adulții de la ei.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Să nu uităm că familia înseamnă, sprijin și înțelegere, înseamnă bucuria de a sta împreună de sărbători. Dacă, în trecut, părinții aveau „ultimul cuvânt” în luarea tuturor deciziilor, astăzi acest lucru s-a schimbat în cazul multor familii, gradul de independență al tinerei generații crescând foarte mult. E ideal ca cel mic să fie consultat în luarea deciziilor importante.

O condiție a succesului copilului în școală este și legătura firească dintre părinți și profesori, dintre părinți și școală.

Deschiderea spre *noile educații* (ca răspunsuri adecvate la problematica lumii contemporane) imprimă un aspect nou, complex și variat educației pentru familie la diferite niveluri strategice, toate, însă, fiind raportate la conținuturile de bază ale activității de formare- dezvoltare morală, intelectuală, psihofizică, tehnologică, estetică a personalității elevului.

Educația pentru familie vine în completarea și eficientizarea educației din cadrul familiei.

Realizarea scopului va fi ghidată de formarea abilităților de autoeducație a elevilor și de cizelare a competențelor parentale privind educația copiilor și relațiile copii-părinți. Educația pentru familie reperează pe un conținut structurat logic, racordat la curriculumul disciplinar și particularitățile de vârstă ale elevilor.

Elevul și părinții vor fi plasați în situații de problemă, de cercetare și descoperire, conștientizare a valorilor familiale în corelație cu cele general-umane, cu cele naționale și ale culturii relațiilor intergeneraționale bunici-părinți-copii.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea, prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile.

Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțajutorare, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Bibliografie:

Adriana Baban, (2001), *Consiliere educațională*, Cluj-Napoca;

Ecaterina-Adina Vrasmas, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis;

xxx, (2011), *Sănătatea și educația, domenii de convergență*, București.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPILULUI

DOCUȚĂ ADRIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI, BACĂU

Familia este cea care exercită o influență deosebită asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, comportament și deprinderi igienice copilul le are datorită educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Tot în familie se formează deprinderi de comportament ca: cinstea, respectul, politețea, sinceritatea, cumpătarea, ordinea și grija față de lucruri. Tot familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Un elev fără,, cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme. Elevii primesc în cadru organizat, respectiv în școală, numai exemple pozitive. De aceea, părinții trebuie să facă front comun cu școala și cu cadrele didactice, deoarece toți doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Este sarcina școlii de a identifica situațiile problemă din familiile copiilor și să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și, de asemeni, să conștientizeze că relația de colaborare dintre familie și școală este determinantă în educarea copiilor.

Școala este interesată să colaboreze cu familia pentru ca acțiunea sa educativă să fie de lungă durată. Familia colaborează cu școala și pentru o informare reciprocă privind dezvoltarea copilului și cunoașterea lui din toate punctele de vedere. Părinții trebuie să vadă în școală un bun prieten, un colaborator care îi poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze.

Sub îndrumarea școlii familia stabilește regimul de viață al copilului și urmărește respectarea lui. Ea este cea care face orarul de muncă și de odihnă al elevului, timpul când acesta își pregătește lecțiile, timpul de joacă și de activități extracurriculare. Atunci când prin repetare acest program devine o obișnuință pentru elev, conrtolul părinților va fi din ce în ce mai mic. O mare importanță pentru succesul elevului la școală o are și modul cum părinții își ajută copiii la învățătură. Ei sunt cei care îi sprijină pe copii să învingă primele greutăți și îi vor încuraja pentru primele succese.

Regulile de comportament și de educație oferite în primii șapte ani din viața copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Familia are rolul de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, psihice și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să îl ajute să-și formeze treptat adevărata lui personalitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mihaela Chiru,,Cu părinții la școală – ghid pentru profesori” Editura Humanitas Educațional, București 2003
2. T. Kulcsar,,Factorii psihologici ai reușitei școlare” Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978
3. www. didactic. ro

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIA, REUȘITĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. DOHOTARU ANDREEA-IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION MUCELEANU”
FÂNTÂNA MARE, JUD. SUCEAVA**

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Relația școală-familie-comunitate în educația copilului a căpătat noi valențe, odată cu apariția noțiunii de asigurare a calității în învățământ. Ridicarea calității în educație este un obiectiv major al eforturilor de eficientizare a legăturilor obligatorii dintre școală, comunitatea locală și familiile elevilor, aceștia fiind beneficiarii direcți ai efortului făcut de școală în acest sens.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord - american, parteneriatele școală - familie - comunitate sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Alături de școală care asigură maxima comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mari, învață și poate să iubească, comunice, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

În relația școală - familie - comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală - elev - familie - comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil ce "are semnificația

de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth, P., 1973, p. 70).

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel de activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Cooperarea activă a școlii și a învățătorilor cu ceilalți factori educaționali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, cadrele didactice, învățătorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

În acest sens, școala poate participa și interacționa dezinteresată cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, sprijină actorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral - civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțele elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Lecțiile cu accentuat caracter practic, care obligă la observație, la intervenție personală, dar și la cooperare plac și descătușează energiile mintale și sufletești. Limbile se dezleagă cu ușurință și bucuriile reușitelor vor fi evidente.

Prin prezentarea unor modele comportamentale, pe cât posibil într-o comunitate, veți observa îmbunătățirea rezultatelor școlare și o însușire mai bună a valorilor morale. Una este să le vorbești despre cele mai importante funcții în comunitate (primar, preot, polițist etc.) și alta este să vorbească ei însuși cu oamenii care reprezintă aceste funcții.

Degeaba povestiți despre obiceiuri și tradiții elevilor dumneavoastră dacă nu luați parte împreună cu ei și oamenii din comunitatea locală la șezători, clăci, la slujbele de la biserică. Veți vedea ce mult se mândresc și nu vor mai conțeni povestind despre ce-au realizat.

Îi învățăm pe copii să nu fure, să nu lovească, să nu mintă, dar nu i-am dus niciodată la o secție de poliție să concretizeze consecințele actelor negative. Le-am spus cum să-și păstreze sănătatea, dar nu le-am arătat un spital și ce dureros este să fi bolnav. O să constatați nu numai respectarea regulilor de igienă pentru a nu se îmbolnăvi, dar și dorința de a deveni omul care salvează vieți – doctorul.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio - moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Activitățile desfășurate au avut tocmai rolul apropierei de aceste instituții, a comunicării directe și a unui schimb de impresii și păreri. Elevii au participat cu interes și chiar s-au pus în situații de viață adevărate fiind primar, polițist, preot, doctor, etc.

Sensibilizarea reprezentanților comunităților locale cu privire la problemele școlii a reprezentat o dimensiune deosebit de necesară pentru realizarea obiectivelor parteneriatului; și aceasta deoarece orice abordare abruptă, resimțită ca o ingerință autoritară în problemele comunității este și va fi sortită eșecului; în plus orice acțiune de dezvoltare nu este eficientă dacă nu este înțeleasă și preluată ulterior de comunitate.

Concluziile întâlnirilor, aprecierile făcute de participanți în timpul evaluării finale a activităților, ecurile parteneriatului au dovedit că acțiunile de sensibilizare comunitară desfășurate au reprezentat un important cadru organizat de dialog și comunicare, așteptat de mult și resimțit ca necesar de toți participanții. S-a constatat o dorință de colaborare, conștientizându-se importanța școlii pentru comunitate și necesitatea sprijinirii școlii de către aceasta.

Exemple de prezentare a modelelor comportamentale sunt multe, dar tu ca dascăl, modelator de suflete trebuie să dorești să creezi acea comuniune familie – școală – comunitate, în primul rând fiind sincer

cu tine însuși și cu ceilalți în tot ce faci și ce grăiești, fiind dispus să înveți mereu, alergând alături într-o cursă pentru cunoaștere, către un țel.

Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor, într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziții, de naturi diferite. Educația este somată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Ea trebuie să construiască drumuri noi pentru speranță, prin formarea unor cadre cât mai flexibile, a unor capacități și comportamente capabile să facă față schimbării permanente și să adapteze elevul la incertitudine și complexitate. Școala este chemată să contribuie decisiv la reconstrucția spirituală, la redefinirea unor noi sisteme de valori.

În prezent România cunoaște o încercare de redefinire a rolului social al educației, în contextul unui ”parteneriat pentru educație”, un dialog deschis, lucid, responsabil, între toți factorii educaționali (familie, Biserică, școală, comunitate locală). Școala se deschide spre mediul comunitar și se fac propuneri de realizare a osmozei școală - comunitate (școala în comunitate și comunitatea în școală), în perspectiva înțelegerii școlii ca un centru cultural și civic, centru complex de învățare la îndemâna tuturor, tineri și mai puțin tineri.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003;

Cucoș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iași, 1998;

Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR DOLEANU NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 OȚELU ROȘU
JUD. CARAȘ-SEVERIN**

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale.

După cei șapte ani de acasă, școala are un rol important în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate. Parteneriatul școală- familie este stringent. Întregul proces de educație se realizează, atât la școală, cât și acasă. Efortul educativ își găsește eficiența dorită, atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o colaborare în interesul comun al educării copilului.

Atunci când cele două medii educaționale se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor.

Schimbările în plan socio- economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie, atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea pentru alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii), pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii învățătorului față de aceasta (mai multă transparență, acceptarea observațiilor pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale, informarea corectă și operativă). Schimbul de idei este profitabil, atât pentru școală, cât și pentru elev și părinții săi. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare. Activitatea de îndrumare a părinților de către învățător este evident necesară. Unitatea de opinii dintre cele două instituții (școala-familia) trebuie realizată doar în strânsă colaborare.

Ca parteneri într-o relație, e normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă. Încrederea, însă, este esențială. În relația școală- familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental sau de ordin material. Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți, e de preferat ca părinții să ia legătura cu școala, nu doar când sunt chemați la ședințele cu părinții sau când se confruntă cu anumite probleme. Ei trebuie să participe la evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole etc.), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei.

Așteptările părinților privind activitatea cadrelor didactice ar fi:

- să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;
- să stabilească cerințe școlare identice pentru toți copiii;
- să manifeste entuziasm în educarea copiilor;
- să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine;
- să întărească disciplina copiilor;
- să comunice des și deschis cu părinții;
- să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

De asemenea, cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților:

- să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);
- să susțină scopurile, regulile și politica școlii;
- să sublinieze în discuțiile cu copiii importanța educației pentru viață;
- să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu;
- să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;
- să-i învețe pe copii autodisciplina și respectul pentru cei din jur;
- să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepășească) și să-și stabilească scopuri realiste;
- să comunice des și deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau a critica competența profesională a acestora).

Formarea și educarea copilului în școală este strâns legată și de ceea ce numim „cei șapte ani de acasă”, dar și de interesul pe care familia îl manifestă pentru școală, pentru învățatură.

Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Pentru o comunicare mai eficientă, cadrul didactic poate comunica cu părinții prin e-mail sau prin rețelele de socializare, să efectueze vizite la domiciliul elevilor, să realizeze întâlniri după cursuri, săptămânal, în ora de consiliere a părinților sau ori de câte ori se impune acest lucru.

Ședințele cu părinții sunt un prilej de comunicare între școală și familie. Principala menire a ședințelor cu părinții este informarea pedagogică. Părinții vor primi informații pedagogice cu privire la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, despre particularitățile de vârstă ale acestora, despre educația lor estetică, pregătirea temelor, petrecerea timpului liber etc.

La ședințele cu părinții se pot dezbate pe larg modul cum își pot ajuta copiii în învățarea lecțiilor, precum și în controlul temelor pentru acasă. Părinții trebuie să cunoască modul în care se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele dificultăți în realizarea lor. Din experiența la catedră am întâlnit diferite feluri de părinți care „se mândresc” cu atitudinea severă față de copil, „familii severe”, „familii permisive”, familii în care toți se învârt în jurul poftelor copilului. Nu se realizează astfel o educație sănătoasă. Mediul influențează, iar educația acționează nu însă independent, ci corelativ.

Colaborarea școlii cu familia trebuie să asigure unitatea influențelor educative asupra elevilor, precum și o continuitate în ceea ce privește evoluția de la o etapă la alta, a clasei și a fiecărui elev în parte. Părinții pot veni cu idei de rezolvare a unor activități extrașcolare, care să le permită să vadă manifestările copiilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora. În cadrul lectoratelor cu părinții se pot prezenta teme axate pe rolul familiei în educația școlarului mic.

Noi, învățătorii, trebuie să fim deschiși spre tendința de a afla, de a cunoaște, pentru a le cultiva atașamentul față de școală și învățatură, dragostea și interesul pentru cunoaștere.

Vizita la domiciliul elevilor poate da rezultate bune pentru realizarea obiectivelor comune urmărite de către școală și familie. Cadrele didactice au ocazia să-i antreneze și pe părinți în munca educativă, îi pot îndruma și pot obține de la ei informații utile în legătură cu particularitățile individuale ale elevului.

În discuțiile avute cu părinții e bine să fie prezentate mai întâi aspectele pozitive din activitate, succesele elevului sau schimbări laudabile din comportamentul acestuia. Vor fi menționate, apoi, obiectele de învățământ la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în activitatea sa la clasă sau ce abateri disciplinare manifestă. Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi măsurile necesare pentru îndreptarea elevului.

Vizita la domiciliul elevilor își atinge scopul dacă familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

O altă formă de colaborare a școlii cu familia o constituie vizitarea școlii de către părinți. Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să se informeze despre rezultatele muncii și despre comportarea lor în școală.

Munca în parteneriat vine în sprijinul clarificării unor probleme educative. Obiectivele unui astfel de parteneriat urmăresc informarea, comunicarea și promovarea strategiilor educative, stabilirea de atribuții, competențe și responsabilități pe plan educativ, dezvoltarea unor relații de colaborare cu partenerii educativi din comunitate.

Când școala, familia și comunitatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc prezența la școală a elevilor, performanța școlară a acestora, relația familie-școală, sprijinul din partea comunității de care școala are nevoie.

Când părinții se implică în educația propriilor copii, aceștia fac față mai bine cerințelor școlare, iar școala se dezvoltă. Prin colaborarea școlii cu familia, se îmbunătățesc și alți factori de succes școlar al copiilor: frecvența regulată la școală, abilități sociale mai bune, adaptare mai bună la mediul școlar, un sentiment mai accentuat al competenței personale și eficienței în învățare, implicare mai mare în activitățile școlare.

Strategiile uzuale de implicare a părinților presupun participarea acestora în activități realizate în clasă, serbări, în excursii, la bibliotecă etc. Părinții trebuie să devină parteneri activi, nu doar simpli spectatori la procesul educațional și la ce se întâmplă în școală. Atunci când părinții asistă la serbarea

copiilor, vorbim despre participare. Însă atunci când aceștia contribuie cu mici idei la construirea decorului, realizarea costumelor, se implică în organizarea evenimentului, vorbim de o angajare a părinților, adică o participare motivată. Le pasă și își doresc acest lucru.

Consilierea asigură realizarea acestui cadru de angajare/implicare a părinților. Parteneriatul școală-familie nu se produce instantaneu, ci presupune o lungă călătorie, la finalul căreia școala și familia câștigă.

Principiile care stau la baza construirii unei relații de colaborare școală – părinți sunt.: încrederea, respectul pentru părinți, valorizarea acestora, abilitarea părinților, comunicare eficientă, confidențialitatea, informarea părinților, egalitatea șanselor, stabilirea limitelor profesionale, responsabilitate profesională.

Reforma învățământului aduce o schimbare semnificativă în ceea ce privește relația învățătorului cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: DONE-ANGHEL MONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEASC

Familia este unul din factorii care prin legea nescrisă a naturii, dar și prin legea scrisă a drepturilor omului, are obligația de a oferi un *climat fundamental atât afectiv, cât și ocrotitor*. Deoarece cea mai mică tulburare care apare în echilibrul afectiv al părinților provoacă tulburări în psihicul copiilor, trebuie să acordăm o deosebită importanță unor situații de acest gen, cum ar fi:

-iubirea tiranică a părinților pentru copii- determină dependență exagerată și astfel imaturitate

-ambivalența afectivă manifestată fie prin:

- acordare neechilibrată a afecțiunii din partea celor doi părinți (când unul îl ceartă, celălalt îl apără)

- neconcordanța dintre mesaje - double bind - (părintele îi spune copilului că-l iubește, dar nu o și demonstrează)

-indiferența afectivă manifestată prin:

- deprivare maternă / paternă prin divorț

- absența afectivă a părintelui (deși prezent fizic, părintele nu reprezintă un sprijin afectiv pentru copil)

Experimentele realizate de cercetătorul psiholog E. B. Hurlock au demonstrat că cea mai bună metodă de susținere afectivă și stimulare motivațională este lauda, încurajarea, în timp ce cearta, bătaia, critica dacă sunt continue se soldează cu destructurări ale personalității, chiar cu nesupunere în fața autorității, iar cea mai dureroasă formă de raportare la succesul și eșecul adolescenților este nepăsarea, ignorarea, pentru că aceasta nu determină trăiri psihice afective pozitive sau negative și se soldează cu sentimentul izolării și nepăsării.

Caracterul protector al familiei se caracterizează prin sentimentul securității, al susținerii, al echilibrului, sentimentul de a trăi în liniște. În acest sens câteva situații cu efecte negative sunt:

-certuri, violențe, agresivitate verbală și fizică în cadrul familiei. Statisticile arată că peste 70% dintre copiii delincvenți și 65% dintre cei cu tulburări neuropsihice provin din aceste medii. Astfel de comportamente pot determina și fuga de acasă, mai ales în adolescență.

-divorțul sau separarea părinților - în urma lor copilul fiind supus unor motivații, tendințe și norme contradictorii care împiedică dezvoltarea psihică corespunzătoare

Cercetările de specialitate arată că *temperamentul este înnăscut, în timp ce caracterul se formează prin educație*, având o mare influență asupra personalității, sistem care se dezvoltă până spre 20 de ani. Datorită faptului că din 24 de ore /zi copilul își petrece în cadrul familiei cele mai multe ore, punând în calcul și zilele de weekend, familiei îi revine o importanță majoră în educație. Deci, este deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului, și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu cea a școlii.

Astfel de sarcini și responsabilități sunt:

• asigurarea subzistenței și educației

• educarea și dirijarea comportamentului în concordanță cu standardele socio-culturale

• realizarea unei relații de comunicare și aceasta nu doar la nivel faptic

• corectarea erorilor de comportament

• comunicare verbală despre noțiunile de "bine" și de "rău"

- prin oferirea de modele proprii - exemple personale ale părinților (nu le putem cere copiilor să facă ceea ce părinții înșiși nu fac)

- prin a nu cere copiilor să mintă în diverse situații pentru a absolvi pe părinte de anumite responsabilități

• susținerea afectiv - morală - recunoașterea și aprecierea rezultatelor copilului, ceea ce nu înseamnă blamarea sa în caz de eșec, ci stabilirea unei relații de iubire, respect și încredere reciprocă, încurajarea în a persevera.

• acordarea dreptului de membru al familiei, de participant activ la schimbările din cadrul ei - pentru că cei care participă la depășirea cu succes a unei crize de familie au ulterior o mai mică vulnerabilitate la stres

• informarea în legătură cu particularitățile vârstei pe care o are copilul (de la specialiști, profesori, mass-media etc.)

Pentru a asigura climatul afectiv optim în familie aplicați consecvent următoarele sugestii:

ÎN FIECARE ZI O DATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ:

spuneți „ TE IUBESC !” • urmați o activitate de interes

- sărutați-i înainte de culcare comun împreună
- îmbrățișați-i • găsiți posibilități de a rămâne
- învățați-i autodisciplina (ordine etc) singur cu copilul
- râdeți împreună cu ei • petreceți o seară doar cu familia
- verificați-le lecțiile • faceți o recapitulare a lecțiilor cu
- limitați-le timpul petrecut în fața televizorului copilul
- asigurați-vă că mănâncă bine • jucați un joc împreună
- învățați-i bunătatea prin exemple • ajutați copiii să facă o faptă bună
- spuneți “ Mulțumesc !” când vă oferă ceva, dar anonimă

DE CÂTEVA ORI PE LUNĂ: O DATĂ PE LUNĂ:

- reamintiți reușitele și recompensele
- reamintiți ce înseamnă familia
- învățați-i o ocupație utilă în viață (gătit, spălat) pentru dvs.
- întrebați cum mai merg lucrurile (la școală)
- actualizați regulile din casă cu prietenii, în familie)
- adaptați responsabilitățile
- încercați ceva nou împreună cu copiii
- mergeți în excursie
- vizitați o bibliotecă, un muzeu
- purtați o discuție lungă de la
- acordați din timpul dvs. pentru a copilări om la om
- fiți spontani, nu le cereți prea mult
- reciclați, dați săracilor
- verificați-le carnetele de note
- bucurați-vă toți de o aniversare

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. DRĂGAN CAMELIA

Intr-o societate in care evenimentele se succed cu o viteza uluitoare, cand volumul informatiei este din ce in ce mai mare si ritmul de viata este din ce in ce mai alert, mileniul al-III-lea a pastrat foarte putin din ceea ce in trecut era un sistem de valori foarte bine definit. Una dintre valorile care nu au putut fi eliminate este **ȘCOALA**; modificata, blamata, laudata, ea a ramas o conditie *sine qua non* o oricarei societati. Ne place sa credem ca scoala reprezinta si va reprezenta, in continuare, conceptul de *axis mundi*.

In conditiile in care in foarte multe domenii de activitate se lucreaza cu omul, deci trebuie acordata o atentie deosebita, scoala, mai mult decat atat, foloseste ca materie prima omul in devenire. Grija este cu atat mai mare cu cat, o singura actiune gresita ar fi fatala pentru acest om in formare. Deci, educatia reprezinta pentru orice societate un domeniu cheie pentru dezvoltarea durabila si competitiva a acesteia.

In acest context complex, o provocare si o preocupare comune tuturor sistemelor de inatamant este prevenirea parasirii timpurii a scolii; preocupare care, pentru a avea sorti de izbanda, trebuie sa fie atent si profund documentata, continua, sustinuta, desfasurata la fiecare nivel al instruirii scolare.

Deoarece experientele de viata scolara si extrascolara difera de la o persoana la alta, de la un mediu la altul, chiar in functie de o anumita situatie de moment, este absolut necesara identificarea factorilor care duc la absentism si, mai apoi, la abandonul scolar. Dezvoltarea personalitatii elevului, starea lui de sanatate fizica, familia, mediul socio-economic, anturajul extrascolara si, nu in ultimul rand, contextul scolar specific (aici avand in vedere relatia profesor-elev-parinti, dar si integrarea in cadrul colectivului de elevi), reprezinta factori de risc, actionand separat sau impreuna, care pot influenta **negativ** randamentul scolar – frecventare si rezultate obtinute.

In ceea ce priveste pionul principal – **elevul** – trebuie avute in vedere atat starea de sanatate fizica si psihica, cat si ritmul / nivelul de dezvoltare al personalitatii acestuia. Increderea scazuta in educatia scolara duce la o motivatie redusa, chiar lipsa de interes pentru frecventarea cursurilor. Imaginea de sine deteriorata duce la un sentiment de inferioritate in relatia cu colegii, situatie rapid speculata, din pacate, de catre acestia. Intr-o societate in care participarea sociala reprezinta un punct cheie, abilitatile sociale scazute si pasivitatea sunt reale minusuri in dezvoltarea elevului, viitor cetatean activ si responsabil.

Familia, insemnand relationarea dintre membrii sai, aspectul economico-financiar, suport, intr-un cuvânt – **ACASA** – marcheaza decisiv performanta scolara a elevului. Stilul de viata indiferent, neglijent ofera un suport social si emotional redus. Lipsurile materiale, saracia chiar, duc la o supraincarcare profesionala a parintilor, avand drept punct maxim, dupa cum bine se stie, plecarea la mare departare, in schimbul avantajelor financiare, a unui parinte, uneori a ambilor parinti. Si, atunci apar adevaratele probleme.

Lipsa de educatie a parintilor, consumul de catre acestia a unor substante nocive, violenta domestica, comportamentele imorale / ilegale. isi pun amprenta, evident, in mod negativ, asupra formarii copilului / tanarului.

Presiunea exercitata de dorintele parintilor, compararea cu rezultatele altor copii, trairea propriilor visuri prin intermediul copiilor, constituie, de asemenea, factori negativi.

Mediul socio-economic si sfera educatiei trebuie sa se afle intr-un proces de corelare a cererii si ofertei, pe termen lung; lipsa suportului material, dar si dorinta unui castig imediat din partea elevilor, duc la abandonarea cursurilor. In majoritatea cazurilor, nu exista posibilitatea de a imbina cursurile si munca part-time. Progresul tehnologic, cu ritm deosebit de intens, dar si haotic, precum si legislatia ambigua si in continua schimbare, ingreuneaza absorbtia pe piata muncii.

Societatea, mass-media mai ales, ofera modele educative slabe pentru tinerii aflati in plin proces de formare.

Anturajul, ca in orice etapa de varsta, cu atat mai mult in copilarie si, mai ales, adolescenta influenteaza, din pacate, de cele mai multe ori in mod negativ, formarea scolara, ca parte integranta, a formarii sociale. „Las-o ca merge si asa”, „scoala vietii”, „nu iti trebuie scoala”, sunt doar cateva exemple mult prea des auzite si urmate de elevi. Ca intr-un fel de *lant al slabiciunilor*, pasii sunt firesti: anturaj → influenta negativa → greseala → nefrecventare cursuri → absentism → abandon scolar → delincventa juvenila → delincenta.. .

Nu in cele din urma, **contextul scolar specific**. Acesta ar trebui sa estompeze influenta negativa a celorlalti factori. Ramane de vazut, daca si reuseste. Daca absentismul reprezinta primul pas catre abandonul scolar, trebuie facuta o distinctie intre *absenteismul selectiv* – fuga de la scoala este frecventa doar la o singura sau cateva discipline, si *absenteismul generalizat* – fuga de la scoala este frecventa la toate disciplinele. Supraincercarea scolara si incompatibilitatile dintre aspiratiile, trebuintele de invatare si oferta educationala a scolii diminueaza atractivitatea actului educational. Disfunctiile in evaluare (o evaluare oarecum subiectiva) genereaza frica de note / evaluari / examene, iar evitarea confruntarii cu „*problema*” o reprezinta „*fuga*” de la ore.

Comunicarea defectuoasa profesor-elev, dar si profesor-parinte, nu pot crea un climat propice unui act educational adecvat. In cadrul colectivului de elevi trebuie sa existe reguli ale clasei, ale unitatii de invatamant, simple, clare, precise, usor de respectat, stiut fiind faptul ca o disciplina excesiv de severa, rigida are, de fapt, efectul invers. Insa, in acelasi timp, o politica mult prea permisiva, o asa-zisa atitudine proabsenteism, ar incuraja elevul sa persiste in greseala sa. In consecinta, calea de urmat ar fi undeva „*pe la mijloc*”.

In cadrul unui colectiv dizarmonios de elevi, unde sunt frecvente ironizarea, marginalizarea, umilirea – mai ales din motive financiare, discriminarea pe considerente etnice, religioase, randament scolar, hobby-uri, dar si caracteristici fizice, va aparea, inevitabil, un comportament inadecvat, caracterizat prin agresivitate verbala, emotionala si, din pacate, *fizica*.

Oricare ar fi cauzele care le genereaza, absentismul si abandonul scolar sunt fenomene reale, vizibile, masurabile, intalnite la toate nivelurile de invatamant, mai ales la nivel liceal. Nerecunosterea, ignorarea, „*musamalizarea*” nu reprezinta, nici pe departe, solutii, ci, dimpotriva, duc la o cronicizare a fenomenelor. De aceea, trebuie acordata o atentie deosebita mijloacelor, metodelor, procedeele prin care se incearca reducerea si, de ce nu, „*eliminarea*” acestor fenomene negative.

In primul rand, pentru ca **elevul** sa fie, sa se simta, parte activa a procesului de invatare si insusire a cunostintelor, trebuie sa se intensifice participarea la realizarea obiectivelor si sarcinilor scolare. Trebuie incurajate initiativa, originalitatea si, pentru aceasta, elevii ar trebui consultati in ceea ce priveste activitatile educative pe care vor sa le organizeze.

Elevii care inregistreaza absente ar trebui recuperati prin antrenarea si exploatarea capacitatilor si deprinderilor lor bine dezvoltate. In realizarea sarcinilor ar trebui apreciate nu doar nivelul performantei, ci si investitia de efort, de vointa, de constiinta, dorinta de a progresa, care ar putea contribui la promovarea spiritului de echipa, a comportamentelor dezirabile. Ar trebui valorizate motivul, scopurile activitatii, modul in care se actioneaza pentru atingerea lor.

In cazurile in care din cauza dezvoltarii psihice si emotionale a elevului este necesara interventia psihologului scolar, aceasta interventie ar trebui privita ca un prim pas spre recuperare, in niciun caz ca o rusine.

Asigurarea unei bune colaborari a scolii cu **familia**, pe principiul „*tineti aproape*” este absolut indispensabila reusitei. Frecventa scolara sa fie atent monitorizata, depistarea motivelor si anuntarea, in timp util, a familiei. Invatatorul / profesorul / dirigintele ar trebui sa fie un adevarat psihopedagog, un liant intre elev-familie-scoala. Desi experienta arata o anumita reticenta din partea membrilor familiei, si acestia ar putea fi implicati in activitati de consiliere psihopedagogica.

Contextul scolar specific, mediul scolar in special, ar trebui sa fie propice pentru frecventarea scolii. Formarea unei atitudini favorabile fata de scoala asigura conditiile pentru o frecventare normala, regulamentara a cursurilor. Imbunatatirea relatiei profesor-elev ar trebui sa se faca in sensul dobandirii unei mai mari incarcaturi afective, care sa aiba drept rezultat cultivarea increderii in sine. Implicarea elevilor cu probleme de frecventa in diferite activitati in care sa se simta antrenati, implicati, „*buni*”, apreciati, ar trebui sa duca la o mai mare deschidere a acestora in relatia cu actul educational, cu scoala in special.

In concluzie, necesitatea prioritizarii formarii initiale si continue a resursei umane, proces in care cei trei poli de actiune – **scoala, familie, comunitate** – trebuie sa colaboreze, sa conlucreze, sa se completeze in atingerea obiectivului comun – prevenirea si reducerea fenomenelor de absentism si abandon scolar.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR DRĂGAN JULIETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” OLTENIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA ÎN EDUCAREA COPILOR -PARTENERIATUL CU FAMILIA -

ȘC. GIMNAZIALĂ DOMNEASCĂ (G. P. P. NR. 2) TG. NEAMȚ PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DRĂGĂNESCU PETRONIA

„Un copil este ca o sămânță de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” (Irina Petrea)

O componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educația grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educația este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități etc.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o **colaborare prodigioasă** dintre acești doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil dorim să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Bibliografie

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București.

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – DOI FACTORI ESENȚIALI PENTRU DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR DRĂGHICI ELENA-MIHAELA GRĂDINIȚA CU P. N. ȘI P. P. COMUNA BRAZI

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea ea trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială. Când copilul este mic, influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și celelalte persoane cu care relaționează.

Familia este, deci, primul grup social din care face parte copilul. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului și formarea personalității acestuia. Părinții sunt primele modele pentru copii. Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70% de familie. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și „ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emoționale care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu.

De asemenea, în familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța și climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Astfel că, faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile „creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala.

Grădinița este un serviciu specializat, cu cadre didactice pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani și constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul face cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la particularitățile de vârstă și individuale ale fiecărui preșcolar, grădinița încearcă să răspundă nevoilor fiecărui copil și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a micuțului.

Grădinița, însă, nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate, dacă familia nu colaborează, nu comunică, nu continuă munca depusă de educatoare. Premisa de la care trebuie

să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță sunt condiții ale asigurării unei educații de calitate.

Așadar, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de colaborarea dintre cei doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil se dorește să se descopere cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

Bibliografie:

- Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Centrul de Psihoterapie și Psihopedagogie Specială -Hope and Help (2021). Familia și rolul ei în formarea educației. Accesat de pe: <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei/>
- Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București
- Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Necesitatea colaborării dintre grădiniță și familie (2018). Accesat de pe <http://www.scoalaargeseana.ro/didactica-magna/1752-necesitatea-colaborarii-dintre-gradinuta-si-familie>

FAMILIA – DE AICI ÎNCEPE EDUCAȚIA!

**PROF. DRĂGHICI ILEANA,
ȘC. GIMN. RADU TUDORAN BRĂILA**

Familia ca întreg, ca ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă există lipsă de coerență, de înțelegere, dacă nu există liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil. Iată câțiva indicatori de care trebuie să ținem neapărat seama:

- părinții trebuie să încerce să fie coerenti în educația copilului. O greșeală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți nu o să fie criticat de celălalt părinte. Mai mult decât atât, copilul se poate – în mod greșit – considera vinovat de certurile părinților care urmează unui comportament al său. În fapt părinții, deseori, au căutat doar un motiv pentru a se certa din nou pentru că nu au răbdare și înțelegere unul față de celălalt;

- pentru a crește unitatea familiei Sally Goldberg ne sugerează să elaborăm o declarație a misiunii familiei noastre: la fel ca o companie care are o misiune scrisă, expusă cu mândrie, fiecare familie trebuie să găsească o astfel de misiune care să îi unească pe toți: bunici, părinți, copii. Și este doar începutul: putem adăuga acestei misiuni tot ceea ce este bun în familie, să facem un adevărat panou cu idei, gânduri, chiar obiecte care amintesc de faptul că „familia noastră este cea mai bună!” Nu lăsați ca stresul problemelor zilnice să vă facă să uitați toate aceste lucruri minunate care leagă și oferă unitate „echipei” dumneavoastră.

- încercați să folosiți un card al bucuriei în familie. Când cineva este bucuros cardul se încarcă cu credit (spre exemplu sub forma unor abțibilduri cu fețe vesele – le puteți cumpăra de la orice magazin), iar când cineva este supărat are voie să greșească pentru că „are credit” acumulat în alte zile. Astfel o să vă iertați mai ușor în familie. Atenție, este foarte important ca și copilul/copiii să beneficieze de un card la fel ca părinții și această opțiune să nu se aplice selectiv (de exemplu părinții au obiceiul să se conformeze la astfel de „jocuri” când sunt liniștiți și veseli, dar când sunt stresați tind să aplice o regulă inechitabilă în care „eu sunt părintele aici!” este o formulă care arăta că ei pot să greșească sau pot să facă lucruri fără să se supună regulilor jocului).

- este util să vă faceți timp să vă jucați cu copiii așa cum se joacă ei: cu jucăriile lor, să vedeți desenele animate la care ei se uită etc. Le cerem în fiecare clipă copiilor să se comporte bine/corect (aspect care caracterizează mai degrabă un om matur decât un copil); poate că este util să vedem lumea și din cealaltă parte a perspectivei.

- Realizați lucruri care să vă unească: este bine chiar să aveți o rutină de familie (spre exemplu să mergeți seara într-o plimbare obligatorie chiar dacă sunteți obosit sau ocupat). De asemenea, puzzle-uri sau alte activități pe care să le faceți împreună și apoi să le afișați undeva, la loc vizibil.

Sunt doar câteva sugestii – ele se pot optimiza permanent. Dacă par doar elemente amuzante/neserioase trebuie să vă gândiți la următorul lucru: o atmosferă stresantă/tristă/dezamăgitoare în familie își pune amprenta pe dezvoltarea copilului mai mult decât toată investiția ulterioară (jucării cumpărate, cursuri extrașcolare plătite, vacanțe minunate...). Poate uneori este bine să gândim mai ludic, să nu fim foarte serioși pentru că o viziune relaxată asupra vieții de zi cu zi oferă un climat de siguranță și de coerență care o să ducă la o dezvoltare a încrederii în sine pentru copil. Și nu uitați – puteți astăzi să oferiți copilului familia pe care o doreați dumneavoastră pentru propria persoană atunci când erați mic?

ROLUL FAMILIEI IN CORECTAREA TULBURĂRILOR DE LIMBAJ ȘI COMUNICARE

**LOGOPED ALEXANDRA ANDREEA DRAGOMIR
CABINET LOGOPEDIC INTERSCOLAR 9
CJRAE ILFOV**

In logopedia contemporana se acorda o importanta deosebita efectelor pe care le au tulburarile de limbaj in planul personalitatii si al comportamentului copilului. Logopezii urmaresc, pe langa corectarea pronuntiei si dezvoltarea vocabularului, si dezvoltarea armonioasa pe toate palierele activitatii psihice si atingerea maximului potential individual.

Toate tulburarile de limbaj determina, mai ales la varste mici, modificari comportamentale negative, dificultati de integrare in colectiv, inhibitie in desfasurarea activitatii. Toate acestea pot ajunge pana la dezorganizarea personalitatii.

Daca avem in vedere faptul ca fiecare stadiu de dezvoltare cronologica a copilului se caracterizeaza printr-o serie de particularitati specifice, putem intelege mai bine ce inseamna, pentru copil, existenta unei dificultati in vorbire si ce efecte poate sa produca asupra perioadei respective. Asadar, copiii de varsta scolara mica, la care se intalnesc dislalia, disgrafii si intarziere in dezvoltarea limbajului, manifesta receptivitate fata de parerile persoanelor din jur si sunt exigenti fata de propriul lor comportament si fata de relationarea cu colegii si cu adultii. Existenta dificultatilor de exprimare ii impiedica sa se simta degajati si sa isi exprime gandurile si ideile pe masura posibilitatilor lor intelectuale, devenind nervosi, deprimati, cu dificultati in gestionarea starilor emotionale.

Tulburarea de limbaj poate constitui un factor tresant, atunci cand subiectul nu gaseste intelegerea necesara fata de dificultatea sa in vorbire sau cand nu intrevece posibilitatea corectarii ei.

In asemenea situatii, subiectul traieste emotii-soc, stari prelungite si dureroase, manifesta nesiguranta in vorbire, dar si in alte activitati, apare surmenajul fizic si intelectual, care isi pune amprenta pe intreaga sa activitate.

In cazurile mai grave sau prin existenta si a altor deficiente, suferinta psihica se accentueaza prin instalarea nevrozei, a anxietatii si, ca urmare, se manifesta prin izolarea de colectiv si prin fenomene de dezadaptare.

In studiul personalitatii, psihologii au avut intotdeauna in vedere si deteriorarea acesteia, ca urmare a actiunii unor factori stresanti. Personalitatea logopatului se poate dezorganiza, iar in conversatie apar retinerea si teama de vorbire, ceea ce poate duce chiar si la aparitia tulburarilor de tipul balbaiei, avand ca fond dislalia sau alte tulburari de limbaj. In unele cazuri, asemenea situatii pot escalada chiar pana la aparitia mutismului electiv, ce complica tot mai mult tabloul manifestarilor clinice.

Un exemplu edificator pentru intelegerea tulburarilor comportamentale provocate de dislalia este al lui N. E., cu dislalie polimorfa, care nu a acordat importanta limbajului pana la intrarea in scoala. La intrarea in colectivul clasei, se manifesta vioi, socializeaza corespunzator si participa cu placere la activitatile desfasurate. Dupa cateva zile, a observat ca este evitat de unii colegi, in timp ce altii il ironizau sau radeau de el cand incerca sa raspunda la lectie. Nu dupa mult timp, N. E. a devenit retras, plangaret, a refuzat sa mai vina la scoala sau sa socializeze. Atunci cand mama copilului a sesizat probleme si a inceput un proces de terapie logopedica, s-au obtinut rezultate pozitive deoarece tulburarile comportamentale erau usoare si intr-un stadiu de inceput. Ulterior, copilul a inceput sa frecventeze din nou scoala, intr-o alta clasa, care a fost pregatita in prealabil.

Astfel, implicarea parintilor si a familiei in procesul de diagnosticare si de corectarea tulburarilor de limbaj este foarte importanta. In momentul in care parintii fac primul pas spre o colaborare cu specialistii, acestia din urma au datoria sa ofere toate mijloacele de care dispun pentru a ii ajuta. Bloom si Lahey afirmau faptul ca teoriile socio-inractioniste promoveaza ideea conform careia dezvoltarea limbajului se realizeaza doar in urma unei implicari active, reciproce in interactiunile sociale. Tehnicile de interactiune si modalitatea de exprimare utilizate de catre parinti fata de copii reprezinta primul pas atat in eliminarea manifestarilor comportamentale negative ale copilului, cat si in depasirea dificultatilor verbale intampinate de logopati. Odata ce copiii sunt implicati intr-un program terapeutic al tulburarilor de limbaj, logopezii trebuie sa-i constientizeze pe parinti de importanta implicarii active a acestora in demersul initiat.

Identificarea timpurie a logopatilor este cruciala, deoarece orice interventie corectiv-recuperatorie necesita cu atat mai mult efort si timp cu cat prezentarea la cabinetul logopedic se amana pentru o perioada mai lunga.

Bibliografie:

1. Prof. Univ. Dr. Doru-Vlad Popovici, Lect. Univ. Drd Cristian Buica, Ing. Drd. Valentin Velican, Prof. Ileana Carutasu: „De la ASR la CAST: Sisteme inteligente de diagnoza si terapie a tulburarilor de limbaj”, Revista de Pihopedagogie nr 2/2010, Ed. Fundatiei Humanitas
2. Prof. Univ. Dr. Emil Verza: „Tratat de logopedie vol. I”, Editura Fundatiei Humanitas, Bucuresti, 2003
3. Ioana Drugas, Laura Hardalau: „Pshologia si logopedia in practica scolara”, Editura Primus, Oradea, 2011

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

DRAGOMIR ANDA

În societatea modernă, educația ocupă un rol important în formarea individului. Dacă în evul mediu această posibilitate era oferită doar copiilor nobili, în ziua de astăzi educația nu mai este o raritate: de ea au parte marea majoritate a generațiilor în formare. Dreptul la educație este un drept fundamental al omului. Fiecare persoană, indiferent de rasă, gen, naționalitate, origine etnică sau socială, religie sau preferințe politice, are dreptul la o educație elementară gratuită.

Educația este un proces gradual de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive. Educația înseamnă, de asemenea, să cultivăm valori sociale, învățându-i pe copii și adulți să fie cetățeni activi și eficienți. Educația îmbunătățește șansele de reușită ale unui individ în viață și ajută la combaterea sărăciei. De asemenea, educația are un rol esențial în dezvoltarea unei țări, determinând comportamentul oamenilor, modul de gândire al cetățenilor, dar și calitatea sistemelor politice și sociale ale statului. Educația de calitate este fundamentul unei societăți durabile și rezistente, contribuind la realizarea tuturor celorlalte obiective de dezvoltare durabilă.

Dreptul la educație desemnează crearea unor condiții pentru a acumula cunoștințe într-o formă eficientă. Astfel, generațiile tinere își încep drumul educației de acasă. Fiind educați de părinți, aceștia trec la un alt nivel – grădinița, unde pentru prima dată învață, prin metode practice, de a se integra într-o societate, de a relaționa cu oamenii, de a diferenția binele de rău. La o vârstă fragedă copilul merge la școală – unde învață bazele științei, artei, logicii și lingvisticii. După învățământul primar urmează gimnaziul, și după – liceul, locul în care individul începe să perceapă lumea cu ochii unui adult. Universitatea în schimb are rolul de a finisa educarea teoretică a individului, fără a purta răspundere pentru reușitele lui din viitor și acțiunile pe care le întreprinde. Astfel, procesul de formare a unui om începe devreme și deseori nu se termină până la moarte – în cazul oamenilor care nu se limitează la cunoștințele acumulate de la alții. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Oricât de bine ar pregăti și forma mediul școlar un elev, familia reprezintă însă, pe tot parcursul devenirii ulterioare a acestuia, punctul central de susținere afectivă, emoțională și materială în vederea dobândirii capacității de acomodare, asimilare și adaptare la mediul social din care fac parte.

În concluzie, importanța educației este necontestată, având rolul de a crește o comunitate cât mai sănătoasă din punct de vedere social și crearea posibilităților de dezvoltare a aptitudinilor mintale ale acesteia, oferindu-i omului acces nelimitat la descoperirea propriei vieți.

„ROLUL FAMILIEI, ÎN EDUCAȚIA COPIILOR!“

**BIBLIOTECAR, DRAGOMIR ANGELA
LICEUL TEHNOLOGIC „TUDOR VLADIMIRESCU”,
COM. TUDOR VLADIMIRESCU, JUDEȚUL GALAȚI.**

Familia reprezintă un factor esențial în educarea copiilor, începând cu socializarea primară a acestora, devenind punctul de sprijin în dezvoltarea ontogenetică a fiecăruia. În contextul copiilor cu cerințe educaționale speciale, acest sprijin se resimte practic, pe parcursul întregii vieți. În aceste cazuri, nevoia de atașament, de orientare și de prelucrare a normelor sociale este cu atât mai stringentă cu cât nivelul de deficiență este mai mare. Alături de familie, școala reprezintă cadrul favorabil prin care elevii cu nevoi sociale reușesc să dobândească abilitățile de inserție și de integrare socială, respectiv cunoștințele, priceperile și deprinderile de executare a unei activități sociale viitoare în domenii conforme cu potențialul de care dispun.

Oricât de bine ar pregăti și forma mediul școlar un elev, familia reprezintă însă, pe tot parcursul devenirii ulterioare a acestuia, punctul central de susținere afectivă, emoțională și materială în vederea dobândirii capacității de acomodare, asimilare și adaptare la mediul social din care fac parte.

Deseori, adaptarea la mediul școlar este insidioasă, tocmai pentru că elevii cu cerințe speciale, din păcate, fie că sunt deprivați afectiv, fie că în cazul autismului, capacitățile de comunicare cu cei din jur sunt deosebit de reduse. Dezvoltarea capacității de empatie și de comunicare este deosebit de importantă la acești copii. Mama reprezintă în cazul elevilor cu autism, principalul factor de comunicare, de mediere, datorită faptului că ea este prima persoană cu care copilul comunică și căreia reușește să-i transmită întreg arsenalul de emoții pozitive și negative care-l încearcă în diverse ipostaze sociale.

Nevoia de atașament, de asigurare a potențialului afectiv este o trebuință primordială în piramida trebuințelor lui Maslow, fără de care este destul de dificilă asigurarea celorlalte cum ar fi cea de dezvoltare, de aspirație și de autodepășire. Această nevoie include nevoia de afectivitate, de protecție, de apartenență. Încă din perioada de debut a vieții, ființa umană crește, se dezvoltă, se maturizează și evoluează sub influența unor condiții de natură psihologică și socială ce acționează asupra sa transversal, pe perioade limitate de timp sau longitudinal, pe perioade mai lungi de timp sau pe perioada întregii vieți. Aceste condiții pot fi favorabile când stimulează întreaga evoluție a copiilor sau relativ favorabile, când determină structuri limitate sau chiar cu caracter restrictiv pentru conturarea caracteristicilor umane.

Familia reprezintă, așadar primul laborator care în primii trei ani de viață sunt puse bazele dezvoltării personalității umane. Chiar dacă nu este unicul laborator, ea rămâne cel mai important sau poate la fel de important cum sunt ceilalți factori: școala, mediul de joacă, relațiile care se stabilesc între membrii familiei reprezentând baza încheșării relațiilor viitoare la nivel de grup.

Așa cum observă Nicolae Mărgineanu, „Faptul că ne naștem sănătoși sau cu tulburări fiziologice și asimetrii morfologice, cu capacități intelectuale inferioare sau superioare, cu aptitudini și vocație bine determinate, cu echilibru și armonie de tendințe sau invers, rămâne variabila cu care toate celelalte – familia, școala, comunitatea se conjugă.”

Alături de ceilalți factori – cum ar fi ereditatea și educația organizată, mediul și în special, familia este mai direct legată de devenirea umană, în ansamblu, deoarece oferă condițiile pe baza cărora se construiesc și se restructurează modelele psihologice și sociale.

De felul în care va evolua un copil, deși aceasta se petrece după legități proprii, mediul și implicit educația se constituie ca mecanisme de influențare ce își pun pecetea asupra devenirii umane.

Bibliografie:

1. Ghergut, A. 2005, „Sinteze de Psihopedagogie Specială”, Iași, Editura Polirom.
2. Miclea M. 1999, „Psihologie Cognitivă”, Iași, Editura Polirom.
3. Purcea S. 2003, „Ocrotirea și integrarea copiilor handicapați”, Sibiu, Editura Psihomedica.
4. Ungureanu D. 1999 „Copiii cu deficiențe de învățare”, București, Editura Didactică și Pedagogică.

MANAGEMENTUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ STUDIU DE SPECIALITATE

**PROF. DRAGOMIR DANIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. H. RĂDULESCU”**

Sistemul de învățământ ca produs al dezvoltării sociale, a reflectat întotdeauna cerințele și posibilitățile oferite de societate, afirmându-se, la rândul său, ca factor al dezvoltării sociale. Sub impulsul cerințelor dezvoltării sociale, sistemele de învățământ se modifică, ținându-se spre modernizarea metodelor de predare, a conținutului, a formelor de organizare, precum și a formelor de colaborare, de cooperare dintre diferitele instituții educative.

Relația pedagogică este o variabilă de relație umană cu înțelesul de interacțiune pentru atingerea scopurilor educației, ca interacțiune ea funcționează într-o situație pedagogică, aceasta fiindu-i suport, în care se întâlnesc și se confruntă mai multe forțe rezultate din comportamentul profesorilor și al elevilor, precum și din condițiile generale și specifice ale acțiunii educative.

Necesitatea abordării parteneriatului dintre cele trei mari instituții: școală, familie și societate atrage după sine o mare colaborare și responsabilitate din partea fiecăreia dar ceea ce e important e că toate sunt direcționate și canalizate asupra beneficiarului direct.

Cei trei termeni: grădinița, familie, societate defalcați ar arăta așa:

Grădinița este spațiul modern pentru satisfacerea nevoilor de comunitate ale copilului orășean. Aici fiind foarte importantă funcția de socializare, de ieșire în lume de stabilire a apartenenței la un grup. Pentru mediul sătesc, grădinița nu îndeplinește aceeași funcție, deoarece aici copilul dispune de o comunitate închegată, dar ea are un important rol de asigurare a unui start școlar bun. Totuși și la sat, acolo unde copilul petrece foarte mult timp în grădiniță, funcția de socializare este foarte importantă. Grădinița răspunde deci unor funcții educative foarte diferite în funcție de mediul în care ea se află.

Școala este o instituție care oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, formează competențe, norme, valori recunoscute și acceptate social. Ea funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație, care au la rândul lor o ofertă educațională: familia, autoritățile, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale, poliție, biserică etc.

În familie, fiecare membru este special, are rolul său și în raport cu ceilalți își constituie o identitate specifică. Aici sunt valorizate diferențele pentru că fiecare este important și indispensabil. Familia însăși există și se structurează prin caracteristicile membrilor ei, ea evoluează împreună cu aceștia, integrează schimbările din viața lor și se lasă modificată de fiecare membru al ei. Familia, pentru copil, este reprezentată de acei oameni cu care locuiește în același spațiu și care participă la satisfacerea nevoilor lui, dar și de oamenii importanți pentru părinți în al căror spațiu copilul merge des. Casa copilului este mediul în care copilul crește și se dezvoltă în siguranță, este locul de odihnă și retragere, locul explorării și al construcției de sine.

Prin participarea în societate copilul reușește să pășească dincolo de pragul casei în condiții de siguranță. Aici relațiile sunt mai puțin afectivizate și au detașarea unei comunicări sociale. Este un spațiu unde copilul poate experimenta o imagine de sine mai realistă și poate stabili relații pe care el însuși să le gestioneze. Tot prin societate, copilul poate adera la un model de grup, poate obține opusul individualității: starea de apartenență. Comuniunea cu ceilalți asemenea, colectivitatea îi oferă omului forță, stabilitate, siguranță.

Managementul parteneriatul grădiniță – școală - familie - societate se referă la construirea unor relații pozitive între familie, grădiniță, școală și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor. Activitatea cu părinții ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copiilor în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Copiii caută modele în părinții lor și în membrii societății. O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului în acest mediu. Este nevoie ca această colaborare să se poarte în jurul nevoii pe care o are copilul de a fi în societate.

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltati. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordantă dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui. În convorbirea cu părinții, cadrul didactic trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care da ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățătură, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, ce interese manifestă.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. De altfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în favoarea copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

Implicarea părinților în viața activă a educabilului este foarte importantă, deoarece copiii dacă sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Bibliografie:

- www.asociatia-profesorilor.ro;
- Spencer Johnson – „Mama la minut”;
- Mircea Agabrian-, „Școala, familie, comunitate”-Editura Institutul European, 2007;

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR DE PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ, DRĂGOSTIN RALUCA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ, COM. FILIPEȘTII DE TÂRG

MOTTO "Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților." (Valeria Mahok)

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală – familie, parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional și presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali, realizându-se între:

- Instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- Agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- Membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- Influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și During, 1994.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR:
DRAGU AURA TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 TILEAGD
G. P. P. NR. 1 TILEAGD, BIHOR**

Expresia „*cei șapte ani de acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Primii ani de viață ai copilului reprezintă fundamentul sănătății fizice, competenței sociale, capacității intelectuale și emoționale. În primii ani de viață, copilul are o capacitate uluitoare de învățare și dezvoltare a abilităților mentale și fizice, motiv pentru care are nevoie de atenție și îngrijire speciale.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Educarea copilului începe în momentul în care acesta se naște, iar părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au deoarece capacitatea de învățare a oamenilor, continuă pe tot parcursul vieții, însă nu la aceeași intensitate. De asemenea, și în primii trei ani de viață, părinții sunt principala sursă de influență pentru experiența de învățare și educare a copilului. Din acest motiv, adulții trebuie să își controleze comportamentul și să acorde o atenție deosebită tuturor acțiunilor și evenimentelor la care copilul este expus, căci acestea vor avea un imens impact asupra dezvoltării ulterioare.

Având în vedere că 85% din abilitățile sociale ale unui adult sunt dezvoltate în primii ani de viață și nu numai, părinții au datoria de a oferi copilului educația și instrumentele necesare dezvoltării sănatoase și armonioase. Iar, ca părinte, nu ai voie să uiți faptul că interesul tău poate avea un impact major asupra educației copilului la orice vârstă. Astfel că, cei mici au nevoie de experiențe pozitive, dragoste, afecțiune și atenție din partea familiei iar mai târziu, a primilor dascăli. Acestea vor contribui la dezvoltarea socială, emoțională, propria fericire, sentimentul de încredere și de securitate, însă în lipsa acestora individul va avea probleme de integrare și adaptare. De asemenea, copiii au nevoie să le fie furnizate încă de timpuriu cunoștințe și să fie integrați într-un proces de învățare adaptat vârstei pentru a pune bazele succesului școlar, dorinței de învățare și realizărilor ulterioare.

Unele cercetări confirmă chiar faptul că primii ani de viață sunt foarte importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, experiențele trăite timpuriu fiind baza dezvoltării acestuia și felului în care funcționează, absoarbe și interpretează informațiile pe tot parcursul vieții.

O modalitate prin care copiii mici învață și se dezvoltă emoțional o reprezintă jocul. Prin joc copilul își poate dezvolta abilități sociale, valori și capacitatea de a respecta reguli chiar dacă pentru ei reprezintă o experiență plăcută și relaxantă. Astfel, adulții au libertatea de a alege pentru copiii ce îi au în grijă jocuri specifice cu scopul de a le dezvolta abilitățile motorii, imaginația, cultura generală, gândirea, simțul responsabilității și atenția.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează

la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Să nu uităm faptul ca relațiile pozitive dintre copii și părinți joacă un rol deosebit de important în structurarea personalității, în timp ce relațiile defectuoase pot avea consecințe ulterioare precum agresivitatea, anxietatea și emotivitatea.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase.

Concluzionând pot spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. Aici începe copilul să iubească, să creadă, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său, aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un om, un individ cu multe lacune.

PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE

PROF. ING. DRĂGUȘ OANA VERONICA LICEUL DE TURISM ȘI ALIMENTAȚIE „DUMITRU MOȚOC” GALAȚI

Școala și familia sunt mediile educative cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității elevului. Trebuie să existe o colaborare permanentă, bazându-se pe respect dar și încredere, scopul fiind elevul.

Părinților le revine rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral.

Școala, la rândul ei, are sarcina de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le ușura integrarea socială și economică. Unitatea de învățământ trebuie să identifice metode privind stimularea elevilor în ceea ce privește aptitudinile, atitudinile și a trăsăturile lor de personalitate.

Colaborarea permanentă, neîntreruptă a familiei cu școala reprezintă factorul hotărâtor pentru succesul școlar al elevului. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Parteneriatul nu este doar o simplă activitate cu caracter facultativ sau o problemă de natura relațiilor publice. El determină și orientarea pentru o abordare flexibilă și deschisă spre soluționarea problemelor educative, dar și o formă de comunicare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ.

Parteneriatul cu familia pune accent pe formarea anumitor competențe și deprinderi de pregătire a elevilor pentru viața școlară și cea socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate educabililor. Familiile sunt interesate să întrețină o colaborare strânsă cu școala.

Ca și colaboratori, atât școala cât și familia au anumite cerințe una față de cealaltă. Prin urmare, profesorii doresc din partea părinților:

- să asigure un mediu sigur, liniștit și prielnic pentru a învăța,
- să comunice deschis cu profesorii,
- să ofere copiilor lor condiții optime ca aceștia să se dezvolte,
- să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul față de alții,
- să-și accepte responsabilitatea de părinte fiind un bun exemplu,
- să-i determine pe copii cum să reziste influențelor nefaste
- să participe la activitățile școlii.

Totodată, părinții au și ei așteptări privitoare la activitatea profesorilor, cum ar fi:

- să nu discrimineze elevii,
- să stabilească cerințe școlare nepărtinitoare pentru toți elevii.
- să comunice deschis cu părinții,
- să manifeste dăruire în educarea copiilor,
- să intensifice disciplina pozitivă a copiilor,
- să fie deschiși la nevoile, interesele și abilitățile copiilor,

Pentru a menține o relație deschisă, optimă cu părinții pot fi abordate o serie de metode de colaborare: participarea părinților la activități organizate în școală, lectoratele și ședințele cu părinții, chestionare, expoziții cu lucrări ale copiilor (atât de la dirigenție cât și de la celelalte ore de curs), excursii, ziua ușilor deschise, lecții deschise, ateliere de lucru cu părinții.

Prin urmare, parteneriatul școala-familie are un țel unic: dezvoltarea armonioasă a personalității elevului.

1. Agabrian, M., Milea V., *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Ed. Institutul European, Iași, 2005
2. Vrasmaș, Ecaterina, *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Ed. Aramis, București, 2008

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. DRAMU RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA TRIFEȘTI
LOC. TRIFEȘTI, JUDEȚUL NEAMȚ

Termenul educație derivat din substantivul „educatio”, înseamnă creștere, hrănire, cultivare și reprezintă un proces gradual de învățare, de însușire a noilor cunoștințe, a abilităților și valorilor ce se desfășoară pe tot parcursul vieții. Educația are rolul de a produce acele schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, care facilitează dezvoltarea calităților umane și explorarea de noi orizonturi cognitive.

Mediile socio-culturale care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți sunt familia, școala și comunitatea. Acestea sunt asemenea unor laboratoare de formare a personalității sociale și culturale a individului.

Familia are un rol fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Lucrarea de educare trebuie să înceapă în cămin, când pruncul este încă în brațele mamei pentru că atunci mintea lui este cel mai ușor impresionabilă. Copiii înțeleg ceea ce le este spus simplu și clar. Avându-i pe părinți drept instructori, copilul va învăța lecțiile despre ascultare, respect, politețe și autocontrol. În acest cadru copilul trebuie să își dezvolte spiritul de observație și de inițiativă, memoria și gândirea. Este o lucrare care necesită efort, perseverență și multă răbdare. Mai târziu, rezultatele școlare ale copilului vor fi în funcție de modul în care părinții s-au implicat/ se implică în procesul de învățare, asigurându-i acestuia cele necesare studiului. Prin atitudinea și contribuția lor părinții pot favoriza sau dimpotrivă pot frâna ulterior acțiunea educativă a școlii.

Cel de-al doilea mediu socio-cultural, școala, are nu doar menirea de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Educația completă și echilibrată are în vedere atât instruirea intelectuală cât și dezvoltarea fizică și socială a individului. Activitatea educativă realizată în școală nu poate fi separată, izolată de celelalte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația și instruirea ating un prag înalt de dezvoltare în cadrul școlii prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative realizate, în mare parte, de către cadre didactice specializate. Ca formă de organizare, aceste activități sunt diverse de la lecții, lucrări practice, până la activități extracurriculare. Conținuturile care se transmit sunt atent selectate după criteriile psihopedagogice, iar metodele de predare-învățare-evaluare tradiționale sunt îmbinate cu cele alternative în vederea atingerii funcțiilor pe care le au: cognitivă, formativ-educativă, instrumentală, motivațională și normativă.

Între familie și școală trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea și lărgirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala sprijinindu-se neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții. Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie reprezintă înscrierea copilului în sistemul organizat de învățământ.

Fiecare copil are nevoie un adult interesat de progresul său școlar, de aceea școala trebuie să răspundă nevoilor părinților oferindu-le acestora sprijinul necesar pentru a se putea implica în procesul de învățare al copiilor. Școala trebuie să solicite părinților să se implice permanent - nu doar atunci când sunt probleme, să le ofere acestora dreptul de a lua decizii și hotărâri referitoare la școlarizarea copiilor.

În concluzie educarea și formarea copilului este o lucrare foarte importantă. Obiectivul pe care trebuie să-l aibă în vedere atât familia cât și școala este dezvoltarea corectă a caracterului, astfel încât fiecare copil să fie bine pregătit pentru a-și îndeplini în mod corespunzător datoriile vieții și să facă față provocărilor ei.

Bibliografie

- Stoica, Marin, ”Pedagogie și psihologie”, Ed. Gheorghe Lazăr, 2002
- White, E. G., Îndrumarea copilului, ed. Viață și sănătate, 2012
- <https://alinapasaniuc.wordpress.com/2017/01/12/rolul-scolii-in-educatia-copilului/>

PARTENERIATUL FAMILIE- ȘCOALĂ IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR DROB CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. EMANUIEL RIGLER”,
ȘTEFAN CEL MARE, NEAMȚ**

Orice studiu care are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale: școala, prin pregătire temeinic organizată după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, iar familia prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul învață reguli primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Reușita copilului implică atenție și timp, mai ales din partea familiei. De ce timp și atenție? Pentru că un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea formarea lui emoțională, socială depinde atenția cu care i se vorbește în familie și de dragostea care i se arată. Potențialul educativ de care dispun familiile, în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când cele două instituții conlucrează activ, mobilizând și copiii, subiecții activi ai procesului de educație. Între cele două instituții se crează o legătură biunivocă. Școala este percepută ca acea instituție, plătită din banii contribuabililor, care trebuie să asigure o pregătire adecvată a elevilor, să ofere servicii în concordanță cu cerințelor societății. La rândul ei, familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare.

Odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională. Printre diferitele moduri în care putem implica părinții se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sedințele cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Implicarea înseamnă de asemenea ca ei să joace un rol activ în educația copilului lor acasă. În alte cuvinte, pot avea un impact pozitiv prin: a încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate, a se asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive, a încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare, a lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările, a cere informații pentru ei sau pentru educația copilului pentru a-și permite să îl susțină, a vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui. Prin această punte de comunicare, permanentă, între familie și școală, se asigură dobândirea de către școală a rolului major în educația copilului.

Educatorii cunosc, astfel, mediul de viață din care provine elevul, relațiile existente în cadrul familiei, posibilitatea continuării studiilor și pot lua decizii asupra modului cum poate fi ajutat acel copil să învețe.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile “creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil. “Începeți dar prin a vă cunoaște copiii” (Jean Jacques Rousseau) se află și astăzi la temelia educației.

DESPRE EDUCAȚIE

ÎNV. DUCA FLORENTINA

Fiecare părinte își dorește ca copilul său să aibă un comportament frumos în orice împrejurare: acasă, la școală, în grupul de prieteni sau în locurile publice.

Termenul educație, în sensul său larg, înseamnă mai mult decât transmiterea unor informații sau cunoștințe. Educația presupune transmiterea unor valori și principii etice și morale, formarea unui caracter.

Educarea unui copil începe de la vârste foarte fragede, înainte ca acesta să poată vorbi. Primul mod de a educa este prin exemplu, iar copilul își însușește educația prin imitare. De aceea este foarte important ca părinții să fie atenți la cuvintele și gesturile lor, la atitudinile lor, deoarece în educația unui copil faptele părinților au putere mai mare decât vorbele sau sfaturile pe care aceștia le dau copiilor în scopul educării lor.

Mai târziu, mediul educării copilului se mută în familia lărgită, și în jurul vârstei de trei ani, apare un nou mediu educațional: grădinița. Nu degeaba titlul cadrului didactic de la grădiniță e acela de educatoare. Rolul major al acesteia e să continue și să completeze educația copilului, educație care presupune, așa cum am mai spus, nu doar cunoștințe, învățatură, ci și principii și valori morale. Acest rol al educației în școală este apoi preluat de următoarele cadre didactice: învățătoarea și profesorul, fiecare adaptând mesajul la nivelul de vârstă al elevului.

Menirea părinților și a cadrelor didactice este să formeze, să educe oameni pentru societate. Așa cum sunt oamenii educați, așa va arăta societatea. De-a lungul istoriei s-a constatat că întotdeauna moralitatea a dus la realizarea unei societăți frumoase, că o societate educată este o societate în care domnește pacea, armonia și progresul. Cunoștințele și inteligența fără educație nu sunt complete, nu sunt suficiente, mai rău pot fi chiar nocive. „A educa un om doar din punct de vedere intelectual, nu și moral, înseamnă a educa o amenințare pentru societate.” (Theodore Roosevelt)

Există educație formală, intenționată, planificată de cadrul didactic care la nivel preșcolar e inserată în morala unei povești sau a unei poezii, sau sub alte forme și există educație informală care se realizează automat între colegii de grădiniță când ei se învață unii pe alții sau învață unii de la alții.

Așadar, „educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea, după cum afirma Nelson Mandela într-un mesaj inspirațional.

EDUCATIA IN FAMILIE

**DUCA MADALINA
G. P. N., NR. 2 MANGALIA**

Menirea educației este aceea “de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Care este rolul familiei în formarea educației?

Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criteriile de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă. De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare: nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr. Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta

adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana

REFLETS DE LA CHANSON FRANÇAISE DANS LES MANUELS ROUMAINS DE FLE

PROF. DUICAN MIHAELA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂDULARI, JUD. VĂLCEA

Le présent article soumet à l'analyse la présence de la chanson dans les manuels de lycée de la maison Corint en tant que support didactique de la classe de français. Si on feuillette ces manuels, on constate que la chanson est peu présente dans le contenu des leçons.

Les activités ayant comme point de départ le texte d'une chanson ou les interviews avec des représentants de la musique française ou francophone sont placées le plus souvent à la fin de l'unité («Passerelle» ou «En savoir plus»), faisant donc plutôt figure de «lecture supplémentaire».

Cette analyse ne va pas prendre en compte le contenu linguistique de l'enseignement, mais les activités proposées à partir des chansons françaises ou francophones ainsi que les références au domaine de la chanson ou de la musique en général. Par références au domaine de la chanson, on comprend: textes sur la musique, photos des chanteurs/ chanteuses accompagnées d'une brève information sur l'activité de l'artiste, paroles des chansons accompagnées ou non d'activités pour la classe, interviews avec des artistes.

L'analyse des manuels de français permet d'affirmer que la présence de la chanson à l'intérieur des unités est plutôt déficitaire. On constate que le manuel Nasta, Sima, Știube pour la IX-e classe, L1, est le seul qui contient tous les segments envisagés. Unique aussi reste le manuel Nasta pour la XII-e classe, L1, qui n'offre aucune référence au domaine de la chanson. Des photos des chanteurs/ chanteuses sont présentes dans tous les manuels soumis à l'analyse, exceptant bien sûr le manuel Nasta pour la XII-e classe, L1. Les textes sur la musique, les textes des chansons accompagnés ou non d'activités semblent être distribués de manière égale dans le contenu des manuels. Restent déficitaires les interviews avec des stars de musique française.

Les références à la chanson sont présentes surtout dans les manuels du cycle inférieur du lycée (IX-e et X-e classe), ce qui dévoile le désir des auteurs d'attirer les élèves, de rendre plus agréable l'apprentissage du français.

L'analyse des références à la chanson dévoile l'insuffisance des manuels roumains de FLE où les chansons populaires ou « littéraires », chansons signées ou anonymes, font figure de parents pauvres. Les chansons ne sont pas utilisées comme support des activités à effectuer en classe, on trouve assez rarement des exercices de lexique, des exercices de grammaires, des analyses du thème de la chanson.

Si on veut introduire la chanson en classe de langue, cela revient aux enseignants, doués de talent, de redoubler leurs efforts pour couvrir ce manque majeur des manuels de français langue étrangère, ce sont eux qui doivent découvrir et apporter en classe ce matériel.

Il reste à espérer que, dans les années à venir, le contenu des manuels change aussi et que la chanson française et francophone trouve une place privilégiée à l'intérieur des unités à étudier en classe de langue. On espère qu'elle sera présente non seulement comme illustration d'un thème (par exemple, l'évolution des goûts des jeunes en matière de musique), mais également comme point de départ des activités langagières, des activités de création ou comme support d'un débat le plus sérieux possible.

Bibliographie:

Calvet, Louis-Jean, Musiques actuelles, quatrième génération, in *Le français dans le monde*, n°. 318, 2001.

Dumont, Pierre, en coll. avec Dumond, Renaud, *Le français par la chanson*, Ed. L'Harmattan, Paris, 1998.

Boiron, Michel, „Chanson en classe, mode d'emploi (Méthodologie)”, in *Le français dans le monde*, n°. 318, 2001.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA TIMPURIE A COPILULUI

EDUCATOARE DULGHERIU MARIA GPP „PINOCCHIO„- STRUCTURĂ GPP „LICURICI”, FĂLTICENI

Calitatea educației, a îngrijirii și protecției copilului de la naștere până la 6/7 ani depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, consilier școlar sau asistent medical- toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui.

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Ea este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie. Mediul în care copilul se naște, trăiește, primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață îl oferă **familia**. Ea are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului..

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea condiției de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută la cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. În privința aceasta ne ajută familia- care este o sursă principală de informații pentru educatoare, privind la: relațiile interpersonale dintre membrii săi, așteptările privind educația copilului, stilul educațional al părinților și metodele educative pe care aceștia le folosesc, valorile promovate, climatul educațional din familie, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește în familie.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți va fi mai strânsă, cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Rolul educatoarei este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță și sprijinul în desfășurarea cât mai eficientă a acestora.

Comunicarea cu familia presupune:

- alocarea unui timp suficient, crearea de ocazii și încurajarea familiilor să discute cu educatoarele despre ideile, bucuriile, scopurile și grijile lor;
- stabilirea unor locuri special amenajate pentru a purta discuții între patru ochi și tratarea informației primite ca fiind confidențială;
- asigurarea părinților de către educatoare că informațiile cu adevărat personale pe care ei ni le împărtășesc vor fi strict confidențiale.

În funcție de scopul urmărit în cadrul parteneriatului cu familia, comunicarea grădiniță-familie, pot exista mai multe forme de comunicare:

-**formale**: este un mod mai oficial, uneori în scris, adresat în general tuturor părinților;

-**informale**: este un mod de comunicare mai familiar, mai apropiat, care urmărește obiective specifice ce privesc dezvoltarea copilului, probleme specifice pe care acesta le întâmpină.

Strategii de comunicare formală:

- **Activități organizate în cadrul Centrului de Resurse pentru Părinți (CRP).**

Programul activităților planificate este bine să fie stabilit împreună cu comitetul de părinți, care dacă este foarte activ poate prelua o parte din sarcinile CRP și părinții pot amenaja și organiza spațiul și activitățile lui.

În cadrul CRP se pot organiza și susține:

a) Activități de informare:

- Prezentarea de cărți și broșuri informative: "Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor", "Cât și cum privesc copiii la TV", "Cum le arătăm copiilor noștri dragostea", "Masa în familie", "Minciuna la copii" etc

b) Activități de educație parentală:

- **Întâlnirile tematice cu părinții** se organizează pentru toți părinții. Cu acest prilej se realizează propaganda pedagogică în rândul acestora, se prezintă referate, se fac expuneri, dezbateri pe diverse teme pedagogice de interes general, prilej cu care se pot invita specialiști din domeniul educației.

Ca teme de dezbateri pot fi: "Criza de împotrăvire", "Pedepsele. Bătaia", "Singur în cameră", "Reguli de politețe", "Oboseala copilului în grădiniță", "Frica de întuneric", "Să știi să-i spunei NU", "Igiena: semnificațiile ei".

-Programele de educație parentală

Aceste cursuri s-au născut din ideea că educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie și că în societatea românească este deosebit de necesară o asemenea intervenție. Putem sugera părinților să reflecteze asupra următoarelor subiecte: "Acordarea atenției", "Aprecieră", "A spune NU și a interzice", "Ignorarea", "Separarea", "Pedepsirea", "Imaginea de sine", "Autonomie versus dependență".

-Biblioteci cu secție de împrumut

O rezervă specială de cărți și jucării poate fi disponibilă pentru părinți, pentru ca aceștia să le poată folosi acasă pentru o perioadă de timp. Membrii familiei pot organiza și menține mici biblioteci cu secție de împrumut.

-Activități de consiliere

Se identifică tot mai presant nevoia sprijinirii familiei în educație, dar și găsirea unor căi noi de comunicare și colaborare între părinți și grădiniță. Consilierea familiei presupune și acțiuni de informare, deci de transmitere și primire a unor cunoștințe, idei și teze importante pentru asigurarea succesului în comunicarea intrafamilială și în rezolvarea situațiilor conflictuale, implicând în egală măsură toți membrii triadei (mamă, tată, copil).

-Activități de voluntariat al părinților

- **Activități cu sponsori**, acele firme și întreprinderi care pot sprijini cu resurse materiale programul educativ.

• **Întâlniri cu comitetul de părinți.** Rolul acestuia este de a-i mobiliza pe toți părinții în vederea participării lor la diferite acțiuni inițiate de educatoare.

• **Analiza caietelor sau mapelor cu produsele activității copiilor.**

• **Rapoartele periodice** pot prezenta unele rezultate obținute în cadrul diverselor proiecte sau concursuri: Voinicelul, Penelul fermecat, Piticot, Colorăm și învățăm etc.

• **Corespondența scrisă cu părinții:**

- **Scrisorile** reprezintă o altă modalitate de comunicare cu familia. Se pot trimite scrisori ori de câte ori este nevoie, asigurându-le că toate familiile sunt informate substanțial.

• **Notițe și observații** trimise la domiciliu de educatoare cu detalii despre activitățile preferate de copil.

• **Carnetele de dialog** circulă între casă și grădiniță și sunt foarte utile. Este o modalitate de a dialoga cu educatoarea, mai ales dacă familiile nu au alte posibilități de a dialoga cu educatoarea.

• **Scurte mesaje scrise** către părinți, prin copil, care să descrie o realizare a copilului, o nouă deprindere sau un nou comportament.

• **Afișierul pentru anunțuri** reprezintă o altă modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală.

• **Alegerea unei „zi a părinților”**, când aceștia sunt pentru câteva ore copii, se duc în centrele de activități și aleg împreună cu copiii activitățile unde vor lucra în ziua respectivă.

• **Convorbirile cu părinții desfășurate la ora venirii și cea a plecării de la grădiniță.**

Parteneriatele cu familia cooptează părinții ca parteneri în procesul educativ, îi informează despre valorile promovate în aceste instituții specializate în educația celor mici, formându-i ca beneficiari direcți ai achizițiilor de ordin educațional ale propriilor copii.

În crearea parteneriatului între grădiniță și familie este bine să ne amintim că în viața copilului și a familiei lui orice angajat al instituției este important: portarul poate fi ca vecinul care-i salută cu un zâmbet în fiecare dimineață, bucătăreasa, bunica ce pregătește cele mai grozave mâncăruri, îngrijitoarea, ca sora mai mare care-i ajută pe cei mici să-și îmbrace pijamaua, iar educatoarea poate fi persoana care le este întotdeauna un sprijin. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul în care-și îndeplinește atribuțiile și prin modul în care colaborează cu familia, influențează dezvoltarea copilului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., 1977, "Educația părinților, Strategii și programe", EDP, București;
2. Ionescu, M., Ciucureanu, M., Preda, V., 2004, "Centrul de resurse pentru părinți din învățământul preșcolar", Editura Mark Link, București;
3. Vrășmaș, E., 2002, "Consilierea și educația părinților", Editura Aramis, București;
4. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, P. R. E. T., 2008, "Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar", București.

OPTIMIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE

PROF. DUMA MIRELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EFTIMIE MURGU” LUGOJ, TIMIȘ

După John Dewey,,*Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă*”.

Școala trebuie să se implice mai mult în educația copiilor și a părinților. Copiii trebuie să fie atrași în activități educative axate pe noile educații: educație pentru securitate personală-educație pentru sănătate, educație rutieră, protecție civilă, protecția consumatorului, educație pentru o societate democratică, toleranță, drepturile copilului, educație pentru mediu, valori culturale și munca de calitate. Părinții trebuie să păstreze o strânsă legătură cu școala. Aspectele de violență verbală și fizică trebuie tratate cu exigență atât de școală, cât și de familie.

În noianul de încercări prin care trec tinerii de astăzi, cadrele didactice au responsabilitatea să-i facă pe aceștia să aleagă drumul bun, drept, care să-l conducă la realizarea profesională și spirituală.

Dacă la eforturile școlii se adaugă și cele ale comunității, ale bisericii, șansele regenerării morale cresc.

Familia, școala, mijloacele de informare în masă trebuie să-și schimbe strategiile și să intervină punctual, cu pași concreți asupra politicii de educare a copiilor pornind de la nevoile lui esențiale: *nevoia de iubire, de ocrotire, de păstrare a inocenței*.

Educația în familie, primii ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște acest lucru sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Odată cu intrarea copilului în școală, responsabilitatea părinților se amplifică, proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative.

Părinții care consideră că odată intrat în școală, copilul „merge”, comit o mare greșală. Anumite caracteristici ale procesului educațional determină prezența părinților alături de profesori. Colaborarea părinților cu dascălii în procesul formării copilului, în toate planurile personalității sale, presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

La prima ședință cu părinții trebuie să-i conștientizăm că educarea copiilor în familie nu mai poate fi lăsată doar pe seama tradițiilor și a modelelor cu care am fost crescuți, modele, care de multe ori, nu mai corespund cu nevoile tinerei generații. Le propunem să reflecteze o perioadă de timp la un set de întrebări, cum ar fi:

- Cine ne învață să fim părinți?
- Este de ajuns ce am văzut în propria familie?
- Cum aflăm ce-și doresc copiii noștri?
- De ce este necesar să-i înțelegem?
- Ce doriți să facă în viață copilul dumneavoastră?
- El ce-și dorește să facă?
- Ce credeți că trebuie să știu eu despre copilul dumneavoastră?... .

De asemenea, este necesar ca profesorul să facă o cercetare psihopedagogică concretă asupra ajutorului ce-l dau părinții copiilor în ceea ce privește realizarea sarcinilor școlare.

Întrebările îi determină pe părinți să-și pună multe semne de întrebare, iar nouă, educatorilor, ne ușurează mult munca de convingere că au nevoie de participare la programe de educare a părinților privind creșterea copilului. Având în vedere cât de delicată este munca cu părinții, programele trebuie coordonate de profesioniști, care cunosc foarte bine argumentele științelor socio-umane.

Colaborarea dintre școală-familie-comunitate se poate realiza sub mai multe forme: lectoratele cu părinții pe anumite teme, program de consiliere, implicarea părinților în activitățile extrașcolare, proiecte și programe, amenajarea unor vitrine cu cărți și broșuri care tratează educația în școală și familie, corespondențe etc.

În cadrul Proiectului Național „Școala Siguranței Tedi”, Proiectului educațional „Învățăm să dăruim”-C. Ș. E. I., „Al. Roșca”Lugoj, Proiectul Național „Milioane de capace”, Programul „Școala Altfel”, Proiectul Educațional Național- Cei 7 ani de acasă!-, „Din suflet, pentru mama!”, părinții au fost adevărate modele pentru copii și s-au implicat activ la reușita și succesul activităților desfășurate împreună.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

AUTOR: DUMBRAVĂ ANDREEA-LAURA

**ȘCOALA: CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ,
BRĂDET, SĂCELE, BRAȘOV, JUDEȚUL BRAȘOV**

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, etc. Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură-oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă parintii și cadrele didactice.

Scoala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activ la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este Familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul în demersul studiului individual. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredintate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii niciun exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lui. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai

sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. Prezint câteva dintre ele:

- Neîncrederea în copil. Exista părinți care își consideră copiii mai copii decât sunt în realitate și aleg viitoarea școală și viitoarea profesie în locul lor, chiar fără a-i consulta. Copiii au însă și ei capacitatea să aleagă.

- Copii tratați ca proprietate personală de care părinții dispun după bunul lor plac. Personalitatea, sentimentele, aspirațiile și dorințele copiilor nu contează în fața părinților.

- La polul opus se află o altă categorie de părinți, a neutrilor. Acestia se complac în situația de neamestec în treburile copiilor și își motivează atitudinea cam așa: „este destul de mare ca să poată judeca ce face” sau: „are și mai multă școală decât mine așa că ce să-l mai învăț eu? ” „

- Categoria părinților care aleg pentru copiii lor profesia pe care viața i-a împiedicat pe ei să o practice.

- Părinții orgolioși care fac din alegerea profesiei pentru copilul lor o problema de ambiție: „vreau să-i arat lui X că și fiul meu face o facultate”. Acești părinți nu se întreabă dacă fiul/fiica lor vrea să facă o facultate, dacă are aptitudini pentru profesia aleasă de ei sau nu.

Toate situațiile expuse mai sus trebuie evitate. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părintii.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ, ponderea se schimbă, rolul mai mare avându-l școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate, decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

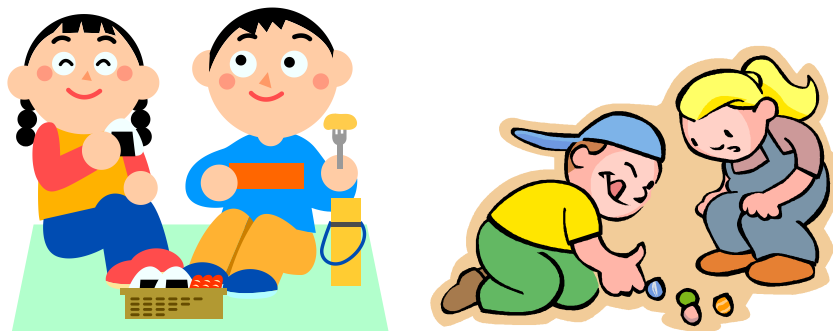
Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ADAPTAREA COPILULUI LA ACTIVITATEA DIN GRĂDINIȚĂ

G. P. P. NR. 1 TINCA, BIHOR
EDUCATOARE: PROF. DUME FLORENTINA

Preșcolăritatea aduce schimbări importante în viața copilului, atât în planul dezvoltării somatice, cât și a celei psihice, dar și în ceea ce privește planul relațional. Marea majoritate a copiilor sunt cuprinși în învățământul preșcolar, cadrul grădiniței depășind orizontul restrâns al familiei și punând în fața copiilor cerințe noi, mult deosebite de cele din familie și mai ales de cele din etapa anterioară. Aceste diferențe de solicitări antrenează după ele surescitarea tuturor posibilităților de adaptare a copilului, dar și diversificarea conduitelor sale.

Lărgirea cadrului relațional, constituie una dintre premisele dezvoltării psihice a copilului în toate planurile. Copilul devine mai deschis la însușirea unor reguli și norme comportamentale; achiziționarea unor deprinderi alimentare, igienice, de îmbrăcare sporește gradul de autonomie a copilului.

Copilul, la vârsta preșcolară este foarte puțin deosebit de antepreșcolar. El are dificultăți de adaptare la mediul grădiniței deoarece este dependent de mamă, dar și datorită faptului că nu înțelege prea bine ce i se spune și nu știe să se exprime destul de clar. Intrarea în grădiniță este un eveniment social important. Procesul adaptării la noua situație nu este foarte ușor. În funcție de mediul socio-cultural sau familial din care provin, nu toți copiii se adaptează la fel de repede, pentru a beneficia de același mod de predare. Unora le este greu să se integreze la grădiniță. Un refuz care durează câteva zile, la început, este normal, mai ales la un copil care n-a părăsit niciodată căminul familial, dar plânsetele prelungite, ori cele care revin repetat, cer să fie înțelese în mod specific. Cele mai frecvente, sau cele mai evidente sunt furia și plânsetele. În fiecare dimineață, același ritual reîncepe, copilul se agață de mama sau de tatăl său, refuzând să-i lase să plece. Alți copii își vor manifesta refuzul prin suferințe fizice nejustificate, ori prin boli ușoare, repetate. La grădiniță unii copii își manifestă neliniștea printr-o atitudine agresivă, care îi face să fie repede înlăturați de ceilalți copii. Alții dimpotrivă, vor rămâne abătuți, indiferenți și inactivi. Cauzele acestor refuzuri de durată sunt extrem de variate: un copil supraprotejat de mama lui, care încă nu este autonom și de aceea este convins că nu se poate descurca fără ea; certurile din familie, iar de aici teama de ceea ce s-ar putea întâmpla în lipsa lui; gelozia față de un frate mai mic, pentru că mama se ocupă în mod special de el, iar exemplele ar putea continua. Pentru un copil neliniștit, a fi adus la grădiniță înseamnă excludere și lipsa de dragoste din partea părinților.

Important este însă rolul familiei care trebuie să-l pregătească pe copil pentru acest moment. Aceasta înseamnă a-l obișnui pe copil cu gândul că pentru părinți el este foarte important, ca și pentru bunici sau alte persoane din familie. De asemenea, trebuie obișnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine atunci când e lăsat singur ori când se joacă în parc alături de alți copii. El trebuie să știe clar de ce este necesar să meargă la grădiniță: pentru a cunoaște alte jocuri, pentru a vedea cum sunt alți copii, pentru că acolo este o lume a lor, creată pe măsura lor și pentru că acolo sunt doamnele educatoare care știu o mulțime de lucruri și care îi vor învăța și pe ei tot ceea ce este necesar să știe un copil de vârsta lor. Acesta este un prim examen al său. Acum vor vedea cum au știut să-și îndeplinească rolul, cum și-au ajutat copilul, pentru că în acest moment copilul este ceea ce părinții au făcut din el. De aici încolo va interveni rolul grădiniței.

Preșcolarul mic, la intrarea în grădiniță, are de înfruntat dificultatea integrării într-un colectiv mare, diferit de cel familial, trebuie să învețe să acționeze alături de parteneri de aceeași vârstă și să țină seama de indicațiile educatoarei. Ei nu manifestă dorința de a se juca cu alți copii ori nu și-o exteriorizează din cauza timidității. Sub îndrumarea educatoarei, ei învață să se joace tot mai mult cu ceilalți. Se obișnuiește

cu viața de colectivitate, deși la început se teme puțin de ceilalți copii. „Ceilalți” reprezintă pentru el o amenințare, ca pe cineva care îl poate deranja, îi poate lua jucăriile sau răsturna construcțiile. Copilul trebuie să găsească la grădiniță un climat de siguranță ca să se poată simți bine. Dificultățile începutului sunt absolut normale. Ele nu trebuie nici negate, nici minimalizate.

În principal, obiectivele socializării copiilor în grădiniță urmăresc familiarizarea copilului cu joaca și lucrul în echipă și vizează interiorizarea unor valori morale și a unor comportamente specifice altor grupuri sociale decât familia. Este important ca în cadrul grupului de preșcolari să se creeze un climat psihoafectiv benefic pentru valorificarea potențialului fiecărui copil în parte, iar acest lucru trebuie realizat încă de la intrarea copilului în învățământul preșcolar.

Nou veniți în grădiniță, copiii au nevoie de ajutor pentru a căpăta încredere și respect de sine în relațiile cu ceilalți, mai ales în prima etapă a integrării. Este important ca preșcolarii să fie încurajați să-ți asume roluri în activitate. Dacă în perioada inițială acesta nu depășește ideea de partener momentan de joacă, pe măsură ce copilul se adaptează la viața de grup este dorit ca prieten de ceilalți. A împărți jucării este primul pas în dezvoltarea unor relații sociale pozitive. Dacă la început activitatea ludică este la început solitară, pe parcurs copiii încep să comunice și să se asocieze, realizând veritabile raporturi sociale. Autonomia și adaptarea socială sunt complementare. Autonomia semnifică conformarea la mediul social. Interpretate în corelație, rezultă că integrarea trece prin adaptarea la realitate, adaptare ce nu se poate realiza în afara unei autonomii pe care copilul o câștigă pe parcursul învățării rolurilor care îi marchează la fiecare vârstă atât inițiativa cât și limitele.

La grădiniță copilul trebuie să învețe să colaboreze cu cei din jur, atât cu adulții, cât și cu cei de-o seamă cu ei, trebuie să învețe să coopereze, să dobândească o relativă autonomie și să se raporteze la ceilalți. Prin varietatea și natura activităților propuse copilului, instituția preșcolară contribuie la adaptarea și socializarea lui. Ea impune un orar diversificat și complex, ceea ce constituie noi solicitări de adaptare. Rigorile impuse, afecțiunea mult mai reținută decât în familie și o mare solicitare de a controla personal propria igienă, modul de a mânca, de a se spăla pe mâini, etc., toate solicită eforturi de adaptare. Adaptarea la mediul grădiniței oferă însă un potențial foarte mare de socializare a copilului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA-NORME DE COMPORTAMENT IN FAMILIE

G. P. P. NR. 25 ORADEA
PROF. DUMEA ANCUȚA SANDA

Cei șapte ani de acasă sunt cărămizile de temelie în formarea adultului de mâine. Astfel, în familie copilul își formează primele deprinderi atât de necesare în viața de zi cu zi, și anume:

- deprinderi igienico-sanitare (de autoservire);
- deprinderi de comportare civilizată și de politețe;
- deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim mereu de *cei șapte ani de acasă* ai copilului deoarece primii ani de viață sunt petrecuți în sânul familiei, iar aceasta are o influență foarte mare asupra lui. Nu este simplu să formezi aceste deprinderi, este nevoie de multă răbdare, echilibru în severitate, toleranță și timp.

Regulile din familie se învață fără constrângeri, prin comunicare și îndrumare. Copilul nu va învăța o regulă de prima dată, ci prin mult exercițiu, prin crearea unor situații-problemă, prin participarea la cât mai multe experiențe de viață a căror rezolvare se va baza pe regulile care doresc să fie învățate. Progresele copilului vor fi lente, dar odată ce vor fi învățate, ele vor fi înrădăcinate în caracterul copilului pe termen lung.

Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor reprezintă comportamentul copiilor în public. *Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuțelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama... (P. Osterrieth)*

În formarea deprinderilor sunt mai multe etape de care părinții trebuie să țină cont.

Prima etapă este cea a familiarizării copilului cu obiectele necesare și denumirea lor (săpun, prosop, periuță de dinți...).

În cea de-a doua etapă, se explică și se demonstrează operațiile în ordinea firească, părintele demonstrează și explică, iar copilul imită (spălatul mâinilor, spălatul dinților..).

Cea de-a treia etapă constă în formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Părintele îi cere copilului să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea acestuia. La început ritmul de execuție este lent, din cauză că încă mișcărilor nu s-au automatizat.

Deprinderile *se automatizează* în cea de-a patra etapă, în jurul vârstei de 5-6 ani. Atunci când mișcărilor sunt executate fără un consum mare de energie și timp, putem spune că deprinderea este formată.

În ultima etapă, *cea de-a cincea*, putem vorbi de *perfecționarea deprinderii*. Este de fapt faza de automatizare a acțiunii/deprinderii.

Fiecare părinte trebuie să cunoască foarte bine care sunt etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. Prin permanentă încurajare, copiii își dezvoltă motivația și își cultivă încrederea în forțele proprii.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, iar familia este cea care are un rol primordial în formarea adultului de mâine.

Bibliografie:

- ✓ Mariana, Dumitrescu ; Cristina-Maria, Barbacariu ; Maria, Barbacariu ; Nela, Bărbulescu, *Consiliere parentală în grădiniță - 40 de sugestii de teme posibile*, Editura Diana, București, 2015
- ✓ Osterrieth, Paul, *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973
- ✓ <http://www.mami.ro>
- ✓ <http://www.parinti.com>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ

DUMITRACHE MARIANA

Școala constituie un mediu conștient structurat pe anumite principii, direcționate a aduce modificări în ceea ce privește educația elevilor, o instituție al cărei scop major este informația și poate, dar nu în primul rând, educația intelectuală.

Elevul nu este și nu trebuie să fie obiect al educației, ci subiect al ei. Educație și instrucție fără acceptul copilului/elevului, nu există. Imaginea copilului-recipient în care meșterul profesor toarnă învățatură până când acesta dă pe dinafară, nu trebuie să mai funcționeze; spunem „nu trebuie”, întrucât, din păcate, la noi se mai practică încă sistemul îndopării.

Așadar, este de preferat să punem în centru învățării elevul, să-i dezvoltăm competențele cheie de învățare, să-l determinăm să devină autodidact, să știe cum să învețe.

Referitor la dinamica dezvoltării școlarului, trebuie să amintim rolul familiei și al instituției școlare în educația lui și contribuția acestora la progresele sale intelectuale, emoționale și sociale.

Este deosebit de important de subliniat aportul părinților, care pot să asigure, în ciuda dificultăților inerente de timp și spațiu, o creștere emoțională și intelectuală echilibrată a copiilor.

Instituțiile școlare trebuie să joace un rol activ în colaborarea cu părinții și dezvoltarea capacității educative a acestora,

Strâns legat de nevoia copilului de a se descărca de probleme și de surplusul lui de fantezie, este interesul lui profund pentru basme și povești. Numeroase elemente din basmele populare și povești coincid cu lumea interioară a copilului, care se identifică imediat cu întâmplările acestora. Se poate observa cu ușurință din reacțiile copilului la basme, manifestate în joc și în relațiile cu părinții nevoia lui de a experimenta o multitudine de sentimente, nu numai de dragoste și fericire, ci și de teamă, groază, mânie și agresivitate. Numai prin intermediul experienței, copilul va ajunge să-și stăpânească emoțiile și să-și dea seama de măsura în care ele sunt provocate de lucruri ce nu se vor întâmpla niciodată în realitate. În felul acesta, basmul, utilizat cu competență și grijă, poate deveni un mijloc de facilitare a adaptării copilului la realitate, ajutându-l să facă distincția dintre fantezie și adevăr. Copiii pot ajunge la concluzii pozitive în urma lecturii acestor povestiri, efectuată de către învățătoare sau de către părinți, ele servind drept bază pentru discuții ulterioare și ale căror învățăminte pot fi aplicate direct în viață. Povestirile de acest timp contribuie la întărirea educației morale și la desprinderea copilului de o manieră magică de gândire, caracteristică vârstei lui, îndreptându-l spre o gândire rațională, cauzală. Părinții, ca și învățătorii, constituie modele demne de urmat pentru școlarii de vârstă mică, prin simplul gest de a le citi, cu regularitate copiilor seara, la culcare, povești, basme.. . Așa reușesc să le stârnească curiozitatea de a învăța scrisul și cititul, copiii însușindu-și mai apoi în viața de școlar aceste comportamente.

Colaborarea dintre învățătoare și părinți trebuie să se bazeze pe respectul reciproc, în calitatea pe care o dețin și pe înțelegerea clară a faptului că toți actorii care se află pe această scenă care reprezintă școala, contribuie în egală măsură la educația copiilor. Prin urmare, este necesar ca, între școală și părinți să se instaureze relații de cooperare strânsă și nu simple sfaturi didactice. Atunci când părinții colaborează cu personalul școlii în cadrul activităților extrașcolare și participă la sprijinirea morală și materială a instituției școlare, discuțiile constructive pot lua naștere spontan și pot fi îndrumate către soluții prețioase atât pentru părinți cât și pentru copii.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR DANIELA DUMITRAȘCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IONEL TEODOREANU" IAȘI

Din perspectiva ritmului accelerat de evoluție a lumii contemporane și al acumulării progresive de informații din domenii diverse, apare ca necesară studierea tuturor factorilor care facilitează adaptarea și integrarea copilului în viața școlară și, ulterior, a tânărului în mediul social.

Concomitent cu modernizarea conținutului actului educațional, o preocupare constantă s-a manifestat în ceea ce privește formele psiho-intelectuale și abilitățile fiecărui individ.

Familia și mediul social oferă o multitudine de informații neprelucrate și de o manieră spontană, rolul școlii este acela de a stabili cadrul organizat de formare și instruire în vederea structurării și completării personalității copilului. Este binecunoscut faptul că sunt și alți factori care își pun amprenta asupra personalității individului: contextul cultural, mediul interpersonal și fizic, calități personale, schimbări bruște în viața personală (anturaj, divorțul părinților, insatisfacție afectivă) care conduc spre lipsa motivației pentru educație, eșec, inadaptare.

Școala, prin obiective bine stabilite, centrate pe interesele bio-psiho-socio-culturale ale copilului va organiza și derula un scenariu didactic care va viza adaptarea mesajului la nivelul capacităților de înțelegere al receptorilor. Școala va deveni un "actor" activ în vederea formării și modelării personalității elevilor. Perspectiva acesteia este de a dezvolta fiecărui individ capacitățile de cunoaștere, autocunoaștere, dezvoltarea gândirii autonome, stimularea potențialului creativ, cunoașterea lumii înconjurătoare.

Pentru ca acest deziderat să se realizeze, iar integrarea copiilor de vârstă școlară să fie posibilă, este necesar să se stabilească concret modalitățile de adaptare a conținuturilor și organizării învățării la particularitățile intelectuale și de vârstă ale copiilor. Acest tip de acțiune trebuie să aibă în atenție mai multe aspecte:

- activitățile vor stimula și satisface posibilitățile, dorințele elevilor;
- se vor crea situații similare cu scopul de a se înțelege mai bine pe sine și pe semenii;
- se propun probleme care să prezinte situații reale de viață, comportamentul elevilor în condiții reale;

- accentul să fie pe autonomia persoanei, pe capacitățile sale creative;
- principiile care stau la baza tuturor acțiunilor să fie responsabilitatea și gradul de angajare.

Cadrului didactic îi revine sarcina de a educa, îndruma, asculta. Acest lucru se va putea atinge prin elaborarea de strategii și proiecte care să implice copii și familiile acestora ca parteneri în educație.

Un alt obiectiv este ca relația familie-școală să se bazeze pe încredere, respect, sprijin, receptivitate, dialog, existența normelor/regulilor de conduită. Prin colaborare și cooperare setul de valori transmis din familie și continuat în școală, va conferi stabilitate și coerență construind o conduită favorabilă, un stil de viață sănătos mintal, emoțional, socio-moral și fizic. Șansele de reușită sunt susținute de parteneriatul familie-școală-comunitate.

Parteneriatul dintre școală și familie constă în obținerea succesului școlar, obiectiv propus pentru o perioadă mai mare de timp. Fiecare partener are rolul său: familia trebuie să asigure un climat favorabil, calm, afectiv oferind în același timp copilului informații/ cunoștințe uzuale despre mediul înconjurător apropiat, iar școala are în vedere calitatea educației precum și cantitatea de cunoștințe pe care elevii și le vor însuși pe întreg parcursul școlar.

Printr-o abordare dinamică, practică a învățării și predării, o îmbinare optimă a metodelor, mijloacelor și lucru diferențiat se pot anticipa efectele privind transformarea personalității elevilor.

Pornind de la beneficiile pe care le are un astfel de parteneriat, actorii educaționali trebuie să aplice anumite strategii care să stabilească prioritățile școlii, să atragă și să sensibilizeze factorii interesați, rolul lor în promovarea unei educații de calitate să fie susținut, participarea a părinților și a reprezentanților comunităților locale în activitatea comisiilor consultative la nivelul unităților școlare, implicarea lor în activitățile extracurriculare. Este necesar ca înainte de elaborarea și aplicarea acestor strategii să aibă loc pregătirea prealabilă a cadrelor didactice ale școlii pentru dialog, intercunoaștere și colaborare.

În literatura de specialitate (Epstein, 2009) este subliniat rolul semnificativ al implicării părinților în colaborarea cu școală în ceea ce privește dezvoltarea și educația copiilor, dar și numeroasele avantaje pentru

părinți, profesori și comunitate. Cu toate acestea, practica arată, că în școlile de masă, dar mai ales în cele din mediile dezavantajate sunt în continuare observate bariere culturale, psihologice și sociale care blochează colaborarea dintre școală – familie - comunitate în detrimentul copiilor, sau de multe ori comunicarea este minimală.

Un rol cheie în acest tip de interacțiune revine activităților de consiliere educațională prin cabinete de asistență psihopedagogică și consiliere școlară.

Parteneriatul școală–familie este prioritar și strategiile folosite să fie orientate spre dezvoltarea unui procesului educațional de calitate. Unitățile școlare, cu un suport concret legislativ, vor crea condiții optime pentru colaborări și interacțiuni cu scopul realizării sarcinilor educației și integrării sociale a tinerei generații.

Asigurarea relațiilor de colaborare și comunicare cu părinții prezintă instrumentele cheie în vederea unui dialog constructiv.

În acest scop este necesar ca între profesori și părinți să existe comunicare; cadrele didactice să urmeze ”o pregătire” în materie de relație cu părinții, iar competența lor trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu școala și școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Un rol important îl au consilierii școlari. Aceștia trebuie să fie activi în parteneriate, să identifice modalitățile eficiente și inovative pentru dezvoltarea relația dintre școli și părinții cu o situație socio-economică defavorabilă.

Implicarea familiei contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și o mai mare responsabilitate a elevilor pentru activitatea școlară. Prin derularea mai multor tipuri de parteneriat se va stabili o legătură strânsă între familie și școală, iar activitățile desfășurate vor asigura succesul elevilor. Pe lângă efectele pozitive ale participării părinților asupra achizițiilor elevilor, alte vor fi observate și efecte pozitive legate de adaptarea socială a copiilor: comportament, motivație, relația cu ceilalți elevi și profesori.

Bibliografie:

BĂLAN-PESCARU A. Parteneriat în educație – familie–școală–comunitate. București: Aramis Print, 2004.

VRĂSMAȘ E. Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți. București: S. C. Aramis Print S. R. L., 2008.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR DUMITRESCU NICOLETA
GRĂDINIȚA NR. 272, BUCUREȘTI**

Psihologii și specialiștii în domeniu au făcut de-a lungul timpului o serie de studii referitoare la factorii care influențează dezvoltarea copiilor. Conform studiilor psihologice și cercetărilor realizate, este unanim acceptată teoria conform căreia există trei factori esențiali, care își pun amprenta în mod fundamental asupra evoluției copiilor: educația, mediul și ereditatea.

Fiecare factor este important și contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor pe toate planurile, dar azi mă voi opri asupra mediului în care crește copilul.

Mediul în care crește copilul, este reprezentat de familie. În familie copilul ia contact pentru prima dată cu lumea înconjurătoare și află primele informații despre aceasta. Familia este cea care îi formează copilului primele deprinderi de autonomie și îi transmite cunoștințele necesare pentru a se putea adapta în anumite contexte și îl pregătește pe copil pentru a se integra în învățământul preșcolar și mai apoi în celelalte niveluri ale învățământului.

În familie copilul învață ce înseamnă respectul, dreptatea, bunătatea, înțelegerea, etc; aici găsește afecțiune de care are nevoie pentru a crește frumos și pentru a depăși anumite momente mai grele.

În acest context, membrii unei familii, în primul rând părinții și mai apoi bunicii, devin modele de urmat de către copii. Toate acțiunile întreprinse de către aceștia devin exemple, deoarece copiii cel puțin la vârsta preșcolară le copiază, ei dorind să facă anumite lucruri doar pentru că așa a văzut la mama sau la tata.

Nevoia și curiozitatea copiilor de a afla cât mai multe lucruri este satisfăcută de către părinți, de aceea aceștia trebuie să fie pregătiți în orice moment să le dea răspunsurile adecvate, să le asigure atenție și să-i susțină pe copii în permanență.

În zilele noastre, datorită programului încărcat, timpul petrecut de către părinți cu proprii lor copii s-a micșorat considerabil. Copiii merg la grădiniță de dimineață până seara, iar când sunt mai mari la after school, întâlnindu-se cu părinții lor doar seara. Deoarece bunicii nu locuiesc cu nepoții în aceeași localitate, locul acestora este luat de bone care nu se implică la fel de mult ca cei din familie. Există și cazuri fericite, în care atât părinții, cât și bunicii petrec timp considerabil cu copiii.

De cele mai multe ori pentru a compensa lipsa timpului petrecut cu copiii, părinții le oferă în schimb jucării, tablete, etc. Acest lucru se reflectă în comportamentul și personalitatea copiilor.

Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor, trebuie să existe înțelegere și acord între părinți în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții.

Bibliografie

1. Colectia de Revista Învățământului primar și preșcolar, 2015-2016, Editura Arlequin, București

NECESITATEA ABORDĂRII PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- ȘCOALĂ- FAMILIE-SOCIETATE (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. – DUMITRU CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALA IANULUI
SECTOR 2, BUCUREȘTI

Sistemul de învățământ trebuie să realizeze educația școlară având ca funcție majoră formarea și dezvoltarea personalității copilului în raport cu nevoile specifice vârstei, cu posibilitățile și dotările sale, în interesul său și al comunității sociale.

Relația pedagogică este o variabilă de relație umană cu înțelesul de interacțiune pentru atingerea scopurilor educației, ca interacțiune ea funcționează într-o situație pedagogică, aceasta fiindu-i suport, în care se întâlnesc și se confruntă mai multe „forțe” rezultate din comportamentul profesorilor și al elevilor, precum și din condițiile generale și specifice ale acțiunii educative.

Necesitatea abordării parteneriatului dintre cele patru mari „instituții”: grădiniță-școală- familie-societate atrage după sine o mare colaborare și responsabilitate din partea fiecăreia dar ceea ce e important e că toate sunt direcționate și canalizate asupra COPILULUI.

Cei patru termeni: grădiniță, școală, familie, societate defalcați ar arăta așa:

Grădinița este spațiul modern pentru satisfacerea nevoilor de comunitate ale copilului orășean. Aici fiind foarte importantă funcția de socializare, de ieșire în lume de stabilire a apartenenței la un grup de congeneri. Pentru mediul sătesc, grădinița nu îndeplinește aceeași funcție, deoarece aici copilul dispune de o comunitate încheată, dar ea are un important rol de asigurare a unui start școlar bun. Totuși și la sat, acolo unde copilul petrece foarte mult timp în grădiniță, funcția de socializare este foarte importantă. Grădinița răspunde deci unor funcții educative foarte diferite în funcție de mediul în care ea se află, de aceea poate că și curriculumul educativ ar trebui să poată ține seama de aceasta.

Școala este o instituție care oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, formează competențe, norme, valori recunoscute și acceptate social. Ea funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație, care au la rândul lor o ofertă educațională: familia, autoritățile, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale, poliție, biserică etc.

În **familie**, fiecare membru este special, are rolul său și în raport cu ceilalți își constituie o identitate specifică. Aici sunt valorizate diferențele pentru că fiecare este important și indispensabil. Familia însăși există și se structurează prin caracteristicile membrilor ei, ea evoluează împreună cu aceștia, integrează schimbările din viața lor și se lasă modificată de fiecare membru al ei. Familia, pentru copil, este reprezentată de acei oameni cu care locuiește în același spațiu și care participă la satisfacerea nevoilor lui, dar și de oamenii importanți pentru părinți în al căror spațiu copilul merge des și unde are tabieturile sale. Casa copilului este mediul în care copilul crește și se dezvoltă în siguranță, este locul de odihnă și retragere, locul explorării și al construcției de sine. Casa este un „corp matern”, un spațiu intim pe care copilul nu-l împarte decât cu oameni foarte apropiați afectiv, care își lasă amprenta asupra devenirii lui: părinții, frații și bunicii. Toți ceilalți vin și pleacă străduindu-se să deranjeze cât mai puțin. Copilul însă nu ezită să-și apropie spații și să-și creeze obiceiuri în casele oamenilor apropiați cu care el stabilește legături afective: așa se întâmplă cu casa bunicii, mătușilor și a altor rude.

Prin participarea în **societate** copilul reușește să pășească dincolo de „pragul casei” în condiții de siguranță. El se află printre semenii, dar care nu sunt și intimi. Aici relațiile sunt mai puțin afectivizate și au detașarea unei comunicări sociale. Este un spațiu unde copilul poate experimenta o imagine de sine mai realistă și poate stabili relații pe care el însuși să le gestioneze. Tot prin societate, copilul poate adera la un model de grup, poate obține opusul individualității: starea de apartenență. Comuniunea cu ceilalți semenii, colectivitatea îi oferă omului forță, stabilitate, siguranță.

Parteneriatul grădiniță-școală – familie - societate se referă la construirea unor relații pozitive între acestea, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd cadrul didactic sfătuindu-se cu părinții și membrii comunității. Activitatea cu părinții ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copiilor în programul educativ din unitatea de învățământ, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai

buni. Copiii caută modele în părinții lor și în membrii societății (actori, sportivi, etc), iar aceștia, la rândul lor vor să crească mici genii.

O bună colaborare și comunicare între familie- grădiniță-școală este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului în acest mediu. Este nevoie ca această colaborare să se poarte în jurul nevoii pe care o are copilul de a fi în societate.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I. ; Radu, I. T. ; Popescu, E. ; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „ Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;
5. *** - „ Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista Învățământului preșcolar, 3-4/ 2005.

IMPORTANȚA RELAȚIEI GRĂDINIȚĂ – FAMILIE ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

**PROF. ÎNV. PREȘC. DUMITRU CRISTINA
GRĂDINIȚA P. N. BĂDULEȘTI
JUD. DÂMBOVIȚA**

De-a lungul vieții, omul este în interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale. În această interacțiune, el asimilează normele și valorile societății, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Toate acestea se realizează în diferite etape ale vieții, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață și care continuă de-a lungul vieții omului.

Educația făcută de primii educatori – părinții - se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului.

Ațiunea educativă din familie are un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate și anume formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

În familie, copilul își însușește limbajul. Calitatea vocabularului și corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți. Tot în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă – deprinderi de igiena și alimentație - ce constituie suportul dezvoltării sale ulterioare, și care își pun amprenta asupra personalității sale. Și tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, etc. părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, copiii vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

Familia este primul inițiator sociocultural al copilului. Aici se pun bazele dezvoltării intelectuale, morale, estetice, fizice și sociale ale copilului.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Ea îi ofera copilului preșcolar un mediu plăcut, săli cu povești, jocuri, cântece, în care copilul este încurajat să se manifeste liber.

Familia constituie prima școală în care copilul socializează, iar grădinița este forma instituționalizată care preia și continuă acțiunea de educare și socializare a copilului.

Dacă în primii ani ai dezvoltării sale, copilul suferă numai influențele familiei, după trei ani sarcina educării lui se împarte între grădiniță și familie. Grădinița are un rol important în educarea copilului, în pregătirea lui pentru școală și viață. Aici copilul desfășoară diverse activități, intră în contact cu diferite obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime. În cadrul grădiniței copilul trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a unei vieți sociale alta decât familia.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative care se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei.

Întrucât familia și grădinița sunt factori educativi de mare însemnătate, ceea ce realizează unul depinde de celălalt și este firesc ca între acești doi factori să se realizeze o strânsă unitate de cerințe și exigențe.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în procesul de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

Unitatea de vederi a grădiniței și familiei trebuie să fie completată – prin activitatea educatoarei – de familiarizarea părinților cu anumite cunoștințe pedagogice. Părinții trebuie să cunoască cu claritate scopul educației preșcolare, metodele și procedeele de educație în familie, particularitățile de vârstă, dar mai ales individuale ale copilului preșcolar.

Educatorea trebuie să-i convingă pe părinți că unitatea de cerințe adresate preșcolarului de către grădiniță, trebuie să se continue și în cadrul fiecărei familii.

Familia reprezintă un element cheie în formarea personalității copilului însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița-educatoarea. În acțiunea de colaborare dintre educatoare și părinți, rolul conducător îi revine educatoarei.

Educatorea poate implica familia în anumite activități instructive-educative astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. În privința formelor concrete de colaborare dintre grădiniță și familie, trebuie spus că ele se deosebesc în funcție de scopul urmărit și modul concret de realizare. Un exemplu ar fi conferințele și referatele prezentate în fața părinților cu anumite prilejuri Ex: "Influența familiei asupra personalității copilului", "Cum să contribuim la dezvoltarea limbajului copiilor noștri", etc.

De asemenea, organizarea unor expoziții cu lucrări executate de copii, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. Participarea părinților la anumite activități demonstrative îi ajută să cunoască metodele și procedeele folosite, le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor, etc. În cadrul acestor participări, părinții observă modul de comportare al copilului în colectivitate, precum și modul și gradul de implicare al preșcolarului în activități.

O altă formă de colaborare între grădiniță și familie sunt serbările copiilor, un prilej de cunoaștere reciprocă, dar și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor.

Relația grădiniță – familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, și anume cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului educativ.

Grădinița este primul factor instituționalizat de socializare unde copilul se integrează treptat spre învățarea dirijată, îl pregătește pentru pasul următor –școala, asigurând trecerea de la activitatea predominant ludică la cea de învățare.

Activitățile organizate în grădiniță constituie modalități eficiente de pregătire pentru școală a copiilor, pentru a ajunge la dezvoltarea optimă a proceselor psihice de cunoaștere-memorie, gândire, imaginație. Pe lângă cunoștințe, reprezentări și noțiuni, preșcolarii trebuie să aibă dezvoltate anumite deprinderi: de a picta, de a modela, de a desena, de a ține creionul în mână, de a compara mulțimi, de a număra, de a rezolva o sarcină, o problemă.

Pentru a continua fără dificultate procesul de dobândire de cunoștințe, de formare de priceperi și deprinderi începute în grădiniță este necesară o legătură strânsă între grădiniță și școală.

Formele de colaborare dintre grădiniță și școală se asigură prin măsuri de ordin psihopedagogic. O primă măsură de natură psihopedagogică menită să contribuie la asigurarea continuității între grădiniță și școală o reprezintă nivelul conținutului învățământului, ce se regăsește în special în programele grădiniței și ale clasei pregătitoare. Legătura dintre grădiniță și școală se realizează și prin măsuri de ordin pedagogic. Este vorba de asigurarea continuității în însăși folosirea metodelor și procedeele didactice, în activitatea de învățare precum și de intervenții în formele de organizare a procesului de învățământ. În clasa pregătitoare, învățătorul folosește jocul atât ca activitate de învățare, cât și ca mijloc de relaxare, de destindere pentru copii, joc ce reprezintă activitatea fundamentală în grădiniță. Printre aspectele continuității grădiniței cu școala nu sunt mai puțin importante cele care privesc formele de organizare și desfășurare a activității. În acest sens, experiența dovedește că desfășurarea unor activități comune cum ar fi vizite la școală, vizita școlarilor în grădiniță, serbări comune, plimbări și programe distractive comune, contribuie la atenuarea distanței dintre grădiniță și școală. Vizitele preșcolarilor în școală trebuie să fie bine organizate pentru a le produce o impresie plăcută și puternică pentru a le stimula dorința vie de a deveni școlari. Prin stabilirea de contacte cu școala și cu învățătorii, copiii se vor familiariza din timp cu instituția dar și cu cele mai importante personaje ale ei ceea ce va contribui la reducerea neliniștilor și a stărilor afective negative pe care le generează perspectiva primei zile de școală. Ex.: „Ziua porților deschise“, „Școlar pentru o zi“ etc

Colaborare dintre grădiniță și școală va fi valorificată și prin alte forme: cum ar participare reciprocă la consfăturile anuale ale cadrelor didactice, la activitățile comisiilor metodice, la lecții/activității deschise, mese rotunde, ateliere de lucru, la sesiuni de comunicări.

În fiecare zi copiii învață despre oameni și locuri din comunitatea lor atunci când își însoțesc educatoarele sau părinții în plimbări și vizite, dar și în cadrul activităților desfășurate în grădiniță.

Comunitatea ofera copilului contactul cu mediul variat și necunoscut, acele experiențe care-l vor ajuta să se integreze cu ușurință în viața de zi cu zi. Parteneriatele (colaborările) educaționale cu diverși parteneri (primărie, biserica, biblioteca, poliție, mass media, etc.) dezvoltă perspectivele de promovare a dorinței de progres și bunăstare.

Colaborarea cu Biserica înlesnește promovarea valorilor moral-religioase care sunt importante în educația morală și comunitară a copilului. Copiii trebuie să învețe că, indiferent de religie, toți suntem egali și avem aceleași drepturi. Exemple de proiecte: „Crăciunul - sărbătoarea tuturor creștinilor“.

Colaborarea cu Poliția ajută în educația preventivă și cultivarea comportamentelor prosoziale. Această colaborare se poate concretiza în activități de informare a copiilor asupra unor reguli care trebuie respectate astfel încât viața și siguranța lor să nu fie pusă în pericol.

Prin acțiunile desfășurate copiii își însușesc concepte de: libertate, justiție, egalitate, soli-daritate. Cunoscând modul de funcționare al instituțiilor democratice, copii vor înțelege rolul drepturilor omului în viața cotidiană.

Colaborarea cu Administrația locală-Primăria este esențială deoarece această instituție se implică în dezvoltarea și întreținerea bazei materiale a grădiniței, dar și în derularea și sprijinirea unor acțiuni sau proiecte educative. Primăria, în colaborare cu Inspectoratele Școlare Județene și cu alte instituții, poate să inițieze programe care vin în sprijinul îmbunătățirii activității educative din grădinițe. Grădinița poate solicita ajutorul Primăriei în susținerea unor proiecte, atât din punct de vedere material, cât și pentru promovarea acestora în comunitate.

Parteneriatul grădiniță – școală – familie – societate se referă la construirea unor relații de bună colaborare între familie, grădiniță, școală și comunitate care să conducă la unificarea sistemului de valori care vor avea un efect benefic asupra copiilor.

Bibliografie:

- Viorica Goras -“Relația școală-familie pentru calitate în educație”, Editura PRODIDACTICA, Chișinău, 2010;
- Revista Învățământului Preșcolar, nr1/2011
- Golu, P. -, „Învățare și dezvoltare”, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985
- „Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea” –PRET, Bucuresti 2008

VALORIFICAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN DEZVOLTAREA MULTILATERALĂ A COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR DOINA DUMITRU ȘCOALA GIMNAZIALĂ FITIONEȘTI

Educația copiilor reprezintă o activitate socială complexă susținută de școală, familie și, nu în ultimul rând, de societate. Este necesară acordarea unei atenții deosebite relației școală-familie, buna colaborare dintre acești parteneri ai educației constituind condiția esențială succesului în dezvoltarea copilului pe diverse planuri.

Cristalizarea relației familie-școală presupune implicarea familiei în actul educațional, mai ales în ceea ce privește asigurarea unui mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor. Atunci când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, se obțin rezultate pozitive concretizate în performanțele elevilor, atât în activitatea de învățare, cât și în comportamentul acestora. În general, părinții doresc să se implice mai mult în educația copiilor lor, dar mulți dintre ei nu știu cum să procedeze, după cum există cadre didactice care au înțeles importanța implicării părinților în activitatea instructiv-educativă, dar nu identifică modalități eficiente de interrelaționare cu aceștia, astfel încât împreună să poată lua decizii referitoare la educația copiilor lor. Pentru a depăși aceste obstacole, școlii îi revine sarcina de a informa și forma părinții în ceea ce privește rolul lor în activitatea școlară a copilului, evidențiind obligațiile legale pe care acesta le are în educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația acestuia, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului. La rândul lor, părinții trebuie să fie pregătiți pentru a-și asuma rolul lor educativ în cooperarea cu profesorii. Atunci când părinții, elevii, profesorii și ceilalți membri ai comunității devin parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care oferă siguranța de care aceștia au nevoie.

Relația școală-familie se îmbunătățește și devine eficientă dacă se respectă anumite condiții:

- profesorii trebuie să perceapă și să trateze părinții ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;
- părinții să se implice în luarea deciziilor referitoare la stabilirea disciplinelor opționale, la activitățile extracurriculare, la modificarea orarului;
- atât școala, cât și familia să își asume responsabilitatea în ceea ce privește evoluția copilului.

Conștientizând rolul imens pe care îl are în educația copilului, familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală. Ea este într-o mare măsură responsabilă de maturizarea psihică a copilului, care primește din familie primele informații despre lume și viață, despre fenomenele din natură și societate. Comunicând cu ceilalți membri ai familiei el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. De aceea, părinții sunt îndrumați să fie atenți la modul în care copiii pronunță cuvintele, să acorde o mare atenție întrebărilor pe care le adresează copiii, stimulându-le astfel setea de cunoaștere, curiozitatea, dorința de a se exprima liber și corect. Tot în familie copiii își formează primele comportamente morale, părinții fiind primii care îi ajută să deosebească „binele” de „rău”, prin încurajarea sau adresarea cuvintelor de laudă, sau prin sancționarea atitudinilor necorespunzătoare.

Dacă părinții ar înțelege că mediul familial poate să exercite o influență pozitivă sau negativă asupra dezvoltării ulterioare a copilului, ar fi mai atenți să înlăture factorii care perturbă dezvoltarea armonioasă a copilului, precum: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării etc. Părinții trebuie ajutați să înțeleagă faptul că învățarea este mai ușoară când copilul este motivat, când prezintă plăcere și interes pentru ceea ce învață, când are simpatie și afecțiune pentru persoana de la care învață, când simte că este iubit, prețuit, respectat și protejat. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, flexibili în raporturile cu copilul, fără

a da dovadă de slăbiciune. El trebuie să simtă că este în centrul atenției, că părinții îi sunt alături atunci când întâmpină dificultăți, că sunt interesați de tot ceea ce se întâmplă a școală.

La rândul ei, școlii îi revine sarcina de a identifica situațiile problematice din familiile copiilor, să stabilească împreună strategiile educative în favoarea elevului și să acționeze având în vedere faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz*, Institutul European, Iași.
- Baran-Pescaru, A. (2004), *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București.
- Cucos, Constantin (2009), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNVĂȚĂTOR DUMITRU IULIANA PROF. INV. PREȘCOLAR VOICU MARCELA

”Să lași copilul să facă numai ceea ce își dorește atunci când nu și-a dezvoltat încă un centru al controlului înseamnă să trădezi ideea de libertate”- Maria Montessori

De câte ori nu auzim pe stradă sau în diferite locuri expresia: ” nu are cei șapte ani de-acasă. ” Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Părinții au un rol important asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Primii șapte ani de viață ai copiilor reprezintă oglinda educației pe care părinții le-o oferă acestora în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia. Întâilele elemente ale comportamentului civilizat și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizat, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI RELIGIOASE ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

DUMITRU MARIA AFRODITA

Cei „7 ani de acasă” sunt prima etapă din viața copilului, moment în care intră în contact direct cu membrii familiei, dar și cu cei din comunitate. Învață să vorbească cu cei din jur, va fi învățat să vorbească cu Dumnezeu, Maica Domnului, sfinții și îngerușul păzitor, să se închine. Avându-i pe părinți ca modele, îi va imita, învățând ce e bine și ce e greșit.

Psihologii afirmă că un copil până la vârsta de 7 ani nu va discerne binele de rău, nu e responsabil pentru ceea ce face, așadar și Biserica Ortodoxă îi facilitează accesul la Sfintele Taine, având voie să se împărtășească la fiecare Sfântă Liturghie fără a se spovedi.

Mama este cea care dăruiește copilului său, la începutul acestuia pe drumul spre lumină, primele noțiuni de comportament creștinesc, îndrumându-i pașii spre marele titlu de „om”. Ea este ființa care modelează materialul cel mai de preț-copilul, sprijinindu-l să se împlinească ca ființă cu cele mai frumoase trăsături morale, a unui om care să înmănuncheze virtuțile creștine cele mai înalte. Ea este aceea care îl face pe copil să descopere „tainele acestei lumi”.

Mama care își învață copiii să se roage, se înfrumusețează duhovnicește, devenind o călăuzitoare a urcușului spre a deveni „om” fericit și împlinit.

Sfântul Sofronie Saharov mărturisește în acest sens: „Scopul educației religioase în familie este ca pruncii noștri să dobândească dragostea personală de Hristos și de Maica Domnului. Nu trebuie să le dăm sfaturi ca să devină doar oameni buni, ci trebuie să-i ajutăm să rămână în Biserica Ortodoxă... chiar dacă au trăit tentația unor greșeli în viața lor. Copiii trebuie să se inspire din dragostea noastră către Hristos și către Dumnezeu.”

La școală, copilul are caracterul format parțial. Acum se cunosc „cei 7 ani de acasă” sau 6 ani, căci clasa pregătitoare începe la școală, la vârsta de 6 ani.

Mediul familial îi influențează pe aceștia într-un mod diferit. Însă, prin pildele și minunile din Vechiul și Noul Testament, copiii își formează repere morale, pe care le pot aplica în viață. În Viețile Sfinților, ei vor descoperi modalități de sfințire și modele de viață. Este foarte important să existe o colaborare între Familie, Școală și Biserică, deoarece pot fi realizate proiecte frumoase, care să îi implice atât pe elevi și profesori, cât și pe părinți pentru împlinirea și desăvârșirea personalității copiilor noștri.

STUDIUL DE SPECIALITATE CHIMIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. DUMITRU SILVIA,
LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER, GORJ**

Normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Chimia este o disciplină pe care copiii o înțeleg mai greu. Primele noțiuni de chimie se transmit când copilul ia contact cu lumea fascinantă care ne înconjoară. Ea poate fi descoperită de copii numai dacă aceștia vor fi călăuziți spre aflarea unor adevăruri, vor fi conduși spre căutări mai dificile, vor reuși să găsească răspunsul la o serie întreagă de întrebări legate de tainele naturii, de strânsa legătură care este între om și mediul înconjurător, de influența pe care o are omul asupra mediului.

În domeniul didactic, centrul acțiunii este elevul și nu predarea noțiunilor științifice ca atare. Se pune accent pe „ce să învețe” și în ce scop „să se învețe”. Metodele și tehnicile de lucru alese în funcție de ritmul de învățare trebuie să fie esențial centrate pe universul copilului. Învățarea trebuie să se dezvolte în ritm natural, pornind de la ce știe, ce cunoaște elevul către descoperirea varietății naturii și a fenomenelor pe care le experimentează.

Datorită dezvoltării cu pași uriași a vieții în toate domeniile, noua eră în care trăim și cu atât mai mult erele viitoare, impun omului o gândire creatoare, inventivă, care se extinde din ce în ce mai mult.

Chimia ca disciplină de învățământ vizează observarea și perceperea lumii în întregul său, cu componentele, procesele și fenomenele caracteristice, ca și învățarea prin înțelegere și aplicare. Prin intermediul acestui obiect școlarul trece din lumea poveștilor în lumea faptelor reale și a lucrurilor concrete, începe să cunoască mediul în care trăiește și procesele din jurul său. Aceasta implică transformarea elevului din spectator, în actor al activității științifice. În acest fel se evidențiază necesitatea pregătirii elevului nu ca pe un cercetător și om de știință, ci ca pe un cetățean care să utilizeze demersul științific în vederea înțelegerii și participării active la viața socială.

Prin predarea chimiei nu se urmărește o acumulare de fapte și informații științifice care să ducă la însușirea de concepte ci, raportarea copilului la mediul în care trăiește. În cadrul lecțiilor de chimie se pot folosi metode variate cum ar fi: problematizarea și descoperirea, metode clasice cu valențe participative (experimentul, observația și conversația euristică); metode stimulative, competitive (jocul didactic, concursul etc.). Metodele active folosite pe parcursul lecțiilor ilustrează funcția lor instrumentală: elevul însuși realizează obiectivele, le conștientizează ca finalități proprii.

Lucrările experimentale – constau în observarea, provocată și dirijată, a unor fenomene ce urmează să fie verificate experimental. Au un pronunțat caracter activ-participativ: în primul rând, elevii vor fi curioși la desfășurarea experimentului, de către profesor, iar apoi se vor implica, prin propriile acțiuni, la realizarea acestuia.

Conceput în corelație cu principiile didactice moderne, experimentul de laborator urmează treptele ierarhice ale învățării, conducând elevul de la observarea unor fenomene fizice sau chimice pe baza demonstrației la observarea fenomenelor prin activitatea proprie (faza formării operațiilor concrete), apoi la verificarea și aplicarea în practică a acestora (faza operațiilor formale) când se cristalizează structura formală a intelectului și în continuare, la interpretarea fenomenelor observate care corespunde cu faza cea mai înaltă din treptele ierarhice ale dezvoltării (faza operațiilor sintetice).

Experimentul necesită o gândire formală, specifică vârstei de 12 ani. Aceasta nu înseamnă că elevii de școală primară nu pot fi angajați în activități cu caracter experimental. Ei pot efectua activități premergătoare

Metodă de explorare a realității – experimentul - direct sau indirect, folosită în predare și învățare, are o deosebită valoare formativă, întrucât dezvoltă elevilor spiritul de observare, investigare, capacitatea

de a înțelege esența obiectelor și fenomenelor, de prelucrare și interpretare a datelor experimentale, interesul de cunoaștere etc.

Rolul cadrului didactic este de a dirija executarea unor acțiuni de către elevi, în scopul asigurării unui suport concret-senzorial, care va facilita cunoașterea unor aspecte ale realității. Cu ajutorul acestei metode profesorul reușește să aducă elevii în fața realității, să studieze pe viu, să fie în contact direct cu realitatea sau cu substituturile acesteia – îi determină pe elevi să învețe prin descoperire.

Descoperirea didactică se realizează prin metode didactice diferite: observarea dirijată, observarea independentă, învățarea prin încercări-experiențe; studiul de caz; problematizarea; studiul individual etc. Deci, relația experiment – învățare prin descoperire, de fapt relația metodă – procedeu, este o relație dinamică: metoda poate deveni ea însăși procedeu, în cadrul altei metode, tot așa cum un procedeu poate fi ridicat la rang de metodă, la un moment dat.

Un rol important în cadrul experimentului îl are și observarea care are o deosebită valoare euristică și participativă, deoarece permite o percepție polimodală, pe baza a cât mai multor simțuri, detectarea și extragerea unei informații noi prin eforturi proprii. Prin intermediul ei se urmărește explicarea, descrierea și interpretarea unor fenomene printr-o sarcină concretă de învățare, totodată contribuind la formarea și dezvoltarea unor calități comportamentale, precum: consecvența, răbdarea, perseverența, perspicacitatea și imaginația; a gândirii cauzale, a spiritului de observație și de colaborare (observație pe grupe).

Pe „cei 7 ani de acasă” i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Cerghit I. - Metode de învățământ, E. D. P., București, 1976
2. Crisan Alexandru - Curriculum școlar- ghid metodologic, Institutul de Științe ale Educației, E. D. P., București
3. Radu I., Ionescu M. - Experiența didactică și creativitate, Ed. Dacia, Cluj, 1987
4. Palmade, Guy, - Metode pedagogice, Editura didactică și pedagogică București, 1975.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. DUNĂ CORA-FLORENTINA
LICEUL TEHNOLOGIC „VINTILĂ BRĂȚIANU”,
DRAGOMIREȘTI VALE, ILFOV**

Familia reprezintă mediul în care copilul se naște și se dezvoltă. Părinții sunt cei care îi oferă copilului educația elementară, cei șapte ani de acasă. Cred că adevărata educație pornește încă din pântec. Modul în care o mamă își gestionează viața în timpul sarcinii (alegerea alimentației, orele de somn) își pune amprenta asupra copilului. Conștient sau nu, acesta privește viața prin ochii lor, apreciază sau nu aspectele din jur după criterii care nu le aparțin. Astfel, părinții sunt pentru copiii lor modele și deschizători de drumuri. Cu toate acestea, traseul existențial al ființei umane este lung și dificil, plin de capcane și de tentații, în care te poți pierde cu ușurință. Din fericire, cu toții primim la început de drum pe cineva care să ne îndrume pașii și să ne ghideze spre lumină. Acest „cineva” poate fi părintele care îi pune copilului la dispoziție experiența lui de viață și dragostea necondiționată și profesorul care are învățătura necesară pentru a-i călăuzi pașii în viață. De părinte sau de profesor depinde în mare măsură felul în care copilul se va împlini ca om. Părinții și profesorii trebuie să-i cultive adevăratele valori: cinstea, ambiția, respectul, sinceritatea, încrederea etc.

Școala îi pregătește pe tineri pentru integrarea în societate și oferă tânărului lecții despre viață. Ea nu trebuie să ofere doar informații, ci experiențe reale. Profesorii sunt oameni pregătiți pentru a-i forma pe tineri. Oricâtă dragoste și sprijin le-ar oferi familia, ea nu poate suplini rolul școlii, deoarece părinții, oricât ar fi de bine intenționați, nu dețin informațiile de care tânărul are nevoie și nici nu dețin mijloacele și strategiile adecvate în vederea educării lui.

Prin școală circulă valorile societății. Ea reflectă ceea ce societatea dorește de la tineri și îi poate integra, pregătindu-i cu tot ceea ce este necesar. Școala poate modela personalitatea unui individ surprins în procesul dezvoltării și îl poate ghida să devină ceea ce trebuie societății.

Așadar, școala este o instituție puternică, al cărui scop principal este de a forma personalitatea elevilor. Părinții ar trebui să susțină demersurile școlii și să înțeleagă că le este aliat în plămădirea ființei umane.

RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

DURA PETRU

Din cele mai vechi timpuri omul a fost preocupat de ceea ce se întâmplă în jurul lui, a fost animat de dorința de a pătrunde în tainele universului, de a le cunoaște, astfel societatea cunoscând o dezvoltare continuă cu profunde consecințe asupra devenirii umane.

Una din căile principale prin care societatea, umanitatea se dezvoltă, este educația, care, deși este o acțiune social-umană care se desfășoară în societate, se deosebește de celelalte acțiuni prin particularitățile distincte pe care le are, prin căile și modalitățile pe care le adoptă în vederea realizării finalităților proiectate. În funcție de aceste finalități sunt selecționate apoi valorile ce urmează a fi transmise, sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transferul, se asigură o organizare corespunzătoare a activității, în așa fel încât să se obțină rezultatul scontat.

Pentru copil, în momentul nașterii, socialul reprezintă ceva preexistent în care urmează să se integreze, dezvoltându-și personalitatea, dar în același timp punându-și amprenta asupra configurației socialului. Din această cauză trebuința de comunitate este, pentru copil, ca de altfel pentru ființa umană în general, o expresie a naturii sale originare, este un remediu împotriva izolării și singurătății, un impuls profund care mobilizează și sensibilizează ființa umană. Pe plan psihologic ea se exprimă prin sentimentul apartenenței, acea vibrație interioară care-l face pe om să se simtă adorat de alte ființe umane, acestea oferindu-i la rândul lor o anume ocrotire psihologică.

Trebuința de comunitate se manifestă de la cea mai fragedă vârstă, ea fiind de fapt una din trebuințele primare și fundamentale ale omului. Cum e și firesc, cadrul inițial în care se manifestă este grupul familial, căruia i se adaugă pe parcurs grupurile spontane și grupurile educaționale. Unul din grupurile educaționale care își va pune amprenta asupra dezvoltării ulterioare a copilului este colectivul de elevi, cadru propice care vine în întâmpinarea satisfacerii trebuinței de comunitate și a exprimării sentimentului de apartenență.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară). Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul își îndeplinește atribuțiile și prin modul în care colaborează cu familia, influențează dezvoltarea copilului.

După grădiniță, următoarea instituție care oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, formează competențe, norme, valori recunoscute și acceptate social este școala. Ea funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație, care au la rândul lor o ofertă educațională: familia, autoritățile, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale, poliție, biserică etc. Între școală și grădiniță trebuie să existe o permanentă colaborare, grădinița trebuind să urmărească traseul educațional al școlarului, să colaboreze cu învățătorul pentru a se informa cu pretențiile pe care le are școala de la preșcolar

și pentru a-și autoregla activitatea. De asemenea, învățătorul trebuie să colaboreze cu educatoarea pentru a se informa cu privire la cunoștințele, experiențele și influențele dobândite de copii pe parcursul grădiniței, la problemele apărute în colectiv sau individual și pentru a-si fixa un punct de plecare în activitatea didactică.

Societatea, văzută ca un grup de persoane între care se manifestă relații permanente, care se supune unei anumite autorități și ai cărei membri au în comun anumite aspirații, este un alt factor care contribuie la formarea personalității elevului și în care acesta trebuie să se integreze. Prin participarea în societate copilul reușește să pășească dincolo de „pragul casei” în condiții de siguranță. El se află printre semeni, dar care nu sunt și intimi. Aici relațiile sunt mai puțin afective și au detașarea unei comunicări sociale. Este un spațiu unde copilul poate experimenta o imagine de sine mai realistă și poate stabili relații pe care el însuși să le gestioneze. Tot prin societate, copilul poate adera la un model de grup, poate obține opusul individualității: starea de apartenență. Comuniunea cu ceilalți asemenea, colectivitatea îi oferă omului forță, stabilitate, siguranță

Relația școală – familie – societate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Societatea este instanța superioară care imprimă un anumit format atât școlii cât și familiei iar prin idealul educațional trasează liniile directorii pe care acestea trebuie să le urmeze. Pe de altă parte, familia și școala sunt cele care își aduc aportul continuu la modelarea societății.

Pentru formarea personalității unui copil este necesar să existe o colaborare, un parteneriat între școală, familie și societate, parteneriat care atrage după sine o mare colaborare și responsabilitate din partea acestora dar ceea ce e important e că toate sunt direcționate și canalizate asupra copilului. Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

ȘCOALA – FAMILIE – COMUNITATE. CALITATE ȘI EFICIENȚĂ

PROF. EANA ANCA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 CORBENI

Educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia.

Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea" (Kant, Im. 1992, p. 15).

Din perspectiva istorică, educația părinților - ca și educația (poporului) în general - apare necesară, atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca o cale de emancipare spirituală și socială, ca un vector al democratizării educației și societății. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nordamerican, parteneriatele școală-familie-comunitate sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

În fiecare țară din Uniunea Europeană există structuri formale organizate de participare a părinților în sistemul educațional. Legislațiile și proiectele de reformă educațională ale anilor '90 au definit în majoritatea țărilor noi legi referitoare la participarea parentală în sistemele educaționale. Autonomia școlilor și participarea părinților la gestiunea lor se afla în centrul dezbaterilor și legislațiilor actuale. Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară. "Deoarece axa directoare a civilizației occidentale este înaintarea persoanei spre mai multă libertate și fericire, înaintarea societăților spre mai multă înțelegere și justiție... și dat fiind demisia unui număr de părinți și faptului că un număr crescând de copii vin fie din familii destrămate, fie din medii analfabete și o comunicare între părinți și copii nu se face întotdeauna foarte bine (părinți născuți într-o lume aproape imobilă încă, au copii care sunt născuți într-o lume bulversată), pentru toate aceste motive școala are în sarcină o misiune suplimentară" (Domenach, J. M., 1989).

Analiza realităților școlii noastre în intervalul de timp de după 1989, ne-a condus spre o generalizare de ordin teoretic și anume aceea că metoda de lucru a școlii cu părinții trebuie să aibă la bază unificarea întregului ansamblu de măsuri care contribuie la educația copiilor în spiritul „drepturilor omului” pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia, potrivit potențialului său nativ și al mediului familial și social creat în etapa actuală.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclama căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se considera pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată ca atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Parteneriatele dintre școli, familii și comunități pot:

- ajuta profesorii în munca lor;
- perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;

- conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității;
- stimula serviciul comunității în folosul școlilor;
- oferi servicii și suport familiilor;
- crea un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Se cunosc următoarele forme mai importante de organizare (instituționalizată) a educației părinților și a colaborării școală-familie:

- asociații ale părinților (și profesorilor) care au o largă libertate de inițiativă (au apărut pentru prima oară în Statele Unite ale Americii în secolul trecut);
- școli ale părinților (inițiate în Franța în perioada interbelică) și școli ale mamelor (inițiate în Germania);
- consilii de administrație școlară formate (exclusiv sau în majoritate) din părinți, cu rol informational, consultativ și decizional (ființează în Belgia, Danemarca, Olanda și în alte țări occidentale);
- comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decizional, care sprijină școala în rezolvarea unor probleme (în țările est-europene).

Pentru a valorifica avantajul mass-mediei de a se adresa unui public larg, care are libertatea de a alege dacă își însușește sau nu experiența propusă, în majoritatea țărilor occidentale exista reviste și programe radio-TV destinate educației părinților.

Se consideră că punctul cheie îl constituie programele de pregătire a formatorilor, a celor care vor îndruma auto/educația părinților; toate persoanele care prin profesia lor sunt în relație cu copiii și familia (profesori, medici, juriști, preoți etc.) au nevoie de o pregătire pe probleme ale educării familiei. Anumite categorii de părinți pot fi folosite ca "formatori voluntari".

Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delicvenței juvenile.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva **principii esențiale**:

- Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii.
- Părinții doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.
- Toți copiii pot învăța.
- Elementul principal este copilul și realizările sale.
- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.
- Fiecare cadru didactic este un specialist în domeniul său, oferind astfel copiilor informații relevante și accesibile vârstei.

Ca parteneri într-o relație, este normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă. În cei peste 20 de ani de experiență ca învățător, am observat că există un set comun majorității părinților, în ceea ce privește **așteptările lor privind activitatea cadrelor didactice**. Iată câteva dintre ele:

- o să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;
- o să stabilească cerințe școlare identice pentru toți copiii;
- o să manifeste entuziasm în educarea copiilor;
- o să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine;
- o să întărească disciplina copiilor;
- o să comunice des și deschis cu părinții;
- o să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

De asemenea, **cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților**:

- să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);
- să susțină scopurile, regulile și politica școlii;
- să sublinieze în discuțiile cu copiii, importanța educației pentru viață;
- să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu; să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;
- să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul pentru cei din jur;

- să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepășească) și să-și stabilească scopuri realiste;
- să comunice des și deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau a critica competența profesională a acestora).

Oricare ar fi așteptările, esențială este încrederea. Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație.

În relația școală- familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental (întâlnite atât la părinți, dar și la cadrele didactice) sau de ordin material (se cere un surplus de efort din punct de vedere material sau de timp). Aceste dificultăți pot apărea din păreri diferite privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală, dar și randamentul pedagogic al cadrelor didactice sau lipsa de timp a părinților.

Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți, este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole, etc.), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți.

Pentru a facilita comunicarea între școală și familie, cadrul didactic poate să comunice cu părinții prin e-mail, în cazul în care aceștia dispun de un calculator conectat la internet, să efectueze vizite la domiciliul elevilor, să realizeze întâlniri după cursuri ori de câte ori se impune acest lucru, la o oră agreată de părinți.

O altă piedică pusă în fața parteneriatului școală- familie o reprezintă faptul că unele familii se simt neglijate sau nedorite, unele persoane putându-se simți chiar intimidat de cadrul didactic. Una din cauze este educația limitată a părinților, sau chiar nivelul lor de alfabetizare. În această situație, cadrele didactice trebuie să înțeleagă nivelul de disponibilitate existent pentru implicarea părinților în activitățile școlare, dar și să-și adapteze strategiile pentru a contribui la realizarea unui parteneriat reușit între școală și familie.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie:

[1]. Dr. Bunesu Gheorghe "Democratizarea educației și educația părinților", Institutul de Științe ale Educației

[2]. Bunesu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R: A: , București, 1998

[3]. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

[4]. Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. EFTINCA-SINTESCU MĂRIOARA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 4 LUGOJ**

„Familia este prima unitate cu care copiii au contact continuu și primul context în care se dezvoltă pattern-urile socializării. Ea este o lume cu care nimic nu se poate compara și, astfel, cel mai important agent al socializării.” (Elkin, Handel în cartea „Copilul și Societatea)

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Familia este prima instanță educativă care are o influență extrem de puternică asupra individului.

Părinții au un rol important în formarea socială a copilului și asigurarea unui echilibru emoțional și afectiv.

Pentru a fi un părinte bun, nu există un standard care trebuie îndeplinit, însă ignorarea propriului copil și a problemelor sale nu țin de atitudinea unui părinte model.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Tendința societății actuale este de a se baza în mod special pe grupul mic format din mama, tata și copii. Părinții au un rol foarte important, contribuind la viitorul statut de adult al copilului. Mulți autori privesc nucleul familial ca un mediu artificial în care copilul se dezvoltă și se pregătește pentru viața adevărată, protejat fiind de toate influențele din exterior, însă acest lucru nu este posibil deoarece tentațiile “nu se opresc la ușa casei” ele influențează vrând nevrând noul adult în devenire, și asta pentru viața copilului oricât de mic ar fi el nu este o pseudo viață. Rolul protector al părinților se desfășoară atât în casă cât și în afara ei.

Care este rolul familiei în formarea educației?

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinți care instalează copiilor frica de pedeapsă.

De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare: nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr.

Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii

bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Metode educaționale

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori. Au fost prezentate și s-au dezbătut preocupările psihologilor și recomandările lor expuse în diferite lucrări: J. Piaget, J. Bruner, U. Șchiopu, E. Verza ș. a. m. d. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării copiilor:

- Să-ți iubești copilul. Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.

- Să-ți protejezi copilul. Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.

- Să fii bun exemplu pentru copilul tău. Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă tot timpul comuniunea “mamă – copil – tată”. Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.

- Să te joci cu copilul tău. Să-ți faci timp pentru copilul tău, să vorbești cu el, să te joci cu el cum îi place (jocurile lui), să iei în serios jocurile lui, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

- Să lucrezi cu copilul tău. Să-ți ajuți copilul când încearcă să participe la munca în casă ori în grădină. Când copilul este mai mare, să-l obișnuiești să participe la treburile zilnice din gospodărie și pentru gospodărie.

- Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă. Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile tale experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul tău. Trebuie să ai curajul să-i dai prilejul de a-și acumula experiențele proprii, chiar dacă sunt legate de anumite riscuri.

- Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți. Ajută-l pe copil să recunoască și să respecte aceste limite.

- Să-l înveți să fie ascultător. Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții.

- Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe. Copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în această lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate.

- Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive). În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

Oricare ar fi organizarea sa etnică, religioasă ori politică, familia prezintă o unitate dinamică, capabilă de a se transforma și de a se adapta tuturor circumstanțelor, lucru care îi permite să evolueze. Din acest motiv, familia este considerată prima și cea mai importantă „nișă” pentru dezvoltarea și evoluția copilului, datorită coabitării permanente și dinamicii inter-relaționale a membrilor săi.

“Căci ei vor fi în lume și în viață,

Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor de-acum, de noi format. ”(Traian Dorz).

BIBLIOGRAFIE

1. Ghergut, A. 2005, „Sinteze de Psihopedagogie Specială”, Iași, Editura Polirom;
2. Miclea M. 1999, „Psihologie Cognitivă”, Iași, Editura Polirom;
3. Revista Invitamantului Prescolar, Nr. 1-2/2001, Bucuresti, 2001;
4. I. Mitrofan, N. Mitrofan, “ Familia de la A la Z, Mic dictionar al vietii de familie”, Editura Stiintifica, Bucuresti, 1991;
5. Silvia Dima, “ Cei sapte ani de acasa”, E. D. P., Bucuresti, 1991

ROLUL PARTENERIATULUI ACTIV CU FAMILIA

**PROF. ÎNV. PREȘC. ENACHE GEORGETA
GPP STEP BY STEP NR. 12, ALBA IULIA**

Obiectivul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară. Copiii învață și sunt socializați cu aspectele emoționale încă de la începutul vieții. De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de părinți, cât și de copii, ca o rupere care provoacă emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Pe de altă parte, cadrele didactice din grădiniță au nevoie de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesitățile din diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei. Prin intermediul „celor șapte ani de acasă” se consolidează o serie de comportamente, emoții pozitive și convingeri pro-sociale:

- Copilul se simte important și încrezător în capacitatea de a îndeplini o sarcină;
- Copilul se simte încrezător în capacitatea de a îndeplini o sarcină;
- Copilul este convins că acțiunile sale sunt corecte;
- Copilul învață să facă față presiunilor sociale;
- Copilul experimentează noi comportamente și emoții sociale interesante;
- Copilul învață să își asume responsabilitatea pentru eventualele eșecuri;
- Copilul înțelege că viața este un șir de experiențe plăcute sau neplăcute asupra cărora poți avea un control.

În acest context, este necesar ca părinții să facă distincția dintre conceptul de dragoste și cel de dragoste responsabilă. Grădinița, ca instituție a învățământului aflat în plin proces de modernizare, dezvoltă un curriculum la decizia grădiniței în conformitate cu interesele și nevoile copiilor, necesar pentru dezvoltarea de abilități de bun locuitor al comunității și de adult într-o lume în schimbare. Copiii care se comportă bine sunt acei copii care știu cum să-și satisfacă nevoile în moduri pozitive și eficiente și se simt capabili, competenți și valoroși. Ei nu simt nevoia să se impună, să-i controleze pe ceilalți. Ei își pot controla impulsurile și pot să-și amâne necesitățile pentru o anumită perioadă. De aceea, obiectivul educatoarei este de a dezvolta aceste capacități la copiii care nu le au. Orice schimbare în educație pune în discuție implicarea părinților în activitatea grădiniței. Este dovedit faptul că succesul copiilor depinde în mare măsură de armonizarea demersurilor școlii cu cele ale familiei și de bună colaborare dintre educatoare și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative.

Bibliografie:

1. Dumitru Iacob, *Competență și schimbare*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1997;
2. Novak Cornelia, Jigău Mihaela, *Cartea albă a reformei învățământului*, Editura alternative, București, 1998;
3. Văideanu George, *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura politică, București, 1998.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

**ENACHE MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC "VASILE NETEA"
DEDA, MUREȘ, ROMÂNIA**

Un număr consistent de cercetări demonstrează că părinții sunt prima și cea mai importantă influență asupra dezvoltării și succesului școlar al copiilor lor. Atunci când părinții sunt implicați, elevii obțin note mai bune și au rezultate mai bune la testele de evaluare școlară (abilități, competențe, cunoștințe). În plus, copiii cu părinți implicați au o prezență școlară mai bună, abandonează școala în număr mai mic, au aspirații mai mari și atitudini mai pozitive față de școală și de teme (Bogensneider și Johnson, 2004)

Din punct de vedere istoric însă, școlile nu au fost concepute pentru a implica familiile în educația copiilor lor. Pe măsură ce ideea de școlarizare universală s-a răspândit în întreaga lume (începând cu secolul XVIII în Europa și extinzându-se în țările în curs de dezvoltare în a doua jumătate a secolului XX) înțelegerea implicită era că comunitățile vor susține infrastructura școlară (de exemplu clădirile școlare și locuințele profesorilor), iar familiile își vor aduce copiii la ușa școlii, iar școlile se vor ocupa de restul (Lareau, 1987). În unele comunități din întreaga lume, aceasta este încă mentalitatea predominantă. Rezultatul a fost acela că instituțiile școlare, care nu sunt doar organizații sociale, ci și produse ale convingerilor societății într-o anumită epocă sau context, au funcționat adesea cu un instrument lipsă în cutia lor de unelte: strategii eficiente de colaborare familie-școală (Winthrop et al., 2021).

Abordarea sistemelor educaționale în ceea ce privește implicarea familiei în educația școlară a evoluat de-a lungul anilor. Unul dintre cele mai influente cadre a fost elaborat la începutul anilor 1990 de Joyce Epstein și colegii săi. Identificând șase tipuri principale de implicare a părinților în școlarizarea copiilor lor – parenting, comunicare, activități de voluntariat, învățarea acasă, luarea deciziilor și colaborarea cu comunitatea¹ – această cadru a devenit rapid utilizat pe scară largă în întreaga lume (Epstein, 1996). Cu toate acestea, cercetările ulterioare care au analizat eficacitatea acestor diferite tipuri de implicare a părinților au demonstrat că nu toate au fost la fel de utile în îmbunătățirea rezultatelor școlare ale copiilor (cum ar fi prezența, finalizarea studiilor, competențele socio-emoționale) (Henderson & Mapp, 2002). Cele mai eficiente mijloace au fost (și sunt) tipurile de implicare legate de învățare, respectiv parteneriatul familie-profesor pentru stabilirea obiectivelor, comunicarea bidirecțională în timp util între părinți și profesori, asistența acordată părinților pentru a sprijini învățarea copiilor lor în afara școlii, integrarea cunoștințelor unice ale familiilor în predarea la școală și abordarea implicării active familie-școală (Dowd et al., 2017); National Association for the Education of Young Children n. red.).

Pandemia de Covid-19 a plasat subiectul colaborării dintre familii și școli în vederea educării copiilor în centrul dezbaterilor privind educația din aproape toate țările. Profesori din întreaga lume raportează că au dezvoltat modalități creative de a se implica cu părinții pentru a-i ajuta pe elevii lor să învețe acasă, inclusiv strategii pe care ar dori să le continue chiar și după ce pandemia s-a încheiat. La rândul lor, părinții (definiți ca fiind orice membri ai familiei sau tutori care sunt principalii îngrijitori) au răspuns la aceste noi experiențe de învățare la distanță și la noile forme de comunicare (Winthrop et al., 2021). Așteptările lor sporite de implicare mai profundă cu școlile sunt reflectate în sondaje reprezentative ale părinților din Columbia, Mexic, Peru și Statele Unite – toate indicând această cerere în creștere din partea familiilor pentru noi abordări de colaborare cu școlile (Learning Heroes, 2020; Molina et al., 2020).

Pandemia de Covid-19 a pus la încercare sistemul educațional, dar nu este prima forță externă și nu va fi nici ultima care va determina necesitatea de a schimba sistemele educaționale. Există un consens din ce în ce mai mare în rândul experților în educație și al oamenilor de știință în domeniul învățării că sistemele educaționale trebuie să se concentreze mai mult pe asigurarea faptului ca elevii să dezvolte o gamă largă de competențe – de la cunoștințe academice solide, la "a învăța cum să învețe", la rezolvarea problemelor în colaborare. De asemenea, mulți sunt de acord că, pentru a dezvolta această gamă largă de competențe și pentru a oferi o educație holistică, experiențele de predare și învățare trebuie să se schimbe pentru a include

¹ În original: parenting, communicating, volunteering, learning at home, decisionmaking, and collaborating with the community (Epstein, 1996).

mai multă varietate: mai multe jocuri, mai multe experiențe din lumea reală (Winthrop et al., 2021). Forțele care împing deja sistemele de învățământ în această direcție se vor accelera în perioada de următoarele decenii. Printre acestea se numără apariția noilor tehnologii, întreruperea lumii muncii prin automatizarea abilităților manuale și cognitive de rutină, precum și gravitatea crizelor sociale și de mediu complexe (Winthrop et al., 2021).

Bibliografie

Bogenschneider, K., Johnson, C. (2004), "Family involvement in education: How important is it? What can legislators do?" În: K. Bogenschneider & E. Gross (Eds.), *A policymaker's guide to school finance: Approaches to use and questions to ask* (Wisconsin Family Impact Seminar Briefing Report No. 20, pp. 19-29). Madison: University of Wisconsin Center for Excellence in Family Studies (Centrul pentru excelență în studii de familie al Universității din Wisconsin)

Dowd, A. J., Friedlander, E., Jonason, C., Leer, J., Sorensen, L. Z. Guajardo, J., D'Sa, N., Pava, C., Pisani, L. (2017), "Lifewide learning for early reading Development" În: *New Directions for Child and Adolescent Development*, 2017(155), 31–49.

Epstein, J. L. (1996), "Perspectives and previews on research and policy for school, family, and community partnerships" În: A. Booth & J. F. Dunn (Eds.), *Family-school links: How do they affect educational outcomes* (pp. 209–246). Routledge.

Henderson, A. T., Mapp, K. L. (2002), "A new wave of evidence: The impact of school, family, and community connections on student achievement. Annual Synthesis 2002" În: *National Center for Family & Community Connections with Schools, Southwest Educational Development Laboratory* (SEDL)

Lareau, A. (1987), "Social class differences in family-school relationships: The importance of cultural capital" În: *Sociology of Education*, 60(2), 73. <https://doi.org/10.2307/2112583>

Learning Heroes. (2020), "Parents 2020, COVID-19 closures: A redefining moment for students, parents & schools". https://belearninghero.org/wp-content/uploads/2020/11/LH_2020-Parent-Survey.pdf

Molina, A. V., Belden, M., Arribas, M. J., Garza, F. (2020): "K-12 education during COVID-19: Challenging times for Mexico, Colombia, and Peru" În: *EY-Parthenon*

Winthrop R., Barton A., Ershadi M., Ziegler L. (2021), *Collaborating To Transform And Improve Education Systems. A playbook for family-school engagement*, The Brookings Institution

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR ENACHE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific.

Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că *“familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”* (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiațiune care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici – nepoți).

Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. *“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața ”* (M. Golu).

Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (*“cei șapte ani de acasă”*) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a le copiilor, comportamentul lor socio - moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser în 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității.

Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor.

Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se afla în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc. și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare.

Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei.

Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – îți va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei.

Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc., chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Afirmând *”facem totul ca să scoatem din el un om deosebit”* sau *”trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru ca nu am avut condițiile necesare”*, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții super protectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie *”de o inteligență rară”*, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri.

Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că *”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”*.

Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune.

El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie ca libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență. (M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

1. G. Berger, *Omul modern și educația sa* - EDP București, 1973;
2. A. Birkh, S. Haywards, *Diferențele individualizate* – Ed. Tehnică, București, 1999;
3. M. Gilly, *Elev bun – elev slab*, EDP București, 1973;
4. M. Golu, *Dinamica personalității*, Ed. Geneze București, 1993;
5. R. Vincent, *Cunoașterea copilului*, EDP București, 1972.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN SOCIETATEA ACTUALĂ

**PROFESOR ENCULESCU DANIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA ORȚIȘOARA, JUD. TIMIȘ**

Societatea actuală, societatea secolului al XXI-lea, este o societate predominant tehnologizată ceea ce creează iluzia reducerii distanțelor dintre oameni prin nașterea realității virtuale. În acest context, copiii acestor vremuri cresc în această lume digitală în familii foarte ocupate care îi consideră în siguranță doar pentru că se află în aceeași clădire, acest fapt asigurându-le părinților un confort emoțional sporit fără a ridica semne de întrebare cu privire la siguranța emoțională a copilului care are acces la un conținut digital care, de cele mai multe ori, nu este adecvat vârstei sale. Sigur, avantajele oferite de utilizarea dispozitivelor sunt de necontestat, dar, oare, părinții au în vedere și dezavantajele folosirii acestora de copiii care ajung să-și formeze deprinderi de comportament în funcție de *modelele* din mediul on-line?

De la cunoscutele cazuri de copii care ajung să fie în pericol din cauza acceptării unor provocări aparent inofensive și până la situațiile în care copiii ajung să sufere de anxietate, depresie și alte tulburări de comportament din cauza unei relaționări deficitare cu părinții și a abuzului de conținut digital nepotrivit, până la relația, uneori, delicată, dificilă cu profesorii care observă, de cele mai multe ori, înaintea membrilor familiei aceste schimbări negative din viața copiilor, ar exista o soluție în parteneriatul familie-școală.

În altă ordine de idei, atât școala văzută ca instituție ce are în vedere educarea copiilor, cât și familie văzută ca mediu în care venim pe lume, ne dezvoltăm armonios dacă avem parte de comunicare autentică, respect și iubire, pot anula efectele nefaste ale tendințelor din societatea actuală în care se pare că educația copiilor se realizează într-o măsură mai mare într-un mediu informal necontrolat cum este mediul virtual cu pericolele sale ascunse, decât în mediul formal ce încearcă să concureze cu toate resursele pentru a satisface nevoile și curiozitatea copiilor din aceste timpuri.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alți parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice.

Acest fapt a fost demonstrat de-a lungul timpului de experiențele de pe continentul nord-american, procesul de educație al copiilor și succesul lor la școală depinzând de acest aspect.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, prezența elementelor tradiționale cu elementele moderne generate de noile realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice.

Demersurile școlii de a cunoaște familiile devine extrem de important prin cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor, valorilor, normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Pentru a se putea discuta de un parteneriat eficient, este necesar să se aibă în vedere anumite componente comune cadrelor didactice și familiilor: luarea deciziilor, comunicarea, acordarea sprijinului, predarea, studiul.

Dacă școlile trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților, aceștia trebuie să răspundă pozitiv participând la acțiunile comune cu școala. Mizând pe faptul că toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor și pe faptul că succesul copiilor depinde în cea mai mare măsură de colaborarea eficientă cu familiile, realizarea de parteneriate de succes nu ar trebui să fie un demers imposibil.

Punând în valoare avantajele oferite de utilizarea tehnologiei și având în vedere marea diversitate a familiilor, se conștientizează faptul că o singură metodă de comunicare cum ar fi ședințele cu părinții, nu mai este suficientă și că simplele apeluri telefonice și discuțiile cu părinții pe grupurile de WhatsApp pot deveni parte integrantă a unei strategii de comunicare eficientă și de creionare a unui climat pozitiv de colaborare cu efecte pozitive asupra evoluției copiilor.

Trebuie să se aibă în vedere o comunicare eficientă și, în acest sens, este absolut necesar ca personalul didactic să participe la programe de formare în acest sens.

Chiar dacă în ultimul timp chiar din cauza împrejurărilor nefavorabile, efectele pandemiei de COVID și instabilitatea adusă de războiul din apropierea granițelor, tendința părinților de a emigra spre țări cu un nivel de trai mai crescut lăsând copiii în grija bunicilor sau a altor rude a condus la pasarea responsabilității educației între familie și școală, trebuie avut în vedere că familia și școala pot acționa doar împreună în beneficiul copiilor. Educația începe în familie, aceasta fiind primul grup social al copilului unde își însușește norme, credințe, obiceiuri și unde își formează o concepție despre lumea în care trăiește, urmând apoi integrarea în viața școlară și în grupul de prieteni ca factori esențiali în procesul de integrare socială. Educația este un proces lent, ce se desfășoară treptat, ce trebuie să aibă continuitate.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Educ. ația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Bistriceanu, Corina, București -2004, *Sociologia familiei*, Editura Fundației România de Măine
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, Iași- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
3. Maciuc Irina, Craiova -1998, *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura Omniscope
4. Nicola Ioan, București -1994, *Pedagogie*, E. D. P. R. A.
5. Nicola, Ioan, București - 2000, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică
6. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
7. Robu, Maria, București -2008, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House
8. Șerdean Ioan, București -2004, *Pedagogie*, Editura Fundației România de Măine

RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE

ENESCU IONICA

Motto: „Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” (Jean Jacques Rousseau)

„Educația este cea mai puternică arma pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.” (Nelson Mandela)

„Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.” (Aristotel)

Școala și familia urmăresc același scop educativ-formarea copiilor spre a deveni adulți multilateral dezvoltati. Școala și familia sunt cei doi factori importanți, doi piloni de rezistență ai educației între care pendulează copilul.

Încă de la venirea sa pe lume, copilul este foarte receptiv la tot ceea ce se întâmplă în jurul său și încearcă să se adapteze la condițiile pe care le găsește, ca să poată trăi. De aceea, copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor avea sarcina să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute să înțeleagă și să lămurească multe alte probleme.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară pentru a se informa reciproc despre dezvoltarea și comportamentul copilului.

Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar au scos în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală în ceea ce privește educația copiilor. Această recunoaștere a importanței implicării părinților în favorizarea succesului școlar, a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre familie și școală. În prezent, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. Colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un sprijin pentru o continuă reevaluare.

Pentru o participare mai activă a părinților la activitățile școlare se pot iniția o serie de programe care conțin diferite forme de activități de colaborare. Unele activități au drept obiectiv ameliorarea relațiilor

dintre familie și școală. În cadrul acestor programe, părinții contribuie la elaborarea și realizarea unor activități care stimulează schimbul de informații și care favorizează relațiile interpersonale armonioase. Acestea pot fi: vizite reciproce, clubul părinților din școală, comunicări scrise, adunări informative, etc.

În cadrul programelor vizând sprijinul școlar, părinții sunt invitați să se implice în conceperea și susținerea unor proiecte școlare: strângeri de fonduri, însoțirea elevilor în excursii ocazionale, conferințe, activități distractive, organizarea de evenimente sociale sau culturale, etc.

Anumite proiecte vizează participarea părinților la sesiuni de formare menite să-I ajute să-și îmbunătățească cunoștințele: ateliere de formare pe anumite teme, cursuri de formare continuă, etc.

În unele cazuri, se pune accentual pe utilizarea comitetelor consultative în cadrul cărora părinții formează grupuri de consiliere care se pot interesa de diferite probleme care privesc școala, fie ele de ordin socio-cultural, financiar, administrativ sau pedagogic.

O serie de studii realizate în ultimii ani, au demonstrat că părinții și cadrele didactice consideră că o colaborare între ei ar putea ameliora randamentul școlar și conduita elevului în clasă. Numeroși părinți afirmă că sunt doritori să se implice în procesul de educație al copiilor lor. Cadrele didactice trebuie să formuleze așteptări realiste privind această colaborare. În ceea ce privește activitățile care pot fi propuse părinților, acestea trebuie să fie multiple, variate și să corespundă nevoilor și posibilităților lor.

Din punctual meu de vedere, implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii care sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în ceea ce fac, capătă încredere în ei, depășind mai ușor obstacolele pe care le întâlnesc nu numai în școală, cât și în viața de zi cu zi. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile reușitei școlare.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București
- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași
- Agrabian, M., (2007), „Școală, familie, comunitate”-Editura Institutul European.

ENESCU LUMINITA ANA

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlărilor. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Famiiliile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între școală și familie, situația devine mai complicată. De aceea, școlile încearcă să vină în întâmpinarea părinților prin organizarea unor activități comune, un rol important avându-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente școală-familie sunt planificate și implementate cu grijă. Un prim pas este evaluarea, la începutul anului școlar, a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea școlară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare și în transmiterea mesajului către părinți, faptul ca le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

În urma unui studiu realizat s-a constatat că:

1. **Implicarea familiei** este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

2. Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delincvenței.

3. Toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor.

4. Majoritatea părinților vor să se implice mai mult în educația copiilor lor, dar mulți nu știu cum să procedeze.

5. Majoritatea cadrelor didactice simt că implicarea părinților este o parte vitală a succeselor, dar mulți nu știu cum să-i implice pe aceștia.

6. Școlile trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri și să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor lor.

Conform acestui studiu, părinții se pot implica în calitate de parteneri în educarea elevilor, alături de școală, în următoarele situații:

Luarea deciziilor

❖ Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor.

❖ Îi încurajează pe părinți să stabilească țelurile de atins pentru copiii lor și pe cadrele didactice să stabilească obiectivele de realizat mai departe pentru obținerea succesului școlar. Obiectivele sunt precizate la începutul anului școlar și pot fi scrise într-un contract între părinți, cadrele didactice și elevi. Acest contract poate lista responsabilitățile fiecăruia și este semnat de fiecare dintre participanți. Scopul contractului este acela de a-l ajuta pe elev să învețe, mai ales dacă fiecare elev are pentru el anumite obiective specifice, stabilite în colaborare părinți-cadru didactic.

❖ Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare, nu numai sub aspect economic, ci și sub aspect educațional-cultural.

Acordarea sprijinului

❖ Părinții își sprijină copiii în multe feluri: le oferă acoperiș, hrană, îmbrăcăminte, protecție, dragoste, dar ei trebuie să –i ajute și cu activitatea la clasă.

❖ A le arăta copiilor că școala este importantă se poate face în mai multe moduri, dar colaborarea cu școala este cea care duce la obținerea unor rezultate bune în procesul de învățământ. Putem aminti aici lectoratele cu părinții, cu activități practice, pe ateliere de lucru și cu informații cât mai complete după o consultare în prealabil a părinților cu privire la temele de abordat, care i-ar interesa pentru a-și putea ajuta copiii și pentru a fi pe aceeași lungime de undă cu școala.

❖ Chiar dacă școala organizează activități frumoase și utile pentru părinți și pentru copiii lor, este posibil ca participanții să nu fie într-un număr foarte mare, atunci ar fi posibil ca, prin inițiativa părinților de a organiza la rândul lor unele activități, să se vadă cu adevărat că acestora le pasă, și ar obliga școala la mai multă deschidere și cooperare.

Predarea

❖ Părinții își pot asuma și rolul de profesori în anumite situații. În primul rând știm că de la ei copiii au, la intrarea în clasapregatitoare, multe cunoștințe generale. Rolul părintelui nu se încheie odată cu începerea scolii, în responsabilitatea acestuia intră: stabilirea programului de lucru al elevului și locul pentru teme, cititul împreună cu copilul, convingerea că tema este bine înțeleasă și terminată, discuțiile despre ceea ce s-a întâmplat la școală în timpul zilei.

❖ Părinții se pot oferi voluntari la activități la care au experiență, pe care le-o pot împărtăși elevilor (cu referire la domeniul în care lucrează). Copiii își văd părinții în acțiune și simt că au și ei o contribuție importantă în comunitatea școlară.

Comunicarea

❖ Dacă politica școlii permite părinții participa la ore oricând.

❖ Comunicarea constantă, continuă cu părinții, pe parcursul anului școlar, pe teme ca: regulile clasei, așteptările, scopurile îi implică pe aceștia în procesul educațional.

❖ Părinții sunt informați la ședințele în legătură cu acele concepte care sunt de predat, ce trebuie aprofundat, consolidat acasă, tipurile de acțiuni la care pot colabora părinții în perioada următoare.

❖ Comunicarea dintre părinți și cadre didactice vizează, dar nu se limitează la situația școlară, politica școlii în ceea ce privește elevii, proceduri, activități comunitare, opțiuni educaționale, modalități în care familia poate ajuta școala...

❖ O modalitate modernă de comunicare, ce poate veni în ajutorul părinților foarte ocupați, poate fi comunicarea prin intermediul e-mail-ului.

❖ Conform unui studiu pe tema comunicării dintre familie și școală, s-a constatat că este bine ca părinții să fie înștiințați și când copilul are o performanță notabilă. Astfel, familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informațiile despre școlar și, în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile cadrelor didactice.

De aceea, prin activitățile noastre comune cu părinții, încercăm să colaborăm cu familia pentru a observa și la elevii noștri schimbări în bine atât din punct de vedere al performanțelor școlare cât și din cel al implicării active în activitățile ce se desfășoară cu ei.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR EPUREANU MIRELA
LICEUL TEORETIC "CONSTANTIN ANGELESCU"
IANCA, JUD. BRAILA

In educarea „**puiului de om**”, parintii, educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este, daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt: noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T. V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvoltata personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are, „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma, „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau, „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca *stimularea intelectuala* in primii ani de viata, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea si suportul parental continuu*, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.” (M. Gilly).

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

***„Familia severa”**-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc, „*gastile*” si „*bandele*” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „*tabere*”: unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

***„Familia permisiva”** sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

***„Familia rigida”** prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

***„Familia libertina”** creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

Un proverb spune: „ ***O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul***”

BIBLIOGRAFIE:

- Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005
- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M. GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR ERDELYI MARCELA CLAUDIA
LIC. TEH. NR. 1 - DOBREȘTI-BIHOR**

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil. Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica),

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a-l dezvoltării personalității.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost însoțiți de educație, importanța acesteia sporind cu fiecare generație. Educația reprezintă fundamentul vieții oricărui om cu ajutorul căreia s-au putut dezvolta percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar și de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice).

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm două:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre parti afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea familie-școală:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afisată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: „*Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*”

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI CU AJUTORUL PROIECTELOR EDUCATIVE EXTRACURRICULARE

**PROF. ÎNV. PRIMAR FĂGET CRISTINA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 37 CONSTANȚA**

În urma integrării europene a României, una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activității educative extracurriculare și extrașcolare, de mare impact asupra elevilor, cadrelor didactice și comunității locale.

Noile demersuri educaționale redimensionează atât statutul cât și sarcinile cadrelor didactice, care trebuie să devină manageri de educație, prin intermediul unor proiecte/programe educative operaționale, adecvate ethos-ului unității școlare și orizontului de așteptare al comunității locale, proiecte/programe desfășurate pe baza unor convenții/contracte de parteneriat.

Există o multitudine de modalități de realizare a acestor activități. O modalitate care implică mai multă dăruire, talent și muncă este proiectul.

Proiectul educativ constă într-un set de activități planificate, controlate care urmăresc realizarea unui scop bine definit, într-un cadru bine stabilit și într-o perioadă de timp bine definită.

Proiectul, după J. Dewey este o „metodă care în mod fundamental, formativ conduce la educarea caracterului”.

După W. H. Hilpatrick este o modalitate prin care se acumulează experiență și cunoaștere, rezolvând probleme practice în situații sociale”.

Din multitudinea de definiții ale proiectului educativ rezultă faptul că un proiect educativ este un instrument al schimbării, al dezvoltării și inovării organizației școlare.

În acest scop proiectele educative extracurriculare vin în sprijinul elevilor, coordonate de formatorul de personalitate, omul din spatele acestor „creații” deosebite, cadrul didactic.

Proiectele educative extracurriculare (și chiar extrașcolare) au de asemenea o importanță tot mai mare, fiindcă școala trebuie să-i pregătească pe elevi pentru viață, nu numai pentru examene.

Școala trebuie să se afle în dialog autentic și permanent cu societatea, străduindu-se să realizeze punți de legătură între nevoile educaționale, resursele/disponibilitățile intelectuale ale copiilor / tinerilor și perspectivele de dezvoltare economică a societății. În acest sens, colaborarea dintre elevii diferitelor școli nu este un proces spontan, ci este o activitate organizată, susținută, conștientă, direcționată spre problemele educative ale tinerei generații.

Aspirația pentru perfecționare a numeroaselor cadre didactice, inițiativa și disponibilitatea cadrelor didactice de a participa la proiecte educative, motivează alegerea temei pentru simpozion.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Extinderea preocupărilor pentru educație și mai ales elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare ne atrag atenția nu atât asupra importanței acestora, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le are asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi.

Aceste activități sunt apreciate de către copii și de către factorii educaționali în măsura în care îndeplinesc niste condiții:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor ;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă ;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Multitudinea activităților extrașcolare desfășurate cu copiii conduc la dezvoltarea personalității acestora prin contactul pe care îl au cu mediul înconjurător, cu diverși factori din societatea din care face parte.

Știm cu toții că elevii noștri sunt interesați de ceea ce facem la școală, mai ales pentru faptul că aducem întotdeauna ceva nou în viața cotidiană.

Noțiunile în ciclul primar constituie baza de pornire pentru gimnaziu. Cel mai adesea descoperim însă că elevii sunt mai interesați și participă cu mai mult suflet la activitățile extrașcolare. Acest lucru nu înseamnă că noi ca și formatori nu putem să-i facem pe elevi să conștientizeze cât de necesare sunt cunoștințele însușite în clasă în desfășurarea cu succes a altor activități.

Știm că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile-familie, școală și comunitate; de aceea este nevoie de un nou concept care să întărească această relație, acest concept fiind proiectul educațional.

Proiectul educațional este unul din cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane, un concept și o atitudine în câmpul educației și tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative-nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității.

„Proiectul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de proiecte este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școala și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

- împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

- acțiunile dezvoltă la elevi responsabilitatea și sensibilitatea față de semenii lor;

- se creează legături la nivelul comunității;

- se stimulează gândirea critică;

- se educă percepția multiculturalității,

- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Astfel de activități presupun utilizarea unor metode activ- participative de implicare a copiilor, multe acțiuni se desfășoară în afara școlii – în comunitate – acțiuni cu impact comunitar (acțiuni ecologice, sanitare, campanii pentru dezvoltare comunitară etc.).

Personal am derulat și derulez și în prezent proiecte și parteneriate educaționale în care sunt implicați și alți factori educativi, creând astfel un mediu bazat pe valori morale pozitive în care fiecare copil să poată deveni un model pentru societate.

An de an activitățile proiectului sunt tot mai diverse, tot mai atractive și implică tot mai mulți elevi și cadre didactice, în același timp și foarte mulți parteneri care sunt de un real sprijin în realizarea obiectivelor propuse.

Întregul complex al activităților extrașcolare organizate în școală sau în afara școlii, sub atenta și pricepută îndrumare a dascălilor aduc o importantă contribuție la formarea și educarea elevilor, în modelarea sufletelor acestora, are profunde implicații în viața spirituală și educativă a comunității.

Activitățile realizate prin proiecte dau posibilitatea elevului să se manifeste, să se bucure, să acumuleze cunoștințe, să fie creativi, să-și pună în valoare talentul și să-l facă cunoscut celor din jur.

Tematica diversificată a proiectelor este un mijloc de a antrena cât mai mulți copii într-o activitate plăcută prin diferite forme de organizare care vizează obiectivele unei dimensiuni ale educației.

Actul educațional are o eficiență sporită dacă este implicată și familia, cu condiția de a se stabili un cod unitar de cerințe. În urma colaborărilor constante cu părinții, aceștia au posibilitatea de a-și cunoaște mai bine copiii și modul acestora de manifestare în cadrul grupului, își însușesc procedee educative adecvate pe care le pot aplica în educația copilului. Ca efecte majore pe care le propun ca strategie și proiectele educative să le producă, se pot menționa:

- o creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;

- o introducerea obligatorie elementului educativ în proiectarea și desfășurarea activității didactice la fiecare obiect de studiu;

- o proiectarea activităților educative extracurriculare ca aplicații concrete a cunoștințelor acumulate și a abilităților și competențelor formate în cadrul obiectelor de studiu;

- stimularea interesului elevilor și a cadrelor didactice de a se implica în proiecte și programe educative curriculare, extrașcolare și extracurriculare la nivelul fiecărei unități de învățământ;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Aceste activități întregesc activitatea educativă a școlii, aducând un surplus informațional elevilor și completând condițiile concrete ale educației acestora. Astfel experiența de învățare non-formală și informală întregeste, completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Elevii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc și să o transforme, să se cunoască pe sine și să se transforme, să recepteze și să transmită mesaje, exprimându-și gândurile și sentimentele fie prin comunicare verbală, utilizând un limbaj bogat și nuanțat, fie prin creație plastică. Ilustrând realitățile vieții lor cotidiene, activitățile specifice școlii, familiei și comunității din care fac parte, variatele forme de exprimare ale copiilor dobândesc atât rol formator cât și informator. Rezultatul actului lor creator devine astfel cartea lor de vizită, dar și a școlii în care învață.

BIBLIOGRAFIE

1. Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației *Revista învățământului prescolar*, 3-4/2006,
2. IONESCU, M. ; CHIȘ, V., *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
3. PEDA. VIORICA, *Metodica activităților instructiv educative în grădinița de copii*, Editura « Gheorghe Cârțu Alexandru », Craiova 2009
4. LESPEZEANU M., *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Editura S. C. Omfal, București, 2007

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

PROF. FĂINIȘI IULIA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN NEGREANU"
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. "Meseria" de părinte este grea.

Menirea educației este aceea "*de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*". (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârsta preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci așa !" și – mai ales – "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?" Curent, la această întrebare părinții răspund: "nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !".

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă.

De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare: nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr.

Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urca foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil, deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “cea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Bibliografie:

- Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
- Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
- Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
- Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE (STUDIU DE SPECIALITATE)

**PROF. FÂLFĂE IOANA,
GRĂDINIȚA CU P. N. NR. 2 CERNEȚI - MEHEDINȚI**

Parteneriatele școală-familie-comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții și ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult de domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație a elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață și în carieră.

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a factorilor educativi: școala, familia etc. Școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, dar educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această lucrare. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta trebuind să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschis, favorizante schimbului și comunicării de idei.

Suntem contemporani cu schimbările profunde care s-au derulat în educație în ultima perioadă și totul confirmă că acestea vor continua, probabil, într-un ritm tot mai accelerat.

Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi, care să le permită acestora integrarea socială rapidă, să le dezvolte flexibilitatea, spiritul de inițiativă și capacitatea de rezolvare a problemelor, care să diminueze imprevizibilul.

Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata întregii vieți a individului.

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot:

- ajuta profesorii în munca lor;
- perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților;
- conectă familiile cu membrii școlii și ai comunității;
- stimula serviciul comunității în folosul școlilor;
- oferi servicii și suport familiilor;
- crea un mediu mai sigur în școli.

Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene (Al. Macbeth, 1984), bazat pe cercetări comparative, documentate și empirice (prin anchetă de opinie cu chestionare aplicate pe un lot de 1744 conducători de instituții școlare) enumeră anumite motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor (legislația reflectă astfel libertatea părinților de a-și crește copiii așa cum doresc);
- există diferențe între țări privind: măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri pe care să le urmeze copiii lor;
- măsura în care părinții trebuie consultați de responsabilii școlari;
- învățământul nu este decât o parte din educația copilului;
- bună parte a educației se petrece în afara școlii;
- cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii, școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune însă și un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare. Ca și *obiective operaționale* pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate:

- implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho - fiziologice și aptitudinilor lor;
- identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar;
- consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
- îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți - părinți;
- înlăturarea prejudecăților și a discriminării elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
- identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
- exprimarea liberă a opiniilor;
- dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a cadrului didactic deoarece părinții sunt clienți ai școlii. Eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigența de a evalua rezultatele activității școlare. Familia nu reprezintă doar un mediu fizic, ci un univers plin de semnificații psiho-educăționale și socio-culturale.

BIBLIOGRAFIE:

1. Agabrian Mircea, Millea Vlad – Parteneriate Școala-Familia-Comunitate, Ed. Institutul European, 2005;
2. Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R: A: , București, 1998;
3. Nedelcu Doina Elena - Educație democratică, incluziune și interculturalitate, EDP, 2007;
4. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993;
5. Zăpârțan Marioara, „Eficiența cunoașterii factorilor de personalitate în orientarea școlară și profesională a elevilor”, Editura Dacia, Cluj, 1990.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

**PROFESOR ÎNV. PRIMAR, FANGLI GETA-ORESIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA
MARAMUREȘ**

Menirea educației este aceea “ *de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*”. (Gentil, G. The Reform of Education)

Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile “creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil. “Începeți dar prin a vă cunoaște copiii” (Jean Jacques Rousseau) se află și astăzi la temelia educației.

Bibliografie

1. <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei/>
2. Giovanni Gentile, The Reform of Education, Forgotten Books, London, July 21, 2012;
3. John Locke, Some Thoughts Concerning Education and of the Conduct of the Understanding,, October 1, 1996;
4. Jean Piaget, Science of Education and the Psychology of the Child, Viking Press, June 1970;
5. Jean Jacques Rousseau, Emile: His Educational Theories Selected from Emile. Julie and Other Writings, Barron’s Educational Series, December 1, 1964;
6. Jerome Bruner, The Process of Education, Harvard University Press, January 31, 1976.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE- ȘCOALĂ ÎN EDUCAREA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR FARCAȘ RODICA
COLEGIUL NAȚIONAL “ONISIFOR GHIBU” ORADEA

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Părinții trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin consilierea părinților, ședințe, lectorate cu aceștia, serbări școlare, alte activități comune cu elevii și părinții (activități cultural-artistice și sportive, târguri cu scop caritabil, expoziții, excursii, vizite, masă rotundă, discuții individuale, ateliere de lucru, etc).

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune, când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Dacă un profesor vrea să educe, trebuie să colaboreze cu părinții, pentru ca efortul pe care îl realizează la clasă să aibă continuitate și în restul zilei. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o avem. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; pot îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; pot îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; pot dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; pot conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; pot stimula serviciul comunității în folosul școlilor; pot oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli. Un real **parteneriat** între școală și **familie** nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este **copilul** – *o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.* Fiecare relație familie-profesor este unică și originală, de aceea trebuie să fie individualizată și bazată pe încredere și cunoaștere reciprocă.

În cadrul proiectului educațional “Magia sărbătorilor de iarnă”, am realizat o activitate comună cu părinții elevilor clasei pregătitoare pe care o îndrum. Întâlnirea a avut loc în sala festivă a colegiului, în luna decembrie 2019, într-o atmosferă de basm. Știm cu toții că în perioada sărbătorilor de iarnă colindele strămoșești ne luminează casele, așa că am adus și noi un strop de bucurie în sufletele părinților și ale bunicilor, prin colindele pe care copiii le-au cântat. Activitatea a continuat prin realizarea unor obiecte decorative pentru Crăciun, utilizând crenguțe de brad, conuri, globuri și figurine confecționate de copii. Apoi, fiecare copil a denumit lucrarea proprie (exemple: „Steluțele bunicii”, „Bucurie de Crăciun”, „Cizmele lui Moș Crăciun”, „Magie de sărbători”, „Familia Sfântă”, etc) și a prezentat-o celorlalți, după care au fost recompensați cu diplome și medalii, în aplauzele participanților. Obiectele realizate au fost foarte reușite, apreciate și utile în același timp. Întâlnirea a continuat cu sosirea lui Moș Crăciun, căruia i-au cântat și i-au prezentat faptele bune făcute, iar acesta i-a răsplătit cu cadouri. Această activitate a constituit un mijloc eficient de educare, de influențare formativă a elevilor, de sudare a colectivului, de asigurare a unui context educațional în care relaționările s-au produs în condiții inedite, de încurajare a

talentului, de dezvoltare a aptitudinilor și de stimulare a elevilor timizi. Consider că a fost o activitate eficientă, benefică pentru copii și pentru părinții lor.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Ele trebuie să găsească făgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, trebuie să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, dar și un climat familial, afectiv și moral.

“Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă întind spre ele.” Joyce Maynard

Bibliografie:

- Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E. D. P., București, 1972;
Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E. D. P., București, 1997;
Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
Ezechil Liliana- *Comunicarea educațională în contextul școlar*, 2002;
Stăiculescu Camelia -*Școala și comunitatea locală-parteneriat pentru educație*, 2007

FAMILIA ȘI DASCĂLUL, MODELE PENTRU COPIII NOȘTRI

PROF. FĂTU GABRIELA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE VOICULESCU"
COMUNA PÂRSCOV, JUD. BUZĂU

Motto: "Omul trebuie să-și orânduiască purtarea, gesturile, ca și inteligența"

A fi **părinte** și **educator** în același timp înseamnă a avea în vedere o combinație de **sfaturi** și **tehnici** care ar putea face ca lucrurile să meargă "așa cum trebuie" când este vorba despre comportamentul copiilor noștri. Viața ne-o dovedește nouă, adulților, zi de zi că o educație bună și sănătoasă, cât și capacitatea de a te comporta civilizată cu ceilalți asigură jumătate din succes. Și cine oare, nu-și dorește o viață încununată de succese?

Este firesc ca la răspunsul acestei întrebări retorice să își aducă contribuția și familia și relațiile ce se stabilesc în cadrul ei. Meseria de părinte se exercită aproape exclusiv pe baza modelelor preluate de la generația anterioară de părinți, pe baza bunelor intenții, a succeselor și eșecurilor de care aceștia au avut parte de-a lungul timpului. Climatul familial este puternic dependent de modul de comunicare dintre membrii familiei.

Când un copil are un comportament care nu se încadrează în standardele pe care noi, cadrele didactice sau adulții le considerăm firești, spunem cu ușurință că el nu are "**cei șapte ani de acasă**", însă de prea puține ori ne punem întrebarea dacă acel copil a avut în cei șase-șapte ani petrecuți în sânul familiei ce să "**culeagă**" sau dacă "**roadele culese**" au fost pozitive. Menirea noastră de dascăli este aceea de a transforma "roadele amare" în unele "dulci" sau de a le păstra și conserva pe cele "dulci", deja culese.

În activitatea mea de la catedră am avut posibilitatea să desfășor un opțional "Cum să fiu politicos?", disciplină care a fost foarte bine primită, atât de către copii, cât și de către părinții acestora. În cadrul acestei discipline am avut ocazia să analizez împreună cu elevii mei diverse situații de viață, comportamente, atitudini, să argumentăm unele decizii luate în anumite momente.

Consider că noi, dascălii avem o mare responsabilitate față de copiii care ne sunt încredințați ca elevi. Atitudinile și strădaniile noastre vor avea mare influență în continuarea celor "**șapte ani de acasă**" în procesul de maturizare a copilului. Așa cum precizam când am făcut referire la familie, unul din principalii factori care contribuie la angajarea copilului în activitatea de învățare este exemplul pe care el îl poate desprinde din însăși viața și comportarea învățătorului său. Învățătorul este pentru elev "**modelul**" pe care elevul îl imită. Aș putea concluziona că relația ce se stabilește astfel între elev și învățător înseamnă totul și de aceea:

- Fii un bun și activ ascultător al problemelor elevilor tăi !
- Fii drept, fără discriminări și favoritisme !
- Fii consecvent și realist !
- Fii mereu organizat în fapte și cuvinte !
- Fii atent la capcana cuvintelor aspre și critice ! și.. .

NU UITA: "Manierele, pe care le neglijam ca pe niște lucruri mărunte, fac adesea ca oamenii să te judece în bine sau în rău. O cât de ușoară străduință de a avea maniere plăcute și civilizate te-ar scuti de aprecierile lor nefavorabile". (La Bruyere)

BIBLIOGRAFIE

- * Armeș, Nicolae - "ABC-ul bunelor maniere", Ed. Regis, București, 2012;
- * Byron, Tania - "Educă-ți pozitiv copilul – oferă ce vrei să primești", Aramis Print, București, 2009
- * Crețu, Carmen - "Psihopedagogia succesului", Polirom, Iași, 1997;

EDUCAȚIA ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

FAUR LIGIA

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață.

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire,

Educă-mă, te rog, ca eu să pot fi o binecuvântare pentru lume. ”

(CHILD’S APPEAL, MAMIE GENE COLE)

Jan Amos Comenius menționa că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile. Chiar și în cadrul unui parteneriat educațional eficient familiei îi revin, totuși, cele mai relevante funcții: asigurarea condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului, crearea mediului relațional care influențează direct socializarea copilului, crearea unui climat psihologic favorabil pentru satisfacerea respectului de sine și a condițiilor pentru autocunoaștere, încurajarea nevoii de autoeducație, oferirea unor modele pozitive de realționare și comportamentale.

Familia este una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil și supravegherea acestuia ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. De obicei nucleul familiei îl formează părinții și copiii însă, sunt situații în care la acest nucleu se adaugă și alți membri precum bunicii sau alte rude apropiate, fiecare dintre aceștia contribuind într-o oarecare măsură la educația copiilor.

Primul pas în societate îl fac copiii în grădiniță sau creșă. Intrarea în grădiniță determină o nouă extindere a câmpului interacțiunilor sociale. Cu toate că familia are în continuare o influență dominantă, copilul este confruntat cu un alt mediu, structurat total diferit, deoarece acesta descoperă alt raport al relațiilor cu adultul din grădiniță, diferit de cel stabilit cu adultul din familie. Așadar copilul ajunge să-și restructureze imaginea de sine, să accepte imaginile pozitive ale celorlalți copii, despre el însuși și, de asemenea, trebuie să coexiste cu acestea. Grădinița este acel loc special care contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a micuților, și care se concentrează să dezvolte diverse abilități ce le sunt necesare în viitor. Vârsta preșcolară este perioada cea mai importantă pentru dezvoltarea copilului. Mediul grădiniței este ideal pentru realizarea unor schimbări la nivel de interacțiune de grup. Aceasta îl ajută să comunice, să-și formeze o nouă viziune asupra celorlalți și să își renegocieze dimensiunile egoiste ale personalității sale. Se va pune accent pe cooperare, copilul reușind să primească și să dăruiască în același timp. Grădinița va accentua bazele unor prietenii solide, copilul reușind să împărtășească aceleași curiozități cu semenii săi.

Un obiectiv important în vederea integrării copilului în activitatea de tip școlar constituie permanenta legătură a grădiniței cu familia, cea care constituie de fapt primul model al copilului. Educația în familie ocupă în continuare un loc important în formarea ”puiului de om” care trebuie să găsească aici condiții de dezvoltare fizică, perceptivă, intelectuală, personală și socială. Din primii ani de viață personalitatea ”adultului de mai tarziu” prinde contur și se manifestă prin elemente concrete cum sunt: temperament, caracter, însușiri, capacități, abilități și aptitudini.

„*Cei 7 ani de acasă*” sunt hotărâtori în procesul de adaptare și integrare la viața socială și așa marcată de influențele mediului socio-economic. Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. Nu întâmplător părinții sunt gata să-și spună cuvântul chiar și în cele mai dificile probleme de educație. Faptul este explicabil: de la părinți au învățat în primul rând tot ce știu până când copilul este adus într-o instituție de învățământ. Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii copilului, școala impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de elev o prezintă, părinții

pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție: colaborând cu școala/grădinița.

Activitățile extracurriculare sunt o necesitate în modelarea personalității copiilor în cadrul procesului instructiv-educativ. Astfel de activități corespund intereselor și stărilor emoționale ale copiilor: vizită la muzee, grădini botanice, zoologice, edificii de artă, la fabrici, excursii; spectacole pentru copii; concursuri pe diferite teme; editarea unor reviste; serbări școlare și obiceiuri specifice anumitor locuri. Toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare.

Printr-un parteneriat cu familia am proiectat și organizat la nivelul grupei astfel de activități în care să implicăm părinții activ: „Festivalul toamnei”, „În așteptarea lui Moș Crăciun”, „Cu toții la săniuș”, „Târgul mărtișorului”, „Mama e numai una”, „Decorațiuni de Paște”, „Carnavalul Eco”, „Excursie de 1 iunie”, „Bun venit vacanță!” Acestea au fost completate de întâlniri individuale părinte-educatoare, întâlniri lunare cu consilierul școlar și dezbateri săptămânale pe diferite teme de educație a copilului, online, în grupuri mici. Cu ajutorul acestor acțiuni comune reușim să descoperim reguli comune de conduită, modalități de abordare diferită a copilului de la o familie la alta, implicarea părinților în continuarea obiceiurilor sănatoase și a deprinderilor formate în grădiniță, de a deschide orizontul vizual și de gândire al copiilor, de a stimula părinții să se implice mult maim mult în a oferi educația specifică celor „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Scopul educației este să transforme oglinzile în ferestre. (Sydney J. Harris)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. FEDELES IOANA LICEUL „MIHAIL SADOVEANU”, BORCA-NEAMT

Lumea copilăriei e o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere.

Copilul e precum un copăcel - noi, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci e firav, plătând, neștiutor, dornic de soare, însetat de ploaie și cu dorință de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire.

Trebuie să fim grădinarii care vor turna câte un strop de înțelepciune la rădăcina „copiilor-copăcei” și ei vor crește sănătoși, jucăuși și bine educați, spre bucuria celor din jur.

Învățământul școlar se prezintă ca cea mai largă, modernă și adecvată măsură în serviciul copiilor, în vederea însoțirii lor pe drumul valorificării potențialului biopsihic de care dispune fiecare ființă umană.

Valorificarea potențialului creativ al copiilor și dezvoltarea generală a aptitudinilor intelectuale se realizează prin acțiuni de cooperare a factorilor educativi (familie, școală, societate). Însă, interesul scăzut, manifestat, în ultima vreme, de către tineri, pentru regulile politetii, pentru formele de exprimare ale buneii cuviințe ne fac să ne îndreptăm atenția spre această latură educativă, căci politetea e necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină, în primul rând, dinăuntru nostru, pentru a avea drept de manifestare exterioară.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, profesori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lor social.

Maria Montessori considera că în copil se manifestă și se dezvoltă „energii interioare” prin care copilul formează omul, adică „toată munca de formare o face copilul însuși”. Dar el n-ar putea construi omul fără ajutorul mediului și al adultului însuși. Însă, pentru că mediul, chiar și cel natural, este oferit și îngrijit de adulți, putem spune că se formează și se educă prin relația și acțiunea comună adult - copil, mijlocită de mediul educativ.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii prin formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie, „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- www.didactic.ro

IMPORTANȚA POVEȘTELOR ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: FEIER MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TOMNATIC- G. P. P.**

Poveștile joacă un rol foarte important în educația copiilor. La vârstă preșcolară mică în activitățile de educarea limbajului și comunicării, ponderea o au activitățile de povestire a educatoarei și de repovestire a copiilor, în care se folosesc planșe, cărți ilustrate, jetoane ori cuburi cu imagini din povești pentru a respecta caracterul situativ al preșcolarului și caracterul concret al operațiilor sale mentale. Fie că alegi să-i citești sau să-i spui din memorie una dintre poveștile sale preferate, această activitate contribuie la stimularea creativității copilului, la dezvoltarea vocabularului său, la consolidarea relației voastre și la însușirea unor principii morale esențiale în educația sa.

De mici copii îndrăgim poveștile. Mai mult decât atât, aceste povești au rolul de a stimula educația și imaginația copiilor, care învață să descopere lumea minunată a cărților. Poveștile îi permit copilului să pătrundă într-un univers fantastic, plin de mistere și cât se poate de fascinant. Această fascinație îl atrage și încet, încet cu fiecare poveste citită micul ascultător pătrunde în această lume. Odată pătruns în această lume, cel mic începe să își dezvolte limbajul, dar și să își îmbogățească imaginația.

Povestirile educatoarei au un mare rol în dezvoltarea vorbirii copiilor. Eficiența acestora în dezvoltarea vorbirii nu depinde numai de conținutul celor povestite, ci și de felul în care se captează atenția copiilor, de vocea firescă, nuanțată și blândă a educatoarei, de mimică și gestică și de felul în care sunt puși copiii în situația de a întrebuița expresiile noi, de a reproduce episoade sau povestirea.

Copilul poate învăța ce înseamnă prietenia și care sunt aspectele pozitive ale vieții. Mai mult, va încerca să fie mai prietenos, precum personajele din poveste, bun, prieten cu alți copii, de ajutor precum personajele din poveste. Cu ajutorul personajelor de poveste, micuțul va reuși chiar să își depășească anumite fobii. Binele și răul sunt două concepte pe care cel mic le poate distinge acum încă din primii anișori de viață. Copilul înțelege că există anumite reguli și conduite ce se aplică în fiecare zi. Aceste reguli trebuie respectate, deoarece în lipsa lor nici o societate nu poate funcționa. De asemenea, va înțelege că dacă nu respecti aceste reguli de conduită, devii personajul negativ, precum cel din poveste, iar personajul negativ întotdeauna suferă consecințele faptelor sale.

Copii sau adulți, suntem captați de frumusețea poveștilor și basmelor, de complexitatea acțiunilor și modalitățile inedite de soluționare, de minunăția personajelor și creativitatea autorilor, dar ne gândim mai puțin la rolul lor vindecător pentru cel ce le ascultă sau le urmăresc.

Poveștile și metaforele vindecă deoarece ele ne pun în contact cu dorințele și nevoile noastre cele mai profunde, cu obstacolele pe care le avem și resursele noastre interioare adesea necunoscute. Poveștile ne pun în contact cu noi înșine, ne oferă ipoteze de simbolizare care pot fi folosite în moduri diferite de fiecare copil. Dorința de a asculta aceeași poveste încă și încă o dată poate să reflecte persistența stării emoționale fundamentale a copilului ce îl determină să aleagă o anumită poveste. Pe de altă parte mai poate arăta cum că el parcurge constant și cu mare atenție și re-lucrează propriile fantasme. Dacă acest lucru este adevărat, atunci povestea nu este niciodată aceeași: la fiecare ascultare este percepută în mod diferit.

Multe povești au o morală la sfârșitul lor, de care te poți folosi pentru a-ți educa corect copilul, reprezintă un instrument la îndemână de educație și disciplinare. Poveștile nu trebuie niciodată înlocuite cu televizorul, desenele animate sau calculatorul.

Poveștile trebuie alese în funcție de nevoile copiilor, în funcție de ceea ce are el nevoie să înțeleagă la acea vârstă. De exemplu, dacă îi este frică de întuneric, alegem un personaj care depășește anumite frici, dacă se ceartă cu fratele, alegem o poveste în care cei doi frați ajung să se înțeleagă. Poveștile trebuie alese cu o tematică cu rol educativ, pentru a avea o influență pozitivă și constructivă asupra copilului. Ele pot fi însoțite de imagini, copilului fiindu-i mai ușor să înțeleagă mesajul prin asocierea imaginii cu povestea.

Pe lângă efectul benefic asupra micuțului, să nu uităm de rolul poveștilor în relația părinți - copil. Lipsa timpului îi face pe mulți dintre noi să își abandoneze copiii în fața televizorului, la desene animate, sau a calculatorului, la jocuri. Câte un basm spus măcar o dată la câteva zile creează între părinți și copil acea legătură specială dintre doi oameni care trăiesc aceleași senzații, au aceleași sentimente și își imaginează aceleași scenarii.

Datoria noastră a tuturor, a educatorilor și învățătorilor este să aducem copilul în punctul de iubi poveștile, a le ascultă cu plăcere, a răspunde copilului atunci când el nu înțelege firul poveștilor, expresiile sau cuvintele din text. Etapă următoare ar fi aceea de a încuraja copilul să urmeze comportamentele pozitive a personajelor favorite.

Bibliografie:

1. Bianca Bratu, Preșcolarul și literatură, Editura Didactică și Pedagogică, 1977.
2. Curriculum pentru educația timpurie, 2019
3. Secrieru Ana „ORIENTARI METODICE PRIVIND APLICAREA PROGRAMEI ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV- EDUCATIVE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII”, Editura Școala Gălățeană Galați 2006

ȘCOALA ȘI FAMILIA AU CEL MAI IMPORTANT ROL ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

FEȚANU BOGDAN ANTON
LICEUL TEORETIC MARIN PREDĂ, BUCUREȘTI

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Agresivitatea copilului, izolarea, minciuna, furtul pot fi determinate de aceeași cauză și anume atitudinea reprimatoare, tiranică a părinților sau dimpotrivă cea permisivă, liberală. Ceea ce va diferi, va fi modul în care se vor reflecta în conștiința copilului aceste atitudini deficitare din partea părinților, fapt care va determina un mod propriu de reacție din partea acestuia. Astfel, unii copii vor reacționa prin instabilitate, impulsivitate, atitudini revendicative, iar alții prin manifestări egocentrice, izolare, inconsecvență, posesivitate.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie s-au putut identifica mai multe tipuri de părinți:

- unii care înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative;
- alții care nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante ale copiilor, ar fi determinate de factori străini sau necunoscuți familiei.

Uneori comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la sistemul de cerințe adresate copiilor etc.

Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și înțelegere. Există părinți care azi permit copilului ceva, iar mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau, și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste.

Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil. Elevii se confruntă uneori și cu diverse tipuri de violență. Abuzul copilului în familie îi distrage încrederea în sine și îi diminuează sentimentul că poate avea o contribuție pozitivă în societate. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor.

Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea.

Un alt factor frecvent este dezbinarea familiei copilului sau potențialele scandaluri provocate de alcool, droguri etc.

Marea problemă a școlii de azi este disciplina, lipsa educației familiale, lipsa minimumului de moralitate.

Cu părere de rău, trebuie să spun că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă care m-a determinat să aflu care sunt adevăratele cauze ale acestui fenomen încât să pot remedia măcar o parte dintre ele. Se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie redusă la simpla informare a părinților, asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire și educare. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Bibliografie:

- Cucoș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

ȘCOALA ȘI FAMILIA- PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. FEȚANU ELISA IOANA
LICEUL TEORETIC MARIN PREDĂ, BUCUREȘTI

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut fac aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Reflectând la cele spuse mai sus, ne punem întrebări de felul:

- Care este rolul școlii în educația copilului?
- Care este cea mai potrivită atitudine a unui părinte față de școală?
- Cât de mult ar trebui să se implice părinții în relația cu școala?

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să sprijine permanent activitatea educativă a școlii.

Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională.

Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie este venirea copilului în clasa întâi. Prima zi de școală a elevului de clasa întâi constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. El trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Mediul școlar oferă copilului un cadru social bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți:

- îi crează posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- îi oferă condiții pentru a-și exprima nemulțumirile, părerile, îngrijorările;
- îi oferă prilejul să cunoască învățătorul și învățătorul părinții;
- să se cunoască între ei și să acționeze în spirit de echipă;

Totodată începe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil- copil și chiar între copil și învățător este familia.

Bibliografie:

- * * * – Educație pentru comunicare - Ed. CCD „I. Gh. Dumitrașcu Badea, Buzău, 2006
- Cucuș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR, FILIMON MARCELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IORGU RADU” BÂRLAD**

Motto: „Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el” Immanuel Kant

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- să obțină note mai mari la școală;
- să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- să fie activi și implicați în timpul orelor;
- să aibă încredere în propriile abilități;
- să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

Pune bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul te întreabă de ce trebuie să meargă la școală, spune-i că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

MESERIA DE PĂRINTE

PROF. FILIP ALINA- FLORENTINA LICEUL CU PROGRAM SPORTIV VASLUI

Educația părinților este o dimensiune a educației permanente și a educației adulților, acordându-i-se astăzi o foarte mare importanță, deoarece presupune responsabilizarea părinților pentru viața familială și pentru sănătatea mintală și morală a copiilor lor. Trăim într-o lume bulversată de informație și de contactul cu prea multe adevăruri, din care nu știi pe care să-l alegi, însă chiar și așa copilul are ca principale modele de viață pe părinții săi.

Astfel, se poate spune că a fi părinte este o meserie ca oricare alta, iar principalele atribuții ale părinților sunt acelea că trebuie să-și iubească foarte mult copiii și, ca orice altă meserie, o înveți, nu există o rețetă unică pentru a deveni un părinte mai bun, părinții se dezvoltă odată cu copiii lor, fac greșeli și învață din ele, cad și se ridică. În meseria de părinte, cred că este important să fii suficient de bun, adică să fii alături de copilul tău, să îi oferi protecția de care are nevoie, să petreci timp de calitate cu copilul tău, să îi oferi o educație bună și să accepți că și tu poți greși, însă învățatul din propriile greșeli nu te face decât mai bun.

Deși unii părinți cred, în mod eronat, că trebuie să le oferi copiilor ceea ce ei în copilărie nu au avut sau mai mult decât le-au oferit propriii lor părinți, de fapt, ceea ce este esențial este ca tu, ca adult, să îi oferi copilului tău educație, un cadou prețios și durabil care îl vor face pe copilul tău să facă diferența dintre bine și rău, să își realizeze visele și să aibă o viață independentă, vor învăța să îi respecte pe cei din jur, să își depășească limitele și să muncească eficient, își vor cunoaște drepturile și îndatoririle, vor avea o altă viziune asupra vieții și, nu în ultimul rând, vor putea avea o carieră de succes.

Familia trebuie să înțeleagă importanța rolului său în educația și viitorul copiilor, necesitatea unei implicări active în relația cu programele și activitățile școlare. Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici, este la fel de normal să existe și pentru părinți o școală care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât poziția altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice și, astfel, cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Învățarea de roluri care să asigure o bună dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabilire a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevărul absolut la problemele celor tineri, dar calea spre rezolvarea lor se află în strânsa colaborare a celor două părți.

Relația școală-familie trebuie privită de părinți ca fiind un factor al dezvoltării copilului. Prima zi de școală, de exemplu, este cea mai importantă sărbătoare din viața copilului și a familiei. Trecerea de la joacă la lecție cere concentrare, eforturi de voință și de răbdare din partea copilului. De aceea este bine ca părintele să-i fixeze un program zilnic cu o siestă recreativă sau somn, teme și activități care-i plac. Cel mai bun îndemn pentru lecție este climatul familial, unde părinții muncesc cu voie bună.

Unii părinți țin neapărat să-și vadă realizate prin copii propriile lor aspirații, dorind chiar să le impună o anumită profesie. Din această cauză școlarul intră în conflict cu posibilitățile lui de efort, fiind supus unei supraîncărcări ce poate avea repercusiuni de natură psihică. În acest sens, este bine ca într-o familie, indiferent de stilul parental al părinților, fie el democratic, protector, autoritar sau indulgent, trebuie ținut cont de faptul de a nu dezorienta copilul, ci de a-i crea un climat afectiv favorabil dezvoltării lui armonioase.

Așadar, în meseria de părinte, una dintre multele atribuții pe care le ai este starea de bine a copilului tău și, așa cum afirma și Balzac, Ești mai fericit de fericirea copiilor tăi decât de fericirea ta.

Bibliografie:

Dolean Ioan, Dolean Dacian Dorin, Meseria de părinte

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL "GRĂDINIȚĂ –FAMILIE"

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 27-GR PP 3, TIMIȘOARA PROF. FILIP ALINA

ARGUMENT

„Fiecare din noi are un soare în suflet. Important este să-l lași să strălucească.” (Socrate)

Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el, un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Prin excelență, mediul afectiv – familia – constituie școala sentimentelor. Vom căuta în așa fel ca la grădiniță copilul să se simtă iubit, să aibă sentimentul de siguranță, de protecție și astfel să se integreze în normele și regulile grupului.

Mediul în care se naște copilul, trăiește, se dezvoltă și se formează, este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în mica lor copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Dar, ca primă etapă a învățământului preuniversitar, grădiniței îi revine rolul de a contribui responsabil la formarea personalității copiilor, de a le deschide calea spre cunoaștere, de a descoperi lumea înconjurătoare.

Pentru a favoriza dezvoltarea normală a copilului, se va menține o strânsă și permanentă legătură cu familia, concretizată în discuții individuale, informarea permanentă asupra activității desfășurate și a participării copilului la acestea.

Obiectivele educaționale pe care grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură strânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Prin acest parteneriat educațional, părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți activi. În acest fel, părinții își vor forma deprinderea de a se implica în toate activitățile, cunoscând programul educativ la care participă copiii, progresele făcute de aceștia, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

SCOPUL

- Implicarea și participarea efectivă a părinților în activitățile de la grupă cât și în cele extracurriculare.
- Dezvoltarea unui parteneriat real, bazat pe sinceritate, cu părinții;

OBIECTIVE

- Sporirea capacității de implicare a părinților într-un demers formativ educativ concret care să sprijine dezvoltarea copiilor la aceste vârste.
- Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali ai educatoarei în educația copiilor;
- Formarea unei concepții sănătoase despre grădiniță și rolul acesteia în viața copilului;
- Crearea unui mediu educațional optim, favorabil unei bune dezvoltări a copilului, conform cu nevoile și necesitățile sale;
- Implicarea părinților în acțiuni de atragere de resurse financiare și materiale extrabugetare, în vederea îmbunătățirii mediului educațional;
- Achiziționarea de către părinți a celor mai recente informații despre creșterea și educarea copiilor, aplicarea corectă în educarea și creșterea copiilor lor.

GRUP ȚINTĂ:

- Educatoarea de la grupă;
- Părinții copiilor din grupă;

RESURSELE PROIECTULUI:

Resurse Umane

- Părinți
- Bunici
- Cadre didactice
- Copii

Resurse Materiale:

- Materiale informative din domeniul educației
- Lucrări realizate de copii împreună cu părinții
- Reviste de specialitate
- Psihologia copilului

Resurse Financiare:

- Donații din partea părinților
- Sponsorizări.

ECHIPA DE IMPLEMENTARE: Prof. Filip Alina**OBLIGAȚIILE PĂRȚILOR:**

Educatorea are obligația să:

- Aducă la cunoștința părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;
- Informeze părinții despre standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de vârstă;
- Contribuie la diseminarea bunelor experiențe educative în rândul părinților;
- Ascultă cu atenție și atribuie importanța cuvenită informațiilor primite de la părinții copiilor;
- Acordă consiliere individuală și/sau în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară.

Părinții au îndatorirea:

- Să continue în familie programul educațional propus în grădiniță;
- Să participe activ în cadrul parteneriatului familie-grădiniță;
- Să dea dovadă de perseverență în acțiunile educative, solicitând sprijinul educatoarei ori de câte ori este cazul.

OBLIGAȚII COMUNE:

Părțile implicate trebuie să colaboreze cât mai eficient pentru a dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative antrenate instituțional dar și pentru a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practice-aplicative, organizatorice.

GRUP ȚINTĂ:

- Copiii grupei
- Părinții copiilor
- Educatoarele grupei

ALENDARUL ACTIVITĂȚILOR PE PERIOADA DERULĂRII PARTENERIATULUI

Perioada	Conținuturi	Modalități de realizare	Locația	Responsabilități
Octombrie	“Grădinița noastră dragă, bine te-am regăsit !”	Acțiuni organizatorice, Alegerea comitetului de părinți procurare de rechizite, etc.	grădiniță	Educatore Părinți Directorul unitatii
Noiembrie	“Luna familiei ”	Fișa de dezvoltare psihomotrică Portage ! Culegerea de informații referitoare la copii	grădiniță	Educatore Părinți Psiholog
Decembrie	“Ornamente handmade ” - implicarea părinților în act.	Prezentarea ornamentelor pregatite de catre parinti impreuna cu copiii.	grădiniță	Educatore Părinți Copii

	instructiv-educativă,,	Impodobirea bradului la gradinita.		
Ianuarie 2021	“Cum să ne ajutăm copiii...în diferite situații?”	Întâlnire cu psihologul grădiniței-online	grădiniță	Educatoare Părinți Psiholog
Februarie	” Jucării potrivite pentru grupa mică!	Dezbatere	grădiniță	Părinți Educatoare Copii
Martie	„Arata-mi ce simți”!	Prezentarea unui pachet de activitati pentru dezvoltarea emotionala a copiilor.	grădiniță	Psiholog Părinți Educatoare
Aprilie	“Sărbători creștine alături de părinți, bunici!”	Activitate gospodarească împreună cu părinții /bunicii-acasa. prezentare obiceiuri si traditii –poze/filmulete	grădiniță	Educatoare Părinți Copii
Mai	“Ce trebuie să stie un copil de grupă mica ?”	Chestionare pentru părinti	gradinita	Educatoare Părinți Copii
Iunie	“Este ziua mea ”	Program distractive cu ocazia sfârșitului de an școlar.	curtea grădiniță	Educatoare Copii

IMPLEMENTAREA PARTENERIATULUI

Se va urmări:

- Modul în care s-a desfășurat parteneriatul;
- Atingerea obiectivelor propuse;
- Desfășurarea programului de activități;
- Impactul parteneriatului asupra partenerilor.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PARTENERIATULUI

- Parteneriatul va fi monitorizat de către partenerii și conducătorii acestei acțiuni;
- Întocmirea unui raport de evaluare a activităților desfășurate în parteneriat.

DISEMINAREA REZULTATELOR

- Raportul de evaluare a parteneriatului va fi popularizat în cadrul activităților metodice desfășurate la nivelul unității.

ECHIPA DE REALIZARE

PROF-FILIP ALINA realizator – cordonator- proiect

TEHNICI DE MONITORIZARE - înregistrare video, foto.

EVALUARE – chestionare, expoziție foto, expoziție cu produsele activității copiilor, imagini cu reguli de comportare.

MEDIATIZARE – afișierul grădiniței;

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE- COMUNITATE ÎN CONTEXT EUROPEAN

**PROF. ÎNV. PREȘC: FILIP ANCUȚA DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION BREAZU” MIHALȚ**

Parteneriatele strategice au scopul de a sprijini dezvoltarea, transferul și/sau punerea în aplicare a practicilor inovatoare, precum și punerea în aplicare a inițiativelor comune de promovare a cooperării, a activităților de învățare reciprocă și a schimburilor de experiență la nivel European.

Aceste proiecte pot fi de două tipuri, după obiectivele și componența parteneriatului strategic:

1. Parteneriate strategice pentru susținerea inovării, deschise tuturor domeniilor de învățământ, formare și tineret și care presupun proiecte inovatoare care sunt și susținute financiar.

2. Parteneriatele strategice pentru susținerea schimbului de bune practici, cu scopul de a facilita unor organizații să dezvolte și să consolideze anumite rețele care să funcționeze la nivel transnațional, caracterizate printr-un schimb de idei, practici și metode.

Actualele modele educaționale, au în centru copilul cu trebuințele sale, nevoile necesare unei dezvoltări armonioase, iar pentru ca acest lucru să se întâmple trebuie să-și aducă aportul nu numai familia și grădinița ci și comunitatea în care se află copilul. Epstein (1995) spunea că modul în care „le pasă școlilor de copii este reflectat în felul în care le pasă de familiile lor. Dacă educatorii îi privesc pe copii ca pe niște simpli elevi, e probabil să considere familia ca fiind separată de școală. De aceea, familia este așteptată să-și facă treaba și să lase școlii educarea copiilor. Dacă, însă, îi privesc ca pe niște copii, e posibil să vadă atât familia, cât și comunitatea, ca parteneri ai școlii în dezvoltarea și educarea copiilor. Partenerii recunosc interesele lor comune și responsabilitățile față de copii și lucrează împreună pentru a crea programe mai bune și oportunități pentru elevi”, în care se specifică câteva aspecte importante care țin de relația școală, familie și comunitate:

-asigurarea unei educații de calitate pentru toți copiii este determinată de participarea familiei și a comunității locale;

-atât familia cât și comunitatea au dreptul de a se implica, contribuind prin diverse forme;

-implicarea familiei și comunității se poate construi dacă este bazată pe încredere reciprocă;

-familiile și grupurile comunitare, pot să-și asume și roluri de conducători, ca susținători ai educației incluzive;

-dreptul familiilor de a se implica în activitatea școlară se poate stabili prin legislație sau în sistemul de reglementare care se referă la învățământ;

-implicarea comunităților în conducerea școlilor poate constitui o reușită;

-școlile pot fi o sursă pentru comunitate prin oferirea unor servicii, sau devenind baze de funcționare ale unor instituții / agenți;

Parteneriatul educațional vizează deci, cele trei dimensiuni: familia, școala și comunitatea. Cele mai importante caracteristici ale comunității sunt:

-comunitatea este considerată o entitate socială, cu legături foarte strânse între membrii săi, în care sentimentul de grup este puternic;

-comunitatea este și o entitate supraindividuală, cu întâietate asupra unui individ izolat;

-comunitatea constituie un element de referință pentru orice individ cu privire la moralitate, este promotoarea valorilor de bază (prin lege și tradiție) și de referință, precum și depozitara unui bine comun;

Copiii sunt cei mai tineri membri ai unei comunități iar educația lor este nu numai responsabilitatea familiei și a grădiniței ci și a comunității din care fac parte și care are datoria de a facilita o cât mai bună funcționare a sistemului de educație.

Dacă sistemul de educație deține un rol important în viața comunității, toți membrii acesteia pot deveni beneficiarii acestei investiții nu numai copiii. Unicitatea fiecărui copil este determinată de particularitățile individuale, dar și de influențele socio-culturale ale comunității în care trăiește. Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de competențe și valori între toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care acesta intră în contact. Acest lucru presupune ca parteneriatul educațional dintre familie și grădiniță să se extindă și către comunitatea care le include.

Este necesară integrarea grădiniței în mediul comunitar în care își desfășoară activitatea ca partener egal și consecvent, în vederea formării viitorilor cetățeni. Un parteneriat între grădiniță și comunitate, poate conduce la:

- formarea unei rețele de sprijin a comunității care să fie complementară grădiniței;
- cunoașterea culturală, specifică localității și zonei, a valorilor acesteia;
- captarea membrilor comunității în luarea unor decizii importante, referitoare la dezvoltarea membrilor săi mai tineri;

- oferirea unor suporturi materiale și culturale preșcolarilor;

Pe lângă această colaborare a grădiniței cu comunitatea, părinții copiilor sunt atrași de către educatori, în diverse forme de colaborare, cum ar fi:

- comitetele de părinți;
- ședințele cu părinții;
- lectoratele care au la bază dezbaterile unor teme cu conținut educațional în interesul părinților;
- vizitele la domiciliu;
- voluntariatul;
- consultații pedagogice care pot fi individuale sau în grup;
- programul de formare a părinților „Educați așa”;
- organizarea în parteneriat cu părinții a unor activități extrașcolare;
- monitorizarea copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate;

Cadrul didactic este cel care face posibilă realizarea unui parteneriat între grădiniță și familie, dacă ține cont de anumite aspecte:

- privește pe membrii familiei ca factori activi în educarea copiilor lor, printr-o contribuție reală și de valoare;

- valorifică informațiile părinților referitoare la copii;
- cooperează părinții în luarea deciziilor privitoare la copiii lor;
- împarte responsabilitățile între ea și părinți;
- ajută la continuarea programului educativ și acasă;
- urmăresc regulat felul în care copilul înregistrează progrese;
- părinții să ia parte împreună cu educatoarea și să sprijine când este nevoie, organizarea unor activități extrașcolare;

Pentru ca un parteneriat să aibă succes este nevoie în principal de:

- identificarea scopurilor care sunt urmărite, a intereselor comune, precum și utilitatea acestor parteneriate;

- se caută optimizarea realizării scopului pe care îl are acest parteneriat, printr-o organizare și conducere a resurselor de care se dispune inițiatorul;

- se identifică persoanele implicate în parteneriat și competențele de care dispun, pentru a putea utiliza la maximum de ele;

- combinarea unor atitudini, abordări și tehnici variate cu scopul aplicării lor unor sarcini diverse;

- utilitatea schimbării în folosul grădiniței, a comunității sau chiar a familiei;

Realizarea unui parteneriat poate fi încununat de succes dacă grupul de lucru la nivel de grădiniță, identifică persoanele potrivite pentru proiectul ales, în sensul că își doresc să participe și dispun de abilitățile necesare, dar și de calități responsabile de comunicare și relaționare cu toți participanții la proiect. Grupul de lucru trebuie să recurgă și la o autoevaluare a nevoilor și a resurselor de care dispune grădinița, la identificarea factorilor mobilizatori și a celor care ar putea face dificilă realizarea proiectului. Pasul următor îl constituie stabilirea unei liste în care sunt incluși partenerii posibili în desfășurarea proiectului, ținându-se cont de misiunea, de obiectivele urmărite și nu în ultimul rând, de istoricul, experiența și referințelor partenerului proiectului în cauză.

Printre cele mai utile activități în acest sens sunt:

- a. organizarea unor vizite în locuri și la persoane reprezentative pentru comunitate;
- b. invitarea acestor persoane și la grădiniță;
- c. organizarea unor vizite la unii oameni de profesii diferite, tipice zonei respective și pe cât posibil la locul de muncă;

d. realizarea unor activități prin care copilul poate participa la anumite activități din cadrul comunității, cum ar fi curățarea de hârtii a unui părculeț, sau reciclarea unor materiale;

e. conceperea de către copii a unor proiecte, în care sunt sprijiniți să ia inițiativa, să planifice și să organizeze, să ia decizii, să fie responsabili în realizarea unei activități de tipul confecționării unor materiale necesare jocului de rol, sau decorarea unei încăperi pentru realizarea unei serbări.

f. vizite organizate la muzee;

g. participarea la anumite spectacole, cum ar fi teatrul de păpuși;

Realizarea unor proiecte cu diferiți parteneri locali (școala, biserica, primăria, instituții particulare cât și cele de stat), atrag foarte mult copiii datorită ineditului pe care îl prezintă, făcându-i să participe activ și eficient împreună cu ceilalți membri ai comunității, trezindu-le interesul și inițiativa în activități de acest gen.

Bibliografie:

1. Agabrian, M. (2006). *Școala, familia, comunitatea*. Iași: Ed. Institutul European.
2. Băran- Pescaru, A. (2004). *Parteneriat în educație- familie-școală- comunitate*. București: Aramis Print.
3. Păun, E., Iucu, R. (coord.). (2002). *Educația preșcolară în România*. Iași: Ed. Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: FILIP SIMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ DAIA ROMÂNĂ

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

➤ **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

➤ **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

➤ **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

➤ **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

➤ **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

➤ **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

➤ **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Pentru părinți, colaborarea cu școala le aduce avantajul de a fi informați, de a avea sub control educația propriului copil și nu în ultimul rând, de a primi sprijin pentru a deveni un părinte mai bun – cea mai provocatoare meserie din lume.

Eficientizarea întâlnirilor cu părinții unei clase

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

De asemenea, de multe ori aceste întâlniri nu sunt atent pregătite și nu își ating scopul de a-i informa corect și complet pe părinți.

Pe lângă ședințe, pot fi organizate și **alte tipuri de întâlniri cu părinții/ familia**, precum:

1. Întâlniri individuale de 10–15 minute organizate pentru părinții fiecărui copil din clasă/școală, pentru discuții deschise despre aspecte mai delicate legate de copil.

Acestea:

- au loc lunar într-un interval orar anunțat de învățător/diriginte;
- au ca scop discutarea unor probleme specifice copilului, legate de activitatea la clasă, progresul școlar, nevoi de instruire și sprijin, atitudini și relaționare în cadrul gupei de elevi, în familie etc. ;
- se finalizează, în unele cazuri, prin planuri comune de acțiune, acorduri, concluzii care se asumă prin semnătura părintelui și a învățătorului/dirigintelui.

2. Întâlnirea părinților cu toți profesorii clasei – se organizează în sala de sport- alt spațiu mare al școlii în care există o masă lungă la care stau toți profesorii, iar părinții trec pe la fiecare și vorbesc timp de 5 minute cu fiecare.

3. Întâlniri informale cu / între părinți:

- petreceri pentru sărbătorirea unor succese, organizarea unor excursii etc.
- întâlniri informale, de genul întâlnirea de la cafeaua de dimineața în care, timp de o jumătate de oră, se pot schimba opinii despre școală la o ceașcă de cafea.

Părinții sunt o resursă foarte mare de informații și experiențe legate de meserii, carieră, relațiile cu alți oameni. Din păcate, această resursă este foarte rar utilizată de cadrele didactice, deși efortul de organizare este unul minim, în comparație cu impactul asupra copiilor care poate fi unul extrem de important, în special în ceea ce privește orientarea în carieră.

Utilizarea părinților ca persoane - resursă se poate face prin:

1. Invitarea acestora în clasă sau în școală pentru a împărtăși din experiența meseriei / muncii lor sub forma unor prezentări sau a unor discuții panel urmate de întrebări din partea copiilor. Demersul poate fi unul care să devină un program specific al școlii, intitulat de exemplu, „Zilele cariei/ Săptămâna carierei” abordat interdisciplinar și cu activități de învățare și evaluare, proiectate la nivel de ani de studiu/ nivel de clase.

2. Vizite la locul de muncă al părinților în cadrul cărora pentru câteva ore, părintele este un ghid pentru copii în descoperirea specificului unei anume meserii și a abilităților necesare pentru practicarea ei. Vizitele se pot corela cu teme/conținuturi din curriculum, de exemplu – cum se fabrică pâinea, educație pentru sănătate etc.

În prezent, marea provocare lansată comunităților este de a deveni cât mai incluzive și creative posibil. Locuitorii unei comunități trebuie să conlucreze pentru a identifica ce nevoi comune au și care sunt lucrurile pe care le prețuiesc cel mai mult.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul

familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii dacă sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Astfel, familia îl influențează pe copil să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

În concluzie, dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare.

Bibliografie:

- A. Tîrcă, E. Rădulescu – „O școală prietenoasă”, Editura Humanitas, Centrul Educația 2000+, București, 2004;
- Eugenia Șincai, Alexandru Gheorghe – „Școala și familia” – Editura: Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;
- Mircea Agabrian – „Școala, familie, comunitate”- Editura: Institutul European, 2007

Sitografie:

- <https://englezacopii.ro/blog>
- www.see-educoop.net

EDUCAȚIA ȘI FAMILIA

PROFESOR: FILIPAȘ OVIDIU ȘTEFAN LICEUL TEORETIC „JOZEF GREGOR TAJOVSKY”, NĂDLAC

Îmbunătățirea și deschiderea canalelor de comunicare între școala și familie pot contribui la construirea încrederii și înțelegerii reciproce. Strategiile de comunicare trebuie să se potrivească necesităților contextuale și ale părinților. Atât formal (de ex. părinți) și informale (de exemplu evenimente sociale) de comunicare să fie folosit pentru a construi relații fructuoase. Activități speciale de informare, de exemplu prin intermediul mediatorilor interculturali, poate fi necesar pentru a ajunge la părinții care nu au competențe în limba de predare. Pentru unele școli, îmbunătățirea comunicării implică tehnologii cum ar fi emailuri / SMS, telefon interactiv, sisteme, buletine informative și site-uri interactive. Este important să se asigure acest lucru, există structuri care să faciliteze și să încurajeze feedback de la părinți, și acest lucru este luat în considerare.

Oferirea de oportunități pentru educația părinților contează foarte mult. Cercetările arată că familiile cuprinse în procesul educațional pot oferi o serie de beneficii inclusiv pentru părinți și copii cum ar fi: îmbunătățiri în citire, scriere și numerotare. Creșterea nivelului educațional al părinților reprezintă una dintre acțiunile de succes pentru a preveni abandonul școlar timpuriu. Când părinții se angajează în activități educaționale pentru ei înșiși, o serie de activități culturale și educaționale sunt promovate în cadrul familiei. Părinții beneficiază de eficacitate individuală, împuternicirea și implicarea mai mare în școala copilului lor, precum și o mai mare încredere a părinților în a-și ajuta copilul la domiciliu. Acest lucru duce la o creștere a implicării elevilor în școală și realizările educaționale mai bune. Deschiderea facilității oferite de școală pentru sprijin lingvistic și alte cursuri pentru părinți pot fi foarte avantajoasă, în special pentru părinții care ar putea fi copleșiți de sistemul școlar. Acest lucru ajută la înlăturarea barierelor dintre părinți și școală, părinți și elevi.

Părțile interesate pot aduce perspective diverse și complementare în ceea ce privește înțelegerea problemelor; acestea pot oferi soluții adaptate nevoilor specifice ale celor care învață. Cooperarea poate avea forme diferite și se poate întâmpla la diferite niveluri, în funcție de circumstanțele naționale, de la structuri mai formalizate la mai multe aranjamente de rețea flexibile. Crearea unor relații de încredere și cooperarea între diferiți actori interesați poate lua timp, dar are și potențialul de a aduce schimbarea pozitivă.

În funcție de contextul național, autoritățile locale sau, într-adevăr managerii de școli sunt cei mai în măsură să susțină aceste procese și să joace un rol-cheie în promovarea cooperării între școli, realizarea de parteneriate, servicii de coordonare, facilitarea implementării etc.

Este important ca o gamă largă de părți interesate și profesioniști să fie luată în considerare. O strategie comună/plan de acțiune bazat pe obiective și o înțelegere comună a provocărilor, pot ajuta la structurarea, cooperarea dintre părțile interesate. Strategia /planul ar trebui să se axeze pe nevoile elevului și să se bazeze pe o abordare cu adevărat multidimensională.

Este important ca rolurile, responsabilitățile și structurile să fie clar definite și convenite de la început, eventual prin aranjamente contractuale, în conformitate cu reglementările locale. Crearea unui punct central de coordonare poate fi o opțiune, poate ajuta la depășirea fricțiunilor inevitabile, dar poate servi și ca un loc central de asistență pentru părțile interesate, coordonarea fluxurilor de informații, a serviciilor și a sistemelor care să sprijine reducerea/combateră părăsirii timpurii a școlii. Mecanismele de monitorizare și evaluare ar trebui să fie stabilite permițând feedback continuu, adaptarea, schimbarea și implicarea după caz. Indicatorii ar trebui dezvoltați pentru a facilita autoevaluare.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FILIPOIU ANA-MARIA
G. P. N BÂSCA CHIOJDULUI**

Parteneriatul educațional se adresează în principal părinților și profesorilor și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia trebuie să fie în acord cu măsurile școlare, și ceea ce face un părinte, să nu fie negat de celălalt. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului.

Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

Un parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus; identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maximum; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor diferite care se pot aplica diferitelor sarcini; utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Parteneriatul educațional în practica școlară are ca destinație mai multe expresii, ca de exemplu: parteneriat de colaborare, protocol de parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, acord de parteneriat, acord-cadru de parteneriat pentru educație, protocol de colaborare, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, proiect de parteneriat și altele. Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional. Se referă la proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre instituții, influențe și agenți educaționali [7, p. 174].

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ [2, p. 254].

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului. O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie poate duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță - familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a celui ce urmează a se forma pentru viața de adult ce o va avea, preșcolarul [5, p. 171]. Teoretic, fiecare copil trebuie să aibă șanse egale la educație.

Considerând grădinița ca principala instanță de socializare a copilului, integrarea preșcolară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a copiilor prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces. Cadrele didactice sunt garanții ale acestor

rigori, ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru unii părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele din grădiniță.

Pe de altă parte, cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale sau logistice.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

Bibliografie

1. Achim M. Sociologie. Cluj Napoca: Eikon, 2008. 200 p.
2. Dumitriu L. E. De ce nu ascultă copiii. Consiliere pentru părinți și educatori. București: Univers enciclopedic junior, 2014. 256 p.
3. Mîslițchi V. Parteneriatul educațional familie-grădiniță-școală. Chișinău: Pulsul Pieței, 2015. 43 p.
4. Neveanu P. P. Studii psihopedagogice privind dezvoltarea copiilor între 3 și 7 ani. București: E. D. P., 1970. 41 p.
5. Oprescu V. Dimensiunea psihologică a pregătirii profesorului. Craiova: Scrisul românesc, 1983. 171 p.
6. Tiberiu B. Psihologia copilului și psihologia pedagogică. București: E. D. P., 1971, 241 p.
7. Vasilescu A. Jocuri și activități alese. Perfecționarea activității instructiv-educative în grădiniță. București: E. D. P., 1976. 174 p.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE-GRĂDINIȚĂ ÎMPREUNĂ NE ESTE MAI UȘOR!

**PROFESOR: FILIPOIU MĂDĂLINA-RAMONA
G. P. N. NR. 1, ORAȘUL VĂLENII DE MUNTE**

Școala mileniului III, prin reformele pe care le propune, schimbă viziunea asupra educației copiilor și implică din ce în ce mai mult familia în educarea tinerei generații. În acest context, unele din obiectivele școlii și ale familiei vizează educarea copiilor în sensul omeniei, generozității, dezvoltarea emoțională, a empatiei și a spiritului comunitar.

Gaston Berger afirma că, „familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modelele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de către familie, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale, constituie model social cu o pondere covârșitoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative folosite în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral de viitori adulți.

Cercetările recente au concluzionat că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat, încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Ambii părinți sunt un model pentru copil și diferența dintre ei aduce multe beneficii pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Cea mai profitabilă investiție pentru un părinte este investiția în educarea propriului copil. Ea va produce efecte benefice în timp și pe toată durata vieții. Un copil bine educat în familie și școală va deveni un adult responsabil, hotărât, sigur pe el, cu o stimă de sine crescută, un membru de bază al societății, și nu în ultimul rând, va ajunge el însuși un model demn de urmat. În funcție de educația primită în familie, copilul poate să fie o binecuvântare sau o pedeapsă. Meseria de părinte este singura meserie care îți solicită tot timpul, nu îți dă posibilitatea să-ți iei concediu sau zi liberă, dar îți aduce cele mai mari satisfacții. Cei șapte ani de acasă sunt prin excelență opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii.

Cercetările au demonstrat că părinții au stiluri de educație a copilului diferite: mamele tind mai mult spre precauție, securitate, pun accent pe îngrijirea copilului, pe empatie, pe dezvoltarea socio-emoțională, își organizează marea majoritate a timpului în funcție de programul copiilor (somn, masă, activități etc.), interacționează, comunică mai mult și la nivelul copiilor. Tații sunt mai sobri, se exprimă mai sumar, alocă mai puțin timp copiilor, sunt mai hotărâți și mai direcți, încurajează independența, concurența, experimentarea, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli. Mamele percep lumea în raport cu copiii lor, iar tații tind să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

Implicarea activă și continuă a părinților, dincolo de „oboseală”, „nervi” sau „timp pierdut”, are multe beneficii, printre care: copiii devin mai independenți și mai încrezători, au o stimă de sine mai înaltă, un nivel sporit al autonomiei, mai multe șanse de reușită în activitățile școlare și extrașcolare, capacitate sporită

în luarea deciziilor, dezvoltă mai devreme competențe sociale decât semenii lor, abilități de negociere și rezolvare amiabilă a conflictelor etc.

Nu există o formulă magică, universală, care poate fi folosită de către toți părinții deopotrivă, dar, cu siguranță, ea trebuie să cuprindă: iubire nemărginită și necondiționată, focalizată pe copil și manifestată în mod sănătos, stabilirea, discutarea și folosirea regulilor, lejeritatea și sinceritatea comunicării din ambele direcții.

BIBLIOGRAFIE:

1. G. Berger, Omul modern și educația sa, EDP, București, 1973

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FITERA ANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 4, LUGOJ

„ Copiii sunt flori naturale ale pământului”, a spus Maxim Gorki.

Din această frază a apărut și celebra expresie: copiii sunt florile vieții. Și pentru ca florile să crească bine, au nevoie de un mediu și o atmosferă adecvate, adică de o familie.

Comunicarea între grădiniță și familie, pentru a sprijini dezvoltarea și buna educație a copilului, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalității acestuia. Necesitatea colaborării grădiniță-familie rezidă din obiectivul comun pe care îl au cei doi factori educaționali: asigurarea unui sistem unitar de cerințe de instruire și educare a preșcolarului. Nu vor exista rezultate pozitive ale actului educațional dacă nu există corelare perfectă între influențele educative.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: **dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.**

Relația copil - părinte este direct influențată de pretențiile manifestate față de copil: acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii. Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană, numai atunci când ele oferă posibilități reale de afirmare, când angajează originalitatea și individualitatea acestuia.

Dimensiunea relației grădiniță - familie, se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ.

Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu care va lucra.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om.

Ca primă verigă a sistemului educativ, **familia** are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă în educația din copilărie deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie.

Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur.

Copilul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primare în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

Funcția principală a familiei - educarea copiilor este deformată cu largi și dramatice consecințe, astăzi, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare. Modul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportare adecvată și respect. Familia este unicul loc unde omul se simte dorit, așteptat, iubit, drag și scump pentru fiecare membru al ei, unde persoana ar putea să se pronunțe sincer asupra tuturor problemelor, ar putea fi înțeleasă, susținută, încurajată, unde s-ar putea relaxa nu numai fizic ci și

De la venirea în grădiniță, educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și a familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile.

Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare.

Participarea părinților la activitățile demonstrative permite părinților să fie proprii evaluatori ai copilului și posibilitatea de a-l aprecia, ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran, Adina, Parteneriat în educație: familie - școală - comunitate, Editura Aramis Print, București(2004),
- Dumitrana, Magdalena, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București(2000),

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FLOREA ADINA AURELIA

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc).

Se consideră că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu. ”

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini etc.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Cercetările arată că prezența taților și a mamelor în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR FLOREA CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SLOBOZIA BRADULUI, VRANCEA

Familia este unul dintre factorii care se preocupă de educația copilului. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale. Din punct de vedere sociologic, familia este instituția fundamentală în societate. Ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață. Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului e influențată în proporție de 70% de către familie.

Înainte de introducerea învățământului universal și obligatoriu, părinții erau aceia cărora le revenea întreaga responsabilitate a creșterii copiilor, inclusiv a instruirii lor propriu-zise, care astăzi intră în câmpul de activitate al școlii. Părinții erau aceia care hotărau în ce măsură copiii trebuie sau nu să învețe carte; în caz afirmativ, țineau ei înșiși lecțiile, angajau un preceptor sau trimiteau copiii la școală. Aproape întotdeauna profesorul sau preceptorul era considerat un subordonat și nu un egal al părintelui. Odată cu înființarea școlilor, copilul petrecând zilnic multe ore departe de casă, una dintre cele mai importante funcții ale familiei, aceea de a transmite copilului cunoștințe și deprinderi, devine responsabilitatea societății și este încredințată specialiștilor.

Familia constituie un factor esențial în progresul formării conștiinței morale a omului și a conduitei sale. Când copilul vine pe lume, este primit de către niște oameni care gândesc, acționează, simt. Acești oameni trăiesc și își dezvoltă comportamentul în fața copilului. Familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane.

Ceea ce îi permite copilului să se emancipeze și să-și dobândească personalitatea este sentimentul de siguranță oferit de către familie. Acesta depinde de următoarele condiții:

- a. Protecție împotriva loviturilor din afară
 - b. Satisfacerea trebuințelor elementare
 - c. Coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare
 - d. Sentimentul de a fi acceptat de ai săi: - ca membru al familiei: să fie iubit, să dăruiască dragoste - ca ființă umană: să aibă posibilitatea de acțiune
- În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil.

În formarea morală, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. În sfera noțiunii de cămin trebuie să intre neapărat atributele „dragoste” și „înțelegere”, singurele în stare să creeze acel climat de liniște și siguranță, absolut necesar dezvoltării normale a copilului, un climat anxios (acte de violență), starea tensionată și indiferența distrugând unitatea căminului.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenski, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Așa cum arată și Ana Munteanu, având în vedere complementaritatea rolurilor jucate de cei doi părinți, este necesar ca încă din primele săptămâni de viață ale noului născut, ambii părinți să se implice în educația sa; alături de o mamă tandră și stimulativă, el are nevoie și de prezența tatălui. Pentru a stimula evoluția intelectuală a copilului, familia trebuie să-l antreneze într-o serie de experiențe care să-i precizeze acestuia capacitățile cognitive.

În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale: despre plante, animale, obiecte casnice, etc.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copilului: spiritul de observație, memoria, gândirea, atenția. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

A. Familia democratică

Părintele își exercită autoritatea regresiv pe parcursul creșterii și dezvoltării copilului.

Acesta din urmă va deveni la maturitate un om al societății echilibrat, sănătos psihic și responsabil. Va avea o minte armonioasă și se va comporta înțelept în diferite situații.

B. Familia hiperautoritară

Acești părinți se conduc după formula: „facem totul ca să scoatem din el un om deosebit”. Copiii sunt puși mereu în fața unui volum mare de sarcini pentru a putea realiza acele achiziții care să corespundă întru totul aspirațiilor părintești. Menținerea copilului într-un climat hipersever determină modificări de personalitate. Acest fapt se transpune la nivel comportamental prin fenomene de apatie și indiferență față de ceea ce trebuie să întreprindă sau în ceea ce privește relaționarea cu cei din jur, atitudini de protest și revoltă.

C. Familia permisivă

Familia permisivă stă la polul opus al familiei autoritare. Părinții depun mari eforturi de a proteja copilul, de a-l menaja într-o manieră exagerată. Una dintre consecințe este detașarea între imaginea de sine și posibilitățile reale ale copiilor. Se pot contura atitudini de îngâmfare, de exacerbare a eului, de supraevaluare a propriilor posibilități.

D. Familia indiferentă

Părintelui nu-i pasă de copil, îi oferă libertate deplină, se sustrage de la responsabilitatea de educare a lui. Acest copil nu va ști dacă este bine sau rău ceea ce face, așa că pentru el ceea ce este greșit, va fi corect pentru că setul valoric nu i-a fost prezentat de către părinți.

Colaborarea dintre familie și grădiniță este un factor esențial în procesul de educare a copiilor. Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, mod de comportare, etc. În același timp, grădinița deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Pentru o bună colaborare este nevoie de respect, încredere reciprocă, de asumare în comun a drepturilor și responsabilităților.

După înscrierea copilului la grădiniță, relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

Colaborarea dintre familie și grădiniță se poate realiza prin următoarele modalități:

- ședințele cu părinții care se organizează de obicei semestrial și în cadrul cărora părinții sunt informați despre regulamentul de ordine interioară al grădiniței, aspecte legate de programul desfășurării activității în grădiniță, evenimente importante (excursii, participarea la activități educative)
- consultațiile cu părinții în care se discută individual despre copil, despre situații speciale (probleme comportamentale, de sănătate, etc)
- ateliere de lucru cu părinții care pot fi organizate sub formă de jocuri, joc de rol, activități pe centre
- participarea părinților la activitățile de la grupă
- voluntariatul

Bibliografie

- Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani
- Muntean, Ana, 2006, Psihologia dezvoltării umane, editura Polirom, Iași
- Stern, H. H., 1960, Educarea părinților în lume, Institutul pentru educație al UNESCO, Hamburg
- Verza, Emil, 2000, Psihologia vârstelor, editura Pro Humanitate, București

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL FAMILIE – ȘCOALĂ ÎN FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, FLOREA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PROF. LUCIAN PAVEL",
OLTENIȚA, JUD. CĂLĂRAȘI

Familia și școala au un rol important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Ambele urmăresc același scop educativ, formarea copilului pentru a reuși în viață. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor și deprinderilor de viață, a sentimentelor. Alături de familie, școala, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, influențează personalitatea copilului. Ea valorizează și respectă identitatea elevului cu familia sa, recunoscând importanța acesteia în cadrul procesului didactic și atrăgând-o cu toate resursele educative de care dispune.

Parteneriatul educațional este un concept nou care se dezvoltă în zilele noastre, în ceea ce privește întărirea relațiilor dintre familie și școală.

Parteneriatul educațional presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Este o formă de comunicare, cooperare și colaborare care vine în sprijinul dezvoltării copilului în cadrul procesului educațional.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- 1) **Instituțiile educației:** familie, școală și comunitate;
- 2) **Agenții educaționali:** copil/elev, părinți, profesori, psiholog, consilier etc. ;
- 3) **Membri ai comunității** cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului: medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției.

Comunitățile, părinții și copiii/elevii se influențează puternic unii pe alții.

Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotrivă devia viețile copiilor, putând forma multe din valorile lor.

Educația care se realizează în școală nu poate fi izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Ceea ce desăvârșește ființă umană este educația pe care o primește în familie, în școală și în comunitate.

În cadrul intervenției școlare, implicarea părinților în diferite activități, produce schimbări în ambientul familiei, cresc aspirațiile părinților pentru copiii lor și ale copiilor înșiși.

Familia, că prim factor educativ, oferă copiilor cam 90% din cunoștințele de bază despre plante și animale, ocupațiile oamenilor și obiectele casnice.

Spiritul de observație, memoria, gândirea copilului sunt dezvoltate în primul rând în familie, asigurând astfel, cele necesare studiului, rezultatele școlare fiind în funcție și de implicarea părinților în procesul de învățare.

"Cei șapte ani de acasă ", adică cele mai importante deprinderi de comportament, se formează în familie, în primii ani de viață ai copilului: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine. Uneori, părinții, uită că trebuie să facă front comun cu profesorii în ceea ce privește dezvoltarea armonioasă, educarea și îmbogățirea cunoștințelor elevului. Se întâmplă destul de des, ca părinții să ia o măsură, într-o anumită situație, care să nu fie cea corectă, potrivită pentru copil în acel moment, aparand astfel conflicte între membrii familiei.

Uneori, părinții se simt depășiți în astfel de situații, și renunță să mai intervină.

Între școală și familie trebuie să existe o permanentă colaborare. Aceasta se realizează prin intermediul ședințelor cu părinții, vizite, consultații.

Parteneriatul familie - școală este o relație profitabilă pentru ambii parteneri, cu condiția ca subiectul principal al acestei relații să fie copilul/elevul.

Cadrele didactice află cum este copilul, ce îl pasionează, ce îl motivează, în ce mod ajunge mai repede la succes, iar părinții vor cunoaște în ce moment să îl sprijine, să îl susțină, în ce fel să îl motiveze sau să îl ajute.

Factorul decisiv în formarea omului apt pentru viață, pentru muncă, este școala, institutia socială în care se desfășoară educația organizată a tinerei generații.

Procesul de învățământ conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Parteneriatul familie - școală presupune o colaborare și o comunicare eficientă, o unitate de cerințe și acțiuni în interesul copilului/elevului.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

FLOREA RALUCA MIRELA

Termenul de „educație” este utilizat pentru prima dată de Michel de Montaigne (1533-1592). Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și în atitudine. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea, modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau, precum și climatul socioafectiv, constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Aceasta are un rol important pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte la viața activă, să fie pregătit pentru muncă. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare, care se poate realiza prin ședințe și consultații cu părinții. Parteneriatul familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei care participă la acest demers. O comunicare eficientă între diriginte/învățător-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. Din acest motiv, trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre părți afectează evoluția elevului, natura comportamentului, rezultatele școlare.

Așadar, menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe, ci și de a stimula calitatea de om, iar părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, când este vorba de interesul copilului.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

FLORI SORIN IONUT

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca diriginte, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigință, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?, Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Ziua mea de lucru, Copilul față în față cu părinții*.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ - FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. FLORINCUȚA AIDA- MONICA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 4 LUGOJ, TIMIȘ**

La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

În procesul educației rolul coordonator îl are grădinița, iar mai apoi școala, însă familia este aceea care contribuie prin susținerea și continuarea a ceea ce unitățile de învățământ se străduiesc să facă.

Din punct de vedere pedagogic. coordonarea presupune, pe de o parte, selectarea și valorificarea influențelor pozitive ce se exercită în familie, iar pe de altă parte, îndrumarea familiei în vederea exercitării unor acțiuni educative care să fie în concordanță cu idealul educativ.

Ca instituție care dispune de cadre pregătite în acest sens, grădinița poate asigura această coordonare

O primă consecință ce rezultă de aici se referă la necesitatea cunoașterii de către educatoare a trăsăturilor și potențialului educativ al familiei. De un real folos pentru valorificarea influențelor familiei și îndrumarea ei sunt informațiile ce se referă la încadrarea părinților în procesul muncii, la structura și tipul familiei, la relațiile interpersonale dintre membrii săi (între părinți, între părinți și copii, între copii și bunici, etc.), la climatul educativ din familie, la responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește în familie, la autoritatea părinților și metodele educative pe care acestea le folosesc etc. Cunoșcând asemenea aspecte, educatoarea poate trece la stabilirea unui program comun de educație-al grădiniței și al familiei- în care acțiunile ce se întreprind să se completeze reciproc. Numai în acest fel se poate contura un sistem unitar de cerințe. Odată stabilite aceste lucruri, urmează aplicarea lor. Și în acest proces educatoarei îi revine sarcina să îndrume și să orienteze modalitățile de aplicare și mai ales să urmărească rezultatele. În acest sens, ea trebuie să-i familiarizeze pe părinți cu anumite cunostințe psihopedagogice și să-i inițieze în folosirea unor metode și procedee de educație în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale copilului.

Principalele aspecte asupra cărora educatoarea trebuie să insiste se referă la regimul zilnic din familie, la relațiile dintre părinți și la unitatea de cerințe dintre ei, la importanța climatului afectiv pentru dezvoltarea personalității copilului, la necesitatea cunoașterii copilului, la semnificația stilului de viață care trebuie să domine în familie, la jocurile și jucăriile copilului, într-un cuvânt la tot ceea ce s-ar putea repercuta într-un fel sau altul, asupra dezvoltării copilului.

Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă.

Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii.

În privința formelor concrete de colaborare dintre grădiniță și familie, trebuie spus că ele se deosebesc în funcție de scopul urmărit și modul concret de realizare. Un exemplu, ar fi conferințele și referatele prezentate în fața părinților cu anumite prilejuri. În cadrul acestor conferințe am abordat teme pe baza de fapte și date concrete.

Ex: "Influența familiei asupra personalității copilului", "Despre noi și copiii noștri", "Cum să contribuim la dezvoltarea limbajului copiilor noștri", etc.

De asemenea, organizarea unor expoziții cu lucrări executate de copii, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. Participarea părinților la anumite activități demonstrative îi ajută să cunoască metodele și procedeele folosite, le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor, etc. În cadrul acestor participări, părinții observă modul de comportare al copilului în colectivitate, precum și modul și gradul de implicare al preșcolarului în activități.

Un alt mijloc eficient de colaborare între grădiniță și familie sunt convorbirile cu familia. Asemenea convorbiri au loc spontan ori de câte ori se ivește prilejul, sau organizat, din inițiativa educatoarei sau a părinților. Avantajul lor constă în posibilitățile pe care ni le oferă de a analiza diferite situații concrete și de a ajunge la un consens asupra măsurilor ce se vor întreprinde în continuare. Educatoarea are prilejul să cunoască mai bine copilul prin intermediul părinților, să-i cunoască pe aceștia din perspectiva calității pe care o au. O variantă a acestor convorbiri îmbracă forma consultațiilor individuale. Cu acest prilej sunt analizate unele manifestări concrete mai dificile sau ieșite din comun, cauzele care le generează, și în colaborare se ajunge la inițierea unor măsuri concrete. Convorbirile și consultațiile presupun mult tact din partea educatoarei.

Vizitele constituie o altă formă de colaborare. Includem aici ambele variante, vizitarea familiei de către educatoare și vizitarea grădiniței de către părinți. Cu acest prilej educatoarea are posibilitatea să cunoască structura și climatul educativ din familie, relațiile și valorile morale ale acestui microgrup, locul pe care copilul îl ocupă în interiorul său.

Vizitând grădinița, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copilul și să-și vadă propriile rezultate, observând și informându-se asupra atitudinii și comportării copilului. De asemenea la nivelul grupei și al grădiniței, se constituie comitetul de părinți. Acesta are rolul de a-i antrena pe toți părinții la organizarea și desfășurarea în bune condiții a muncii în grădiniță.

Pentru atragerea unor surse extrabugetare, am organizat și desfășurat împreună cu copiii și părinții programe artistice cu taxă simbolică pentru părinți, banii obținuți folosindu-se pentru a achiziționa jucării sau alte materiale necesare grupei de copii.

Exemplu: "Sărbătoarea toamnei". Lucrările executate împreună cu copiii au fost: peisaje din semințe de dovleac, jucării din castane, coji de nuci, etc., sau „8Martie”, măștișoare, felicitări.

O altă formă de colaborare între grădiniță și familie sunt serbările copiilor, un prilej de cunoaștere reciprocă, dar și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Am organizat activități extracurriculare, organizate și desfășurate împreună cu părinții. De exemplu: vizite organizate la bibliotecă, la muzee, la biserici, în Parcul George Enescu, astfel încât copiii să aibă parte de o educație culturală solidă. În vederea eficienței parteneriatului grădiniță-familie, educatoarea trebuie să mobilizeze părinții, în participarea la aceste acțiuni.

În cadrul formelor de colaborare mai sus menționate educatoarele vor observa relația dintre copii și părinți, vor putea observa anumite hobby-uri, preferințe sau talente ale familiei, precum și modul în care părinții își cunosc copiii. Adeverații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și din interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță; copiii sunt mai siguri pe sine, sentimentul de siguranță fiindu-le atât de necesar dezvoltării și echilibrului interior; totodată ei trăiesc mândria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Părinții au șansa de a deveni participanți la educație, prin implicarea afectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor; au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de ai înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceștia în colectiv. Participând afectiv și efectiv la viața grădiniței, părinții nu vor mai vedea doar funcția socială a acesteia, de supraveghere a copiilor atunci când ei lipsesc de acasă, ci vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

BIBLIOGRAFIE:

1. MAKARENKO A. S., Cartea pentru părinți, București, E. D. P., 1951.
2. NESTOR GEORGE, Bunici, părinți, copii, București, E. D. P., 1971

EDUCAȚIA ÎN SPRIJINUL PROTECȚIEI MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR FLOROAE ADRIANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU NĂSĂUD**

Protecția mediului înconjurător, menținerea echilibrului ecologic al ecosistemelor naturale și ecologice, refacerea ecosistemelor degradate, utilizarea rațională și eficientă a resurselor naturale reprezintă o condiție obiectivă a dezvoltării. De înfăptuirea ei depinde calitatea mediului și implicit a vieții umane, ocrotirea naturii fiind o obligație permanentă a fiecărui cetățean. Calitatea mediului înconjurător influențează într-o măsură esențială calitatea vieții biologice, psihice și sociale; numai un mediu echilibrat poate asigura dezvoltarea fizică și psihică armonioasă a omului.

În condițiile vieții de astăzi, problema de stringentă actualitate este formarea și educarea elevilor în spiritul unor responsabilități umane care cuprind: protecția mediului înconjurător, utilizarea rațională a resurselor naturale, colaborarea și cooperarea internațională.

Principalul suport educativ îl constituie formarea convingerii de ocrotire a mediului și a elementelor sale. Aplicațiile și lucrările practice din orizontul apropiat duc la formarea unor deprinderi elementare de cercetare și protecție a mediului.

Înțelegerea principalelor cauze și forme de manifestare a dezechilibrelor naturale din orizontul înconjurător, în special a celor produse de activitatea omenească (poluarea aerului, a apei, a solului, modificarea vegetației) face posibilă „descoperirea” căilor de acțiune pentru ocrotirea naturii.

Educarea în acest sens începe încă din familie, urmărindu-se, de la cea mai fragedă vârstă, formarea primelor reprezentări despre mediul natural, social și familial în care trăiește copilul. Treptat copiii dispun de un orizont mai larg de cunoștințe și posibilități de înțelegere mai mari și astfel, pe măsură ce cresc, educația lor ecologică își îmbogățește conținutul.

O mare importanță o are activitatea practică desfășurată în școală. Amenajarea sălii de clasă, prin organizarea colțului verde, a unor vitrine cu obiecte realizate de ei din materiale reciclate, a unor expoziții pe tema îngrijirii mediului în care trăim, contribuie la crearea unei ambianțe propice de muncă. În condițiile actuale, ocrotirea naturii, a mediului înconjurător, este necesar să devină una dintre preocupările importante ale școlii și ale familiei,

Pentru ai forma pe elevi ca participanți activi la acțiunea de ocrotire a naturii și de conservare a mediului înconjurător, se poate apela la diferite modalități: excursii, drumeții, chestionare, povestiri, dramatizări, călătorii imaginare, compuneri etc. Prin activitățile propuse se poate dezvolta la elevi atât deprinderea de folosire a timpului liber în mod util cât și dorința de autodepășire. Antrenând elevii în diferite activități (excursii, lucrări de îngrijire a pomilor, de distrugere a buruienilor, plantări de pomi și flori, întreținerea spațiilor verzi, hrănirea păsărilor pe timp de iarnă) se dezvoltă atât deprinderile de protejare și conservare a mediului înconjurător cât și spiritul de inițiativă, le cultivă dragoste pentru muncă și le dezvoltă priceperi și deprinderi care să le contureze personalitatea.

Observațiile în natură, experiențele și lucrările de laborator, instruesc elevii în cunoașterea naturii și a problemelor ei. Fără o cunoaștere directă a naturii ocrotirea este pusă sub semnul întrebării.

Din experiențele și lucrările care se pot efectua de elevi amintim: Creați o grădină, Faceți un ierbar, Creați un terariu forestier, Căutați minuscula plantă, Faceți să germineze sămânța, Faceți să crească planta din rădăcină, Faceți să crească planta din tulpină, Faceți să crească planta din frunză, Faceți o colecție de frunze, Căutați un arbore al clasei, Adunați plante medicinale etc.

Observarea directă se poate realiza în parcul școlii sau în spațiile sale verzi, prin vizitarea grădinilor botanice și a parcurilor dendrologice în excursii. Toate aceste forme de activități trebuie cu multă atenție organizate pentru a nu avea efecte inverse celor dorite.

Excursiile trebuie organizate cu deosebită grijă. Elevii trebuie să cunoască și să respecte „regulile” de comportare în natură. Numeroasele poteci paralele ce se formează în urma circulației turistice dezordonate afectează suprafețe mari de teren, distrugând atât covorul vegetal cât și solul. Nu este bine ca elevii să se obișnuiască să rupă flori pentru ca la numai câțiva pași să le arunce. Cunoșcând plantele ocrotite prin lege, importanța și utilitatea lor, elevii le vor respecta. Trebuie să evităm orice prejudicii aduse faunei. Toate animalele au un rol important în asigurarea echilibrului biologic al ecosistemelor.

Ne place să ieșim în natură, dar nu avem grijă de ea. Trebuie să evităm lăsarea unor urme ale trecerii noastre. Câteva dintre îndemnurile și obligațiile pentru cei ce realizează ieșiri în natură, ar suna astfel: nu

faceți foc dacă acest lucru nu este absolut necesar, nu aprindeți focul pe timp de furtună sau de vânt puternic, distanța de la foc la marginea pădurii să nu fie mai mică de 100 m, circulați numai pe potecile marcate, evitați vătămarea arborilor, nu distrugeți cuiburile și ouăle păsărilor, nu aruncați hârtii, sticle, cutii, resturi alimentare, pungii de plastic.

Formarea la elevi a comportamentului adecvat de ocrotire a mediului ambiant se realizează mai ușor prin activități independente. Acțiunile de ocrotire a mediului, a viețuitoarelor nu cer efort prea mare din partea elevilor, nu-i supraîncarcă, sunt plăcute, atractive și utile în același timp. Antrenarea în acțiunile de ocrotire a elevilor cu rezultate slabe la învățătură duce la formarea motivației corespunzătoare pentru o activitate de cunoaștere și în consecință la creșterea randamentului școlar a acestor elevi.

Noi, dascălii, trebuie să-l considerăm pe copilul de azi adultul de mâine și să-l pregătim pentru a avea un comportament adecvat față de natură. Învățând copiii să iubească natura, nu numai că le dăm în viață o îndrumare nouă, dar le punem la îndemână și ceea ce constituie temelia legilor de ocrotire a naturii, că planta e o ființă ca și animalul, iar ceea ce pare neînsuflețit poate avea influență asupra omului.

Posibilitatea însușirii cunoștințelor despre natură există, dar ea trebuie făcută numai în paralel cu educația ecologică. Cele două laturi ale aceluiași proces, cunoașterea și ocrotirea, fiind inseparabile. Speranța noastră rămâne aceea a tuturor generațiilor: copiii și educația.

Omul nu poate domina natura. Natura își are o lume a ei, o lume minunată. Stă în puterea celui ce a rupt o creangă de copac să și sădească alături un puiet din care va izbucni viața.

Numai o educație ecologică timpurie poate conduce la realizarea visului atâtor generații: Omul și Natura, în armonie spre binele vieții pe Terra.

Salvând natura vom salva omul!

Bibliografie:

- Drăgan Ion – Educația noastră cea de toate zilele, Editura Eurobit, Timișoara, 1992
Ionescu, Al. ; Săhleanu, Victor; Bindu, C-tin. – Protecția mediului înconjurător și educația ecologică, Editura Ceres, București, 1989
Stugrean Bogdan – Ocrotirea naturii – tradiții, actualitate, perspective, Editura Dacia, Cluj Napoca, 1989

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ (REFERAT)

ȘCOALA PRIMARĂ POIANA VĂRBILĂU NUME ȘI PRENUME: FLOROV IONELIA

Forma de realizare a educației parentale ar putea fi realizată prin parteneriatul școală-familie, cadre didactice-părinți. Termenul de „parteneriat” este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permit să se unească. Astfel, părinții și cadrele didactice pot crea parteneriate variabile, dar și viabile, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei.

Încurajarea familiei pentru a-și exercita cu succes funcția educativă se realizează adeseori prin consiliere. Consilierea educațională este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana aflată în nevoie, în scopul declarat de a-l ajuta. Consilierea este un instrument de lucru în mână, inima și mintea cadrului didactic, alături de alte instrumente ce trebuie identificate pentru demersurile educaționale. Scopul ei nu vizează schimbarea de comportament particular sau schimbarea unei structuri definite, ci ea încearcă să crească abilitățile și competențele educative ale părinților elevilor unei clase, unei școli, ai unei comunități. Scopul consilierii educaționale este de a sprijini părinții, de a dezvolta priceperile parentale, încrederea în forțele proprii, de a îmbunătăți capacitățile părinților în îngrijirea și sprijinirea propriilor copii.

Consilierea educațională a părinților se poate constitui într-un set de măsuri educative care ajută părinții în înțelegerea propriilor lor nevoi, cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor și construiește punți de legătură între părinți și copiii lor.

Câteva argumente, în favoarea acțiunilor de consiliere educațională a părinților, sunt:

- părinții doresc să se informeze asupra dezvoltării copilului lor și asupra rolurilor educative pe care le au;
- există suficiente informații și competențe utile care pot fi sistematizate și transmise părinților;
- implicarea părinților în educație îmbogățește calitatea relațiilor din comunitate;
- lucrul cu părinții amplifică rezultatele obținute în activitățile socio-educative desfășurate cu copiii în școală sau în alte instituții educaționale;
- părinții devin în mod obligatoriu parteneri atunci când copilul manifestă tulburări de orice natură;
- studiile demonstrează eficacitatea consilierii educaționale a părinților, în special în ceea ce privește traiectul școlar al copilului;
- activitățile desfășurate cu părinții sprijină și flexibilitatea legăturilor dintre generații;

Așadar, apare tot mai evident faptul că este necesară o educație a părinților pentru a fi un părinte bun și pentru realizarea calității vieții de familie. Acest lucru se poate realiza prin activitățile de consiliere educațională realizate de dascăli în cadrul școlilo. Ni se pare firesc, în condițiile în care părinții sunt primii educatori ai copilului, ca ei să-și cunoască foarte bine responsabilitățile și să dezvolte practici educaționale adecvate.

Bibliografie:

- Berge, A. (1977), **Profesiunea de părinte. De la căsătoria părinților la căsătoria copiilor.** București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Iancu, Romița B., (2000), **Managementul și gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico-metodologice,** Editura Polirom, Iași
- Popescu, Elena, (2007), **Cum să ne creștem copiii,** Ed. Booklet, București
- Nica, I, Țopa, L., **Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I,** Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROFESOR FLUTUR ELENA
CSEI „SF. ANDREI”GURA-HUMORULUI**

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate.

Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

EDUCATOR: FODOR ANDREA- EMESE

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Alături de școala și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Relația dintre familie și școală reprezintă una dintre preocupările constante ale sociologilor, psihologilor, pedagogilor, economiștilor etc. Perspectivile din care este analizată, metodologia utilizată, rezultatele la care s-a ajuns până în prezent reflectă nu doar importanța acestui tip de relație, ci și modul cum acesta a evoluat în timp. Relația dintre școală și familie rămâne, după cum vom constata, dominată și în prezent de acest tip de caracteristici atât la nivelul societăților puternic dezvoltate cât și la nivelul celor mai puțin dezvoltate – cum este cazul României – deși era de așteptat ca cel puțin în cazul primului tip de societăți impactul să fie mult diminuat ca urmare a dezvoltării economice pe care au cunoscut-o acestea în ultimele decenii. Cu toate acestea, s-a constatat faptul că, familiile tradiționale și cu un nivel înalt de educație se implică mai frecvent în activitățile și în viața școlii decât familiile monoparentale și cu un nivel scăzut de educație.

Școala este un spațiu cu care părinții cu nivel înalt de educație sunt familiarizați, pe care-l cunosc suficient de bine astfel încât să-l utilizeze în favoarea copiilor lor. O bună cunoaștere a sistemului de învățământ le permite părinților să opteze pentru acele forme, tipuri, specializări pe care le consideră cele mai potrivite în raport cu obiectivele educaționale și socio-profesionale ale copiilor lor, dar și cu cele de perspectivă ale pieței muncii.

DESPRE COMUNICARE ȘI CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ

PROF. FRICOSU IONELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2
2 MAI, CONSTANȚA

*“Cât de bine comunicăm este determinat nu de cât de bine vorbim, ci de cât de bine suntem înțeleși.”
(Andy Grove)*

În sistemul social de educație și învățământ, cadrul didactic se raportează la cei pe care îi educă, desfășurând o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Prin activitatea sa, el contribuie la formarea și dezvoltarea elevului. De aceea, cadrul didactic trebuie să manifeste o mare grijă în atitudinea lui față de elevi și față de alegerea strategiilor folosite.

Altfel spus, cadrul didactic trebuie să renunțe la rolul de atotștiutor și să accepte rolul de însoțitor competent, de consilier tehnic și afectiv, de persoană cu experiență, dispusă să împărtășească din aceasta.

Profesorul devine sfătuitor, membru al colectivității și participant la viața grupului școlar, sursă de competență și tehnician în problemele afective ale elevilor. Repertoriul său comportamental are cerința de a recepta sensul schimbării și al încorpora în stilul său profesional-didactic. De aici și rolul esențial al *consilierii educaționale sau psihopedagogice* pentru buna desfășurare a actului educativ.

Consilierea educațională / consilierea psihopedagogică definită ca „ansamblu de acțiuni psihopedagogice destinate copiilor, adolescenților, părinților și educatorilor; explică motivele unor probleme educaționale - abateri comportamentale, deficiențe relaționale din familie, probleme de învățare; oferă repere psihoeducaționale pentru sănătatea mentală, emoțională, fizică, socială și spirituală a copiilor și adolescenților; previne manifestarea unor probleme socio-educaționale diverse” (Moraru, M., 2000, p. 10) vine ca apanaj al acestei relații pedagogice, oferind suport emoțional și apreciativ în funcție de nevoie.

Comunicarea este o caracteristică esențială a ființei umane, un sistem de înțelegere între oameni, un proces de transferare de informații. Termenul *comunicare* își are rădăcina în limba latină *communis, communico - a face ceva împreună, a pune împreună, a amesteca, a uni*.

Actul comunicațional trebuie, astfel, privit ca o unitate a informației cu dimensiunea relațională, aceasta însăși fiind purtătoare de informații. După codul folosit de către profesori și elevi se diferențiază comunicarea: *verbală, nonverbală, paraverbală*.

Totodată, acesta este un act interactiv în care simultan cei doi locutori – profesorul și elevii – transmit și receptează informații; comunicarea se „reglează și autoreglează cu ajutorul unor retroacțiuni” (feedback-ul și feedback-forward).

Profesorul și elevul comunică prin tot ceea ce exteriorizează, începând cu prezența fizică și continuând cu vorbele rostite, până la cel abia perceptibil zâmbet îngăduitor sau tăcere. Orice comportament al fiecăruia dintre cei doi termeni ai relației are valoare de mesaj. Nu numai ceea ce spune educatorul, ci tot ceea ce face el în contextul educațional sau extrașcolar dar tangent, este recepționat de elevi și are influență asupra lor.

Cunoscând particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor, observând atent posibilitățile lor, prevăzând dificultățile pe care le-ar putea întâmpina aceștia, sesizând cât mai de timpuriu orice manifestare de pierdere a ritmului de muncă, orice fel de neajunsuri în însușirea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, învățătorul își asigură premisele unei intervenții eficiente în dirijarea evoluției școlare a fiecărui elev.

Trăsăturile consilierii educaționale/psihopedagogice

În sens larg, consilierea psihopedagogică este o componentă importantă a procesului educațional, oferind asistență și suport psihopedagogic elevilor și părinților, în scopul dezvoltării personale și prevenției situațiilor de criză socio-educațională.

În sens restrâns, consilierea psihopedagogică este implicată în relația educațională profesor-elevi.

Sarcina consilierii psihopedagogice nu este aceea de a instrui, ci *de a oferi un demers educativ-formativ specific, centrat pe elev* (Moraru, M., 2000, p. 14).

Consilierea trebuie să îndeplinească acele condiții care sunt esențiale pentru aceste tipuri de activități.

Trăsăturile definitorii ale consilierii psihopedagogice sunt următoarele:

- ✓ este un proces de dezvoltare personală, profesională și socială;
- ✓ urmărește valorificarea capacităților și disponibilităților necesare adaptării la solicitările psihosociale (de învățare, de relaționare, de autocontrol, de comunicare etc.);
- ✓ identifică posibile obstacole în procesul dezvoltării elevului: dizabilități, traume, probleme psihosociale: sărăcie, violență, abuz etc. ;
- ✓ asigură suport psihoeducațional părinților și copiilor pentru compensarea unor deficiențe;
- ✓ implică responsabilitatea consilierului atât față de cel consiliat cât și față de școală;
- ✓ are un rol proactiv: oferă soluții, construiește proiecte de dezvoltare personală sau socio-profesională;
- ✓ conduce la optimizarea relației pedagogice.

Ca tip de activitate analizată de la aspectele sale generale până la cele particulare consilierea este: relație, comunicare, conversație, sfătuire, intervenție.

Tehnologia procesului de consiliere este alcătuită din tehnici, metode, procedee, modalități de lucru psihologice (de exemplu conversația), pedagogice (de exemplu problematizarea), sociologice (de exemplu cooperarea), psihoterapeutice (de exemplu jocul de rol, psihodrama) de natură cognitiv-comportamentală, centrate pe probleme și soluții, de durată relativ scurtă.

Specificul acestei tehnologii constă în caracterul ei *creativ și activ-participativ*. Astfel fie că se adresează lucrului cu un subiect educațional, fie cu un grup, sau cu toată clasa, cele mai eficiente metode, tehnici și procedee de consiliere educațională ar putea fi clasificate astfel:

✓ **Metode:** observația; conversația euristică; problematizarea; brainstorming-ul; cooperarea; psihodrama; dezbateră în grupuri și perechi; studiul de caz; exerciții de învățare; elaborarea de proiecte; elaborarea de portofolii; jocul de rol; ciorchinele; masa rotundă; bulgărele; etc.

✓ **Tehnici:** activități ludice; completarea de fișe de lucru și scări de autoevaluare; vizionarea de filme și comentarea lor; completarea unor teste și imagini; jocuri experimentale; realizarea de colaje și postere.

✓ **Procedee:** reflexia; argumentarea; desenul; lista de probleme; lista cu soluții; ascultarea activă; empatia; acceptarea necondiționată; congruența; parafrizarea; sumarizarea; feedback-ul.

Activitatea ludică (*jocul cu toate formele lui*) este una dintre cele mai eficiente modalități de exprimare, antrenare și dezvoltare a personalității elevilor. Spre deosebire de învățare sau muncă care au scopuri și obiective bine determinate, jocul oferă un grad mare de libertate persoanei, de antrenament funcțional și dezvoltare a personalității.

Aceste activități se folosesc în scopul realizării unei atmosfere relaxante, care să faciliteze abordarea unor teme mai complexe. Totodată ele ajută la spargerea barierelor în relaționarea interpersonală și în comunicare. Exercițiile facilitatoare, numite și exerciții de “încălzire” sunt utilizate în general la începutul oricărei ore de consiliere pentru cunoașterea, autocunoașterea, înțelegerea, colaborarea dintre membri grupului.

Trebuie să reținem că nici o metodă nu este perfectă. Important este adaptarea metodei sau tehnicii utilizate la obiectivele pe care le urmărim. Dacă obiectivele activității sunt neclare și confuze, atunci nici metodele utilizate nu vor avea efectul dorit. Rolul profesorului consilier este să-l ajute pe elev să găsească cele mai relevante informații pentru ca acesta să poată lua decizii responsabile.

Profesorul-consilier este un catalizator și facilitator al procesului de dezvoltare personală a copilului și adolescentului, abilitând astfel elevul să găsească soluții proprii la problemele cu care se confruntă.

CONCLUZII

“La început a fost cuvântul...”

Nu există consiliere fără comunicare, așa cum nu există educație fără elevi. Doar comunicând eficient putem consilia educațional elevii și părinții, atât în cadrul orelor de consiliere cu aceștia, cât și în cadrul fiecărei ore de curs, atunci când este nevoie.

Așadar, comunicarea este un element cheie în procesul de consiliere. Relațiile de comunicare au o importanță deosebită pentru consilierea educațională, deoarece acestea conferă procesului valoarea unei intervenții educaționale complexe, bazate pe un limbaj didactic care determină în structura personalității elevului modificări de natură cognitivă, afectivă, atitudinală, acțională.

Din punct de vedere al cadrului didactic, discutăm despre cunoașterea: tipurilor de activități, managementul informațiilor, metode și tehnici de consiliere educațională, elemente de design și proiectare

a activităților; modalități de selecție a coșinurilor; cunoașterea caracteristicilor de vârstă corelate cu nevoile specifice ale grupului de elevi etc

Consilierea sprijină orientarea elevilor și părinților în activitățile școlare dar și în cele extrașcolare, prin ajutorare, prin sfaturi, prin orientarea culturală și axiologică a acestora.

BIBLIOGRAFIE

- Băban, A., *Consiliere educațională, Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Cluj-Napoca, 2001
- Moraru, M., *Consiliere psihopedagogică*, Ed. Ovidius University Press, Constanța, 2013
- Roho, M., *Creativitatea și inteligența emoțională*, Ed. Polirom, Iași, 2001
- Universitatea de Vest din Timișoara, *Revista de psihologie aplicată, Revista Centrului de Studii și cercetări psihologice – anul 2, NR. 1, 2000*

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR CARMEN FULINA

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii. ” (S. L. Lightfoot)

Copiii petrec mai mult timp în afara școlii decât în incinta ei. Părinții și familiile au influență majoră asupra realizărilor lor școlare. Atunci când școlile, părinții și familiile lucrează împreună prin modalități potrivite, apar tot felul de beneficii pentru toți cei implicați.

Așadar, la cine ne referim prin părinți? Majoritatea copiilor trăiește cu ambii părinți biologici în ceea ce considerăm familia convențională nucleară. Dar viața se schimbă. Unii trăiesc doar cu un singur părinte, din cauza divorțului sau a separării, ori pentru că părinții nu au fost un cuplu statornic de la început. Unii au părinți și frați vitregi, alții sunt crescuți de rude.

Observăm, în consecință, că trebuie să ne cunoaștem bine partenerii noștri pentru a putea ajuta elevii pe drumul la care pornim împreună.

În acest sens, vom parcurge câțiva pași:

- Întâlniri cu părinții – individuale/ colective
- Aplicarea unor chestionare
- Completarea fișei psihopedagogice a elevului
- Întocmirea unui plan de intervenție cu precizarea sarcinilor familiei
- Monitorizarea parcursului școlar al elevului

Copiii se schimbă. Se maturizează fizic mai mult decât oricând. Se află sub o presiune uriașă din partea colegilor, din partea mediului cultural extins, din partea cerințelor digitale și a rețelelor sociale.

Copiii transmit constant semnale referitoare la persoanele în care se transformă. Este esențial ca noi, părinții și profesorii, să fim atenți la aceste indicii. Copii care se joacă la nesfârși cu LEGO - devin arhitecți, copii care măzgălesc obsesiv – devin creatori de ilustrații, copii hiperactivi – devin dansatori, copii tăcuți – devin academicieni studioși.

Familia și școala trebuie să caute să îi ajute pe copii să își dezvolte prin propriile modalități competențele generale și să le identificăm talentele și interesele cele mai mari. Ei își vor crea și își vor croi propriile vieți.

Prin conectarea cu familiile, școala poate înțelege mai profund interesele și caracterele elevilor cărora le predau. Atunci când școala, familiile și grupurile din comunitate lucrează împreună pentru a sprijini procesul de învățare, este mult mai probabil ca elevii să rămână în sistemul educațional mai mult timp, să ia note mai bune, să le placă școala mai mult, să aibă rate de absolvire mai mari și să urmeze forme de educație mai departe.

Multe din problemele cu care se confruntă școala în aceste vremuri- intimidări, violență, probleme disciplinare-, deși se manifestă în clasă, își au originea în altă parte. Ele provin din lumea de afară, lume în care elevii își petrec cea mai mare parte a timpului și unde își consumă cea mai mare parte a energiei. Dezvoltarea unor legături strânse cu familiile și comunitatea este una dintre cele mai bune modalități de a înțelege aceste probleme și de a le rezolva.

Un alt aspect al parteneriatului școală – familie este acela de a folosi cunoștințele părinților și ale altor membri ai comunității pentru a aduce progrese la clasă. Dacă un părinte poate suplimenta ceea ce oferă școala, toată lumea câștigă.

Implicarea familiei nu ar trebui să se limiteze doar la a-I ajuta pe copii la teme, la participarea la întâlnirile de la școală și la verificarea situației copilului cu profesorii. Implicarea familiei ar trebui să treacă la un alt nivel- la susținerea elevilor în fața consiliilor școlare locale, județene, statale, pentru a se asigura că școlile au resursele necesare pentru a oferi fiecărui elev o educație la nivel înalt.

Implicarea familiei este vitală, dar este posibilă doar dacă școala permite această implicare. Aceasta trebuie să fie activă în a-i aduce pe părinți în echipa ei, recomandând mesele rotunde, ateliere cu părinții, întâlniri frecvente față în față și construirea unor relații colaborative de încredere.

Contextul pandemic a creat o ruptură temporară a parteneriatului școală-familie. Dar descoperirea mediului online a produs noi contexte. Astfel, părinții au pătruns în activitățile educative desfășurate online cu diferite roluri- spectator, asistent al profesorului, asistent al elevului și, de ce nu, invitat.

Exemplu: - activitate de comunicare în limba română, realizată în preajma sărbătorilor de iarnă, în care doi părinți au participat ca invitați, parteneri în realizarea obiectivelor propuse -- realizarea unei felicitări de Crăciun folosind materialele date și redactarea mesajului acesteia, urmărind indicațiile unui părinte, invitat online (importanța felicitărilor, importanța familiei în viața noastră și petrecerea sărbătorilor împreună, prezentarea unor felicitări primite cu diverse ocazii).

Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sparg tiparele activităților școlare și se fixează adânc în memoria elevilor.

Recomandări pentru o colaborare fructuoasă:

- Mergi unde sunt părinții elevilor tăi – folosește rețelele sociale precum Facebook, Pinterest, etc. pentru a -i păstra pe părinți în cercul informațional și pentru a încuraja interacțiunea
- Folosește telefonul sau alte dispozitive pentru a facilita comunicarea în timp real
- Profită de momentul media (exemplu: lansarea unei cărți pe subiectul educației) pentru a crea un forum deschis unde să se discute activitățile școlare, reforma educațională, etc.
- Vizitează casele elevilor
- Organizează întâlniri cu părinții conduse de elevi- permite elevilor să coordoneze întâlnirea dintre părinte și profesor, prezentându-și o parte din lucrări, expunând punctele forte, provocările cu care se confruntă și țelurile pe care le au
 - Pune familiile în mișcare- crează evenimente școlare care încurajează exercițiile fizice și jocul ca activitate de familie
 - Transformă lectura într-o activitate de familie - "Citește cu mine!" – întâlniri lunare online, cu câte un grup de părinți și elevi, pentru a dezbate diferite teme din cărțile citite împreună pe parcursul lunii respective

Bibliografie:

K. Robinson, L. Aronica, 2015, "Școli creative- revoluția de la bază a învățământului"

PARTENERIATUL FAMILIE- ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR FULOP TIMEA MELINDA

Școala, este o instituție care funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație: familie, autorități, organizații guvernamentale și neguvernamentale, agenți economici etc. care au la rândul lor o ofertă educațională explicită și/sau implicită. Școala este una din instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice dar nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează.

Comunitatea reprezintă o entitate socială globală în care legăturile dintre membrii sunt foarte strânse, iar sentimentul de ingrup este foarte puternic și are rădăcini în tradiții profunde.

Familia

- Care sunt *motivele* parteneriatului școală – comunitate?

Motivele parteneriatului școală-comunitate sunt: „integrarea grădiniței în mediul comunitar ca partener egal și consecvent în formarea viitorului cetățean” (Boca, 2009); atragerea reprezentanților comunității locale în echipa managerială a instituției educaționale.

- Care sunt *beneficiile* prin abordarea parteneriatului școală – comunitate în situația actuală?

Beneficiile parteneriatului școală- comunitate sunt: formarea unei rețele de sprijin comunitar, complementar grădiniței, pentru realizarea unor obiective; cunoaștere specificului cultural, a valorilor mediului comunitar; antrenarea membrilor comunității în luarea unor decizii privitoare la dezvoltarea grădiniței; oferirea unui suport material și cultural copiilor din grădiniță; stimularea continuă a învățării și introducerea copilului în ambianța școlii; schimbul de idei ca urmare a dialogului dintre părți; anticiparea și prevenirea unor probleme; crearea de soluții noi.

- *Ce probleme* majore pot fi rezolvate prin parteneriatul școală – comunitate?

Problemele majore care pot fi rezolvate în timpul parteneriatului pot fi de ordin financiar, cu suplinirea resurselor la clasă. Petrecerea timpului liber a copilului, scade riscul delincvenței juvenile, crează locuri de muncă în comunitate pentru adulți.

- Care sunt principalele *avantaje și dezavantaje* ale parteneriatului școală – comunitate? - care sunt principalele blocaje care pot apărea în parteneriatul școală – comunitate?

Avantajele sunt: stimularea serviciului comunității în folosul grădiniței; asigură transmiterea de informații pozitive despre grădiniță către agenții instituționali, ceea ce asigură vizibilitatea instituției educaționale la nivelul comunității. Motivele sunt: „integrarea grădiniței în mediul comunitar ca partener egal și consecvent în formarea viitorului cetățean” (Boca, 2009); atragerea reprezentanților comunității locale în echipa managerială a instituției educaționale.

Dezavantajele pot fi:

- o comunitate slab dezvoltată, deoarece școala depinde de mediul în care funcționează în ceea ce privește obținerea resurselor materiale, umane și financiare.

- management deficitar al echipei din proiect la problemele identificate;

Blocaje care pot să apară în timpul parteneriatului:

- lipsa unei politici la nivelul grădiniței în ceea ce privește relația cu comunitatea;

- lipsa educației pentru respectarea valorilor democrației;

- gradul scăzut de conștientizare a avantajelor pe care le oferă realizarea acestui parteneriat;

- rezistența cadrelor didactice care pot opta sau nu pentru colaborarea cu agenți sau organizații exterioare școlii;

- raportarea la valori diferite a membrilor implicați;

- sărăcia;

- neidentificarea avantajelor și a finalităților;

- munca în echipă este un obstacol permanent în cadrul unui parteneriat;

Bibliografie:

Metodica activităților instructiv-educative din grădiniță- ghid pentru examenele de definitivat și grade didactice, Valerica Anghelache, Cristina Corina Bețea, Venera Mihaela Cojocariu, Editura Didactică Pedagogică, R. A. 2017

Seria Științe ale educației”, Pedagogie ISSN 1857-210377, ȘCOALA ȘI COMUNITATEA – PARTENERE ÎN EDUCAȚIE, Camelia STĂICULESCU, Academia pentru Studii Economice, București, România

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

FUMEA ELENA

Motto:

Educația este pur și simplu sufletul societății trecând de la o generație la alta. (G. K. Chesterton)

Familia a fost și este un mediu de generare și regenerare a resursei umane, dar și al formării personalității viitorilor adulți. Ea constituie mediul natural al copilului, exercitând o influență esențială asupra dezvoltării acestuia.

Parteneriatul dintre școală și familie, începe în momentul încheierii contractelor educaționale. Indiferent de termenii în care sunt exprimate obiectivele contractelor, scopurile sunt aceleași: îndeplinirea unor servicii educaționale.

Afirmarea și dezvoltarea acestui parteneriat nu au fost și nici nu sunt liniare sau lipsite de controverse, devenind evidentă la mijlocul secolului XX. Dacă între familie și școală, ca instituții, au existat întotdeauna raporturi sociale, interacțiunile individuale între părinți și cadrele didactice au dobândit importanță abia începând din anii '60. Pentru o bună parte a acestui secol, teoriile de specialitate au separat rolurile profesorilor de rolul părinților în educație. Premisa de la care s-a pornit, s-a bazat pe faptul că rolul părinților este de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, pentru ca, ulterior copiii fiind deja socializați, să fie trimiși la școală pentru instruirea didactică.

Astăzi, pe fondul schimbării expectanțelor societății, există tot mai mulți oameni care recunosc nevoia de parteneriate între familii și școli/grădinițe, familia pregătind și susținând copilul din punct de vedere academic în afara școlii, chiar și atunci când școlile servesc ca influență semnificativă de socializare în viața copiilor. Modificarea acestor expectanțe este conformă cu un model teoretic, conform căruia „contextele multiple de dezvoltare din copilărie sunt interdependente, integrate sau suprapuse”.

Revigorarea parteneriatului familie - școală include reconsiderarea rolurilor părinților în educație, reconsiderare venită pentru a sprijini din punct de vedere academic, social, comportamental și emoțional învățarea copiilor și adolescenților.

Legitimarea familiei capătă substanță, întrucât studiile susțin că implicarea parentală este benefică formării personalității copilului.

Participarea părinților în procesul educațional care se desfășoară în școală/ grădiniță și nu numai prin intermediul mai multor activități, evenimente sau programe. Mai precis, acestea au fost direcționate spre interacțiunea directă a copilului sau cu cadrul didactic sau în activitățile educaționale. În acest sens, pot fi menționate lectoratele cu părinții pe diferite teme de interes general sau pentru a discuta progresul sau dificultățile colectivului de copii, voluntariatul părinților în clasă sau în școală/ grădiniță în general, participarea regulată la întâlnirile programate de școală/ grădiniță. Concret, studiile au arătat că, atât implicarea de acasă, cât și implicarea în activitățile de la școală/ grădiniță contribuie la îmbunătățirea împlinirii din punct de vedere academic.

Implicarea părinților în activitatea școlară mediaza raportul grădiniță/școală – copil.

Bibliografie:

Familia și rolul ei în educarea copilului, Elana Bonchis, Ed. Polirom 2011

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. FURDUI MIRELA ELENA
GPN BISTRA**

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei ce vin din altă parte spun: „Vai, ce-a crescut!” Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie. (Antone de Saint -Exupery)

În societatea actuală, educația poate fi realizată, doar prin colaborarea tuturor mediilor responsabile: familia, grădinița și comunitatea. Cu alte cuvinte este necesară realizarea unui parteneriat educațional.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune.

Termenul de parteneriat este bazat pe ideea că partenerii au un fundament comun de acțiune. Astfel că, pe educator și părinte îi unește obiectivul lor comun, formarea și dezvoltarea copilului.

La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Putem apela la o serie de modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniță și familie, și anume:

- Întâlniri individuale periodice: educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru a-și îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale;

- Părinții în sala de grupă: participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig. Pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă;

- Amenajarea unei camere destinată familiei sau măcar a unui colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii. Aici ei se pot întâlni cu alți părinți, analiza și aprecia munca copiilor, pot citi informațiile expuse la avizier. De obicei acest spațiu se poate amenaja pe holul grădiniței. Acest spațiu poate conține și cărți de specialitate despre dezvoltarea copiilor și despre educația parentală și pe care părinții să aibă posibilitatea să le împrumute;

- Întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânale sunt utile pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei. Anumite subiecte pot fi prezentate de o manieră mai formală, așteptându-se și o replică din partea părinților. Alte aspecte cer un mai mare grad de participare, familiile putând în acest caz să-și practice abilitățile și experiența;

- Grupurile de susținere și dialog se formează de obicei din dorința comună a câtorva familii care vor să dezbate împreună un subiect. Familiile cu un interes specific sau cu necesități deosebite se pot întruni și susține reciproc, schimbând opinii, sugestii și resurse. Mediarea educatoarei și spațiul pus la dispoziție pentru derularea acestor activități consolidează abilitățile parentale, valența participativă în viața copilului dezvoltă un sentiment de apartenență la comunitatea grădiniței, generând implicare în viața instituției;

- Întrunirile comisiei de consultanță: în cadrul acestor întâlniri se va discuta despre: participarea familiei, comunicarea educatoare-părinți, implicarea comunității, organizarea de evenimente sociale, strângerea de fonduri, organizarea unor excursii;

- Vizitele constituie o altă formă de colaborare: includem aici ambele variante, vizitarea familiei de către educatoare și vizitarea grădiniței de către părinți. Cu acest prilej educatoarea are posibilitatea să cunoască structura și climatul educativ din familie, relațiile și valorile morale ale acestui microgrup, locul pe care copilul îl ocupă în interiorul său. Vizitând grădinița, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copilul și să-și vadă propriile rezultate, observând și informându-se asupra atitudinii și comportării copilului;

- Reușitele copiilor trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări;

-Completarea chestionarelor.

În cadrul formelor de colaborare mai sus menționate educatoarele vor observa”pe viu”relația dintre copii și părinți, vor putea observa anumite hobby-uri, preferințe sau talente ale familiei, precum și modul în care părinții își cunosc copiii. Adevărații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și din interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță.

Bibliografie:

Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București Mateiaș, Alexandra, 2003

„Copiii preșcolari, educatoarele și părinții. Ghid de parteneriat și consiliere.” E. D. P. București Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București

Popescu, Eugenia(coord), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica”, E. D. P., București

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

EDUCATOR-PUERICULTOR, FURTUNĂ RÉKA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1 COVASNA

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a-i putea crește corect pe copii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii, trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, cât și pe respectul reciproc.

Familia este factorul primordial în educarea unui copil. Educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță nu fac decât să ducă la o mai bună formare a preșcolarului ce urmează a se forma pentru viața de adult.

Obiective generale:

- cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între grădiniță și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului în vederea adaptării și integrării școlare cu succes;
- cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei;
- stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor;
- eficientizarea relației familie-grădiniță.

Obiective specifice:

- dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru a îmbunătăți relaționarea lor în cadrul grupurilor;
- crearea oportunităților ca părinții să se împrietenească între ei și să-și împărtășească experiențele individuale;
- stabilirea unei relații de încredere și comunicare între grădiniță și familie pentru a veni în sprijinul dezvoltării morale, sociale și psihologice a copilului;
- folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;
- inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți.

Prin acțiunile propuse în cadrul proiectului de parteneriat, părinții vor fi captați să participe ca parteneri în procesul educativ, având acces astfel la informații despre valorile promovate în instituțiile specializate în educația celor mici, formându-i ca beneficiari direcți ai achizițiilor de ordin educațional al propriilor copii.

Participarea activă la actul învățării va duce la creșterea gradului de implicare și responsabilitate din partea părinților în adoptarea deciziilor, în recunoașterea și valorificarea informațiilor despre copii.

Bibliografie:

- Bunescu, Gheorghe, "Democratizarea educației și educația părinților", 2002.
- Stern, H. H., "Educația părinților în lume", București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.
- Vrăsmaș, Ecaterina Adina, "Consilierea și educația părinților", București, Editura „Aramis”, 2002.

CONLUCRAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE CHEIA SUCCESULUI ȘCOLAR

**PROF. ÎNV. PRIMAR: GABOR DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL GHEORGHE",
SÂNGEORGIU DE MUREȘ**

MOTTO

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor., A. S. Makarenko

Familia - primul grup în care intră copilul la naștere - oferă cadrul în care se dezvoltă și se formează copilul pentru viață. Familia reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social, are rolul primordial în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității copilului. În familie copiii sunt crescuți, protejați, socializați și își apropie valorile culturii și ale moralei. Climatul afectiv este important în integrarea socială și constituirea comportamentelor sociale viitoare. Stabilind la început relații cu membrii familiei, copilul se va implica ulterior într-un ansamblu mai vast de relații sociale și începe să-și formeze imaginea de sine.

În primii ani de viață, petrecuți în familie au loc procesele de descoperire a propriei persoane. Adaptarea și integrarea în societate și în relațiile sociale se petrec la nivelul relațiilor de familie. Locul în care crește copilul, mediul familial, căldura sau indiferența acestuia, îi vor influența puternic personalitatea și mediul de viață, ceea ce învață în primii ani constituie temelia unei dezvoltări armonioase a copilului, astfel că familia trebuie să fie conștientă de responsabilitatea pe care o are în formarea și informarea copilului.

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat, în care să se simtă ocrotit și în siguranță. Acest lucru este posibil dacă părinții sunt atenți la nevoile lui, dau dovadă de înțelegere, participă la evenimentele din viața sa și se ocupă de educația lui. În același timp trebuie să dea dovadă de fermitate și să stabilească limite. Atitudinile părinților față de copii pot influența evoluția viitoare a acestora, stimulând-o sau frânând-o.

Stilul educativ al familiei este modelul orientativ al acțiunilor educative, amprenta care caracterizează respectivul mediu. Fiecare familie are stilul ei educativ.

Familia modernă se caracterizează printr-o flexibilitate a structurii de autoritate și putere. Nu mai există modelul unic tradițional în care tatăl decide viața conjugală și relația parentală.

Alături de familie, în dezvoltarea personalității copilului, un rol decisiv îl are școala.

O preocupare majoră a școlii, punct comun cu familia este orientarea școlară a copilului. Acesta este motivul pentru care între cei doi factori, școală și familie, trebuie să existe o colaborare eficientă. Conlucrarea va fi cu atât mai eficientă cu cât fiecare parte va reține că același beneficiar este copilul nostru, elevul nostru. Școala nu poate să își îndeplinească obiectivele, mai ales în cazul elevilor care întâmpină dificultăți de învățare, dacă nu cunoaște pe deplin condițiile de viață ale copiilor. Toate aceste aspecte cum sunt: absentismul, lipsa de disciplină, rezultate slabe la învățătură, nu se pot cunoaște fără un contact permanent cu familia. Familia nu poate cunoaște psihologia copilului dacă nu-i cunoaște comportamentul în școală. Activitatea de acasă este continuarea activității de la școală și invers. Deci procesul de instrucție este realizat atât de familie, acasă, cât și de către cadrele didactice la școală.

Colaborarea cu familia îmbracă mai multe forme: lectorate, ședințe cu părinții, consiliere, vizite la domiciliu, activități extracurriculare.

Atât cadrele didactice cât și părinții se bucură de avantajele unei colaborări eficiente. În primul rând cunoașterea reciprocă devină facilă și poate continua cu identificarea intereselor comune în beneficiul subiectului-copilul. Nu în ultimul rând, colaborarea aduce beneficii și școlii, părinții contribuind cu resurse informaționale permanente.

În societatea contemporană se pare că familia tinde să se limiteze tot mai mult la micul grup pe care îl formează mama, tatăl și copiii, trăind sau mai exact, locuind sub același acoperiș... Nucleul familial tată-mamă-copii îndeplinește unele funcții importante privind comunitatea națională. Îndeplinește, de asemenea unele funcții care-i privesc pe părinți: el contribuie mai cu seamă la determinarea statutului lor de adulți și

la configurarea unor aspecte importante ale personalității lor. Dar funcția cea mai importantă este aceea față de copil, funcția de creștere și de educare a sa. Creșterea copiilor presupune asigurarea de către membrii adulți ai familiei a acelor condiții de mediu (locuință, hrană, îmbrăcăminte) care să facă posibilă dezvoltarea normală a copilului. Ca proces, însă, aceasta nu se rupe de educație, pentru că, simultan creșterii se înregistrează dezvoltarea psihică a copilului, structurarea personalității sale și asupra acestora educația în familie are o deosebită importanță.

Familia, ca nucleu social, este cea căreia îi aparține la început copilul, apoi cea care îl însoțește permanent și cu influențe constante în întreaga sa evoluție școlară și post școlară. Influența familiei în plan educativ asupra dezvoltării copilului este majoră. Copilul, ființă unică, înzestrată cu un uimitor potențial de dezvoltare, foarte receptiv la influențele externe – pozitive sau negative – nu este un adult în miniatură, ci doar „un candidat la umanizare” (H. Pieron). El trebuie socializat și umanizat. Clădirea personalității sale se realizează în mare măsură în mijlocul familiei, care reprezintă atât „universul” afectiv cât și social și cultural al viitorului adult. Concepția educativă, stilul și metodele „pedagogice” adoptate mai mult sau mai puțin spontan, dar practicate zi de zi – de către părinți, sub forma cerințelor și a atitudinilor față de copil, joacă un rol însemnat în formarea personalității acestuia.

Educația sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Una din acestea este respectarea independenței la copii. Autonomia este dorința copilului de a acționa în viață potrivit experienței personale, ce întruchipează normele sociale de conduită.

Copiii pot fi drăgălași, dar și obositori. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Nu există părinte perfect, un părinte poate fi mai bun decât altul, dar toți părinții la rândul lor au nevoie de sfaturi și sprijin.

Familia și școala, instituții cu rol fundamental în crearea idealului social, trebuie să-și asume din nou rolul lor de nucleu în jurul căruia să se poată construi o bază durabilă pentru edificarea societății viitoare. În condițiile social-economice actuale se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Intră în atribuțiile școlii, a personalului didactic, să identifice încă de la început situațiile problematice din familiile copiilor, să orienteze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în formarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este decisivă în obținerea performanțelor școlare.

În educație, un rol important îl are empatia, capacitatea de a te transpune în gândurile și sentimentele celuilalt. Atunci când există empatie între învățător -elevii săi și părinții acestora, ei se află pe aceeași lungime de undă, procesul de predare-învățare se desfășoară firesc, fără blocaje, iar rezultatele sunt optime. Un cadru didactic bun va ști să le insuflă elevilor și părinților lor un mod de gândire pozitiv, optimist și să se poarte cu fiecare ca și când ar fi cea mai importantă persoană din lume.

Conlucrarea permanentă între familie și școală are un efect benefic asupra rezultatelor școlare ale elevului.

Părinții trebuie să fie conștienți de rolul lor și responsabilitățile pe care le au o dată cu intrarea copilului în școală. Copilul are nevoie să se simtă sprijinit și ajutat încă de la începutul ciclului primar. Fără sprijinul și supravegherea îndeaproape a părintelui, acesta nu ar face față noilor cerințe, mai ales că este momentul în care trece printr-o perioadă de acomodare, în care activitatea lui specifică-jocul, devine acum învățatul.

Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat.

Reușita școlară a copilului depinde de relația dintre școală și familie, conlucrarea eficientă dintre cei doi factori fiind cheia succesului școlar.

MAMA – UN CUVÂNT, DOUĂ ÎNȚELESURI: CREAȚIE ȘI EDUCAȚIE

PROF. GINA CAMELIA GAFTOI

Luna mărtișorului este prilej de sărbătoare. În România, dar și în alte țări balcanice, pe 1 martie se dăruiesc mici talismane simbolizând venirea primăverii. Se crede că purtătorul lor este ferit de boli și va avea noroc tot anul.

Dar 8 martie, printr-o rezoluție a Adunării Generale a ONU din anul 1977, a devenit Ziua Internațională a Femeii. În această zi se comemorează realizările sociale, economice și politice ale femeilor cât și lupta împotriva discriminării și violenței asupra lor.

Cu toate acestea nu toate țările asociază Ziua Internațională a Femeii cu Ziua Mamei. În România cele două s-au contopit, însă sunt țări francofone care sărbătoresc Ziua Mamei pe alte date.

În Franța, Sărbătoarea Mamelor are dată variabilă. Ea are loc în fiecare an în ultima duminică din luna mai, exceptând situația în care Ziua Mamei coincide cu Rusaliile. Atunci Ziua Mamei va fi mutată în prima duminică din iunie.

În Elveția, Quebec și în Belgia, Ziua Mamei este celebrată în fiecare an în a doua duminică din mai.

Cât de veche este această sărbătoare? În Antichitate, grecii le omagiau pe Rhea și pe Cybele, zeițe ce întruchipau imaginea mamei. Rhea a fost soția lui Cronos, zeul titan care își mânca copiii. Ea a reușit să-și salveze ultimul copil, pe Zeus, îmbrăcând o piatră în scutecele nou-născutului.

Iar Cybele, zeitate de origine frigiană, preluată și de către mitologia romană, era considerată „Magna Mater”: Marea Mama a Zeilor. Ea era zeița peșterilor, a vegetației, protectoare a albinelor și a sălbăticiunilor. Cultul său era primul în calendarul roman, era sărbătorită primăvara, fiind o zeiță a vegetației și a fertilității.

Dar cea mai importantă sărbătoare a mamei în Antichitate pare să fie: Matronalia. În religia romană Matronalia, mai exact „Matronales Feriae”, reprezenta omagierea lui Juno, zeița nașterii și a maternității. Aceasta avea loc în prima zi din an, pe 1 martie, zi atribuită de asemenea zeului Marte: „Fariae Martis”. Nu se știe exact cum o celebrau la templu pe Juno, dar există dovezi că femeile își purtau părul despletit în acea zi și hainele fără cingători. Sosite acasă, femeile aristocrate primeau daruri din partea soților și fiicelor, dar aveau de asemenea datoria de a pregăti hrana sclavilor, aceștia având zi liberă. În timpul Saturnaliilor era rândul soților să pregătească mâncarea sclavilor.

Mamele din toate timpurile au avut ca preocupare în primul rând bunăstarea celorlalți, de aici nevoia societății de a le aduce un omagiu. Chiar dacă maternitatea este sărbătorită din vremuri imemorabile, vezi statuetele fertilității: Venus din Willendorf, Venus din Laussel – cca. 24. 000 î. Hr., etc., accentul a fost mereu pus pe alte aspecte ale societății, mai degrabă pe educabil decât pe educator. Și dacă educația din primii ani ai copilăriei se realiza în familie, după vârsta de 7 ani, chiar și copiii din Antichitate mergeau la școală. Astfel, ei erau pregătiți să devină cetățeni ai polis-ului – cetății.

În Antichitate, în lumea romană, pedagogul era un sclav educat, în anumite cazuri de origine greacă, care însoțea copiii stăpânului la școală și îi ajuta la pregătirea lecțiilor. Cetățenii romani învățau limba greacă, era limba administrației în anumite zone ale imperiului Roman, ca să nu mai vorbim că era limba marilor învățați: Aristotel, Platon, Sofocle.

Școala primară începea în Roma antică, la vârsta de 7 ani. Băieții și fetele învățau împreună. Inițial doar băieții erau instruiți pentru a deveni cetățeni și lideri ai societății, fetele erau educate în gineceu, de către mame. Ele erau inițiate în arta țesutului, gătitului, dar învățau să și citească. Dar familiile bogate nu își trimiteau copiii la școala publică, ci îi încredințau unui pedagog.

În timp ce în Antichitatea latină educația era orientată către latura practică, viitorii cetățeni erau instruiți să-și exercite drepturile și datoriile, în lumea greacă educația era reprezentată în egală măsură de arte, științe și exerciții fizice. Grecii plasau în centrul educației - „paideia”, idealul „kalos kagathos” – „frumos și bun”. La Atena, educația viitorilor cetățeni se afla teoretic, în seama statului, în practică cetatea acoperea doar cheltuielile pentru orfanii de război. Familia era aceea care plătea educația copiilor. Până la 14 ani, copiii învățau scrisul, cititul, noțiuni de aritmetică, muzică și poezie. Cultivarea trupului prin gimnastică se făcea după 14 ani. Numai băieții proveniți din familii cu mijloace materiale învățau mai târziu oratoria și filosofia. Iar în lumea latină, după 17 ani, băieții din familiile înstărite puteau continua studiile

la școala de retorică pentru a deveni politicieni. Dar existau și alte școli care formau medici, arhitecți sau juriști.

Educația a fost o preocupare constantă a civilizațiilor de-a lungul timpului, dar contemporanii noștri se arată acum preocupați și de factorul care stă la baza apariției viitorilor cetățeni ai unei națiuni: mama.

Mama este primul educator. Iar educatorul mamei este copilul. Este o relație ce merge în ambele sensuri. Mama este cea care petrece cea mai mare parte a timpului alături de copil, este microcosmosul său. În acesta pătrunde pe rând tatăl copilului, frați, surori, bunici, unchi, mătuși. Universul copilului se extinde treptat pe măsura ce acesta crește iar relațiile cu alți membri ai societății se înmulțesc.

În funcție de nevoile familiei, mai târziu ale copilului, preșcolarul este introdus treptat în forme de învățământ externe nucleului familial: creșă, grădiniță, școală. Astfel, într-o strânsă colaborare a celor două instituții: familia și școala, copilul se dezvoltă spre a deveni un cetățean al societății în care trăiește.

Recent, întrebarea care îi preocupă pe unii specialiști este: care sunt „ingredientele” din care se plămădește o mamă? Abigail Tucker a încercat să găsească răspuns în cartea sa „Gene de mamă”. La fel cum un copil este rezultatul combinației a două bagaje genetice, iar educația sa este influențată de mediului socio-politic și spațiul geografic în care trăiește, o mamă este produsul a tot atâtor influențe, sau poate chiar a mai multor. Când mama dă naștere unui copil acesta construiește la rândul său o mamă din femeia care până atunci doar cocheta cu ideea maternității. Din studii realizate în laborator pe cobai, maimuțe sau oi, cât și din tot felul de teste făcute în deplină siguranță pentru sănătatea mamelor umane, aflăm doar o parte dintre premisele care determină o mamă să se comporte într-un anumit fel în contexte diferite. Există tot atâtea fețe ale unei mame câte experiențe trăiește de când i se nasc copiii. O mamă este o multitudine de comportamente adaptative la mediu și circumstanțe. O femeie se poate speria și poate deveni irațională în cazul unei calamități naturale, dar o mama își păstrează calmul pentru a-și salva copiii, uitând de propria persoană. Se știe și nu este doar o figură de stil, că o mamă devine o leoaică pentru puiul ei, dacă acesta este în pericol. În acele momente intervine ceva ce nu mai ține de individ ci de protejarea speciei, mama căpătând forțe aproape supranaturale. Se produc în corpul mamei modificări chimice care o transformă în supererou. Modificările acestea la nivel molecular se produc în momentul nașterii copilului, atunci o femeie devine mamă pentru tot restul vieții.

Surse:

<https://pedagogica.ro/22253-2/#:~:>

text=Educa%C5%A3ia%20copiilor%20%C3%AEEn%20Roma%20antic%C4%83, chiar%20de%20la%20p%C4%83rin%C8%9Bii%20lor.

<https://istorie-edu.ro/istoria-universala/roma-antica/educatia.html>

<https://historia.ro/sectiune/general/venus-din-willendorf-idol-al-fertilitatii-sau-570526.html>

<https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/martisorul-un-bun-cultural-comun-al-tarilor-din-balcani-160971.html>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Matronalia>

<https://deștepti.ro/matronalia-originea-indepartata-a-obiceiurilor-de-1-martie-8-martie-si-a-altor-ritualuri-de-primavara/>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Cronos>

[https://ro.wikipedia.org/wiki/Rhea_\(mitologie\)#:~:](https://ro.wikipedia.org/wiki/Rhea_(mitologie)#:~:)

text=Rhea%20(%C3%AEEn%20greaca%20veche%3A%20%CE%A1%CE%AD%CE%B1, salveze%20pe%20cel%20din%20urm%C4%83.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Cybele#:~:>

text=Cybele%20(%C3%AEEn%20greac%C4%83%20%CE%9A%CF%85%CE%B2%CE%AD%CE%BB%CE%B7%20%2D%20Kybele, vegeta%C8%9Biei%2C%20adorat%C4%83%20pe%20culmile%20mun%C8%9Bilor.

<https://www.education.gouv.fr/journee-internationale-des-droits-des-femmes-11900#:~:>

text=Le%20mars%20est%20une, les%20filles%20et%20les%20gar%C3%A7ons.

<https://icalendrier.fr/fetes/fete-des-meres/>

<https://www.lumni.fr/article/une-petite-histoire-de-l-education>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ziua_Interna%C8%9Bional%C4%83_a_Femeii

<https://www.npr.org/2021/04/28/991133212/mom-genes-aims-to-examine-biological-transformations-of-motherhood>

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA COPIILOR

GAGEA ELENA

Aflată la baza formării ca adult, educația primită în familie este definitorie pentru copil. „Cei șapte ani de acasă” ai copilului sunt ca o temelie la casă: cu cât mai solidă cu atât mai rezistentă. Când spunem *cei șapte ani de acasă* ne referim la faptul că unu copil de 7 ani trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, dar și prin intermediul grădiniței, un anumit grad de autonomie: deprinderi de autoservire, ordine, reguli de igienă, curățenie și exprimare a nevoilor, exteriorizarea trăirilor, a sentimentelor și a emoțiilor, bune maniere, limbaj corect transmis și o relaționare bună cu cei din jurul său.

De la venirea sa pe lume copilul aparține unei familii, în mod normal. Acest grup social este primul în care copilul se dezvoltă, în care își formează concepțiile despre lumea înconjurătoare, caracterul moral, dar în care își exersează și deprinderile cognitive și priceperile de bază. Familia are responsabilitate fundamentală în creșterea și educarea copiilor. Familia nu poate, de cele mai multe ori, să transmită cunoștințe specializate, așa cum o fac cadrele didactice, dar poate forma, modela, structura atitudinii, încorporează valori, rolul ei fiind de a educa, iar al școlii de a învăța. Aceste lucruri pot fi asimilate de către copil prin puterea exemplului (Elizabeta Stănciulescu, 1997, p. 357). Educația în familie, cu transmiterea unor principii și valori morale contribuie la dezvoltarea personală și ajută copilul să se formeze și să se integreze din punct de vedere social.

Atmosfera din familie este climatul în care cresc și se formează oamenii viitorului. Exemplul părinților, armonia și frumusețea vieții lor au impact mare asupra copiilor. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze, pentru ca acesta să fie dezvoltat din punct de vedere emoțional, psihic și fizic și să absoarbă din mediul educațional tot ce e mai bun și mai frumos de la cadrele didactice și de la colegi. După intrarea copiilor la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, ci ea continuă cu aceeași importanță, doar că se va realiza într-o ipostază nouă, de interacțiune cu instituția de învățământ, cu cadrele didactice. Astfel, familia își va lua un nou aliat, un nou partener care să o ajute să educe și să formeze cât mai bine copilul.

În formarea educației copilului, eforturile trebuie să fie reciproce, atât din partea familiei cât și a profesorului. Între cei doi parteneri, care stau la bazele formării copilului ca viitor adult responsabil, stă o colaborare, un schimb de informații, experiențe și practici pentru asigurarea celor mai bune condiții de educare a copilului. Instituția de învățământ are obligația de a oferi sprijin familiei copilului, de a acorda ședințe de consiliere informativă, prin care să semnaleze observațiile făcute cu privire la copil, să îi transmită schimbările sau dificultățile pe care copilul le întâmpină în instituție și să găsească împreună cele mai bune soluții la rezolvarea acestora. Discuțiile, ședințele, respectul și dezbaterile cu familia copiilor sunt cheia către o comunicare eficientă, în care se pot transmite schimburi de păreri și practici educaționale și se pot găsi cele mai bune soluții la oferirea unei educații corecte și eficiente pentru copii.

Resurse bibliografice

Stănciulescu, E. (1997), *Sociologia educației în familie*, Strategii educative ale familiilor contemporane, Vol. 1, Iași: Polirom

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

GAGEA TINCUTA

De la venirea sa pe lume în mod normal copilul aparține unei familii. Aceasta este grupul social de bază care are ca responsabilitate fundamentală creșterea și educarea copiilor. Ea este un fenomen social vital cu structură și funcții complexe, dar locul central este ocupat de responsabilitatea educațională.

În societatea contemporană se pare că familia tinde să se limiteze tot mai mult la micul grup pe care îl formează mama, tatăl și copilul, trăind sau mai exact, locuind sub același acoperiș. „Nucleul familial tată-mamă-copii îndeplinește unele funcții importante privind comunitatea națională. Îndeplinește, de asemenea unele funcții care-i privesc pe părinți, el contribuie mai cu seamă la determinarea statutului lor, de adulți și la configurarea unor aspecte importante ale personalității lor” (Osterieth P. 1973, p. 43).

Primul grup social în care se dezvoltă copilul este familia. Prin urmare, aceasta are responsabilitatea de a forma caracterul copilului, de a-i asigura o cheie spre a păși în lume. Familia are rolul de a forma, educa și responsabiliza copilul, dar pe lângă acestea, cel mai important rol pe care familia îl are față de copil este asigurarea unui climat emoțional pozitiv, în care copilul să se poată dezvolta normal din punct de vedere psihic, fizic și emoțional.

Pe lângă rolul de formator al caracterului moral și al personalității, familia are și rolul informativ. Odată ce copilul ajunge la școală, familiei i se acordă și alte responsabilități: asigurarea siguranței copilului, a unei vestimentații curate și a unei înfățișări îngrijite, a unei colaborări cu școala, cu cadrul didactic. Familia, reprezentată prin mamă, tată sau tutore, trebuie să interprindă o relație de parteneriat cu școala, o relație bazată pe respect reciproc, ascultare, comunicare și înțelegere.

Educația este ansamblu de acțiuni sociale de transmitere a culturii, de generare, organizare și conducere a învățării individuale sau colective (Cătălin Zamfir și Lazăr Viăsceanu, 1998). În cadrul transmiterii unei limbi materne corecte, în cunoașterea unei limbi internaționale, în dezvoltarea cognitivă, ce ține de competențe matematice și științifice, în formarea priceperilor și deprinderilor tehnice, estetice, fizice și culturale a copilului, a viitorului adult, atât școala cât și familia trebuie să colaboreze, să fie deschiși spre comunicare, spre noutate și să elimine barierele ce ar putea sta în fața copilului și care ar putea stopa sau îngreuna educația lui.

Prin urmare, pentru a educa și a forma copilul trebuie îndeplinite toate finalitățile necesare în procesul de formare și informare: realizarea învățării unor tipuri de conținuturi, umanizare, socializare, disciplinare, autonomizare, culturalizare, iar aceste finalități nu pot fi lăsate doar în mâna unei părți a alinaței, ci trebuie împărțită, continuată atât în familie, cât și la școală. Familia, alături de școală va educa copilul și va forma următoarele valori esențiale: unicitate, dezvoltare plenară, bunăstare, sănătate, demnitate, identitate, creativitate, sociabilitate, grija față de mediu și multe alte deprinderi esențiale către calea cunoașterii și a dezvoltării.

Resurse bibliografice:

1. Cătălin Zamfir și Lazăr Viăsceanu, (1998), *Dicționar de sociologie*, Editura Babei, București
2. Paul Osterrieth, (1973), *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

**PROF. GAGIU ALINA,
COLEGIUL NAȚIONAL "ION MINULESCU", SLATINA**

Menirea educației este aceea “*de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil. Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa!” și – mai ales – “nu e bine ce faci! ”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Curent, la această întrebare părinții răspund: “nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești!”. Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților. Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă.

Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea

ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană adică în "individ cu status social" este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urca foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil, deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început. Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale: creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material; datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim; familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut); familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun; influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

DIN SUFLET PENTRU MAMA EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. GAL LAURA-ZSUZSANNA

Educația este cheia care îți va deschide lumea, este un pașaport spre libertate. – Oprah Winfrey

Educația copilului este un proces care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Relațiile care se nasc între copil și părinți se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Cel mai important este să petrecem timp de calitate împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii. Familia este un element foarte important care contribuie la dezvoltarea unei persoane și starea de sănătate.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De la părinți copilul moștenește „zestrea genetică”, iar în familie sunt create condițiile de dezvoltare socio-emoțională, fizică, intelectuală, modelează caracterul copilului, modelează simțul estetic, moral. În mare măsură, cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare, igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, cei mici le dobândesc datorită educației primite în familie.

A. S. Makarenko, spunea: ” Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. ”

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

Pentru dezvoltarea armonioasă a copilului din punct de vedere fizic, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, crearea unor condiții optime pentru joc, mișcare, învățare, odihnă, supravegherea acestora și întreținerea sănătății.

Părinții stabilesc regimul de viață al copilului, aici se formează primele deprinderi de igienă personală și socială, și îi obișnuiesc să utilizeze factorii naturali (apa, soarele, aerul)pentru bunăstarea copilului.

Familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul, în ceea ce privește dezvoltarea intelectuală.

Un rol important, în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, îl are dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine

precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți": părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă; părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea; părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească; părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare; părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde; părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

“CEI 7 ANI DE ACASA!”

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR: GATA ELENA ANDREEA SCOALA GIMNAZIALA “ALEXANDRU ODOBESCU”, CHIAJNA

Cei 7 ani de acasa reprezinta invatatura si imitarea dupa modelul dat de parinti, adica ei isi pun amprenta pentru intreaga viata.

A fi parinte este o meserie foarte grea dar totodata frumoasa ce ne poate aduce satisfactie dar si multa bucurie.

“Ca parinti, ghidam prin exemplu. Doar atunci cand vorbim copiii nu asculta.”- Robert Brault

Familia are un rol important in formarea copilului deoarece sunt primii mentori din viata lor, furnizandu-le informatii despre lume, despre invatatura, despre fenomenele din natura si societate, dand sfaturi, norme si forme de conduita.

Inca din primii ani de viata, copilul preia atitudini, gesturi, exemple de comportament, limbajul.

Parintii sunt cei care ne sustin neconditionat, sunt cei care sunt acolo cand suntem dezamagiti, sunt cei care ne ajuta in orice situatie si ne incurajeaza sa ne atingem visele.

“Dragostea parinteasca e singura dragoste cu adevarat lipsita de egoism, neconditionata si ingaduitoare.”

Sa nu uitam noi parintii ca trebuie sa le impartasim iubirea pentru a raspunde si ei cu aceeasi moneda zi de zi.

“Fiecare casa este o universitate in care parintii sunt profesori”. -Mahatma Gandhi

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa stie ca educatia pe care i-o da este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare este alta fata de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

“Parintii sunt zei in carne si oase. Fac totul pentru a-si face copiii fericiti fara sa astepte nimic in schimb.” -Saravana Kumar Murugan

PARTENERIATUL FAMILIE- GRĂDINIȚĂ
LICEUL TEHNOLOGIC "IOAN LUPAȘ" SĂLIȘTE
G. P. P. SĂLIȘTE
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR - GĂȚĂ MIHAELA

Colaborarea dintre familie și grădiniță joacă un rol esențial în educația copilului de orice vârstă, dar mai ales pentru copiii de vârstă preșcolară mică, care au nevoie constant de sprijin, încurajare pentru a se adapta noilor situații la care este expus atunci când începe să recventeze grădinița.

Educația începe în familie, continuă în grădiniță și este desăvârșită în școală, dar este esențial ca factorii care intervin în educația copilului să se afle în strânsă colaborare, având ca scop siguranța și educația copilului.

Familiei îi revine rolul de a-i descrie celui mic atmosfera caldă și primitoare a grădiniței, unde își va găsi noi prieteni și va avea posibilitatea să învețe multe lucruri interesante despre lumea care îi înconjoară.

Odată cu intrarea în grădiniță, copilul va avea oportunitatea de a verifica ce i s-a povestit în familie, să se asigure că se află într-un mediu prietenos, prielnic dezvoltării lui cognitive, un mediu care să îi ofere posibilitatea de a experimenta în condiții diverse cunoștințe din domenii variate, să își perfecționeze deprinderile, abilitățile și să dobândească noi cunoștințe care îl vor ajuta pe parcursul anilor petrecuți în grădiniță și nu numai.

Coaborarea continuă a cadrului didactic cu grădinița, oferă copilului continuitate în comportament, dar și în necesarul de deprinderi și cunoștințe care îl vor pregăti și îi vor servi ca bază pentru etapa următoare – intrarea în școală.

Colaborarea familiei cu grădinița oferă oportunitatea creării unei continuități a programului educativ desfășurat pe parcursul activităților grădiniței, părinții devenind parteneri activi în educația copilului.

Activitățile cu părinții desfășurate în cadrul grădiniței, oferă acestora prilejul de a trăi emoțiile copiilor trăite într-un mediu festiv, de a-i sprijini în dobândirea unor priceperi și deprinderi manifestate într-un cadru organizatoric specific grădiniței.

Printre sarcinile care revin cadrelor didactice care își desfășoară activitatea în grădiniță se enumeră informarea cu privire la standardele de dezvoltare ale copilului, conținutul programului educativ, consilierea părinților atunci când este cazul, dar și valorificarea experienței pozitive a părinților în privința copiilor. De asemenea, părinților le revine îndatorirea de a informa cadrele didactice în legătură cu aptitudinile și comportamentele copilului în afara grădiniței și să continue programul educational propus de grădiniță.

Pentru copilul de orice vârstă nu este suficient să i se spună cum să se comporte, cel mai important pentru el este exemplul celor care îl înconjoară, constituind pentru el un model pe care îl urmează indiferent de sfaturile care i se spun sau regulile care îi sunt impuse.

Dacă copilul are parte doar de dezaprobare, el va învăța să condamne la rândul lui, dacă trăiește înconjurat de ortilitate, atunci va învăța să lupte, dacă este ridiculizat, va deveni timid, dacă trăiește cu rușine, va învăța să se simtă vinovat. De obicei, copiii învață din ceea ce îi înconjoară și din ceea ce trăiesc, iar dacă va trăi într-o atmosferă de toleranță, va învăța să fie răbdător, dacă este încurajat, va putea să aibă încredere, dacă este lăudat, și el la rândul lui va ști să îi aprecieze pe ceilalți, dacă simte că este în siguranță, va învăța să aibă încredere, iar dacă crește într-un mediu de acceptare și prietenie, copilul va ști să aleagă bunătatea și dragostea pe oriunde ar fi.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI ESENȚIALI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GAVRILOAE ANDREEA

„Cine sădește un pom și-l îngrijește va fi răsplătit de roadele acestuia. Cine crește și formează un OM înfăptuiește o operă de înalt umanism, iar răsplata vine rareori sau niciodată.” (V. Fetescu)

Colaborarea școlii cu familia constituie un element *sine qua non* în procesul educațional. Familia este prima “școală” a viitorului cetățean, este un adevăr indubitabil, dar nu se poate lua în considerare ideea că, odată ce copilul pășește pragul școlii, influența familiei scade sau ar deveni un factor de ordin secundar.

Comunicarea dintre școală și familie este unul dintre instrumentele cele mai importante pentru a stabili și a menține relația de parteneriat între cele două. Uneori, învățătorul se confruntă cu diverse obstacole în încercarea de a comunica cu familia. Lipsa de timp a părinților pentru a se informa cu privire la problemele de la școală constituie cea mai mare barieră în stabilirea unei comunicări eficiente.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu își poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască și să conștientizeze influența pe care o exercită prezența lor în viața copiilor, să fie convinși că educația pe care le-o oferă este atât pentru prezent, cât și pentru viitor, societatea actuală este diferită de societatea care va urma, de aceea copilului trebuie să i se formeze aceea flexibilitate care îl va ajuta să se adapteze.

Părinții trebuie să vadă în cadrul didactic un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o aibă. Așadar e o sarcină a cadrului didactic să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Cuvinte cheie: educație, școală, familie, profesori, interes, eșec, comunicare, personalitate

Educația este un fenomen social fundamental ce constă în transmiterea experienței de viață a generației adulte către generațiile tinere în scopul pregătirii lor pentru viață. După cum se știe, în familie se face începutul actului educațional, care mai apoi se continuă în cadrul instituționalizat. Nu degeaba se spune în popor: „Se cunoaște până la bătrânețe cine are și cine nu are cei șapte ani de acasă”. Primii educatori ai copilului sunt părinții, ei le formează cele dintâi comportamente și atitudini. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic, valorile fiind transmise și copilului.

Școala este chemată să ofere elevilor acele cunoștințe care îi vor ajuta să se orienteze și să facă față problemelor complexe pe care le impune competiția, să le formeze deprinderi de a învăța, să le cultive dragostea și interesul pentru studiu, să le trezească motivația pentru muncă și pentru lucrul bine făcut, să le formeze comportamente care să le mențină de-a lungul vieții, să le cultive simțul estetic. Ea reprezintă unul dintre factorii decisivi pentru formarea unui om apt să se integreze în societate și să contribuie la dezvoltarea acesteia.

Între cei doi factori educativi, școală și familie, există o strânsă legătură, permanentă, care se realizează prin diferite forme de colaborare: ședințele cu părinții, orele de consiliere, discuțiile individuale cu elevii și cu părinții acestora, vizitele la domiciliu, antrenarea părinților în acțiuni de amenajare a spațiului educațional, în procurarea unor materiale didactice, pregătirea și desfășurarea unor activități extracurriculare etc.

Educarea elevului se situează în egală măsură, atât în familie, cât și în școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la o vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Când copilul a intrat în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev.

Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât ea să fie un aliat și să se sprijine reciproc în această muncă, nu deloc ușoară. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin

oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

De asemenea trebuie precizat și faptul că există o strânsă legătură între randamentul elevilor și interesul părinților față de școală. Sunt cazuri însă, când elevii cu multiple posibilități, evoluează lent, fiindcă familia nu prezintă interes. Creșterea randamentului școlar este strâns legată și de modul în care familia concepe stimularea și încurajarea elevului. Dezinteresul părinților față de rezultatele copilului la învățătură, nu numai că atrofiază voința copilului, dar îl și jighește. De multe ori randamentul slab al copilului este rezultatul slabei preocupări a părinților.

Majoritatea susțin că familia este cea care-și pune amprenta, de cele mai multe ori definitivă, pe modul de formare a tânărului om. Alții afirmă că școala este cea care modelează copilul. De exemplu oricât s-ar strădui cadrul didactic în ciclul primar și apoi în cel gimnazial să corecteze comportamentele deviate ale elevilor, nu ar avea rezultate semnificative dacă nu beneficiază și de sprijinul familiei.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple. Școala are sarcina, dar și menirea să le depisteze și să intervină, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp dat, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care, mai ales la elevii din clasele primare, pot da rezultate favorabile, în creșterea randamentului școlar.

La elevii mici, oboseala mentală se manifestă de multe ori, printr-o nevoie crescândă de mișcare, de instabilitate motrică. Pe lângă toate acestea, unii părinți supraaglomerează copiii, obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate.

Nu este indicată nici autoritatea excesivă a părinților, ci o comunicare eficientă cu cel mic în care părerile și dorințele lui să fie ascultate și luate în considerare, în special cele care sunt benefice pentru el. Copilul nu trebuie condus, ci dirijat, implicat și susținut în deciziile importante ce țin de persoana sa.

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturii unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și creează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a-l apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente etc. mai exact el trebuie să simtă că este de ajutor și că părerea lui contează.

În clasele primare învățătoarea primește din partea copiilor o mare credibilitate, mai ales dacă aceasta știe cum să le capteze atenția. Majoritatea se supără foarte tare și chiar plâng dacă nu reușesc să-și rezolve temele sau dacă părinții nu pot să le procure materialele necesare pentru școală. Din acest motiv cadrul didactic trebuie să cunoască foarte bine situația financiară a fiecărei familii pentru a nu produce discrepanțe între copii.

Realizând periodic vizite la domiciliul copiilor, cadrul didactic își formează o vedere de ansamblu asupra mediului în care se dezvoltă aceștia. Uneori pot exista diferențe între ceea ce spun părinții și ceea ce se întâmplă în realitate. De exemplu sunt părinții care afirmă faptul că se ocupă în mod special de educația propriilor copii (îi duc pe la diverse cluburi pt. copii, fac sport etc), nimic fals până în prezent, însă îi lasă să vizioneze la televizor desene, emisiuni și filme care promovează violența și care conțin expresii și cuvinte vulgare pe care cei mici le asimilează, iar mai târziu le folosesc, fără să le cunoască sensul. Înșiși părinții spun că ei nu s-ar putea uita la astfel de "prostii" dar nu le interzic celor mici să se uite, spunând adesea „e desenul lui preferat”

O comunicare eficientă învățător –familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școală-familie. De aceea ar trebui cunoscuți factorii care favorizează dar și bolchează acest tip de comunicare.

Factorii care favorizează comunicarea: transmiterea informațiilor de către profesor într-o formă accesibilă părinților, evitarea analizării critice sau blamării părintelui, alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților, mediul ambiant de discuție să fie plăcut, capacitatea cadrului didactic de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele, evitarea subiectelor care

privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora, rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții împreună cu părintele, sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factorii care blochează comunicarea: utilizarea unui limbaj neaccessibil părinților, evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului, alegerea de teme de discuție neadecvată, atitudinea pasivă a profesorului, transmiterea unui număr mare de informații, oferirea sfatului necerut.

Așadar este deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu cea a școlii.

În concluzie factorii de modelare ai personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, ca un sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru acest lucru este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influenței dirijate spre unicul învățăcel. Nu trebuie uitat niciodată că a educa este mai greu decât a instrui. Tocmai în acest sens este nevoie de colaborare între familie și școală. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. „Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă” H. H. STERN.

BIBLOGRAFIE:

1. Robu, M. (2008). *Empatie în educație*, Didactica Publishing House. București,
2. Pescaru, Baran, A. (2004). *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print. București.
3. Dacian, I., Dolean, D. (2009). *Meseria de parinte*, Editura Aramis. București.
4. Revista „Învățământul primar”, NR. 2-4, Editura Miniped Bucuresti, 2002.
5. Runescu, Gh., Alecu, G., Badea, D., (1997) *Educația părinților. Strategii si programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR GEISZT ERIKA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2,
SIGHETU- MARMAȚIEI, JUD. MARAMUREȘ**

Existențial, omul se exprimă și se realizează în diferite medii, în diferite comunități. Familia, școala, organizațiile culturale, profesionale, microcomunitățile etnice, religioase, mass-media, mediile informatizate, comunitatea națională și internațională creează climate de apartenență și influențează formarea individului ca personalitate, sintalitatea grupurilor.

Pentru copil, familia este mediul natural, firesc cel mai apropiat și util pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lor. Familia asigură condiții de securitate materială (îngrijire), morală și psihică- necesare pentru debutul dezvoltării biopsihice (în primii ani de viață), dar și în perioadele ulterioare. Familia este mediul adecvat de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a copiilor. Aici se cristalizează modurile de raportare la lume și la sine, prind contur concepțiile despre viață, se imprimă un specific al maturizării sociale în confruntarea cu problemele vieții profesionale, civice, politice. Familia constituie mediul trăirii reușitelor și succeselor, dar și refugiul în cazurile de decepții, eșecuri, în confruntarea cu boala, cu suferința.

Cei “șapte ani de-acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect și toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat. E necesar ca ei să cunoască și să direcționeze domeniul de interese ale copilului, să-i supravegheze lecturile, să-i propună opere literare, să practice lectura în familie, vizionarea filmelor, spectacolelor cu personaje valoroase, cu exemple pozitive de comportament.

Modelele de conduită oferite de părinți, calitatea afectivă a căminului familial, creează condiții favorabile pentru afirmarea și formarea unei personalități, apte a se integra eficient în societate, respectând normele și legile acesteia.

Indivizii sunt actori ai propriilor lor vieți, care pot accepta sau nu contextul în care devin personalități. Părinții nu-și pot revendica atotputernicia și promova întotdeauna super-rolul de părinte și statutul de autoritate parentală; este important ca ei să vadă în copil nu doar un “debitor”, ci o persoană care poate îndeplini anumite sarcini, se poate simți “partener”.

Modalități de colaborare a școlii cu familia în cadrul activităților școlare și extrașcolare

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea” școlii, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. Analizând documentele emise în cadrul Consiliului Europei se remarcă o nouă abordare privind dezvoltarea acestui parteneriat. Conform acestor documente, în cadrul colaborării școlii cu familia accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și educatori, pe baza unui “contract parental”. Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare și extrașcolare, nu numai sub aspect economic, respectiv de a participa, susține și evalua eforturile și acțiunile financiare ale școlii, ci și sub aspect educațional-cultural.

Pornind de la cele relatate, orice tip de efort, realizat de școală pentru a oferi părinților mai multe oportunități de a-și ajuta copiii să învețe, va necesita o schimbare în atitudinea publică, în ceea ce privește importanța învățământului, va implica o dorință a educatorilor de a regândi fundamental rolul părinților și al relațiilor școală-familie și va solicita colaborarea întregii comunități.

Una din însușirile caracteristice psihologiei părinților este năzuința de a-și vedea copiii mari, bine instruiți și bine formați pentru viață.

Pe fundalul unui orizont larg de înțelegere a rolului pe care îl joacă părinții în viața socială, dar și în viața de familie, finalitățile educaționale vor dobândi un grad mai mare de conștientizare.

Obiectivele educaționale realizabile în familie pentru etapa școlarității sunt:

- ☼ Asumarea de către părinți a rolului de colaborator activ al școlii;

- ☼ Cunoașterea cerințelor specifice școlii;
- ☼ Creșterea condițiilor necesare activității de învățare continuă;
- ☼ Asigurarea unității de cerințe, în procesul de formare și consolidare a comportamentelor specifice, prin instrucție și educație de tip școlar;
- ☼ Controlul îndeplinirii sarcinilor școlare;
- ☼ Controlul respectării programului zilnic;
- ☼ Crearea condițiilor necesare extinderii capacității de cunoaștere prin mijloace adiacente: cărți, reviste, expoziții, teatru, radio-tv., mail, excursii, etc;
- ☼ Crearea condițiilor necesare dezvoltării aptitudinilor artistice și sportive;
- ☼ Consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate, în relațiile cu ambianța socială extinsă progresiv.

Aceste obiective operaționale pot fi comunicate părinților în prima zi de școală a clasei I, printr-o “scrisoare apel” adresată și înmănată fiecărui părinte.

Aceasta va constitui un îndemn de a participa cu toții: părinți și învățători în activitatea de formare, educare și instruire a copiilor și să nu existe concepția că, odată trecuți “pragul școlii”, copiii nu mai sunt ai lor și, numai învățătorului revenindu-i sarcina să se ocupe de copil, de tot ce are nevoie.

În acest moment se poate încheia și “Parteneriatul educațional între școală și familie”, se pot aplica diferite chestionare.

Pentru unii părinți această formă de invitație la educația propriului copil va constitui un moment de surpriză, dar ei trebuie educați și instruiți că, a crește un copil este o problemă pe care să și-o pună înainte de a-l aduce pe lume.

Dacă pentru un copac pe care îl sădești așezi un țărșuș pentru a-l ține drept, îl altoiești pentru a da roade cât mai bune, să nu facă umbră pământului degeaba, cu un om trebuie să comunici, să-l educi cu toată afecțiunea, ca mai târziu să te reprezinte, să te mândrești cu el.

Atât învățătorul, cât și părintele, nu trebuie să uite că un copil nu este o mașină, un ceas, un televizor care dacă nu funcționează le lovești, repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viață, până ajunge în toată firea, să se poată descurca singur, dar nu la întâmplare.

Metodele educative trebuie să fie simple, corespunzătoare, pentru a forma copiii calmi într-o viață zburciată, copii fericiți în plină mișcare.

Această legătură între școală și familie trebuie să existe atât în cadrul activității didactice cât și în cel al activităților extrașcolare.

Dintre activitățile școlare în care pot fi implicați părinții, amintim:

- Sedințele cu părinții
- Lectoratele
- Consultațiile individuale
- Asistențe la ore din partea părinților
- Vizite la domiciliul elevilor
- Cutia postală a clasei
- Jurnalul de corespondență al elevului
- Stabilirea opțiunilor

Asistențele la ore:

Ori de câte ori au simțit nevoia să-și vadă copiii la orele de curs, părinții au asistat, urmărind demersul didactic parcurs de învățător, participarea propriului copil în oră, modalitățile de explicare a unor teme din manual. Aceste asistențe au fost urmate de discuții între învățător și părinte cu privire la modul de îndrumare a copilului în efectuarea temelor (orale și scrise).

Lectoratele cu părinții nu au fost simple înșiriri de pasaje din tratatele de pedagogie și psihologie. Părinții au primit chestionare având ca scop îndrumarea lecturii copiilor, cunoașterea ei, legătura cu școala, dar și explicarea unor modalități de îndrumare a elevilor în efectuarea temelor, tipuri de exerciții de citire, scriere, matematică, pentru ușurarea înțelegerii cunoștințelor însușite la școală, pentru evitarea memorării mecanice. Pentru clasele III-IV am desfășurat **lecții demonstrative** pentru părinți, arătându-le cum se învață o lecție la istorie, geografie, științe, pentru că aici întâmpină copiii greutăți. Nu știu ce să învețe și cum să învețe.

Pentru a cunoaște copilul și familia, preocupările acestora, am folosit și alte forme și metode. Una de bun augur a fost **vizitarea familiei** de către învățător. Chiar dacă facem parte dintr-o comunitate mică, totuși sunt anumite probleme pe care le putem afla doar printr-o vizită la domiciliu. Din acestea, am cunoscut mai bine mediul în care crește copilul, mentalitățile familiei, precum și gradul de cultură și “instruire pedagogică” al părinților.

Comunicarea cu familia ne-a dat posibilitatea cunoașterii copilului sub toate aspectele lui, dar și modul în care familia face educație.

Consilierile individuale (prin aceste vizite) ne-au dat posibilitatea să discutăm cu părinții despre fiecare copil în parte, să analizăm cauzele diferitelor manifestări și să luăm măsuri educative comune.

Desigur, munca de convingere “de la om la om” presupune tact, dar mai ales dragoste pentru profesiune, nu declarată, ci simțită de fiecare din noi.

Cutia poștală a clasei și Jurnalul de corespondență al elevului sunt alte modalități de a menține legătura cu familia, de a cunoaște părerile, sugestiile și eventualele observații referitoare la activitatea școlară și extrașcolară desfășurată la nivel de clasă. Aceste forme de colaborare ne oferă posibilitatea să luăm cunoștință zilnic cu aceste informații și să informăm zilnic părinții asupra evoluției copilului.

Colaborarea cu familia nu se limitează numai în ceea ce privește activitatea școlară ci și în cadrul activităților extrașcolare pentru că acestea contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la adâncirea înclinațiilor și aptitudinilor copiilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber.

Dintre acestea amintim:

- ☉ Parteneriate educaționale cu alte școli, cu biserica, poliția, etc.
- ☉ Organizarea și participarea la diferite spectacole.
- ☉ Confectionarea unor costume populare.
- ☉ Păstrarea unor obiceiuri și tradiții populare: “Semănătorii”, “Steaua”, încondeiatul și vopsitul ouălor, etc.

☉ Activități educative ca: ”Ziua Pământului”, “Cum ne apărăm copiii de droguri”, vizite la căminul de bătrâni sau la Școala Generală pentru Copii cu Deficiențe.

Un alt mijloc de colaborare a școlii cu familia, în activitățile extrașcolare, a fost și organizarea unor excursii tematice, având ca scop cunoașterea trecutului istoric, locurilor natale ale unor personalități din istorie, literatură, artă, precum și a frumuseților și bogățiilor țării. Aceste excursii s-au finalizat prin realizarea unor creații literare și plastice, precum și a unor albume cu imagini și fotografii.

Orice activitate am desfășura împreună cu părinții și oricum am denumi aceasta: parteneriat, relații școală-familie, implicare parentală, toate conduc la concluzia că, dacă adulții- în cadrul celor două instituții- comunică și colaborează, atunci cel care va avea de câștigat este “MĂRIA-SA, COPILUL”.

BIBLIOGRAFIE:

- 📖 Ausubel, Davi P. ; Robinsin, Floyd G., „Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981;
- 📖 Baran-Pescaru, Adina, ”Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
- 📖 Bontaș, Ioan, „Pedagogie”, Editura All, București, 1994;
- 📖 Ciocan, Ion; Negreț, Ion, „Formarea personalității umane. Semnificații și sensuri instructiv- educative”, Editura Militară, București, 1981;
- 📖 Duși, Mircea, „Educația și problemele lumii contemporane”, Editura Albatros, București, 1989;
- 📖 Golu, M., „Dinamica personalității”, Editura Geneza, București, 1993;
- 📖 Iucu, B. Romiță; Manolescu, Marin, “Pedagogie”, Editura Fundației Culturale ”Dimitrie Bolintineanu”, București, 2001;
- 📖 Învățământul Primar- colecție;
- 📖 Macavei, Elena, „Pedagogie. Teoria educației”, Editura Aramis, București, 2001;
- 📖 Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, EDITURA ARAMIS, București, 2004;
- 📖 Planchard, Emile, „Pedagogia școlară contemporană”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
- 📖 Salade, Dumitru, „Educație și personalitate”, Casa Cărții de Știință, Cluj- Napoca, 1995;
- 📖 Tribuna Învățământului- colecție;
- 📖 Truța, Elena, Mardar, Sorina, „Relația profesor- elevi. Blocaje și deblocaje”, Editura Aramis, București, 2005;
- 📖 Văideanu, George, „UNESCO-50- Educația”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.

DIMINUAREA ABSENTEISMULUI ȘCOLAR – REZULTAT AL PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE

**PROF. GEORGESCU IULIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANTON PANN”, BRĂILA**

Școala – ca mediu sigur pentru învățare/predare cu efecte pozitive asupra rezultatelor – nu este o sarcină care să aparțină exclusiv cadrelor didactice și personalului ce-și desfășoară activitatea în școală. Pentru ca acest climat sigur să existe în școală este necesară depunerea unor eforturi susținute de către elevi și părinți împreună cu cadrele didactice, dar și de către partenerii din mediul extern cum ar fi poliția de proximitate, serviciile de asistență socială și medicală, precum și toți ceilalți parteneri pe care școala și comunitatea i-a identificat ca putând contribui la asigurarea acestui climat de siguranță școlară. Toți trebuie să contribuie la susținerea elevilor și familiilor lor, să răspundă la chemarea școlii, atunci când aceasta are nevoie de asistență din partea lor.

Personalul școlii este responsabil pentru siguranța și integritatea fizică a clădirii, pentru asigurarea unor condiții bune de lucru și învățare/predare pentru elevi și profesori, pentru încheierea unor acorduri bune cu poliția de proximitate și alți parteneri identificați în mediul extern. Mai mult, profesorilor le revine răspunderea pentru propria lor expertiză în predare, în crearea unui climat pedagogic optim în clasă și pentru modul în care răspund și se adaptează pentru a contracara comportamentele necorespunzătoare ori violente ale elevilor. La rândul lor, elevii răspund de modul în care-și valorifică orele pe care le petrec în școală pentru a beneficia pe deplin de oferta educațională a școlii, de comportamentul pe care-l adoptă în timpul orelor și în pauze, dar și pe drumul spre și dinspre școală. Elevii se reprezintă pe ei înșiși prin adoptarea unui comportament corect și non-violent, în concordanță cu normele sociale și comportamentale general recunoscute, în relațiile pe care le stabilesc cu profesorii și colegii lor, precum și cu cei care vizitează ocazional școala. În sfârșit, părinții trebuie să-și asume pe deplin responsabilitățile ce le revin în privința copilului lor, să se asigure că acesta frecventează școala și să nu-i încurajeze tendințele de absenteeism, să-i stimuleze și încurajeze comportamentele pozitive, non-violente față de ceilalți colegi, față de profesori și chiar față de ei, ca părinți, să-i urmărească devenirea și să-i asigure confortul psihic și emoțional necesar. De asemenea, părinții trebuie să fie implicați și un adevărat partener al școlii, aceasta ajutându-i să-și înțeleagă mai bine copilul, frământările lui, dar și demersurile pe care școala le întreprinde pentru ca oferta educațională să corespundă nu numai curricular ci și comportamental și social, ei – părinții – fiind cei care continuă procesul în orele de după școală, în vacanțe, în toate acele momente de timp liber în familie.

Absenteismul este identificat drept unul dintre semnalele timpurii de avertizare pentru elevii care mai târziu vor înregistra eșec educațional ca urmare a exmatriculărilor, eliminării, abandonului școlar, ori chiar a implicării în activități de natură infracțională. În același timp, implicarea școlii în combaterea absenteeismului **nu** este suficientă, aceasta trebuind să fie sprijinită în demersul de combatere a absenteeismului și de alți parteneri din interiorul și din afara școlii (psihologul școlar, serviciile de asistență socială, poliția de proximitate) în strânsă cooperare cu părinții, ori tutorii legali ai copiilor respectivi.

Iată un exemplu de bună practică ce poate fi aplicat pentru reducerea ratei absenteeismului:

Joc de rol: Prezență sau absență la școală?

Obiectiv/rezultate așteptate: o rată cât mai redusă a absenteeismului la nivelul școlii, cât și la nivelul fiecărei clase.

Grupul țintă: elevii, părinții, serviciile suport destinate școlii, societatea civilă în ansamblul ei.

Tipul de activitate: Acest tip de activitate reclamă o implicare susținută și constantă din partea profesorilor școlii, care trebuie să se informeze și să cunoască pe cât posibil mai bine principalele cauze de natură obiectivă și subiectivă ce pot duce la absenteeism, dar și să manifeste o cât mai mare deschidere față de elevi și părinții acestora și spirit de inițiativă în atragerea sprijinului din partea serviciilor de asistență socială, a ONG, a societății civile, pe scurt, a tuturor celor care pot contribui la construirea unei atitudini pozitive de participare și implicare în viața școlii, dar și la succesul în scăderea ratei absenteeismului.

Resurse umane: Dirigintele clasei, alți profesori care au ore de predare la respectiva clasă, asistenți sociali, psihologi școlari, polițiști de proximitate, reprezentanți ai societăților civile, organizațiilor patronale/sindicale, media (invitați dacă și ori de câte ori este necesar) etc.

Organizare:

Primul pas: ”**Scrisoarea pentru părinți**” în care sunt enumerate așteptările școlii, precum și o convenție/acord cu fiecare părinte, prin care acesta își ia angajamentul să colaboreze cu școala, să sprijine școala în demersurile ei de a stimula prezența și implicarea activă a elevului la orele de curs, precum și adoptarea unei atitudini concordante cu cea a profesorului în utilizarea acelor tactici ce transmit mesajul pozitiv al prezenței la școală, a semnificației pe care o au eforturile elevului de a fi prezent, de a avea lecțiile pregătite și de a participa la activitățile școlii pentru profesori și părinți.

Al doilea pas: Discuții libere cu elevii și cu părinții despre așteptările lor legate de școală, despre cum ar dori să arate clasa și care sunt dorințele lor legate de atmosfera în care s-ar simți bine și și-ar dori să învețe. Distribuirea de chestionare pe tema absenteismului și a factorilor declanșatori.

Al treilea pas: stabilirea de măsuri proactive pentru prevenirea absenteismului și creșterea ratei de prezență la școală. Exemple: lansarea unui concurs pe tema recordului de prezență la ore la nivelul școlii, ori al claselor din același an școlar; crearea unui ”Club select al celor 100% prezenți” în care elevii pot beneficia de ”servicii speciale”.

Durata programului: Pe parcursul întregului an școlar.

BIBLIOGRAFIE:

Rusan, Florentina, *Ghid al bunelor practici privind prevenirea delincvenței juvenile în sistem integrat în unitățile de învățământ preuniversitar și în zona adiacentă acestora*

Bulai, T., *Fenomenul migrației și criza familială*, Editura Lumen, Iași, 2006.

Neamțu, C., *Devianța școlară*, Editura Polirom, Iași, 2003.

PARTENERIATUL CU PĂRINȚII

PROF. ÎNV. PREȘ. GHEORGHE ANGELICA-MARIA GRĂDINIȚA „RAZĂ DE SOARE” TÂRGOVIȘTE

Părinții și comunitatea reprezintă un factor esențial în buna desfășurare a demersului educațional și cei mai buni parteneri atât ai copiilor cât și ai instituției de învățământ. Implicarea lor în nevoile școlii și ale elevului reprezintă acel aspect prin care copilul simte sprijinul permanent al părintelui, simte că poate comunica deschis cu acesta problemele cu care se confruntă iar acest lucru face ca impactul asupra învățării și dezvoltării lor să fie mai puternic și mai durabil.

Colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a preșcolarului este esențială.

Prin regimul de viață pe care părinții îl impun și controlează, contribuie la formarea unui stil individual de muncă ca și a unor trăsături de caracter necesare dificultăților în activitatea de învățare. Caracteristic este că toate acestea nu se formează numai prin sfaturi ci prin organizarea și supravegherea activității copilului, prin funcționarea cât mai bună a relațiilor din familie, prin angajarea copilului în cadrul acestor relații ca urmare a investirii sale cu roluri care să-l supună unei exersări corespunzătoare.

Sfatul cel mai bun, pentru o evoluție cât mai bună a copilului la școală, este acela de a acorda încredere acestuia și de a-l valoriza așa cum este el. Fiecare copil are ritmul lui iar el nu trebuie comparat sau înlocuit.

Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu prescolarii trebuie să stim să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între prescolarii și adulți să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Printr-o comunicare eficientă, vom putea lucra împreună, pentru a ne asigura că toți copiii vor avea cel mai bun start în educație. Așa că, încă de la venirea în grădiniță, părinții vor completa un chestionar care vor împărtăși câteva informații legate de copilul lor.

Bibliografie:

1. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
2. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – NORME DE COMPORTARE ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ELENA GHEORGHE
G.P.P. "CĂLUȚUL DE MARE" CONSTANȚA**

Sintagma "cei șapte ani de-acasă" se referă la educația pe care o primește copilul de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare (de autoservire);
- deprinderi de comportare civilizată și de politețe;
- deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Pentru formarea deprinderilor igienico-sanitare (de autoservire) este necesară parcurgerea mai multor etape de care părinții și ceilalți factori educativi trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor (săpun, prosop, spălător). Acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În a doua etapă, se explică, se demonstrează operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită.

Cea de-a treia etapă o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Copiii le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului.

În cea de-a patra etapă, deprinderile se automatizează; aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. În această etapă, copilul execută operațiile corect, cu minimum de energie.

Etapa a cincea a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea ei. Este de fapt, faza formării stereotipului dinamic, adică automatizarea acțiunii.

Deprinderile de ordine și curățenie sunt deosebit de importante. Ele se reflectă în activitatea fiecărei persoane prin felul în care își organizează munca, programul zilnic, chiar și în gândire. Dacă formarea deprinderilor de ordine și curățenie n-a început la o vârstă foarte fragedă (când copilul poate fi îndrumat, ce, cât, cum să asimileze) mai târziu, în adolescență, el adoptă unele norme de comportare prin auto-educație, dar mai greu, cu lacune. De aceea, este deosebit de important să se înceapă cu formarea deprinderilor de ordine și curățenie concomitent cu celelalte deprinderi.

Considerarea deprinderilor de comportare civilizată și de politețe sunt aspecte de bază în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii, mai târziu școlarii, participă la diferite activități în mod organizat; ei trebuie să acționeze conform sarcinilor primite din partea educatoarei, a învățătoarei și să respecte disciplina. În vederea realizării acestei capacități se pot desfășura cu copiii jocuri care dezvoltă răbdarea, stăpânirea de sine, perseverența. Dacă deprinderea de a fi disciplinat nu s-a format la vârsta preșcolară, mai târziu va fi mai greu, copilul va fi permanent neadaptat, nu va răspunde cu ușurință cerințelor impuse de diferite activități, va fi refractar la orice sarcină sau negativist la orice sfat venit din afară.

Cauza unui asemenea comportament ar putea fi:

- lipsa concurenței de cerințe între factorii de educație din familie și grădiniță. Dacă între aceștia nu va exista o unitate de cerințe și de exigență, copilul nu va da dovadă de comportament disciplinat.
- lipsa concordanței de cerințe dintre membrii aceleiași familii. Oricât i-ar cere mama copilului să fie disciplinat, dacă tatăl și bunica nu îi cer același lucru, socotind că e mic și că are timp să învețe, deprinderea nu se formează.

Pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine. Nu i se poate cere copilului să se comporte civilizată, să respecte liniștea cuiva, dacă ceilalți nu o respectă. Exemplul personal (părinte, membru de familie, prietenii acestora) este hotărâtor!

”Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile”și, de aceea, este important ca această deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă – vârsta antepreșcolară și preșcolară.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este ”cartea de vizită a familiei”.

RELAȚIA DINTRE ȘCOALA ȘI FAMILIE

GHEORGHE FLORENTIN ADRIAN

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Familia este cea dintâi școală a copilului, de aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să sprijine permanent activitatea educativă a școlii.

Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie este venirea copilului în clasa întâi. Prima zi de școală a elevului de clasa întâi constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. El trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Totodată începe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil- copil și chiar între copil și învățător este familia.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

În dezvoltarea personalității copilului, efectele educaționale asupra familiei sale sunt decisive. Obiceiurile și comportamentele concepute corespunzător facilitează integrarea copilului în comunitatea preșcolară. Educația în școală, împreună cu educația în familie, servește la completarea dezvoltării unui copil. De aceea, este foarte important să cunoaștem obiceiurile educaționale ale familiilor și să le aducem mai aproape de obiceiurile educaționale ale școlii.

Socializarea în școală este un proces, așa plănuiim, să distribuim sarcinile, să construim unul pe altul și să extindem treptat conținutul acestora. Relația dintre familie și școala este sursa influențelor pedagogice. Respectul și încrederea reciprocă sunt esențiale. Sarcina principală este să stabilim o relație personală cu părinții. Profesorii se consultă zilnic cu părinții. În acest fel, se asigură un sistem de condiții de dialog

continuu în interesul coeducației și cooperării. Aceștia oferă părinților asistență profesională în creșterea copiilor, contribuind astfel la creșterea simțului responsabilității față de copilul lor.

Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

- www.didactic.ro;
- www.asociatia-profesorilor.ro;
- Mircea Agabrian-, „Scoala, familie, comunitate” - Editura Intitulul European, 2007;
- Sincai Eugenia, Alexandru Gheorghe- "Scoala Si Familia" - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. INV. PRESCOLAR: GHEORGHE MARIA SILVIANA

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei.

În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Structurile de sprijin ale școlii merg pe linia cabinetelor de asistență psihopedagogică, de consiliere, de rezolvare a unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientare profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau pentru profesori. La nivelul acestor structuri se dezvoltă programe specifice de sprijin individualizat și de grup pentru copii, părinți și profesori. Specialiștii care desfășoară aceste activități trebuie să aibă experiență didactică și pregătire specială în domeniul psihopedagogiei.

Școala de azi nu se poate perfecționa decât evaluând permanent nevoile sale și apelând la structurile de sprijin care să organizeze, să planifice și să intervină în rezolvarea problemelor mai mult sau mai puțin speciale.

Pentru realizarea unor școli eficiente în care toți elevii să învețe și să fie valorizați, **pachetul de resurse pentru profesori** trebuie să includă următoarele:

- *profesorii trebuie să fie interesați ca toți elevii să învețe:*
 - profesorii să își cunoască foarte bine fiecare elev;
 - elevii trebuie să fie ajutați să înțeleagă ceea ce încearcă să învețe;
 - clasele trebuie astfel organizate încât elevii să fie permanent ocupați;
- *profesorii eficienți își ajută elevii dacă:*
 - accentuează scopul învățării;
 - oferă diversitate și opțiuni variate elevilor;
 - sunt reflexivi și se sprijină permanent pe evaluarea prin mijloace variate a procesului instructiv educativ;
 - utilizează flexibil resursele din școală, dar și resursele comunității;
 - cooperează cu toți ceilalți colegi și agenți educativi.
- *școlile eficiente încurajează pe fiecare profesor în parte, oferindu-i:*
 - coducere efectivă;
 - încredere;
 - sentimentul de optimism;
 - sprijin;
 - preocupări privind continua perfecționare a curriculumului;
 - metode variate de control ale progresului înregistrat.

Au fost identificate două dimensiuni principale ale implicării părinților în activitatea școlară a copiilor:

-dimensiunea relației părinte-copil, vizând controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutorul acordat de părinți în rezolvarea temelor și, în general, în îndeplinirea sarcinilor și suportul, respectiv susținerea morală și materială a activității școlare a copilului;

-dimensiunea relației familie-școală – care se referă, în principal, la alegerea filierei și unității școlare și la contactele directe ale părinților cu reprezentanții instituției școlare, cadre didactice și administratori. Aceste contacte pot îmbrăca forma unor întâlniri colective desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrația școlară și asociațiilor părinților, al reuniunilor de informare a părinților cu privire la conținuturile și metodele școlare, orarelor, exigențelor cadrelor didactice sau în cadrul informal al unor excursii, vizite, ieșiri ale elevilor la diferite activități sportive serbări, aniversări etc. Ele îmbracă, însă, și forma unor întâlniri interindividuale, în cadrul formal al unor întâlniri programate la inițiativa cadrului didactic sau a părintelui ori în cadrul informal al întâlnirilor, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, la ieșirea din școală sau în diferite spații publice, al telefoanelor și scrisorilor, al vizitelor la domiciliul elevilor.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății, pe care le identifică, le implică și le folosește activ

Conceptul care stă la baza acestei orientări este parteneriatul educațional. Identificând și valorizând dimensiunea personală a individului, realizăm însă nevoia valorizării și aprecierii familiei ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale. Dacă familia este mediul de dezvoltare a primelor vârste ale copilului, vârste pe care cercetările le dovedesc fundamentale dezvoltării personalității, devine clar că aceasta trebuie sprijinită, și nu înlocuită în educația tinerei generații. Și pe parcursul vârstelor școlare, familia rămâne mediul afectiv cel mai viabil de securitate și stimulare.

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Există o rețea complexă de relații în cadrul unei școli, care au un potențial important de influențare a educației copiilor, atât în sens pozitiv, cât și în sens negativ.

Cele mai importante relații sunt:

- relațiile dintre profesor și elev;
- relațiile interindividuale (dintre elevi, dintre profesori, dintre profesori și specialiști care sprijină școala, dintre profesori și personalul administrativ al școlii);
- relațiile dintre profesori și părinți;
- relațiile dintre profesioniștii care sprijină dezvoltarea copilului cu părinții și profesorii (lucrul în echipă pentru a lua decizii și a întreprinde acțiuni în favoarea copilului).

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Ea concepe cele două instituții sociale exprimându-se în schimburi de opinii și în discuții, iar atunci când este vorba de decizii, păstrându-și fiecare identitatea și aportul specific.

Raporturile active ale familiei cu școala sunt stimulate de apariția unor importante mize familiale ale școlarității: instrumentale, statutare, afective și culturale. Numeroase cercetări pun în evidență preocuparea părinților pentru viitorul economic al copiilor lor, pentru plasarea acestora în câmpul muncii pe o poziție convenabilă din punctul de vedere al stabilității și nivelului veniturilor ori a condițiilor de muncă. Majoritatea părinților, inclusiv cei aparținând claselor sociale defavorizate, se dovedesc a fi departe de a accepta ideea lipsei lor de competență și de a ceda integral prerogativele lor educative școlii. Părinții pot fi parteneri în educație pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Ei pot da informații prețioase despre problemele, crizele de creștere, dorințele, așteptările, neîncrederea, pasiunile elevilor.

BIBLIOGRAFIE

1. ALEXANDRA J., BREBEN S., BUNESCU V., CRISTEA S. „Cunoașterea copilului preșcolar” Colecția Catedra Editată de Revista de pedagogie, București, 1992
2. BONCHIȘ E., (coordonator), Dezvoltarea umană, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 2000
3. BONCHIȘ E. „Copilul și copilăria”, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 1998,

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

GHEORGHEȘ MIHAELA RAMONA

Educația aduce o schimbare naturală și de durată în raționamentul unui individ și în abilitatea sa de a-și atinge țelurile. Aceasta ne facilitează investigarea propriilor considerente și gânduri și ne pregătește pentru exprimarea lor în diferite forme. Educația este principalul lucru care ne încurajează să discernem între bine și rău deoarece în absența educației, nu putem face ceea ce avem nevoie sau nu putem să ne atingem țelurile. Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația și instrucția ating maxima dezvoltare în cadrul școlii prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Ca formă de organizare, activitățile sunt diverse, pornind de la lecții, lucrări practice, până la activități extracurriculare și cercuri de elevi, iar conținuturile transmise sunt atent selectate după criterii psihopedagogice. Metodele de predare-învățare-evaluare tradiționale sunt îmbinate cu cele alternative în vederea îndeplinirii funcțiilor pe care le au: cognitivă, formativ-educativă, instrumentală, motivațională, normativă, de optimizare a procesului de învățământ.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. De exemplu, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi educație informală.

Când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare. Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-ănume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Totodată, rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare părinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev. Unii părinți văd școala ca pe un laborator în care copilul, odată introdus, este supus unor operații științifice. În urma acestora, se presupune că, după câțiva ani, el va deveni mai deștept, mai învățat, mai luminat. Părinții din această categorie

manifesta deplina incredere in institutia de invatamant, fara sa se implice in mod deosebit in activitatile pe care le desfasoara ea. Scoala informeaza si formeaza elevii tinand cont de anumite principii, avand grija sa evalueze modul in care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, scoala nu este singurul laborator in care copilul invata ci doar unul dintre ele, mai specializat si competent in domeniul educatiei decat altele. E bine ca parintele sa aiba incredere in scoala, dar pentru ca educatia copilului sa se ridice la nivelul asteptat, el trebuie sa se implice, sa colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele si obiectivele propuse sa fie convergente. Solicitarile cadrelor didactice nu fac altceva decat sa il ajute pe copil sa se identifice din punct de vedere profesional in societate, determinand capacitatea acestuia de invatare si acumulare a cunostintelor necesare pentru viata. De asemenea, prin scoala copilul va putea interactiona cu colegii de clasa, va reusi sa se integreze intr-un mediu social nou, va dobandi anumite abilitati practice de invatare a limbilor straine ori de manuire a calculatorului. Acesta va fi invatat, ascultat si evaluat cu regularitate in asa fel incat profesorii sa se asigure ca micutul a acumulat cantitatea de cunostinte necesare pentru parcurgerea fiecarei perioade de studiu, folositoare in anii de mai tarziu.

In concluzie, daca atitudinea parintelui fata de scoala si fata de invatator este indiferenta sau potrivnica, copilul va surprinde repede acest lucru si va invata sa manifeste negativism fata de orice forma de autoritate (inclusiv si in mod special fata de parinti). Daca parintele doreste ca fiul / fiica sa se dezvolte armonios, sa invete respectul fata de reguli si autoritati, este bine sa coopereze cu cadrele didactice iar daca exista nemulumiri sau divergente de opinie in ceea ce priveste metodele dascalului, e bine ca parintele sa comunice cu acesta, fara a-si manifesta dezaprobarea sau nemulumirea de fata cu copilul.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROFESOR GHERGHE FLORIN (LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ); ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI, JUDEȚUL BUZĂU

Expresia "cei șapte ani de acasă" reprezintă una dintre cele mai utilizate sintagme din limba română și se referă la educația pe care fiecare persoană o primește de la familie în primii săi ani de viață. Cunoștințele transmise în această perioadă sunt foarte importante pentru orice copil și reprezintă o condiție esențială pentru adaptarea lui în societate. Un individ care cunoaște bunele maniere și care le aplică în viața de zi cu zi, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său decât un altul mai puțin manierat. Atunci când afirmăm despre cineva că "are cei șapte ani de acasă", ne gândim la faptul că acea persoană știe să salute, știe să mulțumească și va spune "Te rog!" ori de câte ori aceste lucruri sunt necesare.

Bagajul acesta de informații, de gesturi și formule de politețe pe care un copil le învață încă din primii ani de viață reprezintă o zestre care provine, în mare măsură, de la familia lui. La vârste fragede, mama, tata, frații, bunicii și alți apropiați sunt modele pentru copilul care caută în jurul lui un punct de sprijin. În continuare, școala își pune și ea amprenta, dar "bagajul" de bază este deja format. Specialiștii recomandă ca educarea copilului să fie realizată cu blândețe, fără să-i fie solicitate lucruri care îi pot depăși puterea de înțelegere specifică unei anumite vârste.

Multe aspecte trebuie avute în vedere în relațiile dintre adulții familiei și copiii aflați la vârste fragede. În primul rând, secretul unei relații foarte bune între părinți și copii se bazează pe o comunicare permanentă și eficientă; copilul va fi încurajat să își exprime propriile păreri, pentru că doar astfel viitorului adult îi vor fi asigurate bazele artei conversației. Totodată, se recomandă impunerea anumitor limite în comportamentul copilului. Acesta trebuie să înțeleagă faptul că unele lucruri sunt permise, în timp ce altele nu sunt realizabile.

Pentru dezvoltarea armonioasă a unui copil, părinții îl vor lăsa să se bucure de etapele copilăriei. În zilele noastre, există o tendință de a-i implica pe cei mici în fel de fel de activități, aglomerându-le programul și așa destul de solicitant pentru vârsta lor. Activitățile în care sunt angrenați copiii sunt utile, pentru că aceștia interacționează atât cu adulți, cât și cu alți copii de vârsta lor, însă pot dezvolta o stare de oboseală care va face ca respectivul copil să nu mai fie atât de receptiv la spusele celor din jur. În concluzie, se recomandă limitarea activităților suplimentare, în așa fel încât unui copil să îi rămână suficient timp la dispoziție pentru joacă.

Părinții vor avea grijă să îl învețe pe copil să spună mereu adevărul; inclusiv din acest punct de vedere, adulții nu trebuie să uite niciodată că reprezintă exemplele cele mai bune pentru copiii lor. Puterea exemplului este un factor determinant în dezvoltarea armonioasă a copilului.

Atunci când cele detaliate anterior se întâmplă, juniorii vor asimila mai ușor obiceiurile care să stea la baza unui individ "bine-crescut", adaptat pentru viața în colectivitate. Copiii vor stăpâni salutul și nu se vor rușina atunci când se vor afla în situația de a saluta o persoană mai puțin cunoscută. În timpul jocurilor specifice vârstei lor, ei își vor respecta partenerii de joacă și nu vor încerca să trișeze pentru a-și crea un avantaj. În anumite situații de comunicare orală, copiii vor putea să susțină conversația și vor ști că este firesc să asculte cu atenție spusele interlocutorului, respectiv faptul că nu este indicat să îl întrerupi pe celălalt. Întrucât alimentația este una dintre nevoile de bază ale individului, un copil (la fel ca orice adult) se va afla în ipostaza de a lua masa de câteva ori pe zi; cel mic va folosi corect tacâmurile, nu va vorbi cu gura plină și va arăta respect față de ceilalți comensali.

Concluzionând, putem spune că educația oferită unui copil în primii lui ani se va reflecta în comportamentul său pe parcursul întregii vieți, iar viitorul adult va deveni oglinda familiei din sânul căreia provine. Bunele maniere sunt haine de preț, iar acestea sunt cumpărate cu "valorile" strânse în primii ani de viață.

Bibliografie:

1. Silvia Dima - "Copilăria-fundament al personalității", Revista Învățământ Preșcolar.
2. Ion Albușescu - Pedagogia comunicării, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2006.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR. -GHERGHE MIRELA IRINA

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea noastră, a părinților. Obișnuți-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil ca cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Realitatea de zi cu zi a familiei de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În acest context, stabilirea unui program zilnic pentru copii este o provocare pentru părinți, cu atât mai mult cu cât programul copilului trebuie integrat în cel al întregii familii. Se poate dezvolta armonios un copil fără a avea un program zilnic coerent? Răspunsul este NU! Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea școlii are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004*
2. *Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002*
3. *P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002*
4. *Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998*
5. *www.copii.ro*
6. *www.scribd.com*
7. *www.didactic.ro*

IMPORTANTA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN SCOALĂ

AUTOR: GHERGHINA MADALINA

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatii ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific, etc. Acestei societati trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa.

Educatia, sub toate formele ei, este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Considerand ca “familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti” (A. Berger) vom incerca sa extragem cateva dintre caracteristicile relatiilor de filiatie care au importanta majora in definirea personalitatii copilului. Relatiile de filiatie, avand o determinare genetica, se desfasoara in trei niveluri: **primar** (parinti – copii), **secundar** (relatii intre frati) si **tertiar** (bunici -nepoti). Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trasaturi si predispozitii psihice, si-a dovedit importanta cu totul exceptionala, interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. “Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata” (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca *stimularea intelectuala* in primii ani de viata, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea si suportul parental continuu*, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si, pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor

educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligenta rara”, fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

Bibliografie: www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!” MAMA, COMOARA MEA

**GHERGIȘAN ANCA
COLEGIUL NAȚIONAL CATOLIC “SF. IOSIF” BACAU**

Mama este mereu lângă tine. E îngerul păzitor al fiecăruia. O găsești în fiecare gând al meu, în mirosul mâncărilor pe care ți le amintești din copilărie. Ea e ca florile pe care alegi să le dăruiești, ea e în toate clipele tale de zi cu zi. O găsești fiecare mângâiere, atinge pe frunte când ai febră, în liniștea din zilele ploioase când te simți melancolic, ea e în culorile curcubeului și în căldura pe care o simți în diminețile de iarnă figuroase.

Ea este începutul tuturor începuturilor, profesorul profesorilor și cartea cărților. Mama este sertarul în care ne depunem toate lacrimile și zâmbetele. Mama e izvor de răbdare și bunătate. Mama e creatorul tuturor poveștilor. E un anotimp, e un cântec dulce, glas plin de smirnă.

Mama este acea fântână care te răcorește când îți este sete, sau cand îți este cald în zilele toride de vară, mama e acel foc care te încălzește atunci când îți este frig, mama e acea sclipire care îți luminează cele mai întunecate nopți, mama e îngerul care îți alungă visele triste, mama e brațul în care îți găsești alinarea, mama e soarele de la care primești lumina, mama e cerul pe bolta căruia își scaldă păsările zborul, mama e bucuria de a trăi, mama e tot ce a putut lăsa Dumnezeu mai pur și mai sfânt pe pământ.

Mama trăiește mereu cuibărită în răsul tău. Ea e locul de unde ai plecat, primul tău „acasă”, primii tăi pași în viață. Mama aduce fără să ceri până și luna de pe cer. Dacă plângi, plânge și ea, dacă râzi, râde și ea. Ea e alături de tine, orice drum ai alege. Mama ceartă și sărută în același timp. Mama e cea mai frumoasă, cea mai bună, cea mai deșteaptă, cea mai cea din lume. Ea e prima ta iubire, primul tău prieten, chiar primul om cu care te-ai certat. Însă nimic și nimeni nu vă poate despărți. Nici timpul, nici distanța, nici chiar moartea...

Mama e candelă aprinsă, lumânare ce arde și aduce lumina speranței oriunde. Mama este o icoană ce o poartă fiecare în suflet. Mama este ca un duhovnic la care mereu găsești iertare, chiar și pentru lucrurile pe care nu le-ai făcut. Mama când se roagă, rugăciunea ei pentru fiu e foc ce mistuie întreg universul și ajunge grabnic la Dumnezeu. Mama este ființa care „conduce” lumea. Ce făptură minunată e mama!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR, GHERMAN ANTOANETA-ROXANA
ȘCOALA GIMN. "MIHAIL SADOVEANU" FĂLTICENI**

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac, și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și-l ajută pe copil să înțeleagă ce e bine și ce e rău. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu învățătoarea, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate întâmpina pe parcursul formării sale.

În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Famiiliile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Pentru a avea un copil echilibrat psihic și emoțional trebuie să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive). În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

„Cele mai mari daruri pe care le poți oferi copiilor tăi sunt rădăcinile responsabilității și aripile independenței.” – Denis Waitley

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**GHERMAN CONSTANTIN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI, JUDEȚUL BACĂU**

Familia reprezintă instituția de bază în care copilul primește educație din prima zi și până în momentul în care adolescent fiind se desprinde din mediul familial și pleacă pe drumul ales.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează zestrea genetică, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic, etc. O mare parte dintre cunoștințele depre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea și cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce este bine și ce este rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportament. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur.

Un comportament emoțional adecvat îl au acei părinți care dau atenție sentimentelor copilului, înțeleg ce îl nemulțumește, verifică, imitând o relație și un dialog cu copilul, găsește căi pozitive și constructive de calmare a sentimentelor și de antrenare emoțională a copilului. Acesta, având ca mentor și model părintele, va căpăta abilități care îi vor ridica inteligența emoțională, cu efecte net superioare în școală și în viață.

În educarea copiilor, un rol mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile între părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral- spiritual al acestuia.

EDUCAȚIA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ -IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROFESOR GHINDEA ELISABETA ROZALIA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV**

Primii ani de viață a unui copil sunt marcați de relația lui cu mama și familia. Mama, alături de tată pun bazale primelor noțiuni ale educației. Familia dezvoltă deprinderile primare ale copilului. Alături de ea, copilul își însușește mersul, primele cuvinte, primele noțiuni uzuale ale acestuia (culori, animale, plante, meserii, forme etc).

Familia este cea care dezvoltă procesele cognitive ale copilului: memoria, atenția, gândirea, observația. Astfel, în funcție de gradul în care se implică familia în activitatea de învățare a copilului, cu atât acesta poate obține în viitor rezultate mai bune. Putem afirma faptul că, familia este nucleul oricărei educații. Educația în familie se realizează spontan, nestructurat, ea fiind de natură informală.

În familie se conturează deprinderile comportamentale și cele morale: sinceritatea, bunul simț, respectul, politețea etc. Educația morală este un fapt necesar copilului, aceasta dezvoltând relațiile armonioase ale copilului cu societatea. Un copil care respectă, care se comportă adecvat este asimilat grupului.

Școala reprezintă o instituție care se ocupă cu educația individului. Educația în cadrul școlii este formală, organizată, structurată pe ani de studiu. Educația primită de elev în cadrul școlii duce la formarea profesională și socială a acestuia. Comunicarea între școală și familie trebuie să fie de natură eficientă, unitară și în beneficiul elevului. Așadar, o comunicare optimă între cei doi membri (familie-școală) are rolul de a forma și dezvolta comportamente pozitive, pro-sociale ale elevului.

Școala trebuie să transmită informațiile într-o manieră accesibilă, profesionistă, trebuie să implice familia în educația copilului, să sprijine și să încurajeze părinții pentru ameliorarea, schimbarea unor dificultăți. Părinții sunt partenerii instituției școlare, demersul fiind axat pe obținerea performanței elevilor. Un parteneriat sănatos, pozitiv orientează elevul către succes, către o orientare profesională în conformitate cu performanțele, aptitudinile și dorințele elevului.

Bibliografie

Cucos, Constantin - Filosofia educatiei. Statut, dimensiuni, configurari, editura Polirom 2022

Webografie:

<https://eduform.snsr.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>

EDUCAȚIA PENTRU TOȚI – UN DREPT FUNDAMENTAL

**PROF. ÎNV. PRIMAR GHIORDUUNESCU DENISA
ȘCOALA PRIMARA METOFU, POIANA LACULUI, JUD. ARGEȘ**

Democratizarea învățământului a fost și este un deziderat permanent al societății contemporane. Procesul ca atare vizează perfecțiunea activității de conducere a școlii, la toate nivelurile sale, în mod special, în planul organizării structurilor necesare pentru egalizarea șanselor ale tuturor preșcolarilor și școlarilor.

Egalizarea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de “egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse.

Ca obiectiv, educația pentru toți desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toți” trebuie să i se asocieze cel de “educație pentru toți”, ca expresie a drepturilor egale pentru toți componenții comunității. În prezent este promovată concepția educării copiilor cu dizabilități laolaltă cu ceilalți. Ea este sintetizată în sintagma “învățământ integrat și/ sau incluziv”, concretizată în instituționalizarea școlarității subiecților cu cerințe speciale de educație împreună cu ceilalți sau în structuri școlare cât mai apropiate.

Principalul motiv pentru formarea și educarea copiilor cu dizabilități în școli obișnuite este acela de a spori oportunitățile de învățare, prin interacțiune cu ceilalți copii și de a stimula participarea acestor copii la viața comunității.

Conceptul de „Educație specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educația persoanelor cu cerințe speciale”, iar într-un sens mai resrâns, “educația persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educație adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept privește învățământul special, adică educația subiecților cu deficiențe, handicapuri de natură intelectuală și/ sau senzorială. Copiii care au deficiențe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multa dificultăți de învățare și de participare la viața comunității. De exemplu, copii cu dizabilități datorită unui accident, sau unor sechele de poliomielită, pentru că nu pot să meargă sau să urce scările, șansa de a participa la viața comunității sunt foarte puține. Este posibil să se rușineze de corpul său, îi lipsește încrederea și încearcă să evite să se joace cu alți copii. O primă soluție ar fi eliminarea deficienței, dar dacă medical deficiența respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acționa în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienței să fie mai puțin evident. Multe din efectele deficiențelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă șansa de a interacționa cu colegii și adulții din comunitatea căruia îi aparține, de a fi învățați de părinți și profesori care să-i ajute să-și însușească noi abilități. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are și alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoțională și mentală: nevoia de a se simți ocrotit și în siguranță, nevoia de interacțiune și stimulare. Comunicarea, jocul și afecțiunea sunt esențiale pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copilului.

Familiiile și școala trebuie să găsească modalități de a antrena copii cu cerințe speciale la activități curente din viața cotidiană.

Între toate dizabilitățile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecțiuni genetice, intrauterine, la naștere, accidente și boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu acești copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare –învățare în mod special de copilul cu astfel de dizabilități. Profesorul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru toți elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerințe speciale, pe perioade

limitate de timp într-un mod sau altul. Va fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor.

Valoarea educației incluzive, pentru orice elev constă în faptul că este împreună și poate să colaboreze cu alți elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experiența demonstrează că elevii cu cerințe speciale pot fi izolați chiar și atunci când se află în clase sau în școli. Ceilalți copii trebuie să înțeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă astfel. Diversitatea trebuie recunoscută și respectată.

Cel mai mare obstacol în fața incluziunii este atitudinea negativă. Copii nu sunt obișnuiți cu alți copii care arată și se comportă „altfel” decât ei. Părinții își pot face probleme privind „scăderea standardelor” copilului, dacă în clase obișnuite sunt incluși și copii cu dizabilități sau alte cerințe speciale. Profesorii sunt cei care dețin instrumentele formării unor atitudini pozitive ale părinților, și ale copiilor, dar și ale celorlalte cadre didactice.

Educația pentru toți și pentru fiecare este o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiție socială sau alte criterii, o educație flexibilă adaptată și adaptabilă necesităților specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care așează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

Bibliografie:

- Radu I., 1974, Psihologie școlară, Editura Științifică, București
- Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, Editura Polirom, București;
- Vrajmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, Editura Miniped, București;

FAMILIA ȘI IMPLICAREA EI ÎN VIAȚA ȘCOLII

PROF. GHITĂ DORIN-TONI
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „MIRCEA SCARLAT”,
ALEXANDRIA

Educația primită în familie, valorile deprinse de la părinți, reprezintă un sprijin pentru continuarea învățării, deci educația în școală și educația în familie merg mână în mână.

Relația școală-familie trebuie să se concentreze pe progresul și succesul elevului. Cele două instituții colaborează și se coordonează pentru a crește oportunitățile de învățare, pentru dezvoltarea aptitudinilor acestuia. Școala trebuie să perceapă familia ca pe un partener egal și să creeze o relație care este esențială pentru învățarea academică, socială și emoțională.

Există o relație de influență reciprocă între școală și familie, deciziile luate de fiecare parte vor influența cealaltă parte. Este important ca să existe un permanent schimb de informații între cele două părți, astfel încât să se poată monitoriza comportamentul elevului la școală și acasă și să se poată face o evaluare corectă a comportamentului și progresului acestuia și să se poată elabora un plan de intervenție, dacă este necesar.

Prin colaborare, școala și familia pot sprijini dezvoltarea elevilor mai mult decât ar face acest lucru individual. Disponibilitatea acestora de a asculta, respecta și învăța de la cealaltă parte, împărtășirea ideilor, aptitudinilor și cunoștințelor are un efect benefic asupra copiilor.

Școala trebuie să implice părinții în luarea deciziilor referitoare la copiii acestora. Atunci când elevul întâmpină dificultăți, profesorii și părinții trebuie să colaboreze, fără ca vreuna dintre părți să fie acuzată. Părinții pot furniza informații utile și eforturile comune de soluționare a problemei vor întări încrederea că prin colaborare se pot obține soluții eficiente.

Elevii ai căror părinți se implică în activitatea școlii se adaptează mai bine la programul școlii și au performanțe bune la învățătură. Ei se simt valorizați pentru că părinții se implică în viața lor, sunt interesați de nevoile și realizările lor.

Elevii vor dezvolta aptitudini sociale pozitive atunci când observă modul armonios în care părinții și școala interacționează și colaborează. Schimbul de informații dintre școală și părinți este cheia unei relații productive care va duce la o implicare mai mare a elevilor, dar și la o atitudine pozitivă a familiei față de școală. Folosirea tehnologiei moderne permite accesul părinților la activitățile școlii și la situația școlară a elevilor. Parteneriatul școală-familie reprezintă o strategie de sprijin pentru procesul educațional.

Relația școală –familie este o relație dinamică, acestea colaborând de-a lungul anilor de școală, pentru a rezolva situațiile dificile și pentru a îmbunătăți procesul de învățare. Astfel, educatorii conștientizează faptul că această colaborare poate evolua pe parcursul anilor de școală, ducând la dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE

PROF. GHIȚĂ NELUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI-VITEAZUL” ALEXANDRIA

Educația reprezintă o problemă majoră a societății actuale. Ea afectează nu doar elevii de astăzi, ci și adulții de mâine, reușita sau eșecul în viața profesională și socială a acestora. Situația familială și socială pot afecta situația școlară a elevilor, deci rolul familiei este deosebit de important. Familia facilitează comunicarea mai bună, adaptarea mai bună la mediul înconjurător, toleranța, reprezintă un sprijin și un model pentru copii. Aceștia vor învăța semnificația unor valori ca de exemplu iubirea, respectul, speranța, grija, etica, tradițiile prin intermediul familiei. Un copil crescut într-un astfel de mediu familial va simți apartenența la comunitate și la valorile societății în care trăiește.

Educația nu se rezumă la educația formală, la instrucție, ci cuprinde valorile morale, disciplina, cultura. Aceste abilități se pot dobândi și în cadrul educației non-formale și în formale, din familie și din experiențele de viață. Comportamentul social este dobândit inițial în familie. Lecțiile de moralitate și disciplină sunt predate mai întâi în familie.

Pe lângă educația formală, școala trebuie să îi pregătească pe elevi pentru provocările vieții contemporane. Mediul școlar, prin studiu, sport, dezbateri și activități extra-curriculare îi pregătește pe elevi pentru caieră și succes în viață. Elevii învață să colaboreze și să se adapteze la nou. Își fac prieteni și experimentează aspect diferite ale vieții, bune sau rele, învață să rezolve probleme și să devină independenți. Atitudinea elevilor față de învățare, valorile și relațiile nu se schimbă în afara mediului educațional. Ei observă modul în care adulții din familie și comunitate abordează problemele, iau deciziile și interacționează.

Este vital ca părinții și profesorii să comunice eficient, fiecare cunoscând doar o latură a dezvoltării copilului. Astfel, ei răspund nevoilor specifice ale copiilor și îi ajută în dezvoltarea lor educațională și comportamentală. Tehnologia modernă le permite profesorilor și părinților să colaboreze mai bine, să își transmită permanent informații prin intermediul rețelelor de calculatoare și e-mail-urilor.

Părinții beneficiază și ei în urma implicării în educația copiilor deoarece descoperă noi idei de a sprijini activitatea școlară a copiilor și înțeleg modul de funcționare al școlilor și activitatea didactică. Ei devin mai conștienți de importanța implicării lor în activitatea școlii și de rolul lor în educația copiilor.

Implicarea părinților este în beneficiul elevilor, ducând la creșterea performanțelor academice ale acestora. Ei sunt mai motivați, au o atitudine pozitivă față de teme și de școală în general. Aflându-se în legătură permanentă cu părinții, profesorii obțin mai multe informații despre mediul familial al elevilor, astfel înțelegând mai bine nevoile acestora.

Strategiile de comunicare școală-familie includ de regulă ședințe, telefoane,, dar, odată cu dezvoltarea tehnologiei, comunicarea a devenit mai complexă. Strategiile de comunicare trebuie să se adapteze particularităților familiilor.

Comunicarea este esențială pentru realizarea unui parteneriat eficient cu părinții. Efortul făcut de școală de a fi în legătură cu familia îi face pe părinți să înțeleagă faptul că li se apreciază implicarea în viața elevilor și a școlii, că ideile lor se pot materializa. Colaborarea școală-familie facilitează performanța școlară și pregătirea elevilor pentru integrarea în societatea contemporană.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**GRĂDINIȚA NR. 233, SECTOR 2, BUCUREȘTI
CADRE DIDACTICE:**

GICĂ MIHAELA RODICA – PROF. ÎNV. PREȘC.

MIHAI ELENA EUGENIA – PROF. ÎNV. PREȘC.

NICULESCU CORNELIA – PROF. ÎNV. PREȘC.

Învățarea este cea mai bună cale către o viață de succes și fericită, deoarece conduce la o mai bună înțelegere a vieții, iar toate cunoștințele dobândite pot fi folosite pentru a-și îndeplini ambiția. O persoană educată va percepe o problemă în mod corect și va oferi o soluție adecvată, folosind cunoștințele pe care le-a dobândit.

Cu toate acestea, copiii pun adesea la îndoială importanța educației în viață, întrebându-se care ar putea fi utilizarea tuturor acestor informații în viață. Ceea ce nu reușesc să înțeleagă este că învățarea și autoavansarea nu se opresc la acea lecție de biologie. Dimpotrivă, este doar o piesă din marele puzzle al educației, cu toate beneficiile sale. O mare parte din cunoștințele și abilitățile dobândite la școală sunt esențiale pentru o viață de succes și pentru realizarea tuturor obiectivelor personale.

De ce este importantă educația?

Sunt nenumărate beneficii pe care le aduce educația, în primul rând în ceea ce privește calitatea vieții unui individ și ușurința în îndeplinirea ambițiilor personale. Pentru a ajunge la acest nivel, trebuie să investim mult efort, care va da roade destul de frumos. Să aruncăm o privire la câteva dintre efectele importante pe care educația le aduce tuturor celor care decid să se educe și să se avanseze:

Persoana educată are o mai bună înțelegere a societății;

Educația adecvată îmbunătățește înțelegerea de către oameni a lumii din jurul lor, făcându-i mai puțin susceptibili la influența celorlalți. Interpretarea corectă a informațiilor necesită educație, deoarece îmbunătățește cunoștințele. O persoană educată își înțelege mai bine scopul propriu și al altora în societate și drepturile lor. Acest lucru duce la o mai bună înțelegere a oamenilor, mai puține conflicte și mai multă toleranță față de diferențe.

Persoanele educate sunt mai greu de manipulat, ceea ce conduce la dezvoltarea unei societăți mai responsabile, cu mai puține conflicte. Toate acestea creează un mediu în care justiția socială poate prospera, ceea ce presupune: drepturi egale, oportunitate egală, tratament egal.

Educația în societate îi ajută pe oameni să fie mai activi în lupta lor pentru o mai bună calitate a vieții. Pe măsură ce înțelegerea cetățenilor asupra lumii din jurul lor crește, întreaga societate se străduiește spre soluții mai eficiente la problemele și progresul vieții de zi cu zi. Aceasta este o misiune importantă pentru întreaga omenire și este esențial ca fiecare individ să aibă oportunități de progres personal și de a-și aduce propria contribuție.

Studiul din greu duce la o carieră de succes.

Când vine vorba de creșterea carierei, lucrurile sunt destul de clare – mai multe cunoștințe garantează un loc de muncă bun. Persoanele educate pentru posturi care necesită un nivel ridicat de expertiză sunt la mare căutare pe piața muncii. Experții din domeniile lor sunt foarte apreciați, deoarece aduc cunoștințe specifice, pe care nu mulți oameni le posedă. În astfel de condiții, oamenii își avansează mai repede statutul social, contribuie mult la societate și câștigă mai mulți bani.

Investiția în cunoaștere ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, astfel încât, după absolvire, studentul să poată avea o experiență bogată de învățare și depășirea tuturor obstacolelor pe drumul spre succes. Este foarte important, deoarece persoanele educate sunt bine pregătite pentru toate provocările profesionale și de viață ale secolului XXI. Desigur, acest lucru nu garantează că găsirea unui loc de muncă va fi destul de ușoară – investiția în cunoștințele și abilitățile unei persoane ar trebui să fie continuă. În acest sens, educația poate cuprinde un angajament pe tot parcursul vieții prin cursuri, seminarii și alte forme de avansare personală.

Cunoașterea șterge, de asemenea, diferențele dintre oameni, făcând trecutul cuiva și circumstanțele financiare mai puțin relevante. Cunoașterea este cea mai importantă resursă, recunoscută la nivel mondial, oferind fiecărui individ o oportunitate de a reuși.

Școlarizarea ajută la dezvoltarea gândirii critice

Educația ajută la perceperea diferitelor fenomene ale vieții și la formarea unei opinii despre acestea. Cunoștințele acumulate conduc astfel la dezvoltarea gândirii critice. Aceasta înseamnă că lucrurile nu sunt luate „de la sine înțeles”, iar deciziile sunt luate în conformitate cu cunoștințele decidentului. Aceste modele de comportament sunt învățate la toate școlile mai bune, pentru a se asigura că elevii devin oameni înțelepți care gândesc singuri.

Gândirea critică nu se termină cu interpretarea informațiilor externe, ci se extinde la abordarea adecvată a rezolvării problemelor. Un elev învață cum să găsească cea mai bună soluție pentru o problemă. În educație, profesorii vor încuraja întotdeauna copiii să verifice informațiile și să încerce să găsească cea mai bună soluție posibilă. Pentru a reuși în acest sens, este nevoie de anumite cunoștințe, precum și de experiență în rezolvarea provocărilor. Această abordare duce la cele mai bune soluții posibile – uneori chiar revoluționare.

Educația – însoțitorul de viață al fiecărei persoane de succes

Nu există o investiție mai bună decât o investiție în cunoaștere. Societatea modernă este conștientă de acest lucru: de aceea educația și școlarizarea corectă a copiilor se numără printre prioritățile de astăzi. De la o vârstă fragedă, copiii se pregătesc să devină membri cu drepturi depline ai societății. Calitatea educației este unul dintre principalele motive pentru care Statele Unite sunt în continuare țara care oferă cele mai bogate posibilități de dezvoltare personală.

Cea mai bună șansă de succes este rezervată celor care nu sunt niciodată mulțumiți de cunoștințele lor actuale; cei care se străduiesc mereu să-și progreseze abilitățile și să devină și mai buni și mai de succes. Acesta este motivul pentru care educația pe tot parcursul vieții este importantă ca mijloc de a investi în sine. Orice persoană de succes poate confirma că acest lucru este adevărat și că este dedicată dobândirii de noi cunoștințe. Acesta este rolul cheie pe care îl joacă educația în societate – împuternicirea oricărei persoane care încearcă să fie o ființă umană mai bună.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GÎLMEANU CRISTINA MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE VOICULESCU”,
G. P. N. PÂRSCOV ”BUZĂU**

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexității ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să constientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinanta în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;

EDUCATIA INTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

PROF. ÎNV. PRESCOLAR GINGIOVEAMI COSMINA ELENA

MOTO: “Oricare specialist care a devenit sau va deveni cadru didactic, trebuie să studieze în mod aprofundat instrucția și educația...” Jean Piaget

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se în același timp cu cerințele societății moderne în care trăim – cu progres economic, cultural, dar mai ales științifico-tehnic. Modernizarea învățământului vizează toate componentele procesului de învățământ începând cu conținutul și continuând cu metodele, mijloacele și formele de organizare. Astăzi folosim la clase în aproape toate activitățile videoproietorul.

Între învățământul tradițional și cel modern nu poate exista o opoziție, deoarece nu există clar delimitat un „prag” unde se termină tradiționalul și unde începe modernul. Este discutată însă relația dintre tradițional și modern privind metodele de predare, acestea fiind împărțite în tradiționale și moderne și văzute chiar în opoziție unele față de altele.

Didactica este o disciplină pedagogică, o ramură a științelor educației, al cărei obiect de studiu este procesul de învățământ, ca principala modalitate de instruire și educare. Etimologia cuvântului “didactica” se afla în termenii grecești: “didaskein” = a învăța; “didaktikos” = instrucție, instruire; “didasko” = învățare, învățământ; “didaktike” = arta învățării. Originea cuvântului indică faptul că în sfera lui intră tot ce se referă la procesul de predare-învățare. Termenul a fost introdus în circulație de către Jan Amos Comenius (1592-1670), prin lucrarea sa “Didactica Magna”, publicată în anul 1632 în limba cehă și în anul 1657 în limba latină. În semnificația sa inițială, termenul de didactică avea înțelesul de “omnes omnia docendi artificium”, adică “arta universală de a-i învăța pe toți totul” sau “... un mod sigur și excelent de a înființa asemenea școli în toate comunele, orașele și satele oricărei țări creștine, în care tot tineretul, de ambele sexe, fără nici o deosebire, să fie instruit în științe, călăuzit spre moravuri bune și plin de evlavie, iar în acest chip să fie îndrumat în anii tinereții spre toate cele necesare vieții prezente și celei viitoare și aceasta concis, plăcut și temeinic.

Realizând o analiză succintă a metodelor utilizate în formele tradiționale și cele moderne de învățare se constată diferențe remarcabile în ceea ce privește esența utilizării acestora, activitatea copiilor și activitatea cadrului didactic. Astfel în formele tradiționale, activitatea este centrată pe profesor (cadru didactic), el constituind sursa unică de informații, comunicarea este unidirecțională și se realizează prin transmitere de cunoștințe, evaluarea constă dintr-o simplă reproducere, activitatea se bazează pe impunerea autorității cadrului didactic și se constată un grad crescut de pasivitate al elevilor.

În comparație cu metodele tradiționale, cele interactive sunt centrate pe elev și pe activitate, au la bază comunicarea multidirecțională, pun accent pe dezvoltarea gândirii, pe formare de aptitudini, deprinderi. Evaluarea, spre deosebire de metodele tradiționale, este una formativă și încurajează participarea copiilor, inițiativa și pune accent pe creativitate. O metodă este considerată modernă în măsura în care cultivă însușirile fundamentale necesare omului de azi și mai ales de mâine: independență, spirit critic, gândire creatoare, aptitudini, atitudini exploratoare etc. .

În ultima perioadă, metodologia didactică a înregistrat evoluții spectaculoase aliniindu-se la situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan. Se dorește trecerea de la didactica „tradițională” în care predarea a funcționat ca scop în sine, fiind centrată pe „transmiterea”, „expunerea”, „comunicarea” cunostințelor, la învățământul modern care caută să păstreze un echilibru între munca individuală și lucrul în grup, să îmbine învățarea individuală cu învățarea interdependentă, prin cooperare sau colaborare, să asocieze exercițiul individual exercițiului interacțiunii cu ceilalți.

Bibliografie:

1. Crenguța-Lăcrămioara Oprea – *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universitatea București, 2003.
2. *** - *Revista Învățământul preșcolar*, București, NR. 1/2007.

RELAȚIA DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

GRUPA MARE

EDUCATOR PROFESOR: GÎRBA KINGA TIMEA G RĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 46 ALLEGRIA ORADEA

Dezvoltarea relației grădiniță și familie, vine după sine și cu un avantaj printre care amintim: dezvoltarea abilităților de lideri ale părinților; conectarea familiei cu membrii școlii și ai comunității; oferirea de suport familiilor preșcolariilor. Menținând acest tip de parteneriat, părinții devin responsabili fața de educația copiilor și îndeplinesc nevoile copiilor de a fi sprijiniți și aprobați.

Cadrele didactice trebuie să manifeste o relație de prietenie față de părinți, să-i informeze pe părinți cu privire la aspectele pozitive și negative ale copilului. Tot cadrele didactice trebuie să le ofere părinților suficiente informații despre nivelul de dezvoltare al copilului, despre activitățile care îi trezesc copilului cel mai mare interes.

Conducerea grădiniței are și ea un rol foarte important, pentru că aceasta trebuie să creeze un climat educațional deschis, trebuie să-i încurajeze pe părinți să participe la activitățile desfășurate cu copiii și părinții. Părinților trebuie să li se creeze o impresie frumoasă despre grădiniță, un loc unde își aduc copiii cu drag, fără teama de a pune întrebări, oferindu-li-se răspunsuri de fiecare dată.

Părinții au și ei datoria de a le crea propriilor copii, o imagine frumoasă a grădiniței, un loc deosebit de drăguț și relaxant, unde aceștia învață cele mai frumoase cântece și poezii și unde au cele mai frumoase jucării. În acest fel curiozitatea copiilor crește, iar dacă părinții au o atitudine pozitivă față de grădiniță, atunci sunt toate șansele ca preșcolarul să aibă încredere în educatoare și colegi.

Părinții preșcolarului trebuie să fie interesați de tot ce se întâmplă cu copilul la grădiniță, trebuie să știe orarul grădiniței, trebuie să știe ce îi place cel mai mult copilului să facă, trebuie să participe cu interes la activitățile desfășurate în grădinița cu familia. Părinții trebuie să fie deschiși, să ofere cadrului didactic toate informațiile despre copil, din punct de vedere al sănătății, al dezvoltării sau a dorinței acestuia.

În concluzie, relația dintre familie și grădiniță trebuie să fie o relație de prietenie, o relație de comunicare, ambele părți trebuie să prezinte interes pentru același fapt: preșcolarul.

Grădinița și familia trebuie să lucreze în echipă, trebuie să înțeleagă că acest lucru în echipă este favorabil evoluției preșcolarului. Ambele părți luptă pentru educarea preșcolarului, punctul comun în grădinița. Preșcolarul este mai presus de orice, el trebuie educat deoarece el reprezintă viitorul țării, țară în care trăim cu toții.

Bibliografie:

1. Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004.
2. Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. GÎRBĂ MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TICHILEȘTI
GRĂDINIȚA TICHILEȘTI, JUD. BRAILA

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău. Factorii instituționali ai educației sunt mai mulți la număr dar dintre toți, primul loc îl ocupa parinții și educatorii. Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție. Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exarcita o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natura, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s. a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice, familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-l ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile incredintate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uita că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune.

Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

DESPRE PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ FAMILIE

PROF. PT. ÎNV. PREȘC ȘI PRIMAR - GÎSĂ GABRIELA GRĂDINIȚA NR. 232

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc.

Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului.

Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentale: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ.

Educatorea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatorea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele.

Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Bibliografie

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR GIURCA IOANA
LICEUL TEORETIC "TRAIAN LALESCU" ORȘOVA**

Cei 7 ani de acasă sunt o oglindă a educației care este oferită copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult

Comunicare dintre copii și părinți este foarte importantă deoarece ajută la formarea imaginii de sine. Deci, până la intrarea la școală trebuie să îi fie asigurată copilului o bază comunicațională bună, să spună ce se întâmplă și să intervenim acolo unde este cazul. Dacă nu se intervine și copilul este lăsat să se descurce singur, atunci de multe ori copilul se poate simți abandonat sau neajutorat și comportamentele următoare pot să fie unele de rebeliune, nu neapărat cele mai indicate”.

Pe de altă parte, este necesar să știm că educația începe de acasă. Vorbim de cei 7 ani de acasă. După aceea, copilul merge la școală. Ori copilul trebuie să meargă cu un bagaj destul de consistent când vine vorba de cum ne comportăm, ce trebuie să facem, ce nu trebuie să facem, cum să nu-i deranjăm pe ceilalți, cum să fim ascultători la ore. Și în societatea modernă nu prea se întâmplă treaba asta, pentru că există și acei mici rebeli, copiii cărora nu li s-a spus niciodată „nu” sau care nu au făcut cunoștință cu interdicția în familie, acei copii crescuți să facă ce vor ei și să își ia ei singuri deciziile în viață. Însă aceste lucruri se pot vedea în comportamentul copilului la școală, pentru că un copil căruia nu i s-a spus niciodată „nu” va avea un comportament asemănător și la școală și se va aștepta ca și profesorii, poate și mediu înconjurător să se muleze după cum își doresc ei sau să vină în întâmpinarea așteptărilor lor.

Modul în care oamenii interacționează cu personajele care îi înconjoară este redat de bunul simț și de educația pe care a primit-o în primii ani de viață. Bunul simț în interacțiunea dintre două persoane este felul prin care conversația poate fi una plăcută și ușoară. Cu toate acestea, lipsa acestuia poate reprezenta un dezavantaj și poate lăsa o impresie greșită.

Există numeroase moduri prin care oamenii pot să își arate bunele maniere. Aceste acțiuni nu trebuie să conste într-un lucru mare sau costisitor deoarece lucrurile mici precum: o vorbă bună, un zâmbet, un gest de salut la timpul potrivit descriu un comportament elegant și mențin buna dispoziție a oamenilor implicați în interacțiune.

Astfel, bunele maniere reprezintă reguli de comportament civilizate pe care copiii le deprind din familie. Aceasta poate fi considerată cea mai importantă educație a unui copil. Lucrul la care se rezumă cei 7 ani de acasă este cum să se comporte cei mici cu oamenii din viața lor și în societate.

Primele bune maniere se învață în primii ani de viață, de la părinți și bunici prin joacă, prin limite impuse, prin sfaturi, prin rime și zicători, dar mai ales prin propriul model de comportament, toate în vederea dezvoltării comportamentului și a personalității copilului.

Bunul simț se învață, se educă și trebuie arătat la orice pas în orice situație. Acesta se manifestă prin comportament, prin vorbe și fapte, caracterizate de cele mai multe ori de sinceritate și bunăvoință. Cu ajutorul bunelor maniere, putem trăi într-un mediu frumos și respectuos alături de cei din jur și să creăm o stare de bine în jurul nostru, în ciuda situațiilor neplăcute cu care ne putem confrunța în unele momente pe care le întâlnim.

De asemenea, nu este de ignorat faptul că odată ce învățăm codul bunelor maniere, acesta se transmite mai departe, iar rândul fiecăruia dintre noi, va fi transmis și copiilor noștri. Cei 7 ani de acasă nu se uită niciodată!

Bibliografie:

- 1 Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002 2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www. copii. ro

COMUNITATEA CA PARTENER EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR GOGA POMPILIA ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ” ȘTEFAN CEL MARE” CETATEA DE BALTĂ

O comunitate se bazează pe cultură, tradiție și o morală provenită din obiceiuri și credințe. Între membrii comunității există raporturi naturale, legături vii și apropiate. Forma ideală de organizare este satul. Din această perspectivă, orașul, de cele mai multe ori, nu poate cunoaște comunități adevărate, deoarece aici se produce fenomenul de dispersie socială, indivizii eterogeni fiind reuniți în mod arbitrar, între ei neexistând un lanț afectiv provenit din legături firești bazate pe valori comune.

Din perspectiva relațiilor între grupurile umane care o formează, o comunitate este cea în care *există relații și legături economice, sociale, politice și culturale bazate pe încredere, sprijin reciproc și participarea la viața comunității.*

În perioada postmodernă, se creditează un tip de comunitate generată pe baza unor interese specifice și afinități intelectuale, în contextul în care se constată o creștere a fenomenului de socializare naturală a indivizilor. Membrii sunt fluctuanți și uneori dispăre și ideea de spațiu comun - *de exemplu*, comunitatea celor care comunică prin internet.

Sunt comunități care se formează spontan sau cele care se formează prin inițiative specifice politicii unor grupuri/organizații care să ducă la construirea sentimentului de apartenență la grupul respectiv.

În zonele sărace asistăm la erodarea și distrugerea comunității. Aici indivizii caută să supraviețuiască și acest lucru se face în dauna persoanelor cu care conviețuiesc.

„Modul în care școlilor le pasă de copii este reflectat în felul în care le pasă de familiile lor. Dacă educatorii îi privesc pe copii ca pe niște simpli elevi, e probabil să considere familia ca fiind separate de școală. De aceea, familia este așteptată să-și facă treaba și să lase școlii educarea copiilor. Dacă, însă, îi privesc ca pe niște copii, e posibil să vadă atât familia, cât și comunitatea, ca parteneri ai școlii în dezvoltarea și educarea copiilor. Partenerii recunosc interesele lor comune și responsabilitățile față de copii și lucrează împreună pentru a crea programe mai bune și oportunități pentru elevi” (JL Epstein, 1995, p. 705).

Atunci când există un adevărat parteneriat între **școală, familie și comunitate**, profesorii își însușesc căi noi și puternice de a îndrepta copiii către standardele școlare provocatoare; părinții discută regulat cu educatorii despre comportamentul copiilor lor, raportat la acele standarde ridicate și despre modul în care îi pot ajuta pe aceștia acasă și la școală; elevii se străduiesc să atingă noile standarde specifice disciplinelor studiate. Și din ce în ce mai mulți tineri sunt bine dotați pentru a-și continua educația în universități și/sau pentru a începe o carieră sau profesie cu un viitor promițător.

Școala devine comunitate a celor ce învață în condițiile propriului său plan de îmbunătățire continuă a predării, a învățării și disciplinei. Toți elevii se străduiesc și fac progrese în direcția atingerii standardelor dorite, fiind ajutați de părinți, profesori și alți parteneri.

Școlile și comunitatea îmbunătățesc instrucția, evaluarea, dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, abilitatea de a conduce a directorilor, implicarea părinților și a oamenilor în afaceri, astfel încât fiecare aspect al educației funcționează ca parte a unui sistem, care sprijină toți elevii pentru a-și atinge obiectivele.

După Revoluția din decembrie 1989, școala încearcă să-și regăsească poziția de instituție de referință în comunitatea în care se află și este nevoie de un întreg proces pentru ca ea să devină catalizatorul unei comunități în cele mai multe cazuri dispersate și asaltate de probleme care sunt toate prioritare.

O mare provocare lansată comunităților din România odată cu tranziția la democrație este de a deveni cât mai incluzive și creative posibil. Comunitățile trebuie să devină un spațiu pe care toți membrii acesteia să-l reconstruiască și să-l redefinăască.

Colaborarea tuturor factorilor comunitari - profesori, părinți, elevi, autorități, biserică, organizații neguvernamentale, agenți economici etc. se impune pentru că:

- este nevoie de coerență în viața elevilor, deoarece ei primesc din diverse medii o varietate de mesaje ce pot produce confuzie în ceea ce privește orientarea și integrarea acestora în viața comunității; educația nu se face doar la școală;

- datorită nevoii de a rămâne permanent racordată la realitatea curentă, școala trebuie să coopereze cu ceilalți parteneri care să acționeze ca *prieteni critici*;
- reforma societății impune procesul de descentralizare care înseamnă în același timp o mai mare responsabilitate a factorilor locali.

Este foarte important ca școala să se deschidă către comunitate prin acțiuni în sprijinul acesteia și în colaborare cu factori comunitari, să atragă și să implice parteneri comunitari, cu interese comune, în viața școlii.

Colaborarea școală – familie- comunitate se definește prin identificarea participanților la educație, în context comunitar, motivarea și implicarea acestora, formarea lor ca educatori și agenți de schimbare și dezvoltare comunitară, implicarea lor curentă și active în procesul de luare a deciziilor și pregătirea lor specializată pe anumite teme. Părinții se pot implica în vederea îmbunătățirii relației dintre școala și comunitate. Componenta de implicare a părinților și dezvoltarea comunitară au în vedere dreptul copilului la educație, indiferent de apartenența de sex, apartenența etnică sau rasială, naționalitatea sau apartenența de clasă. .

Punerea în practică a parteneriatului educațional presupune deschiderea către resursele comunității și lărgirea cadrului de desfășurare a activităților din școală, pentru integrarea acestor resurse. Astfel exemplificăm utilizarea spațiilor comunității pentru desfășurarea unor serbări, întreceri sportive, etc. sau implicarea unor instituții ale comunității - ONG-uri, servicii sociale, în realizarea unor acțiuni concrete de protecție socială a copiilor și de integrare în sistemul educațional al unor copii defavorizați, și de proiecte în dezvoltarea instituțională. De asemenea, o cerință prioritară este formarea resurselor din comunitate pentru dotarea corespunzătoare a școlilor.

Cercetările indică faptul că formând diversele tipuri de parteneriate, școala își dezvoltă curriculum-ul, iar comunitatea înțelege, acceptă mai ușor și beneficiază de tehnologia și schimbările din școală.

PROIECT EDUCATIONAL EDUCATIA IN FAMILIE. PARTENERIATUL FAMILIE-SCOALA

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: GOGAN GOGA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ODOBESCU” CHIAJNA, ILFOV

Primii șapte ani sunt cei mai importanți și definitorii în educația atitudinilor și obiceiurilor individului. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii în acest interval vor determina raporturile ce vor exista între părinți și copii, între copil și societate pe tot parcursul vieții. Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă membrii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Granița dintre bine și rău, adevărat și fals, educație aleasă, de calitate și abandon școlar poate fi susținută numai printr-o bună educație a părintelui.

Dascălul își pune amprenta asupra traiectoriei formării tinerei generații, prin consilierea permanentă a părinților, printr-o continuă colaborare cu ei. Datoria părinților este de a-i ajuta pe copii să învețe cum trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața, cum să-și dozeze energia, să-și descopere pasiunile, talentele și să le valorifice. Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă, copiii devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul „agățați de fusta mamei”. În același timp însă, aceștia devin mici tirani, pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, în clasă, între colegi. Dacă, dimpotrivă, părinții sunt foarte severi, au o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări ale dezvoltării psihice. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor avea desuferit, fiind întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii când sunt prea îngăduitori, când sunt prea severi. Sunt puține familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte. Frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii. Fiecare copil este o mică entitate, cu propria personalitate. El se dezvoltă într-un ritm propriu și într-un mediu familial cu o specificitate familială caracteristică.

Creșterea și educarea unui copil implică o relație umană, care nu se reduce la reguli și legi. Cea mai bună regulă este cea care se potrivește cel mai bine atât pentru personalitatea părinților, cât și a copilului. Autodisciplina se consolidează în măsura în care îi apreciem copilului mereu reusitele. Un comportament încurajat are mai multe șanse de a se repeta, spre deosebire de un comportament neobservat.

Pentru ca personalitatea copilului să se realizeze total, trebuie să-l ghidăm cu dragoste și răbdare, fără a-l supune constrângerilor tiranice.

Dezvoltarea intelectuală a copilului trebuie stimulată. Stimularea intelectuală a copilului în primii ani este definitivă pentru formarea inteligenței lui. Stimularea limbajului, gândirii logice și a spiritului creator, formarea dragostei pentru lectură și frumos vor rămâne pentru totdeauna cadrul personalității lui. Discreditarea familiei lui se leagă în direct de discreditarea lui ca ființă socială, iar stabilitatea familiei depinde de modul cum înțelege să contribuie la echilibrul social, prin resursele pe care le are în prezent, atât materiale, cât și simbolice, pe care le va putea obține în viitor.

BIBLIOGRAFIE

Iluț P., *Sociologie*, Editura Mesagerul, Cluj, 1996

Mitrofan, I., Ciupercă C., *Introducere în psihosociologia și psihosexologia familiei*, Editura Alternative, București, 1997

Popescu, R., *Profilul familiei românești contemporane*, Revista Calitatea vieții, 2010

PROIECT EDUCATIONAL
„CEI 7 ANI DE ACASĂ!”
PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE

PROFESOR: GOGAN VICTOR FLORIAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ODOBESCU”
CHIAJNA, ILFOV

Un rol important în formarea personalității copilului îl are educația morală, în scopul formării caracterului. Exemplele pozitive/negative din familie influențează în mod pozitiv sau negativ comportamentul copilului, deoarece părinții sunt primele modele din viața copilului, iar puterea exemplului este foarte importantă la vârsta mica.

Procesul educației morale este un proces de lungă durată. Atmosfera și mediul în care a crescut copilul, îndemnul și sfaturile pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal al părinților, se vor reflecta în atitudinile copilului față de sine și față de alții, față de mediul în care trăiește, se vor reflecta în conduită și în deprinderile lui de comportare civilizată. Respectul, politețea, sinceritatea, cinstea, ordinea, cumpătarea, decența în vorbire și în atitudini – toate au la bază modelul parental care joacă un rol hotărâtor în formarea lor. Climatul din familie are un rol deosebit în educarea copilului și se reflectă în relațiile dintre membrii familiei.

Climatul negativ este acela când mama este lipsită de autoritate, nu există consecvență, părinții au opinii diferite în educarea copilului, amenință verbal și aplică chiar și pedepse corporale. Toate acestea lasă amintiri neplăcute în mintea copiilor. Indiferența, ca și „cicălirea” trebuie să fie evitate de către părinți. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. Pentru ca acest proces de educație să fie unul cât mai bun este nevoie de colaborare între familie și școală. Dacă colaborarea dintre cele două este de calitate atunci copiii nu vor avea decât de câștigat.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste. Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm.

Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Bibliografie: 1. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974; 2. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

STUDIU DE SPECIALITATE CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI COMPARTIMENTUL SECRETARIAT

SECRETAR GOGATA ANCA MARIA LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

MOTTO: *“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine).*

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, acesta trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Cei 7 ani de acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi ca model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun.

De cele mai multe ori auzim expresia „îi lipsesc cei 7 ani de acasă”, de regulă fiind folosită în cazul unui comportament considerat nepotrivit.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul, unui copil „bine crescut” regăsim:

- este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică.

Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Ca și concluzie, prin prisma meseriei pe care o practic, întâlnesc zilnic cele două categorii de copii mai sus descrise, iar din păcate am constatat că expresia „îi lipsesc cei 7 ani de acasă” se regăsește mai des decât expresia „are cei 7 ani de acasă” în rândul copiilor din societatea actuală.

PUTEREA EXEMPLULUI DIN FAMILIE

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR, ELENA GOGU SCOALA GIMNAZIALA NR. 71

Motto: „Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă, voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (din Child's Appeal, Mamie Gene Cole).

Familia are un rol foarte important în formarea copiilor. Ceea ce copiii vor învăța acasă, vor pune și ei mai târziu în practică, așadar atenție! Vă influențați copiii prin cele mai mici gesturi pe care le faceți! Familia învață copiii să găsească soluții la problemele pe care le pot întâlni în viață, învață să facă deosebire între ceea ce este bine și ce este rău, învață să aprecieze lucrurile frumoase, și să se ferească de cele rele. Pentru fiecare dintre noi, fie părinți sau copii, familia reprezintă un context în care zilnic învățăm câte ceva. Din păcate în zilele noastre sunt tot mai puține familii de acest gen, care oferă un exemplu copiilor. Peste tot auzim doar de violență, ură, bătăi și vorbe grele, nicidecum de dragoste, înțelegere, liniște și pace. Și mai rău este faptul că cei mai afectați sunt copiii. Ba chiar în multe familii, copiii se consideră vinovați de violențele care se întâmplă la ei acasă, acest aspect afectându-i pentru totdeauna. Familia are rolul ei foarte bine stabilit, iar părinții cu siguranță trebuie să fie un exemplu pozitiv pentru copii. Încercați să rezolvați toate problemele care apar, încercați să treceți peste toate împreună, încercați să rămâneți o familie unită! Trebuie să dăm dovadă de maturitate în toate încercările și problemele care intervin! Dacă ne dorim o societate sănătoasă, trebuie să avem cu toții familii sănătoase!

Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile. O privire încruntată din partea părinților îl poate face pe copil să se izoleze, să se teamă, în schimb o privire caldă, tandră care însoțește mesajul verbal îl face pe copil să capete mai multă încredere în el. Copilul face multe năzdrăvănii, însă părinții trebuie să știe când și cum să-l oprească atunci când efectul acestora dăunează atât lui cât și celor din jur. Părintele este un model de viață pentru copil. J. Look spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.”

Dacă pui laolaltă un grup de părinți și copii într-o cameră, într-o oră vei fi capabil să îți dai seama care copil aparține fiecăruia. Zicala veche „așchia nu sare departe de trunchi” se potrivește cel mai bine în acest context. Adevărul este că întotdeauna copiii învață cum să se poarte și să facă față situațiilor din viață în primul rând de la părinții lor. Dacă mama țipă constant la alții, dacă tratează oamenii cu nerrespect, copiii ei vor face la fel. Dacă tatăl stă toată ziua pe canapea, neimplicându-se în treburile casei, există mari șanse ca băiatul lui să facă la fel atunci când va crește, considerând că așa este normal să se poarte.

Părinții trebuie să fie un model demn de urmat. Asta nu înseamnă că trebuie să fie perfecți, pentru că la urma urmei dacă adulții pot învăța din greșelile lor, și copiii vor beneficia de pe urma asta. Dacă te uiți în urmă la viața de zi cu zi a copilului tău, vei vedea că tot ce face a învățat de la tine. Când copiii sunt mici este plăcerea lor să își imite părinții și să le facă pe plac: să își pună vasele în chiuvetă, să se spele pe dinți, să spună „te rog” și „mulțumesc”, iar părinții răsplătesc acest comportament. Când copiii cresc și încep să interacționeze cu cei din jur, ei devin oglinzi ale comportamentului pe care îl văd acasă. Nu mai este vorba aici să le facă pe plac părinților pentru a primi răsplata. Din păcate, în ziua de azi părinții se comportă tot mai urât: înjură, îi judecă pe ceilalți, bârfesc părintii celorlalți copii, țipă. Problema este că, intenționat, copiii se uită la tine și învață. Te aud cum îți minți soțul/soția. Te văd cum înșeli vânzătorul la casa de marcat. Sunt martori cum fumezi, bei și ai obiceiuri nesănătoase. Poate unul dintre cele mai importante domenii în care părinții trebuie să fie un exemplu este cel al sănătății. Conform unor studii recente, copiii care au părinți supraponderali, au 80% șanse să sufere de obezitate în copilărie, o problemă în continuă creștere în ziua de azi. Este greu să îți convingi copiii să facă sport când ei te văd stând toată ziua pe canapea mâncând chipsuri. Același lucru este valabil și când e vorba de munca din greu. Copiii își privesc părinții, cât muncesc și își dezvoltă etica față de muncă de la ei. Dacă vrei ca al tău copil să aibă succes în viață, este important să îi arăți în primul rând că cheia spre succes este munca din greu, dedicarea și perseverența.

Să fii un exemplu pentru copilul tău nu necesită folosirea cuvintelor. Lecțiile pe care le oferi copiilor tăi prin exemplu concret sunt mult mai bune decât cele pe care i le predici, dar nu le respecți.

Adițional, copiii au nevoie să vadă niște modele în fiecare zi în toate aspectele vieții. Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru copilul tău este să admiți în fața lui când greșești, să îți ceri scuze și să spui “nu știu” atunci când nu știi ceva. În acest fel copiii realizează că și adulții fac greșeli și că nu le știu pe toate, ceea ce îi ajută să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt atunci când vor face greșeli în viață

5 moduri de a fi un exemplu bun pentru copilul tău

Este foarte ușor să îi spui copilului ce să facă și ce să nu facă.

Dar este posibil ca el să nu te asculte, dacă te vede pe tine făcând altfel decât îi zici lui să facă.

Cea mai bună metodă de a îl educa este prin exemplu. Prezentarea celor 5 modalități pentru a fi tu însăși un model de urmat în dezvoltarea copilului tău:

1. Dă dovadă de respect față de ceilalți.

Dacă fiul tău te aude vorbind urât despre cineva, ce îl va opri să vorbească și el la fel cu sora lui?

Arată-i copilului tău că și atunci când ești supărată trebuie să te gândești la motivele celuilalt și să discuți cu persoana cu care ești în conflict până ajungeți la un consens.

2. Profită de timp

Când ai puțin timp liber, nu ți-l petrece în fața televizorului! E de preferat ca cel mic să nu recepționeze această activitate ca pe un lucru pozitiv.

Mai bine lasă-l să te vadă citind o carte, având grijă de flori, desenând sau învățând ceva nou. El va face la fel!

3. Ține-te de cuvânt

Pentru a avea un copil de încredere, trebuie ca tu să fii un părinte de încredere. Când promiți ceva, respectă!

Dacă totuși nu reușești? Ce i-ai spune dacă nu ajungi la timp la serbarea de sfârșit de an, deși i-ai promis?

Spune-i adevărul oricare ar fi acesta (fie că ai fost prinsă în trafic, fie că a trebuit să rezolvi urgent un proiect la serviciu).

Spune-i că te vei revanșa și indiferent de ce se întâmplă, ține-te de promisiune. Ține minte că tot ceea ce spui are un impact deosebit asupra copilului tău și că el înțelege mai multe decât crezi.

4. Bucură-te de lucrurile mărunte

Copiii din ziua de azi sunt foarte influențați de tendința tuturor spre materialism și vor ajunge să creadă că fericirea lor depinde de cea mai performantă mașinuță sau cea mai trendy pereche de blugi.

Cum să îl convingi că nu e așa? Demonstrează-le câte lucruri frumoase sunt gratis! De exemplu, cu câteva zile înainte de aniversarea ta, spune-i copilului tău că nu vrei un cadou cumpărat, ci vrei să petreci o zi întregă doar cu el, bucurându-vă la o plimbare în parc sau jucându-vă împreună.

5. Arată-i că orice gest contează

Implică-te în mici acțiuni caritabile – donează cărți, haine pe care nu le mai porți sau reciclează. Apoi implică-l și pe el.

Ia-l cu tine când faci un astfel de gest și data viitoare spune-i și lui să caute prin hainuțele vechi ce ar putea să dea celor amărâți.

Părinții sunt primele modele de viață ale copiilor lor, așa că nu este suficient să le spună ce și cum să facă, ci trebuie să le-o arate, pentru că cei mici copiază ceea ce văd la părinți.

BIBLIOGRAFIE

Mucchielli, A., *Arta de a comunica*, Editura Polirom, Bucuresti, 2005

Crețu, R. Z., *Evaluarea personalității*, Editura Polirom, Bucuresti, 2005

Învățământul primar, revistă dedicată cadrelor didactice, *Familia-sursă de tensiuni și neliniști pentru copii ?*, Editura Miniped, Bucuresti, 2006

ESEU:
”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”,
ELEMENT DE BAZĂ ÎN EDUCAȚIA ȘCOLARĂ

GOIAN OANA MINODORA

Acest eseu nu se vrea a fi o lucrare științifică, un tratat despre educație. E mai mult o colecție de gânduri, de experiențe, de *despre educație*, adunate în 25 de ani de ”catedră”, care, chiar și într-un mod mai puțin academico-științific, sper să aducă un strop de cunoaștere, o picătură de idee de abordare al acestui atât de vast domeniu, cel al educației.

A vorbit despre educație este ca și cum ai încerca să vorbești despre aer, despre univers, despre infinit, despre orice dintre cele ce nu pot fi cuprinse.

Cel mai simplu mod de a începe să vorbești despre un anumit concept este să-l definești. Să dăm o definiție educației? Până în prezent s-au dat mii de definiții și niciuna nu acoperă totul. O definiție e chintesența a ceva, e rezumatul rezumatului rezumatelor. E greu să definești ceva atât de vast și atât de prezent în viața noastră precum educația. Încercând să dau și eu o definiție *educației*, mi-a venit în minte Piramida lui Maslow privind nevoile omului. Am căutat printre ele educația și nu am găsit-o. Nevoile umane, conform teoriei lui Maslow, sunt nevoile primare, de supraviețuire, urmate de nevoile de securitate, nevoile sociale, nevoile de stimă și autorealizarea. Educația nu? Atunci am realizat că este foarte simplu. Educația este o nevoie a nevoilor. Niciuna dintre nevoile susmenționate nu poate fi satisfăcută fără educație. Pentru că educația nu înseamnă școlarizare, nu înseamnă învățare, educația înseamnă totul. Vorbim despre educație și atunci când învățăm să cum să ținem furculița în mână și vorbim despre educație și atunci când învățăm cum să dezvoltăm microcipurile folosite la o rachetă care va pleca în spațiu. Tot educație se numește. De aceea avem nevoie de educație și în realizarea nevoilor primare. De exemplu: ce trebuie să facem ca să fim sănătoși? Și în realizarea nevoilor de securitate, de exemplu: educația rutieră. Mai departe, trecând la realizarea nevoilor sociale, deja am ajuns la un nivel în care nici nu putem vorbi de lipsa educației. Relațiile sociale, fără educație nu există. Pornind de la simplul exemplu: morala, nimeni nu și-ar putea imagina o societate fără norme morale sau fără norme morale unanim recunoscute și cunoscute, fără a avea în față o societate a crimei și a haosului. Revenind la Maslow, tot despre educație vorbim și atunci când vorbim de nevoia de stimă. Nu putem fi apreciați de cei din jur fără a avea o educație, fără a avea o cultură, fără a avea un minimum de cunoștințe care să ne facă să relaționăm corect cu persoanele din jur. Nu în ultimul rând, nu putem să nu vorbim despre educație atunci când ne referim la autorealizare, la dezvoltarea progresivă a individului. Deci, așa cum am spus, educația, printre altele, poate fi considerată și o nevoie, o condiție *sine qua non*, a nevoilor, a trebuințelor umane.

Și după ce am definit educația, ar trebui să accentuăm și un alt aspect. Atunci când ne referim la educație, trebuie să vorbim despre educație *lato sensu*, respectiv încadrarea în acest concept a tuturor activităților care duc la acumularea unor cunoștințe, formarea unor deprinderi. Sunt foarte multe discuții pe tema concordanței între educație și școlarizare, dar este în majoritate recunoscut faptul că educația nu înseamnă școlarizare. Deși nu este diferită, școlarizarea este doar o formă de educație. Educația, așa cum am menționat și mai sus, pleacă de la cel mai mic nivel de cunoaștere până la cea mai evoluată formă de dezvoltare. Și este foarte simplu de înțeles asta, atâta vreme cât încercăm să înțelegem educația și prin scopul ei, prin funcția educației, respectiv aceea de a face omul capabil să treacă prin viață. Simplu.

Educația este un proces permanent care începe din primul moment al vieții și se încheie odată cu sfârșitul vieții-un proces permanent, un proces continuu, un proces multilateral. De aceea putem să vorbim de mai multe forme de educație, din punct de vedere al etapelor vieții, corelat cu modul de realizare. În primul rând, avem educația în familie, urmată de educație în școală, apoi educația în plan profesional și toate aceste feluri de educație, raportate la timp, se întrepătrund cu educația personală, autoeducația.

În ceea ce privește educația în familie, aceasta poate fi considerată baza educației copilului pe parcursul întregii vieți. Este unanim recunoscut și științific dovedit, faptul că ceea ce se asimilează la nivel psiho-emoțional în primii trei ani de viață este determinant pentru dezvoltarea ulterioară a individului. Și, în această perioadă, primordială este educația în familie, care se realizează în primul rând de către părinți, ”dascăli naturali”, așa cum sunt numiți de Sfântul Vasile cel Mare. Aceștia sunt cei care au obligația – minunată obligație izvorâtă din iubire - de a pregăti copilul pentru viață, de a-l educa, de a-i arăta diferența

dintre bine și rău, de a-l învăța ce trebuie să facă, revenind la nevoile lui Maslow, pentru a crește și pentru a fi fericit într-o lume cu un profund caracter social.

Mergând pe aceeași același schelet al piramidei lui Maslow, educația în familie nu înseamnă numai o educație care are ca scop satisfacerea nevoilor de la baza piramidei, cum poate ar părea la prima vedere, respectiv nevoile primare, de subzistență și nevoile de securitate. Educația în familie, bază a educației generale, ne creează, până la nivelul subconștientului, principiile care ne vor ghida pe parcursul întregii vieți. Dacă aceste principii sunt în concordanță cu morala, vor constitui stâlpi și în satisfacerea celorlalte nevoi, a nevoilor sociale, a nevoilor din categoria stimei de sine și a autorealizării. Ar fi greșit să considerăm educația în familie doar o educație primară, valabilă doar pe anumite paliere. De altfel, luând în considerare tema principală abordată, respectiv influența celor „șapte ani de acasă” asupra educației școlare, trebuie observat faptul că educația în familie constituie unul din elementele cheie ale educației școlare. Fără a se nega faptul că în cadrul școlii se pot corecta multe și mari lacune existente uneori, din nefericire, în educația familială, cu certitudine o educație în familie făcută după niște principii sănătoase și într-un mod eficient constituie o fundație pe care se poate construi educația școlară în cele mai elaborate forme și de ce mai înaltă calitate.

Revenind la educația în familie, în special a relației acesteia cu școala, educația în familie este în primul rând, din punct de vedere al cunoștințelor dobândite, o educație morală, cu un accent mai puțin pronunțat pe acumulare de cunoștințe care țin de educația intelectuală, de care se ocupă cu preponderență școala. Cu toate acestea, între cele două există o interdependență quasitotală, în special avându-se în atenție conceptul „omul-ființă socială”. Un robot cu siguranță poate funcționa cu un „ansamblu de cunoștințe din domeniul științific”, dar pentru un om, care funcționează în primul rând, emoțional, oricât de rece, geniu sau savant ar fi, acumularea de cunoștințe strict din domeniul școlarizării, fapt imposibil din fericire, l-ar face nefuncțional, sau în cel mai bun caz, doar un robot. În totală concordanță cu afirmația lui Theodor Roosevelt: „a educa un om doar din punct de vedere intelectual, nu și moral înseamnă a educa o amenințare pentru societate”.

Referindu-ne la unele aspecte ale educației în familie care au un impact deosebit asupra educației școlare, amintim, în primul rând, normele morale. În perioada copilăriei, părintele are grijă să-l învețe ceea ce este bine și care e diferența dintre bine și rău, de regulă conform modului unanim acceptat de societate, în așa fel încât comportamentul copilului să respecte frumosul principiu al libertății: libertatea mea se termină acolo unde începe libertatea ta. Aceste elemente morale constituie în mod direct un mare atu în educația școlară prin aceea că asigură realizarea acesteia într-un cadru firesc și frumos, într-un cadru în care toți copiii respectă normele morale, realizându-se acel ambient școlar deosebit, care e un element de finețe în educația școlară. Se poate învăța cât face $2 + 2$ și într-un mediu total neadecvat, dar cu siguranță se va ține minte toată viața cât face $2 + 2$, dacă acest lucru se învață într-un mediu școlar adecvat, într-un mediu școlar în care cunoașterea vine ca o plăcere și ca o oportunitate, nu ca o obligație. Totodată educația morală are un efect benefic asupra educației școlare și prin prisma faptului că un om cu trăsături morale are, într-un mod aproape subsecvent, premisele dezvoltării personale pe măsură. Respectarea normelor morale conduce la o frumoasă angrenare în societate, la inexistența unor elemente negative asupra colectivului, de la lipsa spiritului de echipă până la bullying. Deci educația morală are un beneficiu major asupra profilului personal al copilului-elev și bineînțeles că un copil cu încredere de sine crescută, cu o bucurie de a de a fi în societate, cu plăcere de a învăța este un copil asupra căruia roadele educației școlare se văd într-un mod deosebit.

Nu se poate vorbi despre influența educației familiale asupra educației școlare fără a se aduce în atenție importanța relației părinte-școală. Această relație trebuie să se bazeze pe niște principii de colaborare corecte, pe un parteneriat real. Părinții ar trebui să vadă în școală un partener educațional care acționează exclusiv în interesul elevului și să acorde profesorului un gir de încredere, văzând în el dascălul, și nu un funcționar public, care are o obligație legală. Acest mod de abordare este singurul care poate duce la o colaborare eficientă, cu scopul comun de a crește frumos copilul pe tot parcursul școlii și de realiza eficient scopul actului educațional. Se poate afirma chiar că, vorbind de relația educație familială-educație școlară, ar trebui avut în atenție și aspectul educației părintelui în relația cu școala. Din nefericire, întâlnim în practică tot mai mulți părinți care, din diferite motive și sub diverse influențe - accentuate în special de rețelele de socializare și falsele valori promovate de acestea - se duc în anumite zone care nu asigură cel mai eficient mod de colaborare cu școală și chiar, fără a urmări direct și uneori chiar fără a conștientiza, afectează educația școlară a propriului copil. Acest mod greșit de abordare se reflectă și asupra

comportamentului copilului în relația cu profesorul. Observăm cum tot mai des se întâlnesc anumite greșeli de educare a copiilor raportat la procesul de învățământ și am putea identifica, fără a avea pretenția unei abordări de tip științific, câteva tipologii de părinți în funcție de modul greșit de abordare a relației părinte-școală: „părintele- copilul meu cel mai deștept”, ”părintele- vă spun eu cum să îi învățați mai bine”, ”părintele- educația este doar problema școlii”, ”părintele-aveți dreptate, dar am fost ocupat” ș. a.

În ceea ce privește rolul educației în familie, în eficientizarea educației școlare trebuie să pornim de la principiul enunțat mai sus: educația în familie constituie baza pentru întreaga educație ulterioară a copilului inclusiv pentru educația școlară. Ar fi foarte multe de spus cu privire la condițiile pe care le asigură educația în familie pentru ca la nivelul școlii copilul să își poată continua educația într-un mod eficient, nu numai în ceea ce privește educația ca școlarizare – acumulare de cunoștințe, ci și în ceea ce privește educația socială. Nu trebuie omis faptul că școala este primul mediu social de anvergură, în care copilul se dezvoltă ca ființă socială. Chiar dacă în perioada preșcolară copilul face cunoștință cu relațiile sociale, în mediul de prieteni, în învățământul preșcolar ș. a., în perioada școlarizării vorbim de o un alt tip de relații sociale, asemănătoare la un nivel foarte ridicat cu relațiile sociale, ce se dezvoltă pe întreg parcursul vieții. Copilul învață ce este responsabilitatea, copilul învață ce este competiția, copilul învață ce înseamnă a urmări rezultatul activităților, ce înseamnă a răspunde pentru faptelor sale, copilul învață ce înseamnă munca într-un plan social, elemente care îl vor ajuta cu certitudine mai târziu în educația profesională și, în general, în viață.

Demonstrând rolul educației în familie în educația preponderent socială, care se realizează în procesul de învățământ, nu trebuie înțeles că educația în familie nu are un rol major și asupra educației – școlarizare, acumulare de cunoștințe. În primii ani de viață, în mediul familial, copilul este învățat cu responsabilitățile, copilul înțelege că pentru a primi ceva trebuie să respecte anumite reguli, uneori chiar să facă ceva în schimb și că nu totul vine „de-a gata”, învățând primele noțiuni despre muncă și sacrificiu. Deprins cu responsabilitățile de mic, copilul va accepta mult mai ușor responsabilitățile din perioada educației școlare și, în primul rând, va accepta procesul de învățare nu ca pe o obligație, o formă de constrângere, ci ca pe o oportunitate care îl va ajuta mai apoi în viață și ca pe un lucru firesc în cadrul unei lumi caracterizate prin relații sociale. În aceleași context, copilul-elev va accepta mai ușor temele, va accepta mai ușor faptul că trebuie să se pregătească pentru anumite evenimente, cum ar fi testele, va accepta mai ușor toate micile sacrificii din cadrul procesului educațional.

Astfel, formându-se ca adult în cadrul unei educații în școală, bazata pe educația în familie din perioada preșcolară și împletită cu educația în familie concomitentă perioadei de școlarizare, copilul are toate premisele de a fi pregătit, mental, informațional și social, pentru provocările etapelor postșcolarizare, pe plan profesional, familial și social.

COLABORAREA ȘCOALĂ –FAMILIE –BENEFICII ȘI OPORTUNITĂȚI

**PROF. GOICEA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, ȘERBAN-VODĂ”, BUCUREȘTI**

Familia și educația pot și trebuie să fie considerate factori majori în viața oricărui tânăr, influențând semnificativ alegerile pe care aceștia le fac mai târziu în viață. Părinții joacă un rol activ în educația copiilor lor și trebuie să fie sprijiniți în îndeplinirea acestei responsabilități. De aceea trebuie să existe o comunicare permanentă a acestora cu școala, să fie permanent informați în legătură cu dezvoltarea academică, socială, emoțională a copiilor. Implicarea părinților în activitățile academice în afara clasei le permite părinților să monitorizeze progresul copiilor lor și să se familiarizeze cu conținuturile activității de învățare. Stabilirea unei relații de colaborare școală–familie este de aceea necesară pentru o dezvoltare armonioasă a elevilor. Toate experiențele pe care le au copiii, atât la școală, cât și în afara ei, le dezvoltă sentimentele de valorizare personală, competențele, capacitatea de înțelegere și de integrare în societate.

În școala de azi se urmărește construirea unor relații armonioase între școală și familie, în care familia este privită ca un partener în procesul educațional. La rândul ei, aceasta trebuie să se implice pentru a-i susține pe copii atât acasă, cât și la școală. Creșterea implicării părinților este posibilă, recomandabilă și influențează pozitiv dezvoltarea și performanțele elevilor.

Prin colaborarea dintre personalul școlii, părinți, membri ai comunității se poate crea un cadru educațional care să satisfacă nevoile locale specifice, să reflecte diversitatea în cadrul școlii, fără a face compromisuri de la standardele de performanță. Se poate crea astfel un mediu școlar care să respecte și să reflecte asemănările și diferențele dintre elevi.

Implicarea părinților se poate realiza în diverse moduri: supravegherea efectuării temei de către elevi, participarea la ședințele cu părinții, participarea activă în cadrul organizațiilor de părinți din școală. Cum școala încearcă să își adapteze programa la problemele și informațiile lumii contemporane, familia poate avea o contribuție valoroasă prin împărtășirea experienței acesteia legate de profesii, hobby-uri, experiențe personale, prin participarea directă la unele acțiuni desfășurate de școală în interesul comunității. Școala și familia se sprijină reciproc în crearea unui mediu educațional bazat pe înțelegere, încredere și respect. Elevii percep interesul persoanelor apropiate pentru activitatea lor la școală și există o probabilitate mai mare ca aceștia să dobândească o atitudine pozitivă față de școală și să obțină rezultate mai bune la învățătură.

Comunicarea permanentă școală-familie permite ambilor parteneri să răspundă nevoilor specifice ale elevilor și, în acest fel, permite dezvoltarea generală a acestora.

Rezultatele elevilor sunt mai bune atunci când părinții, școala și comunitatea colaborează pentru a-i încuraja și a-i susține. Acest principiu ar trebui să stea la baza modului de organizare a școlii. Școala singură nu poate satisface nevoile de dezvoltare ale elevilor. Implicarea eficientă a părinților și a comunității este esențială.

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR: GOMAN ELISABETA

ȘCOALA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ÎNV. GÂLGĂU IOSIF" PĂGAIA

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, etc. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură, oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă, fiind parte integrantă din procesul educațional.

Există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Ca primi educatori ai copiilor lor, familiile joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În calitate de dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor. În

cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală.

Așadar, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop: formarea personalității umane integrale și armonioase.

FAMILIA SI SCOALA – PARTENERI IN EDUCAREA SI INDRUMAREA COPILULUI

**PROFESOR: GOMAN FLORIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ÎNV. GÂLGĂU IOSIF" PĂGAIA**

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „*cei șapte ani de acasă*”. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

DRAGA MAMA, GONGONE DORIN

Ești prima femeie din viața mea și mă bucur să fiu cunoscută drept fiul tău. Știu că nu ți-am spus niciodată asta, dar te iubesc foarte mult. M-ai iubit din toată inima ta. Dragostea ta pentru mine nu s-a schimbat niciodată; de fapt, s-a dublat când aveam cea mai mare nevoie.

Mă întreb cum ai putut fi atât de altruista te trezeai în fiecare zi la 5 dimineața să ne ajuti. Nu te-ai plâns niciodată de agitația pe care o făceam la masa de la micul dejun. Eram naiv atunci să-ți înțeleg sacrificiile. Vă mulțumim pentru eforturile voastre necruțătoare de a ne face să mâncăm sănătos și de a ne menține familia unită. În această lume în continuă schimbare, iubirea ta este singura constantă.

Mă bucur că avem o prietenie puternică între noi. Ești ca iubita pe care nu am cerut-o niciodată. Pot vorbi și discuta orice cu tine. Ți mulțumesc că ai fost atât de deschis la minte și de susținere.

Toată viața mea, am căutat inspirație pentru a face față necazurilor din viață, dar nu știam că după toți acești ani pașii mei se vor întoarce la tine. Ești idolul meu, ai îndurat durerea zdrobitoare de oase și m-ai adus în această lume și te-ai asigurat că sunt fericit chiar și atunci când te confruntau cu o perioadă grea.

Îmi amintesc și acum cum ai petrecut nopți nedormite, fără a părăsi patul meu când eram bolnav. Îmi amintesc și cât de mândru erai când am absolvit facultatea. Am reușit să obțin acest succes datorită încurajării și sprijinului tau.

Ți mulțumesc, mamă, pentru sprijinul tău constant și pentru încrederea în mine. Cuvintele tale de încurajare m-au inspirat să muncesc din greu și să realizez ceea ce părea imposibil.

Ce am făcut ca să merit o mamă ca tine? Ți mulțumesc lui Dumnezeu că te-a făcut mamă. Te iubesc atât de mult și mi-e dor de tine.

S-ar putea să mă comport ca un știe-totul în fața ta, dar nu trece o zi fără să-ți cer sfatul. Te-am idolatrizat mereu. Știi? Ori de câte ori prietenii mei spuneau „mama ta este atât de frumoasă”, mă simțeam cu adevărat mândru.

Îmi pare rău că am țipat la tine uneori. Mi-ai tolerat toate crizele de furie, trântirile de uși și tratamentele tăcute. Chiar dacă nu eram copilul perfect, tu ai fost o mamă perfectă pentru mine.

Fericirea mea a fost întotdeauna fericirea ta. Mulțumesc pentru tot ce mi-ai dat, mami.

Ai arătat cum o femeie poate avea răbdare și capacitatea de a conduce casa și totuși de a-și îndeplini visele. Ți-ai început cariera în timp ce eram mici și ai gestionat perfect ambele roluri. Am învățat să respect femeile de la tine.

Erai o mamă iubitoare și grijulie și, în același timp, erai strictă. Mi-ai învățat multe lecții de viață valoroase, pe care nicio școală sau facultate nu mi le-ar fi putut preda. Acest lucru m-a ajutat să merg pe calea dreaptă în viață.

Astăzi, prin această scrisoare, vreau să-ți spun cât de mult te iubesc și, indiferent cât de departe suntem, vei rămâne mereu mama mea.

Fiul tău iubitor

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE – ȘCOALĂ

**PROF. GORDAN CRINA,
GRĂDINIȚA CU P. N. BOLOGA, CLUJ**

Parteneriatul familie – școală este o problemă mereu actuală și de-o importantă vitală în formarea și dezvoltarea intelectuală și a personalității copilului. Potrivit lui Bryan, acest parteneriat este definit ca o „relație prin intermediul căreia personalul școlii realizează un parteneriat cu familia și alți membri ai comunității pentru a-i ajuta pe copii să aibă succes la școală”.

Parteneriatul familie – școală trebuie abordat ca o relație de colaborare prin care familia și profesorii sunt implicați în susținerea progresului școlar al copiilor. Implicarea familiei are efect direct asupra educației copilului sub aspectul îmbunătățirii situației la învățatură, stimulează motivația pentru implicare și învățare, îl determină să fie mai responsabil, să aibă o frecvență bună la cursuri, îi influențează personalitatea. Scopul creării unui astfel de parteneriat este dorința comună a părților implicate de a ajuta copii să obțină rezultate foarte bune la învățatură, în vederea integrării lor în viața socială. El trebuie să se bazeze pe încrederea reciprocă și cooperarea activă.

Școala este instituția socială în care se realizează o educație organizată a copiilor și este factorul decisiv în formarea viitoarelor personalități care își vor aduce aportul, la rândul lor, la dezvoltarea societății. Primul factor care contribuie la educarea copilului rămâne însă familia. Încă de la naștere părinții exercită o influență majoră asupra copilului, în familie copilul ia cunoștință cu primele noțiuni de educație. Tot părinții sunt cei care intervin cu unele corecții atunci când e cazul. Meseria de părinte implică dedicație, rolul său fiind multiplu, de la prieten de joacă, ascultător, la cel de părinte interesat de tot ce face copilul său. Rolul familiei este acela de-a exercita o influență pozitivă asupra copilului, rol important în dezvoltarea copilului din punct de vedere intelectual, moral, fizic, în formarea unor atitudini și comportamente. La vârstă preșcolară, familia împarte responsabilitatea cu școala. Educatorul este chemat să șlefuiască materialul de educat, să umple golurile și să îl ajute pe copil să înțeleagă universul în care trăiește. În această perioadă din viață este necesară conlucrarea dintre familie și școală, ele trebuie să se susțină și să se completeze reciproc.

Potrivit Legii educației, părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ. Ei au un rol esențial în sprijinirea educației copiilor lor prin colaborarea cu școala și comunitatea din care fac parte. Ei au dreptul de-a participa activ și de a fi consultați în luarea deciziilor în învățământul preuniversitar. Părinții se pot implica în viața școlară, prin reprezentanții lor în comitetul de părinți al clasei și în consiliul de administrație al școlii. Ei au posibilitatea de-a alege o oferta educațională de care are nevoie copilul, activitățile extracurriculare, activitățile opționale, etc. Implicarea părinților în viața școlară are un rol semnificativ în dezvoltarea și educația copiilor. Pentru ca acest lucru să fie eficient este nevoie de-o bună comunicare între cei doi parteneri. Uneori acest lucru se realizează mai greu datorită diferențelor de percepție și context a unor lucruri sau situații, a lipsei disponibilității părintelui sau pur și simplu lipsa unor abilități și cunoștințe pentru a realiza această implicare. În acest sens există programe de consiliere parentală realizate de către consilierii școlari sau de diferite organizații acreditate, centre pentru părinți, programe de voluntariat, mentorat, tutorat. De asemenea și profesorul e necesar să dețină abilități și strategii de comunicare eficientă cu părinții. Un bun cadru didactic trebuie să țină cont, în primul rând, de nevoile copiilor, părinților, a celorlalți profesori, ca părți participante la acest parteneriat.

O provocare pentru profesor sunt comunitățile din mediul rural unde există comunități de romi sau minoritare, parteneriatele cu aceste grupuri cunoscând multe obstacole, bariere lingvistice, rasiste sau de discriminare. În aceste comunități implementarea acestor parteneriate se realizează greoi, implicând școala în căutarea altor modalități de abordare pentru a stimula implicarea părinților în viața școlară. Absența sau indiferența părinților apărute din atitudinea de neîncredere sau de reținere poate duce la formarea de reprezentări sau mentalități greșite cu privire la viața sau evoluția școlară a copilului.

Parteneriatul școală – familie, profesor – părinte, pentru a fi eficient, trebuie să fie mai mult decât o receptare a informației. Partenerii se constituie într-o comunitate suport care are ca rezultat dezvoltarea armonioasă a copilului.

Schimbările provocate la nivel social cu care se confruntă societatea actuală aduc cu ele și modificări în structura familiei, a influențelor asupra funcționalității acesteia și a rolului parental. Părinții se confruntă

cu diferite provocări în viața cotidiană influențându-le viața. Stresul, lipsurile materiale, încercarea de adaptare la schimbările alerte din domeniul economic și social, lipsa de timp sau energie, creează sincope în exercitarea educației parentale și implicit în concretizarea relației familie – școală. Uneori lipsa cunoștințelor și-a abilităților reprezintă o barieră în eficientizarea acestor parteneriate. Aici intervine rolul consilierului școlar care e văzut ca un intermediar între școală și familiile defavorizate. Aportul lui constă în identificarea unor modalități eficiente și inovative în dezvoltarea parteneriatelor școală – familie.

Implicarea familiei și a școlii în acțiuni comune, de parteneriat aduce multe beneficii asupra tuturor: copiii își îmbunătățesc situația școlară, dar și cea comportamentală, crește rata promovabilității școlare; părinții, implicați activ în viața școlară, își formează atitudini pozitive față de școală, profesori, au relații mai bune cu copiii lor. Din punct de vedere social, copiii provin din diferite pături sociale. Implicarea părinților în viața școlară se face în mod egal, făcând abstracție de statutul social, financiar, religios. O relație bună cu părinții motivează profesorii în căutarea unor metode cât mai eficiente în procesul de predare.

Colaborarea familie școală trebuie susținută și privită ca un standard al politicilor și practicilor educaționale. Educația este cea care răspunde nevoilor individuale, a aspirațiilor copilului și a cererii sociale, rămânând astfel o problemă de actualitate.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. INV. PRIMAR GRADINARIU ANUTA

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

In cei sapte ani, copiii pot invata:

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
- bune maniere si comportament;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator;
- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ÎNV. GRAMA DANIELA-GIORGIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI JUD. BUZĂU

Educația stă la baza tuturor proceselor care ne conduc către statutul de om civilizată, de ființă ce aparține unei comunități, dezvoltându-ne totodată și latura spirituală.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a-l dezvoltării personalității.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului său, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite".

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să își facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

Implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii dacă sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Această implicare a părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

Bibliografie:

1. www.didactic.ro;
2. Mircea Agabrian-„Școala, familie, comunitate”-Editura Intitul European, 2007;

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ DE 3-6 ANI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GRECU-BĂIAȘ GINA-MARIA
LICEUL TEORETIC „EFTIMIE MURGU”, BOZOVICI/
GRĂDINIȚA P. N. BOZOVICI
JUD. CARAȘ -SEVERIN**

Familia este prima instituție de educație socială unde copilul își formează primele deprinderi de viață, sentimente și trăsături de caracter, unde i se oferă sau nu primele exemple pozitive de urmat.

În personalitatea copilului sunt mult mai importante dimensiunile afectivă și emoțională, copilul trăiește cu multă intensitate plăcerea, tristețea, entuziasmul, frica, invidia, bucuria, furia, etc.

Figura tatălui se fixează mai târziu decât cea a mamei. Cu toate acestea, există o diferență mică între reacțiile mamelor și ale taților față de copiii lor.

Copilul vede că „tata” înseamnă dragoste și siguranță pentru mamă și implicit va înseamnă același lucru și pentru el, deoarece mama va fi o „mamă adevărată, acceptantă, securizantă, valorizantă, senină și binevoitoare, disponibilă pentru copil în măsura în care ea are un soț bun”.

Cercetările efectuate într-o serie de societăți au arătat faptul că tații sunt la fel de capabili în îndeplinirea rolului de părinte ca și o mamă. Pentru copiii în vârstă de 3- 6 ani, tatăl este un personaj plin de prestigiu, autoritate, forță, inspirând teamă și atracție. Cu cât un tată își petrece mai mult timp cu copilul, cu atât acesta îl va admira mai mult, inspirându-l încredere, pentru că „el este cel care-l aruncă pe copil în sus și îl prinde în zbor și copilului nu îi este frică, îl poartă pe copil în brațe când acesta este oboist, el conduce mașina, el mănuieste securea, când taie, sparge buștenii de lemne”.

Un alt rol important în dezvoltarea personalității copiilor de 3-6 ani îl au și bunicii acestora. Un lucru bun pe care îl pot face bunicii este de a-i ajuta pe copii lor și pe nepoți să confrunte schimbările. Ei pot să dea sfaturi și povești nepoților, să facă plimbări cu cei mai tineri din familie, împărtășind cu ei momente de glorie pe care le-au trăit. Părinții nu au timp pentru toate. Ei pot asculta, chiar și fără să de-a sfaturi, pot să povestească experiențele pe care le-au avut și ce au învățat din ele. Nici un nepot nu va refuza vreodată să audă povești despre cum a fost pe timpul bunicii.

Ei apar în ochii copiilor ca personificări ale trecutului, introducând în perspective spirituală a celor mici noțiunea de „altădată”, dar și pe cea de continuitate a vieții și de succesiune a generațiilor.

Dorind să atragă atenția și dragostea nepoților, bunicii le vor îndeplini toate dorințele, creând astfel în mintea copiilor imaginea unor salvatori de situație.

Copilul are nevoie de o ambianță caldă, dar și de supunere, de regulicărora să se conformeze, stabilite în acord cu părinții.

Ambianța familială este hotărâtoare pentru modul în care copilul își fundamentează concepția generală despre lume și viață și pentru formarea personalității sale, la această vârstă fragedă copilul asimilează bagajul cel mai mare de cunoștințe și informații de care va avea nevoie în perioada de creștere și dezvoltare a sa.

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum învățământ preșcolar, 2019

Pedagogia învățământului preșcolar

Revista națională Educatorea. ro

FAMILIA – FACTOR CHEIE AL EDUCAȚIEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR GREINER RODICA
COLEGIUL „NICOLAE TITULESCU” BRAȘOV**

*„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” –
Bob Keeshan*

Familia ia ființă odată cu nașterea copilului. Până în acel moment, nu se poate vorbi despre familie, ci doar despre un cuplu. Însă odată cu nașterea copilului, apar și primele responsabilități: îngrijirea, hrănirea, ocrotirea și cel mai important educarea, familia fiind primul factor educativ cu care copilul intră în contact.

Literatura de specialitate pune repetat accentual pe rolul și importanța primordială pe care le reprezintă familia în educarea dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra acestuia. Educația copilului începe chiar de la naștere. Principalii factori educaționali în primii ani de viață sunt părinții. Modul lor de a vorbi, de a se comporta cu copilul și unul cu celălalt pun o amprentă adâncă în dezvoltarea noii vieți, contribuind la formarea primelor trăsături caracteristice și morale ale copilului.

În primii ani de viață copilul este dependent de părinți, nu doar pentru satisfacerea nevoilor de supraviețuire, ci pentru faptul că acum se pun bazele dezvoltării viitorului adult. Părinții sunt cei care ajută copilul să facă primii pași, să vorbească, să deosebească binele de rău. Acum se oferă copilului primele lecții de viață: încredere, prietenie, respect. Doar insuflându-i copilului aceste valori se poate construi baza unei educații solide. Dovedindu-i copilului că este iubit, înțeles și respectat îi creștem încrederea în forțele proprii și dorința de autodepășire.

Nu frica, trebuie să-l determine pe copil la acțiune; copilului trebuie să i se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. Dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care insuflă copilului frica de pedeapsă.

Rolul părinților nu ia sfârșit însă, în momentul înscrierii acestuia la grădiniță/școală. Fără o colaborare strânsă între familie și instituțiile educaționale rezultatele vor întârzia să apară. Trebuie să se țină cont de faptul că în perioada preșcolară și primară, copilul petrece cel mai mult timp cu familia, așadar mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, susținând și continuând munca depusă de cadrele didactice.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală, mai ales pe perioada grădiniței și învățământului primar, pentru ca acesta să vadă că sunt interesați să îl asculte și să-l ghideze, punând astfel bazele unei relații sănătoase. Astfel, părinții trebuie să găsească/creeze momente speciale, în care să asculte „poveștile” trăite de copil și toată atenția să fie îndreptată doar spre acesta. Încetarea oricărei activități este absolut necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea, indiferența fiind extrem de dăunătoare. Aceasta îl face pe copil să se simtă respins și neglijat atunci când își împărtășește gândurile și trăirile.

Implicarea familiei, ca agent educațional cheie în cadrul procesului instructiv-educativ, este esențială și imperativă pentru îmbogățirea mediului stimulat, este în beneficiul copilului, al familiei, dar și al calității actului educațional. Copiii ai căror familii se implică în educația lor:

1. au șanse mai mari de a dezvolta relații fericite și mulțumite cu cei din viața lor;
2. învață să-și gestioneze emoțiile sub stres și în situații dificile;
3. au o mai bună dezvoltare mentală, lingvistică și emoțională;
4. manifestă comportamente sociale optimiste și încrezătoare;
5. au baza pentru o mai bună aptitudine socială și academică;
6. beneficiază de dezvoltare socială, emoțională, cognitivă și motivațională sănătoasă

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția educațională.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – UN PARTENERIAT IMPORTANT

PROF. ÎNV. PRIMAR: GRIGORE ADRIAN PETRICĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CORNETU JUDEȚUL ILFOV

Relația școală – familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției întregii societăți, mai ales pe fondul schimbărilor sociale din ultimul timp. Toți vorbim astăzi despre integrarea în Uniunea Europeană. Acest proces atrage după sine o serie de schimbări și la nivel școlar. Una dintre aceste schimbări se referă la relația școală-familie.

Motto: „Iubirea este necesară, deoarece pentru fiecare dintre noi nu este suficient faptul de a exista. Un copil poate să trăiască fericit numai atunci când știe că este iubit. Numai atunci devine complet el însuși.” Luigi Verdi

Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia:

- ✓ în domeniul învățării elevului ;
- ✓ în domeniul comportamentului ;
- ✓ în domeniul dezvoltării fizice ;
- ✓ în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- ✓ în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- ✓ în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Pe parcursul mai multor ani de muncă la catedră mi-am pus mai multe întrebări legate de relația dintre școală și familie. O întrebare a fost aceasta: „Cum am îmbunătățit eu relația școală – familie?” Această relație s-a îmbunătățit printr-un parteneriat adevărat între școală și familie. Acest parteneriat a urmărit să atingă următoarele obiective:

- ✓ realizarea unei comunicări optime între părinți și învățător ;
- ✓ înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală – familie ;
- ✓ creșterea gradului de implicare a parinților în toate activitățile școlare și extrașcolare ;
- ✓ schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală ;
- ✓ cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor ;
- ✓ învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune: elevi-părinți-învățători.

Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate aceste obiective. Un parteneriat eficient școală – familie este dorința oricărui învățător. În fiecare an, am încheiat astfel de parteneriate eficiente cu părinții elevilor, bazate pe principii de comunicare și

colaborare. Obiectivele propuse le-am urmărit pe tot parcursul anului, iar rezultatele pozitive nu au întârziat să apară. Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuși”, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formării de caractere, personalități și valori viitoare. Activitățile desfășurate în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire, la găsirea acelei soluții care să conducă la realizarea obiectivelor propuse. Am aplicat părinților elevilor pe care îi îndrum o serie de chestionare, pentru a-mi da seama de interesul pe care-l manifestă fiecare părinte pentru școală, pentru copilul său și ce așteptări au aceștia.

Analizând răspunsurile date de părinți și din discuțiile cu aceștia, am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru o educație valorică din perspectiva afectivității, a cunoașterii, a trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației. Pentru ca parteneriatul să devină eficient, am propus o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educative din comunitate. În acest fel, activitățile au devenit benefice, finalizându-se printr-o evaluare ce a vizat atingerea obiectivelor propuse. Forme concrete de colaborare cu părinții în cadrul parteneriatului încheiat:

- a) lectorate și consultații pe teme educative ;
- b) activități extrașcolare ;
- c) lecții demonstrative pe teme educative ;
- d) colaborarea cu alți parteneri educativi.

Implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, am reușit să-i conving, să-i motivez, iar rezultatul a fost “aproape” de cel așteptat.

La finalul anului școlar, am putut spune că am avut împliniri dar și eșecuri. Am înțeles că atât părinții, cât și noi, învățătorii, avem de învățat unii de la alții. Am înțeles că au fost și cazuri când nu am făcut suficient, împiedicându-ne în propriile noastre prejudecăți. Sunt familii care trec prin situații dramatice. Sunt copii care trăiesc adevărate drame. Să îi descoperim, să îi ajutăm. Să apelăm mai des la instituțiile statului abilitate în acest sens, să nu uităm că nepăsarea sau ignoranța noastră și a părinților pot distruge destine. Sigur, nu este ușor. Uneori familia, din diverse motive, își face în jurul ei un zid care nu este ușor de trecut. Alteori, lipsa de educație a părinților înșiși este atât de profundă, încât ai impresia că nu mai poți face nimic. Familia actuală nu mai este cea de acum 20 de ani, nici măcar cea de acum 10 ani. Să ținem seama de acest fapt, mai ales, să încercăm să ținem pasul, să nu ne lăsăm păcăliți sau intimidați, pentru că noi suntem cei care putem aduce speranța și cei care vom forma caracterele, personalitățile și valorile viitoare.

Bibliografie:

1. Allport, G. W., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
2. Alb, G., Achim, V., Elevul – participant la propria formare, în *Învățământul primar*, NR. 2-4, Editura Miniped, București, 2004.
3. Athanasiu, A., Elemente de psihologie medicală, Editura Medicală, București, 1999.
4. Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, NR. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 RADU VODĂ CLASA PREGĂTITOARE PROF. ÎNV. PRIMAR GRIGORE ANTONELA

Formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. Astfel, este necesar un dialog între profesori și părinți; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților, asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente iar școala este un mediu social, organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral se urmărește implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative.

Motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu părinții; familia încearcă să se pună de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?” În baza cercetărilor făcute, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel: ajuta profesorii în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor.

De asemenea, dezvoltă abilități de lideri ale părinților și facilitează legătura dintre familii. Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate. Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său.

În ziua de azi, educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară, familia împarte într-o bună măsură

sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis, delicate”. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de generatiile următoare. Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Iată câteva principii ale colaborării familie școală: copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare; să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală, colaborarea familie - școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite, în promovarea învățării și dezvoltării. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

IMPORTANȚA JOCURILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR GRIGORE RĂDUȚA-MĂRIOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN” SUCEAVA

“Copiii au o mulțime de feluri în care se pot juca, gândi sau vorbi.... . O mie de feluri de a asculta, de a se minuna, de a iubi, de a se bucura, de a cânta și de a înțelege...O mie de lumi de descoperit, o mie de lumi de inventat, o mie de lumi de visat.... ” (Loris Malaguzzi)

Pentru copii, joaca este ceva natural: prin joc, ei se descoperă pe ei înșiși, oamenii din jur și mediul înconjurător. De asemenea, prin aceste jocuri copiii au ocazia de a testa rolurile de adulți și de a-și dezvolta noi abilități.

Însă pentru unii dintre noi este dificil să renunțăm la rolurile noastre de adulți și să trecem granița în lumea copiilor pentru a construi împreună fortărețe din piese LEGO sau pentru a ne juca cu păpușile și cu ursuleții de pluș. Nu toți părinții sunt nerăbdători să se joace cu cei mici, dar beneficiile jocurilor sunt nenumărate, iar prin ele adulții pot redescoperi bucuria copilăriei.

Studiile de specialitate arată că, prin joacă, cei mici învață să se autocontroleze, să își aștepte rândul, devin mai empatici, mai puțin agresivi și mai cooperanți atât cu ceilalți copii, cât și cu adulții.

În ciuda importanței jocului, în ultimii ani multe grădinițe pun tot mai mult accent pe educație și învățare decât pe joacă. Iar acasă, televizorul și computerul iau din timpul de joacă al copiilor. Tocmai din aceste motive, tot mai adesea părinții sunt cei care trebuie să se asigure că cei mici se joacă suficient de mult timp, este de părere Sandra Russ, profesor doctor în psihologie la Universitatea Case Western Reserve, specializată în jocurile copiilor.

Implicându-se activ în jocul celor mici, părinții nu doar că promovează beneficiile acestuia, ci ajung și să își cunoască copiii mai bine și să întărească legătura copil – părinte.

Joaca dintre părinte și copil este plină de semnificații și are mult mai multă valoare decât cred adulții, atrag atenția psihologii.

„Joaca le permite părinților să intre în lumea unui copil, dar respectând regulile copilului, ceea ce sporește apropierea, încrederea și conștiința dintre ei”, explică psihologul Lawrence J. Cohen, specializat în terapie prin joc și autor al cărții.

Cel mic nu știe să facă diferența între joacă și învățare, de aceea, prin astfel de activități dezvoltă imaginația, obișnuiește să se concentreze și să-i respecte pe cei cu care interacționează.

În plus, prin joacă cu prichindelul tău vei construi o legătură care va dura pentru totdeauna.

Astfel, el știe că este iubit și apreciat, iar odată ce crește, va fi cooperant și va comunica mai ușor cu tine. Acestor calități li se adaugă creșterea stimei de sine, dezvoltarea unor abilități sociale.

Copilăria este o perioadă magică, când toate visele au aripi, bucuria și curiozitatea înfloresc, iar curajul nu cunoaște limite. Este perioada când descoperim pasiuni ce le vom purta cu noi toată viața. Mesajul cărților e asimilat în mod unic și creativ de fiecare copil. Copiii învață jucându-se ei descoperă informațiile și le pun în aplicare sub forma jocului. Jocul didactic e una dintre activitățile preferate ale elevilor, ei învață fără ca acest fapt să li se pară dificil tocmai din cauza jocului.

Jocuri de tipul „Continuă povestea” „, Jocuri de rol”, „Cu cine dorești să te asemeni?”, „Să observăm calitățile și defectele personajelor!” etc. presupune implicarea activă a elevilor, trăirea emoțiilor și exteriorizarea lor prin cuvinte, gesturi și mimică. Oralitatea îndrăgitei Ion Creangă constă în farmecul graiului moldovenesc și a vorbelor spuse din suflet făcând să îți tresalte inima de bucurie la auzul pățaniilor pline de umor, dar și a învățăturilor pline de duh. Transpunerea în postura personajelor, prin jocurile de rol, sau prezența elevului pe scaunul povestitorului din sala de clasă au rolul de a întări ideea că activitățile educative sunt menite spre formarea povestitorului, omului frumos de mâine.

DREPTUL LA EDUCAȚIE

PROF. GRIGOROIU-GORUN MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. BUNEȘTI, JUD. VÂLCEA

Dreptul copiilor la educație este esențial pentru buna dezvoltare și funcționare a societății, deoarece educația din familie și educația din cadrul instituțiilor școlare sunt factorii care determină formarea personală și profesională a copiilor și pregătirea lor pentru viața de adult.

Copiii au dreptul la o educație de calitate, care are rolul de a le asigura egalitatea de șanse dar și dezvoltarea personalității lor. Copiii au dreptul la învățământul primar obligatoriu și gratuit. De asemenea, ei au dreptul la asigurarea accesului la liceu și la facultate, la servicii de informare și orientare școlară și profesională (Art. 28, 29 din CDC). Aceeași *Convenție cu privire la drepturile copiilor* arată faptul că cei mici trebuie protejați împotriva oricăror forme de exploatare, împotriva abuzului, a violenței, abandonului și a altor tratamente dăunătoare. (Art. 19, 34, 36, 37, 39 din CDC).

Pentru o educație de calitate, este nevoie ca instituțiile statului și familia să le ofere toate condițiile și cadrele necesare dezvoltării copiilor. Declarația Drepturilor Copilului și principiul „egalizării șanselor” demonstrează necesitatea tuturor grupurilor de beneficiari ai serviciilor educaționale din sistemul public și din sistemele alternative de educație existente dintr-o comunitate, de a avea șanse egale la educație (DDC).

În 1994, la Salamanca, în Declarația Conferinței UNESCO se spune că: „Școlile obișnuite cu o orientare incluzivă reprezintă mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, care creează comunități primitive, construiesc o societate incluzivă și oferă forme de educație pentru toți; mai mult ele asigură o educație eficientă pentru majoritatea copiilor și îmbunătățesc eficiența și rentabilitatea întregului sistem de învățământ.” (DCU). Educația incluzivă are ca scop înlăturarea tuturor barierelor în învățare dar și asigurarea participării tuturor celor aflați în situații de risc sau vulnerabili la excludere și marginalizare (UNESCO, 2000).

Riscul educațional reprezintă un pericol în ceea ce privește neșcolarizarea copiilor sau întreruperea școlarizării acestora. O situație de risc educațional, care este o problemă la nivel global, o reprezintă diferite categorii de copii: copiii instituționalizați, copiii din medii defavorizate, copiii străzii, copiii abuzați etc. În țara noastră, în domeniul educației, legislația susține faptul că toți copiii au dreptul la educație și, dacă este cazul, există posibilitatea ca aceștia să frecventeze o școală obișnuită sau o școală specială în funcție de posibilitățile lor fizice sau intelectuale. Există totuși copii pentru care educația constituie o problemă fie temporară, fie permanentă, fiind mai multe categorii de copii cum ar fi cei care suferă de boli cronice și necesită internări în spitale pe perioade lungi, copii bolnavi, copii străzii, copii populațiilor care migrează dintr-o localitate în alta, copii care au deficiențe severe multiple sau asociate, copiii care au depășit cu trei ani vârsta școlarității.

Educația este factorul decisiv care acționează asupra dezvoltării copilului. Acest proces continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituții de învățământ. Este vorba despre toate influențele care modelează copilul, ajutând la creării unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual. Comisia Europeană, atestă același lucru, și anume acela că cei mici consideră că primul drept care ar trebui să le fie respectat, este dreptul la educație (<http://ec.europa.eu>).

În România, dreptul care le este încălcat copiilor, cel mai adesea, este dreptul la educație, potrivit unor informații ale specialiștilor în domeniu. În anul 2014, țara noastră avea un procent de 17, 5 % din populația școlară, aflată în abandon școlar. Potrivit specialiștilor, una dintre cauzele îngrădirii dreptului copiilor la educație o reprezintă atitudinea părinților, care nu-i încurajează suficient pe copii să meargă la școală. Astfel de situații se întâlnesc cel mai adesea în mediul rural, unde unii copii sunt privați de drepturi precum dreptul la educație și dreptul la sănătate, din cauza lipsei de interes al părinților sau a convingerilor

religioase ale acestora, care susțin faptul că părinții au control total asupra deciziilor copiilor.
http://adevarul.ro/news/societate/copiilor-romani-inalca-dreptul-educatie-si-viata-independenta-1_546e28290d133766a814b54a/index.html

Bibliografie:

Convenția cu privire la drepturile copiilor, Salvați copiii, disponibil online la adresa:
http://salvaticopiii.ro/upload/p000600010000_Conventie_ONU_drepturile_copilului_2010.pdf

Declarația drepturilor copiilor, disponibil online la adresa:
http://salvaticopiii.ro/upload/p000600010000_Declaratia%20drepturilor%20copilului%201959.pdf

Declarația de la Salamanca, disponibil online la adresa:
<https://www.reninco.ro/images/Declaratia%20de%20la%20Salamanca.pdf>

ROLUL PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A PREȘCOLARILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GROSARU NICOLETA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 5 BUZAU

În perioada copilăriei influențele educative sunt hotărâtoare. Vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității, preocuparea educației de a interveni cât mai devreme în formarea și dezvoltarea copilului. Vârsta preșcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului.

Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui. Emoția este o trăire a unei persoane față de un eveniment important pentru aceasta. Emoțiile pot fi pozitive și negative. Cele pozitive apar atunci când ceea ce o persoană își dorește corespunde cu ceea ce i se întâmplă (bucurie, mulțumire) iar cele negative atunci când există o contradicție între ceea ce i se întâmplă sau ceea ce obține o persoană și așteptările ei (tristețe, nemulțumire, dezamăgire, îngrijorare, furie, etc).

Pentru a favoriza o bună adaptare socială și menținerea unei bune sănătăți mentale copii trebuie să învețe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoția pe care o au (acest lucru fiind posibil în măsura în care copilul a început să aibă un grad de conștientizare), trebuie să învețe cum să facă o disociere între sentimentele interne și exprimarea externă și nu în ultimul rând să învețe să identifice emoția unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea în felul acesta să răspundă corespunzător.

Dezvoltarea emoțională în ansamblul ei trebuie raportată în perioada preșcolară la procesul identificării. În jurul vârstei de 3 ani, identificarea se manifestă prin creșterea stărilor afective difuze în care copilul plânge cu lacrimi și râde cu hohote, în exploziile lui de afecțiune, de abandon sau de mânie, după care se simte vinovat. În toate aceste împrejurări exprimarea spontană este treptat influențată de conduitele admise și respinse din viața de toate zilele.

Între 4 și 5 ani, identificarea este mai avansată. La vârsta de 6 ani termenii utilizați pentru descrierea emoțiilor cresc în diversitate și cantitate. Copiii devin capabili să poarte discuții cu alții despre emoțiile lor interne sau pot să asculte ce spun alții despre emoțiile lor.

Cadrelle didactice, alături de părinți sunt cele care contribuie la dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor prin următoarele modalități:

- prin reacțiile avute la emoțiile exprimate de copii;
- prin discuții despre emoții;
- prin experimentarea propriilor emoții față de ei.

Exprimarea adecvată a emoțiilor este foarte importantă în cadrul interacțiunilor sociale, deoarece contribuie la menținerea lor. Preșcolarii denumesc expresii faciale cu mai multă precizie decât descriu cauzele și consecințele emoțiilor. Cadrelle didactice trebuie să încurajeze în permanență copiii să utilizeze cuvinte și expresii ce denumesc stări emoționale. Când un copil trăiește o emoție puternică trebuie întrebat cum se simte, copiii vor învăța astfel că este normal să experimenteze diverse emoții și să vorbească despre ele. În copilăria timpurie, poate exista o corespondență 1 la 1 între trăirea emoțională și exprimarea emoțională, în sensul că majoritatea copiilor exprimă exact ceea ce simt. Pe de altă parte, în această perioadă pot apărea diferențe individuale datorate temperamentului. Pe măsură ce copiii cresc, experimentarea lor emoțională este din ce în ce mai tare afectată de valorile culturale și de stereotipurile de gen.

Educatorea împreună cu părinții trebuie să ajute copiii să înțeleagă emoțiile altora și modul în care fiecare emoție afectează gândirea celorlalți. Înțelegerea emoțiilor celorlalți este importantă deoarece copiii se bazează pe ea pentru a-și ghida comportamentul lor în acțiunile sociale și a discuta despre emoțiile celorlalți. Abilitatea de a înțelege și descrie emoțiile celorlalți este necesară pentru manifestarea empatiei. Empatia contribuie la reducerea sau inhibarea comportamentelor antisociale.

Frecvența cu care copiii au fost implicați în limbajul emoțional (atât la grădiniță cât și acasă) are influență pe termen lung, favorizând dezvoltarea unor abilități mai bune legate de înțelegerea emoțiilor. Atragerea atenției copiilor la aspectele particulare ale comportamentului uman face posibilă dezvoltarea

unei sensibilități față de diversele expresii emoționale, cunoștințele despre cauzele și consecințele comportamentului emoțional fiind mult mai bogate.

Bibliografie:

- Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița „Psihologie școlară”, Editura „POLIROM”, Iași, 2008;
- Roco Mihaela, „Creativitate și inteligență emoțională”, Editura „POLIROM”, Iasi, 2001

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, GROSU LUMINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACADEMICIAN ALEXANDRU ZUB” VÂRFU CÂMPULUI, JUDEȚUL BOTOȘANI

Motto: „A educa mintea fără a educa inima nu înseamnă educație.” (Aristotel)

În educația copiilor primii educatori sunt părinții. Ei sunt responsabili pentru educația pe care le-o oferă micuților, chiar din prima zi de viață a acestora. Educația primită de la părinți este o contribuție imensă adusă la dezvoltarea adultului de mâine.

Educația pe care părinții o dau pruncilor lor în primii șapte ani din viața a acestora se întipărește foarte adânc, și rămâne acolo pentru toată viața, contribuind la construirea profilului moral și spiritual al acestora.

Pentru a avea un copil fericit și corect educat, părinții ar trebuie să dea dovadă de exemple pozitive, demne de urmat. Copilul va pași în viață și va rămâne pentru totdeauna cu acea creștere, educație care a primit-o de la părinți, cu obiceiurile pe care le-au deprins de la aceștia. Toți părinții își doresc să aibă copilași bine educați, manierati atât acasă cât și în societate. Copii sunt copia fidelă a părinților, cred că tot ce face tata și mama este bine, demn de urmat.

Părinții le oferă copilașilor lor primele informații despre mediul înconjurător, natură, plante, flori, pomi, insecte, animale, oameni, dragoste, hărnicie, reguli, norme de conduită. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă. Părinții ar trebui să le vorbească cu mare grijă, dragoste, despre orice, să le explice pe înțelesul acestora ce este bine, ce este rău, să aleagă cuvintele cu mare grijă, să-i asculte, să nu-i compare cu alți copii, să le acorde o mare atenție.

În primii șapte ani de viață petrecuți în sânul familiei, copilașii ar trebuie învățați cele mai importante reguli pentru întreaga viață: reguli de igienă; de bun simț; de respect; să nu vorbească cu gura plină; atunci când cineva vorbește, să-i asculte fără să-i întrerupă, apoi să intervină în discuție; să nu mintă; să spună adevărul; să nu jignească, să nu rătă de semenii lor; să nu fie agresivi; să fie prietenoși și drăgăstoși; să-i ajute pe cei din jur, după puterile lor; să spună „Bună ziua! / La revedere! ”; să se spele pe mâini după ce folosesc toaleta și în alte împrejurări; când mănâncă la masă să nu se întindă peste aceasta; să-și spele dinții după ce au mâncat, seara și dimineața; să nu scuipe pe stradă; să nu se scobească în nas; să nu se urce în pat încălțați; să nu fie egoiști; să nu distrugă jucăriile, alte obiecte ale altor copii. Tot părinții sunt datori să-și învețe copilașii să se roage, să-L iubească pe Dumnezeu, să participe împreună la Sfânta Liturghie, să se împărtășească, să facă fapte bune. Altă datorie importantă a părinților față de copiii lor este aceea de ai supraveghea în permanent să vadă care este anturajul în care intră copilul său, cu cine se joacă, cine sunt părinții acestora, frații, etc. Copiii au nevoie în permanență de securitate afectivă, de căldură părintească pentru a fi împliniți din punct de vedere afectiv, intelectual, social și moral. Pentru a putea educa sau a corecta un comportament greșit trebuie în primul rând să ascuți și să relaționezi cu pruncii tăi.

Copilașii care primesc în familie o educație frumoasă, sănătoasă, sunt manierați, cu „cei șapte ani de acasă”. Ei sunt plăcuți și îndrăgiți de toată lumea, sunt respectuoși, salută întotdeauna, își recunoasc greșelile, le pare rău, își cer iertare, scuze, sunt prietenoși, vorbăreți, manierați la masă, în autobuz, grădiniță, societate.

Binențeles că ambii părinți contribuie la educația copiilor, dar mama este cea care petrece cel mai mult timp cu pruncușorii ei, și își dedică mult timp crescând și educând, este model fidel, urmat pas cu pas. Mama, ființa cea mai scumpă pentru odorașele sale, îi învață să meargă, să vorbească frumos, să cânte, le citește povești, îi iubește, ocrotește, le veghează somnul, îi învață să fie buni, ascultători, credincioși, puternici, iubitori, manierați cu „cei șapte ani de acasă”.

„Oamenii binecreșcuți găsesc totdeauna ceva de vorbit. ” (Cezar Petrescu)

Bibliografie

1. DANION, Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012;
2. DUMITRANA, Magdalena, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
3. MITROFAN, I, MITROFAN, N., „Familia de la Z”, Editura Științifică, București;
4. SLĂVESCU, D., „Psihologia educației”, Editura Polirom, Iași, 2004.

EDUCAȚIE. FAMILIE. ȘCOALĂ CÂND SE TERMINĂ CEI 7 ANI?

**PROF. ÎNV. PRIMAR GROSU MIHAELA LARISA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „JEAN BART” SUCEAVA**

A-l ajuta pe copil să-și afirme personalitatea, să-și valorifice la maximum aptitudinile și propriile capacități, să-și desfășoare o muncă pe măsura propriilor posibilități înseamnă a-ți îndeplini misiunea de părinte. Familia este locul unde copiii încep să-și asume treptat responsabilități.

Dacă vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Copilăria mică reprezintă cea mai bună perioadă a existenței pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. În familie se formează personalitatea și se dezvoltă identitatea noului individ. Este important ca familia să le ofere copiilor posibilitatea valorificării lor ca ființe umane, iar cei mici să se simtă ca parte activă a acesteia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Mereu, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Indiferent de explicații, este esențial ca părinții să conștientizeze importanța implicării lor în procesul educațional și să învețe să identifice ceea ce este important pentru copilul lor. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a oamenilor din societate. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În înțelegerea comună, orice referire la „educație” sau mai precis la absența acesteia este exclusivă și unidimensională. Carențele în educația unui copil sunt explicate fie prin lipsa calității sistemului de învățământ („ce vă învață pe voi, copii, la școală?”), fie prin eșecul părinților ca educatori („nu ai cei 7 ani de acasă”). . Practic, educația copiilor este văzută ca o responsabilitate care în primii ani de viață revine familiei și care ulterior, este transferată școlii.

BIBLIOGRAFIE

Macbeth, A și colaboratorii, „L'enfant entre l'ecole et sa famille”Raport sur les relation entre l'ecole et la familie, http://www1educat.ro/resurse/ise/educatia_parintilor.html

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GROZA NICOLETA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție

- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL "CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!"
"DIN SUFLET, PENTRU MAMA!"
"ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR"
-STUDIU DE SPECIALITATE-
EDUCAȚIA DĂRUIEȘTE SPERANȚĂ**

**EDUCATOARE: PROF. ÎNV. PREȘC. GROZAVU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 LIEȘTI, GALAȚI
CU STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 2**

COPIL-PROFESOR-PĂRINTE este triada care ne marchează existența prin prisma formării noastre ca individ, educația și moralitatea reprezintă duetul de aur pentru formarea ca OM. Cele mai importante experiențe la care ne raportăm sunt cele ale copilăriei, atașamentul față de valorile familiei se împletesc cu cele ale educației timpurii.

O temă extrem de importantă pe care noi, ca profesori, o clădim este parteneriatul școală-familie. Maniera în care se clădește această colaborare este suma intervențiilor prin care profesorul gestionează relațiile de colaborare cu părinții (pentru că, de cele mai multe ori, este mai dificil de colaborat cu aceștia din prisma multitudinii de experiențe de viață a acestora, nivelul de școlarizare, statutul socio-economic).

Școlarizarea copiilor din zonele defavorizate este o provocare nu doar prin lipsa resurselor materiale și didactice, suplinite prin ingeniozitatea și dăruirea cadrului didactic, mai dificilă este colaborarea și implicarea părinților educația copiilor, astfel sprijinirea școlii în procesul școlarizării se rezumă de multe ori doar la asigurarea frecvenței cursurilor. Primul pas de a câștiga accesul copiilor la educație îl reprezintă cooperarea și implicarea părinților cu tact, înțelegere și respect. Viitorul copilului este mecanismul prin care putem declanșa schimbarea atitudinii și a mentalității, de a schimba tristețea resemnată a celor care nu au avut șansa de a merge la școală și faptul că nu s-au putut bucura de educație.

Dacă ar fi să folosesc o comparație, oamenii care nu au avut acces la educație sunt asemeni unei plante fără lumină, fără căldură, trăiesc, dar existența lor este întunecată. Ceilalți, cei care primesc educație, se bucură de soare, vorbesc zâmbind și au speranțe, pentru că, așa cum zicea Heraclit din Efes, "Educația este un al doilea soare pentru cei care îl avem."

Părinții, prin mărturiile celor care nu au avut șansa să meargă la școală, pot deveni aliați în parteneriatul școală-familie de sprijinire a procesului de conștientizare a importanței educației. Consider că opiniile lor pot fi reunite astfel: dacă nu poți citi, dacă nu poți scrie, nu te poți ajuta pe tine, nu-ți poți ajuta copilul sau pe altcineva; nu poți să-ți aperi drepturile, nu poți verifica, nu poți să depășești dificultățile, așa cum spuneam, e o tristețe a neputinței în fața sărăciei, în fața mentalităților (fetele nu au nevoie de școală, ele oricum vor rămâne să aibă grijă de gospodărie, femeia-unealtă).

Oamenii spun cu amărăciune: "nu poți să scapi de sărăcie dacă nu știi nimic", nu poți avea o viață mai bună fără educație deoarece educația deschide drumuri, oferă oportunități și șanse de viață decente. Mi s-a părut extrem de profundă reflecția unei femei: "tata ne lua haine, dar nu ne-a educat", pentru că, în simplitatea ei, femeia a înțeles că nu este de ajuns să hrănești și să îmbraci un copil, acestea sunt cu adevărat necesități primare, care asigură existența, dar adevărata necesitate este cea spirituală, pe care doar accesul la educație o poate îndeplini, pentru că viața fără educație este ca o zi cu soare, dar fără căldură.

Modul în care percepem evenimentele care ne compun viața ne influențează felul de a gândi: controlul exercitat asupra corpului este însoțit de capacitatea de a gândi, de aceea "gândurile noastre nu sînt numai reacții la evenimente: ele și schimbă cursul acestora"¹ și pentru că "profețiile pesimiste se autoîndeplinesc"; în literatura de specialitate, argumentul autorului, a cercetătorului/profesorului/psihologului, a psihiatriei este aceea că "indivizii pot să-și aleagă modul în care gîndesc" și astfel să preia controlul asupra propriei vieți.

Educația începe din familie, din primii ani de viață, copilul intră în sistemul educațional cu o experiență de învățare modelată de părinți, dar școala îi oferă copilului un nou start, o metaforă a speranței, o metafora evoluției umane, viitorul speciei.

¹ Optimismul se învață/dr.Martin E.P. Seligman; trad.; Alina Cârâc, București: Humanitas,2004, pag.12

Școala este teritoriul în care educația influențează mult reușita, alături de aptitudini/abilități și motivație. Suntem suma experiențelor noastre, învățarea este motorul care ajută să descoperim alte perspective, alte forme de cunoaștere.

Viața noastră interioară este puternic marcată de viața exterioară, personalitatea ființei umane are punctul de plecare din momentul nașterii. Medicul psihiatru Alfred Adler, fondator al școlii de psihologie individuală afirma că ” ceea ce noi reușim să vedem la începutul vieții este deja puternic influențat de circumstanțele exterioare, din prima zi de naștere. Ambele influențe, ereditatea și mediul, devin proprietatea sa, pe care copilul le folosește spre a-și găsi calea dezvoltării. (...) Scopul sufletului omenesc este biruința, perfecțiunea, securitatea, superioritatea”²

Colaborarea cu părinții este asemeni unei escaladări: primejdioasă și influențată de factorii de mediu. Dacă studiile de specialitate ne oferă mostre de situații, conflicte și potențiale căi de rezolvare, ne demonstrează, de asemenea, că stă în puterea noastră să-i învățăm și că trebuie să-i ajutăm pe părinți și copii să conștientizeze că pot să-și schimbe viitorul.

O abordare accesibilă părinților, de a influența concepția despre importanța școlii, îl reprezintă transpunerea acestora cu situații în care se pot identifica, folosind cuvinte cheie:

” Mama însă era în stare să toarcă-n furcă, și să **învăț** mai departe. Și tot cihăia mama pe tata să mă mai dea undeva la **școală**, căci auzise ea spunând la biserică, în „Parimeii“, că omul învățat **înțelept** va fi și pe cel neînvățat slugă-l va avea. „(Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*)

”— Oameni buni! Domnul director a spus la început că e cel mai prost ăla care nu-și dă copilul la **școală**. Dar eu știu de la părinții mei că nu sunt decât oameni care au cu ce să-și dea copiii la **școală** și oameni care n-au cu ce, nu pot să-i dea, că au nevoie de ei, n-au cu ce să-i încălțe și să-i îmbrace, cu ce le lua **cărți**. Sunt și oameni care nu vor să-și dea copiii **să învețe**, dar nu sunt proști, sunt neștiutori, și dacă sunt neștiutori, sunt tot din cauză că părinții lor i-au ținut fără **carte**. Dar de ce trebuie **să învățăm carte**? Eu nu vorbesc numai de ăia **sărăcii** care nu pot veni. (...) Eu vă întreb, cui nu i-ar plăcea dintre dumneavoastră să-și vadă copilul îmbrăcat și încălțat și să vie iarna să **învețe**, să nu rămână neștiutor?”(Marin Preda, *Moromeții*)

”— Nu-i rău, măi Ștefane, **să știe** și băiatul tău oleacă de **carte**, nu numaidecât pentru popie(...). Dar **cartea** îți aduce și oarecare **mângâiere**. (. .) Din **cărți** culegi multă **înțelepciune**, și, la dreptul vorbind, nu ești numai așa, o vacă de muls pentru fiecare. Băiatul văd că are ținere de minte și, numai după cât **a învățat**, cântă și **citește** cât se poate de bine. ”(Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*)

”Dacă **ați ști carte**...Dumneavoastră ați primit pământ după război, dar viața nu s-a făcut mai bună. Dar unii n-au pământ deloc și eu am vrut să vă spun că trebuie să vă dați copiii la **școală**, **să învețe carte** și să apuce alte drumuri. Altceva nu e de făcut pentru copiii dumneavoastră, așa a făcut și tata cu mine, așa că la toamnă lăsați-i pe copii, ruși, cârpiți, să vie la **școală**. Rupe de la gură și ia-i numai o **carte**, două și dă-i drumul să se ducă. Aici la Miroși e o **școală** de meserii și bursierii nu plătesc nimic. **Am citit** ieri în ziare (dumneavoastră dacă **nu știți carte, nu citiți ziarele**) și am văzut că la București, la Atelierele Grivița, s-a înființat o **școală** gratuită de ucenici, nu se plătește nimic, îl ține pe ucenic în cămin, îi dă mâncare și îmbrăcăminte, dimineață **învață carte**, după masă **învață meserie**...”(Marin Preda, *Moromeții*)

”Niculae stătea rezemat de zid și tremura; cu toate acestea el **zâmbea fericit**, cu coroana într-o mână și cu câteva **cărți** mici și subțiri sub braț. ”(Marin Preda, *Moromeții*)

Educația este instrumentul succesului, noi suntem doar mâna care îl mănuieste.

Copilul de astăzi este adultul de mâine, un viitor părinte, el trebuie educat pentru a fi un OM pe care școala l-a format.

² Adler, Alfred, *Sensul vieții*, Traducere, cuvânt înainte și note de dr.Leonard Gavriliu, Editura Iri, București, 1995, pag.105

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROF. GULIN IOANA
ȘCOALA PRIMARĂ BRĂNEȘTI

MOTTO ”Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților. ” (Valeria Mahok)

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani, și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Astăzi, „valorile s-au schimbat; sunt valorizate vigilența și inițiativele. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare. În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni ; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite, pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepoliticos, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat să zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui v-a fi supravegheată dirijat fără însă a-l dădăci la tot pasul.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ -FAMILIE UN BUN DEMERS ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

**PROF. ÎNV. PRIMAR GURAN LILIANA GABRIELA
ȘCOALA PRIMARĂ „DIONISIU POPOVICIU” TĂUȚI - METEȘ**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semenii, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă de aceea cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor. Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă *susținerea eforturilor copilului* pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar.

Clasa reprezintă pentru elevi al doilea mediu de socializare, după familie. Aici elevul va trăi și experimenta, va învăța deprinderi sociale necesare pentru viață.

În activitatea pe care o desfășor în cele peste două decenii de carieră am pornit întotdeauna de la "punctele forte" ale elevilor și cele ale noastre ca învățător, cum ar fi: ce știe elevul, ce poate să facă, ce îi este îngăduit să realizeze, spre ce are înclinații, de ce abilități didactice dispune. Copilul trebuie să vină de acasă cu valori civice dragoste față de semenii, țară, respect. La Școala Primară Tăuți în fiecare an am invitat părinții la lectii demonstrative și de fiecare dată i-am implicat în activități alături de copiii lor., Jocurile copilării mele; Confectionare de mărtisoare și felicitări etc. Un farmec aparte îl au activitățile organizate în preajma sărbătorilor de iarnă. Anul acesta după o perioadă de pauză am avut ocazia să colindăm împreună, să simțim cu toții emoția sărbătorilor atât la serbarea de la școală cât și la biserica din sat.

Activitatea educativă îmbracă o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, consiliul reprezentativ al părinților, corespondența cu părinții, consultațiile pedagogice, implicarea părinților în activitatea școlii, activități nonformale (excursii, cercuri, serbări, aniversări, cursuri etc.), consultații la cererea părinților. Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătura cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult. Se referă la

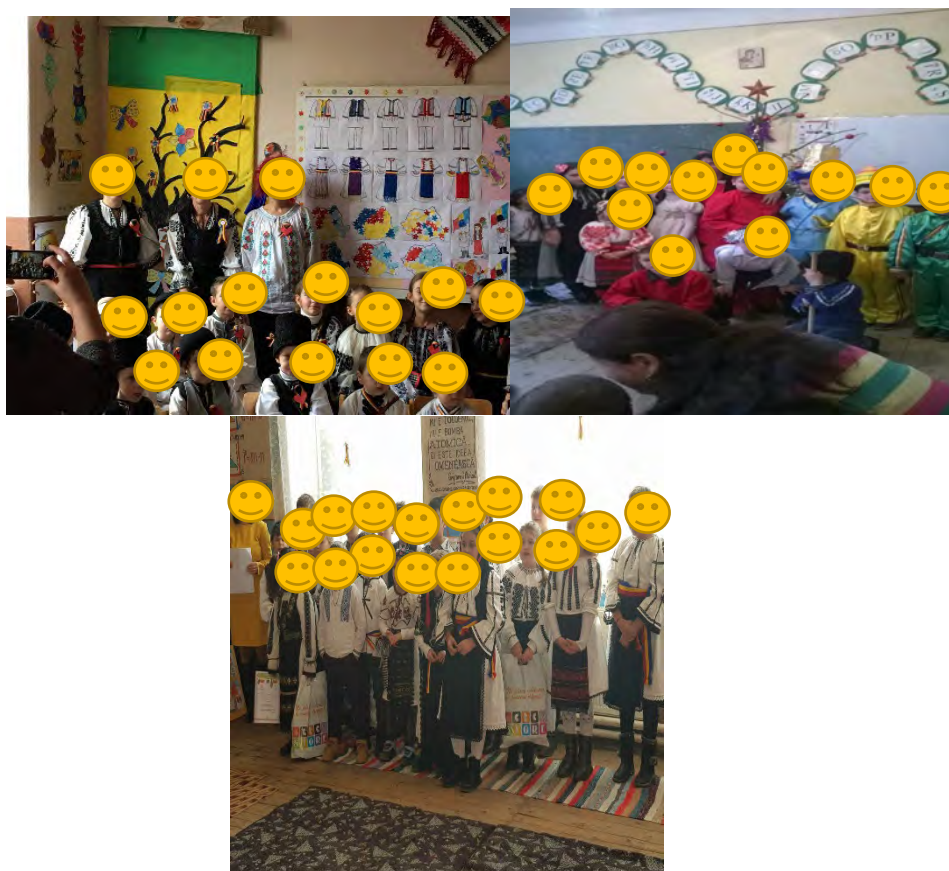
construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil.

Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai „profitabilă” și democratică formă de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor săi. Pentru învățător înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și el din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor

educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea programei școlare de aceea în fiecare an am decis să avem o lecție demonstrativă cu părinții cu impact pozitiv pentru toți cei antrenați, seburile organizate de 1 decembrie, Crăciun, 8 martie pun în valoare legăturile dintre generații și plămădesc principii sănătoase față de semeni, țară și muncă!

Bibliografie:

- Moisin, Anton- Părinți și copii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005
- Boroș, Maximilian- Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, București, 2014
- Mircea Agabrian, Vlad Millea Scoala, familia, comunitatea, Editura Institutul European (2015)

PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

GURGU ALEXANDRA MIOARA

Menirea școlii nu este asadar numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care se poate realiza acest lucru, urmărindu-se valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a

responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională, totul în colaborare/parteneriat cu familia.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Dacă vorbim despre optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul: calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți); percepțiile fiecăruia; atitudinile care îi caracterizează; caracteristicile instituției școlare; caracteristicile familiei; modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, ca de exemplu:

- părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi,
- părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Formele de colaborare a părinților cu școala pot fi:

- prezența la ședințe și consultatii;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă profesor / familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului/elevului și de a stopa comportamentele lui negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală - familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar mai ales blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre parti afectează evoluția elevului, rezultatele lui școlare și natura comportamentului.

Factorii ce favorizează comunicarea familie-scoala sunt:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală-familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului.

Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept *criterii competența, și un cod de etică profesională*.

Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un *câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă*. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste. Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator. Asadar, este o sarcină esențială a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală- familie este determinantă în educarea copiilor. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun cu școala este orientarea școlară și profesională a copilului/elevului.

ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL

**GURGU ELENA ADRIANA,
G.P.P. TRAIAN-RM VALCEA**

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții.

Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii). Motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?” În baza cercetărilor făcute în școlile din S. U. A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel: Ajută profesorii în munca lor Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor Dezvoltă abilități de lideri ale părinților Facilitează legătura dintre familie, personalul școlii și al comunității Oferă servicii și suport familiilor.

Creează o atmosferă mai sigură în școală Ajută la managementul școlii Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice. Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile. Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului.

Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate. Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul

rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

EDUCAȚIA INDIVIDUALIZATĂ A COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GURGUIATU SIMONA
ȘCOALA GIMN. „DUILIU ZAMFIRESCU” FOCȘANI, VRANCEA

Suntem contemporani cu schimbările profunde care s-au derulat în țara noastră în ultima vreme și totul confirmă că acestea vor continua într-un ritm tot mai accelerat.

Grădinița, ca instituție de educație, formare și orientare trebuie să reacționeze, în concordanță cu tendințele evoluției societății, prin adaptarea conținuturilor, structurii și funcțiilor sale, în vederea pregătirii copiilor pentru școală și integrării sociale rapide a acestora. De aceea, grădinița trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorificarea maximă a fiecărui copil, prin stimularea intelectuală, a aptitudinilor și atitudinilor, a trăsăturilor de personalitate.

În proiectarea activităților din grădiniță, educatoarea pornește de la principiul că fiecare copil este „UNIC”. Nu există doi copii care să fie identici din punct de vedere intelectual, afectiv, motivațional.

Unul dintre cele mai actuale concepte ale societății de astăzi este **educația diferențiată și personalizată** a copiilor, ca un răspuns al școlii la problematica complexă anterior schițată. Dacă mult timp copilul a trebuit să se adapteze la cerințele grădiniței și școlii, astăzi este din ce în ce mai evident că școala este cea care trebuie să se plieze, să se adapteze nevoilor copilului. Educația centrată pe copil – iată unul dintre răspunsurile la întrebarea: „**Ce facem pentru copilul nostru?**”.

În sprijinul abordării diferențiate a copiilor vin o serie de documente legislative la nivel mondial, precum: „Convenția Internațională privind Drepturile Copilului”, „Declarația Universală a Drepturilor Omului”, Legea Învățământului, alte articole de lege din legislația mondială. Toate, la unison, exprimă dreptul copilului de a fi tratat în așa fel încât să i se asigure o dezvoltare armonioasă, în funcție de personalitatea fiecăruia.

Pentru a centra conținuturile învățării pe copil, trebuie, în primul rând, să-i cunoștem particularitățile psihofiziologice, ceea ce înseamnă cunoașterea temperamentului, nivelul de priceperi și deprinderi, interesele, potențialul intelectual, trăsăturile de personalitate etc. Foarte importantă este și cunoașterea eredității socio-culturale cu care copilul vine din familie.

Respectarea diferențelor individuale trebuie să ducă la tratarea diferențiată a copiilor, la crearea unor situații de învățare care să permită progresul copilului, pe diferite căi, prin realizarea acelorași obiective. Practic, trebuie create situații de învățare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învățare prin interacțiuni directe

Sistemul de modalități adoptate în vederea diferențierii instruirii constă în combinații variabile ale factorilor care definesc procesul didactic și anume:

- a) conținutul instrucției cu efecte asupra structurii sistemului preșcolar ;
- b) modul de grupare a preșcolarilor;
- c) timpul sau ritmul de lucru;
- d) metodele de lucru.

În acest sens, combinațiile cele mai frecvente, justificate logic și metodic sunt:

- a) variații în conținutul structurii și ritmului de lucru;
- b) același conținut, dar timp variabil;
- c) același ritm de lucru, dar conținut diferit ca volum și complexitate;
- d) grupări variate de copii, însoțite de variații asupra conținutului și a timpului;
- e) variabilitatea metodelor de lucru și a modalităților de realizare a conținutului activităților.

Concluzionând, iată ce putem face pentru fiecare copil:

- să-i asigurăm o educație diferențiată și personalizată;
- să organizăm situațiile de învățare, care să determine o participare activă, să ducă la o învățare pe cont propriu;
- pentru că există stiluri de învățare diferite, să implicăm copiii în acte de instruire diferențiate.

Unul dintre stilurile mult clamate în prezent este **învățarea individualizată**, care presupune proiectarea și realizarea activităților didactice în funcție de particularitățile individuale ale copiilor. Trebuie individualizate nu doar conținuturile, ci și obiectivele operaționale, mijloacele de învățământ, dar și

metodele de predare-învățare-evaluare-autoevaluare. Într-o grupă sunt copii care, datorită mediului în care trăiesc, au multe cunoștințe despre o temă dată, alții au cunoștințe medii sau deloc. De aceea stabilim conținuturile aceleiași teme în funcție de aceste criterii. Sunt preșcolari care au nevoie de suport vizual ori doar lingvistic, așa că folosim mijloace de învățământ și materiale didactice variate și de bună calitate. În funcție de toate acestea stabilim și itemii de evaluare și determinăm actul de autoevaluare, în care copilul stabilește singur ce a înțeles, ce mai dorește să știe despre tema dată.

Procedând în acest mod, vom respecta dreptul la diversitate, vom acorda șanse egale tuturor copiilor, prin recunoașterea diferențelor de capacitate, care poate fi înnăscută sau dobândită și vom asigura egalitatea accesului la educație, în funcție de aptitudini și nevoile individuale.

Acest stil de învățare prezintă avantajul recuperării rapide a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor pe care copilul nu le posedă, sau, după caz, prin lucru individual, copiii care au capacități mai înalte pot învăța și lucra mai mult, nu sunt înfrânați, ținută în loc de restul grupei.

Ca și dezavantaje, pot remarca instalarea unor relații de competiție neloială, lipsa comunicării cu ceilalți copii.

Un al doilea stil de învățare este cel **prin cooperare**, care presupune:

- un scop comun pentru toți membrii echipei;
- o structurare bună a grupului, conform inteligențelor multiple ale membrilor săi;
- valorificarea experienței fiecărui individ.

Deviza învățării prin cooperare ar putea fi: „**Învățați împreună, aplicați singuri!**”.

Conform noilor cercetări pedagogice, acest stil de învățare are o mulțime de avantaje, printre care:

- este valorificat potențialul fiecărui copil;
- copiii se completează unul pe celălalt, fără a lăsa loc competiției în grup;
- fiecare membru al grupului se simte util prin ceea ce știe și este capabil să facă;
- socializarea este mai puternică și se leagă prietenii de durată;
- crește respectul față de sine;
- se îmbunătățesc performanțele memoriei și creației;
- sporește randamentul procesului de învățare.

Am grijă totdeauna să găesc și alte modalități de constituire a grupurilor, dar să existe un echilibru între ele din toate punctele de vedere.

Există și unele dezavantaje, cum ar fi:

- copiii cu personalitate mai puternică au tendința să domine grupul, prin impunerea regulilor proprii;
- copiii mai timizi sau mai comozi se lasă dominați, devin simpli spectatori ai actului didactic.

Aici intervine măiestria educatoarei: dacă posedă știința de a îmbina armonios inteligențele multiple ale copiilor, de a distribui sarcini fiecărui copil după capacitate și interes, de a folosi strategii diferențiate, învățarea prin cooperare dă roade bune.

Cele două stiluri de învățare trebuie combinate, urmând principiul: „**Să dai și să ceri orice copilului, dar nu oricând și oricum, ci fiecăruia după posibilitate și interes**”.

Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru invită la o revalorizare a locului educației în contextul vieții contemporane. Pe de o parte, este din ce în ce mai acută nevoia de a oferi individului instrumente reale de a se înțelege pe sine și, pe de altă parte, pentru o mai bună conviețuire într-o lume complexă.

Bibliografie:

1. Călin, M., 2003, *Teoria și metateoria acțiunii educative*, Ed. Aramis, București
2. Ionescu, M., 2003, *Instrucție și educație*, Ed. Garamond S. R. L., Cluj-Napoca
3. Andruszkiewich, M., 2007, *Educația incluzivă. Concepte, politici și activități în școala incluzivă*, E. D. P., R. A. București

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, GURMAI LAVINIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ADAM MULLER GUTTENBRUNN”
ZĂBRANI, JUD. ARAD

Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și al statului.

Familia ca nucleu fundamental al societății, îndeplinește un sistem de funcții printre care cele mai importante sunt:

- a) funcția naturală, biologică;
- b) funcția economică;
- c) funcția de socializare;
- d) funcția educativă.

Prin funcția naturală, biologică, familia asigură perpetuarea speței, ființei umane, rezolvându-se prin familie problema demografică.

În condițiile economiei de piață, a privatizării, crește funcția economică a familiei care trebuie să asigure baza materială necesară satisfacerii trebuințelor de alimentație, îmbrăcăminte, încălțăminte etc. a tuturor membrilor familiei. Chiar în condițiile în care părinții sunt salariați, familia trebuie să rezolve problemele economice prin folosirea chibzuită a veniturilor pentru satisfacerea tuturor trebuințelor membrilor familiei. Statul își menține și el anumite elemente ale funcției economice, contribuind la asigurarea educației, sănătății, protecției sociale a familiei.

Funcția de socializare. Familia, reprezentând nucleul de bază al societății în care acționează relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social, în mod firesc contribuie și la socializarea membrilor ei, a copiilor în mod special, dezvoltând relații de înțelegere, de cooperare, de respect reciproc, de rezolvare în comun a problemelor materiale, sociale, spirituale. Problemele planificării familiale, a educației sexelor, a contracepției și a consecințele negative ale cunoașterii lor (cum este de exemplu îmbolnăvirea de SIDA) reprezintă o îndatorire deosebită a familiei, a școlii, a tuturor factorilor socio-educationali.

Funcția educativă a familiei se referă la creșterea și educarea copiilor, îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură. Mediul educogen are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care își mențin forța educativă uneori toată viața. De aceea se acordă o foarte mare importanță educației „celor șapte ani de-acasă”.

După intrarea copiilor la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, ci continuă cu aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o ipostază nouă, de interacțiune a funcției educative din familie cu funcția educativă a instituțiilor de învățământ. De altfel, funcția socio-educativă a familiei nu încetează toată viața, căci și atunci când au ajuns adulți și și-au întemeiat o familie, părinții îi consideră tot copii lor și pot oricând să vină cu un sfat bun pentru ei.

Abandonarea sau diminuarea funcției educative a familiei constituie cauza primordială a neîmplinirii copiilor și adolescenților, a apariției și amplificării delincvenței juvenile, a tuturor deviațiilor și infracțiunilor săvârșite de copii și de tineri.

Colaborarea școlii cu familia este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor. Această colaborare trebuie să constituie o acțiune fină, suplă și de educare a educatorilor – părinți. Printre acțiunile pedagogice ale școlii, în rândul părinților se pot menționa:

- consultații pentru părinți;
- adunările cu părinții însoțite de expuneri și discuții pe diverse teme psihopedagogice, cum ar fi cunoașterea particularităților individuale și de vârstă ale copiilor, condițiile necesare învățării eficiente, activitatea copiilor în timpul lor liber, etc. ;
- lectoratele cu părinții susținute de specialiști de valoare pe o tematică diversă ce privește creșterea și educarea copiilor, educația sexuală și comportarea civilizată, etc. ;
- adunările pe diverse teme și discuțiile cu părinții în comitetul de părinți;
- vizitele învățătorilor și a profesorilor diriginți în familie.

Universul copiilor se limitează, la început la familie. În primul rând mama și tata: de la cea dintâi el așteaptă satisfacerea nevoilor sale fundamentale de securitate și acțiune, iar de la cel de-al doilea, el așteaptă afecțiune, protecție, inițiere în viață, un model. Dar mai mult decât atât, tata și mama formează un cuplu care se repercutează ca atare asupra copilului. Apoi în jurul tatălui și al mamei, frații, surorile, bunicii și într-un cerc mai larg, unchii, mătușile, verii, constituie constelația din jurul copilului, cadrul în care acesta se va mișca. Totodată reprezintă pentru el, la scară redusă, o imagine a societății în care va trebui cândva să se integreze. Ea va lăsa o amprentă adâncă asupra personalității și va da în parte o orientare vieții lui.

Rolul părinților este departe de a fi redus la meseria de educator. Oricât de importantă ar fi, oricât i-ar absorbi această funcție ea este în permanență depășită prin modul lor de a se comporta. Personalitatea lor și relațiile pe care le au unul cu celălalt contează prin ele înseși. Ei trebuie să fie autentici, să arate așa cum sunt, cu nevoile lor, cu interesele lor, cu problemele lor personale autentice.

Însăși raporturile educative sunt influențate prin viața profundă a cuplului. Exemplele sunt nenumărate și s-ar putea cita atâtea cazuri câte familii există. Ne vom limita la a descrie câteva mai frecvente sau mai delicate.

În cazul părinților prea uniți, la copiii aparținând unui astfel de cuplu a cărui vocație pentru căsnicie este cu mult mai puternică decât cea părintească, se constată o nostalgie a contactului intim cu adulții, care se transformă treptat într-o agresiune față de ei.

În cadrul părinților neglijenți care nu sunt suficient de disponibili pentru copiii lor, care își făuresc între ei un univers separat și care se simt mai mult sau mai puțin frustrați, copilul apreciază libertățile care i se dau ca pe un mijloc ieftin al părinților de a se debarasa de el.

Părinții infantili, este cazul foarte frecvent întâlnit și poate lua formele cele mai diverse, după cum unul sau altul dintre părinți ("femeia copil" fiind cel mai des întâlnit) sunt lipsiți de maturitate și refuză să-și asume răspunderea unei familii.

În majoritatea cazurilor când părinții nu se înțeleg conflictele embrionare se exteriorizează prin certuri mici asupra unor chestiuni de amănunt. Conflictul real și grav nu ajunge până la conștiința soților care cred în mod sincer că se ceartă pentru probleme de orar, de dezordine sau de bani. Copilul, antrenat în aceste certuri, sesizează destul de corect sentimentul adevărat care poate că îi leagă pe părinți, dar cu toate acestea, este tulburat prin încercarea de a stabili de parte cui este. Ori, să ia partea unuia înseamnă să-l acuzi sau să-l ataci pe celălalt: iată că el se și simte vinovat. Această vinovăție este agravată de un număr infinit de ori dacă părinții fac din el arbitru neînțelegerilor lor și îl constrâng să i-a partea unuia din ei. Rezultatul obținut din acest caz nu este numai perturbarea copilului dar și devalorizarea lor față de copil. Imaginea lor se deteriorează, și încă mai mult însăși imaginea căsniciei pe care copiii lor riscă să n-o abordeze mai târziu decât cu aprehensiune. Dar situația de conflict are cele mai perturbătoare efecte când se exprimă prin discuții având ca subiect copilul. Fiecare dintre părinți critică procedeele educative ale celuilalt și copilul care se crede motivul conflictului consideră că este adevărata cauză care-i ațâță pe părinți unul împotriva celuilalt; de aici, sentimentul inferiorității și culpabilității.

Se observă așadar, faptul că toate dificultățile de adaptare ale cuplului au repercusiuni asupra echilibrului copiilor și a dezvoltării personalității lor. Astăzi din ce în ce mai mult se acceptă ideea după care copilul reprezintă un individ cu caracteristicile lui proprii, dar nu o ființă de natură specială. El apare ca un partener al adultului, la a cărui viață trebuie să i-a parte fără să fie menținut într-o lume artificială aparte. Este mai sănătos pentru el să fie asociat pe măsura posibilităților, la preocupările familiei, decât să fie cu orice preț protejat în fața vieții.

Prin intermediul fraților și al surorilor copilul devine conștient de grup. Totul se petrece ca și cum copilul ar deveni conștient de faptul că aparține unor grupuri din ce în ce mai vaste: de fiecare dată când descoperă un grup nou, el este mândru și dornic să se integreze în el în același timp regretând securitatea și confortul grupului precedent. Întreaga lui viață este făcută din aceste regrete din aceste ambiții succesive. Primul dintre aceste grupuri, cel pe care îl formează cu mama, se topește aproape imediat în triunghiul mamă-tată-copil, atât de important pentru uceniciele celui de-al doilea an. Apoi vine familia în sensul restrâns, cerc în care la părinți se adaugă frații și surorile. Pentru copilul care nu este primul născut această familie se amestecă de la bun început cu cuplul părinților, în timp ce pentru primul născut trecerea este dificilă, fiind un element nou care vine să se adauge la triunghi și să-l perturbe.

Chiar dacă perioada dificilă după nașterea fratelui mai mic este depășită fără dificultate și chiar dacă cel mare a refuzat, fără să o manifeste, o anumită agresivitate față de mezin există multă vreme, poate totdeauna o rivalitate.

Nici un alt copil ca și cazul copilului unic nu a constituit obiectul mai multor studii, teorii și statistici. Din toate aceste documente se poate extrage portretul clasic al copilului unic, așa cum este acceptat în general. Este mai avansat decât alții (61% din copiii unici depășesc media ca inteligență), dar și mai fragil. Este în ansamblu un copil mai supravegheat decât ceilalți, și chiar dădăcit, nu fără neliniște. Dădăcit prea mult, copilul unic va fi dependent de familie.

Bunicii oferă o altă imagine a adultului un cămin complementar unde ei se bucură de o atenție mai individualizată și mai disponibilă. Afecțiunea lor liniștită, exterioară furtunilor care răscolesc mediul familial aduce o compensație utilă oricărui sentiment de frustrare. Persoana bunicului are enormul avantaj de a putea oferi un model de identificare „de schimb”, mulțumită căruia anumite conflicte se pot aplana și anumite dificultăți pot să fie puțin câte puțin înlăturate.

S-a adus adesea drept contra indicației pentru lăsarea copiilor la bunici argumentul inconvenientelor pe care le-ar putea prezenta discontinuitatea metodelor educative. Cel mai frecvent bunicii se arată excesiv de protectori copleșindu-i cu răsfațul nelăsându-i să ia nici o inițiativă care ar putea să comporte un ușor risc, ceea ce devalorizează autoritatea părinților față de copii.

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOTIONALA LA PRESCOLARI

GUSA LILIANA

Comportamentul social si emotiile prescolarilor se dezvoltă odata cu fiecare etapa de varsta si potrivit temperamentului fiecarui copil. Chiar din primele clipe ale vietii copiii intra in interactiune cu parintii, cu fratii, cu alti membrii ai familiei -adulti sau copii. Apoi experientele se multiplica cu cele de la gradinita si din comunitate, de felul in care acestea sunt percepute depinzand in mod semnificativ succesul copiilor la scoala si in viata.

Specificul domeniului socio-emotional este dat de stransa legatura care exista intre planul social si cel emotional. Ambele dimensiuni se completeaza reciproc si sunt interdependente. Interactiunile sociale reusite fac posibila dezvoltarea unei imagini de sine pozitive si a autocontrolului.

Abilitatile sociale sunt cele care ne permit sa ne integram in mediul in care traim, fie el grupul de la gradinita, de la scoala, serviciu sau grupul de prieteni.

Studiile au demonstrat faptul ca acei copii care au dezvoltate abilitatile sociale se vor adapta mai bine la mediul scolar si vor avea rezultate mai bune. In schimb cei cu abilitati sociale slab dezvoltate (de ex. copiii care se comporta agresiv-fizic sau verbal) au o probabilitate mai mare de a fi respinsi de ceilalti si de a dezvolta probleme de comportament.

Competentele sociale de baza sunt:

-initierea si mentinerea unei relatii: -sa initieze si sa mentina o interactiune cu un alt copil;

-sa asculte activ;

-sa imparta obiecte si sa impartaseasca experiente;

-sa ofere si sa primeasca complimente;

-sa rezolve in mod eficient conflictele aparute.

-integrarea in grup: - sa respecte regulile aferente unei situatii sociale;

-sa coopereze cu ceilalti in rezolvarea unei sarcini;

-sa ofere si sa ceara ajutorul atunci cand are nevoie.

De unde incepem atunci cand dorim sa imbunatatim abilitatile sociale ale copiilor?

Este important mai intai sa vedem care sunt punctele lui tari si ce comportamente pot fi dezvoltate.

Gradinita este locul unde copii interactioneaza cu semenii lor de varsta apropiata. Initierea si mentinerea unei relatii presupune insusirea unor comportamente esentiale din partea copiilor, o serie de formule verbale care il ajuta sa stabileasca relatii cu cei din jur. Rolul adultilor este foarte important, deoarece copilul imita ceea ce vede la ei. In timpul jocurilor liber alese, daca ii observam pe copii apoi incercam sa initiem un joc aproape de ei, iar in final cu ei, putem observa ca pana si cei mai timizi ni se alatura urmand exemplul nostru. Trebuie sa incurajam in permanenta si sa ghidam copilul in initierea a cat mai multor interactiuni cu ceilalti copii(ex. „Ce zici, il chemam si pe Andrei sa construim impreuna casuta?)In jocurile initiate este bine sa-i antrenam pe fete si pe baieti deopotriva(nimeni nu zice ca la „casuta papusilor" nu se pot juca si baietii sau ca fetele nu pot conduce masini).

O atentie deosebita trebuie acordata acelor copii care incerca sa patrunda in mod agresiv intr-un joc aflat in desfasurare, deranjandu-i pe ceilalti. Este foarte probabil ca el sa fie respins, iar pe viitor copiii sa evite relationarea cu el. Cu multa tactica educatoarea poate sa-l introduca in joc, oferindu-i si lui un rol si astfel sa se evite un posibil conflict.

Un alt aspect al dezvoltarii sociale a prescolarilor il constituie interactiunile lui cu adultii. Stabilirea unor relatii pozitive, bazate pe incredere, ascultare si respect se poate realiza implicand fiecare copil in parte. Pentru ca cerintele adultului sa fie respectate de copii, acestea trebuie sa fie formulate clar, pe intelesul lor. Copiii sunt mandri atunci cand li se solicita ajutorul, dar trebuie acordata atentie sarcinilor emise, pentru ca acestea sa nu depaseasca puterea de realizare a copiilor. In comunicarea cu copiii este recomandabil ca adultul sa se aseze la nivelul lor, prin aceasta transmitandu-le o atitudine de deschidere si de colaborare.

Unii copii intrerup mereu conversatia celorlalti-fie pentru ca nu au fost invatati, fie pentru ca doresc sa fie in centrul atentiei. Pe acestia trebuie sa-i ajutam sa constientizeze ca nu e nici bine, nici frumos sa nu-i lasi si pe altii sa-si exprime ideile, caci in final se vor supara si nu vor mai vrea sa comunice cu ei. Educatoarea prin exemplul personal trebuie sa demonstreze rabdare in a asculta pana la capat opiniile copiilor.

Un alt aspect important al dezvoltării sociale îl reprezintă interacțiunea copilului cu grupul din care face parte. În primul rând pentru funcționarea eficientă a grupului trebuie stabilite unele reguli, pe care copiii împreună cu educatoarea să le formuleze și să le repete de câte ori este nevoie.

Cooperarea cu membrii grupului se exersează în aproape toate activitățile din grădiniță. Începând de la împărțirea jucăriilor, împărtășirea experiențelor, lucrul în perechi sau în echipă, adresarea politicoasă și recunoașterea calităților și reușitelor celorlalți.

Implementarea ideii ca fiecare persoană merită să fie tratată cu respect și bunăvoință se poate realiza prin învățarea unor poezii, cântece, prin analizarea unor imagini reprezentând persoane diferite: de culoare, cu probleme fizice vizibile, nevoiași. Putem cultiva spiritul generozității prin crearea unei pușculițe în care fiecare să doneze ceva-nu neapărat bani, ci lucruri create de copii (felicitări, jucării, cărți).

Ca parte firească a procesului de comunicare cu cei din jur, pot apărea conflictele. Acestea, pe lângă starea de agitație și disconfort pe care le generează, pot duce la deteriorarea relațiilor de prietenie. Astfel se impune să-i ajutăm pe copii în descoperirea modalităților de a depăși conflictele, fapt ce le va fi de un real folos și mai târziu, în viața de zi cu zi. Mediarea conflictului de către educatoare trebuie făcută de pe o poziție neutră, punându-i pe cei implicați să descrie faptele, să-și exprime sentimentele față de cele întâmplate și apoi să găsească soluții de remediere a conflictului. De cele mai multe ori copiii sfârșesc prin a-și da o îmbrățișare sau o strângere de mână.

Dezvoltarea abilităților emoționale

Abilități emoționale înseamnă:

- a înțelege
- a exprima
- a regla emoțiile

De ce este importantă dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor?

Pentru că ajută la formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți.

Pentru că ajută copiii să se adapteze la grădiniță și la școală.

Pentru că previne apariția problemelor emoționale și de comportament.

Principalele competente emoționale sunt:

De unde începem atunci când dorim să îmbunătățim abilitățile emoționale ale copiilor?

Dacă doriți să îmbunătățiți abilitățile emoționale ale copiilor este important ca mai întâi să vedeți care sunt punctele lor tari și ce comportamente pot fi dezvoltate. În acest sens, puteți completa tabelul de mai jos.

Studiile arată că prescolarii pot fi surprinzător de pricepuți în gestionarea abilităților emoționale.

Exemplu: Ei pot înțelege emoțiile exprimate de copiii de aceeași vârstă cu ei în timpul unui contact social, ceea ce îi ajută în rezolvarea conflictelor. Apoi prescolarii sunt capabili de implicare empatică în emoțiile celorlalți și își pot regla propriile emoții în diferite situații sociale, pentru a minimaliza efectele nesanatoase ale emoțiilor negative și pentru a împărtăși emoțiile pozitive cu ceilalți.

În faza în care copiii învață despre emoții, dar încă nu le știu denumirea, cu ajutorul întrebărilor de genul: "Cum te simți?", "Ce simți când vezi acest lucru?" îi încurajăm să explice, atât cât poate fiecare, felul în care el se simte.

În cadrul unor jocuri de mimă în care folosim expresiile faciale ale emoțiilor de bază, copiii se pot familiariza cu denumirea acestora: tristete, fericire, furie, frică, încântare. În toate etapele unei zile trebuie să îi încurajăm pe copii să utilizeze cuvinte și expresii ce denumesc stări emoționale. Când observăm că un copil trăiește o emoție puternică, insistăm să explice ceea ce simte: "Cum te simți fiindcă e ziua ta?" sau "Cum te simți când colegul te jigneste?". Copiii vor învăța astfel că este normal să experimenteze diverse emoții și să vorbească despre ele. Foarte importantă este încurajarea lor, întărirea pozitivă atunci când au făcut față unei situații frustrante (s-a împiedicat și a căzut, dar a reușit să nu plângă).

De asemenea în activitățile artistice (pictură, desen) copiii pot exprima sentimente prin însăși lucrările realizate, dar important este ca ei să fie capabili să exprime și verbal aceste sentimente. Și să nu uităm nici o clipă că atunci când adulții sunt calzi, receptivi și expresivi, copiii se simt mai liberi să își exprime emoțiile. Pentru formarea imaginii pozitive trebuie apreciate eforturile copiilor în orice situație. Faptele bune, gesturile frumoase nu pot fi trecute cu vederea. Copilul trebuie laudat permanent, lucru pe care și părinții trebuie să îl facă. Numai așa va câștiga încredere în propriile forte și se va implica în activități și relații noi.

Un aspect deloc de neglijat în dezvoltarea emoțională este dezvoltarea autocontrolului sau altfel spus reglarea emoțională. Aceasta constă în abilitatea de a-și controla atenția voluntar când este nevoie. Astfel copilul poate aștepta înainte de a acționa în anumite situații, își poate controla emoțiile negative și impulsive.

De un real folos în dezvoltarea acestor indicatori sunt jocurile cu reguli bine stabilite, întreceri sportive, discuții referitoare la personajele unor povești ("Puf Alb și Puf Gri") și exemplul personal. Să evităm comportamentele și limbajul agresiv deoarece copiii tind să îl imite.

Dacă totuși își pierde controlul, să îi ajutăm să analizeze situația care i-a determinat să și-l piardă. De multe ori după o analiză "la rece" a situației, aceasta nu mai pare atât de dificilă sau de gravă ca la început.

Exprimarea și înțelegerea propriilor emoții și a emoțiilor celorlalți, de la emoțiile primare (bucurie, frică, manie) la cele mai complexe (mandrie, rușine, vină) constituie competențe specifice domeniului emoțional. Copilul învață cu ajutorul adultului (educator sau părinte) să le exprime și să le recunoască.

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR, GYEKENY IZABELA
ȘCOALA PRIMARĂ VĂRȘAND, JUD. ARAD**

Educația unui copil începe de la naștere, părintele fiind un model din punct de vedere al manifestării abilităților emoționale și sociale.

Comportamentul, respectul, cinstea, sinceritatea se învață, se formează în mod normal acasă, în mediul familial. Dacă un elev nu are baza acestor deprinderi și modelul bun al părinților, va crea probleme, copilul de azi fiind adultul de mâine.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, dar altele sunt total dezinteresate. Dialogul dintre părinte și școală este unul dintre elementele indispensabile pentru reușita școlară.

Școala colaborează cu părinții sub diferite forme: ședințe, convorbiri telefonice, întâlniri personale, chestionare. Este important ca părinții și școala să formeze o echipă, un tot unitar. Școala nu poate să își realizeze pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale, de muncă și de viață ale copiilor. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copiilor, dacă nu sunt aduse la cunoștință comportamentul acestora de la școală.

La fiecare ședință cu părinții se discută despre cum își pot ajuta copiii la teme, la învățarea lecțiilor. Ei trebuie să cunoască modul în care îi pot ajuta dacă întâmpină greutăți. Cel mai important obiectiv al parteneriatului dintre școală și familie este obținerea succesului școlar, obiectiv propus și realizat pe o perioadă mai mare de timp. Severitatea este necesară, dar cu măsură. Problemele apar dacă părinții sunt împărțiți, unul e mai sever, celălalt mai indulgent.

Elevul are nevoie de un mediu familial în care să se simtă în siguranță. Familia are obligația de a-i oferi un climat educativ bun, liniște, înțelegere, afectivitate. El simte când părinții sunt interesați de problemele lui, de rezultatele de la școală. Implicarea lor are un rol important în viața și rezultatele lui. Familia oferă copilului majoritatea cunoștințelor uzuale despre mediul înconjurător. El obține rezultate școlare și în funcție de modul în care părinții se implică și în procesul de învățare. Trebuie avut în vedere calitatea și cantitatea ajutorului, susținerii și îndrumării.

Beneficiile parteneriatelor dintre familie și școală sunt: perfecționarea abilităților școlare ale elevilor, îmbunătățirea programelor de studiu și climatul școlar, ajutor în munca profesorilor, îmbunătățirea abilităților educaționale ale părinților. Școala trebuie considerată ca un prieten în educarea și formarea elevului pentru ziua de mâine, pentru un viitor mai bun.

Bibliografie:

Cerghit I., Radu I., Popescu E.,: Didactica- manual pentru clasa a X-a, EDP, 1997

PARTENERIAT FAMILIE- GRĂDINIȚĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR GYULA RODICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ZELK ZOLTÁN”, STRUCTURĂ G. P. P. NR. 3, VALEA LUI MIHAI

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor.

Educatorea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și înafara grădiniței.

Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor.

Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în ea. Familia este primul inițiator sociocultural al copilului.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădinița, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului.

Educatorea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi:

- ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței;
- mese rotunde;
- propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor;
- vizitarea grădiniței de către părinți;
- participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Pentru o colaborare bună ambele părți au niște îndatoriri, și anume:

Educatorea are obligația să:

- Aducă la cunoștința părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;
- Informeze părinții despre standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de vârstă;
- Contribuie la diseminarea bunelor experiențe educative în rândul părinților;
- Ascultă cu atenție și atribuie importanța cuvenită informațiilor primite de la părinții copiilor;

- Acordă consiliere individuală și/sau în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară.

Părinții au îndatorirea:

- Să continue în familie programul educațional propus în grădiniță;
- Să participe activ în cadrul parteneriatului familie-grădiniță;
- Să dea dovadă de perseverență în acțiunile educative, solicitând sprijinul educatoarei ori de câte ori este cazul.

Obligații comune

Părțile implicate trebuie să colaboreze cât mai eficient pentru a dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative antrenate instituțional dar și pentru a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practice-aplicative, organizatorice.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil dorim să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

LEGĂTURA ȘCOALĂ- FAMILIE, FACTOR DECISIV AL FORMĂRII COPILULUI

**PROF. HAIDUC LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 PETROȘANI**

Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații, copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. părinții sunt persoanele care au o influență majoră în viața și dezvoltarea copilului, iar grădinița oferă un rol de sprijin secundar. Pentru sprijinul copilului trebuie dezvoltată o relație tandem de cooperare între casă și grădiniță, în care părinții sunt o parte fundamentală a bunăstării grădiniței și a experienței educaționale eficiente pentru copilul lor. Așteptările, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

A acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului față de membrii microgrupului familial din punct de vedere fizic, psihic, material ;
- impactul emoțional pe care îl exercită este maxim ;
- oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi ;
- creează un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului ;
- influența educativă pe care o exercită familia face parte integrantă din viață.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să înțeleagă că ei pot influența comportamentul copiilor.

Părinții vor înțelege că regulile de educație diferă de la o familie la alta în funcție de copil, de problemele familiei, de concepția familiei despre viață și împlinirea ei.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească.

Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă. Părintele va prezenta interes față de ceea ce povestește copilul. Împreună stabilesc care sunt problemele și cum pot fi rezolvate. Părinții trebuie să cunoască posibilitățile de înțelegere ale propriilor copii, să-i încurajeze.

Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copilului. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Cadrele didactice trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul școlii, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament

civilizat, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat.

BIBLIOGRAFIE:

Cerghit, I. ; Radu, I. T. ; Popescu, E. ; Vlăsceanu, L. – „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997;

Nicola, Ioan – „ Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992;

Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București Popescu, Eugenia (coord.), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica” E. D. P., București

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

HALASZ ROZALIA

Dezvoltarea emoțională, socială și fizică a copilului, în special în primii ani de viață, are efect direct asupra dezvoltării sale generale și a adultului care va deveni peste ani. Este foarte important, ca părinții să investească în educația timpurie a copilului, pentru ca acesta să devină un adult responsabil și să aibă un viitor de succes.

Neurologii susțin că primii ani de viață joacă un rol cheie în dezvoltarea creierului copilului. Acesta începe să învețe despre lumea care îl înconjoară de la o vârstă foarte fragedă – inclusiv în perioada prenatală, perinatală (imediat înainte și după naștere) și postnatală.

Experiențele timpurii pe care le are copilul – legăturile cu părinții și primele experiențe de învățare – influențează dezvoltarea fizică, cognitivă, emoțională și socială a acestuia. Creierul celui mic este precum un burete care are o capacitate mare de absorbție. Pentru o bună dezvoltare, trebuie antrenat în permanentă.

Nu degeaba se tot vorbește de „cei șapte ani de acasă” și importanța lor în dezvoltarea copilului. Între 0 – 7 ani, copilul se formează ca persoană și depinde în totalitate de părinți și deciziile pe care aceștia le iau pentru el și viitorul său, ceea ce face ca influența formativă a părinților să fie extrem de puternică pe tot parcursul vieții acestuia. Părinții trebuie să aibă grijă ce cunoștințe, informații și obiceiuri le insuflă copiilor, pentru că în primii ani de viață aceștia asimilează tot ce primesc și dau un înțeles „al lor” oricărei informații recepționate.

Rolul părinților în educația, dezvoltarea și formarea copilului este decisiv. Părinții și familia au cea mai mare influență în ceea ce privește atitudinea, personalitatea, comportamentul și alegerile copilului, în special în prima parte a vieții acestuia și este foarte important să se implice activ în educația copilului, să îl sfătuiască și să îl îndrume.

Părinții sunt primele și cele mai importante persoane care au un rol deosebit în formarea personalității copilului, prima persoană intermediară a copilului cu lumea fiind mama, iar a doua, tata. În relațiile cu părinții, micuțul cunoaște primele relații umane, care îl vor forma ca adult.

Încă din primii ani de viață, până în momentul în care devine adult și poate decide de unul singur ce vrea să facă, copilul este influențat de părinți și familie, mediul familial fiind extrem de important în evoluția acestuia ca individ.

Formarea personalității copilului este rezultatul mai multor factori: familiali, școlari, comunitari, cei familiali fiind ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Pe lângă acești factori, educația este imperios necesară pentru formarea și dezvoltarea fizică, mentală și socială a unui individ și este foarte important să fie cultivată încă din copilărie.

Putem defini personalitatea ca fiind un set de calități care fac ca o persoană să se distingă de alte persoane din jurul său, să fie unică. Când aceste calități încep să se cultive la un copil, înseamnă că începe să i se contureze personalitatea. Este momentul în care trebuie să îl ajuți să își descopere punctele forte și calitățile care îl vor face să se distingă de celelalte persoane cu care va interacționa.

Personalitatea copilului începe să se formeze încă de la vârsta preșcolară, când copilului i se schițează o serie de trăsături de temperament care se vor contura pe măsură ce se dezvoltă ca adolescent și, mai apoi, ca adult.

Nu o dată am auzit expresii precum: „deși e mic, are personalitate”, „urlă pentru că are personalitate”, „face crize de personalitate”, „e un copil cu personalitate” etc. Putem observa faptul că din momentul în care se naște, copilul începe să-și formeze și să-și arate personalitatea. Familia și educația nu fac decât să dezvolte încă din primii ani de viață, personalitatea viitorului adult, iar odată cu aceasta și latura spirituală și psihologică.

Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației și a-1 dezvoltării personalității copilului.

Educația are un rol foarte important în dezvoltarea fizică, personală și socială a copilului. Implicarea părinților în viața copilului influențează viața și personalitatea acestuia, conturându-i drumul pe care îl va urma în viitor. Educația influențează toate laturile personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea ceișapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE

PROF. HAMZEA IOANA

În ultima perioadă se discută din ce în ce mai mult despre strânsa relație în care ar trebui să se afle școala și familia elevului. Studiile arată că elevii își ating adevăratul potențial atunci când familia și școala colaborează. Cu toate că dezvoltarea unei bune colaborări între școală și familie este plină de provocări, beneficiile care derivă în urma stabilirii acestei relații sunt vizibile și apar în urma discuțiilor și întâlnirilor constante pe teme precum rutina zilnică, dezvoltarea elevilor sau parcursul educațional. Aceste beneficii se pot observa la toți actorii implicați: elevi, familie, școală și comunitate.

Efectul parteneriatului școală-familie îi face pe elevi să se simtă implicați în procesul decizional, să își dorească să continue studiile, să se simtă apreciați și validați. În egală măsură, și familia se simte respectată, implicată în procesul educativ, împuternicită în rolul pe care îl are și reasigurată de importanța participării alături de școală în deciziile cu privire la elevi.

În cadrul acestui parteneriat, instituțiile de învățământ pot afla mai multe informații atât despre problemele cu care se confruntă părinții, cât și despre experiența pe care aceștia o au în creșterea elevilor. Informațiile obținute de la părinți pot fi folosite pentru a facilita lucrul la clasă și pentru a susține starea de bine a elevilor. Feedbackul părinților este foarte important pentru a vedea în ce măsură practicile folosite ating nevoile elevilor și ajută la buna creștere a acestora.

În parteneriatele școală - familie reale, actorii implicați valorizează cunoștințele pe care le au despre copii, recunosc și apreciază rolul pe care fiecare îl are în viața elevilor, își acordă încredere și susținere reciprocă, vorbesc liber și cu respect și, cel mai important, iau decizii împreună.

Pentru stabilirea unei bune relații de colaborare în școală și părinți, este nevoie să îi asigurăm întâi că implicarea lor este apreciată și importantă. Apoi, această implicare trebuie să depășească nivelul scriptic și să se manifeste în toate acțiunile întreprinse în școală (ex. activități extrașcolare, activități în cadrul școlii, Școala Părinților etc.). De asemenea, este foarte important ca profesorii să cunoască foarte bine părinții și să dezvolte împreună țeluri pentru fiecare copil, să le cunoască istoria culturală și familială și să le integreze în procesul de colaborare.

Concluzionând cele prezentate, dezvoltarea unui parteneriat școală - familie este un proces laborios, dar care merită toate eforturile pentru buna educare a elevilor, viitorii adulți de mâine.

ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL

**PROF. PT. ÎNV. PRIMAR HĂPRIAN MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DAIA ROMÂNĂ
JUD. ALBA**

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-morală urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă, fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi, părinții; noi, familia, încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

În baza cercetărilor făcute în școlile din S. U. A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii.

Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Aș vrea să menționez și câteva modalități prin care, ca părinte, poți să te implici activ în educația copilului:

1. **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

2. **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

3. **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

4. **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

5. Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

6. **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală**, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

7. **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Astfel că implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om capabil să participe la dezvoltarea societății, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă, ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general, în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și

continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie-școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie-școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală,
 - Colaborarea familie-școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite,
 - Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reînnoirii comunității;
 - Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional”, ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Educația răspunde atât cererii sociale, cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare a energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „*Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*”, Editura Polirom, Iași, 2006

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. HARABAGIU GINA-IZABELA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu trebuie să fim niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. De asemenea, la consultațiile cu părinții putem dezbate teme ca: *Vă cunoașteți copilul?, Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Ziua mea de lucru, Copilul față în față cu părinții.*

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur

mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR IRINA HĂRȘAN ȘCOALA GIMNAZIALĂ „FLOREA BOGDAN”- REGHIN, MUREȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Tinerii părinți știu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL

PROF. HAȚEGAN CORINA LUCIANA
ȘC. GIMN. SINGIDAVA CUGIR

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

Școala și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltati.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanta dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru că acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care da ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățatură, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă acestia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistematice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

În baza cercetărilor făcute în școlile din S. U. A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s. a. m. d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delicvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală,
- Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de

sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite,

- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reinnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilitați concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Concluzie

Implicarea părinților în viața activă a școlărilor este foarte importantă, deoarece copiii dacă sunt ajutați devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Implicarea părinților în viața școlărilor îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

Retineti! ! Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

PARTENERIATUL FAMILIE-SCOALA

PROF. INV. PRESCOLAR: HENȚ CORINA MARIANA GPP. NR. 3 HIDIȘELU DE JOS-JUD. BIHOR

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârsta preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate aceste obiective.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Pe de altă parte, iubirea părinților, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață. Dacă într-o familie se cultivă nesăbuit dorințele, pretențiile copilului, dar se neglijează dezvoltarea inițiativei, implicării personale în activitate, echilibrul, apar grave disfuncționalități în relațiile copiilor cu cei din jurul său, instalându-se unele trăsături de caracter, precum: egoism, lipsa de sensibilitate și atenție față de alții. Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că “profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viața a copiilor. Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vedere a grădiniței și familiei.

Bibliografie:

<https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei/>
www.didactic.ro

STILURI PARENTALE MODERNE - TENDINTE SI TIPURI DE PARENTING

**PROF. INV. PRESC. HERȚA ADINA
GRĂDINITA PP NR. 2 AIUD, JUD. ALBA**

De-a lungul vremii, psihologii au încercat să definească impactul părinților în tipul de adult ce va deveni copilul lor. Astfel, există patru modele de stiluri parentale tradiționale: autoritar, indulgent, protector și indiferent.

Stilurile parentale sunt nici mai mult, nici mai puțin decât modul în care părinții își exprimă credințele despre cum să fie părinți buni sau răi. Pusi în fața atator schimbări, este necesar să redefinim vechile stiluri parentale, sau cel puțin să completăm cu informații noi, actuale, ancorate în realitatea ce o trăim.

Stilul parental bazat pe atașament

Pentru acest tip parental se apelează la 7 "instrumente" ce servesc drept bază. Ele mai sunt cunoscute și sub numele de "cei 7 B", după denumirea lor în limba engleză:

1. Legătura după naștere (birth bonding);
2. Alăptarea (breastfeeding);
3. Purtarea copilului (babywearing);
4. Dormitul în același pat/ cameră (bedding close to baby);
5. Încrederea în plânsul bebelușului (believe in crying);
6. Feriți-vă de formatorii de bebeluși (beware of baby trainers);
7. Echilibru (balance).

Principiul fundamental al acestui tip de parenting este afecțiunea, crearea unei conexiuni emoționale puternice între părinte și copil. **Atașamentul parental este focusat pe copil și pe nevoile acestuia.** Părinții nu își impun propriul stil în fața copiilor, ci îi încurajează să descopere, îi supervizează în acțiunile lor și explică, demonstrează, arătându-le copiilor încredere și lăsându-i să își satisfacă curiozitățile. Acest stil de educare poate fi confundat foarte ușor cu educația permisivă și este de multe ori asociat cu "super-grija".

Stilul parental bazat pe instinct

După cum ne putem da seama după denumire, acest stil parental se bazează pe instinct, sentimente, amintiri și este cel mai apropiat de metoda tradițională parentală. Părinții acționează sub influența propriilor experiențe, educându-și copiii așa cum au fost și ei educați.

Stilul parental bazat pe instinct este cel mai la îndemână deoarece se concentrează pe propriile trăiri. Totodată trebuie să fim conștienți de faptul că, neluând în seama noile descoperiri în materie de parenting, riscăm ca micuții noștri să fie afectați de aceleași lucruri ce ne-au afectat și noua copilărie, cărând în viața de adult un imens bagaj emoțional, bazat pe experiențele copilăriei.

Stilul parental permisiv-modern

Acest tip parental este caracterizat de prietenie, de sprijin și nu presupune o copilărie fără reguli și restricții. Părinții care aleg această cale folosesc ca metodă primordială comunicarea, pe care o stăpânesc la nivel de artă și reușesc să instaureze reguli sau limite în colaborare cu copiii, și nu impunându-le fără drept de apel.

Astfel, există un sentiment de egalitate între părinte și copil, nu de supunere. Din păcate, acest stil parental are și câteva puncte slabe: părinții permisivi sunt adesea inconștienți în acțiuni, iar copiii învățați să îi manipuleze pentru a putea obține tot ce vor.

Stilul parental autoritar-modern

Stilul parental autoritar-modern nu constă doar în impunerea unor restricții și urmărirea unor reguli stricte, ci și în cunoașterea de sine a copilului, chiar cu riscul de a comite greșeli în acest timp. Copiii sunt lăsați liberi, independenți, să afle răspunsuri despre lumea inconjurătoare în stilul și ritmul propriu.

Părinții încă detin controlul, stabilesc limite și reguli, însă o fac într-un mod afectuos și înțelegător. Acest stil parental presupune ca părintele emite atât pretenții, cât și receptivitate la nevoile copilului. Aceștia asteaptă de la copiii lor asertivitate, cooperare și, ulterior, responsabilitate socială.

Tipologii de părinți

In ultimii ani, datorita atator informatii si studii legate de "meseria de parinte", au iesit in evidenta si cateva tipologii noi de parinti:

Parintele "elicopter"

Parintele "elicopter" este un tip de parinte anxios, care planeaza mereu deasupra copilului precum un elicopter in aer, invadandu-i in permanenta spatiul. Supravegheaza toate miscarile copilului din dorinta de a-l proteja, iar in subconstientul sau exista in permanenta teama ca cel mic va lua o decizie gresita, in urma careia va avea de suferit.

Exista tendinta de a face totul in locul copilului, astfel acesta devine incapabil sa se descurce pe cont propriu si devine dependent total de parinte.

Toate uneltele esentiale in viata de adult devin simple miraje pentru copilul crescut de un parinte elicopter: acesta este privat de oportunitatea de a invata din propriile greseli si nu reuseste sa judece obiectiv situatiile din jurul sau, nu invata cum sa duca la bun sfarsit o sarcina, nu are la indemana strategii de rezolvare a conflictelor, nu invata respectul fata de sine si fata de altii, nu este rabdator sau tolerant si devine egoist.

Parintele "plug de zapada"

Acest tip de parinte are tendinta sa inlature orice obstacol din calea copilului, netezindu-i drumul in viata. In acelasi timp, se formeaza o enorma presiune asupra copilului, prin pretentiile exagerate in privinta performantelor. Parintii reusesc sa transforme copilul intr-o adevarata "masinarie de obtinut rezultate", acesta ajungand sa fie terorizat de ideea de a fi o persoana obisnuita, fara calitati exceptionale.

Competitiv din fire, parintele isi va indruma copilul catre tot soiul de activitati extrascolare si il va inscrie la diverse concursuri, pretinzand cele mai bune rezultate. Prin aceasta metoda de educare se dezvoltă copii dependenti, anxiosi, narcisisti si focusati pe cariera. Din pricina presiunii psihologice uriase la care sunt supusi, exista riscul de a claca complet, de a deveni inadaptati social si frustrati de propria viata.

Meseria de parinte este una dintre cele mai grele, dar ofera si cele mai multe satisfactii. Indiferent de stilul parental in care ne regasim, mereu avem ceva de invatat sau de optimizat. Copiii au nevoie de afectiune si ghidare, pentru a deveni proprii lor stapani, pentru a-si urma propriile pasiuni si a parcurge propriul drum in viata... chiar si cu riscul de a mai gresi pe alocuri.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. HINȚ IOANA ADRIANA
GPN NR. 6 DUȘEȘTI, COM. CEICA, JUD. BIHOR**

Educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia. Din perspectivă istorică, educația părinților – ca și educația (poporului) în general – apare necesară; atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca o cale de emancipare spirituală și socială, ca un vector al democratizării educației și societății. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. *Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.* Ele nu mai sunt demult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Familia este prima colectivitate care își pune amprenta pe caracterul omului, cea dintâi școală ce pune temelii viitoarei personalități. Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată. Copilul este un dar prețios al lui Dumnezeu și fiecare părinte se simte responsabil de marea comoară ce i-a fost încredințată.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Grădinița este un important mediu de socializare, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulți, și le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la **construirea unor relații pozitive** între familie și grădinița, la **o unificare a sistemului de valori** care va avea un efect benefic asupra copiilor. Ca parteneri în educație să fim convinși că nu educăm copiii doar atunci când vorbim cu el; doar atunci când le oferim tot ce își doresc; doar atunci când realizăm, împreună, activități atractive. Îl educăm în fiecare moment al vieții noastre. Felul cum ne îmbrăcăm, cum vorbim cu alți oameni și despre alți oameni, cum ne bucurăm și cum ne întristăm, cum ne purtăm cu prietenii și cu cei care nu ne sunt prieteni; toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. Copiii urmează exemple de la un număr mare de persoane: ei imită frații mai mari, pe prietenii de joacă, pe colegi, pe educatori. Prin jocul lor copiii imită activitatea și comportarea celor din jur; imită relațiile care se stabilesc între oameni în cadrul vieții de familie și în societate de aceea să ne străduim să investim tot ce avem ami bun în noi pentru binele acestor mici făpturi care ne sunt încredințate spre a fi iubite, modelate și însoțite în viață.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „șinta reușitei”.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o **colaborare prodigioasă** dintre acești doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil dorim să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

ROLUL FAMILIEI ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR HÎRCEAGĂ ANDREEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA**

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

Ceea ce nu știu tații despre implicarea lor în creșterea și educația copilului, este că dincolo de ”oboseală”, ”nervi” și ”timp pierdut”, copiii lor au multe beneficii, printre care: copiii sunt mai independenți și mai încrezători; au mai multe șanse de succes când începe școala; au o stimă de sine mai înaltă, un nivel sporit al autonomiei și proactivitate în luarea deciziilor; au capacitatea de a dezvolta competențe sociale mai devreme decât semenii lor, abilități de negociere și rezolvare a conflictelor; spiritul de echipă etc.

ACȚIONAȚI/CE PUTEȚI FACE LA MODUL CONCRET?

*Creați și mențineți în casă o atmosferă calmă și stabilă, astfel încât fiecare părinte să înțeleagă responsabilitatea proprie în educația copilului.

Aveți grijă de copilul dvs, dar și de voi înșivă! Găsiți timp pentru relațiile cu partenerul/partenera și sprijiniți-vă reciproc. Adoptați un comportament de urmat în raport cu copiii voștri.

*Discutați și analizați în familie toate obligațiunile și responsabilitățile distribuite în mod egal, între părinți în primul rând, ulterior între copii în funcție de vârsta acestora.

*Stabiliți o listă cu regulile familiei, preventiv discutate, inclusiv cu copiii în vederea prevenirii unor dificultăți în realizarea rolurilor parentale. Asigurați-vă că și copiii le-au înțeles, ei au nevoie să înțeleagă de ce trebuie să le respecte.

*Adoptați decizii de comun acord și promovați un mod unitar de educație în familie, respectându-l ambii părinți (ex: „Dacă mama zice copilului, că după ce îți strângi jucăriile, te poți uita la desene animate”, tata trebuie să mențină aceeași poziție”).

Încurajați toți membrii familiei (mama/tata, frați/surori) să participe în activități ce țin de îngrijirea copilului (baie, îmbrăcare, hrănire, adormire, plimbare, exerciții fizice); activități educaționale/creative de joc, citirea poveștilor, discuții în familie, învățarea unor lucruri în comun; distribuirea anumitor sarcinilor casnice etc.

*Organizați evenimente de familie în comun, în așa mod ca fiecare membru al familiei să fie responsabil de o anumită sarcină, iar ulterior analizați activitatea și stabiliți punctele forte și cele vulnerabile.

*Încercați să aveți așteptări realiste de la copiii voștri, care vă vor ajuta să abordați constructiv comportamentele nedorite (plâns excesiv, colici, isterici, tulburări de somn, tulburări alimentare etc.).

*Participați la tot ceea ce realizează copilul. Implicați-vă în activitățile lui, dar nu uitați să-i oferiți independență și libertate. Anunțați-l că vreți să faceți ceva împreună, cereți-i opinia lui, astfel va învăța să vă ceară părerea atunci când va avea nevoie.

*Distrați-vă cu copilul, bucurați-vă împreună. Găsiți timp pentru a petrece timpul liber. *Sacrificați alte ocupații și fiți alături de copil.

*Participați la activitățile preferate ale copilului Dvs: desenați pe asfalt, înscenați istorioare sau studiați gândacii care se târăsc prin praf etc.

*Plasați-vă la același nivel cu copilul când discutați (vă puteți apleca, așeza pe covor, coborî în genunchi; îl puteți lua pe copil pe genunchii Dvs, în brațe etc.). Uitați-vă în ochii copilului atunci când îi vorbiți, mențineți contactul vizual cu el, atunci când vă comunică ceva.

*Lăudați copilul pentru eforturile depuse, mai cu seamă atunci când nu își atinge scopul; învățați-l cât este de important să facă tot ce depinde de el (ex: "Îmi place cum ai aranjat în cameră. Ai reușit să găsești loc pentru fiecare lucru și le-ai ordonat perfect").

*Creați o boxă a bunătății - scrieți pe foițe toate faptele de bunătate pe care le faceți Dvs și copiii voștri (de ex: vă ajută la treburile casnice, împart o jucărie cu fratele sau sora, fac o poză pentru un prieten etc.). Apoi, extrageți periodic din cutie câte o foiță și citiți-o cu voce tare împreună cu familia.

*Alcătuți un colaj despre familia Dvs. Alegeți fotografiile mai vechi de familie și alte imagini ale lucrurilor preferate cum ar fi animale, sporturi, mâncăruri și lipiți-le pe un carton. Veți obține astfel un "panou de onoare" al familiei Dvs.

*Creați un tabel de sentimente sau folosiți stickere sau imagini pentru a vă ajuta copilul să exprime în cuvinte cum se simte în fiecare zi. Folosiți cărți de povești și imagini pentru a discuta despre emoții precum furia, frica și anxietatea.

*Străduiți-vă să nu comparați copilul Dvs cu fratele/sora, alți copii, sau să criticați inteligența copilului, neajunsurile fizice. A aminti copilului despre unele neajunsuri, ar însemna să întăriți la el un complex de inferioritate.

*Folosiți "Nu" doar în situații când vă exprimați dorințe, bucurii, neplăceri, atunci când este cazul și asta fără a jigni sau supăra copilul. Folosiți exprimări care ar duce la evitarea supărărilor, conflictelor, neînțelegerilor dintre părinte și copil (de ex: „Mi-ar face plăcere să te aud vorbind mai încet!” în loc de „Nu mai țipa atâta!”

*Fiți onești cu copilul Dvs, admiteți greșelile Dvs și învățați-l pe copil cât este de important să își asumi responsabilitatea și să recunoști greșelile.

*Evitați să comparați sentimentele Dvs din trecut cu problema copilului Dvs. Nu ajuta să îi spuneți: "Ei bine, când mă simțeam rău, eu reușeam să mă adun și să trec peste orice problemă". Experiențele și sentimentele trăite de oameni diferiți nu pot fi comparate.

*Încurajați copilul să-și dezvolte hobby-uri și interesele care îi provoacă satisfacție.

*Inițiați discuții cu copilul dvs despre ceea ce ar vrea să devină când va crește mare și organizați excursii tematice.

*Disciplinați copilul cu dragoste, copilul are nevoie de ghidare și disciplină, nu prin intermediul pedepselor, ci prin intermediul unor limite rezonabile.

*Folosiți regulile pentru a-i ajuta copilului să se autodisciplineze; stabiliți limite și încurajați copilul să aibă o părere bună despre sine.

*Fiți consecvent în ceea ce faceți oferind ca și exemplu modul Dvs de a acționa, arătând copilului cea mai sigură cale de a-l învăța ce să facă și cum să fie.

*Niciodată să nu scuturați copilul în încercarea de a-l face să se oprească. Dincolo de faptul ca îl veți speria, acest lucru îi poate produce leziuni grave și permanente la nivel cerebral.

*Încercați să fiți relaxați în relația cu copilul și nu lăsați ca povara grijilor să se instaleze între voi. Nimic nu e mai trist pentru un copil decât să își vadă părinții copleșiți de probleme pe care el nu le înțelege și care îl țin departe de ei. Clipele pe care i le dăruieți atunci când sunteți împreună valorează foarte mult pentru copil.

*Evitați să ridicați vocea în momentul în care copilul e supărat și folosește insulte la adresa dvs și a celor din jur.

*Fiți un model pentru copil! Aceasta înseamnă să nu așteptați copilul să "iasă pur și simplu afară", "să se joace cu copiii", ci să aveți un rol implicit și activ în modelare, stimulare, recompensare și, mai ales, în a-i oferi ocazii variate de exersare a pasiunii, a preferințelor.

*Evitați extremele, păstrați-vă echilibrul și „caracterul vostru rațional să fie cunoscut de toți“, inclusiv de copiii voștri.

*Nu lăsa-ți pe mâine ceea ce puteți face azi. Priviți la copil azi, mâine s-ar putea întâmpla ca el să nu mai caute privirea dvs.

*Dezvoltați și consolidați zilnic abilitățile Dvs de părinte, pentru a percepe copilul în mod realist; de a interacționa pozitiv cu copilul; de a răspunde nevoilor copilului și de a pune în prim-plan nevoile acestuia înaintea celor personale.

*Atunci când vă confrunțați cu comportamente nedorite, faceți pauze scurte, folosiți momentele de liniște pentru a vă relaxa și a vă odihni (redirecționați atenția, acordați atenție lucrurilor pozitive, reorganizați mediul, faceți o scurtă plimbare, respirați adânc și spălați-vă pe față cu apa rece etc).

PARINTII, PRIMII EDUCATORI DIN VIATA COPILULUI

HOAGHE ALEXANDRU LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 ALEXANDRIA

În orice societate, familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament pozitive ca: cinstea, politetea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare.

Echilibrul dezvoltării copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță, școala va merge. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, determinarea, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

Necesar pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Studiile arată că prezența părinților în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora. Categorie, pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități sănatoase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i „repezim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor „prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Trebuie să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Astfel, prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru că grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

PĂRINȚI ȘI PROFESORI – FRONT COMUN ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROFESOR ITINERANT ȘI DE SPRIJIN HOANCĂ ANDREEA BEATRIX CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ "AURORA"REȘIȚA

Motto: „ *Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.* ” - A. S. Makarenko

Viitorul strălucit al unui copil stă în palmele primitoare ale părinților și ale profesorilor săi. Colaborarea activă și constantă dintre cei doi factori educaționali, familie și școală, este esențială pentru asigurarea unei educații de calitate, pilon pentru reușită și succes în viață.

Primii șapte ani de viață sunt anii în care familia pregătește treptat copilul pentru școală, asigurând bazele necesare dezvoltării sale morale și intelectuale. Odată intrat în școală, copilul continuă să își dezvolte abilitățile și aptitudinile menite să-i asigure viitorul de mâine.

Parteneriatul școală-familie asigură reușita procesului educațional. Abia atunci când părinții se implică direct și conștient în educația copilului, când comunică deschis și continuu cu cadrele didactice, când sunt alături de copil în actul învățării, putem vorbi despre o educație de calitate.

Școala ar trebui să încurajeze familiile și profesorii să stabilească acorduri de învățare în care să fie definite scopurile, expectațiile și responsabilitățile împărtășite ale școlilor și părinților, ca parteneri egali la succesul școlar al elevilor. Școlile bune valorizează implicarea parentală, știind că fără suportul părinților educația este compromisă.

Iată și câteva principii esențiale ale colaborării dintre părinți și școală/profesori

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie-școală, centrate pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor;
- Colaborarea familie-școală să fie suport pentru rezolvarea problemelor dificile și să fie cadru de sărbătorire a realizărilor și a performanțelor deosebite;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale conexiunii cu părinții și comunitatea.

Acordul familiei cu școala înseamnă găsirea în comun a unei soluții care să corespundă atât intereselor copilului și familiei cât și școlii și societății. Când există armonie între părinți și profesori, avem drept rezultat o educație coerentă și împlinitoare.

PARTENERIATUL FAMILIE-GRĂDINIȚĂ

HOGAS TALPAU ROXANA MIHAELA

Educația vârștelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea educația trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială. Când copilul este mic influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei. Familia este principalul factor educațional deoarece aici începe educația și acesta este modelul pe care copiii îl imită și îl urmează. Părinții sunt primii educatori pentru că sunt primii cu care copiii interacționează constant încă din prima zi de viață. În familie se face pregătirea copilului pentru viață. Familia asigură mediul în care copilul se naște, trăiește în primii ani de viață, se dezvoltă și se formează pentru viață. Familia reprezintă primul instrument de mediere a interacțiunii dintre copil și mediul social.

Comunicarea în cadrul familiei afectează decisiv dezvoltarea fizică și psihică a copilului, afectând formarea personalității acestuia. Primele obiceiuri sănătoase ale copilului se formează în familie (obiceiuri de igienă, de alimentație sănătoasă) și reprezintă suportul dezvoltării ulterioare lăsându-și amprenta asupra întregii sale personalități. Tot în familie copilul își dobândește limbajul. Cantitatea și calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți, de modul în care interacționează și cerințele în raport cu copilul. În familie se formează cele mai importante deprinderi comportamentale: respect, politețe, răbdare, cinste etc. În îndeplinirea acestor sarcini, modelele parentale sunt cele mai utile ele fiind oferite în diferite situații concrete.

La vârșta preșcolară, un factor educațional important este grădinița, care desfășoară un amplu proces educațional și dispune de personal cu pregătire profesională adecvată care utilizează metode și proceduri de predare consacrate. Educatorul trebuie să cunoască specificul fiecărei etape de dezvoltare a copilului, disponibilitatea sa intelectuală, comportamentul și trăsăturile sale de caracter. Acesta are în vedere socializarea copiilor preșcolari, lăsându-i să se integreze în mediul grădiniței și oferindu-le posibilitatea de a înțelege mediul înconjurător.

Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil, uneori, în familie, nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung, eficientă, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță.

Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având, în același timp, și calitatea -dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic- de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății.

Termenul de „parteneriat” se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun. Colaborarea părinți-educatoare presupune construirea unei relații clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. O astfel de relație impune respectarea unor condiții: comunicare între cei doi parteneri (educatoare-părinte), respect reciproc, implicarea partenerilor în identificarea și promovarea intereselor copilului.

Relația grădiniță-familie nu poate fi stabilită fără a se asigura o condiție de bază, fundamentală: cunoașterea educatoarei despre familie, caracteristicile și potențialul educațional al acesteia. Grădinițele nu pot face minuni, iar educația la această instituție nu se va încheia bine fără sprijinul și cooperarea familiilor copiilor. Nu-l putem educa corect fără să-l observăm cu atenție, fără să-l studiem, fără să-i cunoaștem personalitatea. Cu cât știm mai multe despre familiile copiilor noștri, cu atât putem lucra mai

eficient cu ei. Cu cât părinții știu mai multe despre programele educaționale, cu atât influențele factorilor educaționali și mediile educaționale sunt mai coerente. Cu cât educatorul și părintele lucrează mai aproape împreună, cu atât ambele părți îl pot înțelege mai bine pe copil.

Părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, nu doar atunci când se ivesc probleme. Ei vor fi informați asupra politicilor educaționale ale grădiniței, vor cunoaște scopul și obiectivele programului educativ la care participă copilul lor. Pentru ca parteneriatul să fie eficient, nu doar formal, este esențial să fie implicați în adoptarea deciziilor, să devină participanți activi în derularea acțiunilor, să identifice, în tematica acțiunilor, valorificarea informațiilor pe care ei le-au oferit despre copiii lor. Părinți și educatori, cu toții au, în egală măsură, răspunderea contribuției și eforturilor comune pentru a construi o relație de bună colaborare în beneficiul copilului.

NECESITATEA CONSILIERII ȘCOLARE ÎN CONTEXTUL ȘCOLII CONTEMPORANE

**PROF. ÎNV. PRIMAR HREHORCIUC LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRU MUȘAT”-SIRET, SUCEAVA**

Educația este percepută, în prezent, drept o funcție vitală a societății contemporane deoarece, prin educație, societatea își perpetuează existența, transmițând din generație în generație tot ceea ce a învățat despre ea însăși și despre realitate.

Astăzi, societatea așteaptă de la școala contemporană nu doar să transmită tinerilor o cunoaștere acumulată de-a lungul secolelor, ci, în plus, să-i ajute să se adapteze la o realitate în continuă transformare, să-i pregătească pentru un viitor larg, imprevizibil.

Astfel, dintr-o instituție specializată exclusiv în transmiterea cunoașterii de carte, școala a devenit interfața în relația individ-societate, spațiul social specific în care se manifestă disfuncțiile și tensiunile societății și, prin aceasta, nodul central al prevenției/terapii acestora. Școala este prima instituție care îi confruntă pe elevi cu exigențele integrării socionormative și toate cercetările demonstrează convingător că modul în care se adaptează un copil la școală reprezintă principalul indicator predictiv al calității conduitei sale socioprofesionale ca adult. Absolvenții care dovedesc autonomie intelectuală și morală, capacitate de adaptare la schimbări, solidaritate și atitudine deschisă, pozitivă față de învățare sunt mai apti să-și rezolve singuri și corect problemele existențiale și vor da dovadă de o conduită dezirabilă social.

Cadrele didactice au menirea de a crea condițiile necesare pentru ca elevii să-și satisfacă trebuințele educative de bază, să-și formeze abilitatea de a lua decizii și de a rezolva probleme, să-și dezvolte capacitatea de adaptare la schimbare și să fie pregătiți să-și asume responsabilitatea pentru propria conduită. Elevii care sunt susținuți să găsească satisfacții- practice sau intelectuale- în procesul învățării și al formării propriilor competențe dezvoltă un sens al autonomiei personale și sociale definitoriu pentru integrarea în societate.

Prioritare în acest sens sunt identificarea barierelor învățării și îndepărtarea acestora.

Unii elevi manifestă dificultăți de adaptare școlară prin conduita lor, prin nerespectarea regulamentului școlar și refuzul de a-l transpune în comportamente și acțiuni. Se poate observa, în recreații sau în cadrul activităților extracurriculare, faptul că unii copii sunt fie agresivi, ostili, excesiv de dominatori, fie izolați, retrași, fără a interacționa deloc cu ceilalți.

După ce sunt identificați elevii cu risc dezaptativ crescut și se cunosc cauzele inadapării școlare, cadrul didactic începe consilierea individuală, colectivă (cu elevii care prezintă probleme similare) sau în cuplu (elev-părinte), oferind informații, sfaturi, sugestii, îndrumare în stabilirea anumitor obiective și în realizarea lor, în cunoașterea abilităților și trebuințelor, intereselor și priorităților.

Unii copii au nevoie să li se explice politica școlii, să li se argumenteze utilitatea normelor din regulamentele școlare, pentru a înțelege cum funcționează sistemul și care sunt oportunitățile care derivă din participarea la procesul educativ.

Apoi, în cadrul unor activități de grup, sunt responsabilizați cu sarcini de monitorizare și control, sunt implicați în acțiuni de combatere a violenței, de întărire și dezvoltare a trăsăturilor umane pozitive, de genul celor artistice, sportive, religioase, de caritate, de voluntariat, de cunoaștere a unor meserii respectabile, aflate în slujba societății etc. .

Pentru ca ajutorul oferit elevului să fie cât mai complet, este absolut indispensabilă cunoașterea de către profesor a caracteristicilor mediului familial al subiectului, cu scopul de a obține informații despre nivelul de suport cultural și material furnizat de părinți, despre semnificația conduitei elevului în clasă, despre interesele și pasiunile elevului, idealul său profesional.

După aplicarea planului de remediere a rezultatelor nesatisfăcătoare la învățătură și a măsurilor de corijare a abaterilor disciplinare cu o atenție și o seriozitate constante, succesul școlar nu întârzie să apară și, implicit, creșterea calității actului educativ, care se reflectă în calitatea intelectuală, morală, profesională și socială a absolvenților.

Se ajunge, astfel, la îndeplinirea obiectivului principal al școlii, acela de a oferi un context adecvat pentru învățare și dezvoltare, în care toți copiii să se pregătească pentru înțelegerea lumii în care trăiesc și în care vor deveni activi în viitor.

Școala contemporană funcționează, așadar, ca un centru al unei rețele de servicii – instructive, formative, psihologice, de consiliere vocațională etc. - care urmăresc să ajute elevii să se integreze în societate.

Considerată un factor-cheie în dezvoltarea societății – ea asigură forța calificată de muncă, ea favorizează progresul, stimulând curiozitatea intelectuală, capacitatea de adaptare, creativitatea și inovația- educația constituie unul dintre cele mai puternice instrumente de care dispunem pentru a modela viitorul sau, măcar, pentru a ne orienta către un viitor dezirabil.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. HUCI DIANA, GRĂDINIȚA P. N. CIUȘLEA /
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL ATANASIU” GAROafa, VRANCEA**

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Esențial este să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între instituțiile educației: familie, școală și comunitate; agenții educaționali: copil/elev, părinți, profesori; specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psiholog, consilier etc.) și membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului/elevului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, poliției).

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva deviațiile lor, poate forma multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice, etc). Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Parteneriatul familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii presupune construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE - GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BADEA ȘTEFANIA-GABRIELA
GRĂDINIȚA CU P. P. "PEȘTIȘORUL DE AUR" BUCUREȘTI**

Mediul familial este primul mediu educativ pe care copilul îl cunoaște și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, au sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor.

Învățământul preșcolar este o treaptă importantă în cadrul sistemului de învățământ. El reprezintă temelia includerii copilului în activitatea dintr-o colectivitate, care este mereu în schimbare și presupune competitivitate. Grădinița îl învață pe copil să se integreze printre semenii săi, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale.

Grădinița și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea copiilor. O dată cu intrarea în grădiniță, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a grădiniței, încărcată de noi experiențe și achiziționare de noi informații și cunoștințe, la fel de importante în educarea acestora. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Implicarea părinților în programul educativ încă de la început este important pentru că se formează astfel, deprinderi de parteneriat cu grădinița și implicit cu educatoarea. Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în cadrul programului educativ din grădiniță, poate constitui un bun început pentru a crea părinților respect de sine și încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Pentru realizarea unui parteneriat puternic cu părinții este necesar ca: părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor; să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii; părinții să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor; responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoare; părinții să facă parte din comitetele de părinți; să ajute la continuarea programului educativ acasă; să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor; să ia parte, să sprijine activitățile extrașcolare organizate împreună cu educatoarea. Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și doresc să fie implicați în luarea deciziilor. Părinții vor să fie la curent cu progresele copilului.

Implicarea părinților atât în activități școlare cât și extrașcolare va duce la conștientizarea actului didactic, la importanța grădiniței în viața copilului, realizându-se astfel progresul în activitatea didactică. Există diferite modalități de implicare a părinților în activitatea grădiniței, cum ar fi: Activități și distracții sportive, drumeții (excursii în comun copii-părinți-educatoare); Serbări (Ziua Mamei, ziua mărtișorului, Crăciunul, Paștele etc); Concursuri (cu participarea părinților); Activități culturale (vizionări de spectacole, vizite la muzee); Reamenajarea spațiului de joc, confecționarea de jucării și materiale didactice, elaborarea de pliante informaționale); Jurnalul grupei (părinții pot contribui la realizarea unor fotografii, impresii legate de activitățile grupei).

Parteneriatul care se formează între grădinița și familie se referă la constituirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori, care pot avea beneficii asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Bibliografie:

1. Dumitrana, M. – Copilul, familia și grădinița, Ed. Compania, București, 2000
2. [https://www. didactic. ro/revista-cadrelor-didactice/importanta-activitatiloreducative-in-parteneriat-cu-parintii](https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/importanta-activitatiloreducative-in-parteneriat-cu-parintii)
3. Barbacariu, Maria; Barbacariu Cristina-Maria; Dumitrescu, Mariana; Bărbulescu, Nela, Consiliere parentală în grădinița – sugestii de teme posibile; Ed Diana, București

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI

PROF. IACOB ANCUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 MANGALIA
JUDEȚUL CONSTANȚA

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

A. S. Makarenko, fiind convins de rolul exemplului în educație, ca și de înclinația copilului pentru imitație, se adresează părinților astfel: *”Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții voastre, chiar și atunci când nu sunteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul - toate au pentru copil mare însemnătate. Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton; orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la dânsul pe căi pe care voi nu le observați.* “

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mamă, este determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Noi, adulții, suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu grădinița/școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale - constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor, privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale. Fără iubire, copilul va fi afectat din punct de vedere emoțional pe viață; baza emoțională se construiește în primele 18 luni de viață. “Hrana” necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune și îngrijirea tandră. Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații. Copilul trebuie

să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa, fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată.

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuti în brațe, sunt îmbrățișați, dezmiertați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare - "balsam pentru suflet"- hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci "în voia limbii este viața și moartea" (proverb ebraic). Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați. Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărțind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. „ *Cel mai frumos dar pe care îl poți oferi copilului dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală.* ” (Sherill și Prudence Tippins)

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație. A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește.

Pentru a fi un părinte bun trebuie :

- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de dumneavoastră ;
- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți ;
- să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră;
- să observați care sunt lucrurile de care se plânge cel mai adesea ;
- să-i oferiți copilului posibilitatea de a alege.

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă.

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

BIBLIOGRAFIE :

1. R. Campbell, G. Chapman, „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed. Curtea Veche Publishing, București, 2000
2. M. Golu, „Dinamica personalității ”, Ed. Geneze, București, 1993
3. R. Vincent, „Cunoașterea copilului”, E. D. P., București, 1972

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR IACOB FLOAREA-CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PÂNCEȘTI
COMUNA PÂNCEȘTI, JUDEȚUL BACĂU**

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care copilul îl cunoaște și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi, creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun. Influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația în familie, „cei șapte ani de-acasă”, influențează puternic întreaga existență a individului. Influența formativă a familiei este permanentă și se exercită în cadrul acțiunilor de viață curente. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, atât din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

În copilărie, copilul ia primele impresii din mediul înconjurător. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (plante, animale, obiecte, ocupațiile oamenilor). Copilul va acumula o mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, își va forma deprinderile alimentare și igienice.

În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Volumul vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Practicile cel mai des aplicate de stimulare a dezvoltării intelectuale a copilului sunt jocurile. Jocul liber îmbunătățește dezvoltarea limbajului, inteligența spațială, raționamentul și abilitățile matematice. Cei mai buni parteneri de joc sunt părinții sau o persoană care cunoaște bine copilul, inclusiv frații.

Una din practicile de stimulare intelectuală este cultivarea interesului pentru lectură, care trebuie să înceapă încă din fragedă copilărie, cu participarea părinților. Cititul cu voce tare are un rol important în dezvoltarea intelectuală și în deprinderea abilităților de comunicare. Cititul încurajează imaginația, creativitatea, îi îmbunătățește copilului capacitatea de ascultare, vocabularul, le dezvoltă capacitatea de memorare și atenție, îi dezvoltă dragostea pentru lectură.

În familie se cultivă cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În formarea morală, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Mediul familial ocupă un loc aparte în ansamblul mediilor educative. Cronologic, el este primul mediu educațional pentru ființa umană, extinzându-se pe tot traseul vieții, deci funcționând simultan sau succesiv cu alte medii educaționale. Mediul familial reprezintă unul din mediile de socializare și educare dintre cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variate situații și de a acționa asupra lui cu cele mai complexe și firești mijloace. Cei șapte ani de acasă influențează și modelează personalitatea umană.

Bibliografie:

1. Păiși Lăzărescu, M., Ezechil, L. (2011). *Laborator preșcolar: ghid metodic*. București: Editura V&I Integral.
2. https://www.academia.edu/5835610/Rolul_familiei_%C3%AEn_educa%C8%9Bia_copilului
3. https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Rolul%20familiei%20in%20dezvoltarea%20limbajului.pdf
4. https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/174-179_2.pdf
5. <http://www.asociatia-profesorilor.ro/familia-primul-educator-rolul-familiei-in-activitatea-de-invatare.html>

PĂRINTE/ EDUCATOARE ÎN ONLINE

IACOB LILIANA

Sunt educatoare, dar și părinte al unei fetițe minunate înscrise în grupa mijlocie, iar anul școlar 2020 – 2021 ne-a adus noi provocări. Nici nu a început bine anul școlar, nici nu am apucat să răsuflesc ușurați după ce copiii s-au adaptat la desfășurarea activităților cu respectarea măsurilor sanitare și cu toate schimbările impuse de acestea, pentru că la începutul lui noiembrie varianta online a revenit brusc.

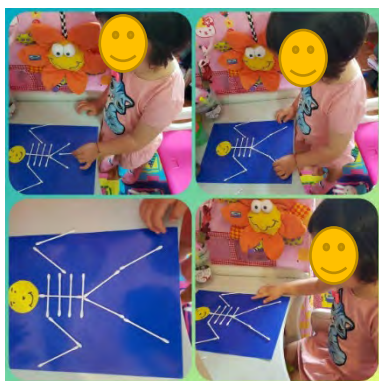

Din această dublă perspectivă, am știut mai mult decât în primăvară despre utilizarea tehnologiei și accesul la platformele educaționale, așa că cea mai mare provocare a fost de a o face pe copila mea să colaboreze cu mine în rezolvarea sarcinilor. Am preluat și acasă rolul de ajutor de educatoare, spun aceasta având în vedere faptul că la 4 ani, fiica mea nu s-ar fi descurcat singură cu platforma Kinderpedia sau cu celelalte aplicații și nici nu are propriul telefon și, prin urmare, depinde de mine pentru a se conecta și pentru a participa la activitățile pe care în mod normal fetița le-ar fi făcut la grădiniță.

Cum am reușit să-mi fac copila să lucreze alături de mine? I-am spus că de la 9 la 11, să zicem, trebuie să rămânem în activitate așa cum ne-a rugat doamna: *“Iată, aici lucrăm; iată, aici își face mami treaba; iată, aici îți faci tu, acestea sunt materialele tale, uite am sunat-o pe d-na, vorbește cu ea pe cameră/ la telefon”*.

Legătura cu doamnele educatoare și cu ceilalți copii am ținut-o pe Whatsapp și pe platforma Kinderpedia, doamnele educatoare ne-au consultat și s-a stabilit un program flexibil, astfel încât părinții, care nu sunt disponibili dimineața, din cauza serviciului, să aibă posibilitatea de a participa cu copiii la activitățile online după amiază.

Ce-am făcut împreună cu copila mea în perioada grădiniței online? De toate: am ascultat povești și am povestit, am recitat poezii frumoase, am desenat/ pictat/ modelat, am ajutat-o pe să-și facă jucării, să construiască cu tot ce-am găsit pe acasă (pahare, bețișoare, creioane, capace, scobitori, pufuleți, piese lego...), ne-am jucat cu nisip sau cu făină, paste făinoase sau nucă de cocos, am scris cifre cu acuarele, bicarbonat, plastilină, am desenat în făină, am făcut experimente cu apă, am lucrat împreună la activități practice și gospodărești, am executat exerciții fizice pe covor sau în balcon. Principala mea preocupare a fost să-mi ghidez fetița cu atenție și pricepere în desfășurarea activităților și ținând seamă de sfaturi pe care le primeam zilnic de la educatoare.

În această perioadă, ca părinte, mi-a plăcut c-am petrecut mai mult timp cu copila mea, am putut vedea ce știe, felul în care se implică, am văzut-o în acțiune și am învățat împreună că tehnologia este un auxiliar de nădejde, chiar și în educația preșcolară.

COPILUL- OGLINDA PĂRINȚILOR-„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROFESOR PENTRU ÎNV. PRIMAR- IANCU ALEXANDRA-MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOR-MĂRUNT, JUD. CĂLĂRAȘI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul, unui copil „bine crescut” regăsim:

✓ Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

✓ Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. ” –

Antoine de Saint-Exupery

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: IANOSI MELANIA GABRIELA
G. P. N. MOFTINU MIC, JUD. SATU MARE

„A fi manierat e expresia artei de a te înțelege bine cu semenii tăi”- Maggie O'Farriel

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o primește copilul în cadrul familiei în prima parte a copilăriei, deoarece el aici petrece cea mai mare parte a timpului. Regulile de comportament și educație pe care le primește în primii șapte ani de viață sunt importante în formarea copilului ca adult.

„Cei șapte ani de acasă” în multe situații are în vedere faptul cât de frumos se comportă copilul cu ceilalți copii sau cu adulții. Dintre deprinderile pe care copilul le poate primi în familie se pot aminti: deprinderi igienico- sanitare, deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de ordine și curățenie. Pentru dobândirea acestor deprinderi trebuie avut în vedere multă răbdare, perseverență, îndrumare din partea adulților. Părinții au rolul cel mai important în formarea acestor deprinderi, deoarece acestea trebuie repetate cât mai mult pentru ca să se formeze obișnuințele.

Copiii au nevoie de o permanentă ghidare din partea părinților în ceea ce privește cunoașterea și respectarea normelor de comportare în familie și în anumite situații sociale. Un copil cu o purtare frumoasă și cuviincioasă se va descurca mult mai bine în relațiile sociale și se va simți mult mai plăcut în prezența celorlalți copii, decât unul care nu îi are pe „cei șapte ani de acasă”. Părinții sunt cei mai buni model pentru copil pentru a le oferi bunele maniere.

Educația pe care copii o primesc de la părinți este un proces continuu, care duce la formarea comportamentului și a personalității lor până în momentul în care ajung la școală și nu numai. Având în vedere „strategia umanistă a lui Ham Ginott, în lucrarea sa „Între părinți și copii”

(1965), insistă asupra unei strategii orientate în direcția îmbunătățirii comunicării dintre părinți și copii. În concepția lui, relațiile părinți- copii trebuie să se concentreze asupra evitării conflictelor, părinții învățând cum să asculte copiii și cum să câștige, în întregime atenția acestora.

În această privință autorul a formulat o serie de „reguli” cum ar fi:

- comunicarea cu copilul este bazată pe respect și îndemânare;
- lauda și întăririle pozitive nu trebuie să fie utilizate în exces de către părinți;
- în abordarea conflictelor sau stressului, ce apar în interacțiune cu copilul, Ginott oferă ca sfaturi- anumite acte comportamentale ale copiilor îi fac pe părinți supărați;
- adulții sunt îndreptățiți să resimtă supărarea în raport cu anumite acte de conduită ale copiilor, fără a se simți vinovați;
- adulții trebuie să- și exprime sentimentele fără a ataca personalitatea copiilor;
- anumite pattern-uri ale interacțiunii părinți- copii sunt considerate de acesta ca fiind de autoapărare;
- comunicarea devine mai eficientă atunci când diferențele fizice dintre părinți și copii sunt minimalizate;
- copiii pot învăța, pe măsură ce cresc, să- și asume responsabilitatea pentru comportamentul lor;
- disciplina și responsabilitatea sunt învățate de către copii prin intermediul unor limitări rezonabile pe care ei pot să le înțeleagă”- Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 1998.

Deoarece părinții își cunosc cel mai bine copiii, ei contribuie în cea mai mare parte la formarea unor norme și reguli de comportare, acestea trebuind adaptate vârstei și nivelului de înțelegere a copilului. Educația trebuie să ducă treptat la formarea celor „șapte ani de acasă”, acesta fiind un proces permanent.

„Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestările slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu

cuprinde ființe legate de copil în mod direct și atât de vital ca tatăl și mama.. . ”. (P. Osterrieth). (Consiliere parentală în grădiniță-40 de sugestii de teme posibile- Cristina Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Maria Barbacariu, Nela Bărbulescu- Editura Diana-2015)

Bibliografie:

Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 1998- București-1998

Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 2008- București- 2008

Să învățăm bunele maniere!- Adina Grigore, Mihaela Crivac, Mihaela Hațegan, Margareta Lauruc, Mădălina Opreșan, Liliana Popescu, - Editura Ars Libris- 2010

Codul bunelor maniere pentru copii- Cei șapte ani de acasă.. - Editura Pescăruș 2014

Consiliere parentală în grădiniță 40 de sugestii de teme posibile- Cristina Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Maria Barbacariu, Nela Bărbulescu- Editura Diana-2015

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALA ȘCOALA PENTRU PĂRINȚI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 IBĂNEȘTI PROFESOR IBĂNESCU ROXANA

De multe ori când școala se izbește de indiferența sau de opoziția părinților, aceasta din urmă este neputincioasă și cel care are de suferit este copilul. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.¹

Din acest simplu motiv trebuie susținută și educată funcția parentală. Deoarece rolul părintelui este acela de a transmite copilului, uneori chiar fără măcar să știe, modele, coduri sociale, practici, valori care permit copilului să construiască relații sociale. În acest caz impactul familiei este considerabil.

În țara noastră, mortalitatea infantilă, sărăcia, malnutriția, slaba informare a părinților din medii dezavantajate privind creșterea și îngrijirea copiilor, rata crescută a abandonului școlar, fenomenul părinților plecați la muncă în străinătate, numărul crescut al sarcinilor în rândul adolescentelor, căsătoriile timpurii în comunitățile sărace, marginalizate, numărul crescut al copiilor abuzați, neglijăți, exploatați reprezintă probleme grave care afectează un număr semnificativ de copii și familiile acestora.²

Participarea la un program de educație parentală nu trebuie etichetată ca o lipsă a abilităților parentale, ci trebuie privită ca un lucru realizat din dorința de îmbunătățire și dezvoltare a competențelor parentale. Fiecare copil este unic și are ritmul său propriu de dezvoltare. La rândul său, fiecare părinte este unic. Părinții trebuie să învețe să-și cunoască copilul și personalitatea lui și să răspundă individualizat nevoilor sale. A fi un bun părinte presupune întâlnirea fericită a două individualități, părinte și copil, astfel încât acesta din urmă să se poată dezvolta la potențialul său maxim.

În România, educația parentală a început să se dezvolte la sfârșitul anilor '90, odată cu desfășurarea primelor programe de inspirație internațională. În 1998, Programul „Educați așa”, furnizat de Fundația Copiii Noștri, după un model inițiat de Institutul Olandez pentru Îngrijiri și Bunăstare (NIZW) a constituit un program pilot experimentat împreună cu Ministerul Educației și Cercetării în trei județe.

Educația parentală online este o formă care aflată la debut în România (Un singur curs online este promovat pe site de către Fundația Copiii Noștri). Dincolo de o logistică dezvoltată (internet, materiale interactive online, instrumente special concepute pentru utilizarea online etc.) nu există încă o practică susținută în ceea ce privește dezvoltarea unor programe de educație parentală online. Aceasta este condiționată și de faptul că educația parentală în România este încă într-o etapă incipientă de dezvoltare, este focalizată în principal pe familii vulnerabile și defavorizate, care nu au acces la astfel de servicii și nu au abilități de utilizare a unor astfel de instrumente.

Un exemplu de școala pentru părinți on-line este Asociația Note About Life care, împreună cu o echipă de experți în domeniul psihoterapiei, științelor sociale și al educației copilului, a pus bazele Școlii pentru Părinți. Momentul de început al Școlii Pentru Părinți, a fost în toamna anului 2014, când s-a identificat o situație cu care se confruntă mulți părinți în aceste timpuri și anume nevoia de a fi mai responsabili în procesul de creștere și educare a copiilor și de a primi un minim necesar de cunoștințe care să-i sprijine pe parcurs.

Școala pentru Părinți își propune să satisfacă o nevoie pregnantă a societății actuale, în speță educația în spațiul unei familii, prin intermediul a 6 cursuri cu o durată de 6 săptămâni, structurate pe diverse categorii de vârstă a copiilor (0-3ani, 3-6 ani, 7-11ani, 12-14ani și 15-18ani).

¹<https://www.unicef.org/romania/media/816/file/Educa%C8%9Bie%20parental%C4%83%20%C3%AEen%20Rom%C3%A2ni.pdf>

²https://www.edu.ro/sites/default/files/Strategie_Nationala_Educatie_Parentala_document_de_lucru_ME_2022.pdf

Școala Pentru Părinți ajută la construirea punctelor forte ale unei familii funcționale, oferindu-le părinților informațiile necesare și ajutându-i să-și dezvolte abilitățile și principiile esențiale de creștere a copiilor. Tot acest demers vine în speranța că un copil crescut în echilibru are șanse să devină un om competent, onest și perseverent. Prin accesarea acestor cunoștințe de protecție-cheie în relația părinți-copii, asigurăm viitori cetățeni responsabili, iar comunitățile noastre devin mai sănătoase și mai sigure pentru dezvoltarea familiilor.³

Bibliografie

➤ <https://www.unicef.org/romania/media/816/file/Educa%C8%9Bie%20parental%C4%83%20%C3%AEn%20Rom%C3%A2nia.pdf>

➤ https://www.romaniaedu.ro/sites/default/files/Strategie_Nationala_Educatie_Parentala_document_de_lucru_ME_2022.pdf

➤ <https://dgaspc3.ro/stiri/programul-scoala-pentru-parinti>

➤ <https://scoalapentruparinti.ro/>

³ <https://scoalapentruparinti.ro/>

PARTENERIATUL CU PĂRINȚII. TRANZIȚIA COPILULUI DIN FAMILIE ÎN GRĂDINIȚĂ

**PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ICLEANU LILIANA
GRĂDINIȚA „ FLOARE DE COLȚ”- BUCUREȘTI**

ARGUMENT

Parteneriatul educațional se adresează în principal părinților și profesorilor și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia trebuie să fie în acord cu măsurile școlare, și ceea ce face un părinte, să nu fie negat de celălalt.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. *Parteneriatul educațional* este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional. Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Termenul *parteneriat* este definit ca asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Potrivit Dex-ului *parteneriatul* reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

Un parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus; identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maximum; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor diferite care se pot aplica diferitelor sarcini; utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

H. Pierot sugerează că *mediul familial* ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un "candidat la maturizare", deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui.

Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

G. Mauco precizează că la vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup.

Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala”

Activitatea educativă din grădinița nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea.

În contextul nou generat, care va aduce modificări semnificative atât în organizarea spațiilor din grădiniță, a orarului și a modalității de desfășurare efectivă a activităților, cunoașterea copiilor și a familiilor, cu particularitățile lor, devine și mai importantă. Printre cele mai relevante informații pe care grădinița trebuie să le dețină cu privire la fiecare copil și la familia acestuia enumerăm:

- așteptările familiei de la serviciile oferite de grădiniță sau de la instituția pentru educație timpurie, în perioada post pandemie;
- informații privind particularitățile copilului (vârstă, program de masă și somn, antecedente medicale, rutine, interese specifice etc);
- dorințele pe care părintele le are în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului său (menținerea unui anumit program; derularea unor activități specifice etc);
- paternul educațional funcțional în familie (Cine se ocupă de copil? Cine va sta cu el acasă, în condițiile în care programul va fi organizat alternativ? Cine este *autoritatea*: mama sau tata? Cine îl îngrijește în mod curent și cine se joacă cu el? Cu ce anume se joacă și care este jucăria preferată? Cu ce tip de activități este obișnuit copilul? Ce nevoi speciale de susținere și îngrijire are?). Toate aceste informații pot fi obținute prin diverse modalități: formular de înscriere în grădiniță personalizat, chestionar online printr-un link Google Form, un chestionar letric la intrarea copilului în grădiniță etc.
- relațiile stabilite în cadrul familiei (Există alți frați? Cum relaționează cu aceștia? Își manifestă un atașament mai puternic față de o anumită persoană? Cum reacționează în momentele de separare? Cum a reacționat pe perioada pandemiei?)
- modelele culturale care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare, modalitățile adaptative pe care le-a folosit familia în perioada de pandemie etc.);

La intrarea copilului într-un nou mediu, precum cel al grădiniței, acesta parcurge mai multe etape în adaptarea lui, etape care au o influență semnificativă asupra practicilor educaționale adoptate, respectiv:

1. Etapa în care copilul încearcă să se desprindă de familie.

În această etapă, pentru educatoare și părinți pot fi de ajutor vizitarea instituției înainte de începerea frecventării propriu-zise și contactul cu persoana cheie/de referință în relația cu copilul după intrarea în grădiniță.

2. Etapa în care copilul simte insecuritate, nesiguranță – respectiv perioada în care copilul a înțeles deja care este rutina, dar fondul este al emoțiilor, al îngrijorării. O jucărie adusă de acasă, un obiect personal al mamei, pernița preferată, fotografiile ale părinților sunt elemente care ar putea contribui la depășirea cu succes a acestei perioade.

3. Etapa separării sigure – este etapa în care copiii dovedesc capacitate de separare și stare de bine în noul mediu, asistați de și cu încurajarea personalului, care le explică rutinele, le validează emoțiile și comportamentele, dar și a părinților, care îi investesc cu încredere.

Etapa desprinderii copilului de mediul familial, în special de lângă mamă, reprezintă o provocare atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari. Aceasta nu trebuie privită ca pe o dramă, mai ales că este posibil ca cea mai frumoasă surpriză să vină din partea actorului principal – copilul. Este foarte posibil să-i placă la grădiniță!

Motive pentru care grădinița poate să prezinte interes pentru copil:

- Colectivitatea de copii poate fi mai distractivă decât familia! (e motivantă, stimulează creativitatea, imaginația, gândirea, îi creează o stare de bine);
- Descoperă lumea! (sunt primii pași în procesul de învățare; va trece prin experiențe noi, va prinde curaj, va explora, va avea inițiative, va rezolva probleme, va deveni independent și tot mai responsabil, își va face prieteni noi).

Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă și unitară a grădiniței și familiei. Interesul comun determină o mișcare de apropiere dublu sens, familie – grădiniță, grădiniță – familie, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți. Unitatea de acțiune este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă.

Disponibilitatea părinților pentru soluționarea în parteneriat a problemelor prescolarilor trebuie formată și stimulată.

Părinții sunt deschiși la sugestiile educatoarei atunci când sunt tratați cu încredere, ca niște adulți responsabili, când educatoarea nu pierde din vedere faptul că părinții își cunosc bine copiii, chiar dacă nu au întotdeauna abilitatea de a acționa într-un sens favorabil acestora. Echipa de educatori cu bunăvoință și

competență poate avea abilitatea de a face din orice parinte un colaborator. Rezultatele concrete vor dovedi avantajele colaborării.

Dintre multiplele modalități de colaborare cu familia practicate și care pot avea un real succes prezentăm: întrunirile, afișierul, expozițiile permanente, serbarile, convorbirile individuale, mesajele scrise, participările la activități.

Familia și părinții copiilor vor vizita grădinița, vor fi invitați să cunoască echipa de educatori, să observe sala de grupă și să afle câte ceva despre program încă înainte de înscrierea copiilor. De mulți ani s-a depășit momentul când părinții își lasau copiii la ușă. Acum, echipa de educatori și familiile copiilor își împartășesc informații, fac planuri împreună despre cum să colaboreze, să se implice și să participe activ.

Intrunirile părinților sunt foarte importante. Trebuie anunțate din timp, iar uneori se trimit invitații. Sunt prezentați părinții copiilor nou veniți în grădinița. Se discută baza teoretică pentru a nu se ajunge la nonconcordanțe în comunicare. Se stabilesc așteptările părinților și semnificația noțiunii de „succes” pentru fiecare. Se strâng date ce vor fi anunțate în timp util.

Se aplică unele chestionare. Părinții vor primi un formular cuprinzând interesele familiei, în care trebuie să bifeze dintr-o listă aspectele de colaborare care le acoperă ariile de interes sau în care au posibilitatea să se implice. Intrunirile vor fi un prilej ca educatoarea și părinții să discute, să planifice și să rezolve diferite probleme. Familiile vor fi încurajate să se implice și să își ofere serviciile.

Prin *lectoratele* pe diverse teme, părinții vor fi mai bine informați în fața problemelor educative și de dezvoltare ale copilului. Menținerea zilnică a contactului părinților cu grădinița se realizează prin Afișierul grupei. Mascota grupei îi invită pe părinți să se informeze din următoarele rubrici: Orar; Tema săptămânii; Să repetăm (cantecele, poeziile și jocurile muzicale învățate); Apariții de reviste pentru copii; Aniversările copiilor; Anunțuri (vizite și alte deplasări, piese de teatru și alte vizionări evenimente); Mulțumiri pentru părinții ce s-au evidențiat în săptămâna anterioară.

Mostre ale lucrării copiilor. În expoziția amenajată pe hol se afișează lucrările tuturor copiilor, indiferent de aportul lor adus la ilustrarea temei respective. Expoziția este un prilej de a-i familiariza, atât pe copii cât și pe părinți, cu date și evenimente importante de natură socială, culturală, ecologică, artistică.

Sărbătorirea zilei de naștere – prilej de exersare a comportamentului civilizat între membrii colectivului. De asemenea este o modalitate de a crea legături afective cu membrii familiilor, deoarece invitații sărbătoritului sunt părinți, frați, bunici și prieteni. Zilele de naștere sunt o excelentă modalitate de fixare a cunoștințelor legate de trecerea timpului, anotimpuri, luni și zile într-un *calendar ilustrat al aniversărilor*.

Excursii, vizite. Copilul *se hraneste* cu trăiri frumoase care îl ridică deasupra cotidianului. Oferiți copiilor prilejul să cunoască lumea, natura, lucruri, și oameni, oferiți-le trăiri cu valoare de amintire.

Copiii grupei, însoțiți de părinți și echipa de educatori, pot cunoaște unele dintre valorile spirituale ale românilor. Părinții pot contribui la organizarea și la sponsorizarea excursiilor, pot asigura supravegherea și securitatea copiilor, vor trăi emoții pozitive alături de copiii lor, le oferă modele de comportare, îi familiarizează cu tradiții și obiceiuri populare, le povestesc evenimente istorice.

Serbarile sunt o modalitate ca părinții să se cunoască între ei, să evalueze rezultatele copiilor și să se implice în ornare, decorare, confecționare, sponsorizare și dotare. Prin participarea părinților la astfel de evenimente, copiii vor capăta siguranță, se evită blocajele psihice.

Stimularea și menținerea interesului părinților se realizează prin împartirea prin rotație a responsabilităților și prin recompensarea lor prin afișare la panoul unității și cu diplome.

Evaluarea Parteneriatului grădinița – familie se poate face prin discuții libere și prin aplicarea unui chestionar la sfârșitul de an școlar. Rezultatele evaluării vor scoate în evidență dacă părinților le-au fost satisfăcute așteptările, iar prin participarea la parteneriat au descoperit modalități noi de a se implica în educarea copiilor și în activitățile grădiniței.

Succesul parteneriatului cu părinți va fi confirmat prin prezenta ulterioară și prin implicarea frecventă la acțiunile grupei. Valorificarea potențialului uman și constientizarea impactului pozitiv al ideilor antrenate și construite pe parcursul desfășurării parteneriatului vor dobândi valoare.

Parteneriatul Grădinița – Familie este o experiență benefică. Împreună copii, părinți, grădinița, comunitate valorifică o experiență care stimulează și sărbătorește succesul educației.

Parteneriatul Grădinița – Familie poate fi terenul unor relații educative din care fiecare să fie beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe și să se simtă VALORIZAT ȘI IMPORTANT.

Pedagogul S. Cemortan afirma că „socializarea copilului începe în familie, încă de la cea mai fragedă vârstă (socializarea primară) și continuă în grădiniță (socializare secundară), dar grădinița rămâne primul mediu de socializare și umanizare a copilului preșcolar”. Jocurile atractive, activitățile antrenante, lucrurile făcute cu dăruire fac mai ușoară trecerea copiilor de la viața de familie la cea de grădiniță, la cea de grupă, iar adaptarea se va realiza cu mai mare ușurință.

FINALITĂȚILE PARTENERIATULUI

- album cu fotografii de la activitățile desfășurate ;
- expoziție cu creațiile copiilor ;
- activitate finală – analiza desfășurării parteneriatului ;
- diplome pentru părinți

OBIECTIVUL GENERAL AL PARTENERIATULUI

• Consilierea părinților privind cunoașterea propriilor copii și aplicarea unor strategii educaționale corecte, atât în cadrul familiei cât și în instituția preșcolară.

OBIECTIVE SPECIFICE PARTENERIATULUI

- educatoarele să informeze părinții cu privire la standardele de dezvoltare ale copiilor în funcție de vârstă ;
- părinții să informeze educatoarea cu sinceritate, asupra atitudinilor și comportamentelor copilului în familie ;
- educatoarele să contribuie la diseminarea bunelor experiențe educative în rândul părinților
- părinții să continue în familie programul educațional propus de instituția preșcolară ;
- educatoarele să acorde consiliere individuală și/sau în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară ;
- părinții să dea dovadă de perseverență în acțiunile educative, solicitând sprijinul cadrului didactic ori de câte ori este cazul ;
- părinții și educatoarele să participe activ în cadrul parteneriatului familie – grădiniță, să se situeze permanent alături de copii, să-i sprijine, solicitând asistența specializată ori de câte ori este cazul.

ACȚIUNI PLANIFICATE ÎN CADRUL PROIECTULUI

- ”Prima zi de grădiniță îmi vine în minte, dar acum eu sunt părinte!” – chestionar pentru părinți
- ”Imi cunosc copilul?” – dezbateri
- ”Covor de frunze pe cărări” – drumeție
- ”Carnaval, carnaval” – expoziție cu lucrări realizate de copii
- ”Să colindăm împreună” – spectacol
- ”Ce trebuie să fac atunci când..... ?” – lectorat și dezbateri
- ”Minte sănătoasă, într-un corp sănătos” – dezbateri
- ”Un dar pentru mămică mea” – achiziționarea și confecționarea unui cadou
- ”Ajută-ți aproapele” – voluntariat
- ”Ce drepturi are copilul meu?” – lectorat și dezbateri
- ”După muncă și răsplată” – program artistic

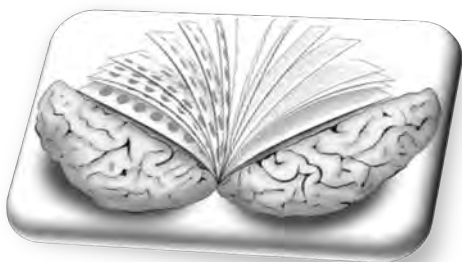
BIBLIOGRAFIE

1. Achim M. Sociologie. Cluj Napoca: Eikon, 2008. 200 p.
2. Dumitriu L. E. De ce nu ascultă copiii. Consiliere pentru părinți și educatori. București: Univers enciclopedic junior, 2014. 256 p.
3. Mîslîțchi V. Parteneriatul educațional familie-grădiniță-școală. Chișinău: Pulsul Pieței, 2015. 43 p.
4. Neveanu P. P. Studii psihopedagogice privind dezvoltarea copiilor între 3 și 7 ani. București: E. D. P, 1970. 41 p.
5. Oprescu V. Dimensiunea psihologică a pregătirii profesorului. Craiova: Scrisul românesc, 1983. 171 p.
6. Tiberiu B. Psihologia copilului și psihologia pedagogică. București: E. D. P., 1971, 241 p.
7. Vasilescu A. Jocuri și activități alese. Perfecționarea activităților instructiv-educative în grădiniță. București: E. D. P., 1976. 174 p.

8. Dicționarul explicativ al limbii române. București: Univers Enciclopedic, 2016.
9. Dumitrana, M. – „Copilul, familia și gradinița”, Editura Compania, 2000
10. Paisi Lazarescu, M., Ezechil, L. - „Laborator prescolar”, Editura V&I, 2002
11. Fabian, Hilary, Dunlop, Aline – Wendy, (2007) *Informing transition in the early years – Research, Policy and Practice*, Open University Press
12. Gould, Terry, (2012) *Transition in the Early Years – From Principle into Practice*, Featherstone
13. *Starting Strong 2017, Transitions from Early Childhood Education and Care to Primary Education*, OECD <http://www.oecd.org/publications/starting-strong-v-9789264276253-en.htm>
14. *Starting Strong 2017, Key OECD Indicators on Early Childhood Education and Care*, OECD <http://www.oecd.org/education/starting-strong-2017-9789264276116-en.htm>
15. Vrânceanu, M., *Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă*, Chișinău, 2017.
16. *Activități de învățare pentru copii foarte mici (de la naștere la 3 ani) – ghid pentru activități zilnice*, Betty Squibb și Sally J. Deitz, ilustrații de Jean Iker, editor: Carolyn Rutsch, Unicef.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. IENCI ANDREEA-VERONICA

Educația este un proces gradual de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive. Educația înseamnă, de asemenea, să cultivăm valori sociale, învățându-i pe copii și adulți să fie cetățeni activi și eficienți.

Educația este o știință, un fapt sau doar o remarcă a unui comportament civilizată bazat pe însușirea unor acțiuni împrumutate de la cei în vârstă de către tineri? Ei bine, este foarte important să conștientizăm că educația stă la baza tuturor proceselor care ne conduc către statutul de om civilizată, de ființă ce aparține unei comunități, dezvoltându-ne totodată și latura spirituală.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a-l dezvoltării personalității.

Nu am fi ceea ce suntem astăzi dacă mediul în care am trăit și ne-am dezvoltat de-a lungul vieții, din copilărie și până la maturitate, nu ar fi fost benefic, iar între componentele lui nu ar fi existat un echilibru care să ne definească personalitatea.

Există foarte mulți furnizori de educație: școala, biserica, societatea, mass-media, familia. Educația există în toate domeniile vieții de zi cu zi, chiar și printre oamenii cu care trăim și de la care avem ceva de învățat.

Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice.

Dacă ne gândim la câți oameni trăiesc în ziua de astăzi în orașe am putea să credem că toți au acces la același nivel de educație, însă acest lucru este fals. Nu toate informațiile pe care le receptăm din mediul exterior ne dezvoltă pozitiv gândirea și comportamentul. Suntem expuși zilnic la sute de informații care au un anumit impact asupra noastră, dar nu totul ne este util.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost însoțiți de educație, importanța acesteia sporind cu fiecare generație. Educația reprezintă fundamentul vieții oricărui om cu ajutorul căreia s-au putut dezvolta percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educative în care individul se află la un moment dat.

Etaplele ce duc la dezvoltarea personalității umane reprezintă, din punctul meu de vedere, cele mai importante obiective din existența noastră, ca ființe inteligente, ce au transformat societatea actuală într-una educativă perfecționistă.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea

a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Putem observa, așadar, că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

De ce este important să vă implicați în educația copilului? Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor.. .” Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului.

Printre diferitele moduri în care părinții se pot implica se numără:

- ✚ a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul;
- ✚ a fi prezenți la sedințele cu părinții;
- ✚ a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte;
- ✚ a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului;
- ✚ a sărbători reușitele.

Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Implicarea înseamnă de asemenea, ca părinții să joace un rol activ în educația copilului acasă. Cu alte cuvinte, pot avea un impact pozitiv prin:

- ❖ a încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate;
- ❖ a se asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive;
- ❖ a încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare;
- ❖ a lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a-și oferi abilitățile, timpul și prin a le împărtăși preocupările;
- ❖ a cere informații pentru ei sau pentru educația copilului pentru a-și permite să îl/o susțină;
- ❖ a vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

Familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia. Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci rolul școlii și al familiei, când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru conjuncția dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe.

Telurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie, de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari, de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot ghida viața.

Ideea de parteneriat reclamă o mai puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului. Se știe că, odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă. Din perspectiva instituirii unor relații biunivoce între școală și familie, se vorbește despre exercitarea unor influențe, inclusiv presiuni, din partea familiei, asupra școlii, care trebuie să răspundă adecvat așteptărilor ei, dat fiind că școala este plătită din banii contribuabililor, pentru a oferi servicii adecvate.

La rândul ei, familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare. Concepția despre, elev ca masă inertă, asupra căreia școala și familia își pun amprenta ca pe o plastilină s-a dovedit eficientă.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în modul de tratare a problemelor lui distinctive. El reacționează prin întrebări, dar și prin răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie interfața dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă. În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitoari la autoformarea și construcția propriei personalității, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită. Adăugarea lor ca agenți activi sau ca parteneri capabili de evaluarea actelor și comportamentului personal, în familie, școală și societate constituie, una din cele mai productive concluzii ale studiilor realizate până acum de colectivul de Cultură, educație și identitate națională, din Institutul de Sociologie al Academiei Române.

Copiii, în familie, sau elevii, în școală, erau tratați ca o masă relativ omogenă, asupra căreia se exercitau influențele membrilor adulți ai familiei sau ale cadrelor didactice. Reacțiile pro sau contra ale copiilor sau elevilor erau cunoscute adeseori prin manifestări mai mult sau mai puțin tensionate sau chiar conflictuale. Or, într-o perioadă în care eforturile tuturor trebuie conjugate pentru realizarea țelurilor educative de mare anvergură națională și internațională, școala și familia sunt chemate să-și reconsidere modul tradițional de a face educație. Într-o lume în continuă mișcare, schimbare, înnoire, trebuie perfecționate și tehnicile și metodele de educație, în funcție de noile trăsături ale capitalului uman de care dispunem acum. Răspunsul eficient dat provocărilor generate de integrarea europeană, de trecerea la societatea cunoașterii, într-o lume a globalizării, depinde de modul cum vom putea armoniza procesul de educație în familie, școală și societate, la standardele înalte ale acestor megaprocese. Societatea românească nu trăiește izolată de cursul general al schimbărilor europene și globale. Dimpotrivă, ea încearcă să se alinieze acestor standarde, pentru a se înscrie cu o identitate proprie și beneficii optime în procesele de europenizare și globalizare, iar școala și familia sunt pilonii principali de educație și pregătire a tinerei generații, în acest scop. Cercetarea științifică are ca obiectiv nu numai reflectarea acestor mutații de conținut în viața societății, a instituțiilor și indivizilor, ci și intervenția socială pentru schimbarea stării de lucruri. De aceea, între cercetare, învățământ, familie și instituțiile statului, acreditate cu misiune educativă, trebuie să se realizeze o legătură organică, astfel încât rezultatele cercetării să intre cât mai rapid în circuitul școlar, familial și al instituțiilor menite să facă educație.

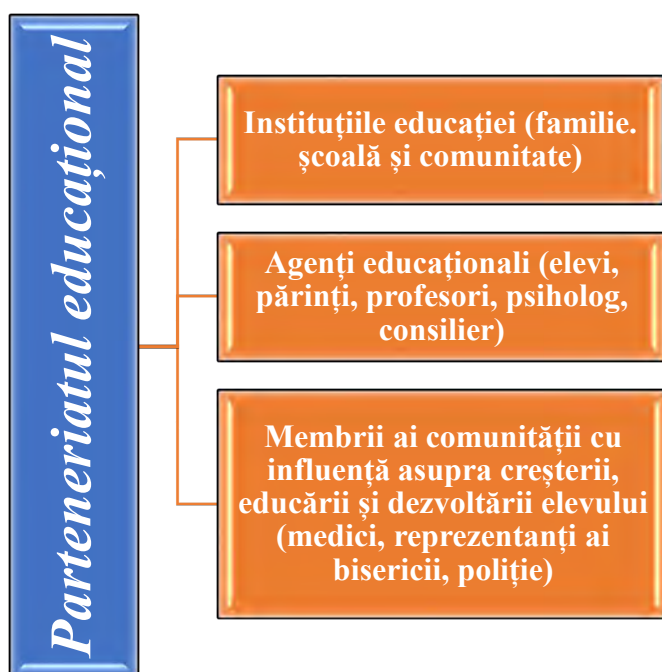
Mobilitatea crescândă a cadrelor didactice, a studenților și specialiștilor, în spațiul european al învățământului superior și al cercetării științifice, constituie premise puternice pentru racordarea României la cerințele corespunzătoare acestora. Promovarea valorilor europene are un câmp larg de desfășurare prin sistemul de învățământ școlar, universitar și post-universitar. Popoarele și statele devin tot mai conștiente de rolul crescând al procesului de învățământ, în societatea care se transformă și se globalizează cu pași repezi.

Din punct de vedere fizic, actuala generație este mai dezvoltată decât cu ani în urmă, era informației și informatizării îi maturizează sub aspect intelectual, iar diferitele forme de divertisment, care promovează libertinajul, îi orientează mult mai devreme în această direcție. Familia, ca centru de moralitate, de igienă fizică și morală, suferă grave derapaje și, împreună cu ea, societatea, în sănătatea ei fizică și morală. Nevoia de afirmare, uneori destul de intensă, chiar agresivă, specifică adolescenților, se poate orienta în direcții greșite, dacă nu este îndeaproape dirijată de părinți, profesori și diriginți. De aceea, intervenția fermă, autoritară, dar și echilibrată, a familiei și școlii se impune.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este **parteneriatul educațional**.

Parteneriatul educațional este **forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional**. Acesta presupune așadar o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

Părinții, copiii/elevii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva devia viețile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, cea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. **Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.**

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează **cele mai importante deprinderi de comportament**: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, **rupturile dintre membrii familiei**, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. **Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.**

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l

pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare afișată.

Așadar, este o sarcină esențială a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educare copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun cu școala este **orientarea școlară și profesională a elevului/copilului.**

Menirea școlii nu este așadar numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a **stimula calitatea de om.** Ora de dirigenție este cea în care se poate realiza acest lucru, urmărindu-se valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională, totul în colaborare/parteneriat cu familia!

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie

1. <https://www.eduform.snsr.ro/campanie-online/influenta-educatiei-in-familie-asupra-comportamentului-elevului>;
2. <https://www.twinkl.ro/teaching-wiki/educatia>;
3. <https://iteach.ro/experiencedidactice/educatia-din-scoala-si-familie>;
4. <https://www.aberdeencity.gov.uk/sites/default/files/2018-06/Parental%20Engagement%20Leaflet%20Romanian.pdf>;
5. https://www.revistadesociologie.ro/pdf-uri/nr.3-4-2006/PETRUS%20ALEXANDRESCU_%20art10.pdf

ȘCOALA ȘI FAMILIA – FACTORI IMPORTANTI ÎN EDUCAȚIE

PROF. IFTIMIE IONELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 39 „NICOLAE TONITZA” CONSTANȚA

Educația este o acțiune specific umană, care își propune formarea și dezvoltarea personalității celor educați. Ea există în toate domeniile vieții de zi cu zi.

Societățile contemporane recunosc rolul activ al educației, faptul că aceasta influențează decisiv viitorul comunității, evoluția din plan social, cultural, economic, etc.

Educația se realizează atât la nivel instituțional, sub forma educației de tip formal și nonformal, cât și la nivel neinstituțional, sub forma educației informale. Educația formală rămâne principalul mecanism prin care societatea asigură modelarea personalității membrilor săi. Nu trebuie minimalizat rolul pe care îl joacă educația nonformală, în instituții care nu au finalități educaționale explicite, și cea informală, realizată în contextul situațiilor de activitate cotidiană. Astfel, asupra elevului acționează un ansamblu articulat de influențe educaționale exercitate atât în școală, cât și în afara ei, mai mult sau mai puțin organizat și sistematic.

Educația formală, realizată în școală, în cadrul diferitelor tipuri de activități conduse și îndrumate de educatori, este importantă nu doar prin rolul cultural și educativ pe care-l deține școala, ci mai ales prin faptul că aceasta trebuie să promoveze participarea elevilor la propria lor formare, ca fundament al propriilor acțiuni continuate și după terminarea școlii.

Fenomenul educațional a fost în permanență influențat de presiunile exercitate de mediul istoric, social și cultural în care teoreticienii educației și-au desfășurat activitatea. Așa se face că, J. A. Comenius, menționa următoarele: „Copiii sunt născuți pentru cer, de aceea ei trebuie formați să devină cetățeni ai cerului și să facă mai întâi cunoștință cu cele cerești, cu Dumnezeu, Hristos, îngerii.” Deci, în concepția sa, educația copiilor ar trebui să se facă din prisma valorilor și virtuților, căci „oricine se preocupă de binele urmașilor săi, conducătorii lucrurilor omenești, ai serviciilor politice sau religioase, care au în inimă salvarea neamului omenesc, trebuie să se grăbească cu atât mai mult să îngrijească pentru ca răsădirile cerului să fie sădite la timp, să fie cioplite, udate și să înceapă să fie conduse la fericita propășire în știință, morală și pietate.” Asemenea lui Comenius, și J. Locke considera că finalitatea educației este dobândirea virtuților.

Modelul propus de J. J. Rousseau este unul cu totul special, deoarece promovează modificarea vieții de familie, de stat. El elaborează conceptul de educație negativă, în cadrul căreia educatorul nu trebuie să intervină în dezvoltarea copilului chiar dacă nu este capabil să înțeleagă raționamentele care îl conduc la adevăr, ci să lase natura să își îndeplinească misiunea și doar să înlăture obstacolele care împiedică dezvoltarea firească și să creeze condiții favorabile dezvoltării naturale.

I. Kant menționa faptul că este imposibilă realizarea în mod practic a educației care exclude elementele morale și religioase. Aceeași idee este susținută și de J. H. Pestalozzi, o mare personalitate ce și-a adus aportul în planul educației.

Având, astfel, la bază studiile acestor pionieri ai pedagogiei, înțelegem că rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. De asemenea, această implicare, aduce numeroase beneficii tuturor factorilor implicați: părinți, școală, elevi, comunitate.

„Meseria” de părinte, presupune modelarea unui comportament acasă, crearea unui mediu de încredere, respect, suport, ceea ce reprezintă un prim pas în dezvoltarea unui climat propice care sprijină învățarea atât în clasă cât și în afara clasei, dar totodată trebuie să dezvolte copilului o atitudine pozitivă față de școală și învățare, și bineînțeles încredere în potențialul lui. Familia devine, astfel, un laborator al elaborării personalității umane.

Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., Opreș, D., Opreș, M., *Cercetarea în domeniul educației religioase și al educației morale. Modele și aplicații*, Editura Sf. Mina, Iași, 2006.
2. Comenius, J. A., *Didactica Magna*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970.
3. Cucos, Constantin, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 2009.
4. Idem, *Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, Editura Polirom, Iași, 1999.
5. Locke, J., *Texte pedagogice alese*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1962.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

**PROF. ÎNV. PRIMAR IFTIMUȚ SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DORNA ARINI**

Școala reprezintă una din instituțiile cheie (esențiale) ale societății ale cărei rezultate influențează atât evoluția beneficiarilor ei direcți, cât și a celor indirecti.

În ansamblul schimbărilor pe care le traversează societatea românească, iese în evidență, tot mai clar, rolul primordial al școlii în refacerea identității sociale și valorizarea potențialului uman.

Scopul esențial al educației este de a înlesni o anumită modificare de comportament prin identificarea factorilor implicați în domeniul educațional și susținerea parteneriatelor cu toți factorii sociali interesați de dezvoltarea educației.

Educarea copilului începe în mediul familial, unde părinții sunt primii dascăli ai acestuia, comportamentul parental fiind inspirat din propria experiență de viață a acestora.

În contextul în care școala oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități și formează competențe, norme, valori acceptate social, familia este principalul factor al parteneriatului cu școala. Pe de o parte este un factor de educație informală, pe de altă parte aceasta are obligații și drepturi care decurg din statutul de elevi ai copiilor ei în sistemul formal de educație.

Părinții sunt puși în dificultate privind educația copiilor datorită scăderii calității vieții, cât și a instabilității sociale. Astăzi, copiii au nevoie de părinți care să le respecte ritmul de viață, să participe la jocurile lor și să-și asume toate rolurile. Numai prin dialog cu profesorii, părinții pot să adopte o atitudine corespunzătoare pentru reușita școlară a copilului, aceștia fiind informați și formați în ceea ce privește școlaritatea. Pe unii dintre ei, acest moment îi găsește nepregătiți, ceea ce poate să conducă la o dezvoltare intelectuală și emoțională greșită. Participarea părinților la luarea deciziilor și rezolvarea problemelor care apar, poate încuraja deciziile și descoperirile copiilor.

În formarea personalității copilului este foarte important ca ei să-și dezvolte un ansamblu de calități pentru a avea succes pe parcursul școlarității, dar și al vieții. Astfel, comunicarea, cooperarea, siguranța, dorința de a cunoaște ceva nou sau de a realiza ceea ce îți propui, controlul asupra faptelor personale, dar și raportarea la cei din jur, dobândite în școală, depind de părinții și educatorii lor.

Cele mai frecvente forme de organizare a relației școală – familie vizează ședințele cu părinții, lectoratul cu părinții, discuții individuale între cadrele didactice și părinți, lecția, implicarea părinților în manifestări culturale și activități recreative, cum ar fi vizita, excursia, serbările școlare, acțiuni de voluntariat, asociațiile de părinți.

Se pot desfășura lecții cu participarea părinților, fie o zi pe săptămână sau pe lună sub egida "Ziua porților deschise pentru părinți", astfel, familia, ca o componentă a școlii, va putea urmări copilul în contextul educațional. Va cunoaște atitudinea sa față de activitatea de învățare, față de profesori sau elevi. Atunci, el se simte în siguranță și înțelege că familia este mereu alături de el.

În afara școlii, într-o vizită sau excursie, există oportunitatea pentru părinți de a observa cum socializează copilul cu ceilalți colegi, de a cunoaște grupul din care face parte, de a relaționa cu alți părinți din grup și de a găsi lucruri comune. Este o posibilitate și pentru profesor de a-l cunoaște mai bine pe părinte și invers, discutând mai mult într-un cadru informal.

Serbările școlare oferă prilejul de manifestarea talentului nativ al copilului, uneori familia fiind surprinsă de potențialul propriului copil.

Atât ședințele cu părinții, lectoratul, masa rotundă sau discuțiile individuale oferă ocazii de găsire a soluțiilor corespunzătoare la problemele apărute în relația cu copilul. Părinții își pot împărtăși experiența unii altora, dar, în special, să afle noutăți legate de procesul de învățare.

Un parteneriat între școală și familie este o relație activă, care implică ambele părți, este succesul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul e copilul. Este foarte important ca părinții să înțeleagă că sunt parteneri egali cu profesorii, pentru același scop, educația copilului.

Orice parteneriat presupune la început elaborarea unor obiective și un scop. Dacă scopul vizează importanța menținerii unității de cerințe în educația copilului, obiectivele au în vedere implicarea și participarea părinților, atât la activitățile din clasă, cât și la cele extracurriculare. Aceștia trebuie convinși

să investească în dezvoltarea copilului, să-i creeze un mediu educativ adecvat și să fie conștienți de propria lor formare, pentru a-și educa proprii copii.

Dacă școala îl inițiază pe copil să se alinieze printre semeni și să se obișnuiască cu anumite cerințe, educația primită în familie constituie prima școală a copilului. Astfel școala și familia pot fi considerați doi poli de rezistență ai educației, care au ca finalitate formarea tinerilor.

Integrarea copilului în viața școlară și în viața socială poate fi asigurată dacă cele două medii educaționale, școala și familia, se completează și se susțin reciproc.

Educatorul trebuie să fie un bun manager, să dețină calități de mediator care să-i permită stabilirea unor interacțiuni bazate pe adevăr, cinste și încredere. Pentru evitarea conflictelor ce pot apărea datorită diferențelor de pregătire, resurse, valori, nevoi și atitudini diferite sunt indicate cunoașterea reciprocă, comunicarea periodică cu aspecte formale și informale, acceptarea reciprocă, evaluarea relațiilor comune, atmosferă destinsă în întâlnirile cu părinții.

Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că o educație consistentă nu poate ignora rosturile familiei în această comuniune. Atunci când profesorii, elevii și părinții se consideră parteneri în educație, elevii dispun de un suport care funcționează perfect. Aceste parteneriate ajută cadrele didactice în munca lor, consolidează climatul școlar, îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților, asigurând un mediu mai sigur în școli.

Activitățile desfășurate în parteneriat înlătură barierele de comunicare dintre participanți, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire.

Implicând părinții și responsabilizându-i în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, asigurăm succesul școlar al copilului și dezvoltăm un proces de educație mai bună pentru el.

Bibliografie:

Moisin, Anton - *Părinți și copii*, Editura didactică și pedagogică, București, 1995;

Trif, Ramona Maria – *Rolul familiei în reușita școlară*, Editura Ecou Transilvan, Cluj Napoca, 2017

ȘCOALA, A DOUA FAMILIE!

PROF. ILIE ELENA – FLORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „V. VOICULESCU” PÂRSCOV

Luna Martie, luna în care sărbătorim femeia, mama, creatoarea de viață... prima lună a primăverii, cea care aduce renașterea întregii naturi este simbolul începutului.

Conform calendarului roman luna martie reprezenta începutul unui nou an calendaristic, iar conform mitologiei populare românești oamenii considerau că odată cu ea se trezea natura la viață. Când Baba Dochia își lepăda cele nouă (sau doisprezece) cojoace începea VIAȚA nouă, iar viața armonioasă se naște întotdeauna în sânul unei familii bine încheiate și armonioase asemenea atmosferei de primăvară caracterizată de culoare, parfum mișcare... într-un cuvânt, FRUMOS.

Pentru fiecare dintre elevii noștri familia reprezintă mediul lor natural, cel care oferă (sau cel puțin așa ar trebui) siguranța și atmosferă propice dezvoltării lor psiho-emoționale. Ce ne facem când în familie lucrurile nu stau chiar așa? Ce facem noi, cadrele didactice, atunci când înțelegem că elevii noștri nu au parte de aceste lucruri în familie? Acestea sunt doar două întrebări din multele pentru care ar trebui să căutăm răspunsuri în asemenea situații. Putem noi suplini în vreun fel rolul neîmplinit al familiei?! Poate școala reprezenta o a doua familie pentru elevi?

Probabil am fi tentați să credem că nu, însă acest lucru depinde doar de noi, în mod individual, doar de ceea ce simțim noi față de școală. Am constatat de-a lungul timpului că în rândul cadrelor didactice părerile sunt împărțite: unele consideră școala ca pe un loc de muncă, o percep din punct de vedere pur instituțional, iar alții o văd ca pe o posibilitate de relaționare socială și chiar emoțională, o percep ca pe o familie. Acestea sunt cadrele didactice caracterizate de empatie, care pot empatiza, nu doar cu colegii, ci, mai ales, cu elevii, pentru că ei sunt formabilii, lor trebuie să le formăm anumite competențe cheie care să îi ajute în primul rând în dezvoltarea personală, intelectuală și emoțională.

Fiind profesor diriginte la o clasă nu foarte numeroasă, am avut ocazia să studiez cu atenție fiecare elev în parte și să constat faptul că implicarea familiei în activitățile de învățare ale elevilor duce la reușită în învățare și la o foarte bună dezvoltare emoțională a acestora, vizibilă și în atitudinea și comportamentul adoptate în mediul instituțional. De cealaltă parte se află elevii privați de implicarea familială în activitățile de învățare sau chiar de implicare familială de orice tip, iar aceștia nu își pot forma o scară de valori bine definite, au probleme de atitudine, de comportament, de adaptare, devenind chiar agresivi. Pentru ei școala trebuie să suplinească, pe cât posibil, familia. Ei au nevoie de empatie, de înțelegere și de susținere permanentă, însă pentru absolut toți elevii ȘCOALA trebuie să fie o A DOUA FAMILIE!

Auzim frecvent cu referire la meseria de cadru didactic că aceasta este o meserie care se practică cu sufletul. Corect. Tot ceea ce transmiți elevului trebuie să conțină o fărâmbă din sufletul tău, din valoarea ta umană, nu doar din pregătirea ta de specialitate. Schimbul trebuie să fie de la suflet la suflet pentru ca definiția comunicării formulată de Roman Jakobson să se adevărească nu doar în plan didactic ci și emoțional. Pentru ca „emițătorul” să devină „receptor” și invers „mesajul” trebuie să conțină suflet!

Consider că valoarea actului educațional crește dacă în cadrul școlii elevul se simte bine, în siguranță, apreciat, dacă un colectiv de elevi funcționează armonios, asemenea unei familii, rezultatele vor fi vizibil mai bune la nivelul acestuia. Divergențe vor apărea, este inevitabil, dar comunicarea și abilitățile de interrelaționare își vor spune cuvântul. Sprijinindu-ne reciproc, elev-profesor, elev-elev, profesor-profesor, vom reuși să fim o familie, O A DOUA FAMILIE.

FAMILIA -FACTOR IMPORTANT IN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC: ILIE IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TEODOR BĂLĂȘEL” GRĂDINIȚA ȘTEFĂNEȘTI

„Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”(M. Golu). Lumea de azi, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexității ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față atât copilul de astăzi cât și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului.

Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psiho-social existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui rezultat, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niste parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțelegători să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii ; alții nu constientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei.

Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a constientiza consecințele imediate. Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Afirmarea ”*facem totul ca să scoatem din el un om deosebit*” sau ”*trebuie să facă ceea ce eu nu am facut pentru că nu am avut condițiile necesare*”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor așteptate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, delicați, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor.

Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viața în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui probleme care îl întristează. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini.

În concluzie părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să constientizeze faptul că relația de colaborare școala-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ILIE MARIA-RALUCA
COLEGIUL “FERDINAND I” MĂNECIU
PRAHOVA**

”Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” (Jean Jacques Rousseau)

Familia reprezintă poarta de legătură a fiecărui copil cu lumea înconjurătoare, o lume plină de încercări, de urcușuri și coborâșuri. Depinde de noi, oamenii maturi din viața fiecărui copil, cum reușim să le influențăm dorința de frumos, de recunăștiță și de empatie cu cei din jur. Să respecti, să fii bun, înțelegător, înseamnă să te ajuți pe tine să devii responsabil în tot ceea ce faci.

Învățăm de acasă să ne descurcăm singuri, să ne îmbrăcam, să mâncăm, să spunem am greșit, să spunem îmi pare rău. Să greșim este omenește, important este să conștientizăm și să reparăm lucrurile și faptele astfel încât cei din jurul nostru să nu fie afectați.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin metode de conduită oferite de către membrii familiei. Părinții devin modele pentru copiii lor prin conduită, imitație și învățare, precum și prin climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale. În primii ani de viață, familia constituie pentru copilul, primul model social cu o influență hotărâtoare privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul familial, încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului dar au și un rol în dezvoltarea coeficientului de inteligență (IQ).

Multă vreme s-a pus accentul, inclusiv în domeniul educației în familie, pe abilități și competențe care țin de domeniul gândirii și al memoriei, mai exact, al rațiunii. Recent, a început să fie abordată și lumea complicată a emoțiilor, iar sentimentele și stările noastre s-au dovedit pietre de temelie ale umanității din noi și ale bunăstării noastre, atât la nivel mental, cât și fizic. Pentru ca educația să-și îndeplinească rolul cu adevărat, copiii nu trebuie să știe doar ce să învețe, ci și cum să învețe. Școala în colaborare cu familia trebuie să ia în calcul abilitățile emoționale ale copiilor, abilități pe care trebuie să le dezvolte și să le pună în practică.

Stresul a devenit o mare problemă în zilele noastre de la vârste cât mai mici. Acesta ne afectează pe toți la nivel emoțional, dar mai ales pe copii și tineri, de aceea ei trebuie să fie capabili să identifice, să înțeleagă și să gestioneze eficient acest stres emoțional pentru a asigura bunăstarea lor generală și dezvoltarea holistică. Aici intervine învățarea social-emoțională implementată încă din primii ani de viață. Aceasta îi ajută pe copii să dezvolte abilități cruciale de viață. Acestea merg dincolo de mediul academic și au un impact asupra vieții generale a copiilor atât pe termen scurt, dar mai ales pe termen lung, deoarece aceștia își dezvoltă inteligența emoțională prin învățarea social-emoțională. Învățarea social-emoțională poate fi predată fie la școală, fie în afara ei, deși școala este unul dintre principalele locuri de învățare, deoarece copiii își petrec aici o parte considerabilă a zilei. În plus, învățarea social-emoțională poate fi integrată perfect în diferite activități didactice și cu ajutorul familiei.

Reușita unui adult depinde de implicarea familiei în educația lui dar și școala are un rol important.

Colaborarea școală-familie are nobilele rol de a pregăti copiii noștri pentru viață, ajungând la inimile lor: „O inimă înțelegătoare reprezintă totul la un profesor și nu o putem aprecia îndeajuns. Ne amintim cu stimă de profesorii excelenți, dar cu recunoștință de cei care ne-au influențat sufletește. Planul de învățământ este o materie primă extrem de importantă, dar căldura reprezintă elementul vital atât pentru planta aflată în creștere, cât și pentru sufletul copilului.” (Carl Jung)

Bibliografie:

1. ROCO, MIHAELA, (2004), *Creativitate și inteligență emoțională*, Editura Polirom, Iași
2. G. BERGER, *Omul modern și educația sa* - EDP Bucuresti 1973
3. R. VINCENT, *Cunoașterea copilului*, EDP Bucuresti 1972
4. Goleman, D., (2018), *Inteligența emoțională*, București, Curtea Veche

PARTENERIAT GRADINIȚĂ- FAMILIE
LICEUL TEHNOLOGIC "IOAN LUPAȘ"- SĂLIȘTE
G. P. P. SĂLIȘTE
PROF. ÎNV. PREȘC: ILIEȘ-DĂDĂRLAT CRISTINA

Motto:

„Copiii sunt mesajele vii pe care le trimitem unor vremuri ce nu le vom vedea ... !”

Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

Nivelul educațional preșcolar pune bazele formării psihosociale a copilului. Din micul individualist și timid, sau invers, introvertit, preșcolarul se formează după cerințele societății, grupului din care face parte, pregătindu-l pentru viața „adultă”. Noi, ca educatoare avem un rol foarte important în a-l îndruma pe preșcolar în formarea propriei personalități într-un mediu social corespunzător și propice lui. Dar realizăm că nu suntem doar noi care au acest rol. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă și benefică propriului copil părintele trebuie să-și exercite dreptul de părinte și la grădiniță. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se știind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit și îngrijit. Aici intervine educatoarea, care trebuie să aducă la cunoștință părintelui că e mai mult de atât și că misiunea lui de a-l forma pe preșcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniță. Rolul grădiniței este de fapt de a-i ajuta pe părinți în formarea și educarea propriilor copii. Rolul principal rămânând tot familie deoarece mediul în care se naște copilul, t raiește, se dezvoltă și se formează copilul, este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în mica lor copilarie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Dar, ca primă etapă a învățământului preuniversitar, grădiniței îi revine rolul de a contribui responsabil la formarea personalității copiilor, de a le deschide calea spre cunoaștere, de a descoperi lumea înconjurătoare.

Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură stransă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Prin acest parteneriat educațional, părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți activi. În acest fel, părinții își vor forma deprinderea de a se implica în toate activitățile, cunoscând programul educativ la care participă copiii, progresele făcute de aceștia, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

Acest fapt ne-a determinat să realizăm proiecte educaționale de parteneriat, implicând familia cât mai mult în activitățile noastre din grădiniță. Și împreună să-i ajutăm pe cei mai dragi nouă să crească mari și voinici!

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR ILIEȘ GEORGE CĂLIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DR. IOAN MIHALYI DE APȘA"
SIGHETU MARMAȚIEI**

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește stabilirea modului de supraveghere a copilului, a metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în activitățile școlilor în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Părinții trebuie atrași în jurul școlii să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Pot fi folosite o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții se poate discuta cu aceștia pentru a lega munca educativă a lor de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, se poate avea în vedere și organizarea muncii în familie, alcătuirea și respectarea regimului zilnic, atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu trebuie să fii niciodată un *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa la părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Părinții pot să vadă că li se întinde o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

Întocmirea fișelor pedagogice este permanent în atenția dascălului. Se pot realiza caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora să fie proiectate strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului propus - succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: ”*Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*”

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR PRACTICE ÎN VIAȚA COPIILOR PREȘCOLARI

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ILIESCU NICOLETA-
ANDREEA,
G. P. N. NR. 1 BALȘ, OLT**

Activitatea practică ocupă un loc important în viața copiilor preșcolari. Ea cuprinde diverse feluri de muncă manuală: aplicațiile, munca artistică, șnuruirea, precum și îndeplinirea unor îndatoriri și sarcini de muncă simple: menținerea curățeniei în cameră și în curte, pe terenul de joc; realizarea unor aranjamente florale, etc. Este firesc să presupunem că un rol important în cultivarea la copii a unor astfel de calități umane, cum sunt bunătața, omenia, sensibilitatea sufletească, le revine situațiilor în care copilul nu acționează de unul singur ci împreună cu alții. Nu trebuie însă să ne închipuim că activitatea în comun influențează pozitiv asupra copilului în mod automat. De aceea credem că este necesar ca după ce au fost stabilite formele concrete de interacțiune a copiilor în timpul activității lor practice, să le cultivăm, odată cu îndrumările date în vederea însușirii anumitor priceperi și deprinderi practice, astfel de calități însemnate cum sunt sensibilitatea sufletească, dorința de a-și ajuta partenerul în timpul lucrului, de a împărți frățește cu el materialele, de a-i acorda întâietate. În procesul activității practice există mari posibilități de cultivare a sensibilității sufletești a copilului chiar și la nivelul acțiunilor obiectuale. Orice acțiune practică îl obligă pe copil să se orienteze în prealabil în ce privește conținutul ei obiectual. Și această etapă orientativă este, în mod firesc urmată de etapa executivă în procesul îndeplinirii unei acțiuni. Sfera afectivă a copilului se dezvoltă în procesul activității sale și depinde de conținutul și structura acestei activități. Trăirile afective ale copilului încep să fie provocate nu numai de ceva plăcut sau neplăcut, dar și de ceva ce e bun sau rău, de ceea ce corespunde sau nu cerințelor stabilite de adulți. Emoțiile copilului se manifestă spontan, fiind însoțite de participarea deosebit de activă a mimicii, limbajului, gesturilor. Stabilirea unor relații afectuoase cu educatorul are o mare importanță pentru copil. Aprecierile date de educator faptelor copilului au o înrăurire puternică asupra stării sufletești a preșcolarului. Pentru a înțelege just emoțiile copilului, trebuie să stabilim cauzele care i le-au provocat. Acestea din urmă iau naștere în procesul activității conștiente a copilului, datorită căreia el începe nu numai să înțeleagă, dar și să trăiască pe nou realitatea înconjurătoare.

Încheierea activității copiilor va fi, de asemenea, variată colorată afectiv în funcție de modul în care a fost organizată de către adult. Aprecierile făcute vor trezi, de regulă, copiilor anumite reacții emoționale, spre exemplu „Care lucrare este cea mai reușită?” sau „Nu știu care e mai frumoasă.. .”, „Toate îmi plac la fel de mult!”. Unii copii își exprimă deschis invidia bolnăvicioasă, trezită de lucrarea mai izbutită a unui coleg. Răspunsul este că și în prima și în a doua situație copiii și-au manifestat adevărata atitudine afectivă față de colegul său. Condițiile activității din cele două situații fiind diferite, au înrăurit corespunzător asupra personalității, asupra sferei emoționale a acestor copii - mai puternic în prima situație și mai slab în a doua.

Metodele de organizare a activității practice în comun care imprimă acestor relații o formă concretă pot fi dintre cele mai variate. De pildă, activitatea în comun a unui grup de copii (în vederea confecționării detaliilor de aplicații, după un model anumit) poate fi organizată în așa fel încât unele porțiuni ale ei, de un grad aproximativ egal de dificultate, să fie executată în mod individual de către diferiți copii, după care va urma îmbinarea rezultatelor concrete ale muncii lor în produsul comun. În realitate se întâlnește și următorul tip de activitate în comun: unul dintre participanți efectuează anumită parte din muncă, produsul activității sale constituind materialul inițial pentru activitatea altui copil; rezultatul acțiunilor acestuia reprezintă materialul inițial pentru activitatea celui de al treilea executant etc. În condițiile unei asemenea distribuiri a volumului muncii realizate în comun, interacțiunea copiilor și relațiile afective dintre ei se vor manifesta, în fond, în momentul transmiterii rezultatelor de muncă intermediare de la unul la altul. Însă și acest tip de activitate nu epuizează nici pe departe formele posibile de relații dintre copiii angajați într-o activitate comună. Adoptarea de către educator a unei atitudini creatoare față de problemele ridicate de organizarea activității în comun a copiilor îl va ajuta să descopere și alte forme ale acestei activități, nu mai puțin valoroase din punct de vedere educațional. Organizarea activității în comun a copiilor nu este o sarcină atât de simplă, pe cât se pare la prima vedere. Nu rareori pedagogii încearcă s-o realizeze în mod primitiv, propunându-le copiilor să lucreze împreună (să construiască, să modeleze) fără să le lămurească în ce constă sensul adânc al noțiunii de activitate în comun. Pentru ca activitatea în comun să contribuie efectiv la

apariția și dezvoltarea relațiilor reciproce dintre copii, la crearea situației în care, în procesul muncii, fiecare copil își vede colegul, îl înțelege și reacționează afectiv la starea în care se găsește acesta în orice moment, nu e suficient să fie stabilită sarcina de lucru, care urmează a fi materializată sub forma produsului colectiv. Mai este nevoie – și asta e foarte important – să dăm o formă concretă acestor relații reciproce, precum și interdependenței dintre anumite acțiuni obiectuale (adică să stabilim precis consecutivitatea etapelor activității, acțiunilor, să determinăm exact punctele de conexiune dintre ele precum și procedeele de înrâurire asupra executanților etc), formă ce ar contribui la desfășurarea comunicării reciproce active a copiilor, incluzând evidențierea prin discuții a sensului social al activității date, a destinației ei, a aportului fiecăruia la obținerea produsului, a condițiilor necesare pentru îndeplinirea cu succes a sarcinii acumulate.

Când educatorul trece la stabilirea condițiilor concrete ale activității copiilor, el trebuie să știe deja dacă condițiile date vor contribui sau nu la manifestarea amplă, desfășurată a emoțiilor, precum și care va fi valoarea lor morală. De pildă, el trebuie să știe că, în condițiile înfăptuirii de către copii a unei sarcini absolut identice, chiar și în cazul absenței unor contacte personale strânse dintre executanți, ne putem aștepta la o atmosferă generală calmă de lucru. Atunci când există o mare deosebire între sarcinile de muncă propuse copiilor, fiind prevăzută totodată schimbarea tipului de activitate după terminarea celei precedente, ne putem aștepta la cele mai diverse manifestări afective în relațiile dintre ei.

Activitățile practice desfășurate în cadrul procesului instructiv- educativ din grădinița, prin caracterul lor organizat și colectiv asigură însușirea mai temeinică a deprinderilor practice și anume a unor deprinderi elementare de muncă. Caracterul concret și atractiv îi conferă valori educaționale deosebite. Cel mai important *rol* al activităților practice este acela de **dobândire a deprinderilor psihomotrice, de mânăuire a materialelor și instrumentelor și de aplicare a acestora în activități utilitare**. Educatoarea trebuie să cunoască foarte bine aceste deprinderi, precum și vârstele la care se formează ele. Astfel, pentru grupa mică, educatoarea va planifica activități în care copilul se va familiariza cu materialele, le va analiza, mulți dintre copii luând pentru prima oară contact cu aceste materiale. Copilul de grupă mică va realiza lucrarea practică folosind o singură tehnică de lucru- rupere, mototolire. Treptat, după ce și-a însușit tehnicile de lucru și și-a format anumite deprinderi, la nivelul II copilul va fi capabil să realizeze o lucrare folosind două, trei tehnici de lucru și materiale diferite.

Bibliografie:

1. Boncu, Ș., Dafinoiu I. - Psihologie socială și clinică, Editura Polirom, Iași, 2014;
2. Cemortan, St. -Educația copiilor pentru jocuri, Editura Stelpart, Chișinău, 2008;

«FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAREA COPILULUI DE VÂRSTA PRESCOLARĂ»

PIPP: ILIESCU RALUCA MARIA
PIPP: DIMA MARILENA ROXANA

Menirea educației este aceea “ de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education).

Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

“ Meseria” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico - sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil.

În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nude oferire a lor de către părinți.

Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoare sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să

faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite".

Funcția de părinte este o "meserie" și, ca oricare meserie, ea trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmaș, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

L'APPRENTISSAGE ACTIF

PROF. ILINA ANDA, C. N. FRAȚII BUZEȘTI, CRAIOVA

On part souvent du principe que l'activité proposée par l'enseignant détermine le niveau de profondeur des apprentissages. Mais la manière dont l'étudiant interagit avec le matériel pédagogique a aussi son rôle à jouer dans le niveau d'apprentissage visé. L'apprentissage actif vise la manière dont les étudiants s'engagent concrètement avec les supports d'apprentissage.

Dans le mode d'engagement passif, les apprenants sont orientés vers la réception d'informations provenant du matériel d'apprentissage. Dans ce cadre, ils font preuve d'un engagement cognitif limité. Aucun comportement exprimé de leur part ne permet d'attester qu'ils s'approprient le matériel. Sans prétendre qu'il soit impossible d'apprendre quelque chose dans ce mode, **il prédit un niveau d'apprentissage plutôt faible sur le long terme** (apprentissage en surface). Dans la plupart des contextes d'enseignement et d'apprentissage (que ce soit en ligne ou en présentiel), c'est le mode d'engagement cognitif qu'on cherchera à éviter le plus possible. Comment faire pour favoriser l'apprentissage actif et accompagner l'enfant vers son plein potentiel ?

L'apprentissage actif rappelle l'importance des coins d'activités bien délimités pour stimuler le jeu et une disposition qui facilite l'observation et la circulation. C'est une approche qui amène l'enfant à se développer et à réaliser des apprentissages au gré de ses idées, de ses interactions avec les gens qui l'entourent et à travers sa manipulation du matériel auquel il a accès. Parce qu'elle modifie considérablement les rôles des formateurs et apprenants, la méthode active considère que les connaissances se construisent et ne s'apprennent pas, et a pour point de départ l'action. C'est à partir de l'action qu'un apprenant va engager une réflexion sur un sujet donné.

Par ailleurs, les connaissances et compétences ne peuvent être acquises que dans trois cas :

- Si l'apprenant s'engage lui-même dans cette démarche. En littérature pédagogique, on parle alors de « motivation intrinsèque pour l'apprentissage », autrement dit, l'apprenant est motivé parce que cela lui procure une certaine satisfaction et non parce qu'il existe une rétribution (rémunération par exemple) ou tout autre facteur externe susceptible de l'influencer.

- Si l'apprenant est impliqué dans un effort d'apprentissage collaboratif ou coopératif

- Si l'apprenant est engagé dans un processus d'action-expérience et qu'il peut ainsi tester en temps réel ce qu'il entreprend et valider ou invalider lui mêmes ses hypothèses, ou en les débattant avec d'autres apprenants.

Au cours d'une formation utilisant la méthode active, différents moyens existent afin de permettre l'acquisition de connaissances dont l'étude de cas, des simulations, des jeux de rôles ou encore des projets de groupe. Le formateur ne détient pas forcément tout le savoir et peut même dans certains cas n'être qu'un guide ou un médiateur. Ses interventions sont donc limitées et son rôle va être de créer un scénario pédagogique et d'amener l'apprenant à acquérir des connaissances en se trompant et en tâtonnant. Cette méthode favorise le travail collaboratif.

L'apprentissage actif se caractérise par le fait de :

- impliquer l'étudiant dans la construction de l'apprentissage,
- engager l'étudiant dans un traitement en profondeur de la matière,
- construire l'apprentissage par l'interaction (avec l'enseignant et avec les autres étudiants),
- concevoir l'apprentissage comme une évolution des connaissances et des compétences.

Par contraste, l'apprentissage *passif* fait référence à des approches pédagogiques centrées sur l'enseignant, favorisant un mode d'enseignement unilatéral et transmissif. Les recherches indiquent globalement un effet supérieur des méthodes d'apprentissage actif sur l'apprentissage passif en terme d'efficacité sur l'apprentissage en profondeur.

Ce n'est pas tant la nature de l'activité qui favorise un résultat d'apprentissage, c'est l'engagement cognitif et social des étudiants dans une tâche d'apprentissage – combinée à la réflexion sur cet apprentissage (on apprend mieux à faire quelque chose quand on comprend ce que l'on fait et pourquoi on le fait) – qui leur permettent de passer d'un niveau d'apprentissage en surface vers un niveau d'apprentissage en profondeur, et de s'inscrire ainsi dans une démarche d'apprentissage actif.

BIBLIOGRAPHIE

<https://savoirs.usherbrooke.ca/handle/11143/6841>

<https://www.groupecoopsco.com/fr/boutique/categories/education-et-formation-specialisees-2487/apprentissage-actif-au-prescolaire-accompagner-lenfant-vers-son-plein-potentiel-488635>

<https://www.pirouette-editions.fr/apprentissage-actif-au-prescolaire--2053.fr>

<https://www.innovation-pedagogique.fr/article5240.html>

<https://cpu.umontreal.ca/expertises/methodes-pedagogiques-actives/>

<https://www.digiforma.com/guide-of/methodes-outils-pedagogiques/>

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE PĂRINȚI ȘI PROFESORI

PROF. ÎNV. PREȘC. ILINCA ADRIANA FLORICA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT FANTEZIA COSTEȘTI, ARGHEȘ

Având în vedere evoluției atât de rapidă a societății, cu părțile ei bune și cu cele rele, pentru a-i îndepărta de fenomenul care ia amploare al infraționalității și care-i transformă pe aceștia în delincvenți, trebuie avute în vedere anumite aspecte ale dezvoltării comportamentale a copiilor. Aceste comportamente pot lua naștere când nu există suficientă implicare atât din partea familiei sau școlii, cât și atunci când există implicare numai din partea familiei ori numai din partea școlii. Prevenirea și combaterea delincvenței juvenile constituie o preocupare permanentă a tuturor statelor lumii. Astfel, strânsa legătură între familie și școală trebuie să existe continuu, iar la observarea unor comportamente deviate, să acționeze fără ca unii părinți să fie supărați că li s-au adus la cunoștință asemenea aspecte ale comportamentului copilului.

În cazul observării de către părinte ale unor asemenea devieri ar fi foarte bine ca acesta să le aducă la cunoștință cadrului didactic, fără a exista acea reținere, pentru că această colaborare a celor două instituții poate avea rezultate pozitive.

Trebuie atrasă atenția părinților asupra anumitor metode educative care îl fac pe copil să reacționeze în așa fel încât să-și modifice comportamentul, dar mai ales asupra unor atitudini și climate care sunt structurate deficitar. Comportamentul copilului este oglinda dezvoltării lui psihice, fiind reacția personalității aflată în formare, față de lumea înconjurătoare și față de sine însuși. Comportamentul este diferit în funcție de vârstă, factori temperamentali, constituționali, sociali, iar tulburările de comportament reprezintă apariția unor manifestări ce depășesc limita normalului la aceste vârste.

Aceste tulburări de comportament, în cazul în care nu sunt corectate sau depistate, pot duce mai târziu la naștere viitorilor delincvenți. De asemenea, aceste devieri comportamentale sunt premergătoare transformării copilului în delincvent și nu trebuie confundat cu acesta sau cu psihopatia. Cauzele apariției unei tulburări comportamentale la copil sunt multiple, o astfel de cauză putând fi educația necorespunzătoare a copilului respectiv, o educație care poate fi caracterizată prin inconsecvență, libertate exagerată sau o educație prea autoritară, neelastică neunitară sau contradictorie. O altă cauză a acestor tulburări de comportament pot fi tulburările de personalitate ale educatorilor sau condițiile de mediu extrem de nefavorabile. Astfel, cunoscutul Nemitrofan, în lucrarea sa „Psihologia judiciară” vorbește despre două categorii de factori ce stau la baza delincvenței juvenile: factorii interni-individuali, și factori externi - sociali. Ca factori interni avem disfuncțiile cerebrale, deficiențe intelectuale, tulburări ale afectivității și tulburări caracteriale. În categoria factorilor externi intră climatul educațional, familial și eșecurile privind integrarea școlară.

Evoluția tulburărilor de comportament depinde, în proporție foarte mare, de momentul în care apar primele simptome, copiii putând urma drumuri diferite: unii spre tulburări de conduită, alții spre delincvență, iar alții spre criminalitate.

Făcând referire la fenomenologia clinică de manifestare, tulburările de comportament se împart în două categorii: tulburări neepizodice și tulburări epizodice. Din categoria tulburărilor epizodice fac parte: inhibiția cu mutismul, narcolepsia, catalepsia și dezinhibiția cu disconfort și reacții epizodice. În cadrul tulburărilor de comportament neepizodice intră următoarele tipuri de comportamente deviate: neascultarea, agresiunea, minciuna, furtul și vagabondajul

Pentru a controla cu eficiență comportamentul copilului este necesar ca părintele să înțeleagă ce a provocat un astfel de comportament și să reacționeze nu în mod agresiv sau întărire negativă, ci prin întărire pozitivă. Legătura dintre un cadru didactic și părinte are un rol extrem de important și, printr-o bună

colaborare, prin monitorizarea activă a comportamentului copilului, rezultatele nu vor întârzia să apară. Toate aceste lucruri trebuie făcute continuu și trebuie tratate și, de asemenea, nu trebuie uitat niciodată că de la tulburările de comportament, de conduită la delincvența juvenilă nu este decât un pas.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Psihologia școlarului mic”, lect. univ. Geanina Cucu Ciuhan – Ed. Sylvi 2000;
2. „Familia în fața conduitei greșite ale copilului”, Tiberiu Rudică – Ed. Didactică și Pedagogică.
3. [www. google. com](http://www.google.com)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – BAZA SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR IOAN LAURA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL”, GALAȚI**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine ființă socială. Ea este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Părinții trebuie să cunoască nevoile de bază ale copilului și să fie disponibili să le satisfacă. Ei trebuie să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, să-l stimuleze tactil, să-l ia în brațe sau să-i vorbească cu blândețe.

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și să permită realizarea lor.

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Abilitatea de a pune limite copilului este cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte. Regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

De la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească.

Nevoia de dragoste și securitate este permanentă în copilărie și foarte importantă în construirea atașamentului. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.

Dezvoltarea inteligenței copilului se stimulează prin experimentare și stimulare. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe.

Copiii pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunostințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste. La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Bibliografie

Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. IOJĂ ANCUȚA - EMANUELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI, JUD. BACĂU

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării educaționale.

Ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral. Școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

O relație majoră școală - familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

„Cei șapte ani de acasă” înseamnă a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, a te purta cu demnitate, a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

PROIECT EDUCAȚIONAL EXPOZIȚIE CU VÂNZARE – „MĂRȚIȘOR CU DRAG ȘI DOR”

IOLU N. ADRIANA

Argument

„Măinile tale sunt importante. Magia nu a fost niciodată în raftul fermecat. Magia se află în vârful degetelor tale. ” Povestea Zânei Papiotă, de Ramona Miza, Cristina Mureșan-Toth

Fiecare sărbătoare aduce cu ea o tradiție veche, o idee nouă și un vis de viitor. Prin sărbătoarea mărțișorului aducem aproape de vârful degetelor copiilor, magia lui „a face”. Fiecare își va găsi locul potrivit, dacă va înțelege că mâinile sunt importante, magice, sunt cele care ne ajută să facem totul.

Cu ajutorul poveștii „Povestea Zânei Papiotă”, elevii intră în lumea firelor, dantelurilor, acelor, în lumea unui proces amplu către „a face” lucruri utile pentru noi și ceilalți. Tot din poveste vor extrage esența umană, iar darurile primite de Zână pentru a-și recăpăta puterile le vor fi pietre de temelie pentru a înțelege capacitățile noastre de a da naștere unor lucruri create pas cu pas.

Sărbătoarea „Mărțișorului cu drag și dor”, le va da ocazia copiilor să lucreze activ și responsabil, iar la final să își expună lucrările în propria comună. Vor învăța să își aprecieze munca prin ochii vizitatorilor.

Proiectul are și un alt obiectiv, antreprenoriatul. Elevii vor putea să își vândă lucrările și să gestioneze o situație financiară fiind în rolul de vânzători.

Scop

Proiectul își propune să dezvolte cele opt competențe cheie ale dezvoltării copiilor, ce împină cunoștințe, aptitudini și atitudini.

Obiective

Elevii:

✚ Să identifice, să înțeleagă, să exprime, să creeze concepte, fapte, opinii, verbal sau scris, folosind materiale diverse;

✚ Să exprime sentimente, folosind mesaje în diferite limbi străine;

✚ Să participe activ la expoziție, având rol de vânzător-cumpărător;

✚ Să utilizeze tehnologia pentru a descoperi pași în crearea produselor propuse și pentru a promova proiectul;

✚ Să identifice pașii de realizare a produselor și să învețe să învețe singuri etape noi;

✚ Să participe activ, conștient și responsabil la acțiunea de expoziție în comunitate ;

✚ Să vândă produsele obținute, având la bază raportul calitate-cantitate-preț, investiție-câștig;

✚ Să realizeze expoziția în comunitate, cu scopul de a sensibiliza și transmite mai departe valori.

Comunitate:

- conștientizarea cu privire la rolul lor în dezvoltarea și educația propriilor copii;
- creșterea implicării părinților în activitatea școlii;
- responsabilizarea comunității cu privire la păstrarea și practicarea unor valori comune.

Grup țintă

Beneficiari direcți:

- elevii claselor primare din Școala Gimnazială „Panait Georgescu”, Dobra.

Beneficiari indirecti:

- comunitatea satului Dobra.

Durată proiect

- 14 februarie – 1 martie

Echipa de proiect

Director,

Coordonator: Prof. înv. primar,

Colaboratori: învățător,

Învățător,

Bibliotecar:

Resurse materiale

- sala de clasă, biblioteca, ace, fire textile, felii de lemn, mărgele, nasturi, lipici, pom-pom, fetru, platilină clay, carton, șnururi mărțișor, panou de expoziție, laptop, videoproiector, markere, afiș de promovare, flyer cadou, sfoară, ace de broșă.

Resurse umane

- director, cadre didactice, elevi, oameni din comunitate, bibliotecar.

Resurse financiare:

- autofinanțare.

Rezultate anticipate

- familiarizarea copiilor cu atmosfera antreprenoriatului;
- cultivarea sensibilității, a exprimării corecte, coerente, expresive;
- transdisciplinaritatea – utilizarea cunoștințelor în cadrul altor discipline;
- creații artistico-plastice;
- menținerea legăturii copil-carte-tehnologie;
- activitate de antreprenoriat, cu obținerea unor sume financiare;
- prevenirea abandonului școlar;
- sensibilizarea comunității cu privire la activitățile de antreprenoriat ale copiilor.

Monitorizare și evaluare

- inventar la final de perioadă de lucru, 14 februarie – 1 martie;
- produse obținute și expuse;
- impresii ale copiilor și comunității.

Nr. crt.	Titlu activitate	Acțiune	Rezultate	Observații
1	Lansare proiect	-prezentarea proiectului -expunerea afișului în comunitate.	-impact pozitiv asupra comunității; -activarea elevilor în cadrul proiectului; -familiarizarea acestora cu cartea și bucuria de a citi; - facilitarea integrării copiilor cu CES, abordând povești și activități speciale nevoilor lor.	
2	Realizarea de produse - ateliere	-cadrele didactice vor desfășura ateliere ce creație, prin rotație, cu copiii claselor CP-a III-a; -cadrele didactice vor desfășura, alături de doamna bibliotecar, ateliere de creație și la bibliotecă, alături de elevii claselor a V-a și a VI-a.	-citirea poveștii de bază a proiectului „Poveastia Zânei Papiotă”; -realizarea unor activități joc pe baza poveștii: • caută papiota magică; • definește cuvintele propuse; • explică situația în care există emoții diverse;	

			<ul style="list-style-type: none"> • eprimă-ți opinia cu privire la situația Zânei; • propune soluții pentru problema Zânei; • Scrie mesajul poveștii. <p>-realizarea de ateliere diverse, pe baza materialelor propuse</p> <ul style="list-style-type: none"> • Atelier de cusut • Atelier de decupat, asamblat, lipit • Atelier de brățări • Atelier de acadele din fetru • Atelier de modelat • Atelier de mărțișoare din semințe 	
3	Expoziție vânzare cu	-expoziția și vânzarea produselor 24 februarie, 2023 Orele 13:00 – 16:00	-produsele obținute vor fi expuse la biblioteca comunală, elevii vor ocupa roluri de vânzători-cumpărători, ghizi ai expoziției, pentru oamenii din comunitate.	
4	Monitorizarea și evaluarea proiectului	-inventarierea produselor obținute; -expunerea lor pe un panou, la bibliotecă; -acțiunea de vânzare a mărțișoarelor; -colectarea impresiilor din comunitate (flori pe care oamenii vor scrie un mesaj, vor desena un simbol pentru a aprecia activitatea).	-realizarea unui proces verbal în care să se menționeze impactul asupra elevilor și a comunității locale, precizarea unor măsuri viitoare, pentru a menține interesul și îmbunătățirea proiectului;	

Proces verbal

Întocmit astăzi,....., în urma desfășurării ședinței Comisie învățătorilor, Școala Gimnazială „Panait Georgescu”, Dobra.

În urma desfășurării ședinței, s-a propus implementarea proiectului, în vederea îmbunătățirii relațiilor școală-familie-comunitate și dezvoltării celor opt competențe cheie.

Menționez că activitățile propuse mai sus, au fost propuse, alese și votate de majoritatea echipei implicate.

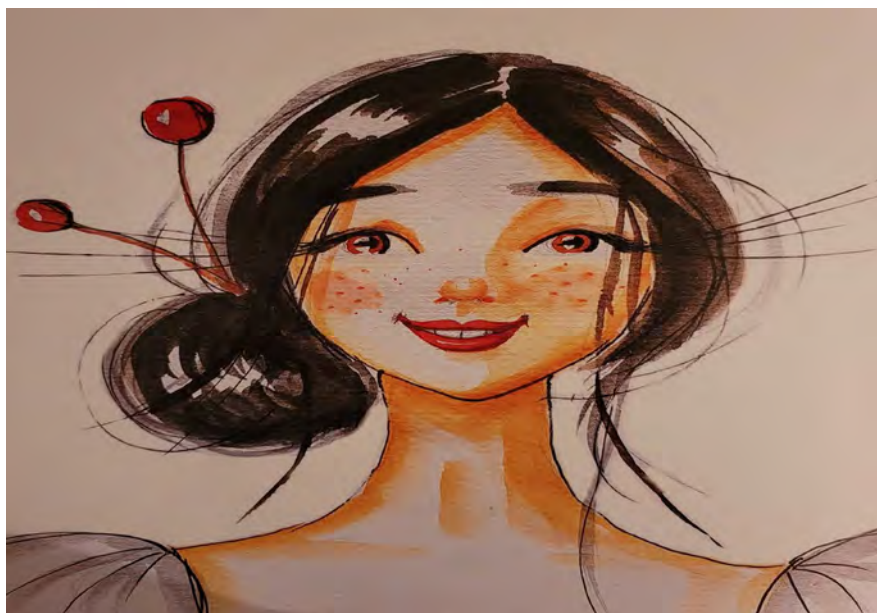
Data: Semnătura:

Nr. crt.	Nume și prenume	Funcție	Semnătura
1		Director	
2		Coordonator	
3		Colaborator	
4		Colaborator	
5		Bibliotecar	

„Mâinile tale sunt importante.
Magia n-a fost niciodată în raftul fermecat.
Magia se află în vârful degetelor tale!”

CE: Expoziție cu vânzare de măștișoare
UNDE: Biblioteca Comunală Dobra
CÂND: 24 februarie, 2023, interval orar 13:00 – 16:00

Director,
Coordonator: prof. înv. primar,
Colaboratori: învățător,
învățător,
bibliotecar,

STUDIUL DE SPECIALITATE INFORMATICA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

INF. IONAȘCU ANA MIRABELA LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER

De-a lungul ultimilor ani, computerele au devenit un element de uz casnic mai mult decât popular. Luxul trimiterii de email-uri decât mesaje pe telefon este mult mai atragător. Verificarea stirilor, meteo, sportului prin intermediul internetului este o comoditate de care mulți profită. Viața copiilor noștri se afla deja sub influența tehnologiei – și acesta este doar începutul. Calculatoarele și Internetul sunt aici pentru a rămâne și titlurile de pachete software destinate copiilor mici continuă să crească. Știința computerului a devenit o disciplină obligatorie în școlile indiene. Astăzi, găsim calculatoare peste tot, dacă vom merge până și să rezervăm un bilet de tren sau la o bancă. Acest lucru se datorează faptului că este mai rapid și ne ajută să ne finalizăm munca fără greșeli. Deci, părinții au înțeles necesitatea de a ajuta copiii să dezvolte abilități puternice de calculator. Copiii învață să citească și să scrie cu jocuri de calculator. Ei citesc povestile de culcare on-line în loc să le citească în pat cu părinții lor. Încet, tradițiile se rup și calculatorul devine instrument de învățare al copiilor. Mulți părinți le cumpără jocuri de calculator în loc de jocuri logice și cărți. Cel mai important mod de învățare pentru copii este interacțiunea cu ceilalți. În cazul în care stau în fața ecranului toată ziua, ei nu învață să împărtășească experiențele cu ceilalți sau ceva simplu ca bunele maniere. Copiii au nevoie să fie în contact cu alți copii, adulți, și animale. Ei au nevoie să experimenteze lucruri în afara, nu de pe un ecran de computer.

Când copiii se loghează la computer, nevinovăția lor este de remarcat. Copiii sunt o țintă ușoară pentru adulții care se prefac că au interese similare. Infracții sexuale de chat online, de multe ori discuta cu copiii și fac apoi planuri pentru aflarea de informații despre ei.

Copiii sunt nevinovați și onestitatea pe calculator le poate ridica unele probleme uriașe. Ei nu cunosc unele lucruri și, de obicei, acest lucru va dăuna în final.

Un beneficiu al vârstei este acela că copiii sunt din ce în ce mai inteligenți. Ei sunt în creștere astfel vor avea un avantaj imens. Alfabetizarea pe calculator devine un loc de muncă de calificare imens și simt confortabil cu unul va pune-le cu un pas înainte. Copiii vor avea, de asemenea, posibilitatea de a finaliza temele on-line.

În general, copiii pot beneficia de computere, dacă sunt folosite cu înțelepciune. Părinții care supraveghează copiii atunci când sunt pe computer se pot asigura că totul se desfășoară în condiții de siguranță.

Computerele sunt de viitor, dar vechile tehnici de modă de învățare nu trebuie să fie uitate. Un copil are nevoie de a interacționa fizic cu alți oameni, și nu să învețe totul de la computere.

Câteva sfaturi pentru obținerea a cât mai multor avantaje din interacțiunea copilului cu PC-ul:

- Limitați timpul petrecut în fața computerului de către copii prin implicarea în alte activități pe care ei să le dorească să le realizeze (creativitatea părinților va fi pusă la încercare astfel);
- Discutați cu copilul de câte ori a folosit computerul pentru jocuri pentru a-și da seama singur ce a câștigat și ce a dezvoltat jucându-se un joc, ce a învățat;
- Discutați, de asemenea, cu copilul ce a pierdut dacă nu a câștigat, de exemplu, jucându-se un joc, cum trebuia să procedeze ec. (astfel îi vom dezvolta capacitățile de analiză și vom obține un rezultat în urma unei activități care la prima vedere pare a avea puține avantaje);
- Încercați să vă implicați astfel încât activitatea să se transforme în activitate de petrecere a timpului în familie;
- Identificați jocuri de strategie, de dezvoltare a învățării unei limbi străine astfel încât computerul să devină un instrument al educației, nu doar un factor de distracție;
- Folosiți rugămintea copilului de a folosi mai mult într-o anumită zi sau perioadă acceptând acest lucru ca bonus sau recompensă pentru ceva ce a făcut într-o altă activitate;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. IONESCU FLORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ TUDOR VLADIMIRESCU PITEȘTI

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a familie extinse, bunicii, rude, mediul familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate, la vârste fragede tendința celor mici este de a imita activitățile și limbajul familiei.

Din propria practică pedagogică am constatat că elevii cu rezultate foarte bune la învățătură au acasă susținerea familie. Copilul se dezvoltă armonios dacă în propria familie este o atmosferă prietenoasă, relațiile dintre membrii familiei sunt de respect bună înțelegere. În familia în care părinții inițiază discuții, încurajează copii, sunt onești cu proprii copii atunci și dezvoltarea copilului este armonioasă. Nimic nu e mai trist pentru un copil decât să își vadă părinții copleșiți de probleme pe care el nu le înțelege și care îl țin departe de ei.

Clipele pe care i le dăruieți atunci când sunteți împreună valorează foarte mult pentru copil. Dacă doriți să aveți un copil sănătos, cu rezultate bune la învățătură păstrați legătura permanent cu școala. Dialog deschis, permanent, profesor - elev, profesor - părinte, profesor - elev-părinte va face ca elevul să se simtă în siguranță. Implicarea familiei, psihologului în activitatea școlii va face ca randamentul școlar al elevului să crească. Îndrumarea familie și a elevului spre stilul de învățare adecvat, va face ca activitatea elevului să nu meargă spre eșec.

Pentru fiecare părinte copilul constituie un nou viitor. Fără a ține cont de posibilitățile copilului, deseori părinții îl consideră drept o șansă oferită de destin pentru a nu repeta propriile greșeli. Practic, fiecare familie își formează propriul stil educativ, care presupune unitatea (armonică sau dizarmonică) a stilurilor parentale personale ale ambilor părinți.

Fiți model pentru cei mici !

BIBLIOGRAFIE:

Proiectul „Organizarea la distanță a educației parentale pentru familiile cu copii de 0-7 ani”, 2020
<http://www.roportal.ro/articole/67.htm>, “Importanța familiei în educație”.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ȘI IMPORTANȚA ACESTUIA

**PROF. ÎNV. PREȘC. IONESCU MARGARETA
GRĂD. CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 4,
STRUCTURĂ G. P. NR. 2, LUGOJ, TIMIȘ**

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoare copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât copilului aflat în situații diferite de risc, cât și a familiei și cadrelor didactice. Structurile de sprijin ale școlii merg pe linia cabinetelor de asistență psihopedagogică, de consiliere, de rezolvare a unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientare profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau pentru profesori. La nivelul acestor structuri se dezvoltă programe specifice de sprijin individualizat și de grup pentru copii, părinți și profesori. Specialiștii care desfășoară aceste activități trebuie să aibă experiență didactică și pregătire specială în domeniul psihopedagogiei.

Parteneriatele dintre școală și familie sunt relații de colaborare și activități care implică personalul școlii, părinții și alți membri ai familiei elevilor dintr-o școală. Parteneriatele eficiente se bazează pe încrederea și respectul reciproc, pe responsabilitatea partajată pentru educația copiilor și a tinerilor la școală. Familiile sunt primii educatori ai copiilor lor și continuă să influențeze procesul de învățare și dezvoltare a copiilor lor în anii școlari și mult timp după aceea. Pe de altă parte, școlile au responsabilitatea importantă în a contribui la educarea generațiilor viitoare, iar familiile au încredere în școli pentru a le oferi fundații educaționale pentru viitorul copiilor lor. În același timp, școlile trebuie să recunoască rolul primar al familiei în educație.

Crearea unor parteneriate cu familia este un proces care necesită coalizarea energiilor și unirea efortului tuturor partenerilor și care trebuie considerat un element legitim al procesului educativ, element care influențează dezvoltarea și activitatea de învățare a elevilor. Parteneriatele cu familia ating un maxim de eficacitate și contribuie la obținerea unor beneficii pe termen lung atunci când sunt comprehensive și bine planificate.

Familiile care înțeleg sistemul educațional și dificultățile întâmpinate de școli sunt o sursă valoroasă de sprijin pe care școlile nu-și pot permite să le subestimeze. Școlile care angajează familia în procesul de învățare al copiilor se bazează pe o sursă bogată de informații și expertiză și pot ajuta la construirea comunităților.

Școala de azi nu se poate perfecționa decât evaluând permanent nevoile sale și apelând la structurile de sprijin care să organizeze, să planifice și să intervină în rezolvarea problemelor mai mult sau mai puțin speciale. Pentru realizarea unor școli eficiente în care toți elevii să învețe și să fie valorizați, pachetul de resurse trebuie să includă următoarele: profesorii să fie interesați ca toți elevii să învețe; profesorii să își cunoască foarte bine fiecare elev; clasele trebuie astfel organizate încât elevii să fie permanent ocupați. În același timp, profesorii eficienți își ajută elevii dacă: accentuează procesul învățării; dacă oferă diversitate și opțiuni variate copiilor; sunt reflexivi și se sprijină permanent pe evaluarea prin mijloace variate; utilizează flexibil resursele din școală, dar și resursele comunității; cooperează cu ceilalți colegi și agenți educativi.

Comunicarea pozitivă dintre părinte –școală este și în avantajul părinților. Ca educatori primari ai copiilor, părinții și familiile au o influență de durată asupra atitudinilor și realizărilor copiilor lor în școală. Există două dimensiuni principale ale implicării părinților în activitatea școlară a copiilor:

-dimensiunea relației părinte-copil, vizând controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutorul acordat de părinți în rezolvarea temelor și, materială a activității școlare a copilului;

-dimensiunea relației familie –școală, care se referă, în principal, la alegerea filierei și a unității școlare și la contactele directe ale părinților cu reprezentanții instituției școlare, cadre didactice și administratori.

Aceste contacte pot îmbrăca forma unor întâlniri colective desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrația școlară și asociația părinților, al reuniunilor de informare a părinților cu

privire la conținuturile și metodele școlare, orarelor, exigențelor cadrelor didactice sau în cadru informal al întâlnirilor, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, la ieșirea din școală sau în diferite spații publice, al telefoanelor și scrisorilor, al vizitelor la domiciliul elevilor.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, cu valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății, pe care le identifică, le implică și le folosește activ.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copiilor. Ea concepe cele două instituții sociale exprimându-se în schimburi de opinii și în discuții, iar atunci când este vorba de decizii, păstrându-și fiecare identitatea și aportul specific.

Cercetările arată că implicarea părinților poate ajuta profesorii să se concentreze mai mult pe sarcina de predare. De asemenea, având mai mult contact cu părinții, cadrele didactice învață mai multe despre nevoile elevilor și despre mediul de acasă, ceea ce reprezintă informații pe care le pot aplica pentru a răspunde mai bine acestor nevoi. Părinții care sunt implicați tind să aibă o viziune mai pozitivă asupra cadrelor didactice, ceea ce duce la îmbunătățirea relației cu profesorii. O abordare incluzivă în luarea deciziilor școlare și implicarea părinților creează un sentiment de responsabilitate partajată între părinți, membrii comunității, profesorii, liderii școlari. Părinții au dreptul să fie consultați și să participe la deciziile privind copiii lor. De asemenea, părinții pot juca roluri semnificative în procesul decizional școlar. Formarea și informarea pentru a profita la maximum de aceste oportunități pot fi furnizate ca parte a activităților de parteneriat.

Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca părinții să fie participanți activi, care pot aduce o contribuție la educarea copiilor; părinții să fie parte la adoptarea deciziilor privitoare la copii; să se recunoască și să aprecieze informațiile și să se utilizeze în completarea informațiilor profesionale; responsabilitatea să fie împărțită între părinți și profesori.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină altă abordare a profesiei didactice. Școlile pot acționa ca un punct central în comunitățile din care fac parte, ele putând organiza activități care îmbunătățesc calitatea vieții într-o comunitate, în timp ce onorează cultura, tradițiile, valorile și relațiile.

EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR IONESCU MARIA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC REGINA MARIA, PLOIEȘTI

„Educația este activitatea de disciplinare, cultivare, civilizare și moralizare a omului, iar scopul educației este de a dezvolta în individ toată perfecțiunea de care este susceptibil”. (Kant)

Procesul educării copilului este amplu, de lungă durată și necesită implicare maximă. Din primele ore, din primele zile, familia este cea care dirijează și pune bazele dezvoltării copilului. Familia are grijă de dezvoltarea fizică și starea lui de bine, dar foarte importantă este și dezvoltarea psihică a copilului. Din generație în generație se transmit valori, tradiții, idei, ce este bine sau ce este rău, ce este permis sau ce nu este permis, definind astfel viitorul adult. Nimeni nu face școala de a fi părinte, dar încearcă să modeleze, să motiveze, să încurajeze în cel mai bun mod posibil copilul. Scopul este de a dezvolta copilul într-un mod armonios, să-l învățăm să comunice sau să colaboreze cu ceilalți, să fie pregătit pentru a face față provocărilor vieții de adult, să fie *FERICIT!*

Primele lecții legate de limbaj, animale, plante, civilizație, istorie, mediul înconjurător au loc tot în familie, dar ar fi bine să se dezvolte și observația, memoria, gândirea, empatia, curiozitatea.

Dragostea părintească este cea care stă la baza relației dintre copil și familie. Ea are un rol important în educarea copiilor, în stabilirea relațiilor viitoare și nu poate fi înlocuită. Știm că dăruirea părinților pentru copii poate fi foarte mare, dar, cu toate acestea, ar fi bine să existe un echilibru. A purta de grijă copilului, nu înseamnă a face totul în locul lui. Modul în care părinții își tratează copii sau se comportă în familie, poate fi determinant pentru dezvoltarea emoțională a copilului. Modelul pe care-l oferă prin exemplul personal are consecințe profunde în viața copilului. Din păcate, nu toate familiile dau dovadă de implicare sau nu dispun de mijloacele necesare pentru a asigura o educație de calitate copiilor, ceea ce ar putea influența dezvoltarea copiilor sau rezultatele acestora. Asta nu înseamnă că dacă copilul provine dintr-o astfel de familie, el nu poate reuși în viață, din contră, poate da dovadă de mult mai multă ambiție pentru a-și depăși condiția, se poate implica în mult mai multe proiecte sau poate da dovadă de un caracter frumos.

Cititul este încurajat din primii ani de viață, dacă copilul este îndrumat spre cărți care să-i stârnească interesul, curiozitatea, dar poate fi descoperit și în timpul anilor de școală. Familia ar fi bine să colaboreze cu școala pentru a îndruma elevul să participe la diverse activități, să se informeze din surse credibile, să verifice informațiile, să caute soluții pentru a rezolva probleme din diverse domenii.

Alături de familie, rolul învățătorului, al profesorului sau al dirigintei este foarte important în formarea personalității elevilor. Cu toate că a sporit și influența altor factori în procesul educației, profesorul își păstrează numeroase prerogative în acest domeniu, el fiind *principalul modelator al personalității elevilor*, începând de la imprimarea unei conduite externe, până la formularea aspirațiilor și idealurilor lor de viață. El poate fi consilier, deoarece permanent îndrumă copii și influențează dezvoltarea acestora, mulți elevi consideră că au fost influențați de profesorul lor, atât în ceea ce privește profesia aleasă, cât și în ceea ce privește caracterul și atitudinea în fața vieții.

Spre rolurile de *orientator*, *consilier* și *confident* al elevilor, trebuie să tindă fiecare profesor. Profesorul este capabil să evalueze continuu, obiectiv și eficient, atât rezultatele elevilor, cât și pe cele ale propriei munci. Aprecierea rezultatelor activității educaționale, constituie o verigă obligatorie a structurii actului pedagogic. Fără exersarea ei, profesorul nu poate aplica principiile educative și nu își poate corecta și adecva propria activitate la cerințele specifice situației. Un educator trebuie să fie un bun „metrolog” pentru a da rezultatelor școlare consistență și eficiență, precizie și exactitate.

Putem spune că pentru o educație de calitate este important gradul de implicare al familiei și al școlii, dar nu este definitoriu. Pe măsură ce copilul crește, sub îndrumarea potrivită, poate să se dezvolte armonios, să deprindă abilități, atitudini care să-l ajute să reușească în viață. Educația se realizează și este necesară pe toate planurile: fizic, intelectual și mental. În fiecare plan, educația își are rolul ei bine determinat, iar fiecare în parte este foarte important pentru dezvoltarea individului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: IONESCU ROXANA-GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE VERNESCU” RÂMNICU SĂRAT

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- ✓ deprinderi de autoservire;
- ✓ ordine;
- ✓ igienă;
- ✓ curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- ✓ exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- ✓ bune maniere și comportament;
- ✓ limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- ✓ modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- ✓ consecvența în realizarea unei sarcini;
- ✓ concentrare a atenției;
- ✓ perseverența în realizarea unei sarcini;
- ✓ alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- ✓ spiritul de competiție;
- ✓ altruismul;
- ✓ cooperarea;
- ✓ atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ

**PROF. IONICĂ IULIANA ANIȘOARA,
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
BĂBENI, JUDEȚ VÂLCEA**

Interculturalitatea este termenul ce denumește contactul dintre culturi, existența unui dialog între acestea și nu în ultimul rând interacțiunea și influență pe care o primesc reciproc.

Uniunea europeană fiind un ansamblu de țări care încearcă să conviețuiască împreună și să se ajute reciproc pe toate planurile, interculturalitatea este indispensabilă pentru că această decurge de la sine. Aceste țări pentru a putea colabora trebuie să interacționeze, să comunice, să între în contact unele cu celalalte. De aceea pentru că există această uniune există și interculturalitate în spațiul european care se poate recunoaște pe mai multe planuri. Unul dintre aceste planuri ar fi cel cultural. Fiind mai multe țări care colaborează toate au unele particularități culturale pentru că nu putem fi toți la fel, fiecare țară are o identitate culturală și asta este unul dintre lucrurile cele mai importante care îl deosebește de celalalte. Chiar dacă ne influențăm unii pe alții asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la identitatea noastră, ceea ce ne reprezintă, doar preluăm acele aspecte pozitive ce ne avantajează cu acordul țării respective.

Abilitățile de comunicare și socializare, promovarea și păstrarea identității culturale sunt obiective ale educației contemporane. Totodată cunoașterea istoricului și culturii minorităților care împart același teritoriu conduce nemijlocit la formarea spiritului tolerant și la descurajarea celui discriminatoriu. Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligență, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Venind din culturi diferite avem șansă să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt.

Interculturalitatea este o componentă a realității zilnice din școală. Tot modul de învățare este organizat din perspectiva interculturală, permițând învățarea prin colaborare, comunicare și nicidecum de marginalizare a unor copii. Deschiderea spațiului școlii către comunitate și specificul ei, organizarea unor întâlniri, excursii, serbări cu specific intercultural dar nu în detrimentul majorității, urmărește realizarea obiectivelor de egalizare a șanselor în educație.

În acest sens, imigranții care se încorporează unei societăți aduc cu ei propria cultură și, pentru asta încearcă chiar să o uite și să se încorporeze în cea nouă; fapt care este în contrast cu propriile principii de conviețuire, respect și solidaritate. De aceea, este necesar să delimităm aceste aspecte, să dăm sensul pe care trebuie să-l aibă în mod real și chiar să stabilim diferențele între cultură, interculturalitate și multiculturalitate, analizând evoluția și conceptualizarea sa.

Din cauza fenomenului migrației recente a forțelor de muncă, numărul românilor care s-au stabilit în Spania este în continuă creștere. Aceștia și-au creat comunități în jurul cărora gravitează toată activitatea culturală, fiind înființate chiar clase de limba română pe lângă bisericile existente.

Școala pentru diversitate, poate crea o cultură școlară care să permită respectarea diferențelor dintre elevi și a manifestării elementelor specifice fiecărei culturi minoritare sau individuale. Fiecare elev va învăța cum să învețe într-o manieră cooperantă și solidară, fără competiție, fără ierarhii arbitrare, în spiritul respectului și toleranței față de cei din jur.

Societatea interculturală vizează recunoașterea diferențelor culturale, susținerea dezvoltării identităților proprii, încurajând dialogul intercultural, contactele, schimburile și interferențele culturale.

Consider că școală poate avea un rol major în promovarea conceptelor de interculturalitate și diversitate culturală, în educarea copiilor pentru a înțelege mai bine lumea în care trăiesc, o lume traversată de conflicte interetnice și de crize identitare.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

**PROF. IONIȚĂ STELA,
ȘC. GIM. „TACHE ȘI ECATERINA TOCILESCU”**

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.”
Arthur G. Holder

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Agresivitatea copilului, izolarea, minciuna, furtul pot fi determinate de aceeași cauză și anume atitudinea reprimatoare, tiranică a părinților sau dimpotrivă cea permisivă, liberală. Ceea ce va diferi, va fi modul în care se vor reflecta în conștiința copilului aceste atitudini deficitare din partea părinților, fapt care va determina un mod propriu de reacție din partea acestuia.

Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Există părinți care azi permit copilului ceva, iar mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau, și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste.

Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea, dezbinarea familiei sau potențialele scandaluri provocate de alcool, droguri etc. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor. Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și atitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Alături de ceilalți factori – cum ar fi ereditatea și educația organizată, mediul și în special, familia este mai direct legată de devenirea umană, în ansamblu, deoarece oferă condițiile pe baza cărora se construiesc și se restructurează modelele psihologice și sociale.

Bibliografie:

- Cucuș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iași, 1998
- Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

**PROF. IORDACHE DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 128
BUCUREȘTI**

Colaborarea școală – familie și implicit activitățile educative derulate în parteneriat cu părinții ocupă un rol foarte important în procesul instructiv-educativ. Tocmai de aceea, acestea sunt foarte prezente în calendarul activităților din Școala Gimnazială Nr. 128 și se desfășoară în cadrul proiectelor derulate la nivel de clasă sau la nivelul unității școlare. Spre exemplu, pot fi amintite ateliere de lucru organizate în perechi copil-părinte, ateliere în care au fost realizate diverse produse (obiecte decorative, postere, cărțile, preparate culinare etc.). Scopul acestor activități a fost consolidarea parteneriatului familie – școală.

Activitățile în parteneriat cu părinții au fost organizate în sala de clasă, cu diverse ocazii: Ziua Mamei, Ziua Europei, Festivalul Toamnei, Crăciun.

Crăciunul... Este acea sărbătoare care-ți umple sufletul de bucurie, acel moment în care-ți place să dăruiești, să fii împreună cu cei dragi.

În 2018, în spiritul bunătații și dărnicii dar și pentru a fi alături și de cei care au nevoie, de cei care nu se pot bucura de Crăciun, în școala în care-mi desfășor activitatea s-a organizat o acțiune pentru sprijinirea asociației "Dăruiește Viață" în vederea finalizării Primului Spital de Oncologie și Radioterapie Pediatrică din România.

Această activitate a presupus de fapt un Proiect educațional: "De Crăciun, împreună cu și pentru copii".

Scopul proiectului – dezvoltarea componentei afective și volitiv-acțiunale a personalității elevilor prin acțiuni morale, desfășurate în școală și în afara acesteia.

Activități:

- copiii împreună cu părinții au împodobit bradul în sala de clasă și au confecționat decorațiuni, ornamente, felicitări;
- serbare școlară;
- Târg de Crăciun: program artistic susținut de elevi și vânzare de obiecte/decorațiuni pregătite de copii, părinți și cadrele didactice urmând ca banii adunați din vânzarea produselor să fie donați către respectiva asociație.

Implicarea tuturor a fost deosebită! Copiii au înțeles că este important să ajuți, că orice gest, cât de mic, contează, că sunt copii care, din nefericire, sunt mai puțin norocoși decât ei.

Acțiunea a fost un succes, așa că am repetat-o și în anul următor, în 2019.

Apoi... pandemia! Pandemia ne-a întrerupt tradiția.

Anul acesta am reușit să derulăm din nou proiectul. Multă implicare: copii, părinți, dascăli s-au străduit să realizeze produse deosebite pentru târg; copiii au învățat colinde și dansuri împreună cu doamnele învățătoare și s-au pregătit temeinic pentru susținerea programului artistic iar părinții au cumpărat produsele oferite spre vânzare în cadrul târgului.

Atmosfera a fost deosebită și satisfacția tuturor a fost pe măsura rezultatelor: maximă!

Cu ocazia zilei de 8 Martie elevii au pregătit cadouri și felicitări ”Din suflet pentru mama!”. Acestea le-au fost oferite mamelor în cadrul unei serbări organizate de cadrele didactice și elevii din clasele primare.

În acest an școlar, am considerat că este oportun să planific activități în care voi implica părinții elevilor și în acțiunile care se vor desfășura în cadrul săptămânilor Școala Altfel și Săptămâna Verde. Astfel, mi-am propus ca părinții să ne împărtășească din experiența proprie în cadrul unor discuții/prezentări pe diferite teme, cum ar fi: educație financiară, alimentație sănătoasă, acordarea primului ajutor etc. dar și activități practice, ca de exemplu: construim (din PET-uri) căsuțe pentru păsări, plantarea unor răsaduri de flori în curtea școlii, Flash Mob, colectarea selectivă a deșeurilor ș. a.

Consider că aceste activități în care părinții sunt cooptați ca parteneri, precum și tot acest proces continuu de colaborare școală – familie (activități comune, ateliere, ședințe cu părinții, lectorate, ore de consiliere) sunt foarte importante în dezvoltarea personalității copiilor.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE – CALEA SPRE SUCCES

PROF. IORDACHE DANIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE TITULESCU”, CĂLĂRAȘI

Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, subiecți activi ai procesului educativ. Odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Relația de comunicare, cooperare și colaborare dintre cadre didactice și părinți se dezvoltă prin munca acestora împreună, în cadrul procesului instructiv educativ.

Ce înseamnă de fapt implicarea familiei în educație?

Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea obținerii succesului școlar și a progresului educațional.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

- Rapoarte scrise către părinți - constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

- Agenda de mesaje - poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la profesor către părinți și invers. Poate fi utilizată pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Avizierele reprezintă o modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală. Se pot prezenta informații legate de activitățile petrecute în școală, produse artistice ale copiilor, povestiri despre excursiile făcute sau fotografii cu rezultatele înregistrate în cadrul proiectelor școlare sau extrașcolare.

- Participarea la evenimentele școlare - Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare, pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

- Voluntari pentru activitățile din școală - Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc. Pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte realizate în cadrul activităților de educație plastică și educație tehnologică etc (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje). La expoziție pot participa părinți și alte rude ale copiilor. Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

- Servicii pentru comunitate - Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan general, în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Atunci când părinții se implică în educația copiilor lor, aceștia obțin rezultate bune, tratează procesul educațional școlar cu mai multă seriozitate, își fac temele cu regularitate, demonstrează atitudini și comportamente pozitive și au șanse mult mai mari de reușită în celelalte etape ale educației, decât copiii ale căror familii dovedesc o implicare mai redusă în educația lor.

Așadar, implicarea părinților este importantă atât pentru copii cât și pentru școală, motiv pentru care acestea, împreună, trebuie să formeze un parteneriat care să reducă riscul eșecului școlar.

Bibliografie:

1. Bonchi, Elena (coord.), *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași, 2011
2. Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
3. Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

**PROF. IORDACHE DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂZVAD**

Familia, ca instituție socială, are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane.

Ea este unicul grup social în care legăturile de dragoste capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinate între toți membrii ei. În acest creuzet de relații, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

În educarea copilului mic, părinții, profesorii, școala și societatea sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului, în această etapă de schimbare și modernizare rapidă, se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T. V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (*favorabil*) sau „climatul negativ” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților, influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

*„*Familia severă*” - în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepartează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel, se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

*„*Familia permisivă*” - stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci, în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

*„*Familia rigidă*” - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Profesorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod

și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Profesorul trebuie să fie în postura sfătuitorului, nu a judecătorului.

*,*Familia libertina*”- creează o atmosferă lejera, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Profesorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea ferma în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blandețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune :*„O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazută la timp potrivit, înviorează câmpul”*.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA MORAL-RELIGIOASĂ A COPILULUI

PROF. IORDACHE ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”-TÂRGU FRUMOS

Educația reprezintă temelia formării personalității umane, deoarece aceasta este indispensabilă nu numai devenirii omului în sine, ci și societății. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur declara admirativ că „nu este o artă mai mare ca aceasta”. Educația se dovedește a fi, într-adevăr, o artă, întrucât aceasta este creatoare. Ea nu creează lucruri materiale, ci operele ei sunt caracterele șlefuite, ca niște diamante, nu de mâna sculptorului, ci de mintea și inima educatorului. Educația începe în familie, relevantă în acest sens fiind expresia „Cei șapte ani de acasă” și se consolidează în școală.

Familia și școala sunt factori esențiali care participă la dezvoltarea armonioasă a copilului, atât din punct de vedere educațional, cât și spiritual sau moral-religios. Acești doi factori reprezintă mediul cel mai favorabil, cel mai curat și cel mai prolific pentru un copil în ceea ce privește formarea sa personală ca ființă religioasă, dar și formarea sa profesională, ori socială. Copilul de astăzi este adultul de mâine care contribuie la dezvoltarea unei societăți durabile și echitabile, educația fiind elementul fundamental în dezvoltarea umană și socială.

Familia are rolul primordial în educația morală a copiilor, în sânul acesteia formându-se primele deprinderi de comportament. Acasă, lângă părinții săi, copilul învață ce înseamnă respect, politețe, dreptate, cinste, cumpătate, învață să devină responsabil pentru ceea ce face, învață ce este binele și ce este răul și care sunt valorile solide ale societății în care trăim. Familia își manifestă iubirea și grija față de copil prin glasul iubitor al mamei, prin îndemnul stăruitor al tatălui, prin povăța plină de înțelepciune a bunicilor, prin afecțiunea și loialitatea fraților, iar școala îl ajută pe acesta să dobândească o perspectivă corectă și plină asupra lumii în care trăiește, să reușească să descopere sensul adevăratei existențe ca iubire, frumos, bucurie și bunătate. Învățăturile religios-morale dobândite de copil în sânul familiei ori în școală nu sunt simple învățături, ci sunt izvoare permanente de har, izvorâte din rădăcina strămoșilor, pe care copilul și le sădește în suflet și le manifestă în relația cu Dumnezeu și cu semenii. Și ce poate fi mai frumos decât omul care trăiește după marea poruncă a iubirii: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Sfânta Scriptură)? Acesta este omul care clădește o societate morală, bazată pe principii solide, pe reguli de viață aducătoare de bine și de frumos.

Educația moral-religioasă începută în familie se consolidează în școală, mai ales prin intermediul orei de religie, dar și prin modelele pe care aceasta le oferă. Școala completează educația religioasă din familie, conferindu-i un caracter programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Conținuturile religios-morale nu sunt alese aleatoriu, ci în baza unor criterii psihopedagogice clare și bine stabilite, ele vizează activitățile educative cele mai potrivite vârstei și caracterelor, sunt alese cele mai eficiente metode de predare-învățare, iar cunoștințele, valorile și conduitele religioase sunt evaluate.

Prin educația religioasă, oferită în școală, este evidențiată complementaritatea dintre spiritualitate și știință, dintre credință și cultură, dintre cele omenești și cele dumnezeiești, reliefându-se și dimensiunea formativă a acesteia, nu doar informativă. Educația religioasă oferă un orizont spiritual cuprinzător sau integrator, un liant care relaționează și integrează cunoștințele de la celelalte discipline, spre a forma împreună un reper spiritual luminos și edificator pentru viața trăită în comuniune de iubire și coresponsabilitate pentru binele comun. Școala este cea care asigură cadrul optim desfășurării procesului educativ, îngrijindu-se ca tinerii să aibă parte de un program structurat, de resurse și metode adecvate specificului vârstei, particularităților și abilităților elevilor. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, afirma că școala este „un laborator sfânt, în care elevii se pot pregăti atât pentru viața din societatea umană terestră, cât și pentru viața și fericirea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu”. Educația în spirit religios poate constitui, astfel, o cale de desăvârșire a persoanei și din punct de vedere intelectual, moral, civic sau estetic. Cine este educat din punct de vedere religios-moral are un start existențial favorizant și este pasibil de perfecționare.

Educația moral-religioasă are nevoie de un mediu normal, lipsit de fanatism, de obligativitate. Copilul trebuie îndrumat spre modelul desăvârșit, care este Iisus Hristos, fără a i se încălca însă libertatea ori dreptul

de a alege modul în care își manifestă credința. Mai mult de atât, armonia care există în familie, pacea, liniștea, respectul între soți, viața religioasă a părinților, vor crea un univers de frumusețe morală pentru copil, la care acesta se va raporta toată viața, fără să existe o educație încorsetată oferită de familie sau școală.

Scopul educației este acela de a-i face pe copii să devină oameni morali, educați, să gândească, să acționeze, și de aceea considerăm că educația ar trebui să înceapă pentru fiecare copil de acasă, plecând de la dragostea familiei pentru copil și pentru Dumnezeu, până la educația moral-religioasă și spirituală care va netezi drumul copilului spre idealul educațional.

Bibliografie:

1. Constantin Cucuș, *Constantin, Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, Editura Polirom, Iași, 2009
2. Pr. lect. dr. Gheorghe Holbea, Pr. lect. dr. Dorin Opreș, Lect. dr. Monica Opreș, Diac. George Jambore, „*Apostolat educațional*”, Editura Basilica a Patriarhiei Române, București, 2010

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

IORDACHE ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL TEODORESCU”

„Scopul educației este acela de a schimba o minte goală cu una deschisă” (Malcon Forbes).

A educa înseamnă a crede în viață, a avea speranță în viitor, a semăna cu înțelepciune și a culege cu răbdare. A educa înseamnă a fi un căutător care urmărește să descopere comorile inimilor.

Există o lume care așteaptă să fie descoperită în fiecare copil și în fiecare tânăr. Numai cel care nu se află închis în propria sa lume, reușește s-o descopere.

Părinți și profesori luptă pentru același vis - acela de a-i face fericiți, sănătoși și înțelepți pe fii și respectiv elevii lor, dar niciodată nu s-au simțit atât de răătăciți în misiunea atât de grea de a educa, pe cât se simt acum. Și unii, și alții acționează și cultivă teritoriile cele mai dificile - acelea ale inteligenței și emoției.

Școala este ca a doua casă pentru copii. Este locul în care elevii vin cu plăcere, învață și se dezvoltă din toate punctele de vedere.

Primii ani de școală influențează felul în care copiii percep școala și determină relația lor cu învățătura. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, iar mediul școlar nu trebuie să fie unul rigid, ci relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Profesorii, prin cuvintele pe care le adresează elevilor, pot să înalțe, pot să ridice, pot să-i facă să zboare pe cei care primesc cuvinte înălțătoare, sau din contră pot să-i facă să se retragă în interior. Dascălii alături de părinți sunt doctori de suflete pentru că au acces direct la sufletele copiilor.

Atunci când părinții oferă o bună creștere copiilor, cu siguranță le sporesc șansele de a deveni adulți de succes. Înainte de a se confrunța cu realitatea vieții în societate, copiii trec printr-o primă etapă care este viața în sânul familiei. Aici își vor începe educația și vor învăța primele valori care le vor modela personalitatea.

Părinții și profesorii sunt partenerii-cheie în educația copiilor, iar rolul lor este de a crea un mediu armonios care să stimuleze procesul de învățare. Un climat echilibrat care să ajute elevii să învețe mai eficient implică atenție, căldură sufletească și susținere. Greșelile sunt văzute ca oportunități de învățare, întrebările sunt încurajate, iar suportul primit de la ceilalți este esențial, pentru că altfel aripile se frâng și dorința de a face ceva se pierde și apare teama de a încerca din nou.

RESPECTUL ȘI POLITETEȚA, BAZA FORMĂRII UNUI ADULT CU PRINCIPII SĂNĂTOASE DE VIAȚĂ

IORDACHE GAROFITA

„Ca să fii respectat, începe prin a te respecta”. Tudor Arghezi

Respectul, o valoare umană și o calitate pozitivă, este echivalent cu a avea venerație, stimă și apreciere pentru o persoană sau un lucru.

Respectul este o atitudine. Atitudinile avem față de persoane, situații, respectuoși ar trebui să fim tot timpul, nu doar din când în când și nu doar în anumite situații. În vremurile în care totul pierde sens sau se demonetizează, respectul ar trebui să fie o monedă care să nu se devalorizeze.

Respectul și bunul simț, alături de generozitate, ar trebui să fie valori constante, ar trebui să fie parte din fiecare dintre noi și piatra de temelie în tot ceea ce facem.

Valori umane, precum **Respectul, Empatia, Încrederea, Speranța**, dă un sens diferit și definește în mod propriu respectul. Poate că respectul înseamnă și acceptarea diferențelor dintre noi.

Respectul este una dintre cele mai importante valori morale ale ființei umane, deoarece este fundamental pentru o interacțiune socială armonioasă. El trebuie să fie reciproc și să se nască dintr-un sentiment de reciprocitate. Una dintre cele mai importante premise cu privire la respect este că, pentru a fi respectat, este necesar să știm sau să învățăm să respectăm, să îl înțelegem pe celălalt, să îi prețuim interesele și nevoile.

Rădăcina bunelor maniere o reprezintă respectul, iar rădăcina respectului este sensibilitatea. Copilul căruia îi pasă de ceilalți, de sentimentele celorlalți, va deveni automat o persoană manierată. În acest fel politețea va fi mai creativă și practică cu entuziasm. Combinația informației cu practica zilnică va face posibilă formarea unei personalități respectabile.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. Același lucru trebuie să-l facă și părinții.
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească.
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile.
- să spui „te rog” și „mulțumesc” face parte din manierele de bază.
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg.
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații.
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele.
- să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz.
- să vorbească încet în public.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă.

Chiar dacă copiii mici nu înțeleg sensul cuvintelor, cel puțin observă plăcerea de a spune „mulțumesc” și „te rog” în comunicarea zilnică. De la 2-3 ani în sus, deja pot să le utilizeze și știu că obțin ce vor. Cu timpul, formulele de politețe vor deveni automate.

Între 2 și 4 ani, ce aude copilul, spune mai departe. Lăsați copilul să audă o mulțime de formule de politețe. Adresați-vă copilului la fel de politicos ca unui adult, ca să prindă gustul de mic.

Copilul se poate lua în vizită, chiar dacă nu sunt și alți copii, astfel îi vom da ocazia să învețe abilitățile sociale dezirabile și să fie valorizat.

Cuvintele magice de politețe, le introducem într-un mod relaxat, limbajul este o abilitate de care trebuie să se bucure orice copil, nu să se forțeze în a folosi anumite cuvinte, copilul poate obosi dacă se insistă asupra unor aspecte.

Bunul simț, respectul și omenia sunt cele mai frumoase flori care pot împodobi sufletul omului.

A ști să respecti și a ști cum să îți înveți copilul să respecte și să impună respect este una din cele mai importante lectii pe care un om trebuie să le învețe în această viață. Lipsa de respect distruge vieți, căsnicii, relații. Respectul este fundația oricărei interacțiuni interumane. El sudeaza prietenii, casatorii, iubiri, colegialitai la job, bune vecinătății, relații pe viață între părinți și copii.

Când spunem politețe, ne gândim la un comportament caracterizat prin bună-cuviință, respect și amabilitate în relațiile cu ceilalți. De mici suntem îndemnați să ne comportăm politicos, să fim civilizați, îngăduitori și respectuoși. Politețea se manifestă prin gesturi, atitudini și un mod de comportare diferit de la un popor la altul.

Astăzi, unele reguli de politețe ni se par exagerate și uităm că politețea este necesară în orice fel de relație pe care o avem. Ea este necesară chiar și atunci când vorbim cu cei mai mici ca vârstă decât noi sau cu cei care nu au pregătirea noastră profesională. Politețea ar trebui să se oglindească în întregul nostru stil de viață, în totalitatea modelelor de comportament, de atitudine și ținută: în familie, pe stradă, în săli de spectacol, pe terenul de sport... Privim cu uimire persoanele cu pretenții de oameni civilizați, culți, unii chiar cu profesii intelectuale care jignesc, înjură sau încep o ceartă la cea mai mică stare de iritare. Privim cu bucurie persoanele care impresionează prin politețea lor firească, prin felul lor frumos de a vorbi, prin delicatețea etalată în toate împrejurările.

Studiile ne arată că oamenii care își exprimă recunoștința transmit emoții pozitive și sunt mai fericiți. Aceste cuvinte magice deschid porți și aduc lumină în suflete și pe chipuri

În încheiere aduc în atenție două motto-uri, relevante pentru viață:

„Tinerii nu au nevoie de sfaturi. Au nevoie să li se acorde respect și iubire. Să li se spună că e nevoie de ei.” Oana Pellea

Respectul se câștigă, sinceritatea e apreciată, încrederea e câștigată, iar loialitatea este reciprocă.”

PARTENERIATUL CU PĂRINȚII PENTRU REALIZAREA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE

PROF. INV. PRIMAR IORDACHE IOANA

Educația în familie reprezintă prima școală a copilului, o parte foarte importantă a pregătirii lui pentru viața socială. Familia trebuie să se preocupe de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Școala și familia sunt cei doi factori educaționali extrem de importanți, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor.

Odată cu începerea școlii, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, caracterizată prin afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de preocupările viitorului, la fel de importante. Dacă acești doi factori educaționali se completează și se susțin, ei asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului atât în activitatea școlară cât și în viața socială.

În ultimii ani, crearea unor parteneriate între școală și familie reprezintă un pas important în găsirea unor soluții pentru problemele complexe cu care se confruntă societatea. Crearea acestor parteneriate, presupune angajarea în activități comune de învățare, sprijin acordat reciproc pentru îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurarea unor proiecte de curriculum colaborativ, participarea la diverse activități de luare a deciziei.

Prin activitatea de parteneriat cu părinții, cadrele didactice își asigură un sprijin în propria activitate. Printr-o comunicare reală și o comunicare activă cu părinții, școala stabilește bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi parteneri. Scopul acestui parteneriat este implicarea și participarea reală a părinților în activitățile la clasă și la cele extracurriculare. Ca obiective majore ale acestui parteneriat amintim: formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor; convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului și a grupului în ansamblu; crearea unui mediu educativ pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului; achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educarea propriilor copii; implicarea părinților în organizarea de excursii școlare.

Calitatea procesului de comunicare ce se stabilește în școală depinde de caracterul comunicativ al fiecăruia dintre membri implicați. Un bun cadru didactic trebuie să dețină înainte de toate, bune calități de mediator pentru a ușura procesul stabilirii unor interacțiuni directe, sincere, bazate pe încredere între elevi, dar și între sine și fiecare dintre elevi.

Părinții sunt primii educatori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul părinților este inspirat din propria experiență de viață, astfel se transmit atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie este necesară.

Într-o societate în continuă schimbare, copilul simte nevoia de adulți care să-i respecte ritmul de viață, care să se alăture jocurilor sale. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Școala trebuie să-și deschidă porțile pentru ca familia să cunoască și să participe la activitățile ce se desfășoară în incinta și în exteriorul școlii dar organizate de aceasta. Cadrele didactice trebuie să inițieze activități care să ofere familiei oportunități de a participa alături de copil, de a cunoaște copilul în situații diverse, de a se bucura alături și cu copilul de realizările lui, de a lucra împreună părinte-copil la diferite proiecte. Iată câteva dintre activitățile care pot contribui la formarea părinților: *excursia, serbările școlare, ședințele cu părinții, lectoratul cu părinții, vizita la domiciliul elevului, masa rotundă, discuțiile individuale, expoziții, concursuri. Fiecare ocazie trebuie valorificată ca situație de învățare pentru părinte/adult. Ea trebuie gândită, organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit astfel încât și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor, în beneficiul copilului și al școlii.*

Un real **parteneriat** între **școală** și **familie** nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este **copilul**.

IMPORTANTA INTELEGERII PARTENERIATULUI SCOALA-FAMILIE

IORDANESCU MIRUNA

In orice dictionar am cautat, in dreptul cuvintului *educatie* ar aparea mai multe definitii printre care *“procesul sau actul de primire si oferire de cunostiinte, rationamente sau judecati devaloare cu scopul de a pregati din punct de vedere intelectual pentru viata pe cineva sau pe sine-insusi”*. In consecinta, o persoana educata ar trebui sa aiba solide cunostinte si abilitati de a intelege notiuni predate anterior in scoala, ar trebui sa stie cum sa se comporte in societate si in viata de zi cu zi si ar trebui sa inteleaga, trecand prin filtrul propriei minti, ce se intampla in jurul lui, adaptandu-se si descurcandu-se in situatii neprevazute.

Se spune ca educatia este ceea ce ne diferentiaza pe noi, oamenii, de celelalte fiinte. Ne pregateste pentru a face fata in mod eficient provocarilor, dezvolta capacitatile intelectuale si deschide multe oportunitati atunci cand vine vorba de a gasi un loc de munca bine platit sau care ofera un anumit statut social. Daca nu ar fi educatia la toate nivelurile, nu am fi capabili sa citim, sa scriem, sa vorbim (nu doar o limba straina, ci si limba materna!), sa dam dovada de gandire critica, sa fim sau sa ne dorim sa fim informati inainte de a lua anumite decizii. Intr-un cuvint, nu am sti sa intelegem lumea in care traim si mecanismele dupa care se ghideaza si functioneaza societatea.

Dar cand si cine educa? Cine si unde invatam sa facem diferenta intre bine si rau, de unde si de la ce varsta aflam despre valoarea muncii asidue si a corectitudinii civice? Stiinta ne ofera un raspuns foarte clar si de necontestat - inca din momentul in care un copil s-a nascut, acesta incepe sa invete. De fapt, se pare ca inca din primele minute ale vietii incepem sa invatam si sa descoperim lumea, sa captam imagini si sunete ale vietii de zi cu zi, pentru ca un bebelus fie doarme, fie invata! De aceea parintii joaca un rol extrem de important in modelarea caracterului unui copil, in transformarea acestuia pe tot parcursul vietii, in oferirea de modele demne de urmat de catre copilul-burete pe care il au acasa in exclusivitate pana la varsta la care intra in sistemul educational. Fie ca incepe de la varsta de 3 ani cu gradinita, fie la 6 cu anii de scoala primara, copilul nu intra pe portile acestor institutii singur, ci cu o familie, adica cu un bagaj de cunostinte si deprinderi vazute in casa si copiate de la adulti.

Conform mai multor statistici aparute in ultimii ani, in orice societate reusitele pe plan educational ale unui copil (succesul scolar, frecventarea unor licee si ulterior a unor facultati foarte bune, dorinta de perfectionare post-universitara continua, etc) sunt in stransa legatura cu nivelul de educatie al parintilor sau cu statutul socio-economic al acestora. Desi invatam in feluri diferite si fiecare are propriul ritm de invatare, este unanim recunoscut faptul ca cel mai la indemana mod in care un copil invata este prin observarea vietii de zi cu zi. Drept urmare, invatarea la copil este extrem de influentata de familie, din moment ce aceasta este grupul social primar al acestuia. De la membrii familiei sunt invatate normele si valorile sociale si felul in care acestea functioneaza in stransa legatura cu normele si valorile personale, cele care il vor ghida pe tot parcursul vietii. Se spune ca un copil face ce a vazut in casa. O alta vorba ne zice ca dupa ce pleaca de acasa, copilul va face ce a fost invatat/educat sa faca. Toate acestea subliniaza faptul ca parintele este primul profesor al copilului, ca un parinte echilibrat va educa un copil sanatos emotional. Orice parinte stie ca nu este usoara aceasta “meserie” si ca nu putem fi perfecti. Dar cel mai important lucru este acela ca, in calitate de parinti, nu trebuie doar sa-i invatam, ci mai ales sa fim siguri ca FACEM ceea ce vrem sa faca copilul nostru. Doar a spune lucruri fara a le pune in practica, doar a-i insira copilului nesfarsite reguli si obligatii nu este suficient si nici eficient. Mult mai bine ar fi ca parintele sa fie cel care modeleaza prin puterea exemplului.

Odata cu intrarea copilului in sistemul de invatamant, parintele si personalul didactic (educator, invatator, profesor, etc) trebuie sa inteleaga ca o comunicare din ambele parti este imperios necesara, fara a arunca vina in cazul in care apar dificultati sau greseli, ci incercand sa gaseasca cele mai bune solutii, chiar daca acestea nu sunt intotdeauna pe placul copilului. Motivul pentru care scoala ar trebui sa coopereze si sa colaboreze cu familia ar fi acela ca cele doua parti devin partenere in dezvoltarea invatarii academice, sociale si emotionale a copilului de orice varsta. Impartasirea informatiilor, increderea ca ambele parti sunt preocupate de evolutia in bine a elevului, recunoasterea importantei aportului familiei de catre scoala, dar si a integritatii si a nivelului de pregatire didactica a scolii de catre familie, toate acestea nu fac decat sa aduca beneficii academice si sociale pentru adolescentul, tanarul si adultul de mai tarziu. Psihologii si cercetatorii din domeniul educational au ajuns la concluzia ca scoala si familia pot obtine impreuna mult

mai multe rezultate pozitive decat s-ar obtine fie doar acasa, fie doar la scoala.

In concluzie, educatia joaca un rol extrem de important in viata omului deoarece ofera toate uneltele necesare de a se descurca si de a face fata provocarilor vietii de zi cu zi. Educatia pe care o primesti in primii ani acasa este foarte importanta pentru ca ea ofera valori morale ce ajuta la dezvoltarea psihica a copilului. Scoala, la randul ei, ofera concepte diferite intr-o maniera structurata, scolastica si bine documentate. O impletire a acestor doua forme de educatie este absolut necesara si reprezinta cel mai fericit caz. Impactul pozitiv al educatiei parentale asupra unui copil poate fi completat de o educatie scolara echilibrata care nu uita ca starea de bine este un senzatie care se creaza in timp si care trebuie traita de toate cele trei parti partenere - profesor-parinte-copil.

VISUELLE MEDIEN IM PRODUKTIVEN DAF-UNTERRICHT STUDIUM

IORGOAIA LIANA
GYMNASIUMSCHULE NR. 13 TEMESWAR

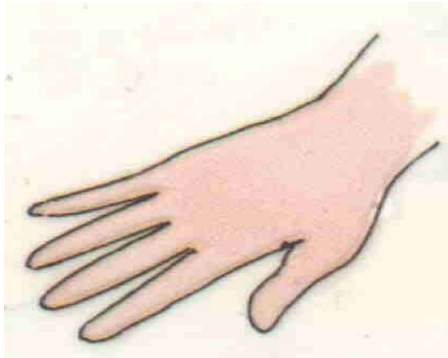
Bildmaterial

Allgemein wird das Bild "als ein Stück Realität" aufgefasst und als ein leicht verständliches Kommunikationsmittel in den Fremdsprachenunterricht eingesetzt. Es hat also direkte Verweisfunktion auf die unmittelbare Wirklichkeit, die einfacher als ein Text zu verstehen ist, der doppelt kodiert erscheint.

Auf Grundschulniveau setzt der Lehrer *Abbilder* in Form von Fotos, Zeichnungen, Dias, Karikaturen, Collagen, Aufkleber und Gemälde ein. Mit *logisch-analytischen Bildern* in Form von schematischen Darstellungen, Diagrammen und Notationssystemen arbeitet man auf einer höheren psychologischen Entwicklungsstufe der Lernenden (nach 10-12 Jahren), wenn die Schüler ein abstraktes Denken entwickeln und somit die linke Hirnhemisphäre beanspruchen. Somit müssen die Bilder die Interessen der Schüler ansprechen und entsprechend ihrem Alter und ihrer Erfahrungswelt eingesetzt werden. (vgl. Vladu, 2009, 105)

Die Hauptfunktion der Bilder im DaF, besonders auf Grundschulniveau ist die *Darstellungsfunktion*. Dabei wird ein Gegenstand als Abbild der Wirklichkeit dargeboten, eine Situation oder der Inhalt eines Textes illustriert und somit wird den Schülern ermöglicht, einen Realitätsausschnitt anschaulich zu gestalten oder sich in eine bestimmte Sprechsituation hineinzusetzen. So zum Beispiel können konkrete Gegenstände, die in der Wohnung vorkommen, durch Bilder dargestellt werden. Es wird vermieden, dass der Schüler zum Übersetzen in die Muttersprache greift, um Konkretes zu benennen oder Inhalte auszudrücken.

die Hand

Bilder können schneller, auf dem ersten Blick Informationen über bestimmte Sachverhalte oder Situationen vermitteln, vergegenwärtigen. *Die Funktion des Informierens* ist mit der Darstellungsfunktion eng verknüpft, sie bietet visuelle Darstellungen von der außersprechlichen Wirklichkeit. Informative Bilder sind verständlicher, weil sie den Dingen, die sie repräsentieren, mehr oder weniger ähnlich sind, während Wörter und Ausdrücke auf Konventionen beruhen, die man mühsam lesen und verstehen muss. Das Kriterium der Informativität ist auch in Bildern präsent, wobei abstraktes Denken durch Assoziieren, Über- und Unterordnen auf einem niederm Niveau

angesprochen wird. (vgl. Vladu, 2009, 107)

Ein Bild kann in ein Thema einführen, analysieren, interpretieren, oder einen Text erklären:

Informationen

Das Vergissmeinnicht ist blau

Der Himmel ist blau.

Ein Bild kann schwierigere bzw. abstrakte Textstellen erklären oder konkretisieren und auf diese Weise zum Verständnis beitragen. Das Bild übernimmt neben der Darstellungs- und informierenden Funktion die *Erklärungsfunktion*. Dabei können einzelne Wörter, die vielleicht auch in der Ausgangssprache Probleme bereiten, durch direkten Bezug zur Wirklichkeit erklärt werden, aber Bilder können auch ganze Texte oder Textabschnitte ersetzen und Diskussionen veranlassen.

Die Worterklärung durch Bild beruht auf die Identifizierung von Gegenständen:

Quelle: Vladu, 2009, 106
Der Mann in blauer Uniform ist ein Polizist.

Bildvorlage zum Gedicht

Das Gemüse

*Ich esse viel Gemüse weil's mich ernährt gesund:
Gurken, Paprika, Tomaten,
Zwiebeln, Erbsen und Karotten,
Radieschen, Kohl, Salat,
Kartoffeln und Spinat.*

Sie schmecken mir auch dann, wenn sie die Mutter kocht:

*Auberginen, Bohnen, Schnittlauch,
Petersilien, Dill und Knoblauch,
Thymian, Pilze, Broccoli,
Basilikum und Sellerie.*

Quelle: Vladu, 2009, 106

Man spricht auch von einer Bilderwelt oder einer Bildsprache. Sie übermitteln oder laden zum

Nachdenken ein. Die Bildbeschreibung aber geschieht immer zuerst in der Muttersprache des Betrachters und muss erst übersetzt werden. Dadurch wird eine direkte Aktion in der Fremdsprache verhindert. Durch diesen Übersetzungsvorgang wird das direkte Agieren in der Fremdsprache gestört. Der Bildeinsatz ist dann von Relevanz, wenn es um die Unterstützung des gesprochenen Wortes geht. Das gesprochene Wort gewinnt in unserer Informationsgesellschaft und im Fremdsprachenunterricht gegenüber der Schrift zunehmend an Gewicht. Der Grund hierfür ist die Entwicklung der elektronischen Medien. Telefon, Film, Fernsehen, Radio, Internet, Handy haben zu einer nie da gewesenen Präsenz von gesprochener Sprache geführt.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ – FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR IORGOVAN CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "EFTIMIE MURGU" LUGOJ**

Educația în familie este o parte importantă a educației. Cel mai influent factor pentru copii, pe lângă școală, este familia. De la începutul secolului trecut, Kant - urmărind proiectul de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea" (Kant, Im. 1992, p. 15).

Din perspectivă istorică, educația parentală – ca și educația (a poporului) în general – pare necesară, atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca modalitate de purtător spiritual și social al democratizării în societate. O comunitate de sprijin este creată în jurul unui elev și începe să funcționeze atunci când părinții, elevii și alți membri ai comunității se consideră parteneri în educație.

Parteneriatele trebuie privite ca o parte esențială a organizării școlii și a clasei de elevi. Nu mai sunt privite ca simple campanii opționale sau probleme de relații publice. În țările dezvoltate, în special pe continentul nord-american, parteneriatele școală-acasă-comunitate sunt esențiale pentru procesul educațional al elevilor și pentru succesul lor la școală.

Evoluția societății românești este marcată de o tranziție îndelungată către ceva despre care nici politicienii nu sunt clari, o schimbare drastică a valorilor într-o societate instabilă, o scădere a calității vieții, o lipsă de modele care îngreunează educația parentală.

Copilul de astăzi simte nevoia unui adult care să-și respecte ritmul vieții, să fie dispus să participe la jocurile sale și să transmită adultului de mâine pe cineva care nu poate proveni dintr-un sistem de învățământ tradițional și dintr-o familie care nu-și asumă toate responsabilitățile. Informarea și formarea părinților cu privire la școlarizarea copilului lor presupune ca fiecare părinte să fie conștient de: obligațiile legale privind educația copilului său, importanța atitudinii sale pentru succesul școlar al copilului său, modalitățile de lucru cu școala.

În acest scop, este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să fie formați în relație cu părinții, iar competența lor în acest domeniu trebuie considerată o abilitate profesională;. Părinții trebuie să fie pregătiți să joace un rol educațional în cooperare cu profesorii.

Bibliografie:

1. Dr. Bunescu Gheorghe "Democratizarea educației și educația părinților", Institutul de Stiinte ale Educației
2. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

IOSUP RAMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA DUMBRĂVIȚA JUDEȚUL TIMIȘ
06. 03. 2023

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

O educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul te întreabă de ce trebuie să meargă la școală, spune-i că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

IMPLICAȚII ALE COLABORĂRII FAMILIE-ȘCOALĂ

PROFESOR PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ IOVA LUMINIȚA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR 1 - ORADEA

Cercetările efectuate în domeniu arată că gradul de implicare al părinților în viața școlară influențează evoluția copiilor în sens pozitiv. Cu cât cele două părți implicate în educația copiilor colaborează mai armonios cu atât aceștia vor beneficia de un progres mai mare.

Succesul școlar se definește prin formarea la elevi a structurilor cognitive, operaționale, psihomotrice, afectiv-motivaționale și socio-morale în concordanță cu cerințele programelor școlare.

Insuccesul școlar se definește prin rămânerea în urmă la învățatură a unor elevi care nu reușesc să obțină un randament școlar la nivelul cerințelor programelor școlare. El este premisa inadaptării la mediul socio-profesional. Eșecul școlar și mediocritatea pot fi înlăturate prin colaborarea tuturor factorilor educaționali și eliminarea cauzelor acestuia.

Crearea unui mediu adecvat de învățare este sarcina familiei și a școlii în egală măsură. Copilul trebuie să aibă sarcini de învățare diverse, unele la școală, altele acasă. De aceea între profesori și părinți trebuie să existe o bună colaborare, o eficiență comunicare care să fie în beneficiul copilului.

Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, deprinderi igienice, comportament, elevul le datorează familiei. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea, decența, cinstea, ordinea, cumpătarea. Modelul parental este un exemplu pentru copil.

Atitudinile părinților privind educația copiilor sunt importante. Cei mai mulți părinți sunt doritori să fie implicați în educația copilului lor dar unii nu știu cum să o facă. De aceea școala trebuie să încurajeze implicarea părinților ca parteneri.

Comunicarea eficientă între cadrele didactice și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor. Comunicarea este un proces care cuprinde transmiterea și recepționarea unui mesaj prin utilizarea unor semne, semnale, simboluri. Procesul de comunicare presupune următoarele elemente: participanții la comunicare (emițător și receptor), mesajul comunicării, canalul de transmitere a mesajului și feed back-ul primit de la receptor. În conversațiile din viața curentă ascultarea are de pierdut, se observă răspunsuri care nu prea au legătură cu întrebările puse. Iar ca părinte trebuie să fii un bun ascultător. Ascultarea trebuie să aibă o importanță crescută în actul comunicării deoarece ea este un factor de care depinde succesul relațiilor din cadrul familiei.

Copiii pot avea temperamente sau aptitudini diferite dar ei au unele trăsături dobândite pe parcursul vieții fiind determinate de influența pe care o au asupra lor părinții și mediul în care trăiesc. De aceea este indicat ca profesorul să implice părintele în diferite întâlniri în cadrul cărora acesta să orienteze în sens pozitiv influențele părintelui asupra copilului.

În procesul de colaborare a școlii cu familia, rolul conducător îl are școala, ea urmând să antreneze cât mai intens familia în acțiuni comune pentru educarea unitară a elevilor. Școala indică metodele și procedeele folosite în familie. Ea îndrumă părinții pentru desfășurarea educației în familie.

Pentru colaborarea cu familia este necesară cunoașterea acesteia de către diriginte. Formele de contact ale dirigintelui cu familia sunt: participarea părinților la ședințele și lectoratele pentru părinți, vizitele părinților la școală, corespondența dirigintelui cu părinții elevilor, vizitele dirigintelui la domiciliul elevilor, convorbirile ocazionale ale dirigintelui cu familia.

Bibliografie:

1. Băran-Petrescu, A., -, „Parteneriat în educație”-2004- Editura Aramis, București
2. Ciohondaru, E. – 2004-., „Succesul relației dintre părinți și copii acasă și la școală”, Editura Humanitas, București
3. Ionescu, M., Chiș, V. - „Pedagogie”- 2001- Editura Presa Universitară Clujeană- Cluj-Napoca

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PARENTALE (STUDIU DE SPECIALITATE)

**PROF. ÎNV. PRIMAR IOVĂNESCU SIMONA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GEORGE GÂRDA" MĂNĂȘTIUR**

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.

Abandonul școlar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului de studii început. Elevii care abandonează școala sunt cei care s-au făcut remarcăți pentru absenteism și alte dificultăți de comportament, pentru care au fost sancționați în repetate rânduri în școală.

Școlile din zonele defavorizate sunt caracterizate de izolare, sărăcie și lipsa oportunităților de succes socio-profesional pentru absolvenți. Lipsiți de motivație, mulți dintre elevii claselor gimnaziale renunță în primii ani de studiu, rămânând să dea o mână de ajutor în gospodăriile proprii sau chiar muncind ca zilieri la oamenii mai avuți din satele respective.

Sărăcia comunităților din zonele defavorizate limitează posibilitățile părinților de a oferi copiilor resursele necesare educației.

Această stare provoacă deseori exploatarea copiilor prin muncă de către părinți.

Lipsa interesului pentru școală se explică prin presiunile de ordin economic, prin dezamăgirile personale ale părinților și prin lipsa de cultură a comunității care poate fi susceptibilă față de instituțiile formale.

Este foarte importantă *atitudinea familiei în raport cu școala*. În multe familii și mai ales în multe familii rome, există și cazuri în care părinții încurajează să încalce normele valorilor școlare prin atitudinea lor față de școală.

Cunoașterea acestor atitudini și identificarea surselor de posibile tensiuni sau blocaje manifestate în raport cu cariera școlară a tinerilor constituie un factor important în prevenirea abandonurilor. Elevii au fost încurajați și de atitudinea părinților pentru care cartea nu mai reprezintă o prioritate, nici garanția asigurării unui loc de muncă. Mai mult, emigrarea forței de muncă îi afectează tot mai tare pe elevi, care fie că-și urmează părinții, fie sunt lăsați în grija unor rude sau cunoștințe apropiate care se ocupă superficial de situația școlară a copiilor.

Acest aspect trebuie luat în considerare, oferind sprijin familiilor astfel încât tot mai mulți elevi romi să-și completeze studiile și să devină modele de referință în cadrul comunităților lor.

Rolul educației parentale este acela de a crea viziunea pozitivă (despre oameni, instituții, comunitate, despre copiii etc.), căci aceasta constituie resursa de energie și un motor pentru acțiunea pozitivă; o educație completă axată pe viziunea pozitivă stimulează creativitatea și transformarea părinților și a interacțiunilor inițiate de aceștia în relația cu proprii copii.

Educarea părinților poate fi realizată prin acțiuni eficiente de exersare a funcției educative și de dezvoltare a abilităților de interacționare și comunicare în familie și poate determina schimbări în mentalitatea părinților despre copil. În acest sens, activitățile și dezbaterile propuse au urmărit ca părinții să cunoască etapele dezvoltării psihovizice și cognitive ale copilului, să abordeze pozitiv trăsăturile de personalitate ale copilului, să înțeleagă comportamentul copilului, să aibă influențe pozitive în dezvoltarea competențelor sociale ale copiilor, să se implice activ în procesul de educație a copilului, să creeze un echilibru între factorii familiali de educație.

Condițiile de dezvoltare psihică și fizică, climatul educațional și colaborarea familiei cu școala sunt condiții necesare pentru stimularea și dezvoltarea capacității de învățare a elevilor. Influența acestor factori

are un rol mai mare pe primele trepte ale școlarității, respective în învățământul primar. Recunoașterea contribuției mediului familial la formarea și dezvoltarea personalității elevilor (care se realizează cu pregnanță când aceștia beneficiază de dragoste și securitate, de experiențe noi, de stimă și apreciere, de responsabilitate și autonomie) au generat multiple forme și modalități de colaborare a școlii cu familia, conducând la realizarea unor acțiuni educative comune.

Educarea părinților poate fi realizată prin acțiuni eficiente de exersare a funcției educative și de dezvoltare a abilităților de interacționare și comunicare în familie și poate determina schimbări în mentalitatea părinților despre copil.

Școala are un rol important pentru viitorul tinerilor și implicit pentru viitorul societății. Ea are în același timp un rol formator, de educare, un rol integrator și de socializare. Ca orice instituție și școala prezintă o serie de dificultăți, abandonul școlar fiind una dintre acestea. Stimei de sine, a încrederii în forțele proprii, dezvoltarea cetățeniei active și a dezvoltării personale.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, ÎMPREUNĂ ÎN EDUCAREA COPILOR

PROFESOR, MIHAELA IOVESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOSIF MOLDOVAN” ARAD

„Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!” J. J. Rousseau

În zilele actuale într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitatea se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire ale educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Pentru ca acest lucru să fie cu putință este nevoie de implicarea familiei în educația copiilor. Familia este prima școală a copilului, iar între cei doi factori educativi trebuie să formeze un parteneriat care se poate realiza prin diferite forme de colaborare. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate familie -școală este dorința de a ajuta elevii să aibă succes atât la școală cât și în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Aceste parteneriate au un rol important în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel: ajută profesorii în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității, creează o atmosferă mai sigură în școală.

Aceste parteneriate nu poate împiedica și apariția unor eșecuri școlare care pot fi multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni când este cazul: un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt câteva modalități care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar. Se poate observa că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când unii elevii cu posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Se poate observa un dezinteres din partea părinților față de notele copilului care oprește voința acestuia, dar îl și jighește, ori din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi. Randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în fața televizorului și a calculatorului care se transformă, în mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, și rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care îi „obligă” pe copii să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate, iar unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, de aceea trebuie stabilit un acord între cerințele școlii și ale familiei care este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Trebuie să existe dialoguri profesor-părinte care au drept scop urmărirea modului de supraveghere a copilului, a metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școala în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele.

Familia, ca primii educatori ai copiilor trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

De-a lungul anilor, ca dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un „acuzator” al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de „apărător” al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. De asemenea, la orele de dirigiență, cât

și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme care au avut în centru cât de bine își cunosc copiii/părinții.

Deci, cei doi factori care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată. Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie

1. Pescaru-Băran, A. -Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004;
2. Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003 ;
3. Ghergut, A. „ Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

PARTENERIATUL CU FAMILIA ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ISACHE MIOARA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 21 IAȘI

Este necesar ca între educatoare și familie să se stabilească relații de parteneriat care să asigure continuitate și coerență în demersul educațional. Familia reprezintă un partener activ, nu doar receptor al informațiilor furnizate de educatoare referitoare la progresele realizate de copil; totodată e importantă înțelegerea valorii educației pentru comunitate și participarea comunității în perioadele timpurii.

Parteneriatul este abordat ca o relație de colaborare prin care personalul grădiniței implică familia și alți membrii ai comunității. Dezvoltarea unor parteneriate eficiente cu familiile copiilor presupune crearea unui mediu deschis comunicării cu părinții, care să le ofere acestora posibilitatea de a formula întrebări, de a-și exprima îngrijorările, de a participa activ în luarea deciziilor.

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Este una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie (Voinea, 1996, cf. Ghid de bune practici pentru educația timpurie, 2008, p. 104). Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani de viață, se dezvoltă și se formează pentru viață îl oferă familia. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității copilului.

Părinții sunt primii educatori pentru că:

- Ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi de viață;
- Familia este modelul pe care copilul îl imită: modul de viață al familiei este principalul reper în viața a copilului;
- Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului.

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului ei educativ. Nu putem educa corect un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. În acestă privință ne ajută familia care este principala sursă de informații pentru educator privind: relațiile interpersonale dintre membrii săi, așteptările privind educația copilului, stilul educațional al părinților, autoritatea părinților și metodele educative pe care aceștia le folosesc, valorile promovate, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește etc.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul grădiniță-familie. Iar părinții cu cât vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali.

Ce reprezintă parteneriatul grădiniță - familie?

- Schimb de informații, de experiențe și colaborare pentru asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltarea a copilului ;
- Realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune;
- Prima experiență relațională și de colaborarea a părinților cu persoane profesioniste în domeniul educației.

Roluri și responsabilități ale partenerilor în educație

PĂRINȚII:

- Să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii;
- Să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și cu educatorul;
- Să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor;
- Să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copilului;
- Să respecte personalul grădiniței;

GRĂDINIȚA:

- Să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță;
- Să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copilului;
- Să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița;

- Să prezinte ce așteaptă de la părinți: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutor reciproc, confidențialitate, respect;
- Să manifeste transparență în procesul educativ;
- Să ofere familiei informații privind modalitățile de educare a copiilor;
- Să evite stările conflictuale, tensionate cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Modalități prin care se poate realiza parteneriatul grădiniță – familie:

➤ **Întâlnirile cu părinții** se organizează de obicei semestrial și în cadrul lor părinții sunt informați despre: regulamentul de ordine interioară al grădiniței, oferta educațională, principalele dimensiuni ale dezvoltării preșcolarelor și indicatorii comportamentali specifici, aspecte legate de programul desfășurării activității în grădiniță, evenimente importante ale grădiniței sau grupei, nevoile grupei sau ale grădiniței și modul de satisfacere al acestora.

În cadrul unei întâlniri cu părinții, după ce am observat copiii pe baza RFIDT și am monitorizat manifestările observabile privind comportamentul și abilitățile socio-emoționale ale copiilor, am prezentat părinților comportamentele problematice la nivelul grupei și care presupuneau exersarea unor abilități sociale și emoționale.

Am explicat părinților despre importanța participării alături de educatoare la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale prin:

Posibilitatea ca ei să transforme situațiile problematice în contexte de învățare a unor comportamente adecvate prin reacții congruente cu nevoia de învățare a copilului. Astfel, părinții au fost provocați să rezolve următoarea situație: „Copilul dumneavoastră se înfurie că nu îi cumpărați jucăria dorită și face o criză de furie în magazin (țipă, lovește cu picioarele).” Cum rezolvați această situație? Răspunsurile au fost dintre cele mai variate: „îi dau una la fund”, „îl iau de acolo și îl scot afară”, „îi cumpăr jucăria pentru a-l face să înceteze.” Ce ați simțit în acele momente? (jenă, rușine, furie). Ce credeți că a învățat copilul din această situație? („nu face ce dorește el”, „nu este el șeful”, „nu ne comandă cum vrea el” etc. În schimb, o parte din părinți au rezolvat situația rămânând calmi și făcând apel la regulile familiei. Am explicat părinților cum pot proceda în acord cu obiectivele de învățare:

- ✓ Observați și traduceți în cuvinte emoția copilului „observ că ești furios”;
- ✓ Îl ajutați pe copil să își exprime emoțiile „Ce s-a întâmplat?”;
- ✓ Faceți apel la reguli rămânând calmi și fermi „regula este să cumpărăm doar lucrurile de pe listă”;
- ✓ Oferiți posibilitatea copilului să se liniștească în afara spațiului din magazin;
- ✓ Finalizați cumpărăturile și plecați acasă.

Ce a învățat copilul din această experiență? (să-și exprime emoția de furie în cuvinte pentru a nu utiliza comportamente agresive în exprimarea furiei, să utilizeze strategii de gestionare a furiei, să-și amâne recompensa imediată, să aștepte).

Aplicarea unor strategii de disciplinare pozitivă: stabilirea regulilor și a limitelor, folosirea recompenselor ca modalitatea de încurajare a comportamentelor adecvate.

➤ **Participarea părinților la activitățile grupei**

Participarea părinților la activitățile grupei a fost un prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia au fost familiarizați cu programul grupei, cu conținuturi, cu metodele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordarea situațiilor problematice, cu semnificația respectului pentru copil.

Părinții de la grupa Bubuzele s-au implicat în pregătirea și desfășurarea a numeroase proiecte individuale susținute de preșcolari, cu teme diverse și interesante: „Să plantăm copăcei”, „Experimente cu reacție și distracție”, „Flori de primăvară”, „Cum se face pizza”, „Brioșe năzdrăvane”, „Murături gustoase” etc.

↻ *Ateliere de lucru cu părinții*

La grupa Buburuzele, părinții au participat la activități pe teme de interes pentru părinți, care s-au desfășurat la inițiativa educatorului și activități practice unde părinții au confecționat alături de copii diverse obiecte: măștișoare, felicitări, jucării din materiale reciclabile;

↻ *Excursii, vizite, serbări, aniversări*

Părinții au fost implicați în organizarea acestor evenimente, dar au venit și cu sugestii, propuneri de teme, de activități. Aceste evenimente au fost prilejuri de a asigura o cât mai mare coerență între valorile și practicile educaționale promovate de grădiniță și familie. Fără stabilitatea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

↻ *Programe de educație parentală*

Aceste cursuri s-au născut din ideea că educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial și că în societatea românească contemporană este deosebit de necesară o asemenea intervenție.

Prin programul de educație parentală „EDUCĂM AȘA!” s-a sugerat părinților să reflecteze asupra următoarelor subiecte: „Acordarea atenției”; „Aprecierea”; „A spune NU și a interzice”; „Ignorarea”; „Izolarea”; „Pedepsirea”; „Autonomie versus dependență” etc.

Mijloacele de comunicare cu părinții pe care le-am folosit la grupă au fost:

- **Carnetul de mesaje** a circulat între casă și grădiniță. În timpul săptămânii carnetele rămâneau la grădiniță și erau completate de educatoare cu diverse informații referitoare la activitățile desfășurate și comportamentele copiilor. La sfârșitul săptămânii (vinerea) carnetele erau luate acasă și completate de părinți cu activitățile desfășurate de copii.

- **Grupul închis Facebook** reprezintă un mijloc eficient de comunicare cu părinții în mediul online, unde se postează periodic fotografiile și filmulețele cu aspecte din desfășurarea activităților de la grupă. Părinții sunt informați despre proiectul tematic planificat și principalele activități derulate.

- **Platforma ZOOM** a reprezentat mijlocul de comunicare la distanță în perioada pandemică, ședințele cu părinții, activitățile de consiliere sau diverse activități educaționale s-au desfășurat în mediul online. Părinții s-au adaptat repede noii situații și colaborarea a continuat și în aceste condiții.

Înainte de pandemie, părinții s-au implicat în numeroase activități extracurriculare și au avut o contribuție importantă la organizarea unor vizite de studiu interesante. De exemplu, în cadrul **vizitei la Fabrica PANIFCOM**, copiii au descoperit „Drumul pâinii”, observând cum se transformă bobul de grâu în produs final, și anume pâinea. Ulterior, la grădiniță, copiii au plantat boabe de grâu, le-au măcinat, au frământat aluatul (după rețetă) și l-au modelat, obținând produse de panificație. Vizita la **Facultatea de Inginerie Chimică** din cadrul Universității Tehnice „Gh. Asachi” a trezit interesul copiilor care au devenit mici cercetători. Copiii, în calitate de participanți activi la această activitate, au avut ocazia să observe, să experimenteze, să descopere și să comunice apoi pe baza celor observate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PIPP ISTRATE ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOBROTEȘTI

Educația și importanța educației joacă un rol esențial încă de la o vârstă foarte fragedă, deoarece aceasta creează valori umane. Educația ca valoare promovează toleranța și înțelegerea dincolo de diferențele politice, culturale și religioase, punând accent pe apărarea drepturilor omului și conservarea mediului.

Educația ne privește pe toți, nu doar școlile. Familia, universitățile, companiile, sunt contexte pentru a preda principiile etice ale educației.

Educația începe din momentul concepției copilului. Încă din pântec mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală.

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament copilul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Adesea primim întrebarea “Cât de important este educația în viața copiilor?” Răspunsul nu este dat de importanță, ci educația este esențială pentru o bună dezvoltare.

Cu ce ne ajută școala în procesul de educație a copiilor? În primii ani, în creșe și grădinițe, copilul primește educație din partea unor profesioniști și au cunoștințele și instrumentele necesare de a ști să introducă fiecare învățătură la momentul potrivit, prin metode total diferite față de cele folosite acasă.

Educația în școală se desfășoară cu materiale concepute pentru fiecare vârstă, stimulând zonele motorii și cognitive necesare unei bune creșteri.

De ce este importantă educația? Un om educat nu se naște, el se educă. Așa cum învățăm matematică sau limbi străine, ar trebui să obținem diplome de excelență și în lecții de bază pentru conviețuire, progres social, educație financiară, educația ca proces prin intermediul căruia să învățăm ce înseamnă respectul, empatia, egalitatea, solidaritatea sau gândirea critică.

Fără aceste principii și valori etice care ne definesc ca ființe umane, cu greu vom construi o lume mai bună.

Bibliografie;

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005

Nicolae, Margineanu, Conditia umana, Bucuresti, Editura Stiintifica, 1973;

ȘCOALA ȘI FAMILIA – ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: IUGA MARIA-LILIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRTEȘTII DE SUS, SUCEAVA

Educația, de la nașterea unui copil până la maturitate, este un amestec de factori și influențe. Cu toate acestea, două instituții joacă un rol primordial și au responsabilități educaționale formale în fața legii și a societății: familia și școala. Familia este principala unitate socială în care copiii învață și înfloresc. Buna creștere a copiilor este o noțiune variabilă care depinde de diverși factori sociali și culturali, dar care susțin și reprezintă condiții pentru buna dezvoltare fizică, psihică și socială a copiilor: îngrijirea, iubirea, îndrumarea și siguranța lor. Familia nu este numai un sistem înțeleș în sensul de ansamblu de elemente aflate în interacțiune dinamică, starea fiecăruia dintre aceste elemente fiind determinată de starea fiecăruia dintre celelalte elemente.

Familia reprezintă și un sistem de comunicare în sensul de sistem de comportament integrat care are drept efect ajustarea, calibrarea, facilitarea relațiilor umane. Acest lucru determină anumite reguli comune de comunicare interpersonală din care iau naștere mesajele și construcția armoniei familiale. Pentru Pestalozzi, familia este mediul educațional prin excelență în cadrul căruia copilul își creează primele legături sociale în intimitatea casei, deoarece familia îi oferă nu numai rădăcinile, ci și hrana emoțională de care are nevoie. În mijlocul ei descoperă comportamente și valori specifice, dovezi ale unei prime socializări care se distinge prin natura sa privată și în care copilul este considerat ca individ. Pentru Olivier Reboul, familia este o instituție de învățământ prin funcția sa principală, care este de a pregăti educația, în funcție de obiceiurile, emoțiile, sentimentele copilului, de a-l crește în fața oricărei învățături intelectuale și motivate. De asemenea, mulți autori sunt de acord că interacțiunile copiilor cu părinții lor influențează performanțele lor academice, aspirațiile, atitudinile și sănătatea lor psihologică. De aceea, educația copiilor în cadrul familiei reprezintă un proces informal care contribuie la dezvoltarea copiilor și integrarea lor în societate.

Părinții sunt primii și cei mai importanți educatori ai copilului, nu numai pentru că este un rol pe care și-l asumă de la naștere, ci mai ales pentru că responsabilitatea pentru educația copiilor revine asupra lor. Ei trebuie să stabilească bazele intelectuale și emoționale ale vieții lor în societate și să dezvolte atitudini și valori adecvate. Rolul lor este decisiv, deoarece viitorul copiilor este puternic condiționat de primii lor ani de viață. Cercetările arată că, atunci când părinții sunt implicați în educația copiilor lor, copiii sunt mai implicați în activitatea școlară, rămân la școală mai mult timp și obțin rezultate mai bune de învățare. Acest lucru se traduce și în beneficii economice și sociale pe termen lung. Chiar dacă rolul unui părinte în educația copiilor lor evoluează pe măsură ce copiii îmbătrânesc, este important să ne amintim că părinții rămân modele.

Atitudinile lor față de educație pot inspira copiii și îi pot împuternici pe măsură ce parcurg propria călătorie educațională. În viață, puține relații sunt la fel de semnificative și de durabile ca cele dintre copii și părinții lor sau adulții care îi cresc. Prezenți de la naștere, părinții sunt primii însoțitori ai copilului. Mediul familial este primul mediu de învățare al copilului și, prin urmare, primul său cadru de referință. În mediul său familial copilul descoperă lumea, comunică și simte emoții, iar părinții sunt primele sale puncte de referință, deoarece ei sunt cei care îi construiesc valorile și referințele morale: onestitate, simț al dreptății și egalității, fraternitate, respect, etc. Efectele acestei învățări se reflectă pe termen lung în dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului. Cu alte cuvinte, la momentul în care copilul începe anii de școlaritate, cadrul didactic se bazează pe cunoștințele și abilitățile anterioare ale copilului, construiește o punte între mediul familial și mediul educațional. Coerența dintre aceste două medii este de o foarte mare importanță. De aceea, este întemeiat a afirma că familia se află chiar în centrul procesului educațional.

Înainte de școală, în timpul școlii, după școală, există familie. Părinții trebuie să poarte această responsabilitate principală: să-și conducă copiii la maturitate. Ei pot și trebuie să externalizeze anumite aspecte ale procesului educațional, în special învățarea cunoștințelor școlare și formarea profesională, dar aceasta nu este în niciun caz o renunțare la responsabilitate: părinții trebuie să monitorizeze buna desfășurare a operațiunilor, să motiveze copilul în învățarea sa, să-l încurajeze, să-l ghideze.

Familia pare singura instituție capabilă să-și asume această primă și esențială funcție, de educare, pe care și-o asumă învățând, și de care beneficiază atât părinții, cât și copiii lor, care sunt educatorii educațiilor

lor. Adunarea Generală, în proclamarea Zilei Mondiale a Părinților, invită statele membre să aducă un omagiu mamelor și taților din întreaga lume, recunoscând astfel rolul lor de lider în educația și dezvoltarea copiilor lor. Părinții tuturor religiilor, culturilor și naționalităților din întreaga lume sunt primii care își îngrijesc și își educă copiii, astfel încât să poată duce o viață fericită și productivă. Părinții sunt pilonii structurii familiale, a comunităților și a societății; și este bine ca toți părinții să fie interesați de ceea ce poate îmbogăți metoda educației lor familiale. Tot cu ei căutăm și alte soluții la educația familiei.

Bibliografie:

1. Bălan, D., Petrovai, S., E. Raduly, (2000).
2. Ghid pentru părinți, Cluj-Napoca: Editura CCD; Reboul, O. (2010).

EN FAMILLE ET À L'ÉCOLE

**PROF. IVAN ADINA
COLEGIUL NAȚIONAL «DINICU GOLESCU»
CÂMPULUNG, JUD. ARGÈȘ**

De sa naissance à l'âge adulte, l'éducation de l'enfant est influencée par plusieurs facteurs, mais les plus importants sont la famille et l'école, ils jouent le rôle primordial. Pourtant, avec les bouleversements profonds qui affectent aussi bien la famille que l'école traditionnelle ou moderne, on constate une confusion croissante quant à leurs responsabilités respectives. Les deux facteurs manquent souvent de repères, surtout face à des défis comme les modèles alternatifs fournis par les médias ou à des phénomènes de société complexes tels que l'exclusion sociale, la marginalisation ou la violence.

Les parents ont toujours été et resteront les premiers éducateurs de l'enfant. Ils ont le droit et le devoir de mettre en place ses bases intellectuelles et émotionnelles et de développer son système de valeurs et d'attitudes, d'autant plus que l'avenir d'un enfant est fortement conditionné durant la période préscolaire. Ils doivent aussi exercer leurs responsabilités de parents d'élèves. De son côté, l'Etat, par le système éducatif, doit former les jeunes à devenir de bons citoyens et de bons professionnels et leur donner les bases d'un apprentissage et développement personnel tout au long de la vie.

Bien que ce cadre général de répartition des responsabilités soit clair, son application pratique devient de plus en plus problématique et assez compliqué dans une société contemporaine en proie à des bouleversements profonds qui affectent aussi bien la famille que l'école, et non pas moins les liens entre les deux. Les changements dans la structure de la famille modifient la répartition classique des rôles, des tâches et des responsabilités en son sein. En plus, l'avènement de la société d'information pose des défis sans précédent au système éducatif. La famille et l'école sont alors constamment exposées à des facteurs externes tels que les médias (surtout la télévision et Internet), les amis, la communauté etc.

Dans le contexte actuel, ni les parents, ni les enseignants ne sont, à eux seuls, en mesure de transmettre aux jeunes toutes les connaissances, compétences et valeurs dont ils ont besoin pour bien s'insérer dans la société. « Parent » reste le seul « métier » qui ne s'enseigne pas formellement, alors que l'école, qui détient la connaissance et l'expérience de l'éducation, manque souvent de motivation et de moyens. Et quand il s'agit de faire face à des défis comme la surabondance de l'information et des modèles alternatifs fournis par les médias, ou à des phénomènes de société graves tels que l'exclusion sociale, la marginalisation ou la violence, la famille aussi bien que l'école commencent à manquer des repères.

Face à cette multitude de situations complexes, on constate un aperçoit croissant quant au rôle que doivent jouer les parents et l'école dans l'éducation des jeunes. Ainsi risquent-ils de se renvoyer la balle, laissant de côté des problèmes sérieux sans que personne n'en prenne la responsabilité. Quant à cet aspect, il faudrait examiner comment leurs tâches et responsabilités peuvent s'articuler et contribuer à un mouvement d'ensemble. De ce fait, une meilleure communication entre enfants - parents - école, avec la participation également du monde associatif et de l'éducation non-formelle, et la création d'un vrai partenariat entre eux paraît être absolument nécessaire afin de répondre aux besoins éducatifs du notre société.

Même si pendant les dernières années les autorités publiques se sont progressivement rendu compte de cette nécessité, le degré actuel de partenariat entre l'école et les parents peut être jugé comme insuffisant, même si des différences importantes existent entre différents pays et différents modes de vie, cultures et religions à l'intérieur de chaque pays. Les jeunes eux-mêmes ne se sentent pas suffisamment impliqués dans la prise des décisions les concernant. La communauté (autorités politiques, monde de l'économie, organisations et associations publiques ou privées, médias) devrait aussi être beaucoup plus activement engagée.

La communication entre l'école et les parents

Les établissements scolaires doivent trouver des solutions pour éliminer les barrières gênant l'accès de l'école aux parents. Il est important qu'ils soient bien accueillis, qu'ils se sentent à l'aise et que la rencontre se fasse d'égal à égal, dans le respect et la confiance.

Selon des spécialistes, une des raisons pour lesquelles les parents évitent l'école est qu'ils ont peur d'être jugés par rapport à la réussite de leurs enfants. Le fait d'appeler un parent et de lui demander de venir voir le professeur est souvent associé à un problème, une urgence. Les entretiens restent centrés sur ce qui va mal et cela engendre des difficultés de communication. Une attitude plus positive de la part des enseignants aiderait les parents à s'impliquer davantage dans la vie scolaire.

Une bonne idée consiste aussi à former des « parents contacts » qui viendraient en appui d'autres parents dans le cadre d'un dialogue personnel et direct parents/enseignants. De façon plus générale, les fédérations de parents d'élèves ont une grande responsabilité dans les stratégies de communication et de formation pour apprendre aux parents à s'exprimer et à tisser un véritable réseau de relations.

La formation des parents doit s'effectuer aux niveaux individuel et collectif (associations). Malheureusement, les moyens provenant des cotisations des familles et des aides gouvernementales sont aléatoires et difficiles à obtenir et, de toute façon, insuffisants pour assurer une formation correcte.

Il est important aussi de développer la fonction du médiateur, sans que pour autant il devienne la solution panacée qui remplace le dialogue.

La communication est aussi, et surtout nécessaire dans le cas de problèmes tels que la violence à l'école. C'est rarement un phénomène qui est uniquement la faute soit de l'école, soit des parents. C'est pourquoi les accusations mutuelles ne servent pas à grand chose ; par contre, le dialogue est primordial.

Établir une relation de qualité entre les parents et les enseignants contribue à la réussite scolaire de tout enfant. Construire un dialogue respectueux de chacun, dans un climat de confiance et de valorisation, nécessite certaines vigilances, la relation avec les familles s'apprend pour que la communication soit réussie.

Source :

<https://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewHTML.asp?FileID=9134&lang=fr>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIAT FAMILIE-ȘCOALĂ

EDUCATOARE: IVAN CORNELIA ADRIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL TICHILEȘTI, BRĂILA

Colaborarea dintre grădiniță și alți factori educaționali are ca importanță și finalitate atingerea obiectivelor unității de învățământ preșcolar la mijloc fiind interesul superior al copilului.

Comunicarea și cooperarea subliniază importanța colaborării sub aspecte importante ce urmăresc progresul copilului preșcolar. Se iau măsuri de reducere și eliminare a cauzelor ce provoacă regresul pe traseul educațional, se iau hotărâri ce pot susține potențialul, se creează oportunități de învățare a căror valorificare determină cultivarea inclinațiilor lui. Familia este încurajată și implicată în ceea ce privește dezvoltarea personală a preșcolarului cât și implicarea acesteia în activități de educație parentală.

Principiul care promovează parteneriatul dintre familie și resursele umane din structura grădiniței este formarea copilului pe toate palierele inseparabile: intelectual, psihomotoric, emoțional, socio-comportamental. Prin definiție părinții sunt parteneri activi care trebuie să își cunoască copilul, pentru a ști când și cum să intervină în procesul lui de creștere și dezvoltare pleneră. Ei sunt primii educatori din viața copilului ce trebuie să cunoască îndeaproape toate stadiile de dezvoltare ce îi favorizează evoluția armonioasă.

Diverse aspecte tematice se pot aprofunda în timpul activităților de consiliere atent planificate de către educator. Acestea reprezintă ocazii potrivite pentru abordarea subiectelor din sfere colaterale de interes, de pildă: drepturile copilului, psihologia dezvoltării lui, hrana și alimentația, sportul și beneficiile lui, mijloacele multimedia și riscurile lor pe termen lung, noile educații, atașamentul etc.

Colaborarea grădiniței cu echipa managerială este la fel de importantă, asigurarea sănătății și securității grupei de preșcolari, asigurarea bunăstării din punct de vedere: ambiental, afectiv material. Avem în minte că lumea direct vizată e conștientă de necesitatea cunoașterii cadrului legislativ ce facilitează colaborarea constructivă dintre grădiniță și orice tip de factor educațional activ. Când spunem lumea direct vizată, ne referim explicit la membrii echipei manageriale din structura grădiniței, la corpul său didactic și la membrii familiilor copiilor luați în evidența grădiniței.

Cadrul legislativ permite colaborarea fructuoasă dintre grădiniță și orice alt factor educațional. Acest cadru permite punerea unor idei progresiste în practică, idei din ale căror semințe se pot naște proiecte pragmatice și chiar inovative. Gândind la avantajele colaborării descrise, pledăm pentru aprofundarea și respectarea riguroasă a legilor fundamentale din domeniul educației.

ȘCOALA ȘI FAMILIA, UN BINOM EDUCATIONAL EFICIENT

PROF. ÎNV. PRIMAR IVAN-TOICĂ MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”
ȘUȚEȘTI – BRĂILA

Educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali :familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative, etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Așa cum s-a văzut, în perioada pandemiei de CORONAVIRUS, cand elevii au învățat online, școala prin învățător și familia prin părinți au asigurat elevului resursele necesare parcursului educațional. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. Acum și aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre înfiriparea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, instituționalizate, școala este organizația special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, într-o formă optimă, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

Numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă, familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze și să-și focalizeze influențele spre același deziderat –formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne.

Concomitent cu intrarea copilului în mediul școlar acțiunea educativă a familiei se îmbogățește și devine mai profundă. Pentru ca elevul să obțină performanțe calitative superioare, este necesară o punte de comunicare, o conexiune reală între cei doi factori la care ne referim. O bună informare a părinților cu privire la frecvență mod de manifestare intelectuală și comportamentală, precum și identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității elevului pot asigura succesul procesului de învățământ.

Formele de manifestare ale colaborării dintre familie și școală sunt îndeobște cunoscute. Pot evidenția unele dintre acestea :

Vizitele reciproce familie - școală și școală –familie, fie ele și online, se constituie pe de o parte, în oportunități ale învățătorului în ceea ce privește culegerea unor date prețioase referitoare la climatul educativ din familie, la personalitatea copilului etc., pe de altă parte, părinții află date relevante asupra modului în care copiii lor răspund sarcinilor didactice și măsura în care le duc la îndeplinire.

Ședințele cu părinții, desfășurate lunar sau ori de câte ori este nevoie, urmăresc abordarea unor aspecte pedagogice și promovarea schimbului de idei în legătură cu procesul instructiv educativ, exprimarea unor dileme care, prin comunicare, își pot afla răspunsul.

Ședințele comune cu părinții și elevii vizează o vie interacțiune a acestora în activitatea de educare și autoeducare. Asemenea cerințe se realizează cu scopuri diferite: pentru organizarea unor activități școlare și extrașcolare sau pentru a căuta împreună căi de rezolvare a unor crize educaționale, pentru a ilustra anumite aspecte privind nivelul de pregătire al elevilor.

Întâlnirile săptămânale sau ori de câte ori sunt solicitate de către părinți și elevi au drept scop ilustrarea activității din perioada respectivă și prezentarea obiectivelor pentru noul interval de timp. Aceste întâlniri își arată eficiența mai ales când elevii sunt în clase mai mici, dar se pot continua și în celelalte clase dacă se încetănește obiceiul. Astfel, și părinții elevilor au un feedback asupra a ceea ce se face la școală și se pot implica în cunoștință de cauză în sprijinirea copiilor.

Lectorele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel (clasă, ciclu de învățământ)beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care școala derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar, bibliotecă).

Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării școlii cu familiile elevilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc. De aceea consfătuirea periodică cu membrii comitetului de părinți al clasei se înscrie la loc de cinste pe agenda de lucru a învățătorului.

Realizarea unor panouri cu material informativ de specialitate în școală, sau într-un grup virtual, într-o secțiune pe o platformă electronică, complex și diversificat, poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea, contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și implicit la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulativ de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană, etc, pentru eliminarea exploatării copiilor, sporirea interesului pentru lectură, determinarea părinților de a-și integra copiii în activități recreative, de cultură și creație prin tabere școlare, cluburi ale copiilor, baze pentru tineret.

Implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, părinți, învățător), favorizează creșterea reciprocă, aprecierea efortului și rezultatelor, constituie o nouă experiență de învățare pentru fiecare.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața de elev sau din viața școlii constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Scrisorile către părinți pot fi de informare cu privire la rezultatele, progresele sau eșecurile elevilor, de felicitare cu ocazia manifestării deosebite a copilului în diferite situații (lecții deschise, concursuri, întâlniri, dezbateri), de mulțumire pentru implicarea deosebită în rezolvarea unor probleme ale școlii.

Caietele speciale de corespondență cu părinții sau mai nou poșta electronică, reprezintă un auxiliar de menținere a conexiunii dintre cei doi factori, înregistrând observații, detalii semnificative, aspecte ale conduitei elevilor.

Caietul de evaluare, testele, fișele online, catalogul electronic implică părinții și îi responsabilizează în formarea copiilor deoarece le pot consulta zilnic și pot interveni pentru a ajuta copilul dacă este cazul sau îl pot încuraja.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun -educarea copilului. Este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

IVANCU DENISA

Pentru fiecare dintre noi, familia a jucat și joacă un rol foarte important în viețile noastre. Familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială. J. S. Bruner considera că, admitând că toți oamenii sunt în esența lor umani, această umanitate este dată de tipul de copilărie pe care l-au trăit. A. Berge considera familia un fel de cooperativă de sentimente, care îndulcește pentru fiecare membru, loviturile vieții, dispersând efectele asupra tuturor. Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Este una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie (M. Voinea, 1996). Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață îi oferă familia.

Aceasta are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și îi inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o înfrijești și să o educi.

Părinții sunt primii educatori, întrucât copilul interacționează cu ei încă din prima zi a vieții. Familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70, 63% de familie. Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia – acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate, dacă familia nu colaborează, nu comunică, nu continuă munca depusă de educatoare.

Familia poate contribui la creșterea factorilor educogeni ai familiei, prin activități specifice. Părinții pot fi sprijiniți în acest sens să se implice în activități educative.

Fenomenele sociale care influențează și parteneriatul școală-familie sunt:

- evoluția natalității;
- divorțialitatea;
- migrația forței de muncă;
- trecerea de la familia comunitară la familia societală.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționată de gradul de implicare al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala.

Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă. Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc.

Școlile din România nu sunt unitar dezvoltate în ceea ce privește colaborarea școlii cu familia. Dacă pregătirea cadrelor didactice pentru a susține o relație corespunzătoare cu familia este abordată în programele de pregătire inițială și continuă a cadrelor didactice, colaborarea concretă este diferită de la o școală la alta.

Educația părinților pentru un bun parteneriat școală-familie

Educația părinților poate fi etapizată pe două paliere mari:

- educația viitorilor părinți prin: introducerea unor cursuri de educație sexuală, educație pentru viața de familie etc. ;

- educarea părinților care au deja copii în funcție de nevoile acestora. Dacă pentru copiii mici pot fi urmate cursuri privind îngrijirea și dezvoltarea copilului mic, aspecte medicale, juridice etc., pentru părinții copiilor adolescenți pot fi introduse cursuri referitoare la caracteristicile psihologice ale adolescenților, riscuri și modalități de comunicare cu adolescenții etc. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlarizarea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala.

Bibliografie:

- Joița E., 2003, *Pedagogic și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, București;
- Jude I., 2002, *Psihologie școlară și optim educațional*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

EDUCAȚIE EMOȚIONALĂ PRIN PROIECTUL EDUCAȚIONAL „FREAMĂTUL PĂDURII ”

**PROF. ÎNV. PRIMAR IVĂNOIU MARIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI NICOLESCU-PĂCUREȚI”, PRAHOVA**

“Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația transformă pe om și, prin această transformare, creează natura” (Democrit)

Problemele privind protecția mediului înconjurător, implicit, ocrotirea pădurii, se adresează atât minții, cât și sufletului copilului. Este esențial să-i formăm în acest sens pe școlari, să înțeleagă importanța protejării, îngrijirii acesteia; să o prețuiască, să vadă în ea o sursă a vieții, nu doar o resursă. Încă din cele mai vechi timpuri, pădurea a fost și este un prieten al omului, oferindu-i adăpost în vreme de război; sursă de inspirație, pentru marii autori; loc de relaxare și meditație pentru turiști, etc.

În cadrul acestui proiect, activitățile de învățare au fost orientate pentru a forma și a dezvolta capacitatea elevilor de a aprecia frumusețea pădurii, pentru a cunoaște importanța pe care o are pădurea în mediul natural și în viața oamenilor, de a le genera un comportament ecologic corect prin conștientizarea faptului că un mediu poluat este dăunător sănătății dându-le posibilitatea de a se implica practic, atât în clasă prin exercițiile propuse de identificare a viețuitoarelor care trăiesc în pădure, a lanțurilor trofice care pot fi întâlnite în acest mediu; realizarea a unor machete, afișe, desene având ca temă centrală - pădurea (dezvoltarea deprinderii de a recicla materiale re folosibile în vederea obținerii de obiecte folositoare), exprimându-și astfel, opiniile personale; lectura unor texte literare pentru a reliefa frumusețea, importanța aurului verde al planetei; punerea în scenă a unor dramatizări, scenete; dar și direct în mediul natural, în pădurea din apropierea școlii, prin acțiuni de igienizare, prin construirea unor căsuțe pentru diferite păsările (pe care le-am dus în pădure), prin plantarea unor plante, prin variate preocupări, care i-au stimulat, i-au bucurat și i-au responsabilizat. Totodată, copiii și-au însușit norme de comportare civilizată în natura, reguli de protecție a mediului înconjurător.

Toate activitățile propuse au avut ca suport informații din toate ariile curriculare: limbă și comunicare, matematică și științe ale naturii, om și societate, arte, tehnologii, accentuându-se astfel caracterul interdisciplinar și transdisciplinar.

Prin învățarea prin cooperare, alături de părinții lor, copiii au lucrat în echipă dovedind că sunt capabili să aplice și să sistematizeze cunoștințele, au învățat să depindă în mod pozitiv unii de alții, dezvoltându-le sentimentele de acceptare și de simpatie.

Implicarea în cadrul proiectului a determinat schimbarea atitudinii lor privind păstrarea unei păduri curate în care să poți auzi cântecul păsărelelor, susurul izvoarelor, foșnetul frunzelor, pașii animalelor, vuietul vântului; a determinat sensibilizarea elevilor cu privire la importanța pădurii, la problemele deosebite de poluare și distrugere a acestui mediu natural, având modelul părinților, dar și al cadrelor didactice participante.

Copiii au fost entuziasmați să pășească în mijlocul naturii, să cunoască speciile de plante cu ajutorul domnului pădurar care ne-a fost partener în cadrul acestui proiect și un ghid a cărui experiență a contat mult. Aici am descoperit urmele unor animale (câprioare, veverițe, porci mistreți), am învățat să diferențiem frunzele copacilor (frunzele de stejar, de tei, de fag, de salcâm), dar și unele fructe (ghinde, jir), am ascultat fremătul pădurii. Faptul că școala este în mediu rural și în apropiere se află pădurea, au reprezentat avantaje pentru proiectul nostru.

Una din modalitățile și mijloacele de includere a problemelor de mediu în cadrul diferitelor arii curriculare este proiectul educațional, iar în cazul nostru, acest proiect s-a dovedit a avea o eficiență crescută

în motivarea elevilor de a se implica, de a lua decizii, dezvoltând aptitudini reale precum: inițiativa, capacitatea de auto-direcționare, responsabilitatea față de problemele comunității. Utilizând această metodă, copilul s-a simțit sprijinit, a învățat creativ într-un timp scurt, un număr mare de cunoștințe, a oferit tuturor spațiu de afirmare.

BIBLIOGRAFIE:

Brian S. Friedlander, Maurice J. Elias, Steven E. Tobias Inteligența emoțională în educația copiilor, Editura Curtea Veche, 2019

Chereja, Florica, Dezvoltarea gândirii critice în învățământul primar, Editura Humanitas, București, 2004

FAMILIA ȘI COPILUL

PROF. JAKAB ENIKŐ ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETŐFI SÁNDOR” CRISTURU SECUIESC

Familia joacă un rol foarte important în dezvoltarea personalității copiilor și în viața adulților. În mod tradițional, familia a fost considerată unul dintre cei mai vechi și mai importanți factori educaționali. Aceasta oferă copilului un cadru biologic și asigură condițiile necesare pentru maturizare și dezvoltare, în același timp, ea transmite modele specifice de comportament și roluri. Familia este un grup primar la care membrii participă cu întreaga lor personalitate, relația dintre ei este profundă, colorată emoțional și multifacțată, cu ajutorul fiecărei persoane, securitatea emoțională din partea celorlalți. Printre altele, acesta este conținutul suplimentar al familiei, ca grup mic primar, asigură membrilor săi și mai ales copilului în creștere.

Familia este factorul de hrănire primar, primordial. Personalitatea care crește în familie se dezvoltă în prezența a două tipuri de influențe constante. Condițiile care decurg din condițiile de viață ale familiei, din cultura acesteia, din organizarea sa particulară, din rolul părinților, din mediul imediat în care este crescută familia, din tiparele și modelele de identificare reprezentate de părinți. Ambele efecte sunt la fel de importante. Idei de educație a copilului mediate în mod conștient, idealuri și metode modelează programele de viață ale copilului, îi consolidează valorile și comportamentul. Efectele neintenționate ale conviețuirii pot fi dăunătoare pentru copil impresiile și experiențele zilnice. Acestea sunt reflectate în mod clar în comportamentul copilului și atitudinile copilului față de ceilalți.

Influența educativă a familiei se realizează prin diverse mijloace, dintre care exemplul părintelui are o mare importanță. Exemplul părinților, relația lor reciprocă, modul de viață al familiei - toți acești factori determină opiniile și comportamentul copilului. Familia este cea care, prin exemplul direct, îi transmite tânărului cele mai diverse valori, atitudini și comportamente ale societății. Este esențial pentru copil să învețe și să internalizeze modelele de comportament ale acestor persoane, cu care simte un atașament emoțional puternic și cu care se identifică. Aceștia sunt în primul rând părinții.

Comportamentul părinților este inițial singurul răspuns posibil. Mai târziu, când se familiarizează cu multe alte forme de comportament, răspunsul văzut din partea părinților în anumite situații este, de asemenea, involuntar este primul care îi vine în minte. Atașamentul emoțional față de părinți, puterea parentală, grija, posesia unor abilități și bunuri care sunt atractive pentru copil, fac din părinți centrul atenției în lumea socială și îi face pe aceștia un model în primul rând eficient. Atașamentul natural al copilului, nevoia de sprijin emoțional și de acceptare, este ocazională, aparent periferică elemente ale comportamentului părintelui care sunt periferice: gesturile, stilul de vorbire sunt astfel introduse în repertoriul comportamental, chiar și interesul și activitatea parentală asemănătoare cu cea a părinților față de obiecte.

Dobândirea modelelor comportamentale se face în primul rând prin imitație, conform căreia copilul urmează tiparele comportamentale ale părintelui (părinților) care acționează ca model. Pe de o parte, este vorba de forme comportamentale care apar în situații concrete sau de norme și obiective stabilite de părinți, de care copilul ține cont și acționează în consecință.

Copilul nu numai că își imită pur și simplu părinții, dar cel mai adesea cu aceste modele. Astfel, în familie, copiii învață și modele de comportament, pe care părinții nu îi învață în mod conștient pe copiii lor, dar identificarea cu modelul pe care îl văd le permite să fie "stocate" și astfel aplicate mult mai târziu. Trăsăturile de comportament și obiceiurile învățate și dobândite în familie au o influență semnificativă asupra dezvoltarea ulterioară a personalității copilului,

Obiceiurile și normele dezvoltate în familie influențează, de asemenea, alegerile de viață ale generației următoare, deoarece tinerii adoptă, de obicei, obiceiurile și normele părinților lor atunci când își întemeiază o familie. Pentru copil, familia oferă un model gata făcut de viața de familie. La urma urmei acesta este singurul model de parteneriat pe care îl cunoaște îndeaproape. Pentru viitorul partener de viață, sau pentru copiii, în același mod în care a observat-o cu părinții săi.

Cu cât crește un copil, cu atât mai mult caută modele de rol în afara familiei. Dar, cu siguranță, exemplele părinților sunt cele care influențează întreaga viață a unei persoane, iar impactul experiențelor din copilărie are un efect de durată. Părinții ar trebui să fie conștienți de faptul că comportamentul copilului

lor este primul și cel mai important model de rol și de comportament pentru copilul lor, pe care acesta îl va învăța în mod constant și îl va transmite mai departe la viitorii parteneri și relațiile de familie.

BIBLIOGRAFIE

- Bagdy E. 1977. Socializarea familială și tulburările de personalitate. Budapesta.
- Bujnová, E. 2004. Rodina ako model rodinného zivota. În: K. Rodina a skola, 5 sz" 13 p.
- Cseh-Szombathy, L. 1995. Schimbări în valorile familiale și impactul lor asupra dezvoltării funcționării familiei. În: Fundamentele sociale ale educației. Editura JGYTF, Szeged, Szeged, pp. 141-153.
- M. Dombi 2008. În: Dombi. APC II. APC APC Gyula 84-90.
- Fáyné Dombi A. 2007. APC Gyula, 135-145.
- FRYDKOVÁ, E. 2008. postmoderná rodina a vychovná zodpovednosť. În Vychova v pedagogickom Vyskume avpraxi. Zborník z medzinárodnej vedeckej konferencie. Trnava: FF UCM, p. 471-480. ISBN 978-80-8105-007-7
- Stfelec, S. et al. 1992. Kapitoly z rodinné výchovy. Praha: Fortuna.
- Vajda, Zs. - Kósa, E. 2005. Budapest: Osiris.
- Varga, I. 1997. Socializarea familială și familia modernă. În Antologie pedagogică IV. Szeged: Editura JGYTF.
- DR. BÚJNA ELEONÓRA, Konstantin Egyetem, Pedagógiai Kar Neveléstudományi Tanszék, Nyitra

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
PUBLICARE STUDIU DE SPECIALITATE:
A ÎNVĂȚA COPILUL SĂ ÎNVEȚE**

**JÁSZAY LAURA ANDREA, PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “TOMPA LÁSZLÓ”
ODORHEIU SECUIESC, JUD. HARGHITA**

Una dintre tematicile frecvente la ședințele cu părinții este necesitatea de a-i învăța pe copii să învețe singuri, de a se pregăti individual pentru diferitele evaluări.

Este clar că învățarea pe de rost, literalmente, nu are sens (maximum o notă bună ziua următoare). Da, dar ce ar trebui să facem atunci când copilul nu înțelege tema? Dacă redă textul din manual în așa fel încât vedem că habar n-are despre ce vorbește? Răspunsul este că trebuie să ne așezăm și să-i explicăm rând cu rând textul pe care trebuie să-l învețe. *Dar există o metodă mult mai eficientă: trebuie să-l învățăm să învețe.*

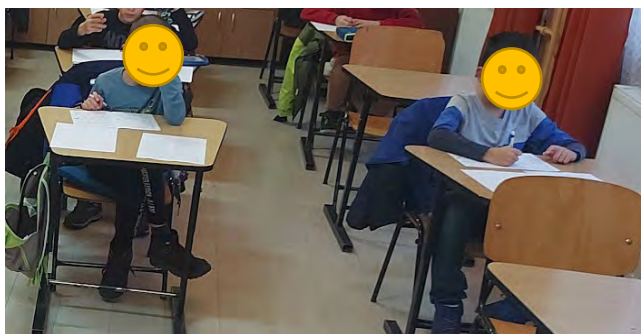
La început poate fi mai greoi dar cu timpul va aduce satisfacții și rezultate. După câteva dintre aceste tipuri de învățare împreună, copilul va fi capabil să înțeleagă singur propozițiile manualului, să aleagă informațiile cu siguranță importante, și chiar să-și facă munca mai ușoară și să facă învățarea mai rapidă.

Sigur va funcționa următorul lucru: imaginile, literele și abrevierile rămân mai bine întipărite în creier. În primul rând căutăm pe internet videoclipurile materialului de curs dat. În urma vizionării acestor filmulețe de câteva minute se formează imediat o imagine rezumativă, iar din cauza informațiilor auzite și explicate în diferite moduri, se înțelege mai bine materia. Apoi vine manualul, din textul căruia scriem o schiță. De preferință în desene și litere. Acest lucru este benefic pentru că o literă majusculă, un desen, o abreviere se păstrează mult mai bine în timpul învățării și este mai ușor să-l reamintim din memorie.

Putem întreba copilul dacă înțelege propoziția. El învață să schițeze la școală încă din clasa a treia, a patra. În cazuri fericite, se exersează la orele de limba maternă, istorie, geografie, cunoștințe despre natură. La început poate fi dificil să interpreteze propozițiile din manual. În astfel de cazuri îi putem arăta copiilor ce cuvinte să evidențieze. De exemplu: “Nutrienții absorbiți în canalul alimentar și oxigenul absorbit în timpul inhalării, sunt transportate celulelor de către sistemul de organe de transport al materialelor, și de asemenea, transportă dioxidul de carbon produs în timpul proceselor metabolice de acolo la plămâni. ” Cu pași lenți arată așa: Găsește cel mai important lucru în primele trei cuvinte! Rezultat: nutrienți. Și în următoarele patru! Rezultat: oxigen. Află acum ce se întâmplă cu ei ! Rezultat: ceva îi transportă în celule. Ce este acest ceva? Sistemul de organe de transport material. Ce ar putea însemna asta? Și așa mai departe. Rezultatul final va fi: ”Sistemul de organe de transport material face două lucruri. Pe de o parte transportă nutrienți și oxigen către celule. Pe de altă parte duce dioxidul de carbon în plămâni. ”Restul informațiilor pot fi apoi explicate: nutrienții sunt absorbiți în tubul digestiv. Luăm oxigen în timpul inhalării. Dioxidul de carbon este produs în timpul proceselor metabolice. Important este ca schița să conțină doar propoziția aleasă, conceptele de acolo (nutrienți, oxigen, dioxid de carbon) să fie subliniate, iar copilul să poată spune informațiile atunci când este întrebant. Nu toată lumea învață să scrie o schiță imediat: unii scriu adesea prea puține informații, astfel încât cunoștințele lor vor fi incomplete, în timp ce alții copiază prea mult, prin care se pierde sensul și esența.

Curând își dau seama ce lucru bun este schița. Pe baza propoziției exemplu, recunosc că este dificil să facem asta. Dar fără ea, din păcate, copiii nu înțeleg ce învață. Poate că ia nota zece la evaluare pentru că a însușit textul materiei pe de rost, literalmente, însă cunoștințele nu vor rămâne, ceea ce ar fi necesar pentru ca cunoștințele următoare să aibă o bază solidă. Deci textul de învățat trebuie interpretat Este satisfăcător faptul că acest proces se va scurta spectaculos, astfel va fi din ce în ce mai puțină nevoie să-i conducem pe copii la esența propozițiilor cu întrebări ei fiind din ce în ce mai pricepuți în a filtra ceea ce este important din text. Cu timpul vor scrie cu ușurință o schiță singuri și nici măcar nu trebuie să fie “cicăliti”. Sunt fericiți să o facă experimentând cât de ușor este să înveți o bucată de text decât pagini lungi dintr-o carte.

Acesta este modul prin care învățarea comună devine independentă. La sfârșit, putem viziona din nou videoclipul, dar putem de asemenea, să facem carduri cu cuvinte sau să facem învățarea comună mai interesantă cu un test. Cu cât mai des practicăm aceste metode eficiente, cu atât mai devreme va deveni învățarea complet independentă. Așa că merită să acordăm timp și energie pentru aceasta. După aceea ne putem retrage aproape complet din acest rol, fiind satisfăcuți de faptul că am învățat copilul să învețe.

/ Fotografie din arhiva personală/

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROFESOR JERLAIANU GEORGELIA
DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DRAGOȘ MARIN”,
LOC. ȘTEFAN CEL MARE, JUD. CĂLĂRAȘI**

Cuvântul educație derivă din substantivul latin „educatio”, care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația este baza dezvoltării fiecărei ființe umane, de la naștere până la maturitate și contribuie la dezvoltarea societății, printr-un amestec de factori și influențe. Educația este importantă pentru a ajuta copilul să devină autonom, independent, liber în gândire și acțiune, respectând principii și valori ce se bazează pe adevăr, frumos și realitate.

Părinții au fost și vor rămâne întotdeauna educatorii primari ai copilului. Au dreptul și datoria de a-și pune la punct bazele intelectuale și emoționale și de a-și dezvolta sistemul de valori și atitudini corecte, mai ales că viitorul unui copil este puternic condiționat de responsabilitățile părinților. Membrii familiei pot oferi, prin însăși existența lor un model de comportament ce va fi asimilat de către copil în mod spontan prin imitație, lucru ce marchează „Cei șapte ani de acasă” în educația acestuia. Autoritatea părinților se construiește pe un sistem de valori, principii și idei (pe care aceștia le-au acumulat fie involuntar, fie în mod deliberat) ce vor defini climatul educativ din familie. Mediul familiei reprezintă locul în care se dezvoltă acțiunea educativă. Prin acțiunea educativă a familiei se înțelege ca un membru al familiei o exercită în mod intenționat conform unui scop și folosind metode potrivite în acest scop. Sub aspect pedagogic este important de adus în discuție particularitățile acțiunii educative și influențele educative ale mediului familial. Copiii își imită părinții și în special acțiunile acestora, iar cuvintele adulților trec deseori neuzite de copii când spusele nu se potrivesc cu acțiunile părinților. La fel, comportamentul social responsabil, atât în familie, cât și în afara ei trebuie să înceapă de la părinți. În familie, fiecare membru are anumite responsabilități pentru crearea atmosferei de ordine, siguranță, dreptate, afecțiune, corectitudine și armonie. Deci mediul influențează copilul și educația acționează nu independent de mediu în care crește, ci în același timp.

Dintre toți factorii care influențează educația copilului de la naștere până la maturitate, familia și școala joacă un rol primordial. Părinții trebuie să-și educe copiii, în timp ce statul trebuie să-i formeze ca buni profesioniști și cetățeni. O mai bună comunicare între copii – părinți – școală, inclusiv cu crearea unui parteneriat real între aceștia pare a fi absolut necesară pentru a răspunde nevoilor educaționale ale societății noastre.

Cu toate acestea, odată cu schimbările de-a lungul timpului care afectează atât familia, cât și școala tradițională, există o confuzie tot mai mare cu privire la responsabilitățile lor. În situația actuală, nici părinții, nici profesorii nu sunt, pe cont propriu, capabili să transmită copiilor toate cunoștințele, aptitudinile și valorile de care au nevoie pentru a se integra cu succes în societate. „Parenting” rămâne singura „profesie” care nu este predată oficial. Apariția societății informaționale ridică provocări fără precedent pentru sistemul de învățământ. Presiunile economice îi împiedică foarte mult pe părinți să-și joace rolul tradițional. Șomajul, sărăcia, s. a. pot avea efecte devastatoare asupra climatului unei familii și pot influența convingerea tinerilor asupra obiectivelor educației. Dar educația copiilor are și mai mult de suferit atunci când părinții au prea multă muncă, sau alte ocupații, și trebuie - sau aleg să lase televizorul și computerul să se ocupe de educația copiilor. Și când vine vorba de a face față unor provocări precum supraabundenta de informații și modele alternative oferite de mass-media, sau cu fenomene sociale grave (precum excluziunea socială, marginalizarea, bullying, violența, ș. a.) - familia și școala încep să rateze rețerele.

Confruntată cu accesul neîngrădit la nenumăratele surse de informare oferite de mass-media actuală, școala își menține cu greu autoritatea cândva necontestată în domeniul educației. Unii profesori au ajuns ținta criticilor din partea elevilor și părinților care îi consideră incapabili să țină pasul cu evoluția cunoștințelor și să fie în ton cu realitățile sociale ale timpului nostru. Copiii de astăzi au acces la mult mai multe informații decât părinții lor în trecut la aceeași varsta. Ca urmare a influenței mass-media și a internetului, majoritatea copiilor din ziua de azi nu au un sistem de valori și abilitățile pentru judecată critică care să fie suficient de dezvoltat pentru a le permite să înțeleagă pericolele ce au apărut odată cu era digitală. De asemenea sunt expuși la o puternică cultură de masă, care adesea duce la uniformizare în jurul

„valorilor” comerciale (de exemplu, „cultura” KFC -mâncarea fast-food, jocurile online, nevoia de afirmare pe rețele de socializare). Astfel exista pericolul de a se crea un dezacord, o rămânere în urmă mult mai mare între acasă și ceea ce învață la școală, mai ales când vine vorba de gânduri și raționamente mai abstracte, reguli de comportament sau de utilizare a limbajului. În consecință, unii copii sunt mai puțin motivați de a învăța, iar acest aspect poate aduce în gândirea copilului că poate a acumulat multe lacune și teama de eșecului care vor dezvolta neputință, încredere și lipsa stimei de sine.

Comunicarea părinte -copil; parinte-scoala și scoala -elev este primordială. Școala și părinții trebuie să găsească soluții pentru a reduce barierele ce apar în motivația învățării copilului adaptării în mediul școlar. De asemenea, este necesar să sperăm că toate părțile implicate lucrează cu bună-credință și, de asemenea, este necesar ca copiii să își dorească să învețe și să fie educați și instruiți. În general, se consideră că părinții pot fi implicați în educație în patru moduri diferite: în școală, în activitățile de învățare la domiciliu, în relațiile dintre familie, școală și comunitate și în administrația educațională. În căutarea de a atrage părinții, trebuie să ne dăm seama și că aceștia nu sunt o masă omogenă și că cei mai implicați nu sunt neapărat reprezentativi pentru toți părinții. Toți părinții își doresc ce-i mai bun pentru copiii lor, dar noțiunea despre ceea ce este mai bine pentru toată lumea nu este adesea aceeași. În principiu, se pare că unii părinții sunt mai puțin dispuși sau obișnuiți să discute cu școala, în timp ce alții consideră ca pe un drept să pună întrebări profesorilor și să abordeze procesul școlar din punct de vedere critic. Acest lucru se explică în mare măsură prin faptul că cei din urmă împart într-o măsură mai mare „educația” pe care școala o transmite elevilor. Există, de asemenea, o diferență esențială în definiția pe care o dau părinții participării lor la viața școlară și modului lor de a vedea distribuția responsabilităților.

În ce privește școala se remarcă o direcție importantă în politică educațională în sensul ca se trece din ce în ce mai mult de la predare (furnizarea cunoștințelor de către un agent) la învățare (dobândirea cunoștințelor și a competențelor de către un subiect).

Educația are rolul important pentru dezvoltarea civilizației, culturii umanității deoarece aduce o bogăție neprețuită societății prin creșterea gradului de ordine și raționalitate în viața socială, pentru cultivarea valorilor spirituale și conferirea în acest fel a unui statut elevat condiției umane, jucând un rol cheie în funcționarea democrației. Prin urmare, autoritățile publice ar trebui să acorde mai multă atenție problemelor din acest domeniu și trebuie subliniat că și familia rămâne entitatea socială care joacă rolul cel mai decisiv pentru dezvoltarea și echilibrul personal al ființei și a societății umane în general.

Pentru a aprofunda acest principiu despre educație și relația dintre factorii importanți ce dau pragmatibilitate acestora ar trebui să reflectăm la rolul tuturor membrilor societății civile prin ideile exprimate de Cicero (Despre stat, I, 49) care sunt valabile și astăzi: „Nimic nu e mai rezistent și mai puternic decât un popor unit, care nu pierde o clipă din vedere *asigurarea existenței sale și libertatea*; într-un asemenea stat, în care au toți același interes, e foarte ușor să se înțeleagă unii cu alții; neînțelegerile se icesc din deosebiri de interese, căci interesul unuia se opune intereselor altuia. [. . .] De aceea, întrucât legea e legătura societății civile (*lex est vinculum civilis societatis*), iar dreptul pe care-l acordă legea este egal pentru toți, prin ce legătură de drept poate fi menținută o societate, dacă cetățenii nu sunt egali? Căci dacă nu e potrivit ca averile să fie egale, dacă mințile tuturor nu pot fi egale, atunci trebuie să fie egale cel puțin drepturile acelor cetățeni care trăiesc laolaltă în același stat. Într-adevăr, ce este societatea (*civitas*) dacă nu avem toți aceleași drepturi?

La rândul său, statul, prin sistemul de învățământ, trebuie să pregătească tinerii pentru a deveni buni cetățeni și buni profesioniști și să le ofere bazele pentru învățarea pe tot parcursul vieții și dezvoltarea personală. Chiar dacă acest cadru general de repartizare a responsabilităților este clar, aplicarea sa practică devine din ce în ce mai problematică într-o societate contemporană aflată pe fondul unor profunde schimbări care afectează atât familia, cât și școala, dar uneori și relația dintre cele două devine problematică. Părinții trebuie să împărtășească aceleași valori ca și instituțiile în care copilul învață pentru a contribui mai ușor la succesul copiilor lor.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE A COPILULUI

AUTORI:
PROF. ÎNV. PRIMAR JARCA FLORINA-ALINA
PROF. JARCA FLORIN-DORIN

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” *Mihai Levine*

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, dar în același timp este cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacție.

Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Această educație are la bază imitația și învățarea după modelul dat de părinți.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie exemplul de bună purtare în toate contextele sociale, începând din familie și continuând cu școala, implicit societatea.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, să punem temelia unei legături solide între noi și ei.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul „celor 7 ani de acasă”.

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil care știe să salute, se comportă politicos, are bune maniere. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relația cu cei din jur decât un copil care nu are cei șapte ani de acasă.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, un copil bine crescut își va respecta partenerii de joacă. Un copil bine crescut nu va râde de slăbiciunea sau defectul cuiva, nu va jigni. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită.

Expresia „cei șapte ani de acasă” definește însă bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă este considerată ca fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Educația copilului este un proces educațional prin care ne învățăm copilul să își cultive și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpăta cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți.

Procesul de educație a copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat și fericit. Ca părinți ne dorim să echipăm copilul cu cât mai multe abilități care să îl ajute în viață, de a-și găsi echilibrul interior și de a fi fericit.

Mulți părinți doresc să-și ajute copiii să devină cea mai bună variantă posibilă a lor. Cu toate acestea, unii părinți supun copiii unei presiuni prea mari pentru a performa. Iar a fi sub o presiune atât de intensă poate avea consecințe prea mari pentru copii.

Există și consecințe atunci când supunem copiii la presiuni prea mari, dintre care amintim: riscuri de boli mintale, risc de accidentare, probabilitatea de a trișa refuzul, probleme cu stima de sine, privare de somn.

Cum putem să îi ajutăm? Trebuie să-i încurajăm, să vorbim cu copiii despre activitatea care urmează să o desfășoare, nu trebuie să le arătăm că ne-au dezamăgit atunci când poate nu au reușit să obțină rezultatele așteptate de părinți.

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale sociale, psihologice. Atât mama, cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Este adevărat că rolul mamei este mult mai important și complex, însă cel al tatălui este bine definit.

Părinții pot avea stiluri diferite de educație, mamele bune pun accent pe îngrijorare, grișă, simpatie, în timp ce tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect, încurajează copiii să încerce, să testeze lucruri, încurajează independența, concurența. Ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

JURJ ADELINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA DUMBRĂVIȚA JUDEȚUL TIMIȘ

06. 03. 2023

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă

colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar. Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată. Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

EXPLORÂND LUMEA DINCOLO DE CLASĂ – UN GHID DE ACTIVITĂȚI NONFORMALE PENTRU ELEVII DIN ROMÂNIA

DE PROF. CAMELIA KALLOS
LICEUL TEHNOLOGIC DE CONSTRUCȚII ȘI PROTECȚIA MEDIULUI
ARAD

Activitățile nonformale sunt importante în școală din mai multe motive. Aceste activități se desfășoară în afara cadrului didactic tradițional cum ar fi lecțiile în sala de clasă, după un curriculum stabilit la nivel național, și sunt concepute să dezvolte și să îmbunătățească abilitățile și cunoștințele elevilor într-un mod interactiv și practic.

Iată câteva motive pentru care activitățile nonformale sunt importante în școală:

- Îmbunătățesc implicarea și motivația elevilor: Activitățile nonformale pot fi o modalitate distractivă și interactivă de a învăța, ceea ce poate crește interesul și implicarea elevilor în procesul educațional. Prin intermediul acestor activități, elevii pot învăța despre subiecte și concepte într-un mod mai concret și mai personalizat, ceea ce îi poate motiva să învețe și să exploreze mai mult.

- Dezvoltă abilitățile sociale și emoționale: Activitățile nonformale pot fi utilizate pentru a încuraja cooperarea, comunicarea și interacțiunea socială între elevi. Aceste activități pot ajuta la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, cum ar fi lucrul în echipă, rezolvarea de probleme și comunicarea eficientă.

- Îmbunătățesc abilitățile practice: Activitățile nonformale pot fi utilizate pentru a dezvolta abilități practice specifice, cum ar fi abilitățile manuale, tehnice sau artistice. Aceste activități pot ajuta elevii să își dezvolte competențele și să dobândească experiență practică în diverse domenii.

- Pot fi utilizate pentru a învăța subiecte complexe: Activitățile nonformale pot fi o modalitate eficientă de a învăța subiecte complexe, care ar putea fi dificil de înțeles într-un cadru didactic tradițional. Prin intermediul activităților nonformale, elevii pot explora subiecte și concepte într-un mod mai concret și mai tangibil.

Deși activitățile nonformale pot fi benefice pentru dezvoltarea elevilor, există și posibile aspecte negative care pot apărea în realizarea lor în școală. Printre acestea se pot enumera:

- Lipsa de resurse: Unele activități nonformale pot necesita resurse suplimentare, cum ar fi echipament special sau materiale costisitoare, care nu sunt disponibile în școli.

- Neglijarea curriculumului: Există riscul ca activitățile nonformale să deturneze atenția de la curriculumul școlar și să afecteze astfel performanțele academice ale elevilor.

- Timp insuficient: În timpul școlii, programul poate fi foarte încărcat, iar activitățile nonformale pot fi dificil de integrat într-un program de lucru strict.

- Dificultăți de organizare: Unele activități nonformale pot fi dificil de organizat în cadrul școlii, de exemplu, din cauza unui număr mare de elevi sau a limitărilor spațiale.

- Neînțelegerea conceptelor: Dacă activitățile nonformale nu sunt bine planificate și implementate, elevii pot să nu înțeleagă conceptele esențiale sau să obțină informații greșite.

- Discriminarea: Activitățile nonformale trebuie să fie inclusiv și să nu discrimineze pe baza genului, rasei, religiei sau a altor caracteristici ale elevilor.

- Supravegherea necorespunzătoare: Activitățile nonformale pot implica riscuri de securitate, precum și supraveghere necorespunzătoare, ceea ce poate duce la accidente sau la situații periculoase.

Este important ca activitățile nonformale să fie bine planificate și să se desfășoare într-un mod sigur și organizat, în scopul de a maximiza beneficiile și de a minimiza posibilele dezavantaje. Activitățile nonformale eficiente și bine organizate trebuie să aibă descrieri care să fie ușor de urmat pentru a asigura o înțelegere clară a obiectivelor și a pașilor necesari pentru desfășurarea activității. O planificare a activităților nonformale cu elevii ar trebui să conțină următoarele elemente:

- Scopul și obiectivele: trebuie să fie clar specificate atât scopul general al activității cât și obiectivele specifice pe care elevii trebuie să le îndeplinească.

- Materiale necesare: este important să se realizeze în prealabil un inventar cu toate materialele necesare pentru activitate, inclusiv eventualele echipamente speciale.

- Instrucțiuni: trebuie să fie detaliate instrucțiunile pentru activitatea propriu-zisă, incluzând pașii pe care elevii trebuie să-i urmeze.
- Sfaturi și precauții de siguranță: trebuie să se includă sfaturi și precauții de siguranță relevante pentru activitate, precum și instrucțiuni clare cu privire la echipamentul de protecție necesar.
- Evaluare și feedback: trebuie să fie incluse instrucțiuni privind evaluarea activității, precum și oportunități de feedback pentru elevi.
- Variante de adaptare: ar trebui să fie oferite variante de adaptare pentru elevi cu nevoi speciale sau pentru a încorpora niveluri diferite de cunoștințe.
- Resurse suplimentare: ar trebui să se includă resurse suplimentare, cum ar fi link-uri către materiale de referință sau diferite instrumente practice.

Parteneriatul școală-familie este esențial în activitățile nonformale din școală, deoarece implică părinții și comunitatea în educația copiilor și sporește impactul activităților. Prin implicarea părinților, copiii vor simți că educația lor este susținută atât la școală, cât și acasă, și astfel vor fi mai motivați să participe la activități și să se implice mai activ. De asemenea, părinții pot aduce un aport valoros la activități prin cunoștințele și experiențele lor.

Parteneriatul școală-familie poate fi întărit prin organizarea de activități nonformale care implică părinții și copiii împreună, precum acțiuni de voluntariat în comunitate, excursii, activități sportive sau culturale. De asemenea, părinții pot fi implicați în organizarea și promovarea activităților prin intermediul canalelor de comunicare ale școlii.

În cele ce urmează voi prezenta câteva idei de activități ce pot fi derulate în Săptămâna “Școala Altfel”:

- Activități de voluntariat - Implicați elevii în activități de voluntariat, cum ar fi îngrijirea animalelor, îngrijirea bătrânilor sau îngrijirea copiilor în centre de zi, pentru a-i învăța despre importanța ajutorului acordat celor din jur și pentru a dezvolta empatia și solidaritatea.
- Jocuri de rol - organizați jocuri de rol pentru a-i ajuta pe elevi să înțeleagă anumite concepte, cum ar fi democrația sau drepturile omului. Aceste jocuri pot fi foarte interactive și educative și pot fi personalizate pentru fiecare grupă de vârstă.
- Ateliere de arte și meserii - organizați ateliere pentru a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte creativitatea și abilitățile practice. Aceste ateliere pot include pictură, desen, sculptură, croitorie, bijuterie, modelaj, fotografie, film etc.
- Activități sportive și de aventură - organizați activități de aventură în aer liber, cum ar fi drumeții, ture cu bicicleta, escaladă sau plimbări cu barca, pentru a dezvolta abilitățile fizice și pentru a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte încrederea în sine și spiritul de echipă.
- Lecturi și prezentări - organizați prezentări și lecturi despre subiecte importante, cum ar fi istoria, știința, tehnologia, literatura sau cultura, pentru a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte cunoștințele și abilitățile de comunicare.
- Activități de dezvoltare personală - organizați activități care să îi ajute pe elevi să-și dezvolte abilitățile sociale, cum ar fi cursuri de comunicare, leadership sau teatru, sau activități care să-i ajute să învețe cum să gestioneze emoțiile și stresul, cum ar fi meditația sau yoga.
- Excursii și vizite - organizați excursii și vizite în locuri interesante și educaționale, cum ar fi muzee, grădini zoologice sau parcuri naturale, pentru a-i ajuta pe elevi să învețe prin experiență și pentru a-i inspira să exploreze lumea înconjurătoare.
- Activități culturale - elevii pot participa la diferite activități culturale, cum ar fi vizitarea muzeelor din zonă sau viziunea de spectacole de teatru și de operă.
- Cursuri de orientare în carieră - elevii pot participa la diferite cursuri și workshop-uri care să îi ajute să-și descopere interesele și aptitudinile și să-și găsească un viitor profesional potrivit.
- Ateliere de creație - elevii a ocazia să participe la diferite ateliere de creație, cum ar fi ateliere de pictură, sculptură, modelaj sau design, care să îi ajute să-și dezvolte creativitatea și abilitățile practice.
- Activități sportive - elevii pot participa la diferite activități sportive, cum ar fi competiții de fotbal, volei sau baschet, sau la activități în aer liber, cum ar fi drumeții sau ture cu bicicleta.

- Activități sociale - elevii au ocazia să participe la diferite activități sociale, cum ar fi voluntariatul în centrele de zi sau în căminele de bătrâni, pentru a-i ajuta pe cei în nevoie și pentru a dezvolta empatia și solidaritatea.

Acestea sunt doar câteva idei pentru activitățile nonformale din cadrul Săptămânii Școala Altfel. Se recomandă încurajarea creativității și a colaborării dintre elevi pentru a veni cu idei noi și interesante care să le stimuleze curiozitatea și să le dezvolte abilitățile. Activitățile nonformale sunt importante în școală, deoarece pot ajuta la îmbunătățirea implicării și motivației elevilor, la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, la îmbunătățirea abilităților practice și la învățarea subiectelor complexe. Parteneriatul școală-familie este un element cheie în succesul activităților nonformale din școală, deoarece implicarea părinților și a comunității poate spori impactul educației asupra copiilor și poate consolida încrederea și legăturile dintre școală și comunitate.

Bibliografie:

- Education Outside the Classroom: Pedagogies of Place, edited by Peter Higgins and Steve Alsop, Routledge, 2017.
- Burcea, V. Păun, Educația nonformală - abordări teoretice și practice, Editura Polirom, 2015
- V. Stoica, A. Stoica, Ghid de activități nonformale pentru adolescenți, Editura Polirom, 2017

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. KLETZER CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI

Venirea pe lume a unui copil într-o familie este un motiv de bucurie. Această bucurie este însoțită și de asumarea unei mari responsabilități, aceea de a educa acest copil.

Majoritatea părinților își doresc să crească copiii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață?

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată.

Familia este cel mai important mediu care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Aceasta exercită o influență importantă asupra dezvoltării fizice, emotionale, intelectuale și modelează simțul moral, estetic etc. În primii ani de viață se pune accentul pe dezvoltarea fizică a copilului. Familia este cea care asigură un spațiu și condiții propice de viață, îmbrăcăminte și hrană de calitate care să asigure dezvoltarea fizică armonioasă a copilului. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială, se ocupă de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. O poveste citită înainte de culcare poate îmbogăți vocabularul copilului. Prin joc părinții pot dezvolta procesele intelectuale ale copiilor: memoria, gândirea, spiritul de observație.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață ce sunt bucuria și tristețea, generozitatea și egoismul, iubirea sub diversele ei forme. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil. Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Părinții sunt primii dascăli ai copilului. Rezultatele muncii lor se văd peste ani când copilul devine adult. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎN ÎNV. ȘC. ȘI PREȘ.: KŐMÍVES- KISS ANDREA- ENIKŐ

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Relația părinte-copil a fost întotdeauna dificilă, în condițiile în care conflictul dintre generații a dus, de multe ori, la crearea unei adevărate prăpăstii între cele două părți. Un rol important în îmbunătățirea acestei conexiuni ar trebui să o aibă educația. Din păcate, cea formală, organizată de stat, nu a reușit să se adapteze mereu schimbărilor rapide ale societății. Mai mult decât atât, majoritatea tinerilor adulți opresc orice legătură cu educația după finalizarea studiilor, ceea ce îi transformă în viitori părinți neadaptați. Din fericire, această situație dificilă ar putea să fie îmbunătățită vizibil, prin participarea la diferite activități de educație nonformală a copiilor și a părinților, individual sau împreună.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui.

Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata. Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură oamenii.

Între aceștia primul loc îl ocupa părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru munca. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic.

ROLUL FAMILIEI ȘI ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. KOVACS ALINA
GRĂDINIȚA P. N. GAVOJDIA

„SĂ FORMEZI O ECHIPĂ ESTE DOAR ÎNCEPUTUL, SĂ RĂMÂI ESTE PROGRESUL, SĂ LUCREZI ÎMPREUNĂ ESTE SUCCESUL!” Henry David Thoreau

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de **primi educatori** ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor.

Un **mediu familiar** stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare.

Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Ambele trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui elev (copil) prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot: ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze.

Comunicarea între cele două categorii-familie și școală-nu trebuie să fie limitată. Pot fi angajați în discuție bunicii, unchii, mătușile, frații, surorile. Important este ca fiecare copil să aibă un adult interesat de progresul său școlar.

O sarcină a școlii este să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Prin inițierea unor demersuri didactice în care părinții participă atât ca parteneri cât și ca asimilatori de informații de specialitate îi ajutăm să performeze în calitatea lor de educatori ai propriilor copii.

Copilul trebuie educat, format pentru o societate modernă, în continuă schimbare, context în care acesta poate să devină un adult flexibil, creativ, adaptabil solicitărilor ce țin de evoluție, de progres. Aceasta se poate realiza printr-o coalizare responsabilă a tuturor factorilor implicați în educarea personalității copilului.

Bibliografie

- Elena Truta, Sorina Mardar - „Relatia profesor-elevi:blocaje si deblocaje”
- Adina Baran-Pescaru – „Familia azi. O perspectiva sociopedagogica”
- Adina Baran-Pescaru – „Parteneriat in educatie-familie-scoala-comunitate ”
- Mihaela-Theodora Popescu – „De ce este importanta comunicarea intre cadrele didactice si parinti?”

UN PĂRINTE MODEL PRIVIND INTEGRAREA COPILULUI ÎN GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNVĂȚ. PREȘC. KOVACS BIANCA ALEXANDRA
GRĂDINIȚA CU PP "MICUL PRINȚ" NR 22 BRAȘOV**

Nu există nicio rețetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi un părinte bun înseamnă să-ți pese de ceea ce poți face pentru copilul căruia i-ai dat viață. Viitorul copilului stă ascuns în primii trei ani de viață; ceea ce învață în această perioadă este esențial pentru viitorul său. Tot ceea ce experimentează ca nou-născut și apoi în copilărie îi condiționează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaționare.

Studiile au demonstrat că părintele bun este acela care reușește să răspundă adecvat nevoilor copilului sau să dezvolte, nu obediența, ci respectul individualității și autonomia de la vârstele cele mai fragede.

Astfel:

- ❖ **relațiile permisive** determină comportamente uneori imprecise, alteori agresive și neascultare,
- ❖ **cele autoritare** determină supunere și lipsă de inițiativă și de respect de sine, ori agresivitate,
- ❖ iar cele **supraprotectoare** tind să realizeze comportamente pasive, dependență și lipsă de reacție.

În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții să le dovedească: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică.

Copilul are următoarele nevoi/cerințe pe care un bun părinte trebuie să le satisfacă:

❖ **de bază:** nevoia de hrană adecvată, de odihnă, de căldură, de îngrijire și igienă, precum și ocrotirea în fața primejdiilor

❖ **afective:** contactul fizic, admirația și tandrețea, răbdarea, timpul acordat ascultării lui, atenția și observarea comportamentelor, aprobarea și compania în diferite activități

❖ **de securitate:** îngrijire permanentă, mediu predictibil, modele de îngrijire permanentă și respectarea unor reguli elementare, reguli simple și consistente de control, o familie unită și stabilă, un grup de familie armonios

❖ **de stimulare** a potențialului înăscut: încurajarea curiozității și comportamentelor de explorare, dezvoltarea deprinderilor de participare la joc și de a răspunde la întrebări, promovarea ocaziilor de dezvoltare

❖ **de direcționare și control:** deprinderea copilului cu comportamente sociale adecvate printre care și disciplina; aceasta ține de înțelegerea și capacitatea de stăpânire și cere încredere și un model adecvat (cum ar fi: respectul și amabilitate față de ceilalți)

❖ **de responsabilizare:** atragerea copilului, la început în lucrări mici, cum ar fi amenajarea mesei și, gradat, implicarea lui în sarcini mai complexe, în luarea unor decizii, învățarea din greșelile lui și din succese, din încurajări și aprecieri

❖ **de independență:** a-l lăsa să ia propriile decizii, a-l lăsa să acționeze cum crede el că este bine învățând astfel că orice act al său are consecințe – bune ori rele – pe care trebuie să le suporte. Desigur, la început va fi lăsat să se implice în lucruri mărunte, fără pericole, dar va fi încurajat, i se va spune că este important ceea ce face el.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. În cadrul grădiniței, el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță, copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Adaptarea la noul mediu și la grup este un proces de durată, cu progrese și regrese, ce presupune eforturi perseverente și regulate.

În urma observărilor întreprinse la fiecare ciclu școlar, am evidențiat șase tipuri de adaptare la mediul grădiniței:

– *adaptare foarte bună* (despărțire fără ezitări de persoana care a adus copilul la grădiniță, conduite de curiozitate și investigație activă în noul mediu, stabilirea rapidă de relații cu educatoarea și copiii din grupă);

– *adaptare bună* (despărțirea fără ezitări de persoana care a adus copilul în grădiniță, stabilirea facilă de relații verbale cu educatoarea și cu câțiva copii din grupă, dar cu o atitudine de expectativă, nu de investigație activă);

– *adaptarea dificilă* intermitent tensională, caracterizată prin nervozitate, reținere tacită (de mână) a persoanei însoțitoare, nesiguranță, dar și curiozitate față de ambianță;

– *adaptarea tensională* continuă, cu nervozitate de fond și conduite de abandon evidente;

– *adaptare dificilă*, prin refuzul copilului de a se despărți de persoana însoțitoare, atitudine permanent refractară și tensională față de ceea ce se petrece în grădiniță;

– *neadaptarea*, ca refuz activ al copilului de a se despărți de persoana însoțitoare, negativism, uneori violent, conduite refractare, atitudine crispată, violentă.

Copilul care nu trăiește printre cei asemănători lui, nu poate să se identifice cu aceștia, nu poate să se oglindească în ei, nu-și găsește parteneri pe măsură, este lipsit de acea exuberanță, de atracție spre joc și fantezie, caracteristice grupurilor preșcolare. P. Osterrieth spunea că *socializarea copilului își găsește terenul de preferință în grădiniță*.

Referindu-se la rolul grădiniței, R. Vincent, afirma: „*Copilul găsește o lume pe măsura lui, înconjurat de cei de o seamă cu el, se simte totdeauna liber și mai puternic în fața adultului*”.

Integrarea socială nu înseamnă numai adaptarea formală la colectiv, adică nu vom putea face afirmația „copilul X este adaptat, pentru că nu plânge când vine la grădiniță și nu se ceartă cu ceilalți”. Integrarea socială vizează gradul de dezvoltare socioafectivă a copilului și aceasta se traduce prin:

– posibilitatea de a rezolva unele sarcini care necesită efort, voință, cooperare, perseverență;

– respectarea intereselor și a muncii celor din jur;

formarea atitudinii pozitive față de muncă;

– educarea sentimentelor morale și estetice.

Tratând copilul ca o personalitate, munca de educare și de socializare va da roadele așteptate. Fiecare copil are dreptul și privilegiul de a se dezvolta în limita și capacitățile sale. Responsabilitatea părinților, a educatorilor, a medicilor este de a asigura copilului cele mai bune condiții pentru a-și fructifica din plin acest drept și privilegiu. Noi adulții – care nu trebuie să uităm niciodată că și noi am fost cândva copii – să ne amintim totdeauna cuvintele lui Iuvenal: „*Cel mai mare respect îl datorăm copilului.*”

Pentru îmbunătățirea prestației dumneavoastră ca părinte vă propunem să urmați următoarele recomandări și orientări. Cei patru pași propun comportamente cât mai adecvate pe care dumneavoastră, părinții, să-i urmați:

PASUL I

❖ REALIZAȚI ȘI MENȚINEȚI CONTACTUL VIZUAL ÎN TIMP CE VORBIȚI COPILULUI

❖ ZÂMBIȚI ÎN TIMP CE-I POVESTIȚI ȘI MIȘCAȚI CAPUL

❖ VORBIȚI COPILULUI AȘA CUM SE AȘTEAPTĂ EL DE LA VOI, APROPIINDU-VĂ DE EL

❖ RĂSPUNDEȚI CU ATENȚIE ȘI ÎNCURAJAȚI-L, ZÂMBINDU-I

PASUL II

❖ AJUTAȚI COPILUL SĂ EXPLOREZE

❖ CONTROLAȚI COMPORTAMENTELE, FOLOSIND FORMULE DE ACORD SAU DEZACORD EXPLICITE

❖ PERMITEȚI COPIILOR SĂ PARTICIPE LA ACTIVITĂȚILE GOSPODĂREȘTI

❖ ÎNCURAJAȚI COPILUL SĂ FIE SOCIABIL, SĂ VORBEASCĂ ȘI SĂ SE JOACE CU ALȚI COPII

PASUL III

❖ DAȚI COPILULUI CÂT MAI MULTĂ INDEPENDENȚĂ

❖ REZERVAȚI-VĂ UN TIMP ANUME PENTRU A DISCUTA CU COPILUL DUMNEAVOASTRĂ

❖ PREZENTAȚI-L ALTOR COPII ȘI ASITAȚI-L ÎN TIMP CE SE JOACĂ

❖ DISCUȚAȚI CU COPILUL DESPRE PROGRAMUL ZILNIC

❖ **FACEȚI PLIMBĂRI, ACTIVITĂȚI ÎN AER LIBER, DISCUȚAȚI DESPRE CE-L
NTERESEAZĂ**

PASUL IV

❖ **ÎNVĂȚAȚI-VĂ COPILUL SĂ-ȘI EXPRIME NEVOILE, RESPECTÂND REGULILE DE
COMPORTARE CIVILIZATĂ**

❖ **DISCUȚAȚI CU EL DESPRE VIITOR**

❖ **SUGERAȚI COPILULUI ANUMITE SOLUȚII ÎN REZOLVAREA „PROBLEMELOR”
SALE**

❖ **ȚINEȚI-VĂ MEREU CUVÂNTUL DAT COPILULUI DUMNEAVOASTRĂ**

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, KOVACS FLORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVADA, ARAD

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite, conștient sau nu, o serie de atitudini față de persoane și învățare care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, blândețe, înțelegere, medierea conflictelor. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: “ Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață. “

Am observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Deci, ca primii educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul.

La clasa mea, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de metode și forme, precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile individuale.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie:

1. Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.
2. Steinhardt, N. - *Jurnalul fericirii*, Editura Rohia, București, 2005

EDUCAȚIE ÎN FAMILIE PARTENERIATUL FAMILIE - ȘCOALĂ

KOVÁCS ILONA - ANDREEA ȘCOALA GIMNAZIALĂ VOIVODENI

Din primele momente de viață fiecare copil este îngrijit, iubit, alintat și alinat de mama sa. După primele trei ani de viață copiii pășesc cu emoție în curtea grădiniței unde mai devreme sau mai târziu sunt nevoiți să-și lase mămicile de mână. În cele mai multe cazuri educatoarele devin a doua mamă pentru cei mici. După aventurile din grădiniță urmează noi descoperiri printre pereții școlii primare, unde sunt acompaniați de doamnele învățătoare, care la rândul lor îi alintă, ocrotește și iubesc pe acești mici oameni.

Atât primele gesturi, cât și primele cuvinte sunt învățate de la persoana cea mai importantă pentru fiecare copil: mama. Mama reprezintă pentru fiecare dintre noi acel punct sigur din viață la care ne putem și chiar vrem să ne întoarcem pentru o vorbă bună, pentru un alint, pentru un sfat, pentru o îmbrățișare și un zâmbet de încurajare.

Mama este cea care ne ține de mână când facem primii pași, ea este care ne arată toate lucrurile interesante și minunate din lumea care ne înconjoară, de la ea învățăm primul cântec și tot de la ea auzim primul te iubesc.

Părinții sunt acele persoane de la care copiii învață lucruri esențiale, ei sunt primele modele de comportament. Este foarte important ca fiecare copil să crească într-un mediu liniștit, înțelegător, iubitor. Mai târziu aceste medii propice pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor trebuie să se regăsească atât la grădiniță cât și la școală.

Cei șapte ani sunt esențiali în viața fiecărui copil, pentru că această perioadă o să-i influențeze toată personalitatea, caracterul și viața celor mici.

Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imita ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor iar mai târziu la profesorii lor.

Copii sunt reflexia parțială sau totală a părinților, pe când elevii sunt reflexia parțială sau totală a profesorilor. Nu putem aștepta de la un elev să facă un anumit lucru, dacă profesorul nu face la fel. De exemplu la matematică profesorul nu poate să aștepte de la elevii săi să rezolve într-un anumit fel tema de casă, dacă la clasă s-a rezolvat problema altfel sau în alt mod.

De adulți, fie ei părinți sau profesori, îi deranjează dacă se revăd lipsurile personale în copii sau elevii la care predă.

În viața unui copil este extrem de importantă ca relația dintre familie și școală să fie una exemplară. Să nu audă acasă lucruri negative despre învățător sau profesori, dar totodată la fel de important este și faptul că nici la școală familia sa să nu fie vorbită de rău. Adulții, fie ei părinți sau profesori, ar trebui să-și discute, rezolve problemele fără ca copilul să audă sau să simtă ca ar exista o problemă sau o diferență de opinii între adulți.

Relația și conlucrarea dintre școală și părinți ar trebui să fie una foarte bună, una exemplară.

Din păcate ca și profesor întâlnesc tot mai multe exemple în care relația dintre școală și familie nu este una bună. În familie copiii sunt prezenți când adulții discută despre școală, despre profesori și se regăsesc și exemple când profesorii sau școala sunt prezentate într-o lumină proastă, când părinții nu îi încurajează pe copii să învețe și să asculte de cadrele didactice. Întâlnim părinți care cred că se pricep mai bine la predarea diferitelor materii, decât profesorii sau învățătorii și idee acesta este insufletă și copiilor. Astfel copiii ajung la concluzia că nu trebuie să îi respecte, să îi asculte pe dascălii care predau la clasă.

Din fericire putem găsi și contraexemple, unde dascălii și părinții lucrează împreună pentru ca elevii să aibă rezultate bune și foarte bune, să însușească cât mai multe cunoștințe și mai apoi să se descurce în viață.

Școala și familia sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Generația tinerilor are un potențial extraordinar, față de cea a părinților sau a străbunicilor noștri. Dezvoltarea precoce, accesul informațional și tehnologia avansată, integrarea economică multinațională aduc tinerilor provocări și posibilități imense, dar și responsabilități pe măsură.

Tinerii au nevoie de cineva care să-i asculte, să le împărtășească emoțiile, să-i iubească, să le arate că sunt persoane minunate. Aceste persoane pot provenii din familia lor sau pot fi dascălii care îi îndrumă zi de zi, sau de ce nu ambii. Acei copii care au un sprijin de nădejde, au o persoană cu care pot discuta se pot simți niște ființe norocoase.

Parteneriatul real între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie, semnat de către director și de către părinte, ci este relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA UN PARTENERIAT BENEFIC EDUCAȚIEI COPILULUI

LĂCĂTUȘIU ROXANA

*Proiect educațional de parteneriat grădiniță - familie
„Copii bucuroși, părinți împliniți!”*

Studiile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială).

Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale. Cu atât mai mult, cu cât misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Concomitent cu activitățile didactice propriu-zise, cadrul didactic are menirea și posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând seama de particularitățile sale bio-psiho-individuale și sociale; ereditatea, ca factor unic explicativ al personalității și comportamentului uman reprezintă o concepție limitată, întrucât aspectele sociale dobândesc, în timp, pregnanță în cristalizarea și maturizarea personalității.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul **relației/ parteneriatului școală – familie**.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Scopul parteneriatului educațional grădiniță - familie este cunoașterea reciprocă a punctelor de vedere, a opțiunilor partenerilor prin identificarea nevoilor grădiniței și ale copiilor, dar și implicarea comună în satisfacerea acestor nevoi”.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devenind o prioritate. Prezența în cadrul diferitelor familii a elementelor tradiționale cu elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate.

Cunoașterea familiei de către grădiniță devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Dezvoltarea umană este o înlănțuire a unor verigi, care devenind în mod necesar una din cealaltă, au fiecare în parte o serie de elemente de natură morfo-fiziologică, psihologică și socială, care le individualizează. Este firesc ca orice încercare a bugetului de timp a copilului să pună în centrul ei problema rezolvării în condiții optime a sarcinilor școlare. După vârsta de 3 ani activitatea principală a copilului este activitatea din grădiniță. În organizarea timpului liber trebuie să se aibă în vedere și satisfacerea necesităților de joc ale copiilor. În afara activităților de la grădiniță și a jocului elevii trebuie să participe la o serie de alte activități menite să contribuie la dezvoltarea lor generală fizică și psihică (sportive, turistice, cultural-artistice, gospodărești).

Primele săptămâni și luni de grădiniță își au importanța lor, reprezentând perioada necesară adaptării copilului la cerințele programului. Aceste prime săptămâni sunt necesare pentru tatonări, pentru încercarea mai multor variante, până vom ajunge, prin corecturi repetate, la programul optim. Organizarea timpului elevului este o sarcină de familie.

În stabilirea unui program, de orice natură ar fi el, este necesar să delimităm mai întâi obiectivele pe care le urmărim, printr-o anumită împărțire și repartizare a timpului.

Odată stabilit programul cel mai adecvat este foarte important să asigurăm pentru început două condiții absolut necesare: stabilitatea și continuitatea.

Este ușor de observat că încă din primii ani copilul "învață" din ceea ce se discută și se învață în familie, participând activ la viața de familie; primind și rezolvând sarcini complexe copilul dobândește o serie de cunoștințe care conduc la formarea unor deprinderi de muncă independentă. Deci unul din scopurile educației este acela de a-l face apt pe copil de a dobândi libertatea interioară și de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalți.

Modul de organizare și de realizare a programului zilnic poate și trebuie să fie unul din mijloacele de realizare a activității din grădiniță. Încă din primii ani de preșcolar trebuie să acordăm din ce în ce mai multă încredere copilului dând credite capacității lui.

Este recomandabil ca pe măsură ce înaintează în vârstă să adoptăm o atitudine mai elastică manifestând înțelegerea necesară față de orice solicitare justificată. Copilul trebuie supravegheat atunci când execută ceva, în felul acesta îl determinăm să nu ia hotărâri pripite, să se obișnuiască să gândească.

Pentru a crea un parteneriat eficient cu familiile preșcolarilor este nevoie de o bună cunoaștere a acestora, care se poate realiza prin aplicarea de chestionare (anexa 2) sau orele de consiliere a părinților. Aceste activități oferă avantaje ambelor părți implicate în procesul educativ, atât educatoarei care primește informații valoroase despre copii, pentru o mai bună cunoaștere a acestora, dar și părinților care pot afla progresul copiilor din timpul grădiniței. Activitățile extrașcolare precum excursiile, serbările, plimbările, atelierul cu părinții sunt o punte pentru sudarea unei relații armonioase între educatoare, părinți și copii.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educative.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în grădiniță pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul grădiniței.

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a putea mijloci cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul.

Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie poate duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Parteneriatul grădiniță - familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a celui ce urmează a se forma pentru viața de adult ce o va avea, preșcolarul.

Teoretic, fiecare copil trebuie să aibă șanse egale la educație. Considerând grădinița ca principala instanță de socializare a copilului, integrarea preșcolară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a copiilor prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces.

Cadrele didactice sunt garanții ale acestor rigori, ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Proiectul este un complex de activități specifice noi, programate în conformitate cu un plan de activități, în scopul realizării unor obiective, într-un interval de timp definit, cu ajutorul unor resurse umane, tehnice și financiare, identificate ca atare la momentul elaborării propunerii de proiect. Astfel printre alte par tineriate în anul școlar 2022-2023 am realizat un proiect de parteneriat cu familia, (anexa 1) proiect pe care am dorit să-l continuăm și în anul școlar 2023-2024 datorită faptului că părinții au sesizat importanța participării acestora la diferite activități educativ-culturale din cadrul proiectului.

Prin educație noi trebuie să pregătim viitorul, să-l prevedem și să-l proiectăm.

Anexa 1

Proiect educațional de parteneriat grădiniță - familie „Copii bucuroși, părinți împliniți!”

Argument

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Educatoarele, care preiau copiii, sunt de multe ori asaltate cu întrebări și cereri ale familiei care exprimă dorința de a deține în continuare controlul situației, fiind ocrotitori, grijulii, uneori marcându-se prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condițiile materiale, la modul în care personalul relaționează cu cei mici.

Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru unii părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele din grădiniță.

Pe de altă parte, cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale sau logistice.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

Obiectiv general Colaborarea permanentă între grădiniță și familie privind procesul instructiv-educativ al copilului pentru o educație cât mai eficientă.

Obiective specific

Privind educatoarea:

- să informeze părinții privitor la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- să expună părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;
- să acorde consiliere individuală și în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară.

Privind părinții:

- să participe activ în cadrul parteneriatului instituția preșcolară-familia cât și la alte activități organizate în grădiniță;
- să informeze educatoarea privind comportamentul copiilor în familie și societate;
- să continue în familie programul educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigență.

Grup țintă: -grupa de preșcolari; - părinți; -educatoare
 Resurse umane: copiii grupei; părinții copiilor; cadrele didactice;
 Durata proiectului: un an școlar
 Acțiuni planificate în cadrul proiectului:
 ”Prima zi de grădiniță îmi vine în minte, dar acum eu sunt părinte!” –chestionar pentru părinți
 “Imi cunosc copilul?”– dezbateri
 ”Covor de frunze pe cărări”- drumeție
 ”Carnaval, carnaval”- expoziție cu lucrări realizate de copii
 ”Să colindăm împreună” – spectacol
 ”Ce trebuie să fac atunci când.. . . ?”- lectorat și dezbateri
 ”Minte sănătoasă, într-un corp sănătos” – dezbateri
 ”Un dar pentru mămică mea” – achiziționarea și confecționarea unui cadou
 ”Ajută-ți aproapele” – voluntariat
 ”Ce drepturi are copilul meu?”-lectorat și dezbateri
 ”După muncă și răsplată”- program artistic

Bibliografie

1. Achim M. Sociologie. Cluj Napoca: Eikon, 2008. 200 p.
2. Dumitriu L. E. De ce nu ascultă copiii. Consiliere pentru părinți și educatori. București: Univers enciclopedic junior, 2014. 256 p.
3. Mîslîțchi V. Parteneriatul educațional familie-grădiniță-școală. Chișinău: Pulsul Pieței, 2015. 43 p.
4. Neveanu P. P. Studii psihopedagogice privind dezvoltarea copiilor între 3 și 7 ani. București: E. D. P., 1970. 41 p.
5. Oprescu V. Dimensiunea psihologică a pregătirii profesorului. Craiova: Scrisul românesc, 1983. 171 p.
6. Tiberiu B. Psihologia copilului și psihologia pedagogică. București: E. D. P., 1971, 241 p.
7. Vasilescu A. Jocuri și activități alese. Perfecționarea activității instructiv-educative în grădiniță. București: E. D. P., 1976. 174 p.
8. Dicționarul explicativ al limbii române. București: Univers Enciclopedic, 2016.

Anexa 2

Chestionar pentru părinți

Cât de bine vă cunoașteți copilul ?

1. Care este numele complet al copilului dumneavoastră ?

.....

2. Care este data lui / ei de naștere ?

.....

3. Care este culoarea lui / ei preferată ?

.....

4. Ce îi place cel mai mult să facă în timpul liber ?

.....
.....
.....
.....
.....

5. Care este jocul lui / ei preferat ?

.....
.....
.....
.....
.....

6. Care este ultima carte / poveste pe care i-ați citit-o în vacanță ?

.....
.....
.....
.....
.....

7. Ce faceți când copilul este trist ?

.....
.....
.....

8. Ce faceți când copilul este vesel / fericit ?

.....
.....
.....
.....
.....

9. Care sunt modalitățile de a-l pedepsi atunci când a greșit ?

.....
.....
.....
.....
.....

Numele și prenumele persoanei care a completat chestionarul

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

LĂCRARU AURELIA-ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ OBOGA

Pentru a contribui la dezvoltarea armonioasă a unui copil este necesar ca, școala și familia să aibă o relație sărânsă și să urmărească același scop, de a sprijini sistemul de educație.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

Familia este cea care pune bazele educației unui copil, cea care își pune amprenta asupra dezvoltării lui. În momentul când copilul intră într-un colectiv, familia are obligația de a informa cadrul didactic despre starea lui de sănătate pentru a putea să se păstreze un echilibru între efort și jocul ca divertisment.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial reprezintă însăși logica pedagogică.

S-a observat că atât performanțele cât și participările active în cadrul orelor de curs o au elevii ai căror părinți păstrează o legătură permanentă cu școala și se implică în activitățile copiilor.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, colaborarea, continuitatea și competența în munca educativă.

În această lume aflată în continuă schimbare, o parte dintre părinți nu dau importanță cerințelor de la școală, nevoilor copiilor, punând toate acestea pe faptul că nu știu (cei din mediul rural) sau nu au timp.

De aceea școala încearcă să păstreze o strânsă legătură cu familia, atât cât se permite, prin ședințe cu părinții, conversații telefonice, ore de consiliere, pentru a supraveghea copilul atât la școală cât și acasă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Părinții sunt sfătuiți să întocmească și acasă un program pe care copilul trebuie să îl respecte, să aibă răbdare să îi asculte, să le răspundă la întrebări, să citească împreună cu ei, să îi antreneze în diferite activități. Părinții au rolul de a influența încrederea și motivația elevului de a deveni un om de succes.

Cadrele didactice au datoria de a atrage ca și aliați părinții. Este foarte important să existe o armonie între cadrele didactice și părinți. Această armonie se obține prin muncă, seriozitate și dragoste față de copii.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea dirigintelui de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;

- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;

- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Ca o concluzie, rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Bibliografie:

1. Jigau, M., 1998, Factorii reușitei școlare, Editura Grafo Art, București
2. Muntean, Ana, 2006, Psihologia dezvoltării umane, editura Polirom, Iași

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALA LAIOS ILDIKO TUNDE

Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familialia, scoala, comunitate. Factorii familiali sunt ca proximitate si importanta cei mai importanti in dezvoltarea unei personalitati armonioase.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti.

De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic.

Familia se preocupa de dezvoltarea fizica a copiilor. Ea asigura hrana si imbracamintea copiilor, le creaza conditii cat mai bune de odihna si se ingrijeste de sanatatea lor. Un regim rational de viata nu poate avea decat urmari pozitive asupra dezvoltarii sale fizice.

Familia ii formeaza copilului primele deprinderi de igiena personala si sociala si il obisnuieste sa utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunastarea organismului.

Dezvoltarea intelectuala. In cadrul familiei copilul isi insuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti in aceasta directie. Ca prim factor de educatie, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvolta spiritul de observatie, memoria si gandirea. Parintii incearca sa explice copiilor sensul unor fenomene si obiecte pentru a le putea intelege. Copiii pun cele mai multe intrebari in jurul varstei de 3-6 ani, iar parintii ii ajuta sa-si insuseasca un numar mare de cunostinte, raspunzand cat se poate de corect si exact.

Educatia morala a copiilor. in familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat in comportamente. Aceste notiuni il ajuta pe copil sa se orienteze in evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot in sens moral, familia il indruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii (culorile si mirosul florilor, cantecul pasarilor, verdele campului etc.), cu viata sociala (tradiții, obiceiuri stravechi etc.).

Familia exercita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor. O mare parte dintre cunostiintele, deprinderile, obisnuitele de comportament, elevul le datoreaza educatiei primite in familie. De aici utilizarea in limbajul comun a expresiei: "A avea cei sapte ani de acasa". Activitatea educationala este dinamica si flexibila in acelasi timp, iar educatia stimuleaza idealul fiintei umane exprimat prin „a fi si a deveni”.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este de deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urca foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea

acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil, deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;

- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;

- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);

- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;

- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie.

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA-FACTORI DETERMINANȚI ÎN EDUCAREA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LĂPĂDAT LIGIA GRĂDINIȚA P. N. NR. 2 MANGALIA

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, stând la baza structurării personalității individului. Importanța familiei în devenirea copilului se regăsește în multiplele *funcții* pe care le îndeplinește.

Astfel, *funcția de socializare* presupune procesul de integrare în societate, care începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază) și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Funcția formativă e realizată prin influențe directe (răspunsuri la întrebări ale copilului, explicații și informații despre lumea înconjurătoare), dar și în mod indirect, prin mediul informațional din familie (copierea de către copil a rolurilor pe care le regăsește în familie, asumarea unor tipuri de relații între mamă și tată, între frați etc.).

Funcția psiho-morală se raportează la modelele de conduită oferite de părinți, prin discuțiile și intervențiile pe marginea unor comportamente pozitive sau problematice ale copiilor.

Funcția socială se conturează prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul, energia și curiozitatea copiilor.

Funcția culturală transpare din implicarea copiilor în viața culturală și din mediul cultural al familiei.

Cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de peste 70% de către familie. Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care oferă copilului îngrijirile de bază, siguranță, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și punându-și amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Familia reprezintă mediul în care copilul învață și exersează comportamentele sociale, să se descopere pe sine și pe cei din jur, se familiarizează cu sistemul valorilor sociale și culturale. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului, care este deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea, copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural. Trăsăturile și coordonatele personalității copilului se construiesc în relație cu mediul social, cu situațiile pe care trebuie să le trăiască în familie, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță, activitatea specifică acesteia neputând fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului în mediul din care provine. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține

mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca alianța familie-grădiniță să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Astfel, acest parteneriat permite construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, o unificare a sistemului lor de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Modalitățile de colaborare familie-grădiniță sunt diverse: **ședințe cu părinții** (se oferă informații despre *Regulamentul de ordine interioară* al grădiniței, oferta educațională a instituției de învățământ, obiectivele precizate în curriculum, aspecte legate de programul desfășurării activității în grădiniță), **consultații cu părinții** (au un rol important în cunoașterea copilului, comunicare, susținerea învățării și soluționarea de conflicte), **vizite periodice la domiciliu** (permit comunicarea dintre educatoare și părinți într-un cadru mai puțin formal, având ca scop întărirea legăturii grădiniță-familie, cunoașterea particularităților acesteia), **atelier de lucru cu părinții** (sunt activități pe teme de interes pentru părinți desfășurate la inițiativa educatoarei, a personalului medical al grădiniței sau a consilierului școlar; presupun implicarea activă și directă a adulților, având ca scop formarea și dezvoltarea competențelor parentale ale acestora), **participarea părinților la activitățile de la grupă** (educatorii pot observa în mod direct felul în care aceștia motivează copiii, cum comunică cu ei sau felul în care își împărtășesc experiențele), **voluntariatul** (părinții își pot folosi cunoștințele și abilitățile pentru sprijinirea grădiniței în asigurarea condițiilor optime de desfășurare a activităților educative).

Activitatea cu părinții ca parteneri pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță poate deveni un start bun pentru a le crea acestora respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni, mai implicați și mai interesați. Copiii caută modele în părinții lor, iar aceștia, la rândul lor vor să crească *oameni* de valoare.

BIBLIOGRAFIE

- Băran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004
Dăncilă, Eduard, Dăncilă Ioan, *Noi și copilul nostru ne pregătim pentru școală*, Editura Edid, București, 2003
Dumitrana, Magdalena, *Didactica Preșcolară*, Ed. V&I Integral, București, 1998
Vrășmaș, E., A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR LĂRGEANU FLORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHU DRAGOMIR” BRĂILA

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci, contraporunci, programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Se consideră că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârstă de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu. ”

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului. Ceea ce nu știu tații despre implicarea lor în creșterea și educația copilului, este că dincolo de ”oboseală”, ”nervi” și ”timp pierdut”, copiii lor au multe beneficii, printre care: copiii sunt mai independenți și mai încrezători; au mai multe șanse de succes când începe școala; au o stimă de sine mai înaltă, un nivel sporit al autonomiei și proactivitate în luarea deciziilor; au capacitatea de a dezvolta competențe sociale mai devreme decât semenii lor, abilități de negociere și rezolvare a conflictelor. Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Cercetările arată că prezența taților și a mamelor în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora. Dacă familiile noastre se bazează pe iubire și respect în relațiile de zi cu zi (cu partenerul de viață, cu părinții, copiii, frații, prietenii), copilul va prelua automat acest model. Dacă noi ca părinți nu am primit la rândul nostru iubire și respect, este destul de greu să reușim să oferim mai departe. Mai întâi, vom conștientiza importanța acestei valori și apoi vom începe propriul proces de schimbare în bine. Va dura, nu se poate peste noapte, dar beneficiile sunt imense. Să ne gândim la copiii noștri, ce norocoși vor fi să poată crește cu aceste valori.

Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonați în obiceiuri. În cazurile acestea aprecierea este oarecum

greșită și pur formală. În realitate trebuie considerați că “lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără a constitui totuși cazuri patologice. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos.

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

LASCU GHEORGHINA FLORICA
GPP. PINOCCHIO HAIEU / SÂNMARTIN, BIHOR
DATA: 05. 03. 2023

Activitatea educativă ce se realizează în grădiniță nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de toate acestea.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar împlinirea acestui deziderat urmează să stea în mod expres în atenția personalului didactic calificat pentru a face munca educativă din grădinițe.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză extrem de puternică și din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale;

➤ creează o dependență absolută a copilului de membrii micro-grupului familial; din punct de vedere fizic, psihic, material.

➤ familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi.

Influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Pentru realizarea unei legături între grădiniță și familie se poate realiza un plan în jurul unor întrebări esențiale;

1. Care este atitudinea familiei față de grădiniță?

Din acest punct de vedere se poate constata că unele familii manifestă o totală încredere în rolul pe care grădinița l- ar putea avea asupra dezvoltării copilului, pe când altele întârzie momentul integrării lui în acest mediu sub argumentul că introducerea a copilului într-un program orar relativ riguros stopează cu brutalitate procesul copilăriei.

O ordonare a familiilor după motivațiile în funcție de care ele caută grădinița va pune în evidență;

➤ familia ce recurge la grădiniță din dorința disciplinării copilului;

➤ familia care caută grădinița ca pe o ultimă soluție pentru dezvoltarea problemei supravegherii copilului ;

➤ familia care recurge la grădiniță din imitație (pentru că și alți copii cunoscuți fac la fel);

Familia ce recunoaște grădiniței meritul de a oferi programe educative stabile, uneori mai coerente decât ea însăși.

De bună seamă disponibilitatea familiei de a colabora cu grădinița este influențată de motivația în funcție de care ea a ales să introducă copilul în acest mediu educativ. Cu toate acestea, în ciuda oricăror motivații, educatoarea trebuie să aibă abilitatea de a face din orice părinte un colaborator, iar pentru aceasta va trebui să releve prin rezultate concrete avantajele acestei alegeri.

2. Care sunt ocaziile de a comunica cu părinții?

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt:

➤ când părinții aduc copiii la grădiniță;

➤ la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță;

➤ cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități la începutul grădiniței ori la sfârșit de ciclu preșcolar;

➤ vizite la domiciliu.

3. Care sunt principalele modalități de a comunica cu părinții?

➤ în contextul formal al instituției, dialogul educatoare-părinți este împiedicat de poziția profesională pe care este tentată să o adopte educatoarea.

➤ în contexte informale (ceea ce înseamnă diversele ocazii ce se ivesc în afara instituției de a discuta despre copil) când dialogul este mai relaxat, mai personalizat.

Din nici o împrejurare nu trebuie să se piardă din vedere faptul că părinții își cunosc cel mai bine copiii chiar dacă ei nu au întotdeauna abilitatea de a acționa într-un sens favorabil acestora.

Intervenția educatoarei trebuie să fie marcată de bunăvoință și profesionalism.

În acest sens se pot face unele recomandări privind atitudinile cele mai avantajoase ce pot fi abordate în dialogul educatoare-părinte.

- Nu tratați părinții ca pe copii!
- Colaborați, cooperați cu părinții!
- Dialogați, simpatizați, empatizați cu ei!
- Nu criticați, nu sancționați, ci sugerați cu delicatețe, faceți recomandări!

Părinții sunt, de obicei, deschiși la sugestiile educatoarei atunci când sunt tratați cu încredere, ca adulți responsabili.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

PROFESOR PSIHOPEDAGOG, LASLOU ELENA-GEORGETA

MOTTO: „ *Mama este cel dintâi dascăl al nostru; de la dânsa începem a lua cele dintâi cunoștințe, în brațele ei începem a judeca binele din rău; în brațele ei petrecem toată pruncia și copilăria noastră; în faptele ei începem și noi a ne închipui cum trebuie a trăi în viața viitoare; într-un cuvânt, drumul pe care ni-l apucăm în această viață își are începutul în cele dintâi și fragede pasuri pe care mama ne îndreaptă și care, ghemul cuvântării și al judecății noastre, mama începe a ni-l desfășura*”. I. HELIADE RĂDULESCU

Luna martie este prima lună a primăverii când toată natura renaște și razele soarelui încep să ne mângâie ușor. Pură coincidență sau nu, în această lună se sărbătorește pe lângă mărtisor și ziua femeii, a mamelor. Femeia este cea mai importantă ființă din lume, mamă și iubită, elemente fără de care întregul univers nu ar exista.

Astfel, începând cu luna februarie, elevii clasei a VI-a A, încep să se pregătească pentru zilele de 1 și 8 Martie.

Scopul acestor activități urmărește păstrarea tradițiilor românești legate de semnificația mărtisorului; sărbătorirea mamei cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii; cultivarea sentimentelor de respect, dragoste și admirație pentru ființa care le-a dat viață, mama; încurajarea implicării familiei în diverse activități desfășurate în mediul școlar.

Astfel, elevii realizează cu bucurie diverse obiecte decorative pentru a le da în dar mamelor de 1 și 8 Martie. Utilizând o paletă bogată de materiale –hârtie, carton, material textil, mărgel, nasturi, materiale reciclabile (ambalaje ciocolată, coajă de fistic, pai ptr. suc, etc) elevii confecționează tablouri, felicitări, mărtisoare, plicuri speciale cu urări, coșulețe, etc.

De asemenea, îndrumați de profesori, elevii pregătesc și un program artistic, pe care îl vor prezenta mamelor, bunicilor, surorilor sau altor femei dragi din viața lor. Serbările bucură mereu inimile copiilor dar și ale părinților și ale bunicilor.

Indiferent de rezultatul final, cu siguranță aceste activități vor aduce bucurie în sufletele mamelor sau a altor persoane dragi.

Astfel de activități, organizate mereu într-un cadru plăcut și festiv, devin un bun prilej de relaționare și mediatizare școală – familie.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară, copiii beneficiază de sprijin și cunoștințe, aceasta fiind o cale prin care fiecare copil își dezvoltă dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților în activități variate desfășurate în școală, este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cu multă bucurie în suflete. .. e iarăși Primăvară!

COPILUL - OGLINDA PĂRINȚILOR

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LAȚCU DANIELA – MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 TIMIȘOARA, STRUCTURĂ GPP 29**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la „imitație” și „învățare”, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

„Meseria” de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.”
(Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei în noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul, unui copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. ” –

Antoine de Saint-Exupery

FAMILIA ȘI ȘCOALA ÎN PERIOADA POST-PANDEMICĂ

LÁZÁR ANIKÓ, ÎNVĂȚĂTOR, ȘCOALA GIMNAZIALĂ GAÁL MÓZES

„Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie, pe care s-o aprinzi, astfel încât, mai târziu, să lumineze cu propria lumină” (Plutarh)

Suntem contemporani cu schimbările profunde care s-au derulat în țara noastră în ultima vreme și totul confirmă că acestea vor continua, probabil, într-un ritm tot mai accelerat. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului.

Familia, ai cărei membri sunt reuniți prin drepturi și obligații comune, are și ea ca funcție principală creșterea și educarea copiilor. Ambele trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui elev prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare. Părinții și copiii își petrec mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu o permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părinții se află sub presiuni fantastice care-i fac mai puțin capabili să participe la viața copiilor lor, există o nevoie și mai mare de a se implica, mai ales în educație. Părinții trebuie să acorde mai multă importanță deținerii de către urmașii lor a unei bune educații. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor. Copiii și părinții pot învăța multe unul de la altii, dar numai prin acțiuni de comunicare.

Părinții nu trebuie să uite că în familie i se transmit copilului valori morale, culturale și religioase, se asigură păstrarea identității etnice, se inițiază formarea conștiinței etnice a copilului, se însușesc de către copil normele de comportament acceptate social, i se dezvoltă personalitatea, spiritul de inițiativă și de independență. În familie copilul învață să se ajute pe sine, să accepte ajutorul celorlalți și să acorde la rândul-i ajutor. Prin repetabilitatea zilnică a interacțiunilor, prin comunicarea ce are loc între membrii săi și în măsura în care aceasta are loc, familia exercită o puternică influență asupra comportamentului copilului.

Copilul are nu numai nevoia, ci și dreptul la dragoste și ocrotire, la disciplinare și la obținerea treptată a independenței, la relații care să-i garanteze siguranța și dezvoltarea fizică, psihică și morală, la înțelegere și toleranță. El este copil și, ca atare, nu este nici vinovat și nici responsabil dacă nu corespunde exigențelor părinților. El nu hotărăște nici climatul familiei, nici autoritatea părinților, nici valorile în spațiul cărora aceștia îl formează. Copilul își impune, în măsura în care i se permite, dorințele și pretențiile, se mișcă și evoluează într-un cadru stabilit și impus de părinți. Desigur, și reacțiile copilului influențează relațiile intrafamiliale, climatul familial, dar de aceste reacții sunt responsabili, în ultima instanță, în foarte mare măsură, tot părinții. Între hiperprotecție și neglijare, nu copiii, ci părinții sunt în măsură să găsească soluția de echilibru.

Părinții hiperprotectori, indulgenți cresc un copil anxios, acceptă și satisfac toate cererile și pretențiile copilului, îl alintă, îl răsfăță ceea ce duce la negativism și agresivitate în comportamentul copilului. La fel de dăunătoare este și atitudinea prea severă a părinților față de copil. Aceasta nu lasă loc de inițiativa copilului, îl obligă să se supună necondiționat ceea ce poate duce la ostilitate din partea copilului, agresivitate în raport cu frații sau colegii, conflicte între părinți și copii.

Stilul optim de interacțiune părinți-copil presupune combinarea autorității și fermității în luarea hotărârilor și urmărirea îndeplinirii lor, pe de o parte, și cultivarea independenței copilului, recunoașterea și respectarea personalității acestuia, pe de altă parte.

Familiiile trebuie să se implice în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală, dacă se vrea a avea copii care să devină persoane instruite. Familiile pot întări învățarea acasă, prin implicarea în școlile în care învață copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții și susținându-le interesul pentru discipline incitante. Toate acestea sunt utile, pentru că familiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor lor, precum și cu poveri economice, care forțează tot mai mult părinții să lucreze în afara căminului și limitează foarte mult timpul pe care aceștia îl petrec cu copiii lor.

Dezvoltarea intelectuală și maturizarea comportamentului depind atât de moștenirea genetică cât și de mediul în care trăiește copilul. Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

În primii 5 ani de viață, copiii pot să învețe mai mult decât în oricare altă perioadă. Învățarea este mai ușoară când copilul este motivat, adică simte plăcere și interes pentru ceea ce învață, simte simpatie și afecțiune pentru persoana de la care învață, simte că este iubit, prețuit, respectat și protejat. Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

În educarea copiilor, părinții, profesorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
2. Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;
3. Cucos, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

NECESITATEA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

PROF. LAZĂR RAMONA-ELENA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 23, PLOIEȘTI, PRAHOVA

O componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița. Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează.

În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori, deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie, se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Cadrul didactic trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare al copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia, iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie. Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare. Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentale: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim

întotdeauna timpul necesar. Doamna educatoare poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are doamna educatoare de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin întâlnirile formale cu toți părinții desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri, părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului. La serbare, pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități. Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat. Comitetul de părinți al grupei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București;
2. Mateiaș, Alexandra, (2003), *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

EXPRIMAREA EMOȚIILOR ȘI TRĂIRILOR PRIN ACTIVITĂȚILE/LECȚIILOR ARTISTICO-PRACTICE ȘI PLASTICE

PROF. ÎNV. PREȘC. LAZĂRA IONELA, G. P. N. NR. 1 BALȘ

Preșcolăritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane; pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. La această vârstă, creația, chiar dacă nu are valoare pentru „omenire”, este extrem de importantă pentru „devenirea umană” a copilului.

Omul adult nu poate ajunge la forme superioare de expresie a creativității, dacă pe treptele timpurii ale evoluției sale nu s-a dezvoltat potențialul creativ, nu a fost încurajat să aibă manifestări independente și originale în răspunsuri și soluții la problemele ivite în copilărie și tinerețe.

Profilul psihologic al vârstei preșcolare cuprinde multiple premise favorizante pentru cultivarea și stimularea potențialului creativ. Avem în vedere dinamismul, impetuoșitatea și expresivitatea proprie acestei vârste, acel frează permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator.

Receptivitatea și curiozitatea copilului, bogăția imaginației, tendința sa spontană către nou, pasiunea pentru fabulație, dorința lui de a realiza ceva constructiv, atmosfera sau climatul psihosocial în care își desfășoară activitatea copilului pot fi „alimentate” și puse adecvat în valoare prin solicitări și antrenamente corespunzătoare care astfel pot oferi multiple elemente pozitive în stimularea și cultivarea potențialului creativ propriu vârstei preșcolare.

La vârsta preșcolară copilul are tendința de a exprima în lucrările lui, bazându-se pe experiența personală. De aceea este bine să se acorde copilului libertatea de idei, de a găsi mijloace și forme prezentare a propriilor impresii despre lume, în care să se reflecte emoțiile și sentimentele trăite. Activitățile artistico-plactice constituie un mijloc de dinamizare și exprimare a vieții copilului. Motivația copilului pentru activitățile artistico-plactice este nevoia de exprimare a propriilor trăiri, nevoia de a reda imaginea într-un mod artistic sau plăcerea ce a povesti în imagini. Reprezentările plastice ale copilului evoluează treptat spre o redare cât mai realistă, alteleori intervine imaginația creatoare și trece spre fabulație, spre ireal.

Copiii de vârstă preșcolară creează cu migală și pricepere, sub îndrumarea atentă a educatoarei, lucrări practice deosebite, originale, dar mai ales interesante prin multitudinea materialelor utilizate și a tehnicilor de lucru folosite. Hârtia mototolită, rulată, tăiată sau pliată, resturile colorate, semințele de dovleac, de măr, de fasole pot să se transforme în flori multicolore; hârtia glasată ia forma unor materiale; materialele din natură iau forme nebănuite, alcătuind adevărate tablouri de toamnă, iarnă, primăvară sau vară; toate aceste materiale pot alcătui adevărate colaje tematice care împodobesc adesea spațiul mirific al grădiniței.

Diferitele tipuri de activități practice și plastice sunt deosebit de îndrăgite, de atrăgătoare pentru copii. Prin intermediul lor, preșcolarii intră în contact cu unele forme simple de muncă fizică și intelectuală, permițând atât dezvoltarea capacităților fizice ale copiilor, cât și a celor intelectuale. De asemenea, se asigură familiarizarea copiilor cu unele elemente simple ale activității de producție, precum și formarea unor deprinderi practice de muncă. Copiii au posibilitatea aici să aplice în practică anumite cunoștințe însușite în alte activități, ajutându-i să și le consolideze și aprofundeze. Prin desfășurarea activităților practice și plastice putem educa și dezvolta multe procese psihice (percepții, reprezentări, spirit de observație, atenția, memoria, gândirea, imaginația) și se pun bazele unor însușiri de personalitate: spiritul de inițiativă, încrederea în posibilitățile proprii, dorința de a lucra în colectiv, creativitatea.

La vârsta preșcolară, tehnicile care se pot folosi în activitățile artistico-plactice și în activitățile practice sunt: * tehnica firului de ață; * tehnica ștampilării; * tehnica culorilor umede; * tehnica petei de cerneală; * tehnica jetului de aer; * tehnica dactilopicturii; * tehnica desenului cu lumânarea; * desenul cu pic, cu cretă, cu tempera, cu acuarela; * tehnica modelajului; * tehnica colajului etc. Prin folosirea diversificată a tehnicilor de lucru, copiii își dezvoltă capacitatea de expunere artistico-plastică, având posibilitatea de a comunica prin mijloace diverse propriile idei, trăiri, sentimente.

În ceea ce privește evaluarea, activitățile artistico-plastice și practice implică o analiză complexă, deoarece se referă atât la produsul muncii copiilor, cât și la cunoștințele despre materiale și caracteristicile acestora, precum și la utilizarea tehnicilor de lucru specifice vârstei.

Bibliografie:

Al. Roșca: „Creativitatea generală și specifică”, editura Academiei, București, 1981

Revista învățământului preșcolar nr. 1-2, 2005

Revista învățământului preșcolar nr. 3-4, 2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALA

PROF. ÎNV. PREȘC. LEICHIȚĂ RODICA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima *școală* a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt **școala și familia**. Rolul familiei este fundamentat în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Familia exercită o influență deosebit de adancă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s. a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpatarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei șapte ani de-acasă. Un elev fără "cei șapte ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este educația și orientarea școlară. Între familie și școala trebuie să existe o permanentă colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odata cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL: CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!” EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. LENCAR-FĂRCUȚ FLORINA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ”BIHORUL” ORADEA

Familia și rolul ei în educație

Conform DEX, familia este o formă socială de bază, constituită prin căsătorie care unește pe soți (părinți) și descendenții acestora.

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Părinții sunt primele persoane din viața copilului, primele modele și educația primită de acesta până la șapte ani (vârsta școlarizării), este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului.

În primii ani de viață copiii învață practic imitându-și părinții și acest lucru poate fi urmărit pe un parcurs temporal care uneori depășește vârsta copilăriei.

Nu întâmplător se spune că primii șapte ani de acasă marchează în mod definitiv personalitatea și caracterul viitorului adult. deprinderile de bază și atitudinile care se formează în primii ani de viață, constituie zestrea cu care copiii vin la școală și pe care se bazează un dascăl în munca sa.

Așadar implicarea părinților și a membrilor familiei în educația copiilor reprezintă o cheie importantă în obținerea succesului la școală. Principalul obiectiv al familiei trebuie să îl constituie păstrarea sănătății și dezvoltarea armonioasă. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte masa, orele de somn, activitate, joc, plimbare, recreere. Copiii au nevoie, pe lângă asigurarea necesarului material de adăpost, hrană, haine și de un climat educațional favorabil pentru o dezvoltare psihică armonioasă. Școala familiei, sau ”școala celor 7 ani de acasă” își pun amprenta decisiv în dezvoltarea copiilor. Aceasta pune bazele viitoarei conștiințe a acestora, dezvoltarea personalității și trăsăturilor specifice care îl vor defini ca om integru, ca persoană cu statut social.

Atât studiile cât și experiența proprie arată că acei copii ai căror părinți îi sprijină acasă și sunt în contact cu școala învață mai ușor și au note mai mari decât copiii cu aptitudini similare dar ai căror părinți nu sunt implicați.

Părinții au un dublu rol, pe de o parte ei acasă se străduiesc să creeze un mediu de încredere, respect și suport, pe de altă parte atunci când copilul devine școlar, ei trebuie să creeze un climat care sprijină învățarea atât în clasă cât și în afara clasei.

Există situații când părinții nu știu să colaboreze cu profesorii, se tem să vină la școală sau situații când profesorii nu știu să abordeze familiile. Pot interveni astfel, așteptări sau credințe greșite: profesorii cred că părinții nu sunt interesați de situația copilului sau părinții consideră că profesorii nu vor să-i ajute. Bariere de acest tip apar din cauza lipsei de experiență a părinților sau a cadrelor didactice care se situează pe poziții adverse, fără să știe să lucreze ca o echipă. Copiii apreciază însă, comunicarea deschisă dintre profesori și părinții lor.

“Omul devine om numai prin educație, dar educația la rândul ei trebuie să se silească să urmeze mersul naturii, oricât de departe ne-ar conduce” - Pestalozzi.

Jan Amos Comenius menționa că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile. Chiar și în cadrul unui parteneriat educațional eficient, familiei îi revin, totuși, cele mai relevante funcții:

- Asigurarea condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului
- Crearea mediului relațional care ar influența direct socializarea copilului
- Crearea unui climat psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru explorarea sinelui/autocunoaștere
încurajarea tentației copilului pentru autoeducație

- Oferirea unor modele relaționale și comportamentale

În familiile formate din părinți și copii, mama este cea care începe educația, în primul an de viață având rol predominant, nu numai în hrănirea copilului cum exagerat se accentuează, ci și în realizarea celorlalte dimensiuni ale educației, între care afectivitatea și formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Mama este prima persoană pe care o va percepe și iubi copilul.

Atitudinea acestuia față de alte persoane este esențial determinată de relația sa cu mama. Semnificația pe care o vor avea pentru el mai târziu oamenii și perspectiva în care el va considera raporturile posibile cu lumea depind de mamă. Contactul copilului cu universul se realizează prin intermediul mamei. Ea este în aceeași măsură inițiatoare și pe plan intelectual și cultural.

Mama este prima autoritate cu care se confruntă copilul. El face cunoștință cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme de morală. Astfel, este dragostea mamei, a celorlați membri ai familiei au un rol esențial în oferirea unui sentiment de siguranță, pentru a face posibile începuturile adaptării copilului la exigențele sociale. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului, care îi subestimează încrederea de sine, îl face pe copil să se teamă de lume, pune sub semnul îndoielii însăși dezvoltarea fizică a copilului. Acest rol de inițiator, de ghid și de model are o deosebită strălucire în primii ani de viață ai copilului.

Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, vorbirea cuviincioasă și atitudine socială pozitivă, adică „cei șapte ani de acasă”.

În procesul educațional ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților (sau persoanelor care îi înlocuiesc) și familiei în întregime. A pretinde că mamele sunt în general înclinate spre supraprotecție sau indulgență, iar tații spre respingere sau autoritarism este o exprimare cu totul simplistă. Pentru conturarea unei personalități de succes, familia trebuie să colaboreze cu școala fapt ce va influența pozitiv procesul de educație al copilului pentru o civilizație democratică și liberă, care să-i confere posibilități multiple de afirmare. Indiferent de perspectiva din care am considera-o, familia îndeplinește un rol complex, juridic, economic, cultural și educativ.

Bibliografie

A. S. Makarenko- Carte pentru părinți, E. D. S. P., București, 1961

V. Pavelescu –Invitație la cunoașterea de sine Ed. Stiințifică, 1970, București

V. Pavelescu –Opere citate

Paul Popescu-Neveanu – Psihologie, Editura Didactică și Pedagogică, București – 1990

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ” ÎN DEZVOLTAREA SOCIALIZĂRII COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LETȚ NADIA
GRĂD. CU PP NR. 26 „JUNIOR”, BRAȘOV**

Marile disensiuni și instabilitățile macroeconomice produc în sfera socială adevărate crize cu efecte negative atât pe plan economic cât și social. Comunitățile umane suferă transformări rapide și radicale amplificate de dezvoltarea rapidă tehnologică și informațională, de promovarea cu ajutorul acestora a unei false realități producând un dezechilibru socioemoțional și relațional la nivelul generațiilor în creștere. Astfel tendința formalului este depășită de tendința informalului, apărând astfel grupuri de indivizi cu un risc major de vulnerabilitate socială a căror comportamente sociale îi împinge într-o poziție marginală a societății.

„Socializarea” noastră se află în plină tranziție globală din punct de vedere evolutiv, iar provocările lumii moderne complică tot mai mult viața socială, viața familiei și a instituțiilor de învățământ, de aceea și interesul pentru cercetările problematicii trebuie să capete tot mai mare amploare. „Prin socializare individul își ajustează comportamentele la cerințele comunității, iar societatea realizează o „uniformizare”, un „control” al membrilor ei.” (Chirică, 2011, p. 148)

Dezvoltarea umană în integralitatea ei este strâns legată de conceptul „comportament social” și care presupune un „proces de socializare” conducând astfel la „integrare socială” și dezvoltarea propriei identități personale.

Pe parcursul vieții sale omul are diverse interacțiuni sociale care contribuie astfel la formarea unui comportament social personal bazat pe propriile viziuni și percepții despre normele și relaționarea socială în atingerea anumitor scopuri și obiective în viață.

Procesul de socializare începe în cadrul familiei odată cu nașterea individului, aici punându-se bazele fundamentale ale „socializării”. Astfel părinții devin primele „modele” în formarea și dezvoltarea socială a individului. Comportamentul social al copilului, în primii ani de viață, depinde de climatul familial, care ar trebui să fie orientat spre necesitățile de dezvoltare armonioasă a copilului.

Influența și modul prin care părinții interacționează cu copilul în primii ani de viață, pot favoriza într-un mod echilibrat și armonios dezvoltarea socială a acestuia, sau dimpotrivă, întârzia și/sau dezechilibra acest proces, prin producerea unor comportamente nedorite sau devianțe, ce vor influența mai târziu modul de relaționare cu cei din jur, dar și integrarea socială a acestuia în viața socială și profesională.

Mediul familial în care copilul se dezvoltă este diferit de la o familie la alta și este strâns legat de moștenirea experiențelor trăite de părinți, în calitate de copii, din mediul propriilor familii, de educația acestora dar și de realitatea actuală a societății.

Liliana Coman precizează că familia deține rolul cel important în dezvoltarea copilului prin calitatea influențelor exercitate asupra acestuia, mediul familial fiind puternic facilitator cu experiențe favorabile sau nefavorabile, fiind „cel mai direct legat de dezvoltarea armonioasă a copilului”, și având „rol decisiv în devenirea copilului”. Primele interacțiuni și experiențe apar în familie, aceasta „oferind premisele pe baza cărora se vor structura modelele psihologice și sociale”. (Coman, 2015, p. 594)

Studiile pedagogice și psihologice din ultimii ani au demonstrat că foarte mulți copii nu se pot integra sau se integrează cu dificultate în instituțiile de învățământ având dificultăți de socializare, deoarece aceștia vin din familie cu deprinderi și achiziții în special cognitive, însă acestea nu sunt suficiente pentru integrarea acestora cu succes în instituțiile de învățământ. Tocmai de aceea specialiștii atrag atenția că este nevoie să existe programe care să se axeze pe dezvoltarea socioemoțională acceptându-se că „pe de o parte, calitatea și frecvența interacțiunilor cu cei din jur sunt fundamentate de nivelul de dezvoltare al competențelor socio-emoționale ale individului și, pe de altă parte, capacitatea de a relaționa pozitiv a copiilor în cadrul tuturor legăturilor cu cei din mediul proximal influențează semnificativ performanțele, atât la școală, cât și în viață.” (Sima, 2019, p. 5)

Insuficienta dezvoltare socială a copilului la intrarea în instituția școlară creează copilului dificultăți de socializare, acesta fiind incapabil să relaționeze cu cei de vârstă cu el dar și cu adulții (cadre didactice). Astfel apar o serie de situații care întrerup procesul adaptării și integrării în sfera socială și conduc la

dezvoltarea unor dificultăți socioemoționale și comportamentale. Conform lui Shapiro (2012), „respingerea copiilor de către cei de vârstă apropiată favorizează dezvoltarea unor probleme emoționale și comportamentale, cu risc ridicat pentru delinvență, fiind un factor favorizant al performanțelor școlare scăzute și al dificultăților de învățare.” (apud Sima, 2019, p. 12)

Astfel, procesul de socializare și respectiv integrare în societate, din perspectiva educației, începe în familie odată cu nașterea individului, primele interacțiuni sociale fiind cu membrii familiei, rolul ei fiind astfel de o importanță crucială și care nu poate fi înlocuită cu nimic, aceasta fiind prima etapă a socializării și anume „socializarea primară sau de bază”. „În familie copiii capătă primele deprinderi de interacțiune și comunicare, însușesc primele roluri sociale, conștientizează primele norme și valori.” (Chirică, 2019, p. 42)

Liliana Coman precizează că familia deține rolul cel important în dezvoltarea copilului prin calitatea influențelor exercitate asupra acestuia, mediul familial fiind puternic facilitator cu experiențe favorabile sau nefavorabile, fiind „cel mai direct legat de dezvoltarea armonioasă a copilului”, și având „rol decisiv în devenirea copilului”. Primele interacțiuni și experiențe apar în familie, aceasta „oferind premisele pe baza cărora se vor structura modelele psihologice și sociale”. (Coman, 2015, p. 594)

Pregătirea pentru școală și integrarea cu succes în viața școlară este o temă intens discutată și este strâns legată de educația primită în „cei 7 ani de acasă”. Instituțiile de învățământ sunt cele mai importante instituții sociale în care individul primește, într-un mod sistematic și dirijat, cunoștințe și abilități necesare în etapa fundamentală de formare a personalității, dar rezultatul depinde de „baza” creată de părinți.

Așadar, socializarea începe în familie, se aprofundează în grădiniță și se desăvârșește în școală, ca apoi, individul, atât la nivel personal dar și ca membru al societății, să reflecte toate achizițiile sociale în viitoarelor provocări.

BIBLIOGRAFIE:

- CHIRICĂ, G. (2011). Socializarea-condiție importantă în afirmarea personalității copilului. In *Pledoarie pentru educație-cheia creativității și inovării* (pp. 148-150).
- CHIRICĂ, G. (2019). Pregătirea viitoarelor cadre didactice din perspectiva socializării copiilor. In *Materialele Conferinței Republicane a Cadrelor Didactice* (Vol. 4, pp. 40-45).
- COMAN, L. (2015). Funcția educativă a familiei în raport cu socializarea copiilor. In *Școala modernă*: (p. 591-595).
- SIMA, M. (2019). *Optimizarea dezvoltării competențelor socio-emoționale la preșcolari ca premise ale succesului școlar. Rezumat teză doctorat*. UBB: Cluj-Napoca

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LICI CARMEN MARIA
GRĂDINIȚA NR. 53, SECTORUL 5, BUCUREȘTI**

MOTTO: „Un copil este ca o sămânță de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” Irina Petrea

Copilul este un dar prețios de la Dumnezeu, dacă conștientizăm acest lucru, sigur devenim responsabili pentru marea comoară ce ne-a fost încredințată.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare armonioasă. Se poate spune că familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația și pregătirea profesională a acestuia. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă educația din copilărie deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, mai exact din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primare în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

Funcția principală a familiei - educarea copiilor.

Astăzi, educarea este deformată cu largi și dramatice consecințe, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare. Colacul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportarea adecvată și respect. Familia este unicul loc unde omul se simte dorit, (sau cel puțin așa este ideal) asteptat, iubit, drag și scump pentru fiecare membru al ei, unde persoana ar putea să se pronunțe sincer asupra tuturor problemelor, ar putea fi înțeleasă, susținută, încurajată, unde s-ar putea relaxa nu numai fizic ci și spiritual.

A fi părinte în zilele noastre, într-o perioadă marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce în ce mai dificilă. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea generațiilor de astăzi. Părintele nu are întotdeauna cunoștințe psihopedagogice necesare educării copiilor. Urmează apoi următoarea etapă în care copiii sunt înscriși în creșă / grădiniță, instituție care le asigură condiții necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale.

Grădinița, oferă copiilor un cadru primitiv, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, este un mediu de socializare, îl provoacă să se exprime, îl determină să rezolve sarcini individuale dar și în echipă.

Părinții au dreptul și obligația de a participa la procesele de învățare ale copiilor lor, iar această mare provocare duce la realizarea unui parteneriat solid.

Parteneriatele grădiniță – familie, duc la importanța colaborării, pentru starea de bine, pentru a păstra starea de siguranță și sănătate atât a copilului, familiei, cât și pentru personalul grădiniței. Parteneriatele se referă la construirea unor relații pozitive ce va avea un efect benefic asupra copiilor. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului.

Ca parteneri în educație, este bine să fim convinși că nu educăm copiii doar atunci când vorbim cu ei; doar atunci când îi oferim tot ce își dorește, atunci când realizăm jocuri și activități active. Îl educăm în fiecare moment al vieții noastre, prin felul în care ne îmbrăcăm, cum vorbim cu cei din jur, cum vorbim despre alți oameni, prin felul în care ne bucurăm și prin felul în care ne înțistăm, prin modul de comportament față de prieteni și de cei care nu ne sunt prieteni; toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. Noi suntem puterea exemplului. Copiii imită activitatea și comportamentul celor din jur, prin jocul lor.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se sprijină și nu colaborează cu familiile copiilor.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, aplică chestionare la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează consultații, activități extracurriculare, întâlniri individuale și colective de câte ori este nevoie.

Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, permite părinților să aibă acces la fișa de progres, antrenează părinți lunar să participe la o activitate alături de copil, toate aceste lucruri s-au dovedit a fi eficiente și multumitoare pentru ambele părți.

Serbările reprezintă o altă modalitate de colaborare cu familia.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educative, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi constientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

Beneficiar în parteneriatul grădiniță-familie, este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale.

CONCLUZII

* Mulți părinți pretind că își cunosc bine copiii, dar nu știu să acționeze;

* Unii părinți folosesc pedeapsa corporală în aplanarea conflictelor; să nu uităm, că nu tunetul face o floare să crească, ploaia este cea care o ajută, deci copilul se educă prin blândețe și răbdare;

* Alți părinți pun accent pe asigurarea condițiilor materiale, copiii fiind frustrați pe plan afectiv;

* Unii părinți se bazează și pretind doar intervenția educativă a grădiniței, necunoscând strategii adecvate de acțiune pozitivă în relația cu copiii lor.

Fiecare copil este unic și fiecare va reacționa diferit, procesul de adaptare la reguli este îndelungat, necesită mult timp, răbdare și toleranță din partea adulților.

Precum florile ce trebuiesc îngrijite diferit, fiecare după nevoile lor pentru a înflori după un timp îndelungat, la fel și copiii au nevoie zilnic de răbdare, înțelegere și dragoste, pentru a înflori și pentru a-și exprima frumusețea și valoarea personală.

Copiii au nevoie de: iubire, acceptare, încurajare., răbdare, consecvență, toleranță, dragoste, respect și fermitate.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vărășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
Ecaterina Adina Vărășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.1educat.ro;
Stern, H. H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.

ROLUL MAMEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

LICIU ANA CARMINA

Mama e numele cel mai sacru și cel mai dulce în toate graiurile neamului omenesc, e cuvântul cel mai sfânt și scump, e numele pe care îl pronunță inima noastră mai înainte ca noi să putem rosti ceva, e un nume care ne păstrează în inimă multe suveniruri și care totdeauna ne pătrunde de un balsam binefăcător!

De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății. Femeia, ca mama, are datoria de a începe educația copiilor și de a-i îndruma pe calea cea bună, pe care să o urmeze în viață. Privirea, surâsul și glasul mamei vor fi razele care pătrund inteligența copilului, care-i dezvoltă simțămintele, care-i luminează conștiința și care vor planta în inima sa sămânța virtuții.

Sfânta misiune de a naște, crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mamă, la o serioasă cultivare a inimii copiilor prin dezvoltarea sentimentului moral și național, căci nimic nu ridică pe om mai presus de celelalte creaturi ca aceste sentimente. În natura omenească, chiar din pruncie, predomină o fatală aplicare spre rău, destul de delicată și primejdioasă, de aceea se impune chiar din cea mai fragedă copilărie, mama să fie cu cea mai mare băgare de seamă în sacra menire de a educa.

Părinții, și în mod special mama, trebuie să știe că manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce se întipăresc în mințile și sufletele copiilor lor. Copiii trebuie să fie educați în spiritul virtuții, căci aceasta face pe om apt pentru tot ceea ce e bine și frumos. Numai virtuțile morale practicate în casa părintească și insuflă prin dragostea mamei fac pe copii destoinici în a putea rezista împotriva tentațiilor negative și doritori pentru prudență, empatie, compasiune, dreptate și cumpătare.

În general, numai o educație cât de bună a facultăților fizice și intelectuale nu-i de ajuns pentru ca omul să fie pe deplin luminat, instruit și format. Fără o cultivare a voinței, care e temeliea modului său de a gândi și a lucra, omul nu poate fi desăvârșit.

Simțământul de mama e așa de puternic înrădăcinat în inima și sufletul femeii încât ea chiar din cea mai fragedă vârstă ocrotește pe cei mai fragezi, iar mai târziu ea e partenera sotului ei de care îngrijește cu iubire și mama părinților ei îmbătrâniți. Inima femeii prezintă un bogat și nesecat tezaur de iubire maternă, care începe a se manifesta chiar atunci când bătăile inimii sale devin primele impulsuri de viață ale germenului conceput și păstrat timp de nouă luni în sânul ei.

În puterea acestui simțământ matern, femeia cunoaște că mica ființă de la sânul său învață de la ea binele și răul, poftele și dorintele, curățenia sufletească și bunătatea, că în puterea sa stă abilitatea de a-și face copilul fericit și că pornirea sa sufletească va croi soarta vieții copilului. De aici femeia, ca soție și mamă, pe lângă sarcina de a îngriji de lucrurile casnice, de a ține ordinea și curățenia în casă și de a păstra cu prudență cele agonișite, mai are nobila misiune de a îngriji și educa pe copii.

În general, se știe că nimeni dintre toate ființele omenesti nu poate trăi potrivit cu destinația sa și nu poate cunoaște și îndeplini datoriile sale fără educație și instrucție. Fără o dezvoltare a facultăților sufletești, fără o dobândire a oarecare cunoștințe, omul apare degradat și fără viață între ceilalți, iar națiunea ori societatea la temeliea căreia se află o bună educație și o sănătoasă instrucție va fi sigură de prosperitate. În caz contrar, se va nimici de la sine.

Dacă așa de însemnată și de scumpă e instrucția, mult mai însemnată și mai sublimă e misiunea de a educa. Nimeni însă nu resimte farmecul și frumusețea acestei misiuni sfinte ca femeia, care ca mamă are în primul rând chemarea de a supraveghea și conduce primii pași ai copiilor. Ea are capacitatea de a forma pe om și în sânul căreia membrele noastre se unesc și se organizează pentru a alcătui un corp. De la ea primim viața. Tot ea are capacitatea care în căminul său familiar, în mijlocul frumoșilor ei copilași își exercită cea mai nobilă datorie de a învăța și lumina pe micuții în care zac forța și prosperitatea neamului. Jean Jacques Rousseau se exprima: "Prima educație e cea mai importantă, iar ea aparține incontestabil mamei."

Femeia ca mama are datoria de a începe educația copiilor și de a-i îndruma pe calea cea bună, pe care să o urmeze în viață. Privirea, surâsul și glasul mamei vor fi razele care pătrund inteligența copilului, care-i dezvoltă simțămintele, care-i luminează conștiința și care vor planta în inima sa sămânța virtuții. Sfânta misiune de a naște, crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mamă, la o

serioasă cultivare a inimii copiilor prin dezvoltarea sentimentului moral și național, căci nimic nu ridică pe om mai presus de celelalte creaturi ca aceste sentimente.

Mama este și primul model pentru copilul său. Prin intermediul ei copilul descoperă lumea prin observarea și imitația fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el. Comportamentul și atitudinea situațională a mamei este cea care influențează atitudinea copilului în diferite situații de viață. De comportamentul situațional al mamei depinde încrederea sau neîncrederea, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul copilului său.

Un alt aspect al rolului matern este acela de a îi învăța pe copii statutul/ rolul de femeie. Astfel, mama înfățișează simbolul fundamental al feminității, fapt tot atât de important atât pentru fată cât și pentru băiat. Pentru fată, mama este un model și un prototip care o învață să se iubească ca femeie, să se respecte, să-și respecte visele și să-și respecte viitorul rol de familie. Pentru băiat, mama este imaginea inversă și de contrast, ajutându-l să ia cunoștință de sexul lui, de puterile și responsabilitățile lui și să-și respecte viitorul rol de familie.

Marcată de însemnătatea acestei sfinte și înalte chemări a femeii, iată cum se exprima ilustra poetă Carmen Sylva: “Femeia este înzestrată cu o putere mai presus de toate puterile, cu o vrednicie mai mare decât toate vredniciile, cu o frumusețe mai mare decât toate podoabele pământului: E o mamă! A fi mamă e începutul și sfârșitul chemării și a ființei ei. Mama e numele cel mai înalt ce i se poate da. A fi mamă e vitejia ei, e cununa ei de biruință, e lupta și mărirea ei, e viața și moartea ei.”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR LIGHEZAN LOREDANA TATIANA,
ȘCOALA PRIMARĂ ERSIG, JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR DEACONU ADINA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL ERSIG,
JUDEȚUL CARAȘ -SEVERIN**

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă în prima parte a vieții.

Credem cu tărie că cei șapte ani de acasă reprezintă „*TEMELIA*” dezvoltării personalității copilului.

Așadar, familia are un rol primordial în educația copilului, deoarece timpul petrecut în familie este mult mai mare față de timpul petrecut în școală.

Școala și societatea sunt factori care contribuie la dezvoltarea personalității copilului.

Dezvoltarea copilului pe tot parcursul vieții este determinată de „Cei șapte ani de acasă”.

Dacă în cei șapte ani copilul primește o educație sănătoasă și armonioasă, cu siguranță viitorul copilului va străluci. Familia trebuie mereu să îl îndrume, să îl sprijine, să îl susțină, să îl iubească și să îi arate ce este bine și ce este rău.

Părinții sunt modele, mentori și îndrumători pentru copiii lor.

Copii fericiți, părinți împliniți.

Copilul de astăzi este adultul de mâine.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ED. LIHOR ANAMARIA G. P. P. 14 MAI SATU MARE

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite conștient sau nu, o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Legătura copilului cu familia este, din aceasta cauză, extrem de puternică și din multe puncte de vedere de neînlocuit.

Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut)

- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistența la schimbările ulterioare care se impun

- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrată din viață.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, mediere a conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Copilul trebuie ajutat să pătrundă în școală cu optimism, cu încredere în sine și în ceea ce îi poate oferi mediul școlar și mai ales, dornic să întâlnească ÎNVĂȚĂTOAREA.

FAMILIA ȘI STILURILE PARENTALE

**PROF. LINTESCU MIHAELA
G. P. P. ARIPI DESCHISE, PITEȘTI**

Familia are rolul de a asigura copilului mediul potrivit de viață, afecțiune, dragoste, ocrotire. În familie copilul este expus unui model de viață pe care, încă de la naștere, începe să și-l însușească. Părinții sunt modele importante pentru copii și au un rol deosebit în dezvoltarea lor socială, etică și emoțională. Educația în familie este una din principalele manifestări ale educației informale și se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenție conștientizată, prin îndeplinirea funcțiilor normale ale vieții de familie.

Stiluri educative parentale

Stilul educației familiale se referă cu precădere la procesul de influențare pe care îl exercită părinții asupra copiilor. Stilul educativ parental este studiat pentru a diferenția categoriile de practici educative și corespondența cu diferite reacții și comportamente ale copiilor. Privind clasificarea stilurilor parentale, au fost conceptualizate diferite tipuri educative: stilul autoritar, stilul democratic, stilul permisiv și stilul indiferent.

În cazul stilului parental autoritar, copiii trebuie să urmeze cu strictețe regulile stabilite de părinți. Nerespectarea acestora conduce la aplicarea unei pedepse. Părinții autoritari au așteptări majore de la copiii lor și nu sunt receptivi la necesitățile acestora.

Stilul democratic – părinții stabilesc reguli și trasează repere pe care copilul trebuie să le urmeze, însă, sunt mai receptivi la necesitățile copiilor. Părinții democrați sunt dispuși să asculte nemulțumirile copiilor și să schimbe regulile. În cazul în care așteptările nu le sunt satisfăcute, aceștia sunt grijulii și iertători, și mai puțin interesați să aplice o pedeapsă. Modelele disciplinare ale acestui stil parental sunt de susținere și nu punitive, având ca obiectiv copiii să devină responsabili social, cooperativi și asertivi.

Părinții de stil permisiv au puține așteptări din partea copiilor lor, motiv pentru care în rare cazuri se întâmplă să își disciplineze copilul. Părinții permisivi sunt mai receptivi la solicitările copilului, nu impun un caracter matur și responsabil acestuia și evită confruntarea.

Stilul parental indiferent se caracterizează prin lipsa așteptărilor, reacțiilor și comunicării în tot ceea ce are legătură cu copilul. Părinții satisfac nevoile de bază ale copilului, dar sunt desprinși de tot ceea ce se întâmplă în viața copilului. În cazuri extreme, acest tip de părinți pot respinge sau neglija necesitățile copilului.

Stilul parental adoptat în educația copilului își pune amprenta asupra dezvoltării psihice a acestuia. În cazul stilului autoritar, copiii sunt ascultători și competenți, dar nu sunt fericiți și nici nu au încredere sau stimă de sine. Stilul democratic are tendința de a forma copii fericiți, capabili și de succes. În cazul stilului permisiv se formează copii nefericiți, predispuși la probleme cu legea și cu slabe rezultate la școală. Părinții indiferenți conduc copilul la o slabă formare în toate domeniile vieții. Copiii crescuți sub influența acestui stil parental sunt declanșatori, iresponsabili, nu au stimă de sine și nu sunt competenți profesional.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLARULUI

PROFESOR ÎNV. PRIMAR :LITINBERGER-PERTĂ SUZANA LICEUL TEHNOLOGIC „GRIGORE C. MOISIL”-TÂRGU LĂPUȘ

Familia este piatra de temelie fundamentală pentru formarea și existența personalității elevului. Ea exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele și comportamentul elevului se datorează în mare parte educației primite în familie. Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Educația și cei șapte ani de acasă influențează întreaga existență a elevului. Părinții sunt modelele pe care copiii le văd și le urmează.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Pentru o bună funcționare școala trebuie să întocmească un parteneriat educațional cu familia.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Succesul este mai mare atunci când părintele se implică mai mult în procesul învățării. Implicarea poate fi formală și informală.

Implicarea informală presupune:

- părintele vine la școală să se intereseze de progresul elevului
- acesta se implică în clasă, participă ca voluntar în activități la clasă

Implicare formală presupune:

- părintele este membru în Comitetul părinților
- participă la anumite proiecte organizate de către școală

Motivația elevului crește atunci când acesta vede o relație strânsă a familiei cu școala.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigință este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994.

BIBLIOGRAFIE :

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL PARTENERIATULUI

PROF. LOGHIN ANIȘOARA
G. P. P. "PINOCCHIO" STRUCTURĂ "LICURICI"

Rolul familiei în formarea copilului pentru viață este hotărâtor. Dacă în domeniul instrucției, școala îi asigură copilului pregătirea pentru activitatea profesională, în domeniul structurilor de bază ale personalității, fiecare individ evoluează pe baza moștenirii ereditare, iar din punct de vedere formativ, în special, în domeniul moral, caracterul și conduita generală poartă amprenta climatului familial și a influențelor primare. Mediul familial favorabil înseamnă, în primul rând, câteva componente de bază: nutriție corespunzătoare controlată și dirijată după norme igienice, locuința dotată adecvat (mobilier, temperatură optimă vară/iarnă, ordine și curățenie), program zilnic rațional, în funcție de vârsta copilului, asistență medico-sanitară, un puternic climat afectiv. Prin familie sunt conservate și transmise urmașilor obiceiuri, tradiții socio-culturale, mentalități, prejudecăți etc. Deoarece cea mai puternică trebuință psihică a omului este aceea de răspuns afectiv, părinții trebuie să răspundă nevoilor copilului, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Expresia celor „7 ani de acasă” pe care omul îi are sau nu îi are, reflectă tocmai importanța constituirii bazelor activității psihice și conturarea trăsăturilor de permeabilitate ce își pun pecetea pe personalitatea viitorului adult. P. Popescu Neveanu spune următorul lucru ”pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”. Interacțiunile care au loc, formal sau liber, între educatoare și părinți stabilesc tonul pentru implicarea viitoare a părinților. Participarea părinților în susținerea unor demersuri didactice inițiate de grădiniță, poate fi încurajată doar printr-un efort personal susținut, activ și flexibil din partea educatoarei, în comunicarea cu aceștia.

Aspecte generale ale parteneriatului grădiniță – familie

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Câteva obiective principale ale colaborării dintre grădiniță și familie:

- * creșterea gradului de implicare al părinților în toate activitățile educative și extrașcolare;
- * schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță ;
- * cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; *învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune copii părinți – cadre didactice.

Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă Pentru un parteneriat eficient este esențial ca părinții să fie participanți activi în acțiuni și activități extrașcolare inițiate de grădiniță, să ia parte la adoptarea deciziilor, să facă parte din comitetele de părinți, să aibă responsabilități alături de educatoare, să urmărească în mod regulat progresele copilului, etc. Educatoarea își planifică activitățile pe care le desfășoară în cadrul parteneriatului educațional în funcție de anumite criterii: timp, spațiu, resurse umane-materiale, posibilități. În ultimii ani de activitate, datorită parteneriatelor realizate cu familia, implicarea activă a părinților la un mare număr de activități și acțiuni extrașcolare a avut un impact deosebit asupra procesului instructiv-educativ. Implicându-se în diverse acțiuni, părinții au putut cunoaște îndeaproape activitatea instructiv-educativă, modalitățile de realizare, timpul și investiția afectivă a cadrelor didactice, rezultatele și progresele obținute.

Modalități și forme de realizare a parteneriatului cu familia la grupa pe care o conduc: -intalniri de grup/individuale in si dezbateri temelor propuse in tematica consilierii parintilor; - ședințe cu părinții pe diverse teme, desfășurate lunar sau de câte ori este nevoie; - serbări tematice cu prilejul unor evenimente importante (Pomul Crăciunului, 8 Martie, 1 iunie); - activități în echipa copil/parinte; - lecții deschise cu participarea părinților și invitați ; - sărbătorirea zilelor de naștere ; - organizarea unor expoziții cu vânzare ; - activități culturale: vizite la Biblioteca Municipală, la Muzeul Apelor, la Muzeul “ION IRIMESCU”; - plimbări pentru cunoașterea orașului, excursii, drumeții, participări la întreceri sportive pe Stadionul Tineretului; - confecționare de costume ECO pentru activități în cadrul proiectului Ecogrădinița; - acțiune

de ecologizare și plantare de flori și pomi în curtea grădiniței; - realizarea unui album cu fotografii din acțiunile desfășurate împreună copiii-părinți; - confecționare de jucării pentru a fi donate copiilor din unități partenere în proiecte socio-educative și umanitare; - participarea părinților la Ziua Porților Deschise ; - participarea și implicarea în pregătirea Zilei Grădiniței; - colectare de obiecte de îmbrăcăminte, jucării, rechizite, dulciuri, în proiecte socio-educative; - colectarea de alimente și îmbrăcăminte pentru familii cu nevoi speciale din cartier și bătrânii de la centrul de pe lângă Mănăstirea Buciumeni în proiecte de voluntariat; - participarea la activități în parteneriat cu școala, alte instituții din comunitate;

Prin activitățile de voluntariat părinții își pot folosi cunoștințele și abilitățile pentru sprijinirea grădiniței în asigurarea condițiilor optime de desfășurare a activităților educative. Astfel, o mare parte din părinții copiilor de la grupa "Bobocel" au sarcini bine stabilite în activitățile pe care le desfășurăm în parteneriat. Aceștia caută resurse pentru desfășurarea unor activități care necesită un buget suplimentar, participă la organizarea unor excursii, drumeții, ajută la repararea mobilierului, aparaturii electronice, ajută la instalarea unor obiecte de mobilier, organizarea unor expoziții cu obiecte confecționate în scop caritabil (felicitări, jucării, măștișoare, desene, colaje, etc.) Serbarea Pomului de Crăciun a fost un eveniment deosebit în acest an deoarece pentru prima dată părinți și bunici au fost parte activă alături de copiii lor în programul special pregătit. Ei au cântat colinde, au dansat și au sorcovit împreună cu copiii, motiv de aleasă bucurie pentru toți participanții. Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască înclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode noi în comunicarea cu aceștia. În funcție de aptitudinile și interesele părintelui interesat, am desfășurat activități precum citirea unei povești de către un părinte sau chiar de către mai mulți, pe diferite roluri sau părintele a preluat pentru un anumit interval de timp funcția de educator, învățându-i pe copii un cântec, dans sau joc. Părinții pot supraveghea sau îndruma un grup de copii la ALA1 în timp ce educatoarea se ocupă de alt grup sau pot ajuta la sortarea jucăriilor și diverselor materiale împreună cu copiii, pot ascuți creioane colorate, recondiționa cărți, albume, etc. Prin implicare activă în activitatea didactică desfășurată în cadrul grădiniței, părinții au putut nu numai să vadă cum decurge o zi din viața copilului său în grădiniță dar și care sunt activitățile desfășurate, metodele folosite și materialele utilizate. Și, mai ales, au putut observa copilul în grupul de colegi, cum se manifestă în relația cu aceștia, cum reacționează la anumiți stimuli, dacă are deprinderi formate, informațiile și cunoștințele cerute. În acest fel și părintele va ști unde trebuie să insiste pentru a ajuta copilul să-și formeze un comportament civilizată sau să facă progrese acolo unde nu are suficiente informații sau deprinderi.

Bibliografie:

Linvingstone, Tessa – 2009, Copilul vremurilor noastre-învățarea timpurie, Editura Did. Publishing House, București

Preda Viorica – 2003, Grădinița altfel, Ed. V&Integral, București Dumitrana, M – 2000, "Copilul, familia și grădinița", Editura Compania, Iași

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ/GRĂDINIȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUCA ANDRADA-IOANA
G. P. P. „DUMBRAVA MINUNATĂ” BISTRIȚA**

Menirea educației este aceea *“de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”*. (Gentil, G. The Reform of Education).

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa !” și – mai ales – “nu e bine ce faci !”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Curent, la această întrebare părinții răspund: “nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !”.

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv.

Urmarea este, fie o puternică motivație prosocială de evitare a tot ce se aseamănă cu cele trăite acasă, fie într-o motivație antisocială ca expresie a nevoii de pedepsire a celor din jur, de răzbunare permanentă, de ură, rezultat al frustrărilor afective acumulate în primii ani de viață. Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților “evenimentele” din viața sa.

Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Iubirea unui părinte, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață. Dacă într-o familie se cultivă nesăbuit dorințele, pretențiile copilului, dar se neglijează dezvoltarea inițiativei, implicării personale în activitate, echilibrul, apar grave disfuncționalități în relațiile copiilor cu cei din jurul său, instalându-se unele trăsături de caracter, precum: egoism, lipsa de sensibilitate și atenție față de alții.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că “profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viață a copiilor. Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregească munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a grădiniței și familiei.

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL CU FAMILIA PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR PRACTICE

PROF. LUCA EMESE CSILLA,
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 2, TG. -MUREȘ

Denumirea proiectului: *Dezvoltarea parteneriatului educațional cu familia prin intermediul activităților practice*

Durată: 10 luni, septembrie 2022-iunie 2023

Loc de desfășurare: Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Nr. 2, Tg. Mureș.

Motivația:

Familia este mediul în care se dezvoltă copilul de la naștere. Părinții sunt primii educatori ai copilului. De aceea profesia de părinte este foarte importantă și nu există o școală care pregătește în acest domeniu. Familia constituie primul mediu organizat în care este angajat copilul încă de la naștere și ea are cea mai îndelungată influență asupra sa. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală cu cei din jur. Activitatea din familie prezintă primul model care stimulează inițiativa copilului în acțiuni umane. Chiar și când copilul rupe învelișul familial, desfășurând activități și în alte medii sociale, părinții, frații și alte rude apropiate continuă să exercite o influență deosebită, având o contribuție evidentă, în mersul devenirii copilului. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev.

Copiii cu cerințe speciale au aceleași nevoi de îngrijire din partea părinților ca și ceilalți copii. Ei au nevoie de dragoste, de hrană și de a fi tratați cu respect și demnitate. Alături de aceste nevoi, ei au nevoi speciale care cer că părinții să aibă mai mult timp, mai multe resurse materiale și anumite abilități suplimentare pentru a îngriji astfel de copii și a învăța să-i iubească. Interacțiunile reciproce între părinți și copii sunt importante pentru dezvoltarea cognitivă. Acest proiect își propune să ajute părinții acestor copii să învețe să interacționeze cu acești copii mai puțin alerți și mai puțin responsivi.

Educația părinților favorizează emanciparea adultului și a copilului în interdependență și activează autonomia, încurajează maturitatea prin dezvoltarea responsabilităților sociale. Date fiind toate aceste probleme trebuie remarcate cele trei direcții de acțiune ce vor fi urmate în cadrul acestui proiect: a. *sprijinul emoțional* (a se da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare); b. *sprijinul informațional* (a li se da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor) c. *sprijinul instrumental* (ajutor în rezolvarea problemelor care țin de educația copilului).

Activitățile desfășurate în cadrul proiectului vizează creșterea accesului la educație a copiilor cu cerințe speciale prin valorizarea și promovarea activităților extracurriculare cu caracter practic destinate creșterii toleranței, respectului reciproc, acceptării diversității. Se urmărește și creșterea implicării părinților în educația copiilor prin adaptarea ofertei educative la nevoile copiilor și prin consultarea permanentă a părinților prin intermediul activităților cu părinții și a implicării lor în derularea unor activități cu caracter practic. Astfel, se dorește creșterea capacității parintilor de a veni în întâmpinarea inițiativelor școlii, creșterea frecvenței vizitelor părinților la școală și a implicării lor în cadrul diferitelor activități organizate la școală oferind premisa unor exerciții de implicare în spiritul dezvoltării comunitare.

Pe de altă parte, cadrele didactice care își desfășoară activitatea cu copiii cu cerințe educative speciale au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale sau logistice. Toate acestea conduc la necesitatea unui *parteneriat* real, activ, **cu implicarea părinților**.

Pentru părinții copiilor cu CES este necesară selectarea unor strategii, care să ia în calcul particularitățile individuale de dezvoltare ale familiei, competențele de care dispune, comunitatea din care vine, cultura acesteia. Familia copilului cu CES are nevoie de sprijin, care, însă, nu trebuie să creeze dependențe. Ajutorul primit trebuie să activeze acele elemente, care să o ajute să-și rezolve pe viitor problemele ce vor apărea cu propriile resurse. În acest scop se identifică nevoile familiei și resursele, formele de sprijin pentru satisfacerea lor. În calitate de resursă este și însuși părintele, care trebuie ajutat să-și formeze deprinderi de mobilizare a capacităților de care dispune. Orice părinte are anumite abilități,

iar odată cu descoperirea și valorificarea lor, el devine încrezător în propriile forțe și în abilitatea sa de a-și sprijini copilul în activitățile educaționale. La Are loc o responsabilizare conștientă, denumită împuternicirea prin excelență, prin care părintele este încurajat să-și realizeze responsabilitățile parentale (Vrăsmaș, E.).

Descrierea proiectului: Prin activitățile proiectului, școala încearcă să-i determine, pe părinți, să înțeleagă că aceasta face mai mult decât o simplă instituție socială, ea educă și instruieste. De asemenea se dorește crearea unei relații durabile între familie și școală.

Puncte tari:

- ✓ se va facilita adaptarea copiilor la viața de grup;
- ✓ părinții vor învăța mai multe despre etapele dezvoltării unui copil;
- ✓ părinții își vor împărtăși experiențele;
- ✓ părinții se vor împrieteni între ei;
- ✓ relația școală-familie se va întări;
- ✓ părinții își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte care le implică colectivitatea;
- ✓ va spori încrederea familiei în școală;
- ✓ va spori eficiența activităților instructiv-educative desfășurate în școală.

Puncte slabe :

- ✓ posibil ca unii părinți să nu trateze cu același interes acest proiect;
- ✓ posibil ca unii părinți să se manifeste în mod nedorit.

Scop:

- ✓ Implicarea și participarea părinților în viața școlară, astfel încât să devină parteneri activi și avizați în educația copiilor lor;
- ✓ Informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului;
- ✓ Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de părinți în educarea copilului.
- ✓ Sprijinirea dezvoltării socio-educative a copilului și familiei;
- ✓ Asigurarea accesului și participării actorilor educaționali nu numai la intrarea în sistem, ci și pe tot parcursul instructiv-educativ.

OBIECTIVE:

Obiectivele generale:

- Dezvoltarea de activități de informare și formare pentru părinți;
- Formarea deprinderilor și practicilor de parteneriat în relațiile dintre copil, familie și cadre didactice;
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive și a unor percepții sociale față de problematica creșterii, dezvoltării și educării copiilor cu cerințe speciale, precum și eliminarea discriminărilor de orice natură.

Obiectivele specifice:

- Dezvoltarea deprinderilor educative ale părinților;
- Identificarea rolurilor parentale și responsabilizarea părinților;
- Identificarea și derularea unor forme de activități de sprijinire a parteneriatului educațional între școala și familie, familie-școlar, profesor-școlar și părinte-profesor.
- ✓ Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali și responsabili în educația copilului;
- ✓ Informarea și minima formare a competențelor părinților, necesare realizării unei bune și corecte educații acasă;
- ✓ Participarea activă în cadrul parteneriatului familie-instituție școlară prin realizarea de activități practice;

Metode/tehnici de lucru: întâlniri cu specialiști, consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri, expuneri, prezentare de imagini foto, studiu individual, realizare de lucrări practice, expoziție foto și cu lucrări ale copiilor.

Grup țintă:

• părinții și elevii claselor V-X cu dizabilități intelectuale din cadrul Centrului Școlar Pentru Educație Incluzivă Nr. 2, Tg. Mureș;

Etapele proiectului :

- Realizarea unui studiu în vederea identificării comportamentelor la părinți;
- Investigarea cauzelor ce determină aceste comportamente;
- Organizarea întâlnirilor cu părinții în vederea realizării unor activități copil-părinte, supervizate de prof. de atelier;
- Desfășurarea calendarului de activități stabilit pentru proiect.

Rezultate așteptate:

- schimbarea premiselor relației școală-familie;
- informarea despre educația propriului copil.

Echipa de lucru: Prof de atelier, prof. psihodiagnoză.

Evaluare: chestionar; expoziție foto; expoziție cu lucrările copiilor și ale părinților; consemnările din jurnalul grupei.

BIBLIOGRAFIE

- Bunescu, Ghe., *Democratizarea educației și educația părinților*, www. 1educat. ro
- Stern, H. H., *Educația părinților în lume*, Bucuresti, Ed. Didactică și Pedagogică, 1972.
- Vrăsmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, București, Ed. „Aramis”, 2002;
- Vrăsmaș, E., *Educația copilului preșcolar*, București, Ed. Pro Humanitate, 1999;
- Vrăsmaș, E. *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, București: Aramis, 2008.

CALENDARUL DE ACTIVITĂȚI

Nr. Crt.	Conținutul acțiunii	Mijloc de realizare	Data	Participanți	Evaluare
1.	„Bun venit la școală”	- întâlnirea în plen cu directorul și dirigințele; - vizitarea și prezentarea unității; - prezentarea reciprocă: copii, părinți, personalul școlii. Seminar și dezbateri. - Referate prezentate de Prof de atelier pe următoarele teme: „Importanța implicării părinților în educația formală pentru dezvoltarea unei personalități armonioase” și „Rolul activităților practice în dezvoltarea motricității elevului cu dizabilități”	Septembrie 2022	Director Toți părinții Prof de atelier Personalul școlii	
2.	„Cufărul toamnei”	Activitate practică demonstrativă derulată de Prof. de atelier și copii, pentru părinți: recitare de poezii, audiție de cântece tematice și Expoziția de Toamnă – unde copiii își vor prezenta lucrările realizate în cadrul orelor de atelier	Octombrie 2022	Director Toți părinții Prof de atelier Elevii	Fotografii Lucrări
3.	Carnavalul din povești	Vizionare de povești. Dezbateri poveștilor -Recunoașterea unor personaje din povești -Urmărirea secvențelor unei povești Activitate practică – realizarea unui costum al personajului preferat din	Noiembrie 2022	Părinții Prof de atelier Elevii	Dezbateri Realizarea recuzitei și costumelor copiilor

		povești și Costumarea în personajele favorite			
4.	Serbăm Românește	Realizarea de obiecte cu motive tradiționale pe baza unor Imagini foto, Relatări, Expuneri, Imagini video	Decembrie 2022	Părinții Prof de atelier Elevii	Alcătuirea unui album
5.	În așteptarea miracolului Craciunului	Realizarea de podoabe pentru Bradul de Crăciun Realizarea costumelor pentru Serbarea de Crăciun	Decembrie 2022	Director Prof de atelier Părinții Elevii	Realizarea recuzitei și costumelor copiilor
6.	Ziua cititului împreună	Părinții vor citi povești copiilor și apoi vor realiza, împreună, personajul preferat	Ianuarie 2023	Prof de atelier Logoped Părinții	Poze
7.	Lucrăm cu 4 mâini!	Activitate de pictură cu/despre materiale din natură 1. Realizarea unui tablou doar cu materiale din natură! Pictura pe pietre, Pictura unui peisaj din natură Expoziție cu lucrări realizate de copii sau de copii și părinți, în colaborare. Copiii confecționează lucrări împreună cu părinții. Galeria de artă: organizarea unei expoziție, în casă, cu desene/ picturi/ poze, invitarea celor dragi la un tur în care să povestească imaginile alese!	Februarie 2023	Director Prof de atelier Părinții Copii	Expoziție cu lucrări
8.	„Ziua mamei”	Să facem mărtișoare și felicitări – expoziție cu mărtișoarele și felicitările realizate de copii alături de tătici. Spectacol artistic dedicat mamelor cu poezii, cântecele, scenete.	Martie 2023	Prof de atelier Director Părinții Elevii	Înregistrare video
9.	„Decorăm Ouă!”	Încondeiere de ouă, vizită la muzeul Etnografic	Aprilie 2023	Părinții Elevii Prof de atelier	Poze
10.	„Să fim sănătoși”	Activități de pregătire a unei gustări/mese sănătoase 1. Pregătirea unui fel de mâncare 2. Servirea mesei alături de cei dragi 3. Realizarea de figurine din fructe și legume. 4. Realizarea de animale hazlii (din fructe, legume și scobitori) Activitatea se desfășoară astfel:	Mai 2023	Prof de atelier Părinții Elevii	Poze Degustări

		- pregătirea ingredientelor; -prepararea produselor în echipe părinți-copii; -popularizarea imaginii cu produsele obținute;			
11.	„Ne luăm rămas bun”	Jocuri de mișcare în curtea școlii în echipe părinte-copil Desene pe asfalt realizate în perechi copii-părinți și coordonate de către prof. atelier Impresii de final: ce a fost bine, ce a fost rău, ce mai putem face.	Iunie 2023	Toți participanții	Impresii Expoziții foto

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUCAN MARIA DANIELA
G. P. N. CURTIȘOARA, OLT**

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolve liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Familia și rolul ei în educație: de ce este esențială implicarea părinților în educația copilului

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării

părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

• **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

• **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

• **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

• **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

• **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

• **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

• **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Pe scurt, educația, atât cea formală, cât și cea non-formală, aduce multe beneficii sociale și cognitive. Dar, poate cel mai important lucru pe care îl aduce este fericirea. Desigur, nu toată lumea care este educată este fericită, dar, potrivit studiilor, cu cât nivelul de educație este mai înalt, cu atât ești mai mulțumit de tine și de stilul de viață ales.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul te întreabă de ce trebuie să meargă la școală, spune-i că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

EDUCATIA IN FAMILIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘI POTE GRĂDINIȚA P. N. ȘI POTE, JUD. IAȘI PROF. ANDREEA-CĂTĂLINA LUCHIAN

„Menirea educației este aceea de a înălța omul”

Meseria de părinte este grea, deoarece presupune modelarea unui pui de om.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic, etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, se datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Odată ajuns pe lume, copilul trebuie să facă față provocărilor, să accepte mediul extern, să-și dezvolte organismul, să-și formeze deprinderi pentru a se hrăni, să se acomodeze cu tot ce aude în jur, pentru a percepe și descifra corect tot ce-l înconjoară.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție pe care o pot face părinții.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli, tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

Regulile din familie trebuie să fie bine concretizate și respectate de către toți membrii.

Dificil este atunci când unul sau ambii părinți sunt plecați în străinătate. Copilul este educat de către bunică/bunici, iar absența părinților lasă urme adânci în dezvoltarea copiilor. Cei mici suferă în tăcere, se integrează mai greu în colectivitate și chiar în societate.

Părinții sunt modele de preț pentru puii lor. Familia este cea mai valoroasă avere pe care noi, o avem aici, pe pământ.

Marele pedagog John Lake, convins de puterea exemplului în familie, de rolul ambianței familiale și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților cu îndemnul: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite!”

Familia este prima școală a viitorului cetățean.

Așadar, să reflectăm și asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: „Educativi, învățați să vă cunoașteți copiii”.

Activitate practică: „Din suflet, pentru mama!”

Preșcolarii de la Grădinița cu P. N. Șipote, grupă mixtă, au realizat diverse mărtișoare și felicitări pentru părinți și bunici.

Au lucrat cu drag, interes, au pus pasiune și dragoste în tot ce-au făcut:

- mărtișoare cu fluturași multicolori;
- felicitări cu Maica Domnului-mama tuturor;
- ghiocei cu poza personală;
- dulceață de suflet pentru mama.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. LUNGESCU RAMONA –DANIELA
ȘOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ALBENI, JUD. GORJ

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celui alt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

„O bună educație cere că educatorul să inspire elevului stimă și respect, și nu se poate ajunge la această prin nimicirea individualității elevilor și prin asuprirea stimei de sine,, – Samuel Smiles

BIBLIOGRAFIE

- Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
- Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011;
- Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi, Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006;
- Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.

IMPORTANȚA DIRIGINTELUI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ- FAMILIE

LUNGU VERONICA LUCIANA

Dirigintele trebuie să fie conștient de rolul său esențial în relația cu părinții elevilor săi. De aceea el cunoaște și organizează colectivul de părinți al clasei; stabilește programul activităților cu familia; mediază eventualele stări conflictuale profesor-elev-părinte, pregătește și conduce adunările colective, ține permanent legătura cu părinții, îi invită pe părinți la școală și îi antrenează ca parteneri(îi consultă, le acordă drept de opinie și de ddecizie, le dă sfaturi în soluționarea unor probleme ale clasei/școlii).

Iată câteva forme de colaborare diriginte –familie:

- Întâlniri programate de diriginți cu toți părinții, cu un grup de părinți sau cu părinții unui singur copil;
- Întâlniri întâmplătoare în pauze, la terminarea orelor sau pe stradă/magazin etc.
- Convorbiri telefonice;
- Vizite la domiciliu;
- Activități nonformale(excursii, serbări, activități sportive, momente festive etc.);
- Consultații la cererea părinților.

Să presupunem că dirigintele a convocat o ședință cu părinții. Aceasta se apropie și dirigintele care trebuie să dea ochii cu acei judecători de obicei tăcuți, dar întotdeauna exigenți, numiți mame și tați, se întreabă: „ *Ce voi face? Ce le voi spune?,*..

Sunt două posibilități: una în care dirigintele poate bifa activitatea și merge la ședință unde „bârfește „ cu aer intelectual, adică face o ședință informală fără prea mari rezultate; sau face o ședință formativă în care reușește cu multă muncă să-i facă pe părinți coparticipanți la actul educațional. Pentru a doua variantă sacrifici timp pentru a-i cunoaște și a-i converti fără să știi dacă efortul tău va da roade. Dar ca să realizezi această reușită, trebuie să îndeplinești ca diriginte trei calități: să înțelegi realitatea, să concepi strategii și să manifesti dăruire prin acțiune. Totuși nu de puține ori pe diriginte îl cuprinde disperarea pentru că simte că luptă cu morile de vânt și este tentat să renunțe. De câte ori a sunat părinții, a discutat cu ei, dar copilul lor pare să nu se îndrepte.

Pentru părinți, ședințele organizate de diriginte oferă modele, alternative și soluții confirmate de experiență și cunoaștere, ajutându-i să construiască personalitatea copilului, consiliindu-i în fața unor situații noi. Aceste întâlniri permit schimburi de idei și opinii, făcând posibilă întrepătrunderea experienței parentale cu experiența educatorului școlar.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. LUP ELENA LOREDANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CAIUS IACOB” ARAD**

În societatea contemporană aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a copilului, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de situația la învățatură a copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți de notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea situației la învățatură și purtare. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe activ la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un adult de succes.

Ca profesor pentru învățământul primar, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să-mi devină colaboratori activi, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în formarea propriului copil.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Programul zilnic al elevului*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi

comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. De câte ori s-a ivit ocazia, le-am adus aminte că dascălul și părintele trebuie să fie colaboratori, și nu adversari, pentru binele copilului.

De asemenea în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Meseria de a fi părinte*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității elevului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește elevul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

În concluzie, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J. J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ȘCOALA ȘI FAMILIA-FACTORI DECISIVI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: LUȚESCU VERONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VOIEVOD LITOVOI", TÂRGU JIU, GORJ

Alături de școala și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei și școlii.

Familia exercită o influență deosebit de puternică asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Încă de la începutul secolului al XIX-lea, Immanuel Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea".

Spre sfârșitul aceluiași secol, Eminescu - cu genialitate și profunde simțiri - nota: "Astăzi, ca totdeauna, ei strigă: "Să răspândim lumina și cultura în masa poporului!"; în vremea aceasta însă poporul dacă ar fi întrebat, le-ar răspunde: "boieri dumneavoastră, lumina ca lumina, nu zicem că nu-i bună; dar, până una alta, dați-ne mijloace de hrană, scăpați-ne de briciul administrației".

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (prestigiu pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferență sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară. "Deoarece axa directoare a civilizației occidentale este înaintarea persoanei spre mai multă libertate și fericire, înaintarea societăților spre mai multă înțelegere și justiție... și dat fiind demisia unui număr de părinți și faptului că un număr crescând de copii vin fie din familii destrămate, fie din medii analfabete și o comunicare între părinți și copii nu se face întotdeauna foarte bine (părinți născuți într-o lume aproape imobilă încă, au copii care sunt născuți într-o lume bulversată), pentru toate aceste motive școala are în sarcină o misiune suplimentară".

Există probleme grave ale societății contemporane care își au originea în educația primită la școală sau în primii ani de interacțiune în societate. Noi încercăm să discriminăm toți factorii perturbatori și chiar să-i combatem. Dintre aceștia, în această ordine de idei, amintesc:

A. Cadrul Didactic

Unele comportamente ale cadrelor didactice, în special a celor care predau materii care se cer la examenul de capacitate sau la examenele de admitere, pot fi factori favorizanti ai eșecului școlar. Dintre acestea amintim:

Comportament exagerat de permisiv: clasa scapă de sub control, elevii nu se mai pregătesc pentru materia respectivă.

Tratarea cu superficialitate, din partea cadrului didactic, a unor teme sau capitole din materia pe care o predă.

Absența sau întârzierea, în mod repetat, la ore.

Inconsecvența cadrului didactic în verificarea și notarea elevilor.

B. Familia elevului

Una din cele mai mari influențe asupra rezultatelor școlare ale elevilor o are familia:

Un elev fără "cei șapte ani de acasă" va crea mereu probleme, chiar și ca viitor adult;

Din cele 24 de ore ale unei zile de muncă, elevul este la școală doar 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului;

În general elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ (limbaj sau comportament necivilizat, indemnuri la fapte rele); toate acestea influențează elevul în afara școlii;

Uneori părinții uita că trebuie să facă front comun cu profesorii deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil că "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare".

Pentru îndeplinirea funcției fundamentale a familiei - de securizare a copilului - și a rolului său socializator, aculturant și individualizator, finalitatea definitorie a educației părinților devine formarea conștiinței educative a părinților, a necesității unui efort conștient pe măsura evoluției nevoilor (inclusiv de educație) ale copilului.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind:

1. responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor;
2. libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului;
3. impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului;
4. randamentul pedagogic și datoria parentală;
5. participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară.
6. Se considera, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie nu este doar un "drept de opțiune".

Reproșurile care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt:

1. apatia (nu vin la reuniuni anunțate);
2. lipsa de responsabilitate (asteapta inițiativa profesorilor);
3. timiditate (lipsa de încredere în sine);
4. participare cu ingerințe (critică cu impertinență școală);
5. preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
6. rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
7. contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză în comportarea copilului);
8. conservatorism (reacții negative la idei noi).

Reproșurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare (nu identice!), inclusiv privind:

1. dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții);
2. definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului);
3. lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

O bună parte din problema se rezolvă în măsura în care părinții și profesorii dispun de mecanisme de evaluare a activității școlare. Discuțiile (critice) ale specialiștilor și politicienilor despre instituția școlară, protestele elevilor, studenților și cadrelor didactice, alte tensiuni de acest gen au tendința de a slăbi susținerea parentală a școlii. Relația familie-școală apare justificată în măsura în care restabilește încrederea colectivității în instituția educativă.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască:

1. obligațiile legale privind educația copilului;
2. drepturile de care dispune pentru educația copilului;
3. importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului;
4. metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți;

5. competența profesorilor în materie de relație cu părinții trebuie considerată ca o aptitudine profesională;
6. părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii;
7. școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive:

1. părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații;
2. modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate;
3. este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință;
4. este necesară contrabalansarea "îndepărtării" (indiferenței) guvernamentale;
5. cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei;
6. dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară;
7. participarea trebuie să facă apel la competențele locale;
8. participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Există două teorii importante privind relația școală-familie:

1. teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională;

2. teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Din această perspectivă se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi:

- un statut revalorizator în ochii societății;
- un test profesional, ca datorie profesională a profesorului deoarece părinții sunt clienți ai școlii;
- eficacitatea învățământului (evaluată la școli și profesori); părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

În acest context se pune și problema: de relația cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau toți profesorii? În mai multe țări (între care Anglia, Danemarca, Franța) există profesori specializați (consilieri) care răspund de această problemă. Soluția ideală pare a fi: toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile; profesorii specializați să rezolve cazuri particulare, dificile, să efectueze vizite în familii, când este necesar și să organizeze reuniunile cu părinții.

Criza profundă care se accentuează în perimetrul vieții care începe în familie și mai cu seamă efectele dramatice ale degradării relațiilor dintre oameni, tocmai datorită absenței moralității – moralitate care generează respectul și normalitatea dintre noi - ne obligă la analize coerente și ample pentru stoparea fenomenului. Divorturile, abandonul copiilor, excesul și abuzurile sexuale de tot felul se pare că fac, nu de puține ori, deliciul informației și prelungirii acesteia în mass media, cu efecte din păcate extrem de periculoase pentru conștiința publică, obișnuită mai curând cu indiferența față de cea mai urgentă și gravă problemă - familia. Îți vine să exclami în spirit paulinic: "Dacă familie nu mai e, nimic nu mai este posibil pentru o viață normală, pentru o lume normală".

Mass-media în general, în goana după rating și profit, au reușit să terfească imaginea școlii, și știm cu toții în ce mod. Dar în loc să contrabalanseze această „degradare a sistemului educațional românesc” – cum o numesc ei cu atâta fervoare – oferă spre consum tinerei generații o grămadă de gunoai morale, de otrăvuri spirituale, de la manele și telenovele la show-uri deșănțate și filme artistice încărcate de violență și vulgaritate, atât ca limbaj, cât și ca atitudini. Așa s-a ajuns ca adolescenții României să nu fi auzit niciodată de un Charlie Chaplin sau Frank, Sinatra, de un Toma Caragiu sau Birlic, de Beatles sau Phoenix. În schimb, spiritul lor este infectat, mai mult sau mai puțin incurabil, de tot felul de vijelii, guțe, salamuri, minuni sau

bursuci, de muți sau lucii, personaje care s-au transformat, și cu aportul indiferenței autorităților, în veritabile modele de urmat.

Eu nu încerc să acuz acea mare parte a mass-mediei ca fiind direct responsabilă de înrăutățirea reală, trebuie să recunoaștem acest lucru, a sistemului educativ în general, deoarece, până la urmă totul este o chestiune de opțiune. Iar nouă, ca șlefuitori de caractere, în pofida dificultăților cu care ne luptăm de ani de zile, ne revine sarcina extrem de dificilă de a obstrucționa această deviere folosind arsenalul intelectual și tehnic de care dispunem. Cu cât se va apela la mai multe exemple ale binelui și frumosului, prin videoaudiții de muzică și filme de calitate (și slavă Domnului că există din belșug, mai ales acum în era Internetului), prin competiții sportive, prin crearea de cluburi de teatru și dans, cenecluri literare ș. a., cu atât se va micșora spațiul răului, atât în contextul vieții de familie, cât și în prelungirea ei în societate, prin toate căile de informare, cu scopul de a forma oameni morali, trăitori ai unei vieți normale, sănătoase.

Cei care lucrează în școală și răspund de destinele educației neamului pot înțelege condiționarea calității vieții fiecăruia de educația oferită tinerilor și adulților, copiilor și părinților lor; aceasta în măsura în care au doar ceva mai multă competență, bună-voință și responsabilitate morală decât oricare. .. "administrație" (de la care nici Dumnezeu nu ar putea cere mai mult).

BIBLIOGRAFIE

- BUNESCU, Gh., Democratizarea educatiei si educatia parintilor, Revista Familia,
E M I N E S C U, M., De bine de rau. În vol. "Ne e sila.. ." (Scrieri politice). Bucuresti, Editura Societatii Soroc, 1991.
K A N T, Im., Tratat de pedagogie. Iasi, Editura Agora, 1992.
O S T E R R I E T H, P., Copilul si familia. Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1973.
S T E R N, H. H., Educatia parintilor în lume. Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1972.

PĂRINȚI ȘI PROFESORI, PARTENERI EGALI PENTRU UN ÎNVĂȚĂMÂNT DE CALITATE

**PROF. ÎNV. PRIMAR, LUȚIA ANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IULIAN VESPER"
HORODNIC DE SUS, JUD. SUCEAVA**

Când vorbim de *parteneriatul* familie-școală considerăm că acesta presupune o abordare participativă a relației dintre cele două părți prin dezvoltarea unui dialog constructiv, caracterizat prin discutarea conținutului învățării și al educației, cu respectarea deplină a rolului profesional al unui cadru didactic și al relației personale dintre copil și părinte.

Un asemenea parteneriat implică un efort conștient al ambelor părți, însă inițiativa trebuie să aparțină școlii deoarece părinții încă mai consideră că școala este cea care deține monopolul, dar și directa responsabilitate asupra dezvoltării caracterelor și a minții copiilor. De la sine, acest parteneriat nu "crește" și nu se dezvoltă fără a fi cultivat în permanență.

Se consideră că la baza acestui parteneriat stă: respectul reciproc, un permanent dialog deschis, recunoașterea rolului fiecăruia dintre participanți, unicitatea copilului, un nivel ridicat de informare, un spațiu și un context adecvat pentru angajamentele luate.

Părinții au dreptul și obligația de a se implica în procesele de învățare ale copiilor având o responsabilitate majoră în acest demers. În parteneriatul cu școala, fiecare "vine" cu experiențele sale din propriul domeniu de activitate: părinții sunt experți în viața de zi cu zi a copiilor, iar în paralel cadrele didactice sunt experte în predare.

Din punct de vedere tradițional, relația părinți-profesori urmărește o diviziune a muncii: profesorii sunt responsabili de școlarizarea copiilor, iar părinții de creșterea acestora. Școala, ca instituție este văzută ca un furnizor de servicii condusă fiind de politici și legislație în domeniu.

Deși se are în vedere un parteneriat autentic între școală și părinți, nu întotdeauna acesta există. Aici intervin părinții "consumatori" care percep școala "ca o piață". Drept urmare, atunci când sunt nemulțumiți de serviciile prestate de către școală "merg să cumpere din altă parte". Ca și consecință a acestei viziuni greșite școlile publice se transformă în "vânători" ajungând să concureze pentru "clieți" (elevi).

Valoarea acestui parteneriat se vede în timp, prin formarea "adultului de mâine." Este adevărat că familia este primul educator al copilului care va continua să influențeze învățarea și dezvoltarea acestuia și în timpul anilor de școală și multă vreme după aceea. Deosebita misiune și grea de altfel a școlii este să învețe noile generații că oricât de frumoasă și de eficientă ar fi o familie, ea nu poate garanta copilului o deplină instruire. În același timp, școala trebuie să recunoască rolul primordial al familiei în educație și anume faptul că dacă mediul familial nu împărtășește valorile promovate de școală, copilul nu le va integra, fiind valabilă și reciprocă.

Cercetările făcute în domeniu au demonstrat faptul că o școală cu atât este mai eficientă, cu cât nivelul de implicare al părinților este mai ridicat, ceea ce are un impact vital asupra învățării.

Atunci când se încheie parteneriatul școală-părinți se prezintă argumentele pro care au ca scop eficiența acestuia:

- Familia și școala își doresc ceea ce este mai bun pentru copil
- Toți copiii beneficiază șanse egale pentru a-ți atinge potențialul maxim
- Familia este educatorul numărul unu
- Școala oferă un mediu de învățare și un mediu de educație
- Familia valorizează predarea și respectă expertiza profesională a cadrelor didactice
- Școala valorizează diversitatea familiilor și folosesc acest lucru ca resursă
- Respectul, încrederea și responsabilitatea sunt reciproce
- Scopul principal este sporirea motivației copiilor, iar cel secundar este crearea unei punți cu comunitatea locală

Din experiența la catedră am văzut că părinților le este foarte dificil să se implice în parteneriatul cu școala și o fac mai cu seamă cât copiii parcurg nivelul preșcolar și primar. Mai departe la gimnaziu și la liceu interesul și implicarea scade considerabil. Profesorii "îi mulțumesc" din ce în ce mai greu pe părinți,

iar părinții ”uită” de îndatoriri, considerând că au doar drepturi. De aceea rolul unui cadru didactic a devenit din ce în ce mai greu fiind nevoit să acorde o mai mare atenție în atragerea și implicarea părinților în activitatea școlară.

Cheia succesului acestui parteneriat este COMUNICAREA pe toate palierele:

părinte-profesor, părinte-copil, profesor-copil. Informațiile trebuie să circule permanent între parteneri, toate activitățile școlare trebuie periodic fotografiate și aduse la cunoștința părinților, se recomandă a fi completate chestionare pentru a fi identificate anumite probleme care nu au fost verbalizate, precum și desfășurarea unor activități comune cu părinții.

Cât timp scopul comun va fi bunăstarea și pregătirea pentru viață a copilului parteneriatul școală-părinți va funcționa. S. L. LIGHTFOOT spunea: ”Prezența părinților poate transforma cultura școlii.”

SIGURANȚA ONLINE

PROF. LUTSCH NICULINA CAMELIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "HOREA, CLOȘCA ȘI CRIȘAN", TURDA

"Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume, când ei vor fi mari, nu va mai exista și nimic nu ne va permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze." Maria Montessori

Conceptul de siguranță în mediul online a apărut în 1990, când au început să se contureze tendințe în comportamentele persoanelor care manifestau atitudini abuzive. Educația a devenit unul dintre cei mai importanți piloni în prevenirea diferitelor forme de abuz online și pregătirea copiilor pentru interacțiunea cu lumea virtuală.

Atracția elevilor față de divertismentul oferit de mediul online a creat noi provocări pentru profesori și părinți. Apariția unor noi riscuri și pericole în mediul virtual impune dezvoltare competențelor elevilor ce permite participarea activă a copilului în activități virtuale, într-un mod pozitiv, sigur și asigurarea protejării datelor.

Pentru sensibilizarea și conștientizarea pericolelor la care sunt supuși elevii am desfășurat o activitate elevi-părinți-diriginte pe tema siguranței online la clasa a V-a.

EVOCARE: Discuție ghidată

► Prin dialog, elevii și părinții sunt pregătiți pentru discuțiile ulterioare despre activitățile din mediul online. Elevii numesc câteva activități pe care le desfășoară acasă singuri sau împreună cu părinții. Precizează care sunt prietenii, jocurile practicate, cum comunică. Ce folosesc pentru a comunica la distanță.

REALIZAREA SENSULUI:

► Proiectarea filmului "Siguranța pe internet", <https://www.youtube.com/watch?v=4Y69YbCZLLA>

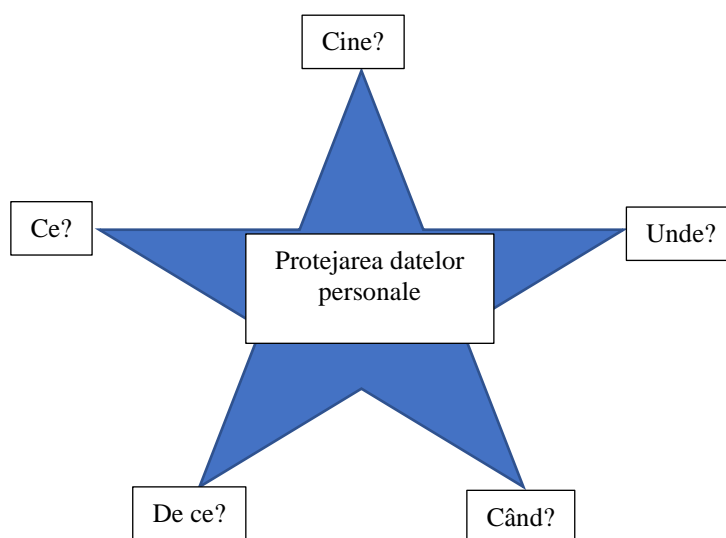
► Descoperirea ghidată în echipe formate din părinți și elevi, a normelor de securitate și siguranță pe internet.

Pentru siguranța online a elevilor, este important ca elevii să urmeze următoarele sfaturi:

- Să nu împărtășească informații personale, cum ar fi nume complet, adresă, număr de telefon sau informații despre familie, școală, cu persoane necunoscute.
- Să folosească parole puternice și unice pentru fiecare cont online și să nu le împărtășească cu alții.
- Să fie atenți la ceea ce postează online deoarece acestea pot fi văzute de oricine.
- Să folosească software și instrumente de securitate, cum ar fi antivirus, anti-malware și anti-spyware pentru a proteja computerul și dispozitivele tale mobile.
- Să fie atenți la materialele descărcate de pe internet, deoarece acestea pot conține viruși sau malware.
- Să învețe să recunoască mesajele de tip phishing sau scam, care încearcă să îi înșele să furnizeze informații personale sau să descarce software periculos.
- Să raporteze imediat orice activitate suspectă sau neplăcută pe care o întâlnești online părinților, profesorilor sau autorităților relevante.

REFLECȚIE: Explozia stelară

Elevii și părinții sunt provocați să își protejeze datele personale. Cinci copii extrag câte o întrebare (CE?, CINE?, UNDE?, CÂND?, DE CE?). Elevii se întorc în grupele formate din părinți elevi vor răspunde la întrebări.

Evaluarea activității. Autoaprecierea

Elevilor li se propune să formuleze concluzii, impresii acumulate la sfârșitul lecției relatând: cel mai curios lucru aflat la această oră; cea mai interesantă informație aflată; un lucru știut înainte de lecție; o întrebare.

Pentru conectarea la rețele de socializare, pentru a descărca muzică sau jocuri, copiii vor avea nevoie de aprobarea părinților sau a unui tutore legal, întrucât aceste servicii utilizează datele personale ale copiilor. La vârsta de 16 ani, copilul nu va mai avea nevoie de consimțământul parental. Copiii sunt în pas cu noile tehnologii, posibilitatea controlului din partea părinților este redus, elevii pot accesa informațiile de pe internet se pot împrieteni cu persoane nepotrivite, pot descărca materiale cu risc de contaminare a dispozitivelor inteligente.

Concluzie: Educarea elevilor, prezentarea scenariilor de risc, informarea despre siguranța online, scade riscul ca aceștia să devină victime.

ABRUDAN ANA MARIA	3
ACRISTINEI NADIA DANIELA	4
ADAM DOINA IOANA	6
AILENI NICOLETA	7
AIOANEI ANDREEA	9
AIOANEI RAZVAN VASILE	10
AIRINEI I. OANA MIHAELA	12
ALBU DANIELA OANA	14
ALBU EMILIA	16
ALBU LILIA	19
ALBU MONA LISA CLAUDIA SI ANDREI MIRELA	21
ALBU VASILE DAN	24
ALBULESCU CORNELIA	26
ALEXA LENUTA	28
ALEXANDRU ROXANA ANDREIA	32
ALEXE ADRIANA	33
ALUCAI ELENA	35
ALUI-IOAN CLAUDIA	38
AMORARITI ELENA	40
ANA AMALIA	42
ANDRA RALUCA CECILIA	43
ANDREESCU ELENA LOREDANA	44
ANDREESCU LILIANA	45
ANDREI GABRIELA	47
ANDREI LAVINIA ADRIANA	49
ANDREI NICOLETA ALINA	50
ANDREI VIOLETA	52
ANDREIANU ELVIRA IOANA	54
ANDREIESCU FLORINA NATALIA	55
ANDRONE MARIA CRISTINA	57
ANDRONESCU BIANCA GABRIELA	59
ANGHEL MARGARETA	61
ANGHELOIU ADRIAN	63
ANTOCHI LACRAMIOARA	64
ANTON CORALIA MARIA	66
ANTON ELENA CATRINEL	69
ANTON OTILIA COSTINELA	70
ANTONIE IONETA	71
ARCHIP DIANA MARIA	72
ARCHIP HORIA MARGARINT	73
ARDELEAN CRISTINA DANIELA	75
ARDELEAN LUMINITA DOINA	77
ARDELEAN MARIOARA	80
ARDELEANU BLAGA NICUTA	83
ARIZAN GEANINA SI CHIRIPUCI MARIA	85
ARON ALINA	87
ARON IULIA	89
ARSENE DANIELA	91
ARSENIE MARIA	93
ARTENE CECILIA	95

ARTENE GABRIELA	97
ATANASOAI ANA MARIA	98
BABA GABRIELA	102
BABAN IULIANA GEORGETA	104
BABEU MARIA	106
BACALU NICOLETA SI BOTEZATU ELENA GABRIELA	108
BACANU MARIANA	110
BACEA MARIA	112
BADALUTA ANISOARA IULIANA	114
BADOIU BIANCA MARIA	118
BAICU CRISTINA ELENA	120
BALA DIANA ELENA	121
BALABANEANU ALINA	123
BALACE PRICINA FLORENTINA CRISTINA	127
BALAN IULIANA IRINA	129
BALAN LACRIMIOARA DANA	131
BALAN VASILICA IULIANA SI VRABIE SIMONA	133
BALANEANU MONICA	135
BALANICA DOINITA	137
BALANICA GABRIELA	139
BALINT MONIKA	140
BALTA MIRELA	142
BALTAC SORINA	145
BALU VASILICA	147
BANDE ALEXANDRA IONELA	149
BANEA SILVIA	151
BANU VIRGINIA ANDREEA	153
BARABOI GIANINA	155
BARBU CRISTINA	158
BARBU MARCELA	160
BARBU MARIANA ANCUTA	161
BARBU NICOLAE HORIA	163
BARCAN FLORINA FLAVIA	166
BARDA MARIA	169
BARMOS LOREDANA MIRELA	170
BARUTIA LIANA	171
BEJENARIU ANCA	177
BEJENARU ANCA	179
BEJENARU MANUELA SIMONA	182
BELCOTA CERNESCU CORNELIA ANISCA	184
BELIVACA ELENA	185
BENCHEA JOCA OANA MARIA	186
BENTE CAMELIA MARIA	188
BERBEC RODICA	190
BERECHET ANA MARIA	192
BERECHET AURELIA RALUCA	193
BERECZKI MAGDOLNA CSILLA	195
BESA CORINA MARIA	197
BETEA RALUCA ANDREEA	199
BICLEA CODRUTA	201

BICOIU MARIANA	203
BIRO TUNDE TIMEA	205
BIRSAN DANIELA	207
BOAMBA CATALINA	209
BOBEICA MAGDA BIANCA	210
BOBIS FLORINA MELINDA SI POPA MIRELA ILEANA	212
BOBOC SIMONA	214
BOBU DANIELA	216
BOCSE CRISTINA	220
BODIU MARIA LOREDANA	222
BODNAR ANA	223
BODNEA DANIELA	225
BOIANGIU DIACONU VIORICA LILIANA	226
BOICIOC TUNDE ERIKA	230
BOICIUC LAZAR NADIA NASTASIA	232
BOICIUC MARIA CRISTINA	234
BOIT DANIELA	236
BOITOS SANDA ELENA	238
BOLOCAN ELENA GABRIELA	240
BONDAR DACIANA FLORINA	241
BONTEA ROXANA MARIA SI UIFALEAN ELENA MARIOARA	244
BONTILA CODRUTA	245
BONTU AURICA	247
BOR ANA IONELA	249
BORLEA EMILIA GABRIELA	250
BOSA SANDA MARIA	253
BOTA DANIELA ELENA	257
BOTA DELIA MARIANA	259
BOTEAN LOREDANA	261
BOUDA MARIA	263
BOZIERU GHEORGHE EMIL	264
BRADEA TEODORA	266
BRAILOIU GINA	269
BRAILOIU RODICA CORNELIA	271
BRANDUSONI IONELA ALINA	273
BRATU ANGELA EMILIA	276
BRINZA ALINA	278
BRINZA CLAUDIA	280
BRUSARU VIOLETA	282
BUBUTANU ANA LOREDANA	285
BUCEVASCHI STELA	288
BUCUR EVELINA IOANA	290
BUCUR ILINCA DANA	294
BUCUTA FLORINELA RAMONA	295
BUD CLAUDIA LIVIA	297
BUD TIMPUS DANIELA NICULINA	298
BUGA DENISA MIHAELA	300
BUGIU ANCA ELENA	303
BUHUSI LUCICA	305
BUICA OANA CORNELIA	307

BUJENITA VIVIANA	310
BUJOREAN MARIA RAMONA	311
BULACU KHRISTA STEFANIA	313
BULAI DORINA	316
BULARDA SANDA SI PRISTER CRISTINA	318
BULIGA CIRSTEAN ELENA	320
BUNA LIVIA ELEONORA	322
BUNAIASU CRISTIANA	324
BUNEA CLAUDIA ADRIANA	326
BURGHELEA CLAUDIA	328
BURIU ROXANA	329
BURLACU MADALINA	330
BURLEA SIMONA CORINA	332
BURNETE CORINA	334
BURUIANA IULIANA	335
BUSE DANA CRISTINA	337
BUSUIOC ELENA ALINA	342
BUTA ANCA	344
BUTANESCU VALENTINA	346
BUTIU EMILIA	349
BUTNARU CORINA	351
BUZATU DOINA	353
BUZATU VIORICA	356
BUZOIANU NICOLETA	358
CALESCU VASILICA CRISTINA	359
CALIN MIHAELA	360
CALIN MIRELA CRISTINA	362
CAMPANU DANIELA	364
CAMPEAN RAMONA ALEXANDRA	365
CAPILNEAN ALEXANDRA VIVIANA	367
CAPMARE ANISOARA	369
CAPRIS ALINA	371
CARABA MARIA	373
CARACUDA ELENA	375
CARAPITI ECATERINA	377
CARATA FLORENTINA	379
CARATAS ADELA	381
CARHAT CORNELIA	382
CATAN CARMEN LUIZA	384
CATANA GABRIELA	386
CATANA SANDA FLORENTINA	388
CATEA IULIANA	390
CAZAN ALINA MARIA	393
CEAUREANU IONELA	394
CEAUSESCU ANA MARIA	396
CERNAT MIHAELA	398
CETINA ILEANA	400
CHELARIU MIHAELA	402
CHELARU ADRIANA	405
CHELUCU DANIELA	407

CHERASCU ELENA ADRIANA	408
CHIFOR ANGELA	410
CHIPER LILIANA	412
CHIRCIU LAURA	414
CHIRICA MIHAELA	416
CHIRITA DORINA MARIANA	419
CHIRITA OANA	421
CHIS MARTA MIHAELA	423
CHIVARI IOANA FLORICA	424
CHIVU LAURA CLAUDIA	425
CHIVU RALUCA ANDREEA	427
CIOBANU ANDREEA	429
CIOBANU DIANA SI COROPCA OANA	432
CIOBANU ILEANA CARMEN	436
CIOBANU OLARIU IONELA MONICA	438
CIOCAN VALENTINA MONICA	440
CIOCANEA DIANA LIOARA	442
CIOCOIU AIDA ANCURTA	443
CIOTMONDA CECILIA CARMEN	445
CIROIE CLEMENTINA	446
CIRSTOIU MARIANA	449
CIRT URSUT NICOLETA	452
CISMARU RALUCA VALERIA	453
CITU IULIA DIANA	455
CIUBOTARIU ELENA	457
CIUPAGEANU ANISOARA	460
COANDA ELENA LOREDANA	462
COARDA ADELINA	465
COCA ECATERINA	466
COCA MADALINA FLORICA	468
COCIOC VERONICA SI DRAGHICI MIHAELA ALEXANDRA	470
CODAU CLAUDIA ZORICA	472
CODEA MIHAELA MARIA	473
CODREAN DANIELA	477
CODREANU ANDREEA MADALINA	479
COLCER OANA VERONICA	481
COLTAN ANA LIA	483
COMAN ILEANA MARIANA	486
COMANESCU VIORICA SIMONA	488
CONDURACHE ELENA	491
CONSTANTIN ELENA	493
CONSTANTIN IONELA	494
CONSTANTIN MINODORA	495
CORACI IOANA SI GODEANU DIANA CLAUDIA	498
CORB MARIANA	500
CORCODEL MARIA	503
CORDUNA ELENA GABRIELA	505
CORLAN BIANCA CRISTIANA	508
COSTACHI ANDRA ANAMARIA	510
COSTAN CALIN	511

COSTAN OCTAVIA	513
COSTEA IULIANA	514
COTOFANA VERONICA	515
COTUNA LAVINIA LARISA	517
CRACIUN DORIANA MIHAELA	519
CRACIUN EMILIA MARIANA	521
CRAIU MIRELA NICOLETA	524
CRET IRINA	526
CRETESCU ELENA LORENA	527
CRETU MARIANA	533
CRISAN DANIELA MARIA	535
CRISTE ANDREEA IOANA	537
CRISTEA IOANA DELIA	540
CRISTEA RAMONA DIANA	543
CRISTEA VIORICA AURELIA	545
CROITORU MIRELA	547
CUCEA CARMEN ANDREA	549
CUCU IULIANA	550
CULETU GEORGIANA MIHAELA	552
CUPSA ANUCA	555
CUPSAN LACRAMIOARA	558
CURCULESCU MARIOARA	560
CURELARU ANA MADALINA	562
CURPAS FLORENTINA ANCA	564
CURPAS SAMUEL ALIN	566
CUSTARA ELISABETA	568
DADULESCU MELANIA	570
DAMIAN ANISOARA	571
DAMIAN MONICA	573
DAN EMANUELA ALICE	574
DANCIU FLORENTINA RODICA	576
DANCIU IONEL GINEL	577
DANCU MARIA ADRIANA	578
DANDU ANGELA	579
DANILA DANIELA IONELA	580
DANILA RALUCA NICOLETA	583
DARABAN SABINA ALEXANDRA	584
DARAU LAVINIA SI POP MIHAELA	585
DASCAL MADALINA	586
DASCALESCU MARICICA	588
DASCALU SILVIA	590
DASCAU DORELA LILIANA	591
DAVID ANA EVELINA	593
DEAK HELEN	595
DEAS CARMEN DANIELA	597
DEGERATU MARIA	599
DELEAN LAVINIA AURORA	601
DELLA SULTANA	605
DELUREANU ELIZA ROXANA	607
DENUTA VIOLETA	609

DIAC RALUCA ONDINA	610
DIACONESCU ANCA VERONICA	613
DIACONU BIANCA GABRIELA	614
DIACONU CONSTANTIN CRISTINEL	616
DIACONU MIRELA	618
DIACONU RALUCA DANIELA	620
DICA LUCIAN	621
DIMA MIHAELA	622
DIMA MONICA	623
DIMIAN ELENA	626
DIMOFTE GHERGHINA GINA	627
DINICA MIHAELA	628
DINU DENISA LIVIA	630
DITA IRIS IONELIA	632
DOBAI MARINELA	634
DOBRE ANCA	636
DOBRE FRACEA ELEONORA	638
DOBRE NEACSA	640
DOBRIN MARIA MIHAELA	642
DOBROICA LAURA AMALIA	644
DOBROICA ZAHARIA	646
DOCUTA ADRIANA	648
DOHOTARU ANDREEA IONELA	649
DOLEANU NICOLETA	652
DONE ANGHEL MONICA	655
DRAGAN CAMELIA	657
DRAGAN JULIETA	659
DRAGANESCU PETRONIA	660
DRAGHICI ELENA MIHAELA	662
DRAGHICI ILEANA	664
DRAGOMIR ALEXANDRA ANDREEA	665
DRAGOMIR ANDA	667
DRAGOMIR ANGELA	668
DRAGOMIR DANIELA	669
DRAGOSTIN RALUCA	671
DRAGU AURA TEODORA	673
DRAGUS OANA VERONICA	675
DRAMU RODICA	676
DROB CRISTINA	677
DUCA FLORENTINA	678
DUCA MADALINA	679
DUICAN MIHAELA MARIA	681
DULGHERIU MARIA	682
DUMA MIRELA	685
DUMBRAVA ANDREEA LAURA	687
DUME FLORENTINA	689
DUMEA ANCUTA SANDA	691
DUMITRACHE MARIANA	692
DUMITRASCU DANIELA	693
DUMITRESCU NICOLETA	695

DUMITRU CORINA	696
DUMITRU CRISTINA VERONICA	698
DUMITRU DOINA	701
DUMITRU IULIANA SI VOICU MARCELA	703
DUMITRU MARIA AFRODITA	705
DUMITRU SILVIA	706
DUNA CORA FLORENTINA	708
DURA PETRU	709
EANA ANCA ELENA	711
EFTINCA SINTESCU MARIOARA	714
ENACHE GEORGETA	717
ENACHE MARIA LAURA	718
ENACHE MIHAELA	720
ENCULESCU DANIELA	723
ENESCU IONICA	725
ENESCU LUMINITA ANA	727
EPUREANU MIRELA	729
ERDELYI MARCELA CLAUDIA	731
FAGET CRISTINA MIHAELA	733
FAINISI IULIA MIHAELA	736
FALFAE IOANA	738
FANGLI GETA ORESIA	740
FARCAS RODICA	741
FATU GABRIELA MONICA	743
FAUR LIGIA	744
FEDELES IOANA	746
FEIER MARIANA	747
FETANU BOGDAN ANTON	749
FETANU ELISA IOANA	751
FILIMON MARCELA	753
FILIP ALINA	755
FILIP ALINA FLORENTINA	756
FILIP ANCUA DIANA	759
FILIP SIMONA	762
FILIPAS OVIDIU STEFAN	765
FILIPOIU ANA MARIA	766
FILIPOIU MADALINA RAMONA	768
FITERA ANA	770
FLOREA ADINA AURELIA	772
FLOREA CRISTINA	774
FLOREA MIHAELA	776
FLOREA RALUCA MIRELA	778
FLORI SORIN IONUT	779
FLORINCUTA AIDA MONICA	781
FLOROAE ADRIANA MARIA	783
FLOROV IONELIA	785
FLUTUR ELENA	786
FODOR ANDREA EMESE	788
FRICOSU IONELIA	789
FULINA CARMEN	792

FULOP TIMEA	794
FUMEA ELENA	796
FURDIU MIRELA ELENA	797
FURTUNA REKA	799
GABOR DIANA	800
GAFTOI GINA CAMELIA	802
GAGEA ELENA	804
GAGEA TINCUTA	805
GAGIU ALINA	806
GAL LAURA ZSUZSANNA	808
GATA ELENA ANDREEA	810
GATA MIHAELA	811
GAVRILOAE ANDREEA	812
GEISZT ERIKA	815
GEORGESCU IULIA	818
GHEORGHE ANGELICA MARIA	820
GHEORGHE ELENA	821
GHEORGHE FLORENTIN ADRIAN	823
GHEORGHE GABRIELA	825
GHEORGHE MARIA SILVIANA	826
GHEORGHE MIHAELA RAMONA	828
GHERGHE FLORIN	830
GHERGHE MIRELA IRINA	831
GHERGHINA MADALINA	832
GHERGHISAN ANCA	834
GHERMAN ANTOANETA ROXANA	835
GHERMAN CONSTANTIN	836
GHINDEA ELISABETA ROZALIA	837
GHIORDUNESCU DENISA ELENA	838
GHITA DORIN TONI	840
GHITA NELUTA	841
GICA MIHAELA RODICA SI MIHAI ELENA EUGENIA SI NICULESCU CORNELIA	842
GILMEANU CRISTINA MARIA	844
GINGIOVEANU COSMINA ELENA	845
GIRBA KINGA	846
GIRBA MIRELA	847
GISA GABRIELA	849
GIURCA IOANA	851
GOGA POMPILIA ADRIANA	852
GOGAN GOGA	854
GOGAN VICTOR FLORIAN	856
GOGATA ANCA	857
GOGU ELENA	859
GOIAN OANA MINODORA	861
GOICEA ADRIANA	864
GOMAN ELISABETA	865
GOMAN FLORIN	867
GONGONE DORIN	868
GORDAN CRINA DACIANA	869
GRADINARIU ANUTA	871

GRAMA DANIELA GIORGIANA	872
GRECU BAIAS GINA MARIA	874
GREINER RODICA	875
GRIGORE ADRIAN PETRICA	876
GRIGORE ANTONELA	878
GRIGORE RADUTA MARIOARA	880
GRIGOROIU GORUN MAGDALENA	881
GROSARU NICOLETA	883
GROSU LUMINITA	885
GROSU MIHAELA LARISA	887
GROZA NICOLETA	888
GROZAVU DANIELA	890
GULIN IOANA	892
GURAN LILIANA GABRIELA	894
GURGU ALEXANDRA MIOARA	896
GURGU ELENA ADRIANA	898
GURGUIATU SIMONA	900
GURMAI LAVINIA	902
GUSA LILIANA	905
GYEKENY IZABELA	908
GYULA RODICA	909
H Aiduc LAURA ANAMARIA	911
HALASZ ROZALIA	913
HAMZEA IOANA	915
HAPRIAN MIHAELA	916
HARABAGIU GINA IZABELA	920
HARSAN IRINA	922
HATEGAN CORINA LUCIANA	924
HENT CORINA MARIANA	927
HERTA ADINA	929
HINT IOANA ADRIANA	931
HIRCEAGA ANDREEA	933
HOAGHE ALEXANDRU	935
HOANCA ANDREEA BEATRIX	936
HOGAS TALPAU ROXANA MIHAELA	937
HREHORCIUC LAURA	939
HUCI DIANA	941
IACOB (BADEA) STEFANIA GABRIELA	943
IACOB ANCUTA	945
IACOB FLOAREA CRISTINA	947
IACOB LILIANA	949
IANCU ALEXANDRA MARIA	950
IANOSI MELANIA GABRIELA	952
IBANESCU ROXANA	954
ICLEANU LILIANA	956
IENCI ANDREEA VERONICA	961
IFTIMIE IONELA	967
IFTIMUT SIMONA	969
ILIE ELENA FLORINA	971
ILIE IOANA	972

ILIE MARIA RALUCA	974
ILIES DADARLAT CRISTINA	976
ILIES GEORGE CALIN	977
ILIESCU NICOLETA ANDREEA	979
ILIESCU RALUCA MARIA SI DIMA MARILENA ROXANA	981
ILINA ANDA	983
ILINCA ADRIANA FLORICA	985
IOAN LAURA	987
IOJA ANCUTA EMANUELA	989
IOLU N. ADRIANA	990
IONASCU ANA MIRABELA	995
IONESCU FLORICA	996
IONESCU MARGARETA	997
IONESCU MARIA	999
IONESCU ROXANA GABRIELA	1000
IONICA IULIANA ANISOARA	1002
IONITA STELA	1004
IORDACHE DANIELA	1006
IORDACHE DANIELA	1008
IORDACHE DANIELA (2)	1010
IORDACHE ELENA	1012
IORDACHE ELENA (2)	1014
IORDACHE GAROFITA	1015
IORDACHE IOANA	1017
IORDANESCU MIRUNA	1019
IORGOAIA LIANA	1021
IORGOVAN CAMELIA	1024
IOSUP RAMONA	1025
IOVA LUMINITA	1026
IOVANESCU SIMONA MONICA	1027
IOVESCU MIHAELA	1029
ISACHE MIOARA	1031
ISTRATE ADRIANA MIHAELA	1034
IUGA MARIA LILIANA	1036
IVAN ADINA	1038
IVAN CORNELIA ADRIANA	1040
IVAN TOICA MARIANA	1041
IVANCU DENISA	1043
IVANOIU MARIANA	1045
JAKAB ENIKO	1047
JASZAY LAURA ANDREA	1049
JERLAIANU GEORGELIA	1051
JIARCA FLORINA ALINA SI JIARCA FLORIN DORIN	1053
JURJ ADELINA	1054
KALLOS CAMELIA	1056
KLETZER CAMELIA	1059
KOMIVES KISS ANDREA ENIKO	1060
KOVACS ALINA	1061
KOVACS BIANCA ALEXANDRA	1062
KOVACS FLORINA	1065

KOVACS ILONA	1066
LACATUSIU ROXANA	1068
LACRARU AURELIA ELENA	1073
LAIOS ILDIKO TUNDE	1075
LAPADAT LIGIA	1077
LARGEANU FLORICA	1079
LASCU GHEORGINA FLORICA	1081
LASLOU ELENA GEORGETA	1083
LATCU DANIELA MARIA	1084
LAZAR ANIKO	1086
LAZAR RAMONA ELENA	1088
LAZARA IONELA	1090
LEICHITA RODICA	1092
LENCAR FARCUT FLORINA	1094
LET NADIA	1096
LICHI CARMEN MARIA	1098
LICIU ANA CARMINA	1100
LIGHEZAN LOREDANA TATIANA SI DEACONU ADINA	1102
LIHOR ANAMARIA	1103
LINTESCU MIHAELA	1104
LITINBERGER PERTA SUZANA	1105
LOGHIN ANISOARA	1107
LUCA ANDRADA IOANA	1109
LUCA EMESE CSILLA	1111
LUCAN MARIA DANIELA	1116
LUCHIAN ANDREEA CATALINA	1118
LUNGESCU RAMONA DANIELA	1120
LUNGU VERONICA LUCIANA	1122
LUP ELENA LOREDANA	1123
LUTESCU VERONICA	1125
LUTIA ANA	1129
LUTSCH NICULINA CAMELIA	1131

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă! Din suflet, pentru mama!

Educația în familie
Parteneriatul familie - școală

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-081-5

ISBN Vol. I 978-606-987-082-2